

Giới thiệu Đã Lâu Không Gặp

Các bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* . Cô là một người có những tài năng chưa chuyên nghiệp muốn đóng góp tài năng của mình vào giới nghệ thuật ở tuổi 20 .

Còn anh là một thanh niên danh tiếng ai cũng biết đến đã dùng danh tiếng của mình để giúp đỡ cô phát triển niềm đam mê ... Năm tháng trôi qua , cô đã trở thành một nghệ nhân trong giới nghệ thuật , cô cũng không bao giờ quên ơn anh cũng như tình cảm cô giành cô giành .

Cô đã bước đến với anh và cùng anh chung sống đến cuối đời !!! Một câu chuyện tình lãng mạn là đây ...

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Mở đầu

Hongkong.

Giữa hè chói chang, tuy nhiên cả khán phòng lại tràn đầy tiếng vỗ tay cùng những tiếng hét chói tai, không thể đếm được bao nhiêu người đang cầm những đèn quỳnh quang phát sáng, tầm mắt tập trung chặt chẽ vào người phụ nữ rực rỡ trên khán đài.

Âm nhạc ngưng hẳn cùng với âm thanh hỗn loạn, Phong Hạ vừa kết thúc một loạt động tác vũ đạo khó trên khán đài đứng thẳng dậy, dùng sức thở dốc vài tiếng, cầm micro hướng người xem dưới khán đài cúi người chào, "Cảm ơn, cảm ơn mọi người!"

"summer!" "summer!" "summer!"

Một loạt âm thanh càng vang lên, tiếng kêu khóc, tiếng huýt sáo điếc tai, làm lu mờ cả phía chân trời.

Chợt cảm thấy như giấc mộng. Cô hoàn toàn xứng đáng, không ai tranh giành, hiện tại cũng chỉ có nghệ sĩ nổi tiếng có vị trí mới có thể mở show diễn ba ngày như vậy. Huống chi, ca sĩ cũng chỉ là một mặt thân phận của cô. Phong Hạ đứng dưới ánh đèn chói mắt, nhìn xuống khán đài thấy vô số gương mặt tuổi trẻ, hít thở thật sâu. Đã mất bao lâu?

Hình như là. Sáu năm rồi!

"Hát tiếp! Hát tiếp!" Ca khúc đã kết thúc toàn bộ chương trình biểu diễn, nhiệt tình của những người hâm mộ càng dâng cao cực kỳ hơn trước, hầu như tất cả mọi người đều đứng lên, cùng kêu to yêu cầu cô biểu diễn thêm vài ca khúc.

"Được rồi, được rồi." Cô phục hồi lại tinh thần, đưa tay trái hướng xuống khán đài ra dấu, khoe miệng tươi cười. "Vậy thì hát thêm một bài, mọi người để tôi suy nghĩ một chút, hát bài nào thì được đây."

Ai ngờ lời của cô vừa dứt, người chủ trì đột nhiên từ dưới khán đài đi lên chen vào.

Phong Hạ ngẩn ra, trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái.

Theo thứ tự, người chủ trì trước đó đã có một màn chen vào cuối cùng, nên bây giờ hẳn là đến lượt cô chào cảm ơn là xong rồi.

"Khụ khụ, tôi lại xuất hiện." Người chủ trì tên gọi là Kay tuổi trẻ anh tuấn, đã hợp tác với Phong Hạ nhiều lần, phong cách dẫn chương trình hết sức hài hước. "Tôi hiểu rõ mọi người thật ra so với Summer thì càng muốn nhìn thấy tôi hơn, aiz, thật ra thì tôi hấp tấp chạy lên đây Là vì có chủ mưu."

Anh ta hướng về phía dưới khán đài cười có chút ti tiện. "Hơn nữa....ngay cả Summer cũng không biết được âm mưu này!"

Cô nhìn Kay, trong lòng đột nhiên xôn xao lên một dự cảm khác thường.

"Âm mưu này thật ra là." Kay nháy mắt, tốc độ nói thật nhanh, "ban tổ chức cùng với người quản lý của Summer đã sớm an bài sau khi kết thúc ba buổi biểu diễn của Summer, cũng chính là ngày hôm nay, muốn mời một vị khách đặc biệt, cùng Summer song ca một ca khúc để chào cảm ơn mọi người!"

Tình huống càng ngày càng vượt ra ngoài tưởng tượng.

Chưa từng có vị khách quý đặc biệt nào được mời khi buổi biểu diễn kết thúc.

Tình cảnh càng trở nên nóng như lửa, người hâm mộ dưới khán đài càng kích động, âm thanh hàng vạn người thúc giục anh ta mau nói tiếp.

Trải qua nhiều năm thấy đủ loại chuyện phong phú như vậy, tuy nhiên trong lòng Phong Hạ càng ngày càng không chắc, trên mặt vẫn duy trì nụ cười, ra vẻ kinh ngạc phối hợp với Kay.

"Mọi người trước tiên đoán một chút xem là ai?" Kay làm như muốn nói ra rồi ngừng lại, làm đủ trò để câu giờ người xem.

Lúc này dưới khán đài đã xôn xao những lời suy đoán.

Có suy đoán là hai người bạn gái tốt của Phong Hạ trong vòng giải trí, ảnh hậu Trương Nghi cùng ca sỹ nổi tiếng Trần Vi Vi.

Cũng có suy đoán là anh trai của Phong Hạ, tác giả nổi tiếng Phong Dịch.

"Mercury!" "Mercury!"

Những tiếng hô vang chồng chất, chung qui cũng chỉ chờ một cái tên.

"Mercury" Lâu Dịch. Đây cũng là một người trong giới, các tạp chí bát quái cùng những tay săn ảnh đang tranh nhau tìm kiếm sự thật, là người duy nhất mà Phong Hạ không phủ nhận tin đồn tình cảm. Cùng tuổi với cô, cũng chỉ gia nhập làng giải trí trước cô một tuần, hiện tại cùng với cô cũng có danh tiếng, là nam nghệ sỹ vinh quang tột đỉnh.

"Ai, mọi người cũng đừng đoán già đoán non nữa!" Kay lắc đầu một cái, "Mercury hiện tại phải là đang ở nhà đội Summer mới đúng chứ, làm sao có thể đến biểu diễn đây?" Anh ta thề mà lại cùng mọi người say sưa bàn chuyện bát quái, người hâm mộ dưới khán đài vừa cười vừa hô to, sân khấu đã không có cách nào duy trì trật tự được.

Phong Hạ bắt đầu đi bừa môi.

"Được rồi, bây giờ là thời điểm chính xác nên đưa ra đáp án đây!" Kay cố ý giảm thấp âm thanh của mình xuống, "Thật ra người này à, có lẽ trước đây có mối quan hệ sâu xa với Summer, mọi người hẳn là nên đoán được." "Năm năm trước, thời điểm Summer lần đầu tiên làm ca sỹ, là người đã giúp cô soạn ca khúc cho album."

Nghe được câu này, người hâm mộ dưới khán đài thể nhưng lập tức yên tĩnh lại. "Hơn nữa, trong mười ca khúc kia, có một bài là do anh ấy từ viết lời, còn tự mình đóng vai nam chính." "Tôi nghĩ, tất cả chúng ta ở đây, kể cả cha mẹ cũng chúng ta, những thế hệ trưởng bối, ngay cả ngừng người nhỏ tuổi, cũng không thể không biết tên của anh ấy.", Kay không nhanh không chậm nói, nghiêng đầu nhìn ánh mắt của Phong Hạ cũng dần dần mang theo một tia phức tạp. "Chúng tôi xin mời Uranus, Từ Không Cảnh!"

Từ Không Cảnh. Sự xuất hiện của anh, chỉ cần ba chữ này. Không cần thêm bất kỳ lời nào. Từ lúc Kay mở miệng nói đến tên đó, Phong Hạ cầm micro, kinh ngạc đứng một chỗ nhìn anh ta. Mà người xem dưới khán đài, so với mấy giây yên lặng trước đó, lại càng trở nên điên cuồng, có thể nói là tận lực hò hét chói tai. Thậm chí so với hai giờ biểu diễn vừa rồi càng muốn điên cuồng hơn.

Kay vừa nói xong câu đó, ánh sáng trên khán đài lập tức tắt đi, anh ta nhân lúc đèn vừa tắt, đưa tay dùng sức vỗ vỗ vai Phong Hạ muốn cô hoàn hồn, tiếp tục động tác thật nhanh lui vào hậu trường.

Tay trái Phong Hạ vô thức nắm chặt, lúc này từ từ mở ra. Cô cầm micro, trên mặt không biểu lộ thái độ gì, nghiêng đầu nhìn sang hướng bên kia.

Gương mặt Từ Không Cảnh từ từ xuất hiện dưới ánh đèn. Anh đứng trên bậc thang, từng bước từng bước tiến xuống, xuất hiện cách cô chỉ ba mét.

"Anh chờ em quá lâu lâu đến mức anh đã không còn nhớ rõ nụ cười của em

Anh chờ em quá lâu lâu đến mức bức ảnh em đưa cho anh đã phai màu."

Anh từ bậc thang đi xuống, đón nhận ánh mắt vẫn còn đang sửng sò của cô.

"Em rời đi quá lâu rồi cuộc anh cho là em đã sớm quên anh

Em có còn nhớ dưới trời sao nói với anh ba chữ."

Ánh mắt và tóc của anh cùng một màu, màu đen như mực như chưa từng trải qua biến động nào. Dưới ánh mắt là sống mũi cao, đôi môi rất mỏng, da rất trắng, nhưng không phải là cái đáng vẽ âm nhu kia. Anh không một chút thay đổi, dung nhan, vẻ mặt, bộ dáng, bao gồm cả cách cầm micro, đáng vẽ đó trong trí nhớ của cô, dần dần ủa về.

Cô hoảng hốt nhớ lại đáng vẽ của anh khi hóa trang cho "Số Mạng Thần Chi". Tay cầm giấy, mái tóc bạc đứng bên cạnh vách đá, trầm mặc mà an tĩnh nghe ngấm thơ, giống như một bức tranh cổ xưa.

"Anh còn nhớ lúc em ngủ lông mi khẽ run"

Anh từng bước từng bước, rồi cuộc cũng đi tới bên cạnh cô.

Bàn tay phải của Phong Hạ đã bị móng tay mình bấu chặt vào, cô nhìn ánh mắt của anh mở miệng hát tiếp. Cô điều chỉnh hô hấp, dùng sức lực toàn thân cố gắng phát âm thật chuẩn từng từ một, sóng vai cùng anh tiến về phía trước.

Bài hát này, cô nhắm mắt lại, bất luận đang làm gì cũng có thể hát ra. Bài hát này đã làm nên tên tuổi của cô, sau bao nhiêu năm đều không có ca khúc nào lật đổ được. Bài hát này, đối với người hâm mộ hay trong lòng cô đều không thể thay thế được.

Âm thanh của anh khàn khàn mà mang theo từ tính, giọng hát của cô lại trong trẻo mà trầm trọc. Gắn bó hòa quyện vào nhau, như trời đất tác hợp. Cô vẫn hát, nhưng cảm thấy mọi thứ giống như một giấc mộng, bởi vì qua sáu năm, lúc ở cùng nhau hay chia xa, bọn họ cũng chưa từng trước mặt công chúng song ca ca khúc này dù chỉ là một lần.

Dần dần, từ hai người biểu diễn trên sân khấu biến thành tập thể hợp ca, những người hâm mộ chính tề quơ tay múa, nhìn hai người trên sân khấu, hát theo tiết tấu bài nhạc. Có rất nhiều cô gái trẻ, vừa hát vừa đưa tay lên lau khóa mắt.

"Em còn nhớ rõ anh len lén mua hoa cho em

Em nguyện ý vì anh rút ngắn khoảng cách."

Cả bài hát tiến vào đoạn cuối, Tư Không Cảnh đột nhiên vươn tay, nắm lấy tay cô. Phong Hạ toàn thân chấn động, thẳng tắp nhìn ánh mắt của anh. Rất nhanh cô kịp phản ứng lại, duy trì nụ cười, cơ thể theo tiết tấu của bài hát chậm rãi nhảy múa. Giống như mọi thứ xung quanh đều biến mất. Cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ có bọn họ, trong không gian mệnh mông, an tĩnh khiêu vũ.

"Em còn trở lại không anh đứng đã đợi em thật lâu."

Anh từ từ thu hồi cánh tay, dịu cô xoay tròn.

"Em còn muốn anh vì mong muốn của em thỏa hiệp tất cả không?"

Anh ôm eo cô, cúi đầu chống lại ánh mắt của cô. Âm thanh cuối cùng theo bọn họ cũng kết thúc. "Rắc rắc" một tiếng, toàn bộ đèn trên sân khấu lập tức tối xuống.

Sân khấu trở thành một không gian đen kịt, những người hâm mộ dưới khán đài không thấy họ, lại dùng sức thét chói tai hoan hô.

"Em thích bọn họ đã sáu năm rồi."

Đứng ở hàng khách VIP đầu tiên, một cô gái lúc này đang nắm tay bạn trai mình, mắt đỏ bừng nhìn vào sân khấu.

"Anh có biết không? Vì sao tất cả mọi người đều tình nguyện đoán Lâu Dịch là bạn trai của Hạ Hạ, mà không nghĩ đến Tư Không?"

"Không phải bởi vì Tư Không so với Lâu Dịch thua kém, mà bởi vì tất cả mọi người cảm thấy, lúc ấy Hạ Hạ cùng Tư Không mật thiết lui tới, sau nhiều năm lại bất đồng, nhưng thật ra là bởi vì bọn họ nhất định âm thầm một mực cùng nhau, tất cả mọi người không muốn nhân tố bên ngoài phá hỏng chuyện của bọn họ, trừ Tư Không, không có ai xứng với Hạ hạ, thì ngược lại cũng như vậy." Bọn họ xứng đôi đến mức..... Tất cả mọi người không muốn nhắc đến người khác.

Trên sân khấu vẫn không có bất kỳ ánh đèn nào.

Phong Hạ bị Tư Không Cảnh kéo, khoảng cách gần đến không thấy khe hở, bị hơi thở của anh bao quanh.

Trong bóng tối chỉ nhìn thấy ánh mắt của anh.

Anh duy trì động tác này, vẫn không buông cô ra.

Cô không dám hô hấp, hi vọng ánh đèn mau mau sáng lên, anh có thể buông cô ra, nhưng giống như lại không hy vọng ánh đèn mờ lên, vĩnh viễn vẫn tiếp tục mờ ám thế này. Trong bóng tối cô không cảm nhận được nhịp tim của mình nữa, không nhúc nhích nhìn anh.

Dưới sân khấu tiếng thét chói tai vẫn không ngừng, lúc này anh đột nhiên cúi đầu đến gần cô, cho đến gần sát môi cô mới dừng lại. Anh nhìn ánh mắt của cô, đưa môi mình kề sát vào môi cô, lạnh nhạt mở miệng nói bốn chữ.

"Đã lâu không gặp."

Âm thanh lạnh nhạt nhưng nghe vào tai lại vô cùng nóng bỏng.

Cô khẽ đưa tay lên môi, từ từ nhắm hai mắt lại.

Chương 1

Từ Studio ra ngoài vừa đúng lúc thời điểm kẹt xe nhất của thành phố S.

Mùa hè thành phố S rất nóng bức, không có độ ẩm, Phong Hạ ngồi trên xe dọc đường đi cũng có chút buồn nôn, tựa vào trụ lý Jessie đang mơ màng, tài xế thật không dễ dàng chở cô đến khu nhà lân cận thành phố.

Cô một ngày quay phim đã mệt mỏi kinh khủng, sau khi tạm biệt Jessie, thời điểm từ trên xe bước xuống cơ hồ muốn té.

Thật vất vả mới chạy đến được cửa biệt thự, từ trong túi lục lung tung mới tìm ra cái chìa khóa, ai ngờ vừa mới đưa chìa khóa vào ổ khóa, cửa từ bên trong liền mở ra.

"Hả?" Không đợi cô sững sờ, người trong cửa đã vươn tay, đem lấy cô từ bên ngoài kéo vào, sau đó lập tức khép cửa lại, từ đầu đến cuối không lộ mặt ra ngoài.

"Tur Không?" Cửa lớn đóng lại, cô ngã vào trong lòng người kia ngăn người ra.

"Ừ." Người nọ nhàn nhạt đáp một tiếng.

"Làm sao hôm nay anh đã trở lại rồi hả?"

Anh chính là dùng sữa tắm trước khi đi cô giúp anh chuẩn bị, cùng với của cô là một hiệu, trong hơi thở nghe mùi rất thoải mái, cô bị anh ôm lấy cơ thể từ từ tỉnh táo lại, nhẹ nói. "Số Mạng Thần Chi" không phải nói muốn quay ba tháng sao? Sharon biết anh trở lại không?"

Anh ôm cô một hồi mới đẩy cô ra, cúi đầu nhìn cô âm thanh nhàn nhạt nói. "Cô ấy không biết."

Phong Hạ nghe xong ngẩn ra, ngẩng đầu nhử mày nhìn anh, "Bạn học Tur Không Cảnh. Chẳng lẽ anh không sợ bị cô ấy lột da sao?"

Sharon là người đại diện của anh, một người phụ nữ mạnh mẽ cung nhân mã, tính tình hào phóng sáng sủa, mặc dù có quan hệ rất tốt với anh, nhưng trong công việc vẫn có nguyên tắc, luôn luôn sẽ không nhượng bộ.

Cho nên anh là nam chính trong lúc quay phim lại không lý do mà trốn việc, đem đạo diễn và những diễn viên khác xem không ra gì sao?

"Cô ấy đang lo xem những nghệ sỹ khác diễn." Lúc này anh ngồi xuống ghế sofa nhìn cô, trên mặt không có biểu cảm gì trả lời. "Có chút hơi mệt, đã nói đem những cảnh có anh diễn để quay trước."

Anh nói chuyện giọng điệu như đang ngồi giữa bàn ăn, hoàn toàn không giống người vừa tát tát chạy về từ trường quay.

"Ừm." Cô biết không quản được anh, cũng không nhiều lời, đi đến phòng ngủ thay áo ngủ mặc vào, đi tới bếp rót nước uống.

Từ nhỏ cô đã dễ đổ mồ hôi, mặc dù trên người mặc một áo sơ mi rộng thùng thình, nhưng là đã uống vài ngụm nước vẫn cảm thấy nóng không chịu được, đưa tay mở hai cúc áo trên cùng, cầm ly nước đi tới phòng khách.

Tur Không Cảnh ngồi ở trên ghế sofa đang cầm hộp điều khiển ti vi không ngừng chuyển kênh, chân mày hơi nhíu, bộ dạng phiền não có chút không kiên nhẫn.

Dáng vẻ anh ngồi, cũng rất đẹp mắt.

Bởi vì cho dù là lúc ngồi, anh cũng chưa bao giờ ngã trái ngã phải, hai tay dang rộng không hề gò bó, hai chân sẽ chỉnh tề gác lên nhau, trạng thái cả người buông lỏng, nhưng nhìn qua so với người thường lại không cùng một dạng.

Làm sao sẽ cùng một dạng đây? Hiện tại chỉ cần anh tùy tiện đi ra ngoài, đoán chừng chỉ trong chốc lát cả trung tâm thành phố sẽ tê liệt.

Nhìn một hồi, Phong Hạ để cái ly lên bàn trà, đi tới bên cạnh anh định ngồi xuống.

Anh thấy cô đi tới, vẻ mặt có chút hòa hoãn, không nói gì, chỉ nhìn cô rồi vỗ nhẹ lên đùi mình.

Cô vừa nhìn liền hiểu rõ ý tứ của anh, tui cười tìm một vị trí thích hợp trên đùi anh ngồi xuống.

"Không vui?" Mặc dù tivi vẫn đang mở, nhưng không có ai chú ý đến, anh tựa lưng vào sofa cúi đầu không chớp mắt nhìn cô, cô liền ngẩng mặt đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt anh.

"Không có, chỉ là thời tiết này, nóng quá nên có chút không thoải mái." Anh trả lời, đưa tay nhẹ nhàng ngắt ngắt gương mặt cô. "Gây".

"Ừm, thật ra thì." Cô cong cong môi, "Anh đi hỏi Jessie thử xem, bọn họ cũng biết mỗi ngày em ăn bao nhiêu là đồ ăn."

"Buổi trưa hôm nay ở studio gọi đồ ăn mua ngoài, đều là một mình em ăn hết, những diễn viên khác nhìn thấy cũng bị hù chết.... Không biết vì sao mặc dù thời tiết rất nóng nhưng cũng không ảnh hưởng đến sức ăn của em a!"

Miệng cô thường ngày đã nhỏ, lúc nói chuyện càng đặc biệt đáng yêu, anh nhìn cô thần nhiên nở nụ cười. "Ăn nhiều quá".

"Có ý kiến sao?" Cô vò rối tóc của anh, ngoéo miệng, "Anh ghét bỏ em, vậy bây giờ em sẽ ăn uống điều độ lại để giảm cân."

Anh bắt lấy tay cô đang làm loạn, đặt trên khoe miệng hôn một cái. "Không cần ăn uống điều độ, phụ nữ gầy quá không tốt."

Cuối cùng, anh lại bỏ sung một câu, "Như bây giờ rất tốt, không ốm không mập."

"Vậy sao anh không đi mà nói với cái vị 'nữ thần' kia?" Cô mở tròng hai mắt, "Người ta lần trước phỏng vấn không phải nói là muốn ăn uống điều độ giảm cân, hy vọng thời điểm hợp tác với anh đạt được hình tượng đẹp nhất nha!"

Tư Không Cảnh không có trả lời cô, dáng vẻ hình như cũng không thêm để những lời này trong lòng, chỉ là đưa tay đem cô từ trên đùi nhích lên, để cho cô ngồi như vậy thì tốt hơn.

"Đều là xương, ôm lên cảm giác cũng không tốt." Anh ôm lấy eo của cô, về mặt nhân nhạ, "Hơn nữa, giảm cân thì chỗ khác cũng sẽ bị giảm"

Vừa bắt đầu Phong Hạ cảm thấy những lời anh nói đều không có gì, sau lại phát hiện tầm mắt anh nhân nhạ rơi vào cổ áo mình, mới hiểu anh có ý gì.

Trước kia nghe người ta nói qua, sau khi giảm cân, thì ngực cũng sẽ nhỏ lại, ngược lại, nếu mập lên một chút ngực cũng to hơn, cho nên ý của anh là.....cô giảm cân ngực sẽ nhỏ hơn sao?

"Lưu manh." Cô nhỏ giọng lầm bầm.

Tư Không Cảnh nghe xong nụ cười càng đậm, buộc chặt cánh tay, hôn một cái lên trán của cô.

Thời điểm anh cười lên, cô thậm chí có khi không dám nhìn.

Không phải là cái kiểu nở rộ như ánh mặt trời, mà là mang theo một chút kín kẽ cùng hàm súc, rồi lại làm cho người ta muốn ngừng mà không được chói mắt.

"Anh đã thoát được đám người kia....." Anh khẽ cúi đầu, dán vào môi cô mang theo nụ cười nói. "Không trở lại lưu manh, không phải là không có lợi sao?"

Anh nói xong, hôn xuống môi cô, lưu luyến xuống phía dưới, hôn đến cằm, dần dần di chuyển xuống cổ cô.

Mặt Phong Hạ hơi đỏ.

Mấy ngày này anh quay phim, không có thời gian cạo râu, ma sát nhẹ nhàng trên da cô có chút nhột, cô cười né tránh, thế nhưng anh lại không thuận theo, miệng lúc này đã đi xuống áo cô cắn nút áo cời ra.

"Anh muốn." Anh nhẹ nhàng hôn xương quai xanh của cô, "Hạ Hạ muốn không. Hả?"

Âm thanh vừa cung chiều vừa bá đạo, cô nghe được có chút phát run.

Mọi người đều nói anh lạnh lùng, chỉ cần để lộ ra một chút tình cảm có thể làm cả làng giải trí điên đảo, nhưng không ai biết được thời điểm anh ở cùng cô, chưa bao giờ keo kiệt sự nhu hòa của mình.

Anh như vậy, khiến cho cô bình thường đầu óc thanh tỉnh cũng cảm thấy say mê.

"Ừm" Hai má cô phồng hồng vô cùng đẹp mắt, cô nhắm mắt lại gật đầu một cái.

Cho anh, cho dù là đem toàn bộ của mình cho anh, những gì đầu tiên, thứ tốt đẹp nhất, cô đều cam tâm tình nguyện.

Chỉ cần là cho anh.

Đáy mắt anh dần xuất hiện một tia lửa dục triều tình nước xoáy.

Phía dưới áo sơ mi của cô cũng chỉ có duy nhất chiếc quần lót, tay anh từ từ len vào trong, ngón tay chạm đến cái mông bóng loáng da thịt trắng nõn của cô.

Thường ngày mỗi lần, cũng chỉ đến điểm cuối liền ngừng lại.

Cô chỉ là nghệ sỹ mới ra mắt, vừa bộc lộ tài năng, so với anh thì chưa là gì, vì vậy mỗi lần gặp mặt, cũng là anh phải tranh thủ thời gian ngắn ngủi.

Thời điểm ở cùng nhau vốn ngắn ngủi, cho nên cả hai có lúc chỉ cùng ngau một chỗ xem tivi, có lúc làm cơm cho anh ăn, có lẽ anh cũng sợ ép cô quá gấp, về phương diện này, chưa bao giờ miễn cưỡng cô.

"Tư Không." Cô ôm lấy cổ của anh, vừa hôn vừa nhẹ giọng kêu, "Em..."

Anh cúi đầu hôn lên nơi tuyết trắng đầy đà của cô, một hơi thở như lửa thiêu đốt ngực cô.

Cô chỉ cảm thấy trong thân thể, dần dần có dòng nước ấm rì ra.

". Sợ?" Anh vừa cởi áo sơ mi của cô, vừa tiện tay cởi luôn áo lót.

Phong Hạ nhẹ nhàng lắc đầu một cái, cắn môi trầm mặc một hồi, mới rất nhỏ giọng nói, "Dáng vấp của em. có phải là. không đủ đẹp hay không?"

Anh đã gặp qua rất nhiều nữ nghệ sỹ.

Trong ngoài vòng giải trí, vô luận bao nhiêu người, nhìn thấy anh đều ồa lên, mỗi người đều là tuyệt sắc, cô không biết anh có phải đã trải qua bao nhiêu ái tình ướt át rồi hay không.

Sau khi ở cùng với anh, cô cũng không dám suy nghĩ quá nhiều về quá khứ của anh, cũng không hỏi tới.

"Anh không có đối tượng để so sánh với em". Lúc này anh từ ngực cô ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt cô, trầm ngâm chốc lát mới nhàn nhạt mở miệng. "Nhưng anh cảm thấy rất tốt".

Anh rất ưa thích.

Những lời này của anh, đã nói rõ những gì nên nói.

Cô không dám tin, trừng to mắt nhìn anh.

"Cho nên." Anh ôm lấy gương mặt cô, nhẹ nhàng hôn lên mắt cô. "Không cần phải sợ, anh cũng như em vậy."

Anh với em giống nhau, đều là cho đi những thứ đầu tiên tốt đẹp nhất.

Phong Hạ vẫn nhìn anh, lúc này cảm giác mắt mình có chút mờ, mới "ùm" một tiếng, cánh tay ôm cổ anh càng siết chặt hơn.

Anh ôm lấy cơ thể cô, dùng sức nhiều hơn bình thường, hình như muốn hòa quyện cả cơ thể cô vào mình, vừa hôn quần quít.

Vừa lúc đó, chuông cửa đột nhiên vang lên "Hạ Hạ, mở cửa."

Còn có âm thanh gọi tên cô rất to.

Nửa người trên của cô đã trống không, cơ thể mềm như không xương bị anh ôm lấy, mà cô cũng đã có thể cảm nhận, anh ở phía dưới mình từng chút từng chút biến hòa.

"Chuông cửa." Cô thờ hồn hèn ghé vào lỗ tai anh lặp lại nói, "Hắn là Doanh Doanh, cô ấy vừa gọi điện cho em, nói là lát nữa sẽ tìm em bàn tiếp lịch trình."

Tư Không Cảnh chau mày dừng động tác lại, hòa hoãn một hồi, mới cầm y phục bên cạnh lên giúp cô mặc lại.

Cô ngoan ngoãn mặc cho anh mặc xong, mặt tràn đầy áy náy hôn anh một cái, đứng dậy chạy đi mở cửa.

"Hạ Hạ, surprise!" Người ngoài cửa đợi cô vừa mở cửa xong, động tác cực nhanh liền đẩy cánh cửa, lách mình đi vào.

Tư Không Cảnh một mực trên ghế sofa nhìn, lúc này đứng dậy, mặt không thay đổi đi tới.

Người này không phải người đại diện Giản Vũ Doanh của Phong Hạ.

Mang theo mũ lưỡi trai, mặc T-shirt cùng quần ngắn, nghiêm nhiên là một người đàn ông.

". Lâu Dịch?" Phong Hạ cũng không ngờ người tới không phải là người mình đoán, mới vừa rồi còn sợ hết hồn tưởng là bọn chó săn cùng người hâm mộ tìm tới, đợi đến khi đối phương lấy nón xuống, mới thờ dài một hơi.

"Ha ha ha, anh vừa mới luyện xong vũ đạo liền tới đây tìm em!" Lâu Dịch mặt mày anh tuấn còn mang theo mồ hôi. "Nóng chết đi được, mau lấy cho anh ly nước đi."

Phong Hạ vẫn chưa trả lời, liền đã bị người từ phía sau đi đến ôm lấy eo.

Tư Không Cảnh chạy tới phía sau cô, nghiêm mặt nhìn Lâu Dịch.

"Hả?" Lâu Dịch mới phát hiện trong nhà còn có người khác, định thần nhìn lại, lập tức huyết sáo, "Ồ a, rốt cuộc nhìn thấy chân nhân!"

Dáng vẻ của anh ta giống như không chút nào kinh ngạc, tầm mắt nhìn qua Tư Không Cảnh rồi đến Phong Hạ, trên mặt dần dần lộ ra nụ cười xấu xa. "Xem ra hôm nay tôi tới không phải lúc nha, hai vị chắc là vừa mới từ trong mộng bị tôi lôi ra ngoài phải không?"

"Hôm nay?" Tư Không Cảnh đột nhiên cắt đứt lời của anh ta, nhưng cũng không có nhìn anh ta, chỉ là cúi đầu hỏi Phong Hạ.

"Ừ." Cô giải thích cho anh, "Lâu Dịch là nghệ sỹ cùng công ty của em, thời gian gia nhập làng giải trí cũng không sớm hơn em, cho nên chơi với nhau rất thân, hai ngày nay anh ấy không có chương trình gì, cho nên luyện tập xong sẽ đến tìm em, chỉ là cùng nhau chơi Wii một hồi."

"Không cần nhiều giải thích á..., tôi chỉ là một người mới thôi, sao có thể so với Uranus đây?" Lâu Dịch vỗ tay phát ra tiếng, cười hi hi.

Tư Không Cảnh gật gật, không nói thêm gì, chỉ là về mặt lại khôi phục lạnh lùng như trước đây.

Anh quả thật không biết Lâu Dịch, cũng quả thật không cần phải biết.

Nhưng là, cô chưa từng nhắc người này với anh, hơn nữa người này, rõ ràng đã sớm biết mối quan hệ của anh với cô, chứng tỏ họ có quan hệ rất thân thiết.

Biết bọn họ ở cùng nhau, trừ người đại diện của hai người, hiện tại lại có thêm người thứ ba.

Phong Hạ cảm thấy không khí không được tự nhiên, cô ngừng đầu nhìn về mặt lạnh tanh của Tư Không Cảnh bên cạnh, đưa tay nhẹ nhàng kéo tay áo anh, "Em đi làm cơm tối, hôm nay anh sẽ ở lại phải không?"

Âm thanh của cô mang theo chút nũng nịu, hai mắt chớp chớp chờ đợi, làm cho anh không cách cũng không muốn cự tuyệt.

"Ừ." Anh trầm mặc chốc lát, đáp một tiếng, không tiếp tục nhìn Lâu Dịch, xoay người trở về sofa.

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Không khí trong phòng khách không khỏi có chút kỳ quái.

Lâu Dịch không coi ai ra gì, trên miệng ngậm cây kem vừa lấy trong tủ lạnh ra, đôi tay thoăn thoắt chơi game cực kỳ vui sướng, Tư Không Cảnh ngồi dựa vào sofa cạnh phòng bếp, không có biểu cảm gì nhìn tivi, chân mày cũng vô thức nhíu lại.

Phong Hạ trong phòng bếp đang xắt khoai tây thành sợi, làm xong nguyên liệu cơ bản định chuẩn bị nồi nước, cô xoa xoa tay muốn gọi Tư Không Cảnh vào, liền quay đầu về hướng cửa bếp hô một tiếng, "Đến đây giúp em một tay."

"Tối ngày." Ngoài cửa Lâu Dịch nghe âm thanh của cô, theo bản năng liền tạm ngừng chơi game, đứng dậy chuẩn bị đi đến nhà bếp.

Bởi vì mỗi tối, anh ta thường đến đây ăn cơm, nên những điều này căn bản cũng thành thói quen.

Ai ngờ anh ta vừa mới đứng dậy, Tư Không Cảnh đang ngồi trên ghế sofa cũng đứng lên.

Lâu Dịch sững sờ, động tác dừng lại một chút, tầm mắt vừa vặn chạm ánh mắt của Tư Không Cảnh.

Tư Không Cảnh nét mặt mặc dù không có biến đổi, thế nhưng trong lòng lại không như vậy.

Lâu Dịch phục hồi tinh thần lại nhún vai một cái, ngồi xổm người xuống cầm hộp điều khiển ti vi tiếp tục như không có việc gì chơi game.

Tư Không Cảnh mở cửa phòng bếp đi vào, khép cửa lại, nhìn thấy Phong Hạ đưa lưng về phía anh, mang một chiếc tạp dề hình gấu, vừa ngâm nga một ca khúc vừa với tay lấy thứ gì đó trong tủ.

"Đừng với nữa, anh vào rồi." Anh đi tới phía sau cô, nhân nhả đưa tay lấy đồ dùm cô.

"Hừ." Cô liếc mắt nhìn anh thân cao 1m82, nhận lấy hủ gia vị rồi quay đầu đi chỗ khác. "Chỉ biết khi dễ em có 1m62."

Cô phồng hai má bộ dáng giống như một con mèo nhỏ, vô cùng dễ thương, anh nhân nhật cười, khẽ cúi đầu bên tai cô nói. "Không biết 20 phân là khoảng cách tốt nhất sao?"

Anh lại dừng một chút, "Đứa bé sinh ra sẽ giống anh, yên tâm đi."

Phong Hạ cong cong môi, nén cười đem cái xéng nhét vào tay anh, "Ừ đúng rồi, muốn làm cha của con em.nhất định phải biết quản lý cuộc sống gia đình, nói cách khác phải lên được phòng khách, xuống được nhà bếp nha."

Tư Không Cảnh nhận lấy cái xẻng, đợi cô cời tạp đề xuống, nghiêng người giúp anh mặc vào, anh nhìn cô chăm chăm nói, “còn phải lên được trên giường nữa.”

Dáng vẻ và gương mặt tuấn tú, hợp với vẻ mặt luôn luôn hồ hững kia, nhưng miệng thì lại nói những câu lưu manh như vậy, quả thực là Quá không bình thường rồi.

Cô cười hi hi một tiếng, lắc lắc đầu, “Đem những lời nói của anh thu âm lại, post lên trang web, sau đó không chừng nửa ngày, tất cả chuông báo thức rời giường của các cô gái sẽ là câu nói này đấy. . . .”

Anh từ chối cho ý kiến, lúc này đợi cô buộc dây tạp đề sau lưng xong, đi vòng qua trước người anh, anh khẽ đưa mặt mình đến trước cô.

Phong Hạ cong cong môi, cười híp mắt nhẹ nhàng hôn lên má anh.

. . .

Để lại tiểu thiên vương làng giải trí tự mình xuống bếp, Phong Hạ đóng cửa lại đi ra, đã nhìn thấy Lâu Dịch trên ghế sofa cười như không mà nhìn mình.

"Làm gì?" Cô ngồi xuống bên cạnh anh ta, "Cười đến buồn nôn như vậy."

"Chắc chắc." Lâu Dịch cảm thán, "Anh lại nghĩ tới nếu là bây giờ chụp tấm hình hai người ở chung với nhau post lên trên web, không biết có bao nhiêu người hâm mộ muốn mua cái đầu của em nha."

"Cát." Cô lấy chân đá nhẹ anh ta, “Dù có chết em cũng sẽ nói cho Trần Vi Vi biết. anh yêu thầm cô ấy từ lâu rồi.”

Trần Vi Vi cũng là người mới trong công ty bọn họ, là một ca sĩ có diện mạo rất đáng yêu.

Lâu Dịch ngẩn ra, lập tức kêu ngạo rồi, đem cái điều khiển tivi ném cho cô, “Quản từ động thủ không động khẩu!”

Hai người cấp bậc tương tự không ai chịu yếu thế cùng chém giết trong game, Tư Không Cảnh từ phòng bếp đi ra vừa vặn nhìn thấy Lâu Dịch bị giết chết đang tức giận đưa tay muốn bóp mặt Phong Hạ.

"Hạ Hạ." Anh đứng ở cửa phòng bếp nhàn nhạt kêu một tiếng.

"Há?" Phong Hạ quay đầu lại nhìn anh, vội vàng từ trên ghế sofa đi tới anh, "Làm xong rồi?"

"Không phải." Tư Không Cảnh cời tạp đề xuống, nhét trong tay cô, "Mới vừa làm xong một món ăn, Sharon liền gọi điện thoại tới."

Cô nhất thời lộ ra vẻ mặt thất vọng, “Không phải là cô ấy nói nếu trước buổi tối anh không trở lại studio, liền đem anh treo ngược lên đánh một trận đi?”

Anh lắc đầu một cái, trầm ngâm chốc lát, nhỏ giọng, "Trong vòng ba tháng không cho phép anh trở về thành phố S."

Phong Hạ ngẩn ra, thờ dài một cái, lập tức cầm điện thoại giúp anh kêu taxi.

Xe đến cửa sau, cô đứng ở bên trong cửa cẩn thận từng li từng tí giúp anh sửa sang xong cổ áo, vẻ mặt có hơi không muốn.

Anh nhìn cô, đưa tay vuốt tóc cô, “Mỗi tối sẽ gọi điện thoại cho em.”

"Ừm." Thật ra từ lâu cô đã quen, thật biết điều gạt đầu, cuối cùng nhẹ nhàng ngoắc ngoắc ngón tay của anh, “Trở về sớm chút.”

"Được." Anh nhìn cô lần cuối, mở cửa đi ra ngoài.

Người vừa đi, cả người cô tự nhiên cảm thấy trống trải, đi đến phòng bếp bụng món ăn anh vừa làm lên, trên mặt cũng không thấy nụ cười.

"Ai." Trên bàn ăn, Lâu Dịch nhai cơm, nâng má cầm đũa nhẹ nhàng gõ đầu của cô, "Hồn đều đi theo anh ta đi nha."

Phong Hạ vuốt vuốt cái trán, bới hai chén cơm, cũng không lên tiếng.

"Cũng chỉ nửa năm thôi." Anh ta nghĩ nghĩ, an ủi cô, “Anh nhớ thời điểm em vừa mới đi lại cùng anh ấy, chung đụng thì ít, mà xa cách thì nhiều, đều là chuyện như cơm bữa, có gì mà khổ sở.”

"Em hiểu rồi." Cô trầm mặc một hồi, rót cuộc mở miệng, "Em không sao ."

Cô không phải không chịu nổi.

Chỉ là thật, quá tham lam anh ở bên cạnh cô dù chỉ là một phút.

“Kể cho anh nghe chuyện vì sao anh ta chọn em thì tốt hơn nha,” Lâu Dịch quan tâm gấp thức ăn cho cô, “Nếu không phải lần trước anh liều mạng lấy

được điện thoại của em, nói không chừng đến khi đưa bé của hai người biết đánh nhau rồi, anh còn không biết ba của nó là ai”.

Phong Hạ bị anh ta chọc cười rồi, liếc anh ta một cái, "Vớ vẩn."

"Cho nên nói ——" cô múc một chén canh cho anh ta, mở trừng hai mắt, "Đại lão gia, ăn cơm của người đi, đừng quản chuyện người khác nữa"

Lâu Dịch bị cô chọc cho tức giận, dứt khoát cái gì cũng không nói, ăn cơm no liền tóe khói chạy đi về.

Sau khi Lâu Dịch đi, cô dọn dẹp chén đĩa rồi đi tắm, xong đi gọt một quả táo, ôm laptop leo lên giường, xem tin tức điện ảnh một hồi, lướt biếng mở Microblogging lên.

Bởi vì cô khá thành công trong vai diễn phụ gần đây, hiện tại người hâm mộ đã lên đến trăm vạn, post 1 blog lên Microblogging, cũng sẽ có đến cả trăm bình luận.

Khen chê tự nhiên đều có, nhưng vẫn là khen ngợi nhiều hơn, đặc biệt là những cô gái trẻ, hình như cũng đặc biệt thích cô.

Để tránh bị nghi ngờ, cô và Tư Không Cảnh cũng không để chế độ theo dõi nhau.

Tin tức về anh cơ hồ áp đảo tất cả, cô tùy tiện bấm vào trang chính của anh.

30 triệu người hâm mộ dường như làm cô cảm thấy nghẹt thở.

Nhìn vào mới phát hiện một giờ trước đây anh còn post một blog lên trên Microblogging.

Không có chữ viết lắm lời, chỉ có ký hiệu mặt mèo nhỏ, phía dưới có kèm theo một tấm hình.

Là một con mèo còn rất nhỏ, lỗ tai cụp xuống, đang nằm trên bàn.

Cô vừa nhìn thấy hình ảnh, nhất thời khóe miệng liền giương lên.

Trước đây anh đã từng nói qua với cô, nếu như so sánh cô với con vật nào, thì nhất định phải là con mèo.

Vừa biết làm nũng, vừa yếu đuối, nhưng cũng rất bướng bỉnh.

Tò mò lại thấp thỏm mở ra, hơn hai mươi ngàn bình luận, quả nhiên một lượng lớn bình luận kèm theo vô số dấu chấm than.

"Tư Không đại nhân lại đáng yêu như vậy! Trời ơi! Ta sắp chết rồi! !" "Mọi người không cảm thấy Cảnh nhất định là có bạn gái sao! Mọi người chẳng lẽ không cảm thấy được hình ảnh này hàm chứa ngụ ý gió xuân mười dặm sao!" "Tư Không đại nhân tôi yêu anh 3344! Để cho tôi làm con mèo kia được không van cầu anh!"

Căn bản đều là những tin nhắn cùng bình luận giống như vậy.

Cô vừa nhìn vừa vuốt bụng cười, cười một hồi, chuông điện thoại liền vang lên.

"Uy." Trên màn ảnh biểu hiện ký hiệu ngôi sao, cô mặt mày vui vẻ nhận điện thoại, nằm té trên giường.

"Thấy được sao?" Đầu bên kia điện thoại rất an tĩnh, anh vừa xuống máy bay trực tiếp vào khách sạn, từ trong phòng gọi điện thoại.

"Cái gì?" Cô giả bộ không thấy.

"Microblogging." Âm thanh anh kiên nhẫn nói.

"À?" Cô lật người, "Anh post cái gì? Em không thấy a."

Đầu kia yên lặng chốc lát, truyền đến tiếng anh cười thật thấp, "Trẻ em nói dối, mũi sẽ bị dài ra đấy."

Bị vạch trần người nào đó khẽ hừ một tiếng, che gương mặt đang nóng lên, "Ai biết con mèo kia là của người nào, nuôi trong nhà ai nha."

"Tùy tiện tìm trên web thôi." Anh hình như vừa mới ngồi xuống ghế, "Cảm thấy giống dáng vẻ của em khi ngẩn người, nên post lên thôi."

Cô không nói, bàn tay che gương mặt toàn là ý cười.

"Tư Không." Hai người lẳng lặng cũng không nói chuyện, cô chợt nghĩ đến cái gì, "Anh còn nhớ hay không, ban đầu."

"Ban đầu cái gì?" Giọng nói anh trầm thấp.

"Ban đầu. Chúng ta là thế nào đi chung với nhau?" Cô nghĩ tới vấn đề Lâu Dịch mới hỏi vừa rồi, đột nhiên rất muốn nghe anh nói thế nào.

Tư Không Cảnh sau khi nghe "Ừ" một tiếng, không có nói tiếp.

Phong Hạ lần qua lộn lại nhiều lần, anh vẫn không nói lời nào, cô thử dò xét nói, "Này, ngủ thiếp đi sao?"

"Không có." Anh lập tức liền tiếp lời, "Anh chỉ là đang suy nghĩ"

"Nghĩ cái gì?" Cô vội vã hỏi.

"Nghĩ lại khi đó tóc em vừa mới đến tai, giống như một cậu bé." Anh chậm rì rì nói tiếp, "Thật sự là bất luận thế nào cũng không thể dùng hình ảnh sắc đẹp mê người để hình dung."

Thời điểm đó cô vẫn còn tóc ngắn, đứng chung với anh, cũng chỉ tới bả vai.

Cô lập tức nghe rõ, "O, thì ra anh vốn là muốn dùng từ tốt đẹp để hình dung lúc chúng ta gặp nhau, phát hiện kết quả thật là không hình dung ra được đúng không?"

Âm thanh của cô tức giận, qua điện thoại anh cũng có thể tưởng tượng đáng về nói chuyện của cô, lấy tay che khóe môi cười khê.

"Đừng cười." Cô ngồi dậy, gác chân, "Bạn học Tư Không, xin đừng hoàng khai ra."

"Ừ." Bên kia hình như anh thật là nghiêm túc suy nghĩ, "Anh nhớ được, có phải là thời điểm quay《 Tình Thiên 》 hay không?"

Phong Hạ gật đầu một cái, ý thức được anh không thấy được, lại bổ sung, "Đúng là bộ phim này, anh diễn vai nam chính, em diễn vai nữ phụ nha."

"Sau đó, vừa đúng có một kịch vui, dưới ánh nắng chói chang." Âm thanh của anh trầm thấp mà an tĩnh. "Anh không nhớ rõ tình huống cụ thể, hình như là nữ chính ngay lúc đó, không biết sao ghế của cô ta bị hư."

"Sau đó toàn thể tổ quay, không ai tự nguyện nhường ghế cho cô ấy ngồi." Anh nói tiếp, "Sau thấy em liền đứng lên, không nói gì, cầm hộp cơm đi đến dưới bóng cây ăn."

"Ừ." Phong Hạ cũng nhớ lại lúc đấy, "Nữ chính kia chính là kiểu đặc biệt cao ngạo, ai cũng ghét cô ta."

"Vậy tại sao em lại nhường chỗ của mình cho cô ấy?" Anh hỏi.

"Hả?" Cô tùy ý nói, "Em chỉ cảm thấy cô ta một mực xoay tới xoay lui bên cạnh anh, hận không được trực tiếp ngồi lên đùi anh, cảm thấy anh thật đáng thương nên mới nhường chỗ của em cho cô ta."

"Lại nói, " cô nhíu lông mày, "Dưới bóng cây mát mẽ so hơn so với ngồi đó chịu ánh nắng mặt trời, em sợ nhất là nóng, cho nên vẫn là em cứu anh, còn không mau cảm ơn."

Bên kia Tư Không Cảnh lại bị cô chọc cho cười, "Quả thật giống như phong cách của em."

"Sau lại, " anh nói tiếp, "Có một buổi tối, anh không biết vì sao, đi ngang phòng nghỉ của em, thấy cửa phòng không khóa, em đang nằm lỳ trên giường chơi ghép hình, anh liền đi vào."

Phong Hạ hí hóp mắt, cũng theo lời nói của anh nhớ tới đoạn ký ức kia.

"Lúc ấy anh và em cái gì cũng chưa nói, sau đó liền cùng nhau mang bộ xếp hình 200 khối kia đem ra chơi suốt đêm."

Anh không nói thêm gì nữa.

"À?" Cô có chút ngoài ý muốn, "Cứ như vậy thôi sao?"

"Ừ." Anh uống một ngụm nước, "Sau đó trở lại thành phố S, anh liền hỏi Sharon số điện thoại của em, rồi mới gọi điện thoại cho em."

"Vậy." Cô gật đầu một cái, lăm bầm lâu bâu, "Em còn tưởng chuyện gì rất cầu huyết như trong tiểu thuyết ngôn tình ấy chứ. Chẳng qua em không cảm thấy, em có chỗ nào hấp dẫn anh nha."

Hai người lại tám chuyện một chút, anh biết ngày mai cô còn phải đến studio, vì muốn cô ngủ sớm một chút, liền chúc cô ngủ ngon.

Đề điện thoại di động xuống, anh ngồi trên ghế không động đậy, nhắm mắt dưỡng thần.

Thật ra thì thời khắc chân chính động lòng phải là ngày đó chơi ghép hình đến rạng sáng.

"Ừ." Khi đó hình như cũng đã bốn giờ sáng, cô đã buồn ngủ, dùng ngón tay chỉ chỉ chỗ trống trong khung xếp hình, "Cái hình trong tay anh, phải để ở chỗ này a."

Anh theo lời cô để lên, quả nhiên chính xác, hai tay cô liền nâng mặt lên ngẩng đầu nhìn anh cười hí hóp mắt. "Em nói không sai chứ?"

Cô cười thật tươi, làm anh rung động rất lâu.

Thật ra thì, sau lại suy nghĩ một chút, thời điểm ấy nụ cười của cô như là một đứa bé, thật sự không thể nói là khuynh quốc khuynh thành gì được.

Nhưng lại dễ cho anh, vô luận như thế nào, vừa nghĩ tới, liền không có cách nào làm được việc gì.

Hơn nữa cũng chính nụ cười đó, trong vòng mấy năm nay, là thứ thuốc duy nhất có thể làm cho anh yên giấc.

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

《 số mạng thần chi 》 Quay càng lúc càng thuận lợi.

Đầu tiên, đạo diễn chỉ đạo là một người vô cùng tinh chuẩn, nghiêm khắc, mà Tư Không Cảnh là diễn viên xuất sắc hiện tại, cùng với tất cả những người còn lại trong tổ quay đều có danh tiếng, tiến độ so với kế hoạch cũng nhanh hơn rất nhiều.

Thời điểm Sharon từ Nam Kinh chạy về studio, Tư Không Cảnh đã từ thành phố S trở lại bổ sung những cảnh diễn, mà toàn bộ các cảnh diễn khác cũng chỉ còn lại vài ngày là xong.

"Ồ, đúng là là tuổi trẻ a." Sharon bỏ túi xuống, vòng một vòng thật to, cách nơi quay phim có một con hẻm nhỏ tìm được Tư Không Cảnh đang yên lặng nhắn tin nhắn.

Cô tùy tiện đưa tay đẩy bả vai anh, "Về thành phố S rồi quay lại, sức lực làm việc làm mạnh hơn a."

Dừng một chút, cô vừa cười vừa có thâm ý khác, "Là được bù đắp tinh lực chứ gì? Há?"

"Có cần tôi phải đưa cái loa cho chị không?" Anh nói mà vẫn không ngẩng đầu.

"Aizz ta nói, " Sharon lấy bao thuốc từ trong túi xách ra, rút một điều đưa cho anh, "Cậu cũng đừng có quên, rốt cuộc là ai làm mai mối cho hai người? Là ai đem chuyện tình của hai người che giấu kỹ càng như vậy? Bây giờ tình cảm phát triển, chẳng người làm mai này qua tường đứng không?"

Anh cũng không có đưa tay lấy điều thuốc.

Sharon thấy thế thu hồi lại, lắc đầu một cái.

Thiếu chút nữa cô đã quên, từ khi cùng Phong Hạ ở chung một chỗ, thói quen hay hút thuốc mỗi khi trầm tư của anh cũng đã hoàn toàn biến mất rồi.

"Công ty Top đang thúc đẩy quay một bộ phim mới, có phải kịch bản tiên hiệp không?" Anh đột nhiên ngẩng đầu, âm thanh nhàn nhạt hỏi.

"Ừ." Cô suy nghĩ một chút, "Đúng, trước đây cũng có mời cậu đi diễn thử vài lần, cho nên tôi đã xem qua kịch bản, đúng là không tệ, hơn nữa đạo diễn đó cũng không phải là nổi danh bình thường, thời gian cũng vừa khớp cậu hoàn tất bộ phim kia. Chỉ là, thời điểm đó cậu cũng có lịch quay phim khác."

"Tiến hành đi." Mùa hè nóng bức, nhưng trên mặt anh cũng không có quá nhiều mồ hôi.

Cô sững sờ, "À?"

Lúc này, ở bên kia đạo diễn đã vỗ tay ra hiệu muốn tiếp tục cảnh quay khác.

"Chị hãy liên lạc với bên công ty Top đi." Anh ngồi dậy, "Nói với họ, tôi có thể diễn bộ phim đó."

Anh đi về phía trước mấy bước, "Điều kiện chỉ có một, cho cô ấy đến diễn nữ chính."

. . .

Mà ở thành phố S, bộ phim thần tượng Phong Hạ cùng Lâu Dịch đóng chung của công ty Top cũng đã vào giai đoạn hậu kỳ.

Buổi tối ngày quay cuối, cả tổ quay cùng nhau ở studio, mua thức ăn ở một nhà hàng nổi tiếng về, ngồi vây chung một chỗ náo nhiệt ăn mừng.

"Hạ Hạ." Đạo diễn cười híp mắt nhìn Phong Hạ, "Bộ phim tiếp theo của tôi, cô đóng vai nữ chính, có được hay không?"

Đạo diễn dáng dấp mập mạp , đặc biệt thân thiện với mọi người, Phong Hạ cũng rất kính trọng và yêu thích ông, được mời như thế, cũng rất vui vẻ, “Được, chỉ cần Doanh Doanh cùng công ty bên kia thoả thuận xong, tôi sẽ đồng ý diễn.”

"Phuong đạo ông thật thiên vị a!" Lâu Dịch ngồi ở bên cạnh Phong Hạ, nghiêng chân, "Làm sao ông lại không mời tôi, so với cô ấy tôi còn diễn hay hơn, lại cần cù chăm chỉ!"

"Tiểu tử thú." Phuong đạo diễn cười, đưa tay chụp bả vai anh ta, "Cậu có cần phải bám theo Hạ Hạ như vậy không? Cả ngày nôn nôn nóng nóng, có muốn tôi phát sóng toàn bộ những cảnh hậu trường của hai người không hả?"

Mặc dù trong tổ quay, Phong hạ cùng Lâu Dịch cũng chỉ là nam nữ phụ, nhưng so với nam nữ chính thì quan hệ của bọn họ với mọi người tốt hơn rất nhiều.

Một tổ quay nhiều người náo nhiệt như vậy, không khí tốt thế này thật khó có được.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người nở nụ cười, bữa cơm chia tay này làm cho ai cũng khó quên.

**

Ngày hôm sau tổ quay muốn dọn dẹp để rút lui, Phong Hạ vừa lúc ở chỗ đạo diễn dọn dẹp ít thứ, nam diễn viên chính đột nhiên đi tới phía sau vỗ vỗ bả vai cô.

"Tiểu Hạ." Nam diễn viên chính là một người diện mạo hết sức anh tuấn, tuổi tác cũng không chênh lệch lắm so với Tư Không Cảnh, hiện tại cũng là một nam minh tinh nổi tiếng.

"Chào " Phong Hạ lễ phép cười cười với anh ta.

"Lần này rất vui được hợp tác với em." Anh ta khách sáo nói. “Lần sau nếu như có thể, rất hy vọng được tiếp tục đóng chung với em”

"Được." Cô sáng khoái đồng ý, mở tròng hai mắt, nhìn nữ nhân vật chính chỉ chỉ, “Chỉ cần chị Đình không lấy tôi ra đùa là tốt rồi.”

Hai người này trong phim cũng như ngoài đời đều là một cặp, nghe nói ở chung một chỗ cũng đã hai ba năm rồi, tình cảm vô cùng tốt.

Anh ta cười, "Ừ, như vậy một lời đã định nhé."

Cô gạt đầu một cái, xoay người cầm túi xách chuẩn bị lên xe với trợ lý Jessie, nam chính từ sau lại đột nhiên lên tiếng gọi cô.

"Hãy cố gắng lên." Trên mặt anh mang theo nụ cười chân thành, “Em trẻ tuổi như vậy, tôi có thể đoán được, nhất định em sẽ thành công còn hơn cả mình tưởng tượng đó.”

...

Sau khi Phong Hạ lên xe, Giản Vũ Doanh – cùng với cô quan hệ rất tốt, cũng là một tay đưa cô đến được ngày hôm nay, thấy cô vừa đi lên, lập tức đặc biệt vui mừng cho cô một cái ôm, “Hạ Hạ, tớ nhớ cậu muốn chết!”

"Đừng. . . ." Cô cũng cười, tỏ vẻ xem thường hành động của Giản Vũ Doanh, “Buồn nôn, tớ nghe Jessie nói rồi, không phải là cậu đang đem Tiểu Suất Ca mới đó đánh cho khí thế ngất trời sao, cho nên đem tớ và Lâu Dịch quăng ở đây cũng không thêm ngó ngang nhiều ngày như vậy!”

"Đúng vậy a!" Jessie lái xe phía trước quay đầu lại, “Cô ấy đúng là trọng sắc kinh bạn!”

Giản Vũ Doanh mặt đỏ lên, bình thường luôn khôn khéo bây giờ lại xuất hiện vẻ mặt ngượng ngùng của các cô gái trẻ.

"Cậu và. . . ." Bị vạch trần, Giản Vũ Doanh theo bản năng định nói sang chuyện khác, Phong Hạ phản ứng nhanh nhẹn, trước khi cô ta nói cái tên đó ra khỏi miệng, vội vàng đưa tay ngăn cản lại, sử dụng ánh mắt ý bảo phía trước xe còn có Jessie và một người phụ tá khác là Tiểu Chu.

"Cậu và Tư Không. Như thế nào?" Giản Vũ Doanh nhỏ giọng, ở bên tai cô nhẹ nói.

Cô không tự chủ được cong môi lên, cũng không trả lời ngay, một lát sau, mới nghiêng đầu nhìn Giản Vũ Doanh hỏi, “Doanh Doanh, bộ phim kế tiếp của tớ khi nào thì quay?”

Giản Vũ Doanh lập tức lấy PDA ra, dùng ngón tay nhẹ lướt trên màn hình, “Ừm, tạm thời là một tuần sau, công ty nhất định cậu phải diễn bộ tiên hiệp 《 Hồng Trần 》 của Top rồi, còn rút cuộc vai diễn là gì thì phải đợi tớ về thảo luận mới biết được."

"Cho nên nói, tớ có một tuần được nghỉ đúng không?" Cô nhướn nhướn mày.

"Có thể nói là như vậy ." Giản Vũ Doanh cất PDA vào, trên mặt lộ ra vẻ châm chọc, ghé vào bên tai cô cười hì hì nói, “Cậu muốn gắn cái nơ bướm lên người mình, dâng lên cho anh ta hưởng dụng ba ngày sao?”

"Hừ." Cô mở tròng hai mắt.

**

Buổi tối lúc Tư Không Cảnh gọi điện tới, Phong Hạ đang trong phòng ngủ di chuyển cái rương trang phục biểu diễn, nghe tiếng điện thoại thiếu chút nữa muốn thả cái rương xuống một phát.

"Đang làm gì?" Nhận điện thoại, bên kia lập tức truyền đến giọng nói trầm thấp dễ nghe của anh.

"Ừ." Cô chưa bao giờ nói dối anh, suy nghĩ một chút, không thể làm gì khác hơn là nói, "Em đang thu xếp trang phục."

Đầu kia rõ ràng dừng một chút, "Em lười như vậy cuối cùng cũng thông suốt rồi?"

"Mới không phải đấy." Cô kẹp điện thoại di động, một tay vuốt vuốt y phục, "Anh suốt ngày chỉ biết nói em lười, còn nói em mập, thật ra thì em rất là chăm chỉ a, về sau anhất định sẽ là vợ hiền."

Anh không đáp lời, chỉ thấp giọng cười.

"Hạ Hạ." Anh đột nhiên gọi tên cô.

"Hả?"

"Chờ 'số mạng' quay xong, em thu dọn đồ một tí, dời đến nhà của anh đi." Âm thanh anh dịu dàng.

"Ừ. À?" Phong Hạ động tác cũng dừng lại, y phục trong tay cũng rơi xuống đất.

Tư Không Cảnh hô hấp đều đều, âm thanh đều đều lặp lại, "Đội bên này anh quay xong trở về thành phố S, anh đến chỗ em cùng thu dọn, dời đến nhà anh đi."

Anh rất ít nói, khó mà có khi nói được một lời dài như vậy.

Hơn nữa. Lại còn là muốn cô cùng dọn đến với anh.

Ồ chung. Ồ chung.

"Cái này." Lỡ tai cô lập tức liền đỏ.

"Nhà của anh em cũng đã tới rồi, đầy đủ mọi thứ, buổi sáng sẽ có di giúp việc đến quét dọn, em cứ ở trong phòng ngủ ngủ là tốt rồi." Anh bổ sung.

"Em ngủ, ngủ với ai?" Đầu óc cô đúng là cũng chập mạch rồi.

"Anh." Anh tiếp tục vô cùng vui sướng, "Giường cho khách anh cũng đã kê người ta mang đi rồi."

Phong Hạ cũng kinh ngạc.

Cái người này! Có cần phải nói thẳng ra như vậy không!

Cô ngồi xuống giường, trái tim như đang nhảy loạn nhịp, cảm giác cổ họng cũng không nhả ra nói lời nào.

Cô căn bản là không thể có lý do cự tuyệt.

Ba cô Phong Trác Luân, từ lúc cô còn rất nhỏ, đã xác định với bọn cô, khi vừa thành niên, lập tức phải dọn ra khỏi nhà, để lại không gian cho ông và mẹ.

Hơn nữa từ nhỏ cô đã rất lý trí, cùng anh trai Phong Dịch giống nhau, cũng làm cho cha mẹ rất an tâm.

Cho nên, về phần gia đình, cô chỉ cần nói một tiếng, hẳn là không có vấn đề.

Mặt khác, cùng anh ở chung một chỗ, ăn cơm, ngủ. . . Bất cứ chuyện gì thật ra thì cũng giống như cuộc sống hiện tại của cô, chỉ là thêm một người, không cần phải ở xa anh, cũng không phải ngày ngày nhớ nhung mà không được gặp.

"Giường trong phòng khách mang đi rồi, về sau sẽ tu sửa lại." Bên kia hình như anh đang mở cửa sổ, "Phòng ốc khá lớn, về sau để giường trẻ con, để nhiều đồ chơi cũng có thể."

Mặt của Phong Hạ cũng sắp thành quả cà chua rồi.

"Ồ cùng một chỗ, em cũng không cần để ý vấn đề tự do trối buộc." Người nào đó không nhanh không chậm, "Con gái 20 tuổi cưới gả chắc cũng không vấn đề?"

Mạch máu Phong Hạ gần như ngừng lưu thông, vừa lúc tiếng chuông điện thoại bàn cứu nguy.

"Em...em nghe điện thoại đã!" Cô thật nhanh bấm phím tắt điện thoại di động, đồ bưng mặt bò đến đầu giường nghe điện thoại.

"Hạ Hạ!" Bên kia điện thoại Giản Vũ Doanh hưng phấn vô cùng, "Lúc này gọi cho cậu thật lâu cũng không được, đường dây bận lâu như vậy.... Cậu mau đoán xem, tớ đem tin tốt gì cho cậu đây!"

"Hả? Cái gì?" Cô còn đang chìm đắm trong viễn tưởng vừa rồi với Tư Không Cảnh, nghe điện thoại cũng mất hồn mất vía.

"Cậu biết không?" Giản Vũ Doanh hít sâu vài cái, "Tớ mới vừa đi họp ở công ty ra, cậu có biết lần này công ty quyết định nữ chính của《 Hồng Trần 》 là ai không?"

"Không biết." Cô dùng chút thanh tĩnh còn lại suy đoán vẫn không ra.

"Cậu! cậu!" Giản Vũ Doanh kích động đến âm thanh cũng run lên, "Hon nữa, cái này cũng không phải mấu chốt nhất đâu nha! !"

Phong Hạ bị hai chữ nữ chính đó làm cho giật mình, nắm điện thoại không nhúc nhích, chỉ nghe thấy bên kia nói tiếp, "Mấu chốt nhất phải là Vai nam chính là người đàn ông của cậu, Tư, Không, Cảnh!"

Kính Lôi lần thứ hai trong tối nay quăng tới, mặc cho cô có thần kinh thép đi chăng nữa cũng bị dọa đến xỉu.

《 Hồng Trần 》.

Toàn bộ chế tác tốt nhất, đạo diễn tốt nhất, còn có sản xuất, biên kịch trước đây cô nghe nói qua, hai nữ minh tinh vì vai diễn nữ chính này, cơ hồ đã thành oan gia.

"Phong Hạ." Giản vũ Doanh hình như đổi một nơi yên tĩnh hơn gọi điện thoại, càng thêm trầm trọng kêu tên cô, "Năm nay cậu mới hai mươi tuổi nha, gia nhập làng giải trí cũng chỉ mới một năm. Mà Top lại coi trọng cậu nhất trong dàn nữ diễn viên, hơn nữa mấu chốt là, nam nghệ sỹ nổi tiếng nhất hiện nay, lại diễn chung với cậu."

"Nếu đoán không lầm" Đầu bên kia nặng từng câu từng chữ, "Năm nay, cậu sẽ là người đầu tiên và duy nhất từ tay Giản Vũ tớ, một bước lên mây, sau này sẽ là nữ nghệ sỹ nổi tiếng nhất trong làng giải trí."

Nổi tiếng.

Trong vòng một ngày, đây là người thứ hai nói với mình như vậy.

Phong Hạ không biết nên nói cái gì, cùng Giản Vũ Doanh nói thêm vài câu, liền đem điện thoại để lại chỗ cũ

Cô lật người, cầm điện thoại di động lên, gọi lại cho anh.

Rất nhanh anh đã nhận điện thoại.

"Mới vừa. Là Doanh Doanh gọi điện thoại tới." Tốc độ của cô rất chậm, vừa nghĩ vừa nói, "Cô ấy nói....."

Bên kia rất an tĩnh, đang chờ cô nói chuyện.

Cô cầm điện thoại di động, vừa định nói cho anh biết tin tức này, đột nhiên trong nháy mắt, liên ý thức được cái gì đó.

"Tư Không." Âm thanh cô đột nhiên trầm xuống, ". Là anh, đúng không?"

Nhất định là anh giúp đỡ, là anh cho Top cơ hội.

Cũng chỉ có anh mới có thể làm được.

Thật ra thì trước đây cô có nghe anh nói, sau khi Số Mạng quay xong, anh sẽ nhận một bộ phim hiện đại khác.

Cho nên, lần này, là anh vì cô mà tạo ra cơ hội này.

"Ừ." Anh trầm mặc một hồi, chỉ trả lại cô đơn giản một chữ này.

Cô không nói thêm gì nữa, chỉ cảm thấy trong đầu, hồ hê loạn lên.

"Không muốn?" Anh thấy cô không nói lời nào, "Không muốn thì cứ nói ra, anh sẽ kêu Sharon từ chối."

"Không phải vậy, " cô vội vã lắc đầu, "Em chỉ là. Chỉ là có chút khẩn trương."

Cô biết anh rất giỏi, hơn nữa nếu như muốn để anh điều khiển cô, anh nhất định đồng ý.

Nhưng cô không muốn làm như vậy, tình cảm, công việc. Cô muốn chia ra rõ ràng.

Cô chưa từng nghĩ qua cùng người mình thương đóng chung một bộ phim.

Tình cảm chân thật, lại đem ra đùa giỡn trong phim, sẽ là vui mừng, bất đắc dĩ, bàng hoàng, tuyệt vọng. . .

Nhất định là sẽ rất khác trong cuộc sống thực tế.

"Không cần khẩn trương." Anh kiên nhẫn hơn bình thường khuyên nhủ cô, "Hạ Hạ, em chỉ cần nhớ, vô luận ở tình cảnh gì, đều có anh."

Thực tế, diễn, đều là cùng anh.

Cũng chỉ có thể là anh.

". Được." Qua không biết bao lâu, cô cảm điện thoại di động trên tay cũng có chút ê ẩm, mới khẽ cong lên khóe môi, thật sâu hít thở một cái, "Vậy em sẽ thử một lần, có thể. Sẽ có khả năng để cho anh thất vọng."

"Được." Anh cũng cười, "Hơn nữa, em sẽ không làm anh thất vọng. "

Dù là cách điện thoại, cô có thể cảm thấy, anh hướng về phía cô dịu dàng, săn sóc.

"Cái đó. Tư Không." Cô im lặng thật lâu, chôn mặt ở trong chăn, âm thanh nhỏ nhẹ nói, "Em cũng có một bất ngờ, muốn tặng cho anh."

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Địa điểm Tư Không Cảnh quay phim, vừa vặn lại là nơi có danh xưng lò lửa của thành phố G.

Thời tiết tháng tám, cả thành phố G đặc biệt nóng, thời điểm Phong Hạ từ trên máy bay đi xuống cũng nóng đến không chịu nổi, trên người chỉ mặc đơn giản chiếc áo T-shirt, phía dưới là quần jeans, nhưng ra đến phi trường thì toàn thân đều là mồ hôi.

Chuyện cô lặng lẽ đi đến thành phố G, chỉ có hai người biết, một là Giản Vũ Doanh, một người khác là Lâu Dịch.

Bạn học Lâu Dịch tối hôm qua theo thường lệ tới đây ăn tiệc, trong lúc cô nấu cơm thì anh ta đi ra ngoài một hồi, lúc quay trở lại, trong tay mang theo một túi mua hàng tiện lợi đưa cho cô.

"Là cái gì?" Cô bụng móm ăn lên, nhận lấy túi.

"A, phòng ngừa." Anh ta ngồi xuống bàn ăn, như không có chuyện gì xảy ra, "Còn có chút đồ cụ nhỏ, anh ấy chắc sẽ vui vẻ nhận thôi."

Cô giờ túi đồ lên, sử dụng ánh mắt qua lại như muốn giết anh ta mấy lần, mới đổi được câu nói bình tĩnh khác của anh ta, "Không đủ sao? Năm hộp lận đây!"

Phong hạ liếc đồ trong túi một cái, quả thật nói cái gì cũng không được, cái người này, trước mặt công chúng cả ngày một bộ dạng thanh niên tuấn mỹ, làm sao bây giờ lại vô duyên không có giới hạn thế này!

Sau khi ra phi trường, cô đội mũ thật thấp cố ý lấy vành nón che mặt, chạy ra đón taxi.

"Xin hỏi đi nơi nào?" Tài xế hỏi.

"Ừ. Đến chỗ gọi là Tháp Trống." Cô suy nghĩ một chút.

Nhớ có nghe anh nói qua, phải là ở bên cạnh Tháp Trống để quay phim.

Tài xế gật đầu một cái, rất nhanh lên đường, cô nhắm mắt nghỉ ngơi một hồi, điện thoại di động đột nhiên liên vang lên.

Cô lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra, cúi đầu xem, là Tư Không Cảnh.

Ban ngày chính là thời điểm anh đang quay phim, nếu để kinh hi quá thì sợ anh quay không được tốt.

"Hôm nay em bắt đầu được nghỉ ngơi phải không?" nhận điện thoại, thanh âm bên chỗ anh có chút ồn ào.

"Ừ." Tầm mắt cô dao động qua lại, "Em đang trên xe taxi."

"Đi chơi?" Ở trước mặt người khác, âm thanh của anh thường ngày lạnh lùng mà trầm thấp, làm cho cô nghe qua cũng có chút áp lực.

Không đợi cô nói chuyện, anh còn nói, "Có phải đi cùng Lưu Dịch hay không?"

"À?" Cô ngẩn ra, "Không phải anh ấy à. À, là em đang đi tìm anh ấy, hôm nay là sinh nhật bạn gái anh ta."

Thời điểm cô nói đổi thanh âm có chút cao lên, Từ Không Cảnh ở cùng luôn hiểu rõ cô, bên kia hình như cũng phát giác ra được, nhưng anh cũng không nói thêm gì.

"Ừ, Về sớm một chút." Âm thanh anh thấp xuống mấy phần, "Lát nữa anh còn phải trở về studio quay bổ sung, hôm nay sẽ gọi cho em trễ một chút."

Cô gật đầu một cái, đột nhiên cảm thấy có điểm không đúng, "Trở về? Hiện tại anh không ở studio quay phim sao?"

"Trên đường đột nhiên có chuyện, một người bạn nói tới thành phố G, muốn tới khách sạn của anh cùng uống cà phê." Âm thanh anh nhàn nhạt nói tường tận.

"Khách sạn nào à?" Cô nhanh trí giống như chỉ tùy ý hỏi thăm.

"Cách chỗ quay phim cũng không xa lắm" Ngược lại anh đem tên khách sạn tường tận khai báo với cô.

"Ừ, vậy anh đi làm việc trước đi." Trước khi đi Giản Vũ Doanh đã nói muốn tìm khách sạn anh đang ở giúp cô, cô mặc dù lười, nhưng cũng không muốn làm phiền người khác, chính là muốn đến thành phố G rồi tự mình tìm chỗ sau, hiện tại không cần tốn nhiều sức tìm địa chỉ nữa rồi, tâm tình quả thật rất tốt.

Đợi bên kia cúp điện thoại, cô mới ngẩng đầu nói với tài xế tên khách sạn, "Tài xế, thật xin lỗi, không đi Tháp Trống nữa, phiền anh chạy đến khách sạn này giúp, cảm ơn."

. . .

Khách sạn là năm sao cao cấp, đại sảnh được bố trí rất tráng lệ, nhân viên tiếp tân giúp cô làm thủ tục lấy phòng, nhìn thấy tên tuổi trên thẻ căn cước của cô liền sững sờ, đưa tay che miệng nói, "Cô. . . . Cô chính là. . . ."

Phong Hạ không thể làm gì khác hơn chính là đẩy vành nón lên, trừng hai mắt nhìn cô ta.

Cô gái tiếp tân khó nén được kích động, bình tĩnh một hồi, mới không còn luống cuống nữa.

Rất nhanh làm xong thủ tục, cô gái kia đem thẻ mở cửa phòng đưa cho cô, hạ thấp giọng nói, "Tôi thật sự rất thích cô nha. Đặc biệt là khi xem cô diễn, nhất là 《 Tình Thiên 》, cô và Từ Không Cảnh cùng nhau diễn, tôi xem đi xem lại cũng ba lần rồi !"

"Cám ơn." Cô cười nhận lấy thẻ mở cửa phòng.

"Ài, lại nói, khách sạn chúng tôi gần đây quả thật chính là căn cứ của minh tinh rồi!" Thời điểm này không có nhiều người đến thuê phòng, cô gái kia hiển nhiên không muốn lập tức thả cho cô đi, "Cô biết không tất cả tổ quay của Số Mạng Thần Chi cũng là đang ở khách sạn này, Từ Không Cảnh cũng ở đây, quả thật là.quả thật là đẹp trai hoàn mỹ a! tất cả những người phục vụ ở đây cũng sắp điên cả rồi!"

Cô bất đắc dĩ đưa mắt nhìn xuống, nghĩ thầm nếu như bọn họ biết cô và Từ Không Cảnh có quan hệ, có thể lập tức đuổi cô ra khỏi cửa hay không.

"A, đúng rồi!" Cô gái kia đột nhiên nghĩ đến cái gì, "Phòng của cô là ở lầu mười, vừa đúng cùng một lầu với anh ấy nha, phòng của anh ta ở bên trái cách vách của cô đấy!"

"Ừ, cảm ơn." Phong Hạ nén cười, thật vất vả mới từ quầy tiếp tân thoát thân đi.

**

Ngồi máy bay thật ra cũng rất mệt mỏi, vào phòng, cô nhất định kêu phục vụ món ăn, lấp đầy bụng liền đổ ập xuống giường mà ngủ.

Không ngờ ngủ một giấc này tỉnh lại, bên ngoài trời đã tối, cô dụi dụi mắt ngồi dậy, cầm điện thoại di động xem thời gian.

Cũng sắp tám giờ, đoán chừng anh cũng đã trở lại.

Nghĩ đi nghĩ lại, cả người cảm thấy nóng nực, cô lấy y phục từ trong hành lý ra, đi vào phòng tắm.

Mới vừa tắm xong ra ngoài, điện thoại trên đầu tủ vang lên, cô đem khăn lông bịt tóc ướt lại, vội vàng chạy tới nhận điện thoại, "Uy?"

"Về nhà rồi sao?" Trong âm thanh của anh có chút mệt mỏi.

"Thế nào? Có phải anh đang mệt chết hay không?" Cô nghe giọng nói anh mệt mỏi, tay lau tóc, có chút đau lòng hỏi. "Anh không thoải mái ở đâu à?"

"Không có." Anh trầm mặc một hồi, đột nhiên âm thanh thấp xuống mấy phần, "Chỉ là nhớ em."

Chỉ là bốn chữ, đơn giản bốn chữ như vậy, làm cho cả người cô lập tức nóng lên rồi.

"Hôm nay khi uống cà phê, bạn anh nói anh đã thay đổi rồi." Anh không đợi cô trả lời, "Nói anh hình như lúc nào cũng không yên lòng."

"Thật ra thì cậu ấy không biết, hiện tại ngoại trừ hai thời điểm, phần lớn thời gian anh đều là như vậy." Anh nghe được hô hấp của cô tăng nhanh, nhỏ giọng cười, "Một là lúc quay phim, hai là khi ở bên cạnh em."

Một người rất ít khi nói những lời tâm tình, một khi nói ra, làm cho người ta rung động đến mức nào.

Nếu như anh biết bây giờ cô đang ở khoảng cách gần anh như vậy trò chuyện, anh.

"Tư Không." Đầu óc cô nóng lên, cũng không để ý tóc còn chưa có lau khô, áo ngủ rộng lưng thùng đều không chỉnh tề, cầm điện thoại di động liền trực tiếp mở cửa phòng ra hướng phòng của anh đi đến, "Anh bây giờ. Mở cửa."

Cô nói xong hai chữ này, người đã đi tới cửa phòng anh.

Bên kia điện thoại lập tức an tĩnh khác thường, cửa nhanh chóng mở ra trước mặt cô, anh cầm điện thoại đứng bên trong, trên người vẫn còn mặc trang phục hóa trang chưa thay ra.

Đồ hóa trang tinh tế, màu trắng được điểm hoa văn vàng, mang theo vài phần thần thánh, mặc lên trên người anh. Chỉ có thể dùng từ vô cùng kinh ngạc để hình dung.

Tim của cô đã đập đến nỗi không khống chế được nữa rồi.

Tư Không Cảnh lúc này đứng ở bên trong cửa nét mặt thần thờ nhìn cô hai giây, đột nhiên đưa tay qua kéo lấy tay cô, cô hồ có chút gấp gáp mà đem cô kéo vào, "Bùm" khép lại cửa.

Trước mắt cô còn chưa kịp thích ứng, liền bị anh áp lên cánh cửa sau lưng, dùng lực hôn xuống.

Cách lần trước anh trở về thành phố S cũng đã gần một tháng, hơi thở trong miệng nóng bỏng triền miên, vô cùng quen thuộc lại có chút lạnh lạnh, làm cho thân thể cô ức chế không được mà phát run lên.

"Em đến lúc nào? Há?" Anh một khắc cũng không ngừng hôn cô, bờ môi vừa tách ra một chút hơi, ôm cô từ trên mặt đất lên, để hai chân cô vòng qua eo mình, bàn tay từ dưới áo ngủ cô từ từ tiến vào bên trong.

"Đến đây buổi trưa. Buổi chiều ở trong phòng ngủ." Cô thở hổn hển trả lời, cảm thấy một tay anh giữ hông cô thật chặt, tay còn lại đã dò đến trước ngực.

Cô mới vừa tắm xong, dĩ nhiên là không có mặc áo ngực.

Lòng bàn tay anh to lớn, lập tức bắt trọn phần trắng nõn của cô nhào nặn, so với những lần trước đây đều nóng bỏng hơn, làm cô không nhịn được cổ họng phát ra tiếng thở gấp.

Gương mặt tuấn mỹ của Tư Không Cảnh không có điểm nào giống như lạnh lùng ngày thường, ánh mắt của anh chỉ vững vàng nhìn chăm chăm vào từng cử động của cô, trông mắt càng lúc càng mờ mịt.

Cô mang tới kích thích, làm cho anh mất đi chút lý trí.

"Tư Không." Cô hôn anh, cánh tay ôm chặt lấy cổ anh, để cho môi mình càng dán chặt vào môi anh hơn, lầm bầm mê say, "Em. . ."

Em cũng như vậy rất nhớ anh.

Nhớ vô cùng.

Trước khi quen anh, thật ra thì cô cũng chỉ có yêu đương qua một lần, là một bạn học nam thời cao trung, nhưng tình cảm đó cũng chỉ là hôn tình bạn, chưa từng kích thích như bây giờ.

Nhưng bây giờ, cô đang ở cái tuổi đẹp nhất, được một người đàn ông như vậy yêu thương, mà cô cũng rất yêu anh.

Trước đến giờ cô đối với chuyện gì cũng giữ thái độ bình tĩnh điềm đạm, không đi cưỡng cầu, chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày, cô đối với một người lại có tình cảm mãnh liệt như vậy.

Cô thật, thật sự rất thích anh.

Anh yên lặng nhìn cô, tay đang để trên ngực cô càng dùng sức thêm mấy phần, nâng mông cô lên sai bước đi tới giường.

Anh ôm cô đến trên giường, mặt áp sát xuống, đem cô vây trong ngực hôn mấy cái, trước đem áo ngủ của cô cởi ra, lật cả người cô lại, để cho cô nằm xuống giường, lưng quay lại đối diện với anh.

Anh cau mày bỏ đi đồ hóa trang, nửa thân trên để trần, từ trên cổ cô bắt đầu một đường hôn xuống.

"Hạ Hạ." Anh hôn xuống, âm thanh càng lúc càng nhỏ, từ cổ cô đi xuống xương sống, hôn đến phần eo của cô, mang theo xúc cảm ướt át.

Đôi tay Phong Hạ níu thật chặt ra giường, gương mặt càng ngày càng đỏ.

"Hạ Hạ." Đúng lúc này anh dùng động tác, gọi tên cô, tầm mắt rơi vào cái mông đang vùng cao dưới quần lót.

Anh nhìn một cái, đưa tay kéo quần lót xuống, cúi người.

Cô không nhìn thấy được động tác của anh, cho đến khi cảm thấy môi lưỡi anh dịu dàng xuất hiện tại nơi tư mật nhất của mình, đầu lập tức nổ "Bùm" một cái.

"Tư Không." Cô vừa ngượng vừa hoảng sợ, nức nở tránh né, lại bị anh kiềm lấy hông, mút càng mạnh hơn, làm cô khuấy khóa đến cả ngón chân cũng cong lại, trong hốc mắt đã mờ mịt hơi nước.

Anh ngậm lấy cô, đầu lưỡi vuốt ve lên xuống, hé miệng như muốn nuốt hết của cô, nghe được bên tai tiếng thở dốc nức nở nghẹn ngào của cô, liền đẩy đầu lưỡi đi vào bên trong.

Cô chui đầu vào trong chấn hét lớn một tiếng, toàn thân run rẩy đến.

Tư Không Cảnh lúc này chống thân thể dậy, áp vào gương mặt đang nghiêng qua của cô, đem môi mòng cùng chất lỏng dán đến môi lưỡi cô.

Đàn ông đối với tình dục, càng khó không chế hơn.

Hôn cô một hồi, anh cúi đầu hôn một bên gương mặt nhàn nhạt nước mắt của cô, nhỏ giọng dịu dàng, "Bảo bối."

Phong Hạ khẽ mở mắt, chỉ thấy trong ánh mắt của anh, tràn đầy đều là chân tình sâu không thấy đáy.

Lúc này trong đầu cô đột nhiên thoáng qua hình ảnh ngày trước trên TV có phỏng vấn một nữ nghệ sỹ kể với người chủ trì trong lúc đóng chung với Tư Không Cảnh.

"Tôi thật không dám nhìn lâu ánh mắt của anh ấy, sợ nhìn lâu mấy lần lại thật sự sẽ yêu đến không thể tự kiềm chế được"

Khi đó cô cười nữ nghệ sỹ đó quả thật là mê anh đến thăm.

Nhưng hôm nay mới biết, đâu chỉ là không cách nào tự kiềm chế?

Là căn bản không muốn tự kiềm chế.

Lúc này, anh sợ cô nằm úp mặt ở trên giường ép tới thân thể không thoải mái, lật người cô lại bao phủ trong lòng mình.

Cô đã có thể cảm thấy, phía dưới của anh nóng như lửa mà cứng rắn chia vào mình, cũng có thể cảm nhận được sự ản nhĩn của anh.

"Có thể không?" Anh cúi người, hôn lên ánh mắt của cô, giọng nói mang theo một phần trịnh trọng.

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Từng trận hơi thở quần quýt bên trong căn phòng càng thêm mãnh liệt.

Cơ thể Phong Hạ mềm nhũn, ý thức cũng bắt đầu mơ hồ.

“Có thể không?” Tư Không Cảnh lặp lại một lần nữa

Cánh tay anh chống đỡ hai bên cơ thể cô, giọng nói khàn khàn, vừa thờ hờn hờn vừa nhẹ nhàng cúi đầu hôn đôi môi cô “..... Hạ Hạ, em có thể từ chối!”

Bắt đầu từ nụ hôn, anh rõ ràng đang chờ cho cô đường lui.

Cô hiểu rõ anh, thật ra anh là một người đàn ông bảo thủ.

Chuyện này đã xảy ra vài lần, nhưng đến sau cùng anh đều dừng lại, mới đầu cô cũng không rõ nguyên nhân, sau trong lúc vô tình lại nghe Giản Vũ Doanh đề cập tới, nghe nói thời điểm anh mới bước chân vào làng giải trí, những nữ nghệ sĩ hết người trước lại đến người sau ôm ấp yêu thương với anh mà xảy ra mâu thuẫn cơ hồ cả làng giải trí đều biết, từ đó anh đều vô cùng cẩn thận trong chuyện tình cảm nam nữ.

“Thật ra anh có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lại muốn chờ đến lúc cầu hôn mới nói với em” Đang trong lúc này nhưng suy nghĩ của anh vẫn hết sức rõ ràng “Cho nên chuyện này anh cũng muốn chờ đến sau khi kết hôn mới cùng em ‘cả nước thân mật’”

Mũi của anh rất cao, khi cọ vào mũi cô có chút ngứa, cô xoa xoa cái mũi nhưng vẫn không khống chế được mà nghiêng mặt sang bên hắt hơi một cái.

Sau khi hắt hơi, cô mới chợt nhận ra hai câu nói vừa nãy của anh có thể khiến tim người ta ngừng đập.

“Lạnh?” Nhìn bộ dạng đáng yêu của cô, anh khẽ cười đưa tay ôm cô thật chặt rồi ngồi dậy đưa tay lên đầu giường với lấy điều khiển máy điều hòa điều chỉnh tăng lên vài độ.

Phong Hạ ngồi trong lòng anh, nhìn anh chuyên chú điều chỉnh nhiệt độ thì quay mặt đi, suy nghĩ một lát rồi đột nhiên ôm chặt cổ anh, hôn lên đôi môi ấy vừa hôn vừa khẽ vươn ra đầu lưỡi trêu chọc khóe môi anh.

Ánh mắt Tư Không Cảnh trở nên sâu thẳm, cắt đi điều khiển máy điều hòa, tay anh ở phía sau lưng cô từ từ đi lên, rồi lại dọc theo xương sống cô nhẹ nhàng đi xuống khe hông, yêu thích quyến luyến từng tác da thịt non mịn.

Ngón tay anh lúc nặng lúc nhẹ đùa bỡn nơi mẫn cảm kia khiến mặt cô nóng lên, cảm giác từng đợt sóng trong cơ thể đánh úp đến, dịch triều cũng tràn ra.

Cảm nhận được thân thể cô vì động tình mà thay đổi, anh vội cởi ra quần áo trên cơ thể, dán vào người cô “Đợi lát nữa nếu như đau, nhất định phải nói cho anh biết!”

Anh nhớ rõ có lần cô phát sốt luôn siết chặt lấy quần áo của anh, cả người đều run vậy mà dù có chết cũng không chịu đi bệnh viện tiêm thuốc. Đến cuối cùng, anh cả đêm không ngủ lấy chăn ôm lấy cô để cô chảy ra mồ hôi một hồi mới hạ sốt.

“Ừm” Cô ngoan ngoãn gật đầu một cái

Đáy mắt anh phiếm tình, mạnh mẽ chiếm đoạt môi cô thêm mấy lần mới khẽ nâng cơ thể lên chuẩn bị tiến vào giữa hai chân cô

“Ừ.....” Anh vừa chạm vào nơi mẫn cảm, cô liền không khống chế được rên rỉ một tiếng.

Anh vừa ần ần dục vọng đau đớn vừa quan sát nét mặt cô, dùng ngón tay tách ra hoa viên bí mật anh sắp xâm lược

“A.....” Cô quàng tay ôm chặt lấy cổ anh, cảm nhận rõ anh bắt đầu đi vào.

Loại cảm giác đó thật vô cùng kì quái!!

Trong cơ thể mọi bộ phận như không còn là của cô, không ngừng run rẩy.

Tư Không Cảnh đem chân cô tách ra một chút, hoa viên kiều diễm của cô lộ ra, liền đỡ lấy chính mình đẩy vào bên trong.

“Đau.....” Anh đi vào mạnh mẽ khiến phòng tuyến cuối cùng kia cũng bị phá bỏ, với cô gái chưa trải mùi đời như cô cảm giác đều là đau đớn tê liệt, mặt cô trắng bệch móng tay hung hăng ghim vào lưng anh.

Nơi giao hợp của hai người dần bị từng tơ máu của cô nhuộm đỏ, anh bị nơi mềm mại đó của cô gắt gao bao lấy, từng mạch máu cũng bị những khoái cảm làm cho hưng phấn, mà ngược lại cô đau đến chảy nước mắt, không ngừng nhỏ giọng năn nỉ anh “Tư Không, em đau quá Anh đi ra ngoài một chút có được không?”

Cô như một tiểu yêu tinh quấn lấy cơ thể anh, khiến địa phương thân mật giữa hai người càng thêm chặt chẽ, anh cơ hồ cần nát môi để nhìn xuống từng đợt sóng khoái cảm

Tư Không Cảnh hít vào mấy hơi, nhìn bộ dạng đau đớn của cô mà đau lòng không thôi, cũng không dám động dục vội tranh thủ khẽ nâng cơ thể chính mình lên rồi từ từ rời khỏi hoa huyết non mềm

Trong lúc đó cô cảm giác được một loại cảm giác ê ẩm, tê dại vô cùng rõ ràng

“Thật xin lỗi” Anh ôm chặt cô hôn lên khóe mắt cô nhẹ giọng nói “Bảo bối, thật xin lỗi”

Cô lắc lắc đầu, thở hổn hển rồi tựa vào người anh “Để em nghỉ ngơi một chút Thật sự đau quá”

Anh chịu đựng thân thể nóng cháy cùng cứng rắn, vuốt ve lưng cô đầy yêu thương, không ngừng hôn lên cái trán bóng loáng

Ánh mắt vừa vắn di chuyển xuống dưới hông cô, nhìn thấy vết máu đỏ tươi, trong lòng anh quay cuồng, tâm trí giao động mạnh mẽ

“Thùng thùng thùng”

Đột nhiên, cửa phòng truyền đến từng tiếng đập cửa

“Tur Không, có ở trong không? Tôi là Lưu Đạo”

Phong Hạ nghe thấy, khuôn mặt lập tức biến đổi, vội vàng nhìn đau từ trên người anh đứng dậy, có chút hoảng sợ nhìn anh

Về mặt của anh cũng lạnh xuống, rồi dần lấy lại bình tĩnh nhanh chóng dùng tấm mền bọc lấy cô thật cẩn thận mới ôm cô đi một mạch đến phòng vệ sinh sau đó nhẹ nhàng đặt cô vào bồn tắm

“Chờ anh một lát” Anh lấy áo tắm, mở nước nóng, đảm bảo rằng cô không bị lạnh mới áy náy vuốt tóc cô “Sau khi bàn xong vấn đề anh sẽ lập tức quay lại”

“Được!” Cô gật đầu một cái cố gắng nở một nụ cười tươi “Em chờ anh”

Tur Không Cảnh đóng cửa phòng tắm lại, đem áo tắm trên người sửa lại đàng hoàng rồi dùng một cái mền khác che đi dấu vết mới đi ra mở cửa

Đứng ở trước cửa là đạo diễn bộ phim《Vận mệnh vị thần》– Lưu Đạo cùng nữ diễn viên chính – Chu Huỳnh

“Có thể vào không?” Chu Huỳnh dịu dàng hỏi

Tur Không Cảnh nghiêng người để bọn họ đi vào trong phòng, khuôn mặt không chút biểu cảm

Lưu Đạo và Chu Huỳnh ngồi vào bàn trà, mà Tur Không Cảnh chỉ cầm ly nước, đứng tựa vào bên cạnh tủ

“Tur Không, là như vậy” Lưu Đạo khuôn mặt hơi đỏ xoa xoa hai tay “Chu Huỳnh mới đề nghị với tôi hy vọng cuối bộ phim có một cảnh nóng để xem, mà các nhân vật chính đảm bảo sẽ trong sạch, tôi cũng đã hỏi qua biên kịch, hiện tại đang sửa lại bản thảo, cậu cảm thấy thế nào?”

Tur Không Cảnh vẻ mặt lạnh nhạt nhìn qua hai người, trong lòng nhất thời hiểu rõ

Trên cơ bản, nhìn bộ dạng của Chu Huỳnh chắc hẳn là đã lên giường với đạo diễn Lưu nên mới tới đây muốn xin diễn thêm cảnh nóng

“Tôi không có ý kiến gì” Anh trầm mặc một hồi, thờ ơ nói “Không ảnh hưởng tới mạch phim, cũng không cần quá gượng ép, có thể chờ biên kịch đổi bản thảo xong, cho tôi xem trước một chút, mà tôi nhớ cảnh cuối phim diễn vào thứ sáu mà, còn vài ngày”

Thái độ của anh mơ hồ không rõ khiến Lưu Đạo và Chu Huỳnh vốn là kiên quyết đến đây, giờ phút này mặt mũi vô cùng khó coi lại không thể nói thêm gì chỉ có thể giả bộ cảm kích

“Vậy..... Vậy cũng được” Lưu Đạo đã sớm quen với sự lạnh nhạt của anh nghĩ một lát rồi bất đắc dĩ đứng dậy “Vậy cậu nghỉ ngơi sớm một chút, chờ kịch bản đổi xong chúng ta lại tiếp tục thảo luận”

Anh khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa

Lưu Đạo đi ra ngoài trước, Chu Huỳnh đi theo sau, sắc mặt không hề tốt. Lúc đi đến cửa mắt cô ta thoáng nhìn xung quanh, khi nhìn đến phòng vệ sinh thì thấp thoáng nhìn thấy một cô gái mặc một chiếc áo ngủ màu hồng

Trong đầu kinh ngạc, cô ta đưa mắt nhìn người từ nãy giờ vẫn đang bình thản uống nước – Tur Không Cảnh, lâu sau chỉ cười lạnh một tiếng rồi rời đi

Vốn chuyện đang tốt đẹp lại bị Lưu Đạo và Chu Huỳnh quấy nhiễu khiến anh hoàn toàn mất đi nhiệt tình và hăng hái

Tur Không Cảnh giúp Phong Hạ tắm rửa sạch một lần nữa rồi ôm cô ngồi xuống giường, lấy khăn quấn người rồi ôn nhu sấy tóc cho cô

Mặc dù mọi chuyện chỉ xảy ra được một nửa nhưng cô vẫn cảm thấy phía dưới vô cùng khó chịu liền ngoan ngoãn tựa vào người anh, nhắm mắt lười biếng hưởng thụ anh chăm sóc

Anh kiên nhẫn sấy tóc cho cô thật khô mới cất đi máy sấy rồi vén chăn lên nằm xuống giường thuận tay ôm cô vào ngực

“Còn khó chịu không?” Anh ôm bà vai cô nhẹ nhàng hỏi

“Còn” Cô đáng thương gật đầu, ôm chặt lấy hông của anh mà làm nũng “Ừm Đau chết đi được, còn đau hơn cả bị tiêm, thực sự làm người ta đau muốn chết

Không có làm xong chuyện đó mà đã đau như vậy, nếu như làm xong toàn bộ chẳng phải là đau muốn chết luôn rồi

Anh nghiêng đầu nhìn cô, gương mặt nhỏ nhắn còn một vài vệt nước giờ lại đầy nét sợ hãi khiến anh buồn cười nhưng vẫn nhẹ giọng an ủi “Ừ, anh biết rồi, ngày mai sẽ đi mua ít thuốc cho em, chúng ta không làm nữa!”

Cô gật đầu một cái, lại chột lắc đầu cần cần mỗi dưới khế ngẩng đầu nhìn anh “Không cần đi mua thuốc, đợi ngày mai em khá hơn một chút chờ anh về chúng ta Thử làm lại một lần nữa”

Bị bộ dạng anh dừng hy sinh của cô chọc cười, khoe mắt anh cũng cong lên “Không phải là hoàn thành nhiệm vụ, cũng đâu phải xe lửa đuổi! Không vội”

“Nhưng vừa rồi anh rất khó chịu” Cô vẽ vòng vòng trên ngực anh, âm thanh trầm thấp quyến rũ “Anh vừa rồi

Mặc dù không có kinh nghiệm nhưng cô biết ở loại tình huống này người kia còn có thể dừng lại, một là sự tự chủ của anh quá tốt, hai là

Anh thực sự xem cô như vật báu mà nâng niu

“Không việc gì” Anh khẽ cong cong khóe môi “Đối với sự nhẫn nại của chính mình anh vô cùng tự tin”. Từ Không Cảnh cúi đầu, ở bên tai cô nhẹ nhàng thầm thì

Mặt Phong hạ lập tức đỏ lên, thừa dịp anh không chú ý mà cắn lên cổ anh một cái

Anh mặc cho cô làm loạn, đưa tay tắt đèn nhẹ nhàng蹭 vào trán cô dịu dàng nói “Về sau, đem cái miệng nhỏ xinh này dùng ở nơi khác sẽ hiệu quả hơn”

Cô tựa vào trong ngực anh sừng sốt, thật lâu sau mới phản ứng lại, trong bóng đêm tròng mắt mà nhìn anh “Từ Không Cảnh, em cảm thấy từ mặt người dạ thú, mặt người lòng thú để hình dung anh lúc này vô cùng chuẩn”

Anh nhỏ giọng cười, lúc sau chột nói “Ngủ đi, ngày mai em tạm thời nghỉ ngơi hoặc đi dạo một chút, buổi tối chờ anh về sẽ dẫn em đi ăn cơm với một người bạn của anh, vợ và con hán cũng ở đây, sáng ngày một sẽ lên máy bay về”

“Ừm” Cô ngẩng đầu hôn lên cằm anh một cái, ngọt ngào cười “Chồng tương lai của Phong tiểu thư ngủ ngon”

“Ngủ ngon” Anh giúp cô đắp mền đầy mắt đầy ôn nhu mềm mại

Ngày thứ hai lúc Phong Hạ tỉnh lại, cô phát hiện mình đang nằm trên giường trong phòng cô

Cô dụi dụi mắt, có chút nghi ngờ bò dậy, thấy một tờ giấy Từ Không Cảnh để lại trên tủ đầu giường

“Rạng sáng lúc thức dậy, anh nghĩ phục vụ có thể sẽ đến dọn dẹp phòng, gặp em ở phòng anh sợ sẽ gây ra ồn ào, nên đem em ôm về phòng, thuốc và bữa sáng đều ở trên bàn, chờ anh gọi điện!”

Chữ của anh luôn dễ nhìn, tinh tế mà có lực, cô cười hi hi xem đi xem lại tờ giấy nhiều lần rồi lặng lẽ đem tờ giấy giấu ở cặp da trong góc phòng

Phong Hạ luôn sợ nóng nên cả ngày chỉ vui mình ở trong phòng trừ ngủ còn lại là xem ti vi ngay cả chỗ ngồi cũng ít xê dịch, cho đến sáu giờ tối anh mới nhắn tin tới

Cô mở điện thoại ra, là một địa chỉ và số phòng ăn ở nhà hàng – XX

“Được” Cô trả lời anh “Em sẽ đón xe tới, gặp lại sau”

“Ừ, anh sẽ chờ Sharon dẫn phóng viên và bọn săn ảnh đi, đổi một chiếc xe ở bên cạnh studio đến đó, sẽ cố gắng cùng lúc với em đến, không cần lo lắng” Anh rất nhanh đã trả lời

“Ừm nhưng lần này em không mang quần áo đi chơi, toàn là quần cụt và áo ba lỗ, chỉ có mỗi một cái đầm, mặc cái đó có thể gặp bạn anh chứ?” Ở chung với nhau nửa năm, đây là lần đầu tiên cô đi gặp bạn bè của anh

“Đều được, cho anh xem nên em mặc cái gì cũng đẹp” Tin nhắn trả lời của anh rất nhanh được gửi tới

Câu nói ngắn gọn, cơ bản không hề đề ý cái gọi là suy nghĩ của người khác, cô có thể tưởng tượng được lúc anh viết tin nhắn này ngoài bộ dạng bình tĩnh

vẫn là bình tĩnh, nhìn tin nhắn cô không liền hé môi cười

Từ khách sạn đón xe đến nhà hàng quả thật không xa, sau khi xuống xe cô nhìn bảng hiệu nhà hàng mới phát hiện đây là nhà hàng tư nhân, không để ý kĩ sẽ không thấy số nhà và cửa đi vào

Thật vất vả mới tìm được cửa đi vào, một người đàn ông mặc đồ vest chỉnh tề đứng tại cửa khẽ gật đầu với cô, thái độ hết sức chuyên nghiệp “Xin hỏi cô đã đặt bàn trước chưa?”

Phong Hạ nhìn lại di động một chút liền nói số phòng với anh ta

“Ra là bạn của Đới tiên sinh sao?” Người phục vụ kia khẽ khom người mời cô rồi dẫn đường đi đến căn phòng đã đặt sẵn

“Ah?” Cô ngẩn ra, Đới tiên sinh Không phải là Tư Không đặt phòng vậy Đới tiên sinh này chắc là bạn của anh rồi “Ừ, có lẽ vậy!!”

Phục vụ nhanh chóng đưa cô tới căn phòng rồi rất lễ phép cúi đầu mà quay đi, thậm chí tầm mắt cũng không nhìn đến gương mặt cô thêm giây phút nào

Cô đoán chừng Tư Không Cảnh còn chưa tới, suy nghĩ một lát, nhẹ nhàng gõ cửa, nắm tay nắm cửa vặn nhẹ đẩy cửa phòng ra

Ai ngờ cửa vừa mở, một bóng đen nhỏ bé từ trong lao ra đụng trúng cô

Bóng đen nhỏ bé này sức lực vô cùng lớn, Phong Hạ bị đụng mà lùi về sau mấy bước may mắn nắm chặt tay nắm cửa mới có thể đứng vững

“Tiểu Bàn!!” Trong căn phòng truyền ra một giọng nữ đầy tức giận “Con còn như vậy nữa, tối nay không cho ăn một cây kem một cây kem nào hết!!”

“Chị xinh đẹp!!” Phong Hạ sau khi đứng vững mới nhìn rõ đứa bé Tiểu Bàn này, đại khái là một cậu bé chừng 4, 5 tuổi, cả người béo núc nịch, mà gương mặt lại cực kì đáng yêu cười híp mắt gọi cô

Cô dắt tay cậu bé, đóng cánh cửa lại đi vào căn phòng thì thấy bên bàn ăn có một nam một nữ đang ngồi

“Thật ngại” Lúc này người đàn ông kia đứng dậy đi về phía cô, khẽ gật đầu “Tôi là Đới Tông Nho, là bạn của Tư Không Cảnh”

Vừa nhìn thấy bộ dạng người đàn ông kia, cô ngậm thờ dài

Quả nhiên là người có nhiều nét tương đồng với nhau thì dễ kết thành bạn, người kia có tố chất làm yêu nghiệt cô cũng không có cách, không ngờ bạn anh so với anh lại là bất phân thắng bại

Đới Tông Nho khẽ mỉm cười, nghiêng người giới thiệu với cô người phụ nữ đang ngồi trên ghế “Đây là vợ của tôi, Đan Diệp”

Phong Hạ quay đầu khi thấy người phụ nữ kia thì sợ ngây người, hai mắt cũng tròn tròn

“Đây là con trai lớn của tôi, Đới Trạch, nhũ danh là Tiểu Bàn” Đới Tông Nho không để ý đến nét mặt của Phong Hạ, vỗ vỗ đầu cậu bé

“Chào chị xinh đẹp, em là Tiểu Bàn” Đới Tiểu Bàn vô cùng rộng rãi, nhào tới nắm lấy tay Phong Hạ không buông

“Đậu Đỉnh?” Phong Hạ nhìn người phụ nữ tên Đan Diệp khẽ gọi một tiếng

Đới Tông Nho cũng dừng một chút, nhìn về phía vợ mình

“..... Hạ Hạ?” Đan Diệp cũng từ trên ghế đứng dậy, vẻ mặt vui mừng đi tới trước mặt Phong Hạ

“Thế nào? Cũng bị đụng tại cửa?” Cửa phòng lúc này lại mở ra, Tư Không Cảnh buong lỏng cổ áo sơ mi, đi vào

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Tư Không Cảnh vừa vào phòng liền lập tức đóng cửa, lấy cái nón xuống tiện tay đặt trên ghế sa – lon rồi đi tới bên người Phong Hạ ôm lấy bà vai cô.

“Tôi đi” Đan Diệp che miệng, kinh ngạc nhìn người đối diện, “Hạ Hạ, cậu có bạn trai? Còn là Tư Không Cảnh?!!”

“Ừ!” Tư Không Cảnh lạnh nhạt gật gù đầu, lại quay sang nhìn Phong Hạ “Hai người biết nhau sao?”

Đã quen biết từ rất lâu.....

Phong Hạ lắc lắc đầu, xác nhận mình không có nằm mơ “Đậu Đình là con gái của bạn thân ba em”

Vừa mới vào phòng, cô còn chưa có nhận ra.

“Chỉ là đã lâu không có gặp nhau” Đan Diệp nhủ mảy mòi nhìn về phía cô “Tôi còn nhớ rõ Hạ Hạ từ khi bắt đầu học trung học đã ở gần thành phố, thỉnh thoảng mới về nhà. Sau đó khi vào đại học, cũng trực tiếp thi đậu đại học A ở thành phố, sau cô ấy lại vào giới giải trí khiến tôi và ba mẹ khá kinh ngạc”

Cô có chút ngượng ngùng gật đầu, giọng mang áy náy “Ừ..... Khi cậu kết hôn, mình vẫn còn nghĩ đông, sau khi về nhà thấy ba mẹ cầm bánh cưới mới biết được” Cho nên đây là lần đầu tiên cô gặp Đới Tông Nho. Khi đó, tuổi còn nhỏ cả ngày cũng chỉ thích ra bên ngoài chơi, tâm tính của cô vốn cũng không đặc biệt tinh tế, cảm giác giống như đối với mọi chuyện đều không đặc biệt quan tâm. Vì vậy có rất nhiều quan hệ với hàng xóm cũng tự nhiên phai nhạt, giờ nhìn lại thật sự cảm thấy có nhiều chuyện không hiểu lắm

“Không có việc gì” Đan Diệp thờ ơ khoát tay áo, quen thuộc lôi kéo tay cô “Tất cả mọi người ai cũng đều có cuộc sống riêng, rất bình thường”

“Tiểu Bàn” Đới Tông Nho hiểu rõ quan hệ của hai cô gái nên liếc nhìn Tư Không Cảnh cười đến hiền lành “Hiện tại con phải gọi là dì Phong Hạ”

Phong Hạ tự nhiên vì quan hệ với người khác lớn hơn một thế hệ, không thể làm gì khác hơn là đón nhận chức này, khẽ khom lưng vỗ nhẹ đầu Tiểu Bàn giọng mang áy náy nói “Tiểu Bàn thật xin lỗi lần này dì Phong Hạ chưa thể tặng con quà”

“Không sao ạ” Đới Tiểu Bàn liếc trộm mẹ một cái rồi học theo cha cậu bé chấp tay sau lưng cười tủm tỉm “Đội lát nữa ăn cơm tối dì mời con ăn ba cây kem là được rồi!!”

“Được” Phong Hạ bị bé mập đáng yêu này chọc cười, dắt tay của cậu bé đi theo Đan Diệp rồi ngồi xuống bên cạnh.

“Vội lại Hạ Hạ, mình thực thích khi bạn đóng phim《Tình Thiên》” vừa ngồi xuống Đan Diệp liền lập tức nói

“Ừ.....” Phong Hạ cười “Đó là lần đầu tiên mình đóng phim, cảm thấy diễn rất vụng về Có phải cảm thấy bộ phim ấy thật cảm huyết không?”

“Không có, lúc mình nhìn thấy bạn đã cảm thấy bạn xinh hơn nữ chính nhiều!” diện mạo thập phần đáng yêu của Đan Diệp hết sức kích động, nghiêng đầu nhìn chồng mình đang ngồi bên cạnh Tư Không Cảnh “Mình chỉ thật không ngờ hai người đang quen nhau!”

Phong Hạ nhìn Đan Diệp mặt mày hớn hờ không nhịn được che miệng cười.

“Bạn nói, hiện tại mình có nên gọi điện thoại nói cho các tạp chí là cái Cả làng giải trí có thể điên mất hay không?” hai con mắt Đan Diệp cơ hồ đều tỏa sáng, “Quả thực là một tin tức đầy kinh hãi!”

Đới Tông Nho có chút bất đắc dĩ nghiêng đầu nhìn vợ mình “Sẽ không có ai tin em đã là mẹ của hai đứa trẻ”

“A, hai người còn có một đứa nữa?” Phong Hạ hỏi

“Ừ” Đới Tông Nho nhả nhận trả lời “Thằng bé còn quá nhỏ không tiện ra ngoài du lịch, bây giờ trong nhà còn có cha mẹ vợ chăm sóc giùm nên lần này đến thành phố G chỉ dẫn theo con lớn”

“Em trai mới không đáng yêu như con!” Đới Tiểu Bàn ở bên cạnh quơ quơ móng vuốt nhỏ “Ba, con đói rồi!”

Đới Tông Nho cười sờ sờ đầu con trai, liếc nhìn Tư Không Cảnh đang cùng phục vụ gọi món ăn lại quay sang nhìn Phong Hạ “Tối nay ngoại trừ kem, không nhất định đều là các món con thích ăn”

“A! Tại sao ạ?” Đới Tiểu Bàn mắt híp híp bĩu môi

Chờ sau khi phục vụ ghi xong thực đơn ra ngoài Đới Tông Nho mới thông thả nói “Bởi vì chú Tư Không chỉ gọi thức ăn hợp với khẩu vị của dì Phong Hạ thôi nha!”

Cách một nhà ba người họ Đới không xa, Phong Hạ nghe Đới Tông Nho nói mà mặt ửng đỏ ngẩng đầu nhìn về phía Tư Không Cảnh thì thấy anh nở nụ cười nhàn nhạt

Anh và bạn tốt đi chung, cho dù không nói nhiều nhưng lại tự nhiên hơn ở trước mặt người khác nhiều

Trong lòng cô len lén nghĩ

Hơn nữa vậy cũng tốt, bạn bè của anh cũng chính là bạn bè của cô

Có một loại cảm giác thân càng thêm thân khiến người ta cảm giác sâu sắc sự dễ chịu cùng thoải mái

“Aizz!” lúc này Đan Diệp mở trừng hai mắt “Tại sao phục vụ nơi này không có một chút tò mò, hai người đều là minh tinh ăn cơm ở chỗ này, đặc biệt là

Tư Không Cảnh, vậy mà một chút ồn ào cũng không xảy ra?”

“Ông chủ tiệm này và tôi có chút giao tình” Tư Không Cảnh nâng ly trà lên nhàn nhạt trả lời “Nhà hàng này vốn có sự riêng tư rất tốt đối với thực khách cho nên dù là phục vụ cũng đều trải qua đào tạo, chuyên môn nghề nghiệp cũng rất tốt”

Lúc mới đầu Phong Hạ còn lo lắng nhưng vừa nghe anh nói vậy liền thả lỏng không ít, vừa vui vẻ chơi đùa với Tiểu Bàn vừa tiếp chuyện cùng Đan Diệp

Tuy là các món ăn theo khẩu vị của Phong Hạ nhưng mỗi món đều vô cùng ngon. Một bữa cơm qua đi, không khí vô cùng tốt đẹp, đến lúc chia tay, sau khi Đới Tông Nho ăn xong ba cây kem liền mặc kệ bàn tay bẩn thỉu nhất định phải ôm bằng được Phong Hạ

“Thằng nhóc này sau khi lớn lên nhất định là một kẻ háo sắc” Đan Diệp nhìn con trai mà lắc đầu, quay sang Phong Hạ giải thích “Những người khác muốn ôm nó, trừ là phụ nữ xinh đẹp thì tất cả còn lại nó đều không cho”

“Ừ” Đới Tông Nho một bên gật đầu chậm rãi nói “Cho nên về phương diện này nó thông minh hơn ba nó”

Mặt mũi Đan Diệp tối lại dùng sức trừng chồng mình, cũng vì ngại có người ngoài mà không dám hành động tùy ý như ở nhà

Phong Hạ ở một bên nghe được, nén cười giúp Tiểu Bàn lau tay sạch sẽ rồi ôm lấy cậu bé nhìn Đan Diệp nói “Về sau có cơ hội, mình cũng muốn gặp em trai của Tiểu Bàn, nhất định cũng vô cùng đáng yêu”

“Được” Đan Diệp vội vàng nói “Nếu hai người có rảnh thì cứ đến nhà tụi mình chơi, với hai người mà nói ở bên ngoài gặp mặt thực không dễ dàng”

Phong Hạ nâng mắt nhìn về phía người nãy giờ tâm trí vẫn không rời khỏi mình – Tư Không Cảnh, rồi thật vui vẻ gật gù đầu với Đan Diệp

Để tránh nghi ngờ, từ quán ăn ra ngoài Tư Không Cảnh nhờ vợ chồng Đới Tông Nho đưa Phong Hạ về khách sạn trước, còn bản thân thì chờ sau nửa tiếng mới gọi một chiếc taxi để về.

Đợi đến khi anh gõ cửa phòng Phong Hạ thì cũng sắp mười một giờ, Phong Hạ giúp anh mở cửa, khuôn mặt có chút ảo não

“Sao vậy?” Nhìn thấy cô cau mày, anh nhẹ giọng hỏi

“Em Cái đó, tới” Cô ầm ức ngồi xuống giường khuôn mặt ỉu xìu buồn bã

Cô vốn là muốn làm cho xong chuyện tối qua bị cắt đứt, ai ngờ kinh nguyệt lại tới sớm như vậy

Thật chán, lần sau không biết lại là lúc nào rồi!!

Cô đứng đưa chân, quệt mồ hôi hột.

Sau khi nghe xong anh không nhịn được cong môi một cái, ngồi xuống bên cạnh cô ôm lấy hông cô để cô tựa vào vai mình “Sao anh cảm thấy, em còn khó nhẹn hơn anh?”

“Mới... mới không phải” Cô liếc anh một cái “Em sợ anh kìm nén quá mức, cuối cùng cũng không phải là em chịu khổ”

Anh không đáp lời chỉ cười hờn lên trán cô

“Đau bụng không?” Một lát sau anh đưa tay vuốt vuốt bụng cô nhẹ giọng hỏi

“Không đau” cô lắc đầu một cái “Em chỉ cảm thấy thật phiền phức, cảm thấy em thật sự bị sinh sai rồi, nên là một bé trai”

Anh vâng vâng tóc cô, yên lặng một hồi “Đoán không chừng, các trang đầu mấy tạp chí lá cải sẽ là mục: Tư Không có tình cảm với con trai, đứng đầu làn sóng ủng hộ đồng tính luyến ái”

Nghe xong Phong Hạ lập tức nở nụ cười, ở trong lòng anh lẫn lộn vài cái rồi ôm lấy hông của anh “Vậy thì bao nhiêu trái tim thiếu nữ đều sẽ vỡ vụn rồi, rất đau khổ!”

“Anh tắm rửa trước đã” Ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ “Nếu như không còn cảm thấy khó chịu, vậy chờ đến sáng mai anh dẫn em đi xem xung quanh một chút được không?”

“A?!!” Cô ngẩn ra, ngẩng đầu lên từ trong lòng ngực anh

“Bên cạnh khách sạn chính là sông Tần Hoài nổi tiếng của thành phố G” Anh nhẹ nhàng hôn lên khóe miệng cô, lại nổi lên ý cười, “Tránh cho em tới thành phố G một chuyến, trừ bỏ khách sạn cái gì cũng không biết”

Chờ Tư Không Cảnh tắm xong, hai người nằm nghỉ ngơi trên giường thì bên ngoài cũng đã rạng sáng

Hai người một trước một sau, cách nhau nửa giờ ra khỏi khách sạn. Phong Hạ căn cứ theo lời chỉ dẫn của anh, đi không bao lâu liền nhìn thấy sông Tân Hoài

Khi cô mới đến, anh đã đứng cạnh cây cầu ở bờ sông, lẳng lặng chờ cô

Gió đêm mùa hè, cả thành phố đều yên tĩnh cơ hồ không có tiếng vang, trong bóng đêm chỉ có vài ngọn đèn. Cũng chỉ có anh đang chuyên tâm chờ cô

Khỏe mắt cô khẽ cong, bước nhanh về phía anh

“Lạnh sao?” Thấy cô xuất hiện, anh liền đưa tay kéo cổ tay cô ôm vào trong ngực

“Không lạnh” Cô hít một hơi thật sâu “Dù sao cũng có lò sưởi mà, làm sao lạnh được chứ”

Anh “ừ” một tiếng, không nói thêm gì nữa bàn tay có tiết tấu mà nhẹ nhàng vỗ về lưng cô

“Anh đừng vỗ” “Một lát sau, âm thanh mềm nhẹ của cô vang lên “Người ta sắp bị anh dỗ ngủ rồi”

Anh cúi đầu nhìn cô nhắm nửa con mắt, bộ dáng vô cùng buồn ngủ đáy mắt liền nổi lên nụ cười “Vậy anh kể cho em nghe chuyện thú vị được không?”

“Thật sao?” Rõ ràng anh là một người ít nói vậy mà lại rành rỏi kể cô nghe chuyện thú vị!!

“Hiện tại, chỗ em đang đứng là cầu Văn Đức” Âm thanh anh trầm thấp “Tôn Trung Sơn đã từng ở chỗ này dùng một cái bàn làm tạm bợ giảng phân tích, tuyên truyền thời cuộc khi ấy”

Âm thanh của anh lúc gần lúc xa quanh quẩn bên tai khiến cô lắc lắc đầu, lập tức không còn buồn ngủ mà ngẩng đầu nhìn anh

“Lý Bạch cũng cùng bạn ở nơi này uống rượu ngắm trăng mà viết nên《Ngắm trăng ở quán rượu Tôn Sở phía Tây thành Kim Lăng》”. Cô nghe đến mê mẩn, chỉ biết nhìn anh. Cho dù là nói đến lịch sử, chuyện cổ, cũng không khiến người ta cảm thấy khô khan. Phong lưu mà thanh nhã, đa tình mà chuyên chú. Âm thanh của anh thật rất dễ khiến người khác phạm tội

“Còn nữa không?” Một lát sau, cô hỏi “Ừ..... Anh nhớ được chuyện hai nhỏ vô tư (hai đứa con trai và con gái thuở nhỏ chơi với nhau hồn nhiên) cùng thanh mai trúc mã cũng xảy ra ở đây”. Âm thanh cuối của anh mang theo một tia châm chọc “Nhưng mà anh cảm thấy hai chuyện này không phù hợp với chúng ta”

“Vậy thế nào mới thích hợp?” Cô đi cà nhắc hôn lên cằm anh “Trời ban lương duyên? Ông trời tác hợp cho?” Anh làm bộ như đang suy nghĩ. “Không tốt.....”

Cô bĩu môi “Quá bình thường rồi Không đủ đặc biệt!!”

“Này, chưa tốt nghiệp hệ Trung văn đại học A, xin mời nói” Nụ cười của anh càng đậm “Hừ! Cũng biết đâm vào chỗ đau của anh”

Cô gờ gờ nắm tay “Nếu không phải người ta cảm thấy không còn sức lực, học được một năm rưỡi liền bỏ chạy làm diễn viên, anh hôm nay có thể ôm em sao?” Mà thực tế là “Không thể”

“Vậy là không tốt rồi!!” Cô vô cùng thỏa mãn “Anh chỉ cần nhớ, Hạ Hạ nhà anh vẫn là cực kỳ tài hoa, tài đức vẹn toàn”

“Ừ” Anh cười “Em có từng nghĩ nếu không làm diễn viên em sẽ làm nghề gì không?”

“Ừm giáo sư đại học, hoặc là nhà biên kịch?” Cô nói “Sẽ rất nhiều, anh biết em mà, nghĩ đến cái gì chỉ cần cảm thấy thích thì sẽ đi làm”

“Đúng rồi, em vừa mới nghĩ tới Đới Tông Nho, chắc anh ta là một bác sĩ?” Cô tiện đà hỏi.

Tư Không Cảnh khẽ gật đầu “Làm sao em biết?”

“Nhìn ra được nha, loại hình như anh ta, ôn hòa tựa Như Ngọc, diện mạo như Phan An liền thích hợp làm một bác sĩ siêu cấp đẹp trai”

“Vậy em có nhìn ra vợ anh ta cũng là một bác sĩ?” Anh bình tĩnh nói

“À?” Cô ngẩn ra “Đúng rồi thiếu chút nữa em đã quên Đâu Đình cũng là bác sĩ!!”

“Hơn nữa hai người bọn họ” Tư Không Cảnh chậm rãi nói “Chồng là bác sĩ khoa phụ sản mà vợ.....lại là bác sĩ khoa tiết niệu”

“Phì.....” Cô cười đến run rẩy cả người, gờ lên ngón cái “Thật là hoàn hảo, hoàn hảo! không biết con của bọn họ có kế thừa sự nghiệp của ba mẹ chúng hay không”

“Vậy, em hy vọng sau này con của chúng ta kế thừa sự nghiệp của chúng ta không?” Anh hỏi ngược lại khiến Phong Hạ sửng sốt, ngẩng đầu nhìn bộ dạng nghiêm túc của anh, cô cũng nghiêm túc suy nghĩ “Kỳ thực, nói thật lòng em không hy vọng vậy”

Cô là người rất ích kỉ, chỉ muốn anh hoặc là đứa con của hai người có thể luôn ở bên cạnh mình

Nếu anh không thể luôn bên cạnh bầu bạn với cô, cô hy vọng con của bọn họ có thể “Anh cũng vậy” Anh nhàn nhạt nói “Nhất là con gái”

Nghe anh nói vậy, Phong Hạ chui ra khỏi lồng ngực anh, ngẩng đầu nhìn anh thật nghiêm túc “Tur Không, có phải anh cũng không ủng hộ em ở trong cái vòng luẩn quẩn này không?”

Mặc dù anh không nói lời nào nhưng từ đầu đến cuối cô có thể cảm nhận được anh không thích cô ở “trong cái chảo lớn” này.

“Em vui là được” Tâm mắt của anh rơi vào màn đêm trên con sông Tân Hoài phía sau cô, một lúc lâu chỉ trả lời như vậy.

Bởi vì biết cô là người không chịu thua kém, muốn cô được vui vẻ cho nên anh tình nguyện khiến công ty đại diện đi thương lượng mời cô cùng biểu diễn với mình, làm một nữ nhân vật chính.

Cho cô được thuận lợi, lấy được tất cả sự ủng hộ cùng vui vẻ ở dưới sự che chở của anh

Vậy nên dù không tán thành anh cũng chỉ biết làm như vậy để cô cảm thấy vui.

Phong Hạ nhìn anh, trong bóng đêm con người bình tĩnh sắc bén, trong lòng muốn hỏi anh một vấn đề nhưng cuối cùng lại không nói

“Còn ba ngày《Vận mệnh vị thần》sẽ đóng máy” lúc này anh chợt cúi đầu “Buổi tối trước khi rời studio anh có nghe Sharon nói《Hồng Trần》sẽ tạm trì hoãn ngày bấm máy, vì đối với việc lựa chọn diễn viên công ty đại diện hai bên vẫn còn rất nhiều tranh cãi cần tiếp tục thảo luận”

Cô nhìn khuôn mặt anh, cảm thấy anh giống như còn muốn nói thêm gì đó, tâm liền nhảy loạn.

“Bốn ngày này, mặc dù thời gian có chút hạn chế nhưng là du lịch một vòng Florence cũng không có vấn đề”. Anh chậm rãi nở một nụ cười “Cũng là lần đầu tiên anh cùng em đón sinh nhật với nhau”

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Tur Không Cảnh là người theo phái hành động, hơn nữa không hề có ý chơi đùa

Lúc này đang nghỉ ngơi trong xe, Sharon cơ hồ không biết nên làm sao phát hòa với anh

“Tur Không Cảnh, tôi nói cậu.” Sharon bực tức, chân mày nhảy dựng lên nhìn anh chằm chằm “Cậu thực sự cho rằng mình là một người bình thường sao? Muốn thế nào thì được thế đó? Coi như đóng《Vận mệnh vị thần》xong, chẳng lẽ cậu cũng không biết lịch trình mỗi ngày của mình đều kín hết sao?”

Giới thiệu quảng cáo, chụp ảnh, quay phim, tham gia phỏng vấn của các tạp chí. Rõ ràng lịch làm việc của cậu ta đã được sắp xếp từ sớm, vậy mà vẫn muốn cô trích ra 4 ngày tới, toàn bộ đều dành cho cậu ta đi chơi với người yêu?

“Giúp tôi đặt vé máy bay, sáng ngày mốt” Một lúc lâu, anh chỉ nói như vậy

Mắt của Sharon cũng không thêm nháy, muốn trực tiếp đánh một cái lên đầu cậu ta

“Tôi chưa bao giờ cầu xin cô chuyện gì” Lúc này anh đứng sang một bên nhìn người phụ nữ trước mặt lạnh nhạt nói “Vì vậy dù có chuyện gì, tôi cũng sẽ nghỉ bốn ngày, còn công việc tôi có thể tăng thêm thời gian để bù, trong vòng mấy ngày nhất định sẽ bù được công việc của bốn ngày kia”

Cô bị cậu ta nói cho nghẹn lời, sau một lúc bực tức gãi gãi đầu mình “Nếu như thật có thể trích ra bốn ngày, cậu làm sao ăn nói với công ty đại diện? Hơn nữa, cậu biết có bao nhiêu phóng viên cùng bọn săn ảnh luôn ngóng chờ tin tức của cậu không?”

Mấy ngày Phong Hạ tới thành phố G, Giản Vũ Doanh ở bên kia cùng cô ở bên này, một trước một sau cố gắng làm mọi cách mới giữ chuyện này thật kín không để lộ ra

Sharon thật sự bị cặp vợ chồng son này hành hạ đến chết không đền mạng

“Chuyện này không phải lo” Anh mệt mỏi nhũ mày, sửa sang lại trang phục diễn, chuẩn bị cho cảnh quay cuối “Sau tôi làm bù, công ty sẽ chấp nhận, với lại lúc kí hợp đồng công ty cũng đã nói, không can thiệp vào cuộc sống riêng của tôi”

Anh luôn làm việc độc lập, là người lạnh nhạt, một khi nói ra thì sẽ không thay đổi, Sharon biết có nói thêm cũng thế thay đổi, chỉ có thể chờ dài giúp anh gọi điện thoại đặt vé máy bay

Sau khi Phong Hạ trở về thành phố S, liền khẩn trương sửa soạn hành lý, cũng thuận tiện thông báo một tiếng cho Giản Vũ Doanh

Còn ba cô chỉ bình thản nói một câu “Ừ, thằng nhóc này dẫn con đi nơi đó, quả thực rất thông minh”

Mẹ cũng hết sức rộng rãi đồng ý, chỉ dặn dò cô chú ý an toàn, đi chơi vui vẻ

Giản Vũ Doanh so với cô còn vui vẻ hơn, ở trong điện thoại hò hét ầm ĩ, trước khi cúp máy còn nói thêm bốn chữ “sớm sinh quý tử”

Bởi vì cô và Tư Không Cảnh đã lên kế hoạch cẩn thận, chia ra bay từ thành phố S đến thành phố G rồi mới cùng đi Florence, vừa thuận tiện, lại không bị mọi người để ý

Cho nên buổi sáng ngày cô đi Florence là Lâu Dịch đưa cô đến sân bay

Dù sao cũng là người của công chúng, dù hành động có bí mật thế nào đi nữa vẫn có thể bị nhận ra, Lâu Dịch thấy khúc quanh bên kia có ánh đèn flash liền vỗ vỗ bả vai Phong Hạ, đem hành lý giao cho cô nhỏ giọng nói “Mình giúp cậu dẫn đám săn ảnh kia, cậu tự vào đi thôi”

“Ừ” Lâu Dịch khá hài hước, luôn được giới truyền thông ưu ái, cô biết cậu ta có thể đối phó được, liền gật đầu

“Chúc cậu bị hưởng dụng vui vẻ” Trước khi xoay người đi, cậu ta nở nụ cười nham hiểm nói một câu ở bên tai cô

Rất nhanh cô lên máy bay, Giản Vũ Doanh đã giúp cô đặt vé khoang hạng nhất, sau khi lên chỗ ngồi không lâu, một tiếp viên hàng không đưa một ly trà, khăn ướt và chăn bông tới, còn nói cho cô biết thời gian đến đó là hơn 10 giờ đồng hồ

Trước đó Tư Không Cảnh cũng có gửi tin nhắn hỏi cô có đi máy bay không? Khi cô chưa kịp trả lời anh lại gửi tiếp một tin nữa “Anh có việc bận chút, chắc sẽ đến sau em, nghỉ ngơi nhé!”

Người kia ngày càng chiếm hữu mạnh mẽ, cô khê bấu môi nhưng trong lòng lại vô cùng ngọt ngào

Tắt điện thoại cô nhắm mắt nghỉ ngơi, không lâu sau máy bay liền khởi hành, trong lòng cô chỉ nghĩ rất nhanh có thể gặp anh, còn có thể cùng anh chơi thật vui vẻ mà không có bất kì trở ngại gì, liền vô cùng ngoan ngoãn nghe lời, đắp chăn lên ngủ

Vừa ngủ được một lát, bỗng nhiên cô cảm nhận được chân trên người bị kéo, rồi cẩn thận dịch vai cô giúp cô tắt đèn trên ghế

“.....U?” Cô khê mở mắt mơ màng, đến khi nhìn thấy rõ người trước mắt thì lập tức tỉnh ngủ

“Phi...” Người nào đó nhẹ nhàng cúi đầu hôn lên trán cô

Phong Hạ dùng sức bấm đùi mình thật mạnh, chỉ sợ bản thân đang nằm mơ

Trước mặt cô là một khuôn mặt tuy mệt mỏi nhưng không hề che hết vẻ hào hoa, người này không phải Tư Không Cảnh còn có thể là ai?

“Làm sao anh có thể lên máy bay?” Khoang hạng nhất không có nhiều người, tất cả đều ngủ say, cô nhìn bốn phía rồi mới nhỏ giọng hỏi

“Không yên lòng” anh đơn giản đáp lại ba chữ

Cô ngẩn ra, rất nhanh đáy mắt đều tràn đầy cảm động, liền ngẩng đầu hôn lên bờ môi anh

Không yên lòng cô, cho nên máy bay 10 giờ khởi hành, anh cố gắng trở về thành phố S, lặng lẽ cùng lên chuyến bay cô khởi hành

Anh khê cười, nụ hôn sâu hơn

“Lúc này sao em không thấy anh?” Một lát sau, cô bò ra khỏi vòng ôm của anh, tò mò hỏi

“Anh lên máy bay cuối cùng, ngồi ở hàng cuối, mà người nào kia lúc đó đã ngủ rồi” Anh thản nhiên nói, điều chỉnh ghế ngồi giúp cô cho thoải mái hơn “Ngủ tiếp đi, còn ba giờ, rất nhanh sẽ đến nơi”

Cô nhẹ nhàng gật đầu, nhìn anh quay lại chỗ ngồi, cười thật tươi rồi bình thản nhắm hai mắt

Sau khi đến nơi, khách sạn còn đặc biệt cho xe đến đón, tài xế là một ông lão người Italya, giúp hai người mang hành lý lên xe, còn dùng tiếng anh giới thiệu cho hai người những địa điểm du lịch

Nói một lúc, ông lão quay lại nhìn hai người rồi nói một cách hài hước hỏi hai người có phải vợ chồng mới cưới tới đây hưởng tuần trăng mật không?

Phong Hạ đang dựa vào vai Tư Không Cảnh xem phong cảnh trên đường, chỉ nghe anh dùng tiếng anh trả lời

"We're
going
to
be
engaged."

Chúng tôi chuẩn bị đính hôn.

Cô nghe tim đập thình thịch, lập tức thu hồi tầm mắt nhìn về phía anh, anh cũng nhìn về phía cô, trong đôi mắt hình như có muôn điều muốn nói.

"So
romantic
and
sweet!"

Ông lão huyết sáo bày tỏ sự lãng mạn và ngọt ngào, lại rất thức thời quay đầu, đem không gian tặng cho bọn họ.

"Chúng ta đi ăn cơm trưa trước, sau đó nghỉ ngơi một chút buổi chiều hãy đi dạo." Anh vuốt vuốt bả vai của, nói ở bên tai cô, "Ngày thứ nhất, không thể quá mệt mỏi."

"Được." Cô cười, "Thật ra thì anh chọn đúng nơi rồi."

Anh nhủ mày.

"Anh xem, chúng ta đã đi rất nhiều: Maldives, Aegean Sea....., mà đến Italy, tất nhiên cũng sẽ chọn đi Venice." Cô nhìn anh, "Em nhớ Từ Chí Ma gọi Florence là Firenze? Cho nên. Ngược lại nơi đây thích hợp với em nhất, nơi dành cho những người đam mê nghệ thuật."

Florence, cũng là cái nôi của Văn Hóa Phục Hưng phương Tây, cho dù còn chưa đi vào từng ngõ phố, cũng có thể cảm thấy cả thành phố đều mang hơi thở nghệ thuật.

Cô rất thích.

"A, thế thì để em làm hướng dẫn viên cho anh một lần vậy." Anh trêu đùa nói.

Trong khách sạn Ryan chờ sau khi phục vụ đưa hành lý về phòng, hai người đơn giản rửa mặt thay quần áo, liền ăn cơm trưa, rồi dạo bộ đến quảng trường Michelangelo.

Không hề suy nghĩ dạo bộ tham quan, hai người chỉ tùy ý nắm tay đi một chút, thì cảm giác thích thú với giáo đường, vội đi vào.

Từ cách bày gác chuông đến trang trí bên ngoài giáo đường, một đường đi tới sông Arnaud, Phong Hạ không khỏi nghĩ đến mấy ngày trước còn đang ở bên cạnh sông Tần Hoài thành phố G, vậy mà hôm nay trước mắt cô cũng là một con sông

Cô chợt bừng tỉnh, như bước ra khỏi sương mù. Những thứ tốt đẹp này, đều là anh mang tới.

"Ponte vecchio." Tư Không Cảnh nhỏ giọng nói.

Phong Hạ nhìn theo ánh mắt anh thì thấy một tòa nhà.

"Nơi này theo anh nhớ được gọi là ‘Duy kỳ áo’". Anh nghĩ nghĩ, "Trước khi đến, anh có xem qua một quyển sách, hình như là do một nữ tác giả viết."

Cô kéo bờ vai của anh, đi về phía trước, nhìn anh cười tủm tỉm, "Vậy mời ngài Tư Không kể cho tiểu thư Hạ Hạ nghe một chút những chuyện xưa xem"

Biết cô rất thích những thứ này, anh liền dừng bước

"Dante và Bethe Lise đã ở tòa nhà này viết nên cổ tích, mặc dù Dante chỉ gặp Bethe Lise tổng cộng có hai lần, và đều là ở tòa nhà này, nhưng anh ta vẫn yêu cô gái ấy say đắm tuy chỉ có hai lần duyên phận, cũng chính tình cảm ấy đã thôi thúc anh ta viết kịch bản bộ phim《Học sinh mới》"

"Là một câu chuyện tình bi thương?" Cô tựa vào anh, ngắm cảnh mặt trời mọc nơi thành phố lãng mạn.

"Bethe Lise mặc dù không chấp nhận tình cảm của Dante, nhưng người con gái ấy luôn là một nữ thần trong các tác phẩm của anh ta,." Âm thanh của anh từ từ thấp xuống.

Cả thành phố, cũng theo âm thanh của anh, dần bị màn đêm nhuộm đen.

Đường chân trời bị ảnh hưởng bởi sắc vàng của những đám mây, in ngược xuống con sông Arnaud, trên mặt nước giống như có một thế giới khác tồn tại song song với họ.

Khung cảnh trời chiều trước mắt, đẹp đến mức làm cho người ta choáng ngợp.

"Sau, người tác giả ấy ở chương cuối đã viết một câu." Dưới trời chiều, anh nghiêng đầu nhìn cô.

"Tôi mặc dù không thể gặp gỡ người nào ở cạnh cầu, nhưng lại nhìn được một cảnh đẹp khó quên, sông Arnaud dưới trời chiều". Thật hợp với khung cảnh hiện tại.

Nhưng hình như bọn họ có điểm khác biệt với câu nói đó

"Xem ra em may mắn hơn so với cô ấy." Phong Hạ nhẹ nhàng cười, ngẩng đầu nhìn anh.

Cô được nhìn khung cảnh tuyệt đẹp này, cùng anh ở nơi này, cũng cùng anh ngắm nhìn hết vẻ tươi đẹp của dòng sông Arnaud bên trời chiều hôm nay.

Chỉ cần như vậy, cô đã thấy mãn nguyện

Khung cảnh tươi đẹp nhất, người cô yêu nhất, cô cũng hạnh phúc nhất

Từ Không cảnh nhìn cô, một lúc sau cúi đầu hôn lên khóe miệng cô, ở bên môi cô nói một câu

"I

mio

god—dess."

Anh nói những lời này, đều là tiếng Ý, cô nghi ngờ nhìn, muốn đợi anh giải thích, thế nhưng anh không hề nửa gì nói, khóe miệng nở nụ cười nhạt nhòa nhìn cảnh hoàng hôn phía chân trời.

II

mio

god—dess.

Nữ thần của anh.

Sau khi về khách sạn, hai người liền thưởng thức món ăn ngon nhất Florence – dạ dày bò.

Đầu bếp nấu như dạ dày bò thật lớn, cắt thật nhỏ, kẹp ở trong bánh bao, nêm thêm ít muối, ít tiêu cùng vài gia vị rau củ làm thành nước tương, Phong Hạ từ nhỏ đã yêu thích các món ăn ngon, nhất thời vui vẻ không thôi.

Từ Không Cảnh nhìn cô ăn vui vẻ như vậy, trước khi đi để lại cho phục vụ một khoản tiền bo không nhỏ.

Buổi tối sau khi hai người rửa mặt, thì đi ngủ rất sớm, sáng ngày thứ hai dậy lúc trời chưa sáng rõ, Từ Không Cảnh đã chuẩn bị xong mọi thứ, đưa cô tới một ngọn núi nhỏ bắt đầu một ngày du lịch.

Sau khi từ trên xe bước xuống, Từ Không Cảnh dắt cô đi một đường.

"Từ Không." Lúc này cô chợt dừng lại, lấy máy chụp hình từ trong túi ra đưa cho anh.

Anh cầm lấy máy chụp hình, điều chỉnh tiêu cự thật thích hợp, ngắm lấy khung cảnh tầm hình.

"Chúng ta cùng chụp chung, nhờ người khác chụp hộ có được không?" Lúc này cô chạy tới, ánh mắt mong đợi nhìn anh, "Chúng ta cũng chưa từng chụp chung đây."

Anh đương nhiên là đồng ý, liền gọi một cô gái trẻ tuổi đi ngang qua, nói mấy câu tiếng Ý, rồi đem máy chụp hình giao cho cô ấy.

"Ừm Anh rốt cuộc là học tiếng Ý vào lúc nào?" Cô đi tới bên cạnh anh, lặng lẽ hỏi anh.

Trước kia chỉ biết Anh văn của anh rất tốt, hình như còn biết một chút tiếng Pháp, nhưng cô không nghĩ thậm chí ngay cả tiếng Ý anh cũng biết.

Quả thật cái người chưa đậu hệ tiếng Trung này so với cô còn tài giỏi hơn.

"Chưa từng học qua, chỉ là trước đây anh từng qua Ý rồi nhớ được sơ sơ mấy từ thường dùng." Anh kéo bả vai cô qua, đối diện với ống kính.

Sau lưng là núi non trùng điệp, phong cảnh tuyệt đẹp, cô gái Italy giúp bọn anh chụp mấy tấm, liền cười híp mắt đem máy chụp hình đưa cho anh xem, ý bảo hai người xem có hài lòng hay không.

Phong Hạ nhìn anh và cô đứng cạnh nhau rất hài hòa, lại ngẩng đầu nhìn anh, khóe miệng cũng khẽ cong lên.

Hai người một đường vừa đi vừa nghỉ, đến lúc chạng vạng, cuối cùng cũng đến đỉnh ngọn núi

Từ Không Cảnh đem áo khoác bọc lấy người cô, từ phía sau lẳng lặng ôm cô vào lòng.

"Từ Không." Cô tựa vào trong ngực anh, chợt gọi một tiếng. "Hà?"

"Về sau. . . . Chúng ta có thể tới đây nữa không?" Cô nghiêng đầu nhìn vào mắt anh, sau khi nói xong đã thấy sóng mũi cay cay.

Tất cả mọi thứ hiện tại thực sự quá tốt đẹp, cô rất sợ nếu một ngày mọi thứ biến mất, khi nhớ lại cơ bản cô sẽ không có dũng khí mà can đảm đối mặt.

Cô không cách nào tưởng tượng, nếu như có một ngày anh biến mất ở trong cuộc đời mình, cô sẽ như thế nào.

Yêu như thế làm cho người ta nhớ mãi không quên, cũng làm cho lòng người sinh ra sợ hãi.

Anh cũng cúi đầu nhìn cô, một lúc lâu vẫn không trả lời.

Cách đó không xa chợt từng tiếng chuông vọng về, từng tiếng từng tiếng, như ở sát bên tai vọng vào lòng người.

"Về sau. . . ." Khi tiếng chuông vang lên, thì anh nói, từ trong túi quần, lấy ra một vật.

Cô cảm thấy ngón tay áp út khẽ lạnh, cúi đầu nhìn xuống, cô kinh ngạc không ngớt, là một chiếc nhẫn.

"Nhớ kỹ, về sau phải luôn mang theo nó." Anh cầm tay của cô, rồi lấy từ trong túi áo ra một cái nhẫn khác đặt vào lòng bàn tay cô cười nhẹ nói, "Sinh nhật vui vẻ, vợ tương lai của Từ Không tiền sinh."

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Ánh nắng chiều tà chiếu lên từng phiến đá trên đỉnh núi, phát ra ánh sáng mơ hồ thơ mộng

"Nhớ kỹ, về sau phải luôn mang theo nó." Anh cầm tay của cô, rồi lấy từ trong túi áo ra một cái nhẫn khác đặt vào lòng bàn tay cô cười nhẹ nói, "Sinh nhật vui vẻ, vợ tương lai của Từ Không tiền sinh."

Hai chiếc nhẫn một nam một nữ giống nhau đến 8, 9 phần, cũng rất thích hợp với tay cô, Phong Hạ nhìn hai chiếc nhẫn trong tay, đôi mắt run run

Lâu sau, cô mới cảm lấy tay anh, giúp anh đeo chiếc nhẫn lên, cùng anh đan xen mười ngón tay thật chặt.

Hóa ra, khi ở trên xe anh nói với ông lão Italya rằng họ chuẩn bị đính hôn là có nguyên nhân. Trước khi anh lên kế hoạch về chuyến du lịch này đã chuẩn bị việc chiếc nhẫn thật tốt

“Đây là dùng để chúng ta đính ước, sau này khi vào lễ đường, anh sẽ chuẩn bị một cặp nhẫn khác”

Tư Không Cảnh khẽ cụng trán cô, nhìn khuôn mặt cô khẽ chọc “Trong lòng nghĩ đến lấy thân báo đáp anh phải không?”

Cô không trả lời, như đang chìm đắm vào suy nghĩ của chính mình, qua thật lâu mới ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt anh "Nếu về sau anh thích người khác, hoặc Bởi vì nguyên nhân gì đó muốn rời khỏi em, anh đừng lấy chiếc nhẫn lại, có được không?"

Nếu đã yêu sâu đậm như thế mà chúng ta vẫn phải chia xa, xin anh để lại cho em kỉ vật cuối cùng này để nhớ về tình yêu của chúng ta

Trong thời khắc hạnh phúc này, cô vui sướng đến mức quên đi tất cả, nhưng sâu thẳm trong con tim vẫn nói với anh như vậy

Sau khi nói xong, đôi mắt của cô đỏ lên, vội quay đầu đi chỗ khác dùng sức đem nước mắt nhịn xuống

Anh nhìn cô một hồi, lúc lâu cũng không nói gì chỉ cầm thật chặt tay cô kéo cô ôm vào lồng ngực

Ăn một bữa tối đơn giản ở chân núi, hai người lại ngồi xe trở về Florence.

Lúc trên đường trở về, khi cô đang dựa vào trên người anh nhắm mắt nghỉ ngơi, thì Lâu Dịch gọi điện thoại tới.

"Đừng quên mang một ít thức ăn ngon về cho thiếu gia đây!" Lâu Dịch ở bên kia vô cùng khó chịu, "Cậu đi ra ngoài sung sướng hưởng tuần trăng mật, thiếu gia mình đây thì phải giúp cậu xử lý đám kỵ giã, thật bất công mà!"

"Được, được" Phong Hạ chịu thua nói, "Chỉ biết có ăn thôi."

Cô vừa mới nói xong câu này, điện thoại di động chợt bị Tư Không Cảnh ngồi bên cạnh cầm lấy

"Biết người ta đi hưởng tuần trăng mật, cậu còn gọi điện thoại được." Anh có chút uể oải nói.

Lâu Dịch ở bên kia bị hù giật mình, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, hài hước trả lời, "Thế nào, tôi dâng cho cậu công cụ hưởng dụng gờ lại muốn gạt tôi ra sao?"

Phong Hạ đỏ mặt, nghĩ thầm người này nếu không nói thì làm gì có ai biết, lần trước cậu ta mua những thứ kia muốn cô và Tư Không Cảnh làm chuyện mờ ám nhưng đến giờ những thứ ấy vẫn nằm trong rương hành lý

"Sao rồi? Hay là hai người còn chưa có dùng? Hay là dùng xong rồi? Toàn bộ năm hộp!" Không nghe Tư Không Cảnh trả lời, Lâu Dịch lầu bầu, "Mẹ kiếp. Nhiều ngày như vậy rồi, chẳng lẽ là cậu không được sao Tư Không Cảnh?"

Tư Không Cảnh nghe Lâu Dịch nói, nghiêng mặt sang bên nhìn cô một cái, lâu sau chỉ lạnh nhạt nói một câu "Về sau không cần cậu bận tâm" rồi đem điện thoại di động trả lại cho cô.

Âm thanh từ điện thoại phát ra khá to, cô nghe được hai người nói chuyện rất rõ, nhất thời cảm thấy không khí có chút ngưng đọng.

Một bên là tiểu thiên vương lạnh lùng, là bạn trai cô, một bên là nam nghệ sĩ hài hước được khen có năng lực nhất, là người bạn tốt của cô, trước đây chưa bao giờ tiếp xúc qua, bây giờ lại cùng nhau trò chuyện mấy câu về cuộc sống tính phúc của cô.

"Tên đàn ông của cậu thật không phải người!" Đối người, Lâu Dịch liền oán trách Phong Hạ một câu, chợt giọng nói lập tức thấp xuống, "Đúng rồi, cái đó."

"Hả?" Cô không nghe rõ.

"Giúp mình mang về một vật kỷ niệm mà con gái thích". Lâu Dịch nhỏ giọng rồi vội vàng nói.

"A. . . ." Chợt hiểu ra, cô cười xấu xa, "Cho Trần Vi Vi nhà cậu phải không?"

"Cậu. cậu đừng quên, mình cúp trước!" Lâu Dịch lập tức che giấu sự xấu hổ, vội vã cúp điện thoại.

Phong Hạ cười bí ẩn rồi cất điện thoại di động đi, nhưng đột nhiên cảm thấy tay của Tư Không Cảnh ôm eo mình trở nên căng thẳng.

"Sau khi trở về thành phố S, em hãy sửa lại đồ rồi rời đi" Mặt anh không chút thay đổi, "Cậu ta thật không có khí tiết, về sau em nên bỏ thời gian đi với anh thì hơn"

Mặc dù giọng nói vẫn lạnh nhạt, nhưng cô vẫn có thể nghe được giọng nói ấy có chút dịu dàng.

"Còn nữa." anh nhẹ nhàng vuốt vuốt ngón tay cô, thật bình tĩnh hỏi, "Năm hộp ấy không xài cũng thật tiếc, với lại em cũng nên báo đáp anh chứ?"

Cô ngẩn ra, thật lâu không nói gì, đem mặt đỏ bừng vui vào trong lồng ngực anh.

Trở lại khách sạn, anh tắm trước rồi vội ra ngoài, cô lấy quần áo rồi đi vào phòng tắm.

Phòng tắm lớn, ánh đèn nhu hòa, cô ở trong bồn tắm trong lòng đưa ra nhận xét "Thật ra thì trong bản chất hai người đàn ông này cũng không có khí tiết".

Trừ tiếng nước chảy, bên ngoài phòng tắm còn truyền đến âm thanh ồn ào, anh nên đang nằm trên giường xem ti vi.

Tất cả âm thanh trộn lẫn, cô đột nhiên cảm thấy trong lòng an tĩnh mà thả lỏng cơ thể.

Sự tin tưởng.

Cô luôn luôn tin tưởng anh, dù có chuyện gì cũng vẫn luôn tin anh.

"Phụp" Đang đắm chìm trong suy nghĩ, đột nhiên đèn phòng tắm bị tắt.

Cô đang tắm lập tức dừng lại, không suy nghĩ gọi một tiếng, "Tur Không."

"Ừ, anh ở đây". Giọng nói của Tur Không Cảnh vang lên.

Trong bóng tối không nhìn thấy được gì, âm thanh của cô có chút lo sợ, "Đèn."

Anh không trả lời.

Đúng lúc cô cũng vừa tắm xong, vội đưa tay tắt vòi hoa sen, bỗng nghe được tiếng bước chân của anh vang lên ngoài phòng tắm.

Cửa bị mở ra từ bên ngoài.

Tay của cô run lên, vòi hoa sen trong tay lập tức rơi xuống đất.

"Tắm xong rồi à?" Anh bước vào phòng tắm, ôm lấy cô từ phía sau.

Thân trên người của anh là không hề mặc áo, tắm rửa xong làm làn da bóng loáng dán vào lưng cô cũng trần trụi lại mang theo hơi nước ẩm ướt khiến cô cảm thấy cơ thể càng lúc càng nóng.

"Ừ. . . ." Cô khẽ hé môi.

Lúc này tay của anh đang ôm bụng cô từ từ đi lên, từng chút từng chút, nắm lấy một bên ngực trắng nõn.

Trong bóng tối, giác quan càng thêm mãnh cảm càng thêm kích thích, ngón tay của anh vân vê đỉnh nhũ hồng lúc nhẹ lúc nặng, mang theo sức lực nhưng lại vô cùng nồng đậm ham muốn.

Cô cắn môi, kim chế bản thân không phát ra những tiếng rên đáng xấu hổ.

"Không được cắn môi." Lúc này anh đem cả người cô xoay lại dán chặt vào cơ thể mình, cúi đầu hôn môi của cô.

Môi lưỡi quấn quýt, tình cảm càng mãnh liệt.

Cô như chìm vào bể tình, anh gọi cô nhiều lần cô mới mới phục hồi lại tinh thần.

"Hạ Hạ." Anh hôn lên môi cô, cầm tay cô đưa đến phía dưới dừng tới chiếc quần mới chỉ kéo khóa của mình.

Phong Hạ đỏ mặt, từ từ giúp anh cởi quần ra, chiếc quần vừa rơi xuống đất, tay cô không cẩn thận chạm phải vật cứng rắn cách lớp quần lót của anh, lập tức run run rút tay về.

Lập tức bên tai vang lên giọng nói nhỏ cùng tiếng cười trầm thấp của anh, "Cuối cùng anh phải tự mình xuất trận thôi!"

Cô nghe được, cả vành tai đỏ ửng, cảm nhận được anh cởi quần lót ra, sau đó lập tức bị anh bế lên.

Hai chân ngoan ngoãn quấn lấy hông anh, cô ôm bờ vai của anh, linh hoạt học lại bộ dạng lần trước của anh, hôn lên từng ngũ quan trên khuôn mặt anh, hô hấp của anh dần dồn dập, năng mông của cô rồi từ từ đi ra khỏi phòng tắm.

Trong lúc di chuyển, phía dưới anh dán lên dán lên chống đỡ cơ thể cô, rất nhanh phía dưới cô truyền tới từng mảng ướt át, nhắm mắt lại nhỏ giọng thở hổn hển, cô ôm lấy anh chặt hơn.

Lúc này Tur Không Cảnh ôm cô đến trên giường, cúi xuống nhìn cô "Nhìn anh"

Cô mở mắt, nhìn ánh mắt mê hoặc lòng người của anh.

Lúc này hạ thể chợt bị anh ngón tay xông vào, ngón tay của anh linh hoạt mà dò dẫm, chen chúc vào hạ huyết mạch cảm Lần cuối cùng đâm sâu vào bên trong liên tục tới điểm mạch cảm của cô.

Lấy đôi tay che mắt mình, run rẩy mà luống cuống khẽ rên một tiếng

Lúc này anh rút tay ra, lấy bàn tay của cô đang che mắt mình xuống “Lần này anh sẽ không để em phải đau”

Giọng điệu như vậy, khiến cô không cách nào không chế bản thân mình, nhưng không đợi cô định thần, anh đã từ phía sau mạnh mẽ đi vào

Thật đau, thật căng, thật nóng

Có lẽ không còn gì để hình dung cảm giác của cô lúc này

Lần đầu tiên hoàn toàn đón nhận anh, hạ thân đau đớn như bị xé bỏ, mũi cô cay cay theo bản năng vội đưa tay ôm chặt anh.

"Không sợ!" Anh vuốt mái tóc dính bết mồ hôi của cô, khẽ an ủi, "Hạ Hạ ngoan, không sợ."

Giọng nói dịu dàng ấm áp làm cô bình tĩnh trở lại, lập tức thả lỏng cơ thể mình

Mà anh vẫn ôm cô kiên quyết chờ cô thích ứng với mình, mới nhẹ nhàng chậm chạp chuyển động

Cho dù bị đau đớn bao trùm, thân thể nhức mỏi, cô cũng dần dần cảm thấy khoái cảm đang dâng lên, rất nhanh cô đạt đến cao trào

Cảm thấy hạ thân của anh trong cơ thể cô lại to hơn, hai má cô đỏ bừng, chỉ nghe anh nhỏ giọng cười, lật người cô lại.

"Anh sẽ nhanh một chút." Anh ghé vào bên tai cô nói xong, nắm hông của cô, một lần lại một lần từ phía sau mạnh mẽ vùi vào hạ huyết mạch ấm áp của cô.

Ánh trắng nhàn nhạt xuyên qua cửa sổ để anh có thể nhìn thấy mọi thứ đang diễn ra, cô nằm dưới ngoan ngoãn đưa lưng về phía anh bị anh ‘hung hăng yêu thương’, bị anh chiếm lấy

Nơi giao hợp tràn ra tơ máu cùng dịch triều, theo cơ thể di động càng tràn ra nhiều hơn, mắt anh càng lúc càng đỏ, tốc độ ra vào cũng nhanh hơn.

Anh có thể cảm thấy cô ôm trọn mình, co rút nhanh, buộc chặt. Cánh tay anh nổi lên gân xanh, không khống chế được bản thân, vội vàng rút ra bắn vào bắp đùi cô

"Có khỏe không?" Khuôn mặt anh tràn đầy thỏa mãn, đau lòng đem cô từ trên giường ôm lấy, cúi đầu hôn một cái vào trán cô, "Ôm em đi tắm."

Sau khi lần qua lần lại vài lần, Phong Hạ mới phát hiện trời đã sáng mà bên cạnh cũng không còn ai

Cơ thể vẫn còn đau nhức, cô mở mắt thì phát hiện anh đang ngồi trên ghế sa – lon toàn thân trần trụi, viết viết gì đó.

"Tư Không." Cô nhẹ nhàng gọi một tiếng, vén chăn lên xuống giường.

Anh nghe thấy cô gọi, lập tức đem giấy bút đặt trên bàn trà, đi về phía cô, "Đã tỉnh rồi sao?"

"Em muốn uống nước." Cô ngồi dọc theo bên giường nhìn anh làm nũng.

Anh gạt đầu một cái, rồi giúp cô đi rót một ly nước tới, cô lấy cái ly trên tay anh uống vài ngụm, bỗng nhiên vội tay ôm lấy cổ anh.

"Thế nào?" Anh cúi người hôn lên tóc cô, "Còn đau không?"

Mặt cô lập tức đỏ lên, lắc đầu một cái “Không còn”

"Ừ!" Anh đáp một tiếng, chợt nói, "Cho nên Còn muốn vận động buổi sáng?"

Cô không nói lời nào, đưa mặt cọ xát cằm anh, ngón tay từ lưng anh đi xuống, lướt qua phần lưng khêu của gọi anh, trong giọng nói cũng là nụ cười buống bình, "Bởi vì người ta biết. Anh cũng muốn."

Lần này anh không kìm chế bản thân nữa

Rất nhanh dục vọng bị đốt lên, cô ngoan ngoãn nằm bên mép giường, mà anh có chút gấp gáp, nóng nảy kéo hai chân cô ra, lập tức đi vào.

Thật sự quá kích thích, cảm giác quá tốt đẹp thậm chí so với lần đầu tiên còn tốt hơn, cô đã thích ứng anh, cũng đưa đầy eo mình theo tiết tấu, tiểu huyết

nhỏ hẹp mềm mại tiếp nhận toàn bộ to lớn của anh.

Trên mặt anh toàn là mồ hôi, chợt nghe cô nhỏ giọng nói một câu gì đó.

"Hửm?" Anh đem cô từ trên giường ôm lấy, "Em nói gì?"

"Ừm. quá nhanh" Cô thẹn thùng nói một câu, khuôn mặt xấu hổ mà đỏ bừng nhưng trong mắt lại đầy mỉa mai hoặc

Thanh thuần mà tự nhiên, bướng bỉnh mà mỉa mai hoặc.

Anh biết cô có rất nhiều mặt, nhưng không biết lại có biểu cảm mỉa mai hoặc làm người ta mê muội như vậy.

Anh khẽ xoay người nằm xuống, đặt cô ngồi trên, chưa kịp để cô thích ứng lập tức đem dục vọng chính mình mạnh mẽ đẩy vào

Đi vào thật sâu, dục vọng thô to của anh đụng đến miệng tử cung cô, làm bụng phình ra, rốt cuộc làm cô thấy hối hận vì mình trêu đùa quá mức, khiến người tình táo như anh cũng bị kích động.

"Không cần." Cái kia quá to, khiến hạ thân cô tê rần, cuối cùng không thể chịu nổi mà cầu xin tha thứ "Người ta từ bỏ."

Cuối cùng Tư Không Cảnh mím môi tăng thêm sức lực hung hăng đi vào nơi sâu nhất của cô, mới chịu rút ra ngoài

Mồ hôi đầm đìa, anh ôm cô, hai người cùng té nằm trên giường, anh lật người để cô nằm bên cạnh mình.

"Làm sao anh thuần thực như vậy?" Cô nhắm mắt lại, vô cùng buồn ngủ nhưng vẫn nhỏ giọng lầu bầu.

Cô nhớ người kia cũng là lần đầu tiên, tại sao có thể thông thạo chuyện này như vậy.

"Phi." Anh khẽ cười rồi đỡ lấy lưng cô "Sau này vẫn phải tiếp tục cố gắng rồi"

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Những tia nắng ở Florence tuy ấm áp nhưng không hề chói mắt, xuyên qua cửa kính của một căn phòng trên tòa nhà cao tầng

Phong Hạ đã tỉnh nhưng vẫn không mở mắt, quần chăn lăn qua lăn lại một lúc lâu, đến khi khuôn mặt cô dần đỏ ửng mới chịu ngồi dậy

"Chịu dậy rồi sao?" Anh nằm bên cạnh cô, nhìn tivi rồi điều chỉnh âm lượng thấp xuống, mới cúi người lên hôn lên trán cô

"Mấy giờ rồi?" Cô nhỏ giọng hỏi

"Hơn mười hai giờ" Anh đưa mắt nhìn đồng hồ đeo tay "Có đói bụng không? Chúng ta xuống dưới ăn trưa"

"Ừm" Cô gật đầu một cái, nhịn xuống sự khó chịu giữa hai chân rồi ngồi dậy, vén chăn lên đi xuống giường.

Anh nhìn động tác của cô, nở một nụ cười xảo quyệt "Có cần anh ôm em đi không?"

Lời nói với âm điệu kia, so với lúc bình thường thật giống như hai người hoàn toàn khác nhau. Vừa lười biếng, vừa trêu chọc, lại vừa chứa đựng hàm ý sâu xa.

Người này đã được tiện nghi còn ra vẻ, tối hôm qua hết một lần lại một lần đến tận sáng sớm cô đã mệt mỏi mở mắt không ra, mà anh thì vẫn tỉnh lực tràn trề đề cô ra thăm thêm một lần nữa mới chịu dừng lại

Ba lượt. Người này thật sự là lần đầu sao? Hay trời sinh người này mạnh mẽ như vậy!!

Trong lòng cô không kìm được tức giận, lại xấu hổ, nên không muốn để ý đến anh, cầm lấy bộ quần áo ngủ bên cạnh, vội vàng mặc vào rồi xỏ dép xuống giường bước nhanh đi vào phòng tắm.

Vào phòng tắm, cô đem tóc vén ra sau vành tai, lấy ly đánh răng.

Bây giờ cô còn rất mệt nên muốn đánh răng thật nhanh, nhưng tiếc là

"Còn mệt không?" Lúc này, một giọng nói vang lên bên tai, anh đi tới sau lưng cô, hai cánh tay vòng qua người cô đặt lên bồn rửa, đem cả người cô nhốt vào trong ngực, cơ thể mập mờ dán lên lưng cô.

Cô hơi hí mắt ra, liền nhìn thấy khuôn mặt anh trong gương vừa nói chuyện, vừa nhẹ nhàng hôn cổ cô.

"Rất mệt!!" Cô cắn răng trả lời đầy giận dữ, một lát sau, chợt âm thanh lại cao thêm vài phần vì thẹn quá mà hóa giận "Tư Không Cảnh!"

Thừa dịp cô buồn ngủ, tay anh từ phía dưới quần ngủ mỏng manh của cô dò xét đi vào, lưu luyến từng tác gia thịt bóng loáng mịn màng trên bắp đùi mà nhẹ nhàng trôi trượt.

"Ừ, anh đây!!" Anh bình tĩnh trả lời, dứt khoát dò xét cả hai cái tay vào.

"Anh! Cái đồ hư hỏng" Bên trong miệng cô đều là bọt, vừa muốn cầm cái ly súc miệng, vừa muốn ngăn tay anh làm bậy, cuối cùng thì hoàn toàn luống cuống tay chân, chỉ có thể xấu hổ nói, "Em thực ghét anh."

"Ừ!" Anh ôm cả người cô đè trên bồn rửa tay, dục vọng thô nóng chống đỡ như muốn đi vào từ đằng sau, giọng nói nhỏ lại trầm thấp "Anh nghĩ muốn em."

Không muốn như vậy. Liên tục tác chiến, sợ rằng dừng sẽ cũng sẽ hy sinh? Huống chi cô chỉ mới thuộc cấp độ sơ đẳng.

Phong Hạ khóc không ra nước mắt, trong cơ thể đã nhận được anh đã tiến vào, vừa nóng vừa cứng rắn lại vừa thô to "Tư Không Cảnh, em đau."

Anh nắm eo thon của cô, từ sau đẩy mạnh một cái, lúc nhanh lúc chậm, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, lưu luyến cắn cắn vành tai cô, "Hạ Hạ ngoan, sẽ rất nhanh."

Anh lặp đi lặp lại hai câu này nhưng dục vọng phía dưới vẫn không ngừng thúc vào mạnh mẽ rồi lại nhanh chóng rút ra, cứ thế

Nhìn gương mặt anh thế nhưng cũng yêu thích làm loại chuyện này như những tên đàn ông khác (ý chỉ là mặt anh tri thức mà cảm thú thì cũng không hơn không kém người ta ý mà :))

Thị giác và thân thể đều bị khoái cảm mạnh mẽ đánh thẳng vào, khiến cô dần mê man, chìm vào bể dục

Thời điểm cuối cùng, cô bị anh mạnh mẽ ra vào bụng cũng bị ép chặt trên bồn rửa tay rất đau, vội vàng khóc nức nở cầu xin anh dừng lại, thế nhưng anh vẫn không buông tha, buộc thắt hông của cô phải chịu đựng toàn bộ, tiểu huyết phải bao bọc nuốt lấy toàn bộ dục vọng của mình.

Tốc độ của anh càng lúc càng nhanh, hạ thể ma sát nhau mà vang lên từng âm thanh kích thích, khoái cảm chồng chất, cô chịu đựng cắn ngón tay của mình nức nở khóc, cuối cùng anh khiến cô lui về phía sau cơ hồ ngồi trên bụng mình, tiến lên vài lần nữa mới chịu rút ra.

"Được rồi, Hạ Hạ ngoan, đừng khóc." Anh thở hổn hển, đem ngón tay từ trong miệng cô lấy ra, đặt ở bên môi yêu thương hôn một cái, rồi quay cô lại hôn cô khoe mắt ngập nước.

Anh biết đây là lần đầu của cô, tuy mấy lần trước vẫn cùng cô thân mật nhưng anh vẫn luôn kìm chế để bản thân cô không bị đau

Nhưng có một số việc, một khi đã phá bỏ giới hạn rồi, sẽ rất khó kìm chế được nữa.

Đối với cơ thể cô cũng vậy, từ tối hôm qua sau khi đi đến cuối cùng, anh đã thật sự chìm vào say đắm, yêu thích đến khó nhịn

Phong Hạ không phải là dạng thiên kim tiểu thư dịu dàng ngoan ngoãn mà ngược lại lại vô cùng bướng bỉnh nghịch ngợm, lúc này mắt cô đỏ ửng đầy tức giận mà cầm lấy tay anh cắn mạnh một cái "Cái đồ sắc lang, ngày đêm chỉ biết sắc dục"

"Vâng" Anh nhàn nhạt cười, ôm cô lên như bế một đứa bé rồi đi tới bồn tắm, "Em nói cái thì là cái đó, bây giờ chúng ta tắm, tắm xong đi ăn cơm, được không?"

"Không được" Cô cố gắng dùng sức làm mặt quỷ với anh "Chờ lát nữa thời điểm người ta ăn, không cho phép anh ăn cùng"

Anh bị vẻ mặt đáng yêu của cô chọc cho cười lớn, cắn môi của cô nhỏ giọng nói "Vâng, tuân lệnh vợ yêu"

Cứ như vậy gọi hai chữ thật đơn giản, đã để cho Phong Hạ phê chuẩn anh ăn cơm. Lúc này ở dưới lầu của khách sạn hai người đang từ từ thưởng thức bữa trưa phong phú và lãng mạn

Sáng sớm ngày mai sẽ trở về, cho nên hôm nay Tư Không Cảnh không có chuẩn bị lịch trình gì, hai người từ khách sạn ra ngoài chỉ đi dạo không mục đích

Sau giữa trưa trời đổ mưa, so với bình thường người đi trên đường càng ít hơn hẳn. Cô hứng thú nhìn khung cảnh phía trước mà anh đi theo sau cô, ánh mắt vẫn luôn chuyên chú nhìn bóng dáng nho nhỏ ấy không rời

Đi một hồi, chợt anh dừng lại nói "Có biết Florence từ Firenze còn có một tên gọi khác hay không?"

"Hả?" Cô xoay người lại, tựa như một đứa bé nghịch ngợm đi lui về phía trước (đi mà không nhìn phía trước) "Cái gì?"

Khóe mắt anh cong lên "Thành phố ngàn hoa"

Cô hơi suy tư một hồi, ánh mắt sáng lên "Thật?"

Bởi vì khi tới nơi này cô phát hiện, rất nhiều ngõ phố để hoa thật rất mới mẻ và xinh đẹp, không chỉ vậy chúng còn được chia làm rất nhiều loại mang đến một cảm giác thanh nhã mà cao quý

"Quay đầu lại xem một chút." Anh nhìn cô, chợt khóe miệng nở một nụ cười

Phong Hạ ngoan ngoãn quay đầu lại, thì nhìn thấy sau lưng đã là cuối con hẻm, cô đi về trước mấy bước, cúi đầu nhìn xuống dưới, vẻ mặt lập tức thay đổi.

Bởi vì có địa lý cao thấp khác nhau, phía dưới cùng với nơi cô đứng có độ cao chênh lệch.

Nhưng trên đất bằng ở phía dưới, lúc này lại dùng hoa tươi làm thành một hình gì đó

Hình này nếu không nhìn kĩ sẽ rất khó nhìn ra đó là một dòng chữ, là một hợp quy tắc "S" lại không hề mất đi sự công phu

Từ cao nhìn xuống thấp, cũng biết là do nhiều chậu hoa tạo thành, làm cho người ta như lạc vào mộng ảo

My

Sum-mer.

Dùng sự chân thành này hướng đến tình cảm của anh dành cho cô

"Anh. Chuẩn bị vào lúc nào?" Cô cảm thấy anh đi tới bên cạnh mình, cũng không quay đầu hỏi

"Buổi sáng lúc em ngủ, nhờ ông lão bán hoa giúp đỡ anh cùng nhau bày, cho nên không có mất nhiều thời gian" Anh vuốt vuốt tóc của cô "Thích không?"

Cô gật đầu một cái, hít mũi một cái rồi cầm tay anh, nhìn anh, "Trước kia anh chưa từng theo đuổi một người con gái nào thật sao?"

Mỗi một việc anh làm, đều khiến người ta say mê nhưng cũng rất tự nhiên thoải mái

"Không có" Anh cười, dắt tay cô dọc theo cầu thang đi xuống nhìn dòng chữ ấy ở khoảng cách thật gần, "Có thể là thiên phú? Chỉ là muốn làm một ít chuyện mới cảm thấy mang lại vui vẻ cho em "

Đi tới những chậu hoa bên cạnh, càng cảm thấy rung động, cô chưa từng thấy qua nhiều hoa tươi như vậy, điểm lệ, đa tình, không thể dùng bất cứ ngôn ngữ nào để diễn tả, nhưng cô dường như có thể hiểu được chúng đang muốn diễn tả điều gì

Phong Hạ đi vòng quanh những chậu hoa được bày trí tỉ mỉ vài vòng, chụp rất nhiều ảnh mới chịu cất máy hình đi, giống như làm nũng đi về phía anh

"Em rất vui vẻ, thật vô cùng vui vẻ." Cô chôn mặt trong lồng ngực anh, nghiêm túc, nói từng chữ từng chữ, "Tur Không Cảnh, đây là lần du lịch vui vẻ nhất cuộc đời em"

"Hừ" Anh nheo nhẹ gương mặt của cô, cười nhạt nói, "Hiện tại kết luận còn quá sớm, chờ quên trăng mặt."

Cô cười hì hì, cánh tay ôm anh càng thêm siết chặt

Chuyến du lịch đến Florence đã kết thúc nhưng vẫn làm người ta lưu luyến, Phong Hạ và Tur Không Cảnh theo kế hoạch ban đầu ngồi hai máy bay cách nhau vài giờ trở về

So với Tur Không Cảnh, Phong Hạ lên chuyến máy bay trước hai giờ, hiện giờ chiếc máy bay đã hạ

Sau khi xuống máy bay cô một tay cầm hành lý, một tay mở điện thoại di động, nhưng vừa nhìn màn hình điện thoại không ngừng sáng cô cũng bị dọa giật mình

Mười mấy cuộc gọi nhớ. Chủ yếu là Giản Vũ Doanh, Lâu Dịch mà nhà cô cũng có mấy cuộc gọi từ ba, mẹ còn có. cả anh trai cô

Cô nhú nhú mày, đề thấp vành nón che đi khuôn mặt, bấm gọi cho Giản Vũ Doanh

"Hạ Hạ!" Bên kia Giản Vũ Doanh nhanh chóng bắt máy, "Bây giờ, cậu tuyệt đối không được cho bất kì ai nhìn thấy, lập tức ra ngoài bằng cửa D, các ký giả bây giờ đều chờ Tư Không Cảnh tại các cửa, sẽ rất nhanh phát hiện cậu, mình đang đợi cậu trong xe ngoài cửa D, nhanh lên một chút!"

Giọng điệu Giản Vũ Doanh chưa từng vội vã, nghiêm nghị như vậy, đáy lòng cô trở nên lạnh lẽo, kéo hành lý đi thật nhanh về phía cửa D

Xe dừng ở chỗ không dễ thấy, cô mở cửa xe ngồi vào phía sau liền lập tức đóng lại, xe cũng nhanh chóng chuyển bánh

"Rốt cuộc là thế nào?" Cô nhú mày hỏi.

Lái xe là Jessie, nhìn từ một bên mặt sang cũng cảm thấy vô cùng nghiêm túc, Giản Vũ Doanh ngồi cạnh ghế tài xế, thở thật dài một cái "Cậu xem Microblogging."

Mấy ngày nay ở Florence sống thế giới hai người, cơ bản không có thời gian đi quan tâm việc khác, cô mở Microblogging ra, vừa nhìn nhất thời bị những bình luận làm cho giật mình

Trên màn hình đều là chữ chằng chịt, cô đọc bình luận thứ nhất cũng đã lạnh cả người.

"Thiệt thòi cho tôi lúc đầu còn cảm thấy cô ấy là một cô gái thanh thuần trong khác, không ngờ cũng muốn làm bạn gái của Uranus nhà chúng ta, đã vậy còn muốn về nhà, nằm mơ đi!"

Tay cô run run kéo xuống đọc bình luận tiếp theo

"Theo sự tiết lộ của một nữ nghệ sĩ trong phim《Vận mệnh vị thần》trong quá trình đóng phim chung, cô chính mắt thấy có một cô gái mặc quần áo ngủ xuất hiện trong phòng ngủ của Tư Không Cảnh ở khách sạn, thật là làm người ta mở rộng tầm mắt, thì ra tiểu thiên vương luôn lạnh lùng, chưa hề dính tới scandal đã sớm Kim Ốc Tàng Kiều"

"Sau sự kiện Kim Ốc Tàng Kiều, truyền thông kiên nhẫn theo dõi và phát hiện, Tư Không Cảnh sau khi đóng xong《Vận mệnh vị thần》liền vội vã ngồi máy bay đi Florence, còn có hình chụp chung với cô gái thần bí giấu tên Arnaud, thì ra là tiểu thiên vương Kim Ốc Tàng Kiều không còn quan tâm đến việc tranh luận sự thật mà chỉ cần người đẹp của mình vui vẻ"

Cực kỳ bất mắt phải kể tới một tấm hình chụp mơ hồ

Hình chụp ở phi trường Florence, Tư Không Cảnh đưa cô lên máy bay rồi cúi đầu hôn lên trán cô, mặc dù chỉ xuất hiện bóng lưng cô, nhưng sau đó còn có mấy tấm hình chụp cô một mình, có mấy tấm còn rõ mặt phần khuôn mặt

"Mặc dù đeo kính đen, nhưng khi phóng to bức hình có thể nhận ra khuôn mặt này là của bạn diễn năm xưa của Tư Không Cảnh trong phim《Tình Thiên》cũng là một nữ nghệ sĩ mới của làng giải trí Phong Hạ Summer, không chỉ vậy theo nhiều nguồn tin hàng năm hai người đều được chọn để đóng đoạn phim quảng cáo mới tình của cặp đôi tiên hiệp cho công ty giải trí Top"

Ánh mắt cô theo từng dòng chữ, đáy lòng càng lúc càng lạnh lẽo

Giản Vũ Doanh ngồi ở trước cũng không nhìn được, quay đầu lại gọi cô, về mặt đầy quan tâm, "Hạ Hạ"

Kêu vài một tiếng, cô mới giật mình nhận ra mình đã thất thần

Lúc này Jessie đem xe đánh tay của vững vàng mà đẹp mắt, đột nhiên mở miệng nói "Hạ Hạ, Doanh Doanh không hề được sự đồng ý của cô mà lại nói chuyện của cô và Tư Không Cảnh cho tôi, tôi vô cùng xin lỗi nhưng hai ngày nay công ty một mực ép hỏi Doanh Doanh chuyện này rốt cuộc là thật hay giả, khiến Doanh Doanh phải chịu áp lực rất lớn cũng phải cố gắng kìm chế không phá hỏng chuyến du lịch của hai người mà cấm sự việc tới bây giờ, hai ngày này chúng tôi đã thảo luận rất nhiều, cảm thấy sự việc này rõ ràng mọi thứ như vậy hẳn trừ nữ nghệ sĩ đã đóng《Vận mệnh vị thần》tiết lộ hẳn còn có người khác"

"Cũng có khả năng Tiểu Chu là người tiết lộ"

Tiểu Chu. cũng là một phụ tá khác của cô, trước đây có một thời gian dài Jessie bận việc khác ảm mọi lịch trình của cô đều giao Tiểu Chu sắp xếp

"Lúc ấy mình và cậu gọi điện thoại thì chỉ có Tiểu Chu ở bên cạnh mình, là mình sơ sót." Giản Vũ Doanh vuốt vuốt chân mày, "Bất kể như thế nào, việc đã đến nước này, hiện tại chúng mình trực tiếp dẫn cậu về công ty, cùng hội đồng họp lại để bàn kế sách ứng phó đối với những tin tức này, cậu cũng biết, đây chỉ là người ái mộ Tư Không Cảnh lên tiếng mà sự việc đã đến mức này, nếu để chuyện cậu và Tư Không Cảnh yêu nhau bị lộ, cả làng giải trí sợ rằng"

"Ngoại trừ mình và người thân cùng bạn bè của cậu, không có ai đứng về phía cậu"

Lời nói thẳng thắn, mặc dù trực tiếp, lại mang theo sự lo lắng và quan tâm

Phong Hạ từ đầu đến cuối không nói gì, về mặt cũng không hề thay đổi, chỉ thần thờ nhìn những bình luận ác ý, bôi nhọ mình của các fans trên Microblogging

Thật ra thì những thứ này vô cùng bình thường.

Trước đây, anh trước mặt công chúng luôn là một tiểu thiên vương không có scandal, cũng không hề gần gũi một cô gái nào, vì vậy anh chính là người có lượng fans rất lớn, nhưng hôm nay cân bằng lại bị đánh vỡ, tất nhiên những chuyện như này xảy ra là không thể tránh khỏi

Chỉ là, cô không ngờ, cô sẽ phải đối diện với chúng nhanh đến vậy

Lòng tham con người là không đáy, cô cũng vậy, mới chỉ bảy tháng, hạnh phúc quá ngắn cô không muốn nó kết thúc như vậy! Chắc có lẽ cũng vì tham vọng ấy mà cô đã bắt đầu phải trả giá. Nhưng nó quá sớm, cô hoàn toàn không muốn!!

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Từ sân bay đi một đường tới công ty Top, vào thời điểm xe rẽ vào tầng hầm ga – ra, Phong Hạ liếc mắt liền thấy trước cửa công ty có rất nhiều ký giả đang ngồi

Đi thang máy từ dưới tầng hầm để xe trực tiếp lên tầng cao nhất, trong phòng họp có tổ trưởng phụ tá Đường Hồng của tổ Giản Vũ Doanh, cùng với một vài nữ nghệ sĩ có danh tiếng, thậm chí đến người phụ trách của công ty Vương Kha cũng có mặt

Một căn phòng hầu như toàn là phụ nữ, đa số đều trẻ tuổi mà mỗi ánh mắt họ nhìn Phong Hạ đều mang theo thâm ý

Phong Hạ ngồi đối diện bọn họ, gật đầu một cái, về mặt không có chút khác thường

Một đồng ánh mắt chĩa thẳng vào các cô, tay Giản Vũ Doanh ở dưới bàn nắm thật chặt tay Phong Hạ, nhìn Đường Hồng nói "Xin lỗi, chị Đường"

Đường Hồng ừ một tiếng, kêu người đóng cửa phòng họp lại, mới mở tài liệu ra nhìn Phong Hạ nói: "Phong Hạ, cô còn nhớ nội dung cụ thể trong bản họp đồng thời điểm cô đầu quân vào công ty Top hay không?"

"Cũng không cần nội dung cụ thể" Đường Hồng nói "Những điều quan trọng trong bản họp đồng đã được gạch đỏ, trong đó có một quy định: thời điểm cô mới bắt đầu không thể yêu đương trong vòng hai năm, nếu như có lỡ xảy ra tuyệt đối phải giấu kín, về vấn đề này chẳng lẽ cô không rõ hay sao?"

Mặc dù giọng nói kia không quá mức lạnh lùng nhưng có cảm giác như cô ý gây sự

"Vâng, tôi rất rõ" Cô gật đầu một cái.

"Nếu như vậy....." Đường Hồng tựa lưng ra sau "Tôi hy vọng cô có thể giải thích cho tôi biết, mấy ngày nay truyền thông đưa tin có thật hay không? Với lại mấy ngày nay cô ở nơi nào?"

Một người tổ trưởng khác hơi lớn tuổi, trước đây có ấn tượng không tệ với Phong Hạ, lúc này nhẹ giọng nhắc "Đường Hồng, đây là vấn đề cá nhân"

Đường Hồng hạ mắt, lâu sau giọng nói có chút hòa hoãn hơn "Phong Hạ, cô là ca sĩ hợp đồng của công ty Top, việc cô phát triển được hay không công ty cũng sẽ không hy vọng, nhưng cô phải hiểu rằng Tư Không Cảnh là lá bài chủ chốt của công ty Live, bọn họ tuyệt đối sẽ không đồng ý Tư Không Cảnh đang tỏa sáng như vậy lại dính phải chuyện yêu đương, nếu như chuyện này là thật, Live sẽ trực tiếp nhắm mũi nhọn vào công ty và cô, mà cô một người ngay cả gót chân cũng đứng chưa vững trong làng giải trí có thể chống lại được chuyện này sao?"

"Từ phương diện một người quản lý mà nói, tôi tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra"

Câu nói mạch lạc rõ ràng của Đường Hồng cô cũng hiểu, từ khi cùng Tư Không Cảnh quyết định nắm tay nhau đi chung con đường này cô đã biết sẽ phải đối mặt với rất nhiều sóng gió

"Chẳng qua tôi lại thấy ngược lại....." lúc này Vương Kha đứng một bên cũng mở miệng "Thật ra tôi thấy chuyện này xảy ra như vậy cũng chưa hẳn là chuyện xấu"

Toàn bộ người trong phòng, cả Phong Hạ và Giản Vũ Doanh đều nhìn về cô

Vương Kha cười khẽ, "Mặc kệ chuyện riêng bản thân Phong Hạ như thế nào, nhưng có một việc mọi người đừng quên, ba ngày sau là buổi họp báo chính thức bộ phim《 Hồng Trần 》nên tin tức này đối với chúng ta có lợi chứ không có thiệt"

Gây sự chú ý!!!

Trong làng giải trí điều không thiếu nhất chính là “lãng xê”

《 Hồng Trần 》là bộ phim tiên hiệp lọt vào top bầu cử năm nay, cũng là bộ phim mà Đường Hồng đưa ra ý định hợp tác giữa các nghệ sĩ của công ty và Live. Mặc kệ scandal của Phong Hạ và Tư Không Cảnh là thật hay giả, nhưng đây chính là yếu tố gây chú ý cho bộ phim. Lúc này, trong phòng họp mọi người đều im lặng, chỉ có tiếng bút gỗ lên mặt bàn khe khẽ. Phong Hạ nắm chặt bàn tay, lâu sau mới ngước lên nhìn Vương Kha. Thật đúng lúc người đó cũng đang nhìn cô, rồi nhẹ nhàng gật đầu với cô một cái. Phong Hạ tin tưởng vào khả năng của cô.

Nhìn người chuẩn xác, cô cảm thấy Vương Kha cũng không hẳn muốn lợi dụng chuyện của cô mà là đang ngầm giúp đỡ cô

"Hiện tại điều quan trọng nhất chính là buổi họp báo của bộ phim 《 Hồng Trần 》" Lâu sau Đường Hồng nói “Theo Vương tổng nói, chờ một lát tôi sẽ liên lạc với người phụ trách của Live”

Giản Vũ Doanh thờ nhẹ nhõm

"Nhưng Phong Hạ." Âm thanh của cô nhỏ nhỏ "Nhưng chuyện này xảy ra, Phong Hạ cũng phải chịu xử phạt của công ty: cô bây giờ cần phải nhận các bài báo, còn nữ chính của 《 Hồng Trần 》công ty sẽ xem xét lại”

Ra khỏi phòng họp Giản Vũ Doanh lập tức kéo Phong Hạ vào toilet

Đóng cửa lại, Giản Vũ Doanh thở ra một hơi, nắm lấy bả vai cô “Hạ Hạ, đã không có chuyện gì rồi, công ty sẽ không làm khó cậu nhiều nữa. Bây giờ cậu cần nhất là nghỉ ngơi thật tốt, hai ngày tới cứ ở trong nhà, không cần suy nghĩ quá nhiều, biết không?”

"Ừ." Cô gật đầu một cái, vẻ mặt thật bình tĩnh, "Doanh Doanh, cảm ơn cậu"

"Không cần cảm ơn mình" Giản Vũ Doanh lắc đầu một cái, lại chợt nghĩ đến một việc "Nói thật mình cũng không ngờ hôm nay Vương tổng lại xuất hiện. Cô ấy rất ít khi quan tâm vào chuyện tình cảm hay đời riêng của các ca sĩ, mình cũng chưa gặp qua cô ấy mấy lần, vậy mà hôm nay lại thấy cô ấy"

"Ừ!" Cô hạ mắt, chợt nhẹ nhàng cười với Giản Vũ Doanh “Cậu mau đi đi, đợi lát nữa đoán chừng chị Đường lại muốn giáo huấn cậu, cậu đã giúp mình rất nhiều, còn lại mình sẽ tự xử lý”

Giản Vũ Doanh nhìn cô một hồi, cẩn thận dặn dò mấy lần nữa để cô nghỉ ngơi thật tốt, mới đi ra ngoài

Toilet không có ai, không gian trống trải còn lại mình cô

Cô đi tới trước gương, hứng nước vào lòng bàn tay, vỗ vỗ lên mặt mình.

Nước lạnh lẽo thấm vào da, khiến suy nghĩ cô cũng tỉnh táo hơn, ép buộc mình không nên nghĩ thêm bất kỳ điều gì, phải thật bình tĩnh

Lúc này cửa phòng chợt mở ra, cô quay đầu lại thì nhìn thấy Vương Kha đi vào.

"Vương tổng " Cô lễ độ chào hỏi

"Ừ!" bước chân Vương Kha dừng một chút, từ từ đi tới trước mặt cô.

Vương Kha là vợ của tổng giám đốc một tập đoàn nổi tiếng của thành phố S, cũng là một người phụ nữ trung niên nhưng đầy quyền lực, nghe nói công ty Top trở thành một công ty đại diện được nhiều người biết đến chỉ sau công ty Live không thể không kể đến công của cô

Lần đầu tiên nhìn thấy Vương Kha, trong lòng cô đã cảm nhận được người phụ nữ này là người tốt

"Đã bước chân vào cái thế giới này, cô phải học rất nhiều quy tắc để đối mặt” Khuôn mặt được bảo dưỡng rất tốt của Vương Kha xuất hiện một nụ cười thân thiện “Tôi mới vừa nhìn hồ sơ cá nhân của cô, cô mới 20 tuổi sao?”

Cô gật đầu một cái.

"Cô còn rất trẻ" Vương Kha từ từ nói "Mà trẻ tuổi cần phải bỏ ra rất nhiều cái giá, nhưng một khi đã bước chân vào cái vòng lẩn quẩn này, cái giá mà cô phải trả lớn hơn rất nhiều so với những người cùng tuổi khác. Tôi nói, cô hiểu chứ?”

Tốc độ nói rất chậm, mặc dù không tính là nhẹ nhàng, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy không quá xa cách

Cô không nói gì, hai người im lặng một hồi, cuối cùng Vương Kha nghiêm túc nhìn cô một cái, "Dĩ nhiên, cô cũng không cần lo lắng quá, trẻ tuổi cũng có ưu thế của nó, đó là bây giờ cô còn có thể làm một số việc mà không cần quá băn khoăn, còn hơn sau này khi đã già có một số việc cô muốn làm nhưng không thể"

Jessie lái xe đưa cô đến cửa nhà trọ, cảnh giác nhìn bốn phía một chút, xác nhận không có ai, mới nhẹ giọng nói với người ngồi ghế phía sau, "Hạ Hạ, đến!"

Mãi suy nghĩ chuyện hồi nãy, một lúc lâu, Phong Hạ mới bừng tỉnh, gật đầu với Jessie, rồi cầm lấy hành lý “Jessie, thật cảm ơn”

"Không sao, cô cũng không cần khách sáo" Jessie lắc đầu một cái, khi Phong Hạ sắp đóng cửa xe lại thì gọi với theo cười tủm tỉm trêu chọc cô “Hạ Hạ, không bằng cô bắt Tư Không Cảnh Kim Ốc Tăng Kiều đi, tuy chịu thiệt một chút nhưng cũng không bị người khác chiếm thứ tốt!”

Rốt cuộc Phong Hạ cũng mỉm cười, vỗ vỗ bả vai Jessie rồi xuống xe

Vào cửa nhà, cô cầm điện thoại di động đi tới phòng ngủ, nằm ỉn trên giường, gửi tin nhắn cho cha mẹ cô, anh trai và Lâu Dịch, mỗi tin nhắn đều hết sức ngắn gọn đơn giản nói cho họ biết cô không có việc gì

Trong nhà yên tĩnh đến mức một chút âm thanh cũng không có, cô nhắm mắt lại ném điện thoại di động ở một bên, trong đầu lại hiện lên những hình ảnh ở Florence

Anh đến sân bay rồi sao? Có bị ký giả làm khó không? Có phải trực tiếp đến thẳng công ty đại diện rồi cùng bọn họ nói mọi chuyện để bàn phương án an toàn không? Hay là lại tức giận không chịu giải thích?

Có phải cũng giống cô hiện giờ không, cũng rất Nhớ anh!!

Thời điểm cô mệt mỏi muốn ngủ thì phòng khách vang lên tiếng động

Lúc mới đầu còn tưởng mình nghe nhầm, nhưng tiếng động ngày càng to hơn, cô ngẩn ra, vội vàng xuống giường, từ từ đi tới phòng khách

"Thùng thùng"

Tiếng động truyền đến từ cửa sổ ở phòng khách, cô bước nhanh tới thì thấy Lâu Dịch y chang bộ dạng Batman, giẫm một chân lên ban công ngôi nhà bên cạnh, một chân giẫm lên bệ cửa sổ nhà cô, vừa nguy hiểm là vừa mắc cười

"Cậu." Phong Hạ sợ hết hồn, vừa muốn khóc lại vừa muốn cười, nhanh chóng mở cửa sổ ra

Lâu Dịch nhún mày, duỗi chân trực tiếp nhảy vào nhà Phong Hạ, vỗ vỗ ống quần rồi đứng thẳng dậy chăm chú nhìn cô “Minh là cái gì? Lão tử làm vậy dễ dàng lắm sao? Vì tránh ký giả mà phải đi vào nhà cậu bằng cửa sổ, lão tử đây còn sắp bị hù chết!!”

Anh mắt to mày rậm, bộ dạng trời sinh khuôn mặt anh tuấn có chút nghịch ngợm, xem ra vào lúc này so với khoảng thời gian trước đây sống chung càng thêm anh tuấn

Bạn bè chân chính, sẽ luôn ở cạnh bạn thời điểm bạn cần mà không cần phải nói bất kỳ điều gì

"Chuyện này rất khó giải quyết sao?" Lâu Dịch thấy cô không nói lời nào, đưa tay vuốt vuốt tóc của cô, "Cuộc sống chính là như thế, không cần nghĩ quá nhiều, cậu cũng hiểu những người hâm mộ kia, không hề làm rõ sự việc chỉ dựa vào những bức ảnh mà lên tiếng. Bọn họ có quyền nói bất cứ điều gì, nhưng không được để chúng ảnh hưởng đến cuộc sống của mình, tin tức bị bói ra có sao đâu, ở nhà nghỉ ngơi ăn chơi vài ngày còn thoải mái hơn. Minh đang muốn đối với cậu đấy!"

"Dĩ nhiên còn có một việc rất quan trọng —— cậu ăn được thịt thì cũng khó thể ăn thêm rau dưa chế biến thêm mà, đúng không?" Nói xong câu cuối, cậu ta cười lên như một tên trộm néo nhẹ lên khuôn mặt cô “Nào, cười cho gia xem một cái!”

Giọng điệu của cậu vừa bi ối vừa buồn cười, Phong Hạ hoàn toàn bật cười, đẩy tay của cậu ra, nhưng trong nội tâm lại thấy rất cảm động.

"Đến!" Lâu Dịch nằm dửng dưng ở trên ghế sofa, "Tới Wii một ván! Còn nữa, mình sắp chết đói rồi! Mau cho đại gia mình ăn chút gì đi"

"Thật không biết xấu hổ, được rồi chờ mình đi nấu." Cô liếc cậu một cái, đi tới phòng bếp.

Sau khi để nồi lên bếp, không gian yên tĩnh trong căn phòng làm cô lại rơi vào suy nghĩ cho đến khi ngửi thấy mùi khét mới sực nhớ ra là đang nấu ăn

Cô ngây người một chút mà cái nồi đã cháy đen, cô vội vã muốn lấy cái nồi xuống lại bị đưng phồng tay

"Sao thế? Ôi trời ơi, tiểu tử tông của tôi!" lúc này Lâu Dịch từ bên ngoài mở cửa đi vào, thấy cô như vậy, vẻ mặt hết sức khó coi, vội vàng đẩy cô ra khỏi phòng bếp "Đi ra ngoài, đi ra ngoài, để gia đây bộc lộ tài năng cho cậu xem!"

Phong Hạ cũng tự biết đuối lý, bị cậu ta ném ra ngoài phòng bếp, dứt khoát trở về phòng ngủ nằm dài trên giường.

Mới vừa vào trong phòng, điện thoại di động liên vang lên, hình như cô cảm thấy cái gì, vội nhảy lên trên giường, nhìn lướt qua màn hình điện thoại di động, lập tức nghe máy

"Hạ Hạ."

Có hai chữ như vậy, nhưng cô cảm nhận được lỗ mũi lập tức ê ẩm

Luôn lạnh lùng, nhưng khi nói với cô lại luôn dịu dàng mà giờ nó còn xen chút cô đơn

Có thể nhiều người hơn nữa tra hỏi, phê bình thậm chí nhục mạ, cũng không có ai có thể khiến cô lộ ra sự yếu đuối, trừ anh

Từ lúc ở sân bay đến bây giờ này, cô mới thật sự cảm thấy mình rất uất ức.

"Đến nhà rồi sao?" Ngay sau đó anh hỏi "Trên đường có bị ký giả chặn lại không?"

"Không có, mới từ công ty về nhà." Cô nắm thật chặt điện thoại di động, điều chỉnh hô hấp, "Anh thì sao?"

"Mới vừa đến công ty." Anh ở hành lang gọi điện cho cô, nên âm thanh khá nhỏ

Trong chốc lát không ai nói gì, chỉ nghe thấy âm thanh hô hấp của anh qua điện thoại

"Hạ Hạ!" Anh đột nhiên gọi tên cô "Xin lỗi."

Anh tự trách nhiều hơn tức giận, tức giận bản thân không thể bảo vệ cô thật tốt mới để cô chịu nhiều oan ức như vậy

Cô cắn cắn môi dưới "Thật sự không liên quan tới anh"

Anh đã cho cô những ngày du lịch đẹp nhất ở Florence, mà những chuyện ảm ỉ này không phải lỗi do anh, cho nên anh không cần xin lỗi cô

"Tư Không." Bỗng nhiên cô lại nói, "Anh đồng ý với em một chuyện"

"Được, em nói."

"Anh không cản trở mặt với Live, cũng đừng công bố quan hệ của chúng ta" Âm thanh của cô run run nhưng khuôn mặt lại đầy kiên định

Tư Không Cảnh không nói gì.

"Thời điểm bây giờ là lúc anh phát triển thật tốt, không cần vì em mà để những cố gắng trước đây của anh đổ bể" Cố gắng để âm thanh mình vui vẻ, cô nghịch ngợm nói tiếp "Về sau, chờ thời điểm thích hợp chúng ta kết hôn sẽ công bố, hoặc là con chúng ta ra đời sẽ công bố, để cho mọi người hết hòng không phải rất thú vị sao"

Cô hiện tại, còn chưa đủ tư cách, có đủ tự tin để đứng cùng anh chống chọi với mọi chuyện xảy ra

Cho nên, cô chỉ hy vọng anh sống tốt

"Em bây giờ không được đi đâu, chỉ cần ở nhà mọi chuyện anh sẽ giải quyết" Qua thật lâu, anh mới trả lời, tự tin đầy chân thật

"Người con gái mà anh chọn, chỉ có một, cũng không cần bất cứ người nào bình luận, chỉ dạy"

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Đối với anh, nữ chính và người yêu, đều sẽ chỉ có một người duy nhất.

Nghe anh nói những lời này, Phong Hạ chợt nhớ tới ngày hôm ấy, ở bên bờ sông Arnaud, anh nói với cô một câu bằng tiếng Ý.

"Tư Không." Cô im lặng một lúc mới nhẹ giọng nói, nét mặt đã nhu hòa đi rất nhiều, "Em sẽ nghe theo lời anh, sẽ không đi nơi nào anh không muốn em đi, sẽ không nhìn người nào anh không muốn em nhìn, cũng sẽ không cần cái nào anh không muốn em nhận. Nhưng em có một điều kiện, anh mau nói cho em biết câu mà anh nói bằng tiếng Ý lúc ở Florence có nghĩa là gì? Được không anh?"

“Ừ,” Giọng nói của anh cũng dần mang theo hơi ấm " Câu nói ấy có nghĩa là ' nữ thần của anh'."

Hình ảnh của Bethe Lys trong lòng Dante cũng giống như bóng hình của em trong lòng anh.

Nhịp tim trong lồng ngực cô dần dần tăng nhanh, ánh mắt nhìn anh càng lúc càng nồng nàn hơn.

Những điều khổ sở cô vừa mới cố gắng đè nén trong lòng, khủng hoảng, thậm chí tự ti kia....Dường như cũng không còn quan trọng nữa.

Cũng như Jessie đã từng nói cô xây ‘kim ốc tàng kiều’ đem giấu anh đi, phải trả giá một chút ít cũng là điều dễ hiểu.

Lúc này đây, cô biết được anh yêu cô nhiều như thế, cũng cố gắng bảo vệ cô như thế.

Phong Hạ, không phải bản thân mày đã từng tự nhủ rằng, phải cố gắng cho đến một ngày được sóng bước ngang hàng với anh, được tất cả mọi người công nhận hay sao?

" Ừm." Cô hít một hơi thật sâu rồi thở ra " Em sẽ rất nghe lời."

" Thật ngoan," Chỉ cần một câu nói của anh cũng đủ làm cho những dao động trong lòng cô lắng xuống " Hạ Hạ, chờ anh."

...

Buổi tối, sau khi Lâu Dịch rời đi, cô suy nghĩ một lát rồi gọi xe trở về Phong gia.

Khoảng 10h, cô mới đến nơi. Vì trước khi đến cô không thông báo trước nên khi mẹ cô vừa mở cửa ra thấy cô thì hết sức vui mừng, " Hạ Hạ, sao con đến mà không gọi điện thoại trước cho ba mẹ?"

“ Mẹ,” Cô đóng cửa lại, ôm lấy mẹ làm nũng “ Con nhớ mẹ,”

Được con gái làm nũng, bà Phong hết sức thỏa mãn, vỗ vỗ vai, vuốt tóc cô, “Con xem cả ngày toàn ở bên ngoài, lại ít về nhà như vậy.”

Cô cong mắt cười, dắt tay mẹ vào phòng khách. Ba cô, Phong Trác Luân, vẫn ngồi như cũ, vắt chéo chân nhàn nhã xem tivi, thấy cô vào nhà, vói tay lấy điều khiển tắt chương trình đang xem, chỉ tay về phía sofa “ Con ngồi xuống cùng ba nói chuyện một lát.”

“ Ba...” Phong Hạ ngồi xuống bên cạnh ông, nhìn ông đầy cảnh giác “ Con xin nói trước, ở thời khắc mấu chốt, ba không được mắng con hay sử dụng tay chân với con đâu đây.”

“ Con đã bao giờ thấy ba đánh ng ư ời chưa?” Phong Trác Luân nhướn mày “ Trừ một số trường hợp đặc biệt đối với mẹ con...”

Mẹ Phong đi lấy nước tối, vừa lúc nghe được câu này thiếu chút nữa đem hất cả cốc nước vào gương mặt già yêu nghiệt không biết xấu hổ kia.

Nếu là trước kia, khi nghe cha nói những lời này, Phong Hạ còn chưa cảm thấy gì. Nhưng còn bây giờ khi nghe thấy, trong tâm trí cô đột nhiên nghĩ tới những ngày tháng tươi đẹp ở Florence của cô và Tư Không Cảnh.

Phong Trác Luân cẩn thận quan sát, thấy gương mặt của con gái đỏ ửng, khóe miệng giương lên, ý cười trên mặt càng sâu, “ Trước tiên nói về chuyến du lịch của hai đứa đi, có vui vẻ không? Có tính phúc không?”

“ Phong Trác Luân.” Bà Phong ở một bên trừng mắt cảnh cáo ông “ Sao ông lại nói chuyện này với con gái hả?”

“ Vui vẻ,” Phong Hạ nén cười, rất tự nhiên trả lời “ Vô cùng vui vẻ, thừa ba.”

Một người khi nghĩ đến người yêu, ánh mắt sẽ lấp lánh hạnh phúc.

Là những người đã từng trải qua những tình cảm khắc cốt ghi tâm kia, ba mẹ cô làm sao không biết được tình cảm của con gái. Hai người liếc mắt nhìn nhau, nhất thời sáng tỏ.

“ Hạ Hạ, sao trước kia con không nói cho ba mẹ biết bạn trai con là Tư Không Cảnh ?” Tiểu thiên vương Tư Không Cảnh đang là ngôi sao lớn nổi tiếng trong giới giải trí, mẹ cô đương nhiên cũng biết anh “ Hai đứa ở chung một chỗ đã được bao lâu rồi?”

“ Đã được 7 tháng rồi ạ,” Cô gật đầu nhìn mẹ “ Từ lần hợp tác đầu tiên con đã thích anh ấy rồi.”

Cuối cùng, cô còn bổ sung thêm một câu “ Ba, mẹ, anh ấy đối xử với con rất tốt, vô cùng tốt.”

Mặc dù ở trong làng giải trí như một cái chảo nhuộm màu lớn, nhưng từ ngày đầu tiên biết anh, cô đã thấy anh vô cùng sạch sẽ, cũng có thể nói là kiêu ngạo, anh khinh thường tất cả những việc làm có thể hủy hoại đi thanh danh bất cứ lúc nào.

“ Hạ Hạ,” Lúc này, giọng nói của Phong Trác Luân hơi nghiêm lại “ Đầu tiên con phải nhớ kỹ rằng ba mẹ sẽ không làm chuyện gì cản trở tình yêu của con, cũng sẽ không nói bất cứ điều gì gây ảnh hưởng đến danh tiếng của con.”

“Vâng, con biết mà ba.” Cô gật đầu “Ba mẹ, lúc đầu khi quyết định ở bên anh ấy con cũng đã biết sẽ có ngày hôm nay, nhưng con không hối hận.”

Lúc này, trên mặt cô hết sức nghiêm túc, ánh mắt cũng hết sức nhu hòa, kiên cường, dứt khoát và cố chấp.

Cô tuyệt đối sẽ không hối hận khi bản thân đã yêu anh.

“Ba cũng không muốn nói nhiều với con, con đã trưởng thành, đã có thể chịu trách nhiệm với hành vi của bản thân con.” Phong Trác Luân thông thả ung dung nói “Ba chưa từng gặp anh ta, cũng không thể đoán được anh ta là người tốt hay người xấu, nhưng nói thật, ba không hoàn toàn đồng ý khi để con gái mình lấy một người làm trong ngành giải trí.”

“Nghề nghiệp là do chính con lựa chọn, con có thể dựa vào sự kiểm chế của bản thân để ‘gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn’. Nhưng chọn bạn trai lại khác, người ấy sau này sẽ là chồng của con, là người đàn ông của con, người con trai ấy nên là một người đáng tin cậy, có công việc và tài sản ổn định, có thể bảo vệ con bình an, không phải lo nghĩ cả đời. Chỉ một lần đi du lịch đã đem tới cho con phiền toái lớn như vậy, hôm nay còn thế, như vậy sau này thì sao đây? Con đã từng nghĩ đến điều đó hay chưa? Chẳng lẽ trong thời gian hai đứa vui vẻ ở bên nhau, con cũng muốn bị vây quanh, bị nhìn ngó, phải trốn tránh tránh trong bóng tối không nhìn thấy ánh mặt trời hay sao?”

“Ba nói vậy để hi vọng con hãy suy nghĩ kỹ một chút, bây giờ kết thúc vẫn còn kịp.”

Phong Hạ gật đầu một cái nhưng lại im lặng không trả lời.

Bà Phong ngồi bên cạnh thấy ánh mắt của con gái thật giống với ánh mắt của bà hồi trẻ.

Chấp nhất một ý niệm, thậm chí đến cố chấp, bất luận đối diện với cục diện khó khăn bao nhiêu, nhận định chính là nhận định, một khi đã quyết định thì sẽ không bao giờ thay đổi.

Ba người đều trầm mặc thật lâu không ai lên tiếng.

“Được rồi Hạ Hạ,” Cuối cùng, bà Phong cầm tay của cô “Bất luận con nghĩ như thế nào, con cũng không phải lo lắng quá nhiều về ba mẹ. Ba mẹ chỉ mong con được vui vẻ. Cuộc đời của con là do con lựa chọn, chỉ cần nhớ những lúc con khổ sở hay đau lòng, ba mẹ luôn ở nhà chờ con trở về.”

Không cần sợ hãi, không phải băn khoăn hay nghĩ suy điều gì, ở bên cạnh ba mẹ mình, cô vĩnh viễn đều cảm thấy bình yên.

Cô nhìn về mặt dịu dàng ấm áp của mẹ, gật đầu một cái, mắt dần dần đỏ lên.

“À...” Phong Trác Luân đã dừng chuyện ban đầu, lúc này lại khôi phục dáng vẻ bình thường trở lại “Nghe nói, bạn trai con là ‘họa thủy’, con nói xem, nó so với cha con ai đẹp trai hơn?”

Phong Hạ bị ba cô chọc cho vui vẻ, trực tiếp bỏ rơi ông, nhìn về phía bà Phong nói chuyện, “Mẹ, mẹ tìm cho con cái khăn lông, hai ngày nay con sẽ ở nhà...”

**

Ba ngày này, Phong Hạ đều ngoan ngoãn nghe lời Tư Không Cảnh, chỉ ở trong nhà, không đi đâu, không nhìn cái gì, cũng không nghĩ về điều gì, thậm chí mỗi ngày đều ăn ngon ngủ yên, cũng không liên lạc nhiều với anh.

Biết cô về nhà, tối ngày thứ hai, Phong Dịch Tu cũng về Phong gia.

Hai anh em, một người nằm một người ngồi trên ghế sofa, không khí vô cùng ấm áp.

“Anh,” Cô tủm tỉm cười, nhìn Phong dịch Tu “Khi nào anh mới cưới được chị Diệp Tử đem về nhà mình thế?”

Phong Dịch Tu dịu dàng nhìn cô “Nhanh thôi, đến lúc đó...Hạ Hạ nhà chúng ta sẽ là phù dâu xinh đẹp nhất.”

“Vâng.” Cô hí hóp cười, gật đầu “Em cũng muốn đi chọn váy cưới với chị Diệp Tử,”

“Được.” Phong Dịch Tu vuốt vuốt tóc cô, cân nhắc một chút mới lên tiếng hỏi “Hạ Hạ, chuyện lúc trước được xử lý như thế nào rồi?”

Sau khi nghe xong, về mặt Phong Hạ cũng không biến đổi nhiều, “Em cũng không biết nữa, mấy ngày nay em cũng không xem tin tức.”

Cô vừa nói xong thì điện thoại ở trong phòng ngủ chợt vang lên.

Cô bước nhanh vào phòng, thấy màn hình hiện lên người gọi đến là Giản Vũ Doanh, cô hít một hơi thật sâu mới nhấn nút nhận.

“Tôi vừa mới họp xong, giờ đang ở công ty.” Giản Vũ Doanh hắng giọng cố ý nói thật chậm.

Tim cô lập tức nhảy lên một nhịp.

“Chúc mừng cô, bạn học Phong Hạ, cô đã kết thúc thời kì bị cấm túc, ngày mai là có thể giải phóng rồi. Vai nữ chính trong là của cô. 8h ngày mai, Jessie sẽ đến đón cô, ngoan ngoãn đi để thử trang phục cho buổi họp báo trưa ngày mai đây.” Giọng nói bên kia lập tức trở nên sôi nổi

Cô nghe xong, nhất thời còn chưa phản ứng kịp, Giản Vũ Doanh lại kích động không thôi “Có muốn biết tại sao lại bỏ lệnh cấm túc nhanh như vậy hay không? Bây giờ lập tức mở Laptop, xem tiết mục mới nhất Paparazi phỏng vấn người đàn ông của cô, tôi nói này... đồng chí Phong Hạ, cô thật sự là người con gái hạnh phúc nhất thế giới, cô làm cho người khác hâm mộ và ghen tị vô cùng.”

Nói xong, đầu giây bên kia lập tức cúp điện thoại, chỉ còn lại mấy tiếng tút tút vang lên bên tai. Phong Hạ cầm điện thoại ngẩn người một lúc mới đi tới bàn đọc sách, mở máy tính ra, thần kinh cũng căng như dây đàn.

Video ùn ùn kéo đến, đều có tựa đề là, “Tur Không Cảnh trả lời về chuyến đi du lịch ở Florence,”

Cô mở một video trong số đó ra, thấy thời gian kéo dài không quá 20 phút.

Gương mặt người chủ trì và Tur Không Cảnh xuất hiện rất nhanh trên màn hình, lúc đầu đều là người chủ trì nói chuyện, anh trả lời rất ít, chỉ đáp qua loa mấy câu.

Cho đến khi người chủ trì nhắc tới vấn đề đang được quan tâm trong mấy ngày nay, anh trầm mặc một lúc mới nhìn về phía ống kính, giọng nói lộ vẻ lạnh nhạt và nghiêm túc, “Hôm nay, tôi đồng ý nhận trả lời phỏng vấn cũng chính là để trả lời vấn đề này. Sau ngày hôm nay, tôi không hi vọng bất kỳ cá nhân hay một công ty truyền thông nào nhắc lại vấn đề này.”

“Người đi cùng với tôi ở Florence mà các vị thấy chính là người nhà của tôi, không phải là bất kỳ một nghệ sĩ nào trong ngành giải trí cả.”

Một câu nói làm cho ngay cả người chủ trì cũng thay đổi sắc mặt.

Tur Không Cảnh ở trong giới luôn nói ít nhưng lời nói của anh lại chân thật.

Anh tuyệt đối sẽ không nói nhiều, cũng sẽ không nói sai một câu, cũng sẽ không đưa ra bất kỳ ý kiến nào khác sự thật.

Vì vậy, chỉ cần anh nói, tất cả mọi người sẽ tin tưởng.

Nhưng mà hôm nay, chỉ vì cô, anh lại phá vỡ nguyên tắc của mình mà nói dối trước mặt mọi người.

Phong Hạ nhìn chăm chăm vào anh trên màn hình.

“Sự suy đoán và truy đuổi của truyền thông và Paparazi về lần du lịch của tôi với gia đình lần này ... không chỉ quấy nhiễu đến cuộc sống của tôi mà còn làm ảnh hưởng đến cuộc sống của vị nghệ sĩ kia, tôi chân thành gửi lời xin lỗi đến cô ấy.”

Trước mặt công chúng, anh chưa bao giờ nói nhiều như vậy, cũng chưa từng tỏ thái độ xin lỗi với bất kỳ ai, cô có thể tưởng tượng đến cảnh tất cả mọi người nghe đến đây cũng sẽ sợ hãi người.

“Cuối cùng, tôi muốn nói với những người hâm mộ tôi rằng, rất cảm ơn mọi người đã yêu thích và ủng hộ tôi từ trước tới giờ, cũng hi vọng mọi người có thể dùng thái độ bao dung, khích lệ đối với các nghệ sĩ mới giống như đối với tôi lúc tôi mới bước chân vào nghề, đồng thời, xin mọi người bao dung và ủng hộ với người cùng hợp tác với tôi trong các dự án phim. Xin cảm ơn.”

Anh nói liền mạch một hơi dài, cuối cùng mới khẽ mỉm cười “Ngày mai là ngày < Hồng Trần > chính thức bấm máy, tôi cũng hi vọng sẽ cùng hợp tác vui vẻ với các nghệ sĩ bên phía công ty Top, để hoàn thành bộ phim một cách hoàn hảo nhất.”

Anh vừa chấm dứt câu nói xong thì video kết thúc, nhìn màn hình toàn một màu đen kịt nhưng trái tim cô lại đập rộn ràng không ngừng.

Lúc này, chuông điện thoại lại vang lên, cô nhìn màn hình thấy tên anh thì lập tức nhận cuộc gọi.

Âm thanh nhu hòa từ đầu bên kia dường như được xuyên thấu, chạm nhẹ vào trái tim cô “Hạ Hạ,”

Cô có biết bao điều muốn nói với anh nhưng lúc này môi lại mấp máy không lên lời.

“Anh nhớ em,” Anh nhỏ giọng nói rành rọt từng chữ “Rất nhớ.”

Trong ba ngày này, vì phải dành thời gian xử lý tất cả mọi chuyện có liên quan nên anh chỉ được ngủ hai tiếng mỗi ngày. Thậm chí anh còn suýt nữa cùng đại diện công ty trở mặt, hủy hợp đồng. Những điều này, anh không cần nói cho cô biết, cũng không muốn nói cho cô biết.

Cô chỉ cần vịn vịn ở bên cạnh anh, sống một cuộc sống tự do, tùy thích, còn những khó khăn, phiền toái như thế này, anh sẽ giúp cô xử lý.

“Trong buổi trả lời phỏng vấn, anh nói câu kia thật ra có một nửa là lời thật lòng,” Anh khẽ cười “Người đi cùng anh ở Florence, là người nhà của anh, điều này rất thật lòng.”

Hồ hấp của cô càng thêm dồn dập, qua thật lâu mới lên tiếng, “Tur Không Cảnh, bây giờ em muốn nói với anh một câu, anh phải nghe kỹ nhé, có thể về sau em sẽ không nói lại nữa đâu.”

“Ừ.”

“Em yêu anh. Rất yêu anh.”

Cả cuộc đời này có lẽ em sẽ không yêu bất kỳ ai nhiều như yêu anh được nữa.

Cho dù, sau này nếu có một ngày anh rời xa em, em sẽ vẫn luôn sống trong những hồi ức anh mang đến cho em, sẽ không bước ra ngoài dù chỉ một bước.

“Anh đang ở dưới nhà em.” Im lặng thật lâu, âm thanh của anh mới vang lên càng lúc càng nhỏ dần “Em đến gần cửa sổ đi, cho anh nhìn em một lát.”

Cô cầm điện thoại, bước nhanh đến mở cửa sổ ra.

Xe của anh dừng dưới nhà cách đó không xa, cửa xe hạ xuống một nửa, gương mặt anh yên lặng dưới bóng đêm đẹp như tranh vẽ.

Nhìn về phía anh, cô có thể nhận ra khóe môi anh đang cong lên.

“Không gian trên xe rất lớn, ở tư thế nào cũng không có vấn đề gì.” Anh lúc này mới lên tiếng, ý cười trên mặt càng sâu.

Anh rất muốn cô.

Cô cũng cười, đang định lên tiếng thì nghe thấy có tiếng ai đó ở đầu bên kia truyền tới “Các người lại còn trắng trợn tán tỉnh nhau như vậy, coi đại gia ta là không khí phải không?”

“Trong xe của anh có người?” Cô hỏi “Sharon?”

“Lâu Dịch,” Anh nhàn nhạt trả lời, “Cùng hợp tác trong < Hồng Trần >, gặp mặt lúc đi họp ở công ty, thuận đường nên đi cùng, không cần phải để ý đến anh ta làm gì?”

“Mẹ kiếp, rõ ràng chính là anh, mặt không chút thay đổi nào uy hiếp tôi đưa anh đến nhà cô ấy, nói gì mà chỉ cần nhìn cô ấy một lát.” Trong điện thoại lập tức truyền đến âm thanh bất mãn của Lâu Dịch.

Hai người kia ở một chỗ, thật sự là rất náo nhiệt.

Tâm trạng của cô đang thoải mái, lúc này bị chọc cho vui vẻ, liền cười lên “Thôi, các anh nhanh về đi, hai ngày nay, tin đồn còn chưa lắng xuống, truyền thông còn đang theo dõi, tránh cho sau này lại bị chỉ trích.”

“Ừ,” Anh khẽ dặn “Em đi ngủ sớm đi nhé, ngày mai còn phải đến buổi họp báo.”

Dừng một chút, âm thanh của anh dịu dàng hơn “Ngủ ngon,

II

Mio

God-dess”.

Cô nhìn về phía anh, cười dịu dàng, dùng ngón tay chạm nhẹ vào môi mình.

Cúp điện thoại, Tư Không Cảnh vẫn duy trì tư thế cũ, nhìn Phong Hạ từ xa dùng khẩu hình nói chúc ngủ ngon với anh, lại nhìn cô khép cửa sổ cho đến khi đèn trong phòng vụt tắt mới quay đầu trở lại xe.

“Nhìn đủ rồi sao?” Lâu Dịch ngồi ở ghế lái xe, liếc mắt nhìn anh “Nói đi, rốt cuộc tìm tôi có chuyện gì?”

Anh khôi phục vẻ lạnh nhạt thường ngày, lấy từ trong cặp ra một tập hồ sơ, rút ra một tờ giấy đưa cho Lâu Dịch.

Lâu Dịch bật đèn, nhìn anh mấy cái tỏ vẻ kinh ngạc, “Có thật là tôi không nhìn lầm? Đây là lời bài hát đúng không?”

“Ừ,” Anh khẽ vuốt cằm, “Lời bài hát tôi viết,”

“Từ nhỏ cậu đã học 5 loại nhạc cụ, tinh thông về nhạc lý. Năm thứ nhất trung học đã tự mình xây dựng ban nhạc của bản thân, ở thành phố S đã sớm nổi tiếng. Nếu như không phải trở thành nghệ sĩ, cậu đã là một sinh viên ưu tú ở học viện âm nhạc rồi.”

Anh nhớ lại những tư liệu đã được xem qua, nhìn về mặt đã bắt đầu biến hóa của Lâu Dịch nói “Tôi không phải là người chuyên về âm nhạc mới cần cậu giúp một tay.”

“Tư Không Cảnh, nếu không phải sợ về sau Phong Hạ không tiếp tục cho tôi ăn chực nữa, tôi thật sự muốn dừng lại đánh cho anh một trận.” Lâu Dịch

nhíu mày “ Anh bây giờ là đang xin sự giúp đỡ của tôi sao? Tại sao tôi lại phải giúp anh?”

“ Không tại sao cả,” Ngón tay anh gõ gõ theo nhịp vào đầu gối “ Bằng việc trừ tôi ra, người mà cô ấy tin tưởng nhất chính là cậu... cậu cũng là người hiểu rõ cô ấy.”

“ Ngày Valentine năm sau, tôi muốn cô ấy biết được tôi đã viết một ca khúc tặng riêng cho cô ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Buổi họp báo về , có thể nói đây là buổi họp báo của bộ phim được chú ý nhất trong làng giải trí năm nay. Một phần do hai công ty đứng đầu ngành giải trí là Live và Top hợp tác sản xuất, đội hình diễn viên đẹp mắt, đội ngũ làm phim hàng đầu, quan trọng nhất là do tiểu thiên vương Tư Không Cảnh đảm nhiệm vai nam chính, hơn nữa nữ chính được chọn, Phong Hạ, là nhân vật gần đây mới có xi căng đan truyền ra với Tư Không Cảnh.

Trước khi buổi họp báo bắt đầu, Phong Hạ ở phía sau đã chuẩn bị xong trang phục và make up, rất an tĩnh ngồi chờ trên ghế.

Lâu Dịch đang ở trước gương sửa sang lại tóc, bỗng đi đến gần cô, nhún mình nhảy lên ngồi trên bàn trang điểm, khom lưng nói nhỏ bên tai cô, “Này, khăn trang sao?”

Cô đưa mắt nhìn cậu ta, giờ bàn tay đã bị mồ hôi làm cho hơi ướt , “Có chút”.

Đây dù sao cũng là bộ phim đầu tiên cô đảm nhận vai chính, cũng là lần đầu tiên cùng Tư Không Cảnh đóng chung một bộ phim.

Huống chi hai ngày trước, xi căng đan của bọn họ mới gây xôn xao dư luận, mặc dù chuyện đã được xử lý ổn thỏa nhưng cô vẫn luôn biết rằng có bao nhiêu người ngoài kia vẫn đang chờ cơ hội để cười nhạo, châm chọc cô.

Lâu Dịch nhíu mày, đưa mặt đến gần bàn tay cô, “Nơi này mở điều hòa làm mình lạnh muốn chết ,vừa đúng lúc thấy cậu đang nóng, nào, lại đây cho gia xin ít hơi ấm.”

Cô lập tức rút tay về, lườm cậu ta một cái.

Lúc này ở ngoài cửa bỗng nổi lên một trận ồn ào, hai người quay đầu lại nhìn thấy một người con gái với mái tóc dài, gọn sóng xoắn màu râm nắng đang xuất hiện phía cửa.Cô mặc một chiếc váy đỏ rực rỡ ôm lấy thân hình hoàn mỹ, nổi bật đáng ngọc và khuôn mặt xinh đẹp vô cùng quyền rũ.

Lynn Trần Đình.

Nữ nghệ sĩ nổi tiếng nhất hiện nay ở công ty Top,cùng công ty với Phong Hạ và Lâu Dịch, vốn là người dự định được giao cho vai chính trong .

Trần Đình bước tới ngồi xuống ghế đã được chuẩn bị trước, phụ tá bên cạnh liền lập tức tiến lên đưa nước và khăn lông, ngay cả chủ biện Phương cũng phải nhường tới, trên mặt cung kính nói chuyện với cô.

“Haiz, nhưng đáng tiếc quá.” Người đó đang đứng gần bên người Trần Đình , lớn tiếng nói , “Tài năng diễn xuất của Trần Đình ai cũng phải công nhận, tôi nghĩ lần này cô không nhận vai nữ chính trong cũng là Top có ý giữ lại để giao kịch bản tốt hơn cho cô thôi”.

Anh ta vừa nói xong,mấy người trợ lý xung quanh liền phụ họa theo, một người trong số đó thấy Phong Hạ đang ở bên cạnh, cố ý cao giọng , “Đúng vậy. Kỹ thuật diễn của Lynn dĩ nhiên không có ai phủ nhận, còn đoạt được giải Nữ diễn viên xuất sắc nhất cơ mà, làm sao có thể đem mấy người không có chút danh tiếng gì ra mà so sánh được.”

“Người dựa vào xi căng đan để được biết đến thì có thể có tài năng gì?” Đang giúp đỡ Trần đình sửa lại tóc, nhà tạo mẫu tóc cười hai tiếng , “Nói không chừng đều đã vụng trộm ‘lần nhiều lần ‘ , vượt qua thiên tân vạn khổ mới được nhận vai diễn, Lynn, cô ở thời điểm quay phim không nên biểu hiện quá xuất sắc , tránh cho đạo diễn tạm thời muốn đổi nữ chính ...Vậy thì sẽ làm tổn thương tâm hồn yếu đuối của người khác đó.”

Nói xong, mọi người quanh đây đều nhỏ giọng cười.

Lâu Dịch cau mày lại, vẻ mặt lập tức lạnh xuống, Phong Hạ thấy vậy liền đưa tay vỗ nhẹ lên chân của anh, lắc đầu một cái với anh ta .

Bên kia, Trần Đình lúc này nhìn qua gương thấy Phong Hạ và Lâu Dịch ngồi cách sau lưng mình không xa, liền vẫy tay ý bảo người bên cạnh mình lui ra một chút, từ trên ghế đứng dậy đi tới trước mặt Phong Hạ, “Sum-mer”.

Về mặt Phong Hạ không có chút gì thay đổi, cũng từ trên ghế đứng dậy lễ phép gật đầu một cái, “Lynn”.

Hai người đứng chiều cao xấp xỉ ngang bằng nhau, Trần Đình nhìn cô, âm thanh nghe như có vẻ rất hòa thuận, “Trước kia từng có vài lần xem cô biểu diễn, cảm thấy cô làm khá tốt, rất có tiềm lực.”

“Cảm ơn.” Cô lễ phép trả lời.

“Nhưng, cô cũng biết rất nhiều người muốn được đóng phim chung với Tư Không Cảnh một lần.” Trần Đình nâng khóe môi lên, thì thào từng chữ, “Tôi trước kia cũng từng hợp tác mấy lần với anh ấy nên tôi biết anh ấy có yêu cầu vô cùng cao với bạn diễn, nếu diễn không tốt còn đặc biệt nhắc nhở tại chỗ, cho nên nên nếu như cô có bị anh ấy chỉ ra chỗ chưa làm được mà vẫn chưa hiểu, thì có thể tới hỏi tôi.”

Một phen nói chuyện, nhìn qua thì hết sức thân thiết, trên thực tế cũng là nói cho cô biết, cô thực chất không xứng cùng diễn chung với Tư Không Cảnh, mà bản thân còn thích hợp diễn vai nữ chính hơn so với cô.

“Tôi sẽ ghi nhớ. Cảm ơn chị đã nhắc nhở.” Cô nhìn Trần Đình mỉm cười.

Trần Đình cũng cười một tiếng, không tiếp tục nói thêm nữa, xoay người trở lại vị trí của mình.

Lâu Dịch nhìn theo bóng lưng của Trần Đình, trên khuôn mặt anh dần xuất hiện một vẻ biểu cảm vô cùng không đứng đắn, “Này, cậu nói xem nếu cô ta biết cậu và Tư Không Cảnh đã sớm yêu đương, hay còn từng ‘hợp tác’ trên giường nhiều lần, cô ta sẽ có phản ứng gì nhỉ?”

Lâu Dịch nói với giọng mang theo ý vị vô cùng, Phong Hạ bật cười, nhún vai một cái, căn bản không để chuyện vừa rồi trong lòng.

Sự kiêu ngạo trong lòng cô, tuyệt đối không để mấy chuyện vừa rồi kích thích mà dễ dàng suy sụp.

**

Buổi họp báo của chính thức bắt đầu, trừ nam diễn viên chính Tư Không Cảnh đến muộn vì kẹt xe, tất cả các diễn viên, đạo diễn tham gia phim đều đã có mặt đầy đủ.

Mc rất biết cách làm nóng chương trình, sau màn giới thiệu mở đầu thân thiện liền tiến vào nội dung phỏng vấn.

Tư Không Cảnh không có ở đây, mọi câu hỏi của phóng viên đều tập trung vào đạo diễn và Trần Đình. Phong Hạ ngồi bên cạnh Trần Đình nghe cô ta khéo léo, uyển chuyển trả lời từng vấn đề một, trong lòng tự giễu nghĩ tới bản thân mình đóng vai nữ chính thật ra còn không bằng diễn viên quần chúng.

“Tôi xin có một câu hỏi cho cô Phong Hạ.” Lúc này có một vị phóng viên đứng lên đưa ra câu hỏi, Phong Hạ nhìn về phía anh ta khẽ cười gật đầu, ý bảo anh ta tiếp tục.

“Xin hỏi quan hệ của cô và tiểu thiên vương là như thế nào. Đối với lần cùng diễn chung với tiểu thiên vương trong hai người có thể phát sinh ra chuyện ‘phim giả tình thật’ hay không?”

Toàn hội trường lập tức thấp giọng xì xào thảo luận, mọi người trên sân khấu cũng đưa mắt về phía cô. Phong Hạ lập tức ngăn ra, không nhanh không chậm trả lời, “Bởi vì trong ngày thường không có quá nhiều dịp tiếp xúc riêng nên tôi chỉ biết Tư Không Cảnh là một nghệ sĩ vô cùng ưu tú, có thể được hợp tác cùng anh ấy, tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh, cũng mong rằng qua lần hợp tác trong này, tôi có thể học hỏi thêm được nhiều điều.”

Khéo léo dẫn sang một con đường khác.

Vị phóng viên kia thấy cô không có chút biểu hiện nào của việc thẹn quá hóa giận, ngược lại vô cùng bình tĩnh nên dù không muốn cũng đành im lặng lui xuống.

Phong Hạ vốn tưởng rằng đề tài này sẽ kết thúc ở đây, không ngờ liên tiếp hai vấn đề sau đó đều không một chút liên quan đến mà toàn bộ chỉ xoay quanh mối quan hệ của cô và Tư không Cảnh.

Thậm chí vấn đề cuối cùng còn nhắc tới,

“Đã cùng Tiểu thiên vương lén lút nảy sinh tình cảm hay chưa?”

Tại cô ong ong vang lên tiếng mọi người bàn tán dưới hội trường, ánh mắt mọi người trên sân khấu nhìn cô cũng hàm chứa nhiều điều.

Cô cảm nhận được bộ trang phục mình mặc hôm nay đã có chút ướt vì bị mồ hôi thấm vào, ánh đèn chiếu sáng vô cùng nhức mắt, bàn tay cô không tự giác siết chặt vào góc váy, trả lời cũng đã bắt đầu mất bình tĩnh.

Bước vào giới giải trí gần một năm nay, thật ra thì cô cảm thấy bản thân mình rất may mắn, coi như là được thuận buồm xuôi gió, nhưng hôm nay cô rốt cuộc cũng thấy được thế nào gọi là cô ý gây khó dễ.

Lâu Dịch ngồi bên cạnh cô mấy lần muốn lên tiếng giúp cô trả lời nhưng anh lại nhìn thấy vẻ mặt quật cường của cô, cuối cùng vẫn lựa chọn im lặng.

Cô điều chỉnh hô hấp, cố gắng sắp xếp từ ngữ phù hợp cho câu trả lời, tập trung làm cho ánh mắt dần trở nên kiên định, nhìn về phía người đưa ra câu

trả lời bên dưới định lên tiếng.

“Tôi nghĩ vấn đề này lần trước paparazi hỏi tôi đã trả lời rồi,” Đột nhiên một giọng nói trầm thấp lạnh nhạt vang lên, “Chủ đề của buổi họp báo ngày hôm nay là về mà không phải là về những tin đồn về tình cảm cá nhân của tôi.”

Phong Hạ siết chặt micro, đưa mắt nhìn sang anh.

Tư Không Cảnh mặc một chiếc áo sơ mi màu xám nhạt, quần tây dài đen, cầm micro từ phía bên sân khấu đi tới, tầm mắt không dao động khóa chặt trên người cô.

Bốn mắt giao nhau, cho dù không thể thấy rõ ánh mắt anh nông sâu thế nào, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận thấy chúng thủy chung là thâm trầm dịu dàng.

Ánh đèn vàng dịu trên đỉnh đầu từ trên hắt xuống, gương mặt anh tuấn của anh như được bao trùm bởi một tầng sáng nhạt, huyền ảo, hư vô.

Tựa như một vị thần. Không thể xâm phạm. Không thể chạm vào.

Vào thời khắc cô cơ hồ muốn lùi bước, cuối cùng anh cũng đến.

Vừa thấy Tư Không Cảnh xuất hiện tại buổi họp báo, mọi người trong hội trường đều kích động, cổ găng dè nén gan ruột đang sôi trào. Không còn có ai nghĩ đến việc làm khó cô nữa, đem đồ tất cả vấn đề cho anh.

Tất cả mọi người trên sân khấu, trừ Tư Không Cảnh, không có người thứ hai có thể thu hút toàn bộ sự chú ý của người xung quanh như vậy.

Phong Hạ nhẹ nhàng đặt micro xuống, hít thở một hơi thật sâu.

“Cậu nhìn xem, Trần Đình và mấy diễn viên nữ khác nữa,”. Lúc này, Lâu Dịch ngồi một bên hạ thấp giọng, “Tất cả đều nhìn chăm chăm vào người đàn ông của cậu, ngay cả mắt cũng chẳng buồn chớp.”

Cô cười cười, nhưng lại không quay đầu nhìn về phía Tư Không Cảnh đang trả lời phỏng vấn.

Cô làm sao có thể không biết, anh được bao nhiêu người yêu thích và hâm mộ.

Anh là ngôi sao tỏa sáng rực rỡ trên bầu trời.

Cũng là tất cả nhịp đập nơi trái tim cô.

**

Buổi chiều, sau khi buổi họp báo chấm dứt, mọi người sẽ tập họp nhau. Lúc này, mấy chiếc xe đang nối đuôi nhau đi về phía studio ở thị trấn T thành phố S.

Đến studio, công việc đầu tiên chính là chụp ảnh tạo hình cho các diễn viên trong phim để công bố ra ngoài. Sau khi xuống xe, Phong Hạ liền đi theo Jessie cùng trợ lý Amy là người mới thay cho Tiểu Chu tới phòng thay đồ.

Lần này, tổ thiết kế trang phục cho diễn viên chính là một tổ thiết kế nổi tiếng ở Hồng Kong, mà phụ trách hóa trang cho cô chính là đội trưởng của nhóm thiết kế, tên là A Phở.

“Trời ơi,” “Lynn thật là đẹp.”

Vì Trần Đình đến studio sớm hơn so với cô nên giờ đã thay xong trang phục. Khi Phong Hạ quay đầu nhìn, cô thấy Trần Đình mặc một chiếc váy dài trắng tinh xảo, ngũ quan khéo léo, cả người toát ra phong thái của một mỹ nhân, đúng là làm cho người ta không thể rời được tầm mắt.

Rốt cuộc trang phục sửa xong đã được đem tới, A Phở vỗ vỗ bả vai của cô, trừng mắt nhìn cô, “Đi thay trang phục với tôi, nhanh lên. Tôi cam đoan với cô, nhất định còn đẹp hơn cô ta gấp mấy lần.”

A Phở nói tiếng phổ thông không hoàn toàn chuẩn nhưng nghe lại hết sức thân thiết.

“Vâng,” Cô nhìn A Phở gật đầu, cười.

Trang phục này được thiết kế có chút khó khăn khi mặc, chờ đến khi mặc đồ xong thì đã là một giờ sau rồi, trên người cô cũng đã có chút mồ hôi, lại không thể thúc giục chỉ có thể nhỏ giọng hỏi, “Chị A Phở, đã xong chưa ạ?”

“Được rồi. Tốt lắm” A Phở xoay người cô lại, giúp cô thắt dây lưng, sau đó dắt cô đi ra bên ngoài phòng thay đồ.

Các nữ diễn viên khác đã đổi xong y phục, đang ở bên ngoài chờ cho nên trong phòng không có người. Chỉ thấy ở ngoài cửa ra vào, Jessie đang nói chuyện với Amy. Hai người quay đầu lại nhìn thấy cô đều há to mồm ngẩn người tại chỗ.

Phong Hạ thấy ánh mắt của các cô như vậy thì trong lòng càng thêm thấp thòm, bước nhanh hơn đến gần cái gương.

“Chờ một chút.” A Phở nhíu nhíu mày, tay chống cằm đánh giá cô một lượt, chợt bước nhanh đến hộp đựng trang sức lấy ra một vật giúp cô cài lên tóc.

“Ok. Đại sự đã thành.” A Phở vỗ tay một cái, trên mặt lộ ra nụ cười hết sức hài lòng.

“Vậy em có thể đi soi gương được chưa ạ?” Cô chỉ vào cái gương ở cách đó không xa.

“Không thể.” A Phở cười hết sức mập mờ, kéo cô đi ra bên ngoài “Nếu như muốn biết bản thân trông như thế nào khi mặc trang phục này...”

Bên ngoài, cả studio đều đang bận rộn bố trí sắp xếp công việc.

“Chỉ cần xem ánh mắt của bọn họ khi nhìn cô.” A Phở cười đẩy cô ra.

Lâu Dịch đang phiền não đi đi lại lại gần cửa chính bỗng thấy cô ra ngoài, chợt dừng bước, ánh mắt dần tập trung, khóe miệng nhếch lên quyến rũ.

Ánh mắt ấy là kinh ngạc, tán dương, khích lệ.

Bên kia, Trần Đình và nhiếp ảnh gia đang trao đổi, lúc này cũng dừng lại đối thoại, ánh mắt nhìn cô trở nên tịch mịch, lạnh lẽo.

Tư Không Cảnh đang đùa giỡn vớ đạo diễn, ánh mắt từ từ rơi trên người cô thì lập tức tối lại.

Phong Hạ nhìn anh, từ trước tới nay ánh mắt của anh luôn tĩnh lặng, giờ đây bởi vì cô mà trở nên gọn sóng, không khắc chế được càng lúc càng nóng bỏng.

“Khụ khụ,” Đạo diễn đang cảm kích bản lúc này mới ho nhẹ mấy tiếng, nở nụ cười, “Phong Hạ này thật là không tệ, nói thế nào nhỉ? Quả thực là phiêu dật xuất trần nhưng cũng không mất đi nét đáng yêu.”

Những người khác cũng đều như tỉnh giấc từ trong mộng, nhìn về phía cô, ánh mắt đều không giấu nổi sự kinh ngạc và thán thở.

Cô cũng cảm thấy hơi ngại ngùng, liền cười một tiếng, lui về phía sau một bước, định trở lại phòng hóa trang tạm thời tránh mặt một chút, ai ngờ, Tư Không Cảnh chợt buông kịch bản xuống, bước chân về phía trước.

Phong Hạ bỗng giật mình, không kịp phản ứng, chỉ ngơ ngác đứng tại chỗ, nhìn khoảng cách của anh và cô ngày càng gần.

Dưới con mắt của tất cả mọi người, anh rút cuộc đi tới trước mặt cô, khẽ mỉm cười đưa tay về phía cô.

Trang phục của anh khác hoàn toàn của cô nhưng hiệu quả lại giống nhau đến lạ kỳ, chiếc áo dài trắng, có màu và àng đen vây quanh, cả người toát lên ý vị tiê n hiệ p nồng hậu.

“Nàng có nguyện ý cùng tại hạ ở chốn bồng lai tiên cảnh thưởng trà ngon, đón gió mát, ngắm trăng sáng, cười mây trắng đi chu du tứ hải?”

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Tất cả mọi người trong studio hôm nay cơ hồ chưa từng thấy qua phương diện này của Tư Không Cảnh

Tươi đẹp!!

Thường ngày anh luôn mang lại cảm giác lạnh lùng, làm xong công việc của mình cũng sẽ không để ý đến người xung quanh, không có bất kỳ cảm giác dư thừa khác

Vậy mà lúc này, trên khuôn mặt anh lại xuất hiện một nụ cười chân thực, tươi đẹp đến vậy

Thậm chí có thể nói về mặt ấy vô cùng chú tâm

Phong Hạ nhìn anh không nhúc nhích, nhìn anh đưa tay về phía mình, và nói câu nói kia

Trong studio có rất nhiều người nhìn bọn họ chăm chăm, thật lâu sau, cô cười mỉm một cái cũng đưa tay đặt vào lòng bàn tay anh

Cô nghe được rất rõ, trù tiếng tim đập mạnh mẽ của mình, cũng vang lên những tiếng thán phục, tiếng nghị luận trong studio

Anh nhìn cô, không nói gì nữa, chỉ cầm chặt tay cô dắt cô đi vào chỗ chụp hình quảng bá cho bộ phim

Nhiếp ảnh gia cũng là người chuyên nghiệp, thấy vậy cũng không nói câu nào, chỉ lo chuẩn bị tiếp rồi kêu hai người vào chỗ để bắt đầu công việc

"Rất tốt, bà vai nghiêng sang một bên" "Ừ, cười nào!"

Ông kính bắt đầu di chuyển, mặt cô khẽ lo lắng, khăn trang nhưng nhìn động tác của anh bình tĩnh, tự tin cô cũng dần dần làm quen

Bởi vì hai người đã quá mức quen thuộc, nên dù chỉ một ánh mắt cũng có thể biết trước động tác tiếp theo của đối phương mà dễ dàng kết hợp

Trong ánh mắt là hình bóng của đối phương, mọi thứ xung quanh dường như không tồn tại

Hai người bây giờ giống như đang chìm vào đoạn giai thoại tình duyên tươi đẹp của họ mà không hề bị ảnh hưởng bởi sự ồn ào của studio

Được sống cùng người mình yêu, một đời hạnh phúc. Trong thế giới rộng lớn này mà họ vẫn tìm được nhau, vẫn yêu nhau, có thể cho cô cầu xin được sống cùng anh kiếp sau nữa hay không?

"Tốt lắm!"

Lúc này nhiếp ảnh gia vỗ tay khen ngợi, bỏ máy ảnh xuống về mặt tươi cười nhìn Phong Hạ "Summer, cô nên cảm ơn Uranus trước đi, tôi tin tưởng tổ hợp này sẽ rất thành công, mà những bức ảnh này nếu được đưa ra sẽ gây ảnh hưởng rất lớn, cho nên nếu sau《 Hồng Trần 》cô trở nên nổi tiếng thì cậu ta chính là người có công lớn nhất đấy!"

Theo lời nói của nhiếp ảnh gia, những diễn viên khác cũng vỗ tay khen ngợi, mà Trần Đình nhìn cô càng thêm khó chịu

"Vâng, cảm ơn." Phong Hạ nghiêng người, nhìn Tư Không Cảnh cười cười "Trong lúc đóng phim chung, tôi nhất định sẽ học được rất nhiều từ Tư Không Cảnh"

Lúc này anh thu hồi về mặt dịu dàng, cầm lấy tay của cô, giữ một khoảng cách giữa hai người, rồi quay sang gật đầu với cô

Cẩn thận từng chút

Nhìn như vậy, sự ăy giữa hai người vừa rồi khiến người khác nhìn mà rung động, không thể nghĩ khác hơn là Tư Không Cảnh có kinh nghiệm đang diu dắt người mới chứ không phải giữa bọn họ có mờ ám, lén lút

Những diễn viên khác lúc này bắt đầu chụp ảnh, mấy người bọn anh thì sau khi chụp xong bắt đầu thảo luận kịch bản với đạo diễn và biên kịch

Trước đó có thời gian Phong Hạ đã xem qua kịch bản hai lần, quyển kịch bản này là được sửa từ một quyển tiểu thuyết rất hay mà thành, chuyện xưa tình tiết chặt chẽ, sửa lại cũng rất tốt

Nhưng sau khi xem xong kịch bản điều đáng tiếc dâng lên trong lòng cô chính là, bộ phim này có kết cục buồn đầy bi thương

"Phải biết, đóng một bộ phim buồn thì khó hơn đóng một bộ phim có kết cục hạnh phúc rất nhiều"

Đạo diễn Kim là một đàn ông trung niên người Đại Hò, cũng là đạo diễn xuất sắc nhất đoạt giải năm nay, trong lúc làm việc rất nghiêm khắc, lại cẩn thận, tỉ mỉ "Từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc, không chỉ cần dôn hết thời gian mà còn tình cảm vào bộ phim. Sáng sớm ngày mai sẽ chính thức quay, tôi muốn tối hôm nay mọi người để tinh thần thả lỏng tốt nhất"

"Đạo diễn, tôi đề nghị, sáng sớm ngày mai nên quay sớm hơn hai giờ" Lúc này, Trần Đình chọt lên tiếng, khuôn mặt tinh xảo hé ra một nụ cười lạnh "Sáng sớm năm giờ, không khí Giang Nam dày sương, sẽ giúp các diễn viên dễ dàng nhập vai trong phim tiên hiệp hơn"

Dừng một chút, cô ta nhìn về Tư Không Cảnh "Tôi nhớ thời điểm trước kia quay phim Tư Không có nói qua, sáng sớm mặc dù mệt mỏi, nhưng có thể khiến diễn viên dễ dàng tập trung tinh thần"

Phong Hạ cúi đầu xuống, trong lòng dâng lên cảm giác khó chịu

Đạo diễn Kim gật đầu một cái, nhìn về Tư Không Cảnh, "Tư Không, cậu cảm thấy thế nào?"

"Được" Anh không biểu cảm gì gật đầu.

"Vậy, quyết định như thế, Phong Hạ tạm thời ở lại một chút, tôi muốn nói cho cô nắm rõ một số công việc ngày mai" đạo diễn Kim đóng kịch bản lại "Mọi người về nghỉ ngơi sớm một chút, nhớ mai năm giờ bắt đầu quay"

Bởi vì cùng đạo diễn thảo luận diễn xuất ngày mai hơi lâu nên thời điểm Phong Hạ trở lại phòng thay quần áo, mọi người đã về khách sạn nghỉ ngơi, chỉ

còn Jessie và Amy đang đợi cô

"Summer, có cần chúng tôi giúp một tay không?" Amy nhìn quần áo của cô, "Hazz, em biết cơ thể chị rất đẹp nhưng cũng không cần cời quần áo lâu vậy chứ?"

"Không cần" Cô thấy Jessie đang ôm bụng, cười nhẹ kêu hai người đi trước "Hai người đi ăn tối trước đi, tự tôi có thể làm"

Sau khi hai phụ tá đi, cả phòng thay đồ không còn ai, cô bước đến trước gương, soi gương rồi bắt đầu tháo đai lưng trên cạp váy

Ai ngờ vừa muốn buông cạp váy ra, lại xuất hiện một bàn tay khác cầm lấy

"Hur!" Cô hoảng sợ đến không nói thành câu, người phía sau đã một tay đè tay cô lại, không cho cô tiếp tục cời ra, ghé vào tai cô nhỏ giọng nói "Là anh!"

Vừa rồi, cô sợ đến mặt trắng bệch, cảm thấy hơi thở quen thuộc mới hơi nghiêng đầu nhìn vào trong gương, phía sau là khuôn mặt anh tuấn của Tư Không Cảnh, lập tức trừng anh một cái "Anh muốn hù chết em à?"

Anh không nói lời nào, chỉ nhìn vào trong gương khẽ cười

Tiếng cười của anh trầm thấp, phảng phất trong phòng thay đồ hết sức quyến rũ

"Này" Không biết từ lúc nào anh đã ôm lấy cả người cô, đóng cửa phòng thay đồ lại đi vào phòng thay đồ nhỏ phía trong, cô biết anh muốn làm gì, khuôn mặt đỏ bừng "Nơi này là phòng thay đồ, phòng thay đồ."

Tư Không Cảnh ôm cô vào phòng, dùng lưng chống đỡ vững vàng rồi cúi đầu hôn lên môi cô, từ gương mặt một đường đi xuống phía dưới, hôn đến cổ, ngực "Lúc này vào, anh đã khoá cửa rồi, không có ai"

"Cơ thể này luôn đẹp như vậy" Anh đem quần áo của cô nhẹ nhàng kéo ra, cúi đầu lưu luyến "Vừa rồi em từ phòng thay đồ ra, anh đã muốn làm như vậy"

Lúc cô mới từ phòng thay đồ đi ra, thật sự anh muốn che mắt toàn bộ người trong studio, không muốn bất kì ai nhìn thấy dáng vẻ của cô

Mặt cô càng lúc càng đỏ, biết ở đây tuy không ồn nhưng đôi tay vẫn không tự chủ được ôm lấy cổ anh

"Hạ Hạ" Lúc này anh ôm cả người cô lên chống đỡ lên bức tường "Bây giờ, được chứ?"

Anh nghĩ muốn em, ngay bây giờ

Cô nhìn anh, khuôn mặt mang theo sắc tình kết hợp với bộ đồ diễn chưa thay, giống như Tán tiền phong nhã trên thiên đình lại như mùi mọt người khác tìm vui

Vừa phong lưu vừa ướt át như vậy, cả đời chưa chắc được nhìn thấy lần thứ hai

Cô không nói gì, chỉ nhắm mắt chủ động hôn lên bờ môi anh

Ánh mắt Tư Không Cảnh nhìn cô càng lúc càng nóng, lúc này bàn tay gấp gấp cời ra quần áo của cô, đem đôi chân trắng mịn vòng ngang hông mình

Mồ hôi đầm đìa, vô cùng mất hồn

Cuối cùng anh từ trong cơ thể ra lui ra ngoài, tranh thủ xoay người bế cô như bế một đứa bé, hôn lên cái mũi hồng hồng vì khóc "Được rồi, là vừa rồi anh quá vội, đừng khóc, hửm?"

Cô hít mũi một cái, mềm nhũn tựa vào người anh, qua một hồi lâu mới yếu ớt nói "Tư Không Cảnh, thì ra anh là một con sói háo sắc hay đời"

Thật ra cô cũng bị sắc đẹp của anh làm mê mẩn tâm trí, nên mới cùng anh ở trong phòng thay đồ của studio đây dựa. Nếu như bị ai nhìn thấy, cơ bản không chỉ có sóng to gió lớn mà còn cả động đất cấp chín

"Mấy ngày này, em ở kỳ an toàn" Lúc này anh ngồi xuống cái ghế nhỏ, ôm cô nói "Cho nên, vừa rồi nếu anh muốn nhiều hơn nữa cũng không vấn đề gì"

Cô buồn ngủ, nên lâu sau mới nhận ra anh đang nói gì, khuôn mặt đỏ ửng, cô cắn mạnh một cái lên vai anh

Anh xem cô như con mèo nhỏ, yêu thương hôn cô một cái, rồi lấy khăn giấy trong phòng nhỏ giúp cô xử lý

"Không thoải mái!" Cô cử động cơ thể, vừa như giận dỗi lại như làm nũng "Người ta muốn tắm, với lại Anh xem, đồ diễn cũng bị anh làm cho nhăn rồi!"

"Không sao!" Anh giúp cô cởi đồ diễn ra rồi tự tay khoác lên cho cô một cái áo dài, "Bây giờ về phòng đi tắm, đợi lát nữa anh sẽ qua phòng em"

Từ Không Cảnh lấy thẻ mở cửa phòng mà Phong Hạ đưa anh mở cửa đi vào, chỉ thấy cô mặc một cái áo mỏng, đang cẩn thận vuốt vuốt nếp nhăn trên đồ diễn

"Em có biết, nhìn em mặc như này anh lại gì không?" Hình như tâm trạng anh rất tốt, đóng cửa đi tới ôm cô, ngửi mùi tóc cô, nhẹ nhàng nói:

“Canh phát vân du nghiệm bạch

Chén nhỏ nổi hoa nhũ nhẹ tròn

Nhân gian ai dám hơn tranh nghiệm”

(Tây Giang Nguyệt – Tô Đông Pha)

Người này!!

Phong Hạ lắc lắc đầu, không kiểm tra đồ diễn nữa mà quay lại liếc anh một cái

Nhìn qua như người bị cầm dục lâu ngày nhưng khi nhìn thấy cô lại như nhìn thấy người không mảnh vải che thân

"Thật ra thì anh không phải là sói háo sắc mà là sói đói lột dê mới đúng" Cô quay người lại, lao vào trong ngực anh, "Nói là câu thơ, nhưng lại như một khúc ngâm cũng không rõ ràng, hazz rồi cuộc là anh từ đâu mà biết?"

Bình thường cũng không thấy anh xem thơ xưa

"Từ chồng của em họ anh" Âm thanh của anh từ đỉnh đầu truyền đến, "Cậu ta mặc dù là chính khách, cũng là người lính nhưng cũng rất thích những thứ này, trước đây khi rảnh thường hay nói đến"

"Chồng của em họ anh?" Ngược lại cô rất ít khi nghe anh kể về người nhà, "Anh có em họ?"

"Ừ." Anh gật đầu một cái, "Họ Từ Không, tên một chữ một Sênh"

Từ Không Sênh.

Cái tên rất dễ nghe

Cô suy nghĩ một chút, "Anh và cô ấy quan hệ tốt chứ?"

"Rất tốt, chỉ là ai cũng bận việc riêng mình rất ít khi gặp mặt" Anh buông cô ra một chút, cúi đầu nhìn vào mắt cô, "Cô ấy làm y dược nghiên cứu khoa học, học vị thạc sĩ, nói thế nào nhỉ Ừm thông minh vô cùng, vì vậy ba mẹ của anh, cũng rất quý cô ấy"

Phong Hạ càng hiếu kỳ hỏi, "Từ Không, nhà anh là dòng dõi thư hương (Nhà Nho, chỉ người có học thức cao) sao?"

Nếu như là dòng dõi thư hương, anh làm nghệ sĩ, ba mẹ anh sẽ nghĩ sao?

"Ba mẹ của anh, cũng là giáo sư dạy học." Anh từ từ nói "Có chút cứng nhắc. Chỉ là, những thứ kia cũng không sao, từ nhỏ anh đã luôn làm những gì mình thích, họ sẽ không can thiệp"

Dừng một chút, anh sờ sờ tóc của cô, "Về sau em sẽ gặp bọn họ, nhất là Sênh Sênh, cô ấy làm việc ở thành phố S, hai người nhất định sẽ gặp mặt"

"Ừ!" Cô gật đầu một cái, trong đầu còn đang suy nghĩ về chuyện gia đình anh

"Thế nào?" Lúc này anh nhéo nhẹ mặt cô, "Đã nghĩ muốn làm con dâu nhà Từ Không sao?"

"Em chỉ đang suy nghĩ, ba mẹ của anh chắc cũng không muốn con dâu cũng là người trong cái giới phức tạp này" Cô nặng nề thở ra một hơi.

Anh không trả lời, chỉ ôm cô đi đến giường giúp cô đắp chăn rồi nằm xuống bên cạnh cô "Đã xem kịch bản ngày mai chưa?"

"Ừm, rồi!" Nằm dài trên giường, cô mới phát hiện mình rất buồn ngủ, cúi đầu tựa vào bên người anh, "Từ Không, anh đọc kịch bản cho em nghe được không?"

"Ừm" Anh lấy kịch bản ở đầu giường, mở ra bắt đầu đọc lời thoại

Anh nhớ, có lúc cô sẽ đọc tiếp lời thoại, hai người hết sức ăn ý trao đổi lời thoại nhân vật của mình chuẩn bị tốt cho ngày mai

". Trên thành hồ sóng gợn nhẹ, người đẹp hát khúc du xuân" Ngón tay anh vuốt mép tờ giấy kịch bản, rồi nhìn cô, cô rúc vào lồng ngực anh, ngủ thiếp đi

Anh nhìn khuôn mặt say ngủ của cô, cúi đầu hôn nhẹ lên mí mắt

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Thời tiết đang dần vào thu

Sáng sớm ở thị trấn T có chút lạnh, buổi sáng sau khi thay xong đồ diễn, Phong Hạ ngồi trong phòng thay đồ mà hắt hơi vài cái

"Bị cảm?" Lâu Dịch chấp tay sau lưng thông thả đi tới, khuôn mặt anh tuấn kết hợp với bộ đồ diễn màu đen bộ dạng như một tiểu vương gia lỗi lạc, hào phóng

"Chắc là không phải đâu." Cô lắc đầu một cái, lại có chút ngáp ngừng

Ngày hôm qua cô và người nào đó ở trong phòng thay đồ lẫn qua lẫn lại, buổi sáng thấy cổ họng sưng đau, lại còn hắt hơi liên tục, nhưng nếu như vậy sẽ làm ảnh hưởng tiến độ quay phim, thật sự không tốt lắm

Lâu Dịch nhìn cô mấy lần, ánh mắt lướt qua cổ áo cô, chợt cười mờ ám "Này, kéo cổ áo lại đi"

"A?" Cô nghi ngờ cúi đầu, thấy trên cổ có hai dấu vết đỏ nhạt thì ngượng ngừng, vội sửa lại cổ áo

"Minh nói." Anh nhiu mày, lại nhìn sang Tư Không Cảnh đang thay đồ diễn bên kia, "Cậu có nên ăn nhiều hơn để có thể ứng phó tốt với kẻ bị cảm dục lâu ngày kia không?"

Phong Hạ liếc cậu một cái, xua xua tay

"À, đúng rồi." Lâu Dịch như chợt nhớ ra điều gì, vội lấy điện thoại đưa cho cô xem, "Ngày hôm qua lúc hai người chụp ảnh có một phóng viên đã chụp được một bức ảnh Thần Tiên Quyển Lữ của hai người, giờ trong Microblogging bức ảnh đó đang xếp hạng được tìm kiếm nhiều nhất đấy!"

Cô nhận lấy điện thoại rồi xem một chút, rồi nhìn đến những bình luận, cơ bản đều nói hai người không xứng đôi . . . Thấy những câu nói như vậy nhưng ngược lại cô lại cười "À, lần này không có ai nói không tốt về mình nữa, chỉ là mọi người vẫn không thích sự phân vai này thôi, nói chung mọi người vẫn mang tâm lý xem kịch vui"

"Bình thường!" Anh lấy điện thoại lại, "Lần đầu cậu đóng nữ chính, lại đóng bộ phim lớn như vậy, nếu không phải trước đây danh tiếng của cậu luôn tốt không biết bây giờ đã bị mắng thành thế nào rồi!"

"Còn nữa" bỗng nhiên anh cười gian bỗ sung thêm một câu, "Thật ra thì, anh ta luôn ở sau lưng âm thầm bảo vệ cậu, còn nhờ rất nhiều người bảo vệ cậu nha!"

Cô nghe Lâu Dịch nói, theo bản năng nhìn về phía Tư Không Cảnh

Cách đó không xa, anh đã mặc xong đồ diễn, ung dung đứng, vừa đúng lúc cũng nhìn về cô, ánh mắt hai người giao nhau. Trong vòng vài giây nhưng cũng đủ làm lòng cô mềm xuống khi nhìn thấy đôi mắt dịu dàng đó

Nhưng Lâu Dịch là người bạn thân nhất của cô, đối với Tư Không Cảnh luôn đánh giá "Mặt lạnh lùng hoặc bị cảm dục" luôn mang theo sự trêu chọc, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy Lâu Dịch nói tốt về Tư Không Cảnh

"Lâu Dịch" Cô nhiu mày, "Tôi cảm thấy, có phải cậu và Tư Không lên lút giờ trò gì đó?"

Lâu Dịch ngẩn ra, lập tức gầy gầy tóc, bĩu môi, "Ai mới cùng anh ta giờ trò? Tiểu gia mình là trực nam, đẹp trai hơn so với cậu ta, còn chán ghét cậu ta!"

Một bên Jessie đang bùng nước đến cho cô, nghe những lời này lập tức bật cười

"Cười cái gì?" Lâu Dịch không vừa lòng nói, "Được, cậu xem, sau《 Hồng Trần 》có phải giá trị con người mình sẽ được chú ý, sánh ngang cậu ta, có tin

hay không?"

Người thiếu niên anh tuấn, lúc nói chuyện về mặt phần khởi, kết hợp với bộ đồ diễn, tạo loại cảm giác hào hoa, Jessie nhìn thấy cũng có chút giật mình

Phong Hạ cười cười, nhìn anh nói một chữ "Tin!"

Bởi vì, cô đã sớm biết, Lâu Dịch là người có khả năng làm nghệ sĩ, tài giỏi hơn người, về ngoài xuất chúng, chỉ là cậu ta đang chờ đợi, giống như cô, đang chờ đợi cơ hội để phát triển

Ở làng giải trí, có một số chuyện, chỉ cần trong một đêm có thể hoàn toàn thay đổi

《 Hồng Trần 》chính thức bấm máy

Bắt đầu diễn, cô chỉ cần diễn một số cảnh phụ ở đoạn giữa, nhưng tổng thể mà nói vẫn tương đối nhẹ nhàng, có chỗ nào không tốt, đạo diễn Kim liền chỉ dạy mấy câu, cô hiểu được, diễn cũng rất tốt

Thời điểm cơm trưa, cơ bản toàn bộ các diễn viên đều ngồi chung một chỗ, vừa ăn cơm vừa trò chuyện, Lâu Dịch vốn tính tình rất tốt lại hài hước, nhiều lần chọc cho mọi người ôm bụng cười lăn lộn, mặc dù tai cô vẫn nghe Lâu Dịch kể chuyện, nhưng tâm tư lại mơ hồ, ăn cơm rất chậm

Bởi vì sau cơm trưa, cô và Tư Không Cảnh sẽ chính thức diễn

Thật sự trước kia không phải cô và anh chưa từng diễn chung, nhưng bây giờ đang bàn tán chuyện quan hệ của hai người, cô và anh lại đóng chung, cảm thấy có chút kì quái

"Điện thoại di động." Lâu dịch thấy cô ngẩn người, lấy ta đẩy đẩy cánh tay cô "Điện thoại di động của cậu rung."

"A!" Cô như mới tỉnh mộng, vội mở điện thoại ra xem, là một tin nhắn

Tin nhắn đến từ Tư Không Cảnh

"Không cần ngẩn người, ăn nhiều chút, mau mặc thêm áo khoác"

Cô nhìn hàng chữ này, ngoan ngoãn mặc áo khoác lên, theo bản năng, hướng mắt về phía anh

Anh thích yên tĩnh nên không cùng mọi người ngồi chung một chỗ nói chuyện, chỉ ngồi một mình ở trong xe ăn cơm

Lúc này cửa sổ xe màu bạc từ từ hạ xuống một nửa, từ chỗ ngồi của cô có thể nhìn thấy một bên mặt anh, khoé môi đang khẽ nhếch lên

Cô nhìn anh mất lần, cuối cùng gửi lại anh một tin nhắn

"Tư Không, em thật sựcó chút khẩn trương, chỉ sợ diễn sẽ không tốt"

Cô rất sợ, sợ anh cảm thấy cô không đủ tư cách

Càng sợ anh cảm thấy cô còn quá non nớt, không thể cùng anh sánh vai

Rất nhanh tin nhắn được trả lời, chỉ có hai chữ "Có anh!"

Chỉ cần hai chữ như vậy của anh, mà lòng cô như yên tĩnh lại

Phong Hạ cầm điện thoại di động, hít vào một hơi thật sâu, khoé môi khẽ cười

Nhưng đợi đến thời điểm quay phim, Phong Hạ mới phát hiện từ nhỏ đến lớn chưa lần nào cô lo lắng và khẩn trương như vậy

Giống như ao đầm!

Mới bắt đầu cô còn cố gắng chuẩn bị tinh thần tốt nhất, tự mình ủng hộ bản thân, còn có anh luôn khích lệ, trong nháy mắt toàn bộ đều biến mất không tung tích, dù tối hôm qua ở khách sạn đùa giỡn ôn lại lời thoại cùng anh, nhưng bây giờ giống như mọi thứ chưa từng xảy ra

Thời điểm đạo diễn nói "Bắt đầu!", cô nhìn cặp mắt sâu sắc của Tư Không Cảnh mà cảm thấy cả người cứng ngắc, cả ngón tay cũng không nhúc nhích được

"Tiệc rượu cung đình đêm khuya, xin thông báo với chư tiên." Cô nhìn anh khẽ phe phẩy chiếc quạt, đọc lời thoại lưu loát mà cảm thấy vô cùng xa lạ

Người này, là người cô yêu sâu đậm, nhưng dù về ngoài giống nhau, cô vẫn cảm thấy như hai người hoàn toàn khác biệt

"Xin hỏi phương danh của người?" Anh nói xong lời thoại, nhìn thẳng vào cô, con mắt mang ý cười nhợt nhạt, cùng bình tường giống nhau như đúc

Cô có thể cảm thấy, bốn phía có kia sao nhiều đôi mắt đang nhìn mình, nhìn bọn họ, nhưng cô trong đầu, giờ phút này trống rỗng. cô có thể cảm thấy, các cặp mắt từ bốn phía đổ dồn về mình, nhìn bọn cô, nhưng trong đầu cô lúc này lại hoàn toàn trống rỗng

Lời thoại đang ở trong cổ họng, chỉ cần cô mở miệng là có thể nói ra, nhưng khi đối mắt với anh cô lại hoàn toàn không nói được

"Cất!" Lúc này đạo diễn Kim lắc đầu một cái, vốn là mặt mũi có chút nghiêm nghị nhưng lại cố điều chỉnh để hoà hoãn một chút "Phong Hạ, tối hôm qua cô ngủ không ngon giấc sao?"

Vẫn còn là người mới, đã đảm nhiệm vai nữ chính thật sự vẫn chưa đủ trình độ

"Thật xin lỗi!" Về mặt cô dờ dẫm, hai tay xoắn chặt với nhau, "Xin lỗi, đạo diễn Kim, là tôi không tập trung"

"Cô nghỉ một chút, xem lại lời thoại đi" đạo diễn Kim ho khan một tiếng, "Tôi hy vọng, cảnh này chỉ cần quay ba lần, dù là người mới cũng mong cô diễn đạt"

"Vâng" Cô gật đầu với đạo diễn Kim một cái, lại nhìn vào ánh mắt Tư Không Cảnh, cảm thấy trong đáy mắt anh đều là sự dịu dàng và đau lòng, nhưng bởi vì nhiều người đang nhìn mà anh đè nén vào trong, cô nhìn thấy điều đó

Thật sự, cô không muốn để anh thất vọng

Lần thứ hai.

Lần thứ ba.

"Cất" lần này đạo diễn Kim nặng nề vỗ tay một cái, "Phong Hạ, rốt cuộc cô đang làm cái gì? Ánh mắt của cô chẳng có một chút chiều sâu!"

Giọng nói mang theo sự khản trương và bức bối

Phong hạ đứng tại chỗ, trong tay còn cầm đạo cụ diễn, cô có thể nghe được trong studio lúc này vang lên rất nhiều lời xì xào bàn tán của các diễn viên khác và những ánh mắt khác nhau đổ dồn về cô

Nhìn có chút há hê, vui sướng, sớm đã dự liệu được điều đó.

Đã là lần thứ ba rồi, lần thứ hai cô quên chuyển động theo hoạt cảnh, lần thứ ba, ánh mắt cô diễn chưa đạt

Ba lần này, mỗi một lần, diễn xuất của Tư Không Cảnh hoàn mỹ đến mức không thể chê vào đâu được, nhưng khi cô nhìn anh, nhìn anh hiện tại đóng phim mà không biết bản thân nên làm gì tiếp theo, lời thoại và hoạt cảnh đã nhớ kỹ cũng biến mất

"Nghỉ ngơi năm phút đồng hồ." đạo diễn Kim ném kịch bản xuống, "Phong Hạ, lần thứ tư nếu cô không qua, sẽ cho các diễn viên khác diễn trước"

Nhân viên đang làm việc cũng dừng lại, cô buông cây kiếm gỗ trong tay ra, đi về ghế nghỉ ngơi của mình

"Summer, không cần khản trương!" Jessie giúp cô lau mồ hôi, nhìn cô ân cần nói "Cô không cần nghe người khác nói những gì, cũng không cần để ý họ nhìn cô ra sao, chỉ cần cô diễn nhập tâm là được"

"Ừ!" Cô gật đầu một cái, nhưng trên người vẫn không ngừng chảy mồ hôi

Lúc này Lâu Dịch đi tới, ngồi xuống bên cạnh nhều mây nhìn cô, nhỏ giọng hỏi "Để mình nói cậu nghe"

Cô quay sang nhìn cậu ta

"Cậu cứ coi như bình tường, cậu và anh ta như thế nào thì khi diễn cũng như vậy, mặc dù ánh mắt và hành động đều là diễn nhưng cậu có thể coi như đó là mình" Về mặt của anh rất nghiêm túc "Không phải sợ"

"Được" Cô mở nắp chai nước, uống vài ngụm rồi đứng lên

"Bắt đầu!" giọng đạo diễn Kim đầy quả quyết

Cô bắt đầu suy nghĩ lời thoại, nhớ đến hoạt cảnh, bắt buộc bản thân phải tỉnh táo lại, ép buộc mình phải cư xử như bình thường với anh

Tư Không Cảnh cũng nhìn cô, trong ánh mắt là sự khích lệ, kiên nhẫn và sự chân tình

"Ta và Cung Tâm tỷ tỷ, sẽ đến chậm một chút" Cô xoay người, nhìn anh cười híp mắt

Đạo diễn Kim nhìn thấy cô đã nhập vai, nét mặt thả lỏng không ít

Tư Không Cảnh gạt đầu một cái rồi đi về phía trước kéo gần khoảng cách giữa hai người

Phong Hạ vốn đã điều chỉnh tốt tâm lý, nhưng vì anh đến gần mà nháy mắt lại quên đi lời thoại tiếp theo

Mưa bụi ở thị trấn T, vẻ mặt của anh, động tác cơ hồ đều rất đẹp mắt nhưng cô nhìn anh xinh đẹp như vậy, quen thuộc như vậy nhưng lòng bàn tay lại thần đảm mồ hôi

Cô nhớ, trước kia nghe rất nhiều đàn anh nói qua, ở tình huống bình thường, nếu như có cặp nghệ sĩ ngầm yêu nhau hoặc là tạo scandal thì hiệu quả cũng rất tốt, bởi vì khi diễn cảnh tình cảm trong phim rất dễ dàng nhập vai

Nhưng khi đến lượt cô thì điều này hoàn toàn ngược lại

Bởi vì cô đột nhiên như vậy nên cũng không dám nhìn anh

Tư Không Cảnh đọc xong lời thoại thì lẳng lặng nhìn cô chờ cô nói ra lời thoại cuối

Cô yên lặng trong chốc lát, lâu sau quay mặt đi tránh ánh mắt của anh, nghiêng người nhìn đạo diễn Kim "Đạo diễn Kim, thật xin lỗi"

Bên trong studio yên tĩnh đến ngạt thở, đạo diễn Kim không nói được lời nào, một lát sau mới mở miệng "Cảnh kế tiếp"

"Chờ một chút, đạo diễn Kim" Lúc này Trần Đình vẫn đang ngồi bên cạnh nghỉ ngơi xem kịch bản chột đứng lên, đi tới chỗ máy quay "Đạo diễn Kim, để tôi diễn thử một chút cho Phong Hạ xem, tôi cảm thấy có thể nhìn người diễn trước một lần, cô ấy sẽ học hỏi được cách nhập vai"

Âm thanh của cô ôn hoà, về tình về lý không hề có sự trêu chọc

Nét mặt Tư Không Cảnh không thay đổi, tầm mắt của anh vẫn đặt trên người Phong Hạ, nhìn cô cúi đầu khuất tầm mắt mình, anh khẽ nhú mày

"Tốt!" đạo diễn Kim suy nghĩ một chút, nhìn Phong Hạ đang đứng bên cạnh nói, "Phong Hạ, cô vừa xem vừa học hỏi"

Phong Hạ gạt đầu một cái, bước thật nhanh ra khỏi hoạt cảnh

Kết quả dĩ nhiên là trong dự liệu

Mặc dù Trần Đình chỉ diễn vai phụ, nhưng lại có trí nhớ hơn người, chỉ cần cô đọc qua lời thoại hai, ba lần đều có thể nhớ rất chính xác, kể cả hành động và nét mặt đều diễn rất tốt

Cô nhìn Trần Đình và Tư Không Cảnh diễn chung, nhìn họ thoải mái tự nhiên, còn có sự ăn ý đến kì lạ, đáy lòng càng lúc càng lạnh

Giữa cô và Trần Đình có quá nhiều cách biệt

Cô thừa nhận, cô so với Trần Đình hoàn toàn thua kém

"Cảm ơn" Trần Đình đọc xong lời thoại cuối, cười tủm tỉm nhìn Tư Không Cảnh nói, động tác cũng hết sức có lễ "Đã làm phiền!"

"Cát" đạo diễn Kim vỗ tay một cái, vẻ mặt nhẹ nhõm và vui mừng "Rất tốt!"

Người xung quanh xem Trần Đình và Tư Không Cảnh đóng xong đều vỗ tay, nhỏ giọng khen ngợi

Phong Hạ nhìn Tư Không Cảnh, mặc dù trên mặt anh không có quá nhiều biểu hiện nhưng cô có thể cảm thấy, anh đối với biểu hiện của Trần Đình ít nhất cũng hài lòng

Không chỉ vậy, trong đôi mắt ấy còn có sự khen ngợi

"Phong Hạ" Lúc này Trần Đình đi từ hoạt cảnh ra, nhìn cô cười thật tươi "Như vậy, cô có thể nhập tâm hơn chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Lúc này trong lòng mỗi người ai cũng hiểu ra, vị trí nữ chính, nhìn qua giống như do Trần Đình đảm nhiệm

Phong Hạ đứng tại chỗ nhìn gương mặt tỉnh xảo và nụ cười ung dung của Trần Đình, ngón tay nắm chặt ghim vào lòng bàn tay

Cô ra lệnh cho mình, bắt bản thân phải bình tĩnh lại

Thật ra cô hiểu rất rõ, hành động của Trần Đình tuy nói là giúp đỡ nhưng thực chất chính là khiêu khích cô

"Cám ơn!" Lâu sau, cô hít vào một hơi thật sâu, cúi đầu một cái với Trần Đình

Trần Đình khẽ mỉm cười, vô cùng vui vẻ trở lại ghế nghỉ ngơi của mình, Tư Không Cảnh nhìn Phong Hạ, vừa định nói chuyện với đạo diễn Kim thì Lâu Dịch đang ngồi nghỉ ở ghế đột nhiên đứng lên

"Đạo diễn Kim, kế tiếp là cảnh tôi và Phong Hạ diễn chung" Lâu Dịch thả chai nước xuống "Hiện tại tâm tình tôi khá tốt, để tôi và Phong Hạ cùng diễn chung, tôi giúp cô ấy tìm cảm giác dễ nhập vai hơn, có thể tốt cho các cảnh phim sau"

"Ừ!" đạo diễn Kim gật đầu một cái, vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía Phong Hạ "Phong Hạ, tôi cho cô cơ hội thích ứng cuối cùng, không thể làm trễ tiến độ của phim nữa"

Phong Hạ "vâng" một tiếng, không nói gì thêm, bước tới vị trí diễn đối mặt với Lâu Dịch

Tất cả mọi người nhìn bọn họ, đạo diễn Kim đứng một bên, nhẹ nhàng ra dấu tay, ý bảo bắt đầu

Nhân vật mà Lâu Dịch diễn là một vị công tử phong lưu đa tình, tôn trọng tự do cá nhân mỗi người, cùng với tính cách thật của cậu ta giống nhau hoàn toàn, cho nên diễn xuất cũng như biểu hiện hàng ngày

Hoạt cảnh bố trí mộng ảo, khoe miệng trước sau như một cười như không cười, nói với một diễn viên đóng tiểu tiên bên cạnh nhưng ánh mắt lại nhìn Phong Hạ

"Ah, vị mỹ nhân này. Từ đâu đến đây?"

Phong Hạ vừa nghe giọng điệu của cậu, lập tức nghĩ đến những hành động của cậu khi còn sinh hoạt chung, có thể vì dành một chén com trứng chiên mà vung tay múa chân, thiếu chút nữa làm cô bật cười tại chỗ

"Nga. Thì ra là muội muội của Cung Tâm tiên, Lăng Vân?" Anh nói lời thoại của mình rồi nhìn cô, ánh mắt lười biếng quét qua một vòng, làm ra tư thế lười biếng, trên mặt lộ ra nụ cười trêu ghẹo "Lần đầu gặp nhau, tại hạ quá mức kính ngạc, kính xin mỹ nhân thứ lỗi"

"Không cần khách sáo" Cô cũng hé miệng cười cười, sự mệt mỏi trong lòng đang dâng trào bị cậu làm cho từ từ biến mất

Lời thoại cứ một câu tiếp một câu, cô và cậu ta phối hợp lẫn nhau, hành động, ánh mắt, tất cả đều trôi chảy đến mức cô cũng cảm thấy kinh ngạc

Thật sự rất dễ dàng, cô không hề cảm thấy khản trương nữa

"Này, cậu không phát hiện à?"

Lúc này, hai phụ tá đứng bên cạnh Tư Không Cảnh, một người mở miệng nói rất nhỏ "Mình cảm thấy, Phong Hạ và Lâu Dịch rất ăn ý, thời điểm ăn com buổi trưa cũng không thân thiết lắm"

"Đúng vậy!" cô gái còn lại đứng bên cạnh cũng gật đầu một cái, "Không phải hay nói những cặp yêu nhau thì đóng phim rất ăn ý sao? Cô ấy và Tư Không Cảnh diễn chung, một chút ăn ý cũng không có. Thời điểm ăn trưa hôm nay, phụ tá của Trần Đình cũng đoán như vậy, có phải hai người họ mới thật sự là một cặp?"

Hai cô bé dù nói chuyện rất nhỏ nhưng hầu như Tư Không Cảnh đều nghe thấy rõ

Anh không nhúc nhích nhìn nơi hai người kia đang diễn, ánh mắt càng lúc càng lạnh

Cô và Lâu Dịch diễn chung, hay diễn cùng những diễn viên khác đều vô cùng ăn ý

Hơn nữa so với khi diễn chung với anh, tốt hơn rất nhiều

Rất nhanh, cảnh diễn giữa cô và Lâu Dịch kết thúc, cảnh quay cuối là lúc cô nhìn Lâu Dịch mà cười, nói lời tạm biệt với cậu ta

Nụ cười rạng rỡ như vậy, chỉ khi ở gần bên anh mới nở rộ

Hơn nữa anh nhớ rất rõ, thời điểm cô và anh diễn chung, cô cũng không dám nhìn anh

Tư Không Cảnh nhìn bọn họ, đưa tay bóp nhẹ trán mình

"Uranus, cậu làm sao vậy?" Phụ tá vừa nhìn thấy anh nhíu mày lại, lập tức hỏi "Nhức đầu sao?"

"Không có!" Anh lắc đầu một cái, thu tay lại, về mặt càng thêm hờ hững

"Tốt!"

Đạo diễn Kim lúc này vỗ tay một cái, nhìn máy quay rồi gật gù đầu "Lâu Dịch, cậu thật sự giúp Phong Hạ tìm được cảm giác để nhập vai rất tốt, khá lắm, tốt hơn trước rất nhiều"

Lâu Dịch nhún vai một cái, nháy nháy mắt với Phong Hạ

Cô cũng cười, lòng nặng nề như nhẹ nhõm đi không ít

Cảnh kế tiếp là cảnh diễn của một mình Tư Không Cảnh, Phong Hạ trở lại ghế ngồi nghỉ, vừa uống nước vừa chăm chú nhìn anh

Nhìn từng hành động của anh, hay cả những thái độ nét mặt, cô đều cảm thấy rất tỉ mỉ, cẩn thận

Trong làng giải trí, những nghệ sĩ nam đẹp trai có rất nhiều, đủ kiểu, đúng là rất mê người, cũng có tài hoa, khiến người ta hâm mộ không dứt

Nhưng Tư Không Cảnh thì chỉ có một

Cô nhớ trước kia Giản Vũ Doanh từng nói với cô, anh mới bước chân vào làng giải trí liền nhận được một lời dự đoán của một tiền bối, trong vòng mười năm anh sẽ là người nổi tiếng nhất làng giải trí, không có một ai sánh bằng

"Này!" Lúc này, Lâu Dịch ngồi ở một bên đột nhiên đưa tay quơ quơ trước mặt cô "Mình đoán hết cảnh Tư Không Cảnh diễn hôm nay cũng trễ lắm rồi, cảnh diễn tiếp theo của cậu và anh ta chắc phải để đến ngày mai, buổi tối cậu giúp mình một chuyện được không?"

Nhìn về mặt Lâu Dịch vô cùng khẩn thiết (khẩn trương + cần thiết)

"Hả?" Cô có chút ngạc nhiên "Chuyện gì?"

"Là Vi Vi." Sắc mặt anh rồi rầm "Cô ấy mới đi quảng bá đĩa nhạc trở về, mà ngày mai mình có một cảnh diễn đơn, phải nắm chắc lời thoại, cho nên cậu giúp mình mua quà tặng cô ấy, rồi đi uống nước được không? Mình sẽ chờ cậu đi, ở trong xe chờ cậu"

"Ừm." Cô suy nghĩ một chút "Mình nói chẳng lẽ hai người lại cãi nhau sao?"

Nghe xong Lâu Dịch ngăn người ra, lâu sau tùy ý khoát tay áo Nói đến tình yêu thì cãi nhau là không thể không có, hai ngày này cô ấy lại đến kì kinh nguyệt (ý chỉ chị Vi Vi mấy ngày này dễ nóng tính ý ^^) Mình thật sự bị cô ấy dày vò không chịu nổi, cho nên cậu giúp mình một chút đi

Thật ra cô luôn không thích can thiệp vào chuyện của người khác, nhất là vấn đề tình cảm, cảm thấy không tốt lắm, thế nhưng nhìn thấy vẻ mặt buồn chán của cậu ta, cô lại mềm lòng, lâu sau liền gật đầu đồng ý

"Được, vậy mình giúp cậu tặng quà, còn lại những thứ khác mình sẽ không để ý!"

"Ok ok" Lâu Dịch vui vẻ mà thờ phào nhẹ nhõm "Không hổ là bạn tốt của mình, cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp"

Sau khi kết thúc phần diễn ngày hôm nay, Lâu Dịch liền mượn xe tới đây, từ cửa sau len lén đón cô đi

Phong Hạ thay bộ đồ thường, vốn là muốn nhắn tin để báo cho Tư Không Cảnh, nhưng lại phát hiện điện thoại hết pin mà Lâu Dịch lại đang giục, cô không còn cách nào khác đành vội vàng lên xe

Đến quán trà ở thị trấn T, cô cầm theo quà tặng, đề thấp vành nón đi thẳng đến bàn trà của Trần Vi Vi

Trần Vi Vi thấy có người ngồi vào ghế đối diện, vội vã ngẩng đầu lên, thấy là cô, khuôn mặt có chút thất vọng nhưng rồi lại nhanh chóng thay bằng tò mò

"Xin lỗi!" Cô cười cười với Trần Vi Vi, sau khi ngồi xuống liền đem món quà đẩy về phía người đối diện "Lâu Dịch bị đạo diễn bắt ở lại diễn thêm, nên nhờ tôi gửi cô món quà"

Trần Vi Vi rất bình tĩnh, nhìn Phong Hạ khẽ gật đầu nói "Được, cảm ơn cô"

Hai người tuy cùng một công ty đại diện nhưng bình thường không hề tiếp xúc, cũng bởi vì có quan hệ với Lâu Dịch nên đôi khi có gật đầu chào hỏi

"Không cần!" Phong Hạ thờ phào một cái, hơi suy nghĩ nên làm sao giúp tiểu tử Lâu Dịch làm lành với Trần Vi Vi "Tôi thấy hai ngày nay Lâu Dịch luôn lo lắng, hôm nay biết cô trở lại, mới khôi phục lại một chút sức sống"

Trần Vi Vi nghe, vẻ mặt cũng hòa hoãn rất nhiều, "Anh ta sao. Bình thường như một con khỉ, an tĩnh một chút mới phải."

"Hi hi!" Phong hạ cười, "Vô cùng giống, bình thường thời điểm chơi Wii, cậu ấy cứ nhảy lên nhảy xuống, giống như muốn đội nón nhà lên luôn vậy"

"Wii?" lúc này Trần Vi Vi mở miệng, nhìn cô nói, "Không phải bình thường anh ta luôn đến chỗ cô ăn chực đấy chứ?"

Cô vốn muốn bật thốt lên "Đúng vậy" nhưng lại kìm lại, nói cẩn thận "Không phải bình thường, thỉnh thoảng công việc ít mới đến với lại cũng không ở lâu"

"Vây....." Trần Vi Vi dường như suy nghĩ điều gì đó, lâu sau mới khẽ cười với cô "Tôi và anh ấy quen nhau chưa bao lâu, cho nên có nhiều điều về anh ấy tôi còn chưa biết, nhớ lại lúc mới vào công ty tôi còn nghe nói quan hệ của hai người rất tốt"

"Ừ, bởi vì cùng vào làng giải trí một lúc, giống như tình cảm đồng nghiệp thôi" Lời nói của cô cẩn thận hơn nữa "Tôi cảm thấy, cậu ấy rất để ý cô, mà bây giờ phải che giấu với công ty đại diện và người ái mộ, hai người chắc rất cực khổ"

Trần Vi Vi cười cười, không nói cái gì nữa

Thật vất vả mới hoàn thành sứ mạng của Lâu Dịch, thời điểm hai người trở lại khách sạn gần studio cũng đã hơn 10 giờ

Lâu Dịch cẩn thận đem xe cất vào ga – ra rồi cùng Phong Hạ một trước một sau, vào từ hai cửa của khách sạn

Chênh lệch nhau khoảng 10 phút đồng hồ, hai người mới cùng vào thang máy, đi lên trên

"Phù." Cửa thang vừa máy đóng, Lâu Dịch lập tức cười hi hi vỗ vỗ bả vai của cô, "Hôm nào gia ta sẽ tự mình xuống bếp làm toàn món ăn cậu thích để báo đáp ơn cứu mạng của cậu"

"Ừ!." Cô đồng ý qua loa một tiếng, nắm điện thoại đã hết pin trong tay mà lòng lo lắng có thể Tư Không Cảnh đang rất gấp gáp tìm mình hay không?

Lúc này thang máy "Đình" một tiếng, đã đến tầng lầu

Hai người sóng vai đi ra ngoài, đi chưa được mấy bước, cánh cửa một căn phòng trước mặt cách đó không xa đột nhiên mở ra

Tư Không Cảnh từ trong phòng đi ra, chạm mặt hai người, khuôn mặt lập tức tối sầm lại

"Tư." Cô vốn là cười tủm tỉm muốn gọi anh, nhưng nhìn anh như vậy, thậm chí có thể gọi là ác liệt, liền lập tức không dám nói gì nữa

"Cái đó." Lâu dịch quét mắt nhìn hai người, "Tôi về phòng trước, hai người. ngủ ngon"

Anh nói vừa xong, thật nhanh chóng cầm thẻ mở cửa phòng quét mã, vào phòng liền đóng rầm cửa lại

Hành lang lại yên tĩnh trở lại, Phong Hạ và Tư Không Cảnh đứng đối mặt nhau một khoảng cách không xa, anh không nói lời nào, cô cũng không biết mình nên nói gì

Lâu sau, vậy nhưng anh cũng không nói gì chỉ quay người dùng thẻ mở cửa phòng

Cô cắn cắn môi, nhìn khuôn mặt hờ hững của anh, lại nghĩ đến lúc sáng đóng phim chung đầy thất bại, trong lòng dâng lên cảm giác không thoải mái, vội vã bước qua anh muốn về phòng của mình

Ái ngờ, lúc này anh lập tức giữ cổ tay cô lại, không đợi cô nói chuyện liền mặt lạnh lùng cô vào trong phòng

Cửa phòng đóng lại, không khí bên trong phòng càng thêm ngột ngạt

Tư Không Cảnh buông tay cô ra, xoay người đi vào phòng tắm

"Tư Không!" Cô đứng tại chỗ, trong lòng cảm thấy uất ức nhưng nhìn bóng lưng trầm mặc của anh, rốt cuộc không nhịn được nữa bật thốt lên tên anh

Anh dừng lại một chút

Cô xoa xoa cái mũi, bước chân chần chờ từng chút đi tới phía anh, ôm lấy anh từ đằng sau

"Anh đang tức giận sao?"

Âm thanh nhẹ nhàng vang lên bên tai, đối với anh lại như làm nũng

"Sao anh không nói chuyện với em?" Cô suy nghĩ một lát rồi siết chặt đôi tay, đáng thương nói "Anh giận em, đúng không?"

"Em và Lâu Dịch mới đi đâu về?" Một lúc sau, anh nhẹ giọng hỏi

"À!" Cô ngẩn ra rồi vội vàng giải thích "Bạn gái cậu ấy, là ca sĩ mới Trần Vi Vi của công ty bọn em, tới thị trấn T nhưng vì hai người họ mới cãi nhau nên cậu ấy sợ phiền phức, liền nhờ em đi tặng quà hộ cho Trần Vi Vi, mọi chuyện là như vậy"

Cuối cùng, cô bổ sung thêm một câu "Vốn là trước khi đi muốn nhắn tin báo cho anh, nhưng lúc đó điện thoại em lại hết pin"

Nói xong, không thấy anh nói lời nào, cô liền nghiêng đầu nhìn anh, rồi từ phía sau đi lên "Thật sự em không cố ý"

Anh cúi đầu, chỉ cần cô ngược nhìn cô có thể thấy bóng dáng của mình trong đôi mắt anh

"Ừ!" Rốt cuộc, hai lông mày của anh từ từ giãn ra, vươn tay ra kéo cô vào lồng ngực rồi nâng khuôn mặt cô lên hôn xuống đôi môi cô

Cô có thể cảm nhận được sự vội vàng của anh, lại có chút cảm giác khó nói thành lời trong cái hôn này

Quần quít một lúc, anh liền ôm cô vào phòng tắm, để bức tường chống đỡ lưng cô, bàn tay như lửa nóng dò xét đi vào quần áo cô, nhẹ nhàng sờ nắn

"Hắt xì!"

Vốn đang bị lửa tình thiêu rụi nhưng cô lại không nhận được mà hắt hơi một cái

Thấy vậy, anh vội dừng tay lại, kéo quần áo lại cho cô, ôm vào trong ngực "Bị cảm sao? Bây giờ anh đi mua thuốc cho em"

"Không cần" Cô vội vã kéo tay anh lại, ngửa đầu nhìn anh, "Không quan trọng, ngủ một giấc là tốt rồi"

Nhưng chân mày anh vẫn nhíu lại, ôm cô ra khỏi phòng tắm, đem chăn bọc kín người cô, rồi leo lên giường ôm lấy cô, để trán cô dựa vào trán mình

"Tur Không" Cô bị anh kéo, suy nghĩ một chút rồi mở miệng nói, "Anh đang ghen phải không?"

Cô có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén của anh nhìn Lâu Dịch, không chỉ vậy, buổi chiều ở studio cô cũng lơ mơ nhận ra

Anh ghen vì cô và Lâu Dịch diễn rất ăn ý, ghen vì cô đi với Lâu Dịch mà không báo cho anh đã đi mất

Anh nghe cô nói nhưng chỉ cúi đầu nhìn cô mà không hề trả lời

Trên mặt Phong Hạ lộ ra nụ cười xảo trá, vươn tay ngắt cái mũi cao cao của anh "Anh thật hư"

Anh vẫn không nói gì, rồi đột nhiên xoay người đè lên người cô, hôn cô thật sâu

Đôi môi bị lấp kín, cái mũi cũng bị hơi thở của anh ngăn chặn, "Úm... Tur Không Cảnh..... Em không thờ được"

Anh giả vờ không nghe thấy, lại dùng lực mút môi cô thật mạnh, nuốt luôn cả lời nói của cô

Tur Không Cảnh cúi đầu nhìn đôi môi sưng đỏ của cô, một lát sau mới chậm chạp nói "Anh không có cách nào chấp nhận"

"A?" Cô ngẩn ra, "Không có cách nào chấp nhận cái gì?"

"Trừ anh ra, em có hành động thân mật với bất kì người đàn ông nào" Giọng anh trầm xuống "Anh đều không chấp nhận"

Âm thanh của anh trầm thấp, mang theo vài phần lạnh nhạt, lại có thể để lộ ra sự khác thường trong cảm xúc

Cô nhìn anh, ánh mắt đầy dịu dàng, lâu sau đưa tay ôm lấy cổ anh, nhỏ giọng nói "Em cũng vậy, không thể!!"

Cô cũng không thể chấp nhận, giống như hôm nay nhìn anh và Trần Đình diễn chung, đụng tay đụng chân mà lòng cô cực kì khó chịu

Bởi vì quá yêu, nên ham muốn độc chiếm càng mãnh liệt, chỉ muốn anh là của riêng cô, bên ngoài của anh, tình cảm của anh, cảm xúc của anh..... cũng không muốn bất kì ai nhìn thấy

Cô rất yêu anh, cho nên suy nghĩ này, rất bình thường phải không?

"Hạ Hạ." Anh cúi đầu nhìn cô không chớp mắt, "Em....."

Anh chỉ mới nói một chữ, nhưng nét mặt lại như đoán, phân vân, qua thật lâu cũng không nói tiếp về còn lại

Ánh mắt cô lóe lên một cái, như đã hiểu điều anh muốn nói

Lâu sau, anh ôm rời khỏi giường, đặt cô xuống, chỉnh sửa lại tóc cho cô “Bây giờ đổi đồ diễn, em và anh sẽ thử diễn các cảnh, giống như những gì diễn hôm nay”

"Hả?" Cô nhất thời không kịp phản ứng.

“Về sau vào mỗi buổi tối, anh và em sẽ tập diễn trước, như vậy khi diễn thật, em sẽ quá khấn trương mà lo lắng” Khóe miệng anh khẽ nâng lên “Nếu làm, nhất định phải làm xong, phải thật cố gắng. Cho dù kết quả chưa chắc tốt nhưng sẽ không hối tiếc, đúng không?”

Chung quy là vì anh quá yêu cô

Yêu đến mức nếu biết cô càng hoàn hảo, thì sẽ càng xuất sắc hơn, dần dần sẽ có nhiều chuyện anh không thể nắm trong tay, nhưng cũng vì yêu cô mà anh không muốn ép cô làm những điều cô không thích

Mà chỉ cần là điều cô muốn làm, anh sẽ không tiếc bất cứ điều gì để giúp cô đạt được

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Đêm vào cuối thu dần trở nên yên tĩnh. Thị trấn T về đêm cũng mang theo hơi lạnh cuối mùa.

Tư Không Cảnh mặc trang phục diễn có chút đơn bạc, lại lấy áo khoác mặc lên người Phong Hạ, bật đèn pin ngồi nói chuyện với cô.

“Em nghỉ ngơi một lát đi,” Bây giờ là 3h sáng, trên mặt anh lại không mang chút mệt mỏi hay buồn ngủ nào, âm thanh vẫn dịu dàng “Ngủ thì sẽ không mệt nữa, có muốn ngủ một chút không?”

Cô nhẹ nhàng gật đầu một cái, lắc đầu “Dù sao còn hai giờ nữa là bắt đầu rồi, Đang ngủ lại phải xuống giường, em sẽ không dậy được mất.”

Nhìn cô vẫn còn nét buồn ngủ, khuôn mặt hết sức đáng yêu, khóe môi anh liền cong lên, cười cười nói với cô “Bên cạnh việc chụp ảnh bổ sung cho ngày hôm qua, ngày hôm nay bắt đầu chính thức diễn theo kịch bản. Về sau, sau khi kết thúc mỗi buổi quay, anh sẽ ở lại giúp em về kỹ thuật diễn.”

“Vâng,” Cô gật đầu một cái, rồi lại nhanh chóng lắc đầu “Anh thức khuya như vậy nhất định sẽ rất mệt, em sẽ đau lòng.”

“Bằng không... như thế này nhé,” Cô mở to hai mắt nhìn anh “Mỗi ngày sau khi quay xong, anh hướng dẫn em hai tiếng sau đó về nghỉ ngơi. Cứ quyết định như vậy đi. Không cho phép phản đối.”

Anh nhìn vẻ mặt của cô thấy hết sức nghiêm túc, càng nghĩ càng thấy buồn cười “Ừ,” một tiếng “Hôm nay vào thời điểm chụp ảnh, chỉ cần nhìn anh như bây giờ, như lúc bình thường chúng ta nói chuyện với nhau vậy.”

“Hạ Hạ, bất kể là trong phim hay ngoài đời thực, anh đều là một người.”

Anh nhìn vào mắt cô, nhận nhặt bổ sung thêm một câu “Khi anh hóa trang cũng vậy, hay khi anh mặc trang phục thường ngày cũng vậy, anh vẫn là anh.”

“Cho nên, không cần khấn trương, biết không?”

Đáy mắt cô có sóng khẽ lưu chuyển, nhìn anh dùng lực gật đầu một cái “Vâng.”

...

Từ đêm khuya đến sáng sớm,

Anh nói chuyện với cô hơn một giờ, dần dần, đèn pin trong tay cũng không cần đến nữa, xa xa, phía chân trời hiện lên từng đốm sáng màu đỏ nhạt.

“Tư Không.”

Ngày thường cô rất thích ngủ nướng nên lần đầu tiên được nhìn thấy cảnh bình minh đẹp như vậy, thì lập tức tỉnh táo, vội vàng chạy lên trước mấy bước,

lời kéo tay anh chỉ về phía chân trời, “ Anh và em đi xem mặt trời mọc đi!”

“Ừ,” Anh không nói gì thêm, chỉ đưa tay giúp cô kéo lại áo khoác chặt hơn một chút.

Phía chân trời nơi mặt trời đang lên, cả thị trấn T cũng bị bao phủ bởi một vàng sáng nhàn nhạt.

“ Anh có còn nhớ không? Lúc ở Florence,” Cô đứng bên cạnh anh, đột nhiên nhỏ giọng thì thầm, “ Lúc ấy anh và em cùng ngắm trời chiều.”

Cả cuộc đời này cô cũng sẽ không quên, ở bờ sông Arnaud, anh đã kể với cô về tình yêu của Dante, đã cùng cô ngắm cảnh mặt trời sắp lặn.

Còn có ở trên đỉnh núi Phú A tác, anh đã cho cô một lời cầu hôn lãng mạn.

Ký ức chỉ có bốn ngày, nhưng cô đã cảm thấy đủ lâu rồi, không hề có một chút tiếc nuối.

“ Tư Không, anh xem này,” Bỗng nhiên không biết cô lấy từ đâu ra một chiếc nhẫn kim cương, tựa như một đứa trẻ chưa lớn háo hức đợi được khen “ Em vẫn luôn mang theo bên người.”

“Ừ,” Anh nghiêng đầu nhìn cô, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, đưa tay cầm lấy tay cô, đem chiếc nhẫn cô cầm đặt vào giữa hai lòng bàn tay.

Ánh nắng dần dần len lỏi vào từng góc cạnh trong không gian, làm bừng sáng cả thị trấn nhỏ, cô quan sát thấy trên ngón tay anh cũng đeo một chiếc nhẫn kim cương giống hệt chiếc của cô

“ Nếu như truyền thông hỏi tới cũng không sao.” Anh nhìn cô từ từ nói “ Bọn họ cũng không có cách nào tìm hiểu được, cho nên để anh đeo là được rồi.”

Cô nhìn anh, đáy mắt đã long lanh chút nước liền liêu mạng ép trở lại, khẽ cười, giọng nói có mang chút ngang ngược “ Không cho anh tháo xuống. Tư Không Cảnh, anh nghe được không đấy. Em đã nói rồi đấy nhé, này không cho anh tháo xuống. Bằng không... bằng không em liền rời anh đi, vĩnh viễn không trở lại.”

Lời nói không mạch lạc, biểu đạt giống như của một đứa trẻ vậy.

Khi đã phản đối điều gì, không thể nói với giọng hiền hòa, thân nhiên được.

Anh nhìn cô, siết tay cô chặt hơn, đem đến bên môi hôn nhẹ một cái.

Mặt trời mọc rải ánh sáng lên khuôn mặt tuấn mỹ của anh, cô nhìn vào đôi mắt anh thấy ở đó sự chân thành tha thiết.

Cô cứ thế nhìn anh chăm chú, thậm chí có chút tham lam, như muốn tỉ mỉ đem từng chi tiết của anh khắc vào lòng.

Trước kia, lúc còn học đại học, mỗi khi nhàm chán, rảnh rỗi, cô thường xem rất nhiều phim, đặc biệt đối với những phim về tôn giáo phương Tây rất có hứng thú.

Cô biết kinh Coran viết về tình yêu so với Kinh Thánh tuy không nhiều.

Nhưng khi Muslim lấy đó làm cảm hứng làm phim lại mang lại một tư tưởng quan trọng về tình yêu và hôn nhân.

Trong tình yêu là bình đẳng, là thủy chung và chân thành.

Lấy đối phương làm tín ngưỡng, làm tất cả của bản thân.

...

Khi cảnh quay của bộ phim chính thức bắt đầu.

Lần này, đáy lòng cô vẫn mơ hồ có chút căng thẳng, thời điểm này vẫn lặp lại trong đầu những điều anh dặn.

Tin tưởng anh, vô luận là trong phim hay ngoài phim, chỉ cần nhìn anh là được.

Phong Hạ, mày nhất định phải cố gắng, không được làm cho anh ấy thất vọng.

“Cắt.”

Đạo diễn Kim ho khan hai tiếng, rút cuộc trên mặt cũng lộ ra chút tươi cười “ Phong Hạ hôm nay không tệ, so với hôm qua thì tốt hơn nhiều.”

Mặc dù không hoàn toàn là khen ngợi nhưng vẫn là một câu khẳng định.

“ Cảm ơn đạo diễn Kim.” Tăng đá trong lòng cô từ hôm qua rốt cục giờ mới được hạ xuống, vội vàng nghiêng đầu nhìn Tư Không Cảnh.

Trên mặt anh cũng có ý cười thân thiện, dù không rõ ràng nhưng cũng đủ làm cho lòng cô tràn đầy vui sướng.

Sau khi cảnh quay này kết thúc, những tình tiết trong kịch bản dần được đẩy lên cao trào.

Thẳng đến lúc ăn cơm trưa, Phong Hạ mới sực tỉnh, phát hiện tất cả mọi người trong Studio đều nhìn mình với ánh mắt hết sức quý dị, mới biết mọi người có gì đó không đúng.

Đúng rồi, Lâu Dịch.

Từ buổi sáng lúc cô đến studio cho đến bây giờ, vẫn không thấy Lâu Dịch đâu.

“Jessie” Cô uống một ngụm nước, quét qua bốn phía một lần, chau mày hỏi Jessie, “Lâu Dịch đâu? Cậu ấy đi đâu rồi, cả ngày hôm nay cậu ấy hình như không đến Studio phải không?”

Jessie vừa nghe cô nói như vậy, nét mặt trở nên lúng túng, trao đổi ánh mắt với Amy bên cạnh mới chậm rãi nói, “Anh ấy, anh ấy bị bệnh, đã xin phép đạo diễn Kim... Bây giờ đang nghỉ ngơi trong phòng.”

Lúc nói chuyện jessie cũng không dám nhìn vào cô,

trong lòng đột nhiên có dự cảm không tốt, đặt chén nước xuống, trầm mặc hai giây mới dám lên tiếng, “Hai cô nhanh nói thật cho tôi biết!”

“Đề tôi nói cho cô,” Lúc này người đại diện đứng bên cạnh Trần Đình đi tới, nhìn cô với vẻ giễu cợt “Cô không phải là không xem Microblogging đây chứ? Hôm qua, Lâu Dịch đi cùng cô tới quán trà gặp Trần Vi Vi. Thời điểm anh ta ở trong xe đã bị phát hiện rồi. Bây giờ trên mạng đang xôn xao về ‘cuộc tình tay ba’ của các người đây.”

“Trần Vi Vi là ca sĩ mới đang hot hiện nay, cũng được đứng trong bảng xếp hạng top 10. Top tuyệt đối sẽ không bỏ cô ta. Mà trong chuyện này, giữa cô và Lâu Dịch, tất nhiên sẽ có một người bị loại bỏ.”

Phong Hạ nghe người đại diện nói chuyện, vẻ mặt dần lạnh xuống.

“Chúc cô nhiều may mắn, không biết còn được diễn vai chính này trong bao lâu nữa đây?” Nói đến đây, đối phương nhẹ nhàng đi tới gần, nói nhỏ bên tai cô, “Kiểu người như cô, toàn đẩy Lynn vào tình thế bất buộc.”

Cô cũng không phản bác, mặt không thay đổi xoay người cầm điện thoại đi ra ngoài studio.

Cô gọi cho Lâu Dịch, điện thoại có tín hiệu nhưng thật lâu cũng không có ai nghe máy.

Phong Hạ cúp điện thoại, mở Microblogging ra xem, càng xem, trên mặt lo lắng càng nhiều.

Cô đọc những dòng chữ trên màn hình, chân có cảm giác không đứng vững được. Bỏ điện thoại chột reo.

“Cậu đang ở đâu?” Cô vội vàng hỏi.

“Mình à... ở công ty chứ sao.” Âm thanh lười biếng của Lâu Dịch vang lên “Mình tiếp nhận báo cáo nghỉ phép rồi, tiểu gia ta rớt cuộc cũng có thể ngày ngày ở nhà sống phóng túng rồi, hâm mộ chưa?”

Cô nghe Lâu Dịch nói vậy, tay nắm chặt điện thoại, chóp mũi có chút ê ẩm.

“Hạ Hạ à,” Âm thanh của anh ta mang theo nét đùa giỡn “Mau khen ngợi mình đi! Mình vì con đường tốt đẹp phía trước của bạn gái, vì bạn bè mãi mãi trong tương lai, mà vứt bỏ đi cái tôi. Bây giờ nhất định cậu cảm thấy mình là người đàn ông tốt nhất thế giới, còn tốt hơn cả Tư Không Cảnh nhà cậu nữa đúng không? Hahaha.”

Cô hít một hơi thật sâu mới thở ra, trước mắt đã có chút mờ hồ.

Cô có thể nghĩ đến nhất định lúc Lâu Dịch rời khỏi thị trấn T đã dặn dò kỹ Jessie và Amy, thậm chí cả những người khác, để bọn họ không nói cho cô biết.

Những sai lầm, khó khăn, cậu ta chỉ biết một mình gánh chịu, tuyệt đối không để cô bị liên lụy.

“Này, cậu đã 20 tuổi rồi, lại còn khóc gì nữa.” Bên kia hình như đi đến một nơi yên tĩnh hơn, bên tai cô truyền đến âm thanh kích động, “Cậu đừng có làm mình mất mặt đây, cố gắng diễn cho tốt, phải giành được giải Nữ diễn viên xuất sắc nhất, nếu không gia sẽ cho người ném đủ sự trừng phạt của gia.”

“Lâu Dịch” Cô cắt đứt lời cậu ta, cô gắng để cho giọng nói mình tỉnh táo lại “Cậu nói cho mình biết, kết quả xấu nhất là như thế nào?”

Cậu ta trầm mặc một lát “Công ty tạm thời cũng chưa nói quá nhiều, chỉ mới thông báo ngừng mọi việc từ bây giờ thôi, vai diễn trong < Hồng Trần > cũng lưu lại, vừa nghe Giám vũ Doanh nói vai nam phụ đã có ứng cử viên khác.”

“Mình nhất định sẽ giúp cậu.” Hốc mắt cô đỏ lên, lặp đi lặp lại mấy từ, “Lâu Dịch, bất luận là phải nhờ người nào, nợ bao nhiêu ân tình, mình cũng nhất

định sẽ giúp cậu.”

Bên kia, Lâu Dịch có vẻ trầm mặc hơn, lặng yên tỏ vẻ đã biết, giọng nói vẫn mang vẻ cố chấp “Cậu nghe mình nói, vẫn chưa có quyết định cuối cùng, không nhất định là kết quả xấu nhất. Cậu không cần phải suy nghĩ đến chuyện này, cũng không cần vì nó mà làm ảnh hưởng đến cảm xúc khi quay phim. Thật đấy, đây là điều duy nhất mình muốn cậu làm... Mình thực sự không sao cả.”

“Phong Hạ, chúng ta đã từng nói, phải cùng nhau cố gắng” Anh cười nhẹ một tiếng, “Cho nên hiện tại chỉ là chậm hơn cậu một chút thôi, chỉ cần cậu đi chậm chờ mình, mình sẽ vượt qua cậu ngay thôi.”

Cô nhắm mắt lại, chậm rãi nói, “Được.”

Cắt điện thoại, cô đi thẳng đến toilet.

Trong phòng rửa tay không có ai, cô mở vòi nước ra, lấy bàn tay dính nước lạnh lẽo áp lên mặt mình. Cho đến khi cả người cũng cảm thấy lạnh, mới giương mắt nhìn hình ảnh bản thân trong gương, khóa vòi nước rồi đi ra ngoài.

Đường đi ra có một góc tối, cô vừa đi đến đấy, đột nhiên bị một người kéo vào.

“Sao vậy?”

Tư Không Cảnh để Phong Hạ đối mặt với mình, mượn ánh đèn u ám nhìn kỹ khuôn mặt cô “Đã xảy ra chuyện gì?”

Cả thời gian ăn trưa, anh đều ngồi một mình trong xe, nhìn thấy cô cầm điện thoại đi ra ngoài studio một lúc lâu mà không thấy trở lại, trực giác của anh cảm thấy có chuyện gì đó xảy ra.

“Trên Microblogging? Hay là dư luận?” Anh lấy tay giữ lấy khuôn mặt cô, đem hơi ấm từ tay truyền sang gương mặt lạnh lẽo của cô, “Anh không nhìn điện thoại, cũng không nghe người khác, anh chỉ muốn nghe chính em nói.”

“Lâu Dịch bị thông báo ngừng tất cả công việc, cả vai nam phụ trong” Chỉ khi đứng ở trước mặt anh, cô mới có thể gỡ phòng bị xuống mà bộc lộ sự kinh ngạc và đau lòng, nó thấm vào tận xương tủy. Loại cảm giác này, đúng là vô cùng, vô cùng khó chịu.

“Chuyện ngày hôm qua bị phát hiện, Top thì bảo vệ Trần Vi Vi, Lâu Dịch vì em nên mới...” Cô nhìn anh, nói thật chậm “Tư Không Cảnh, có phải anh đã từng nói rằng, trong ngành giải trí, sẽ không có bạn bè chân chính, dù có tốt thế nào đi chăng nữa, chỉ cần gặp một vài vấn đề khó khăn cũng sẽ trở mặt.”

“Nhưng mà, em và Lâu Dịch sẽ không thay đổi trở thành như vậy.”

Tư Không Cảnh lẳng lặng nhìn cô, gật đầu, “Anh biết.”

“Em nói với anh không phải muốn anh giúp cậu ấy. Cậu ấy là bạn của em, em không muốn vì cậu ấy mà anh đi làm những việc nợ ân tình của người khác.”

Cô bình tĩnh nhìn anh, “Em biết ở thời điểm hiện tại, mình cũng chỉ là một nhân vật nhỏ bé, không có gì cả, nhưng em biết một điều, em nhất định sẽ giúp cậu ấy.”

“Hạ Hạ.” Anh đột nhiên ngắt lời cô, “Em sai rồi. Cậu ta là bạn của em, cũng chính là bạn của anh, anh giúp cậu ta cũng là điều nên làm.”

Phong Hạ ngăn ra, nhăn mày lại, muốn nói điều gì lại bị anh dùng tay chạm vào môi cô ngăn lại, “Anh là người khi làm việc, trừ khi bản thân tự nguyện hoặc xuất phát từ bản năng thì không ai có thể ép buộc anh. Em không cần nói bất kỳ điều gì, lát nữa khi quay xong, anh sẽ nhờ người giúp một tay.”

“Vội lại,” Anh khẽ mỉm cười “Căn bản là anh nợ cậu ta một món nợ nhân tình.”

**

Mặc dù trong lòng suy nghĩ về chuyện của Lâu Dịch, nhưng trong quá trình quay phim từ xế chiều cho đến tối, Phong Hạ thủy chung hòa mình vào nhân vật.

Cô tuyệt đối sẽ không để bất kỳ ai dễ dàng nhìn thấy bản thân mềm yếu.

Nhân vật này, cô cũng không muốn nhường cho bất kỳ người nào.

“Được rồi, hôm nay đến đây thôi.” Về mặt đạo diễn Kim cũng có chút mệt mỏi, đưa tay vuốt mi tâm, nhìn mọi người nói “Ngày mai có thể tiến độ sẽ nhanh hơn so với hôm nay.”

“Còn có,” Đạo diễn Kim ho khan một tiếng “Vấn đề của Lâu Dịch do công ty cậu ta phụ trách, không liên quan đến tổ đạo diễn và tiến độ làm phim. Phim nhất định phải quay, nam phụ cũng nhất định phải có người thay thế.”

“Đạo diễn Kim.” Người vẫn luôn đi theo đoàn làm phim, tương tự với người phụ trách của diễn viên, chợt vội vàng cầm điện thoại chạy tới “Tôi vừa mới

nhận được điện thoại, người tiếp nhận vai thay Lâu Dịch...”

Anh ta còn chưa kịp nói xong, hai chiếc xe từ ngoài lần lượt lái vào Studio.

Phong Hạ nghiêng đầu nhìn, là Land Rover.

Xe dừng hẳn, mấy người giống như là người phụ trách của công ty đại diện xuống xe.

Không bao lâu sau, ghế xe của chiếc xe thứ hai được mở ra, một người đàn ông mặc áo sơ mi đen mỏng, quần tây tu từ bước xuống.

Mấy người đại diện của công ty sau khi xuống xe vẫn đứng yên cho đến khi người kia xuống xe, họ mới dám tiến lên một bước, theo sau người đó cùng đi tới.

“Anh ta...” Lúc này, Phong Hạ chợt nghe Amy đang đứng bên cạnh nói nhỏ “Nhìn quen quen, hình như trước kia tôi có thấy ở đâu rồi.”

Đoàn người càng đi càng gần, Phong Hạ lúc này mới nhìn rõ người đàn ông kia.

Tương đối xuất sắc.

Không giống Tư Không Cảnh tuần mỹ, không giống Lâu Dịch anh khí, trên người anh ta có một loại nhìn không thấu.

Cũng có thể nói là bẩm sinh tài trí hơn người.

“Đạo diễn Kim” Đoàn người dừng lại, một người trong số đó đi tới nhìn đạo diễn Kim nói “Bộ phim vẫn sẽ tiếp tục quay. Hôm nay gây thêm phiền toái cho ngài rồi.”

Đạo diễn Kim gật đầu một cái, tầm mắt trượt trên người kia “Vị này là...”

“Mục Hi.” người đó khẽ khom lưng cung kính nói “Thiếu gia của công ty Live.”

Tất cả mọi người chỗ này đều cả kinh, biến sắc, cũng có người nhận ra anh ta, liên tiếp nhỏ giọng phát ra tiếng than sợ hãi.

Live, cũng chính là công ty đại diện của Tư Không Cảnh, là công ty đứng đầu ngành giải trí hiện nay.

“Hai công ty Live và Top cùng liên hợp nhưng vai nam phụ chọn đi chọn lại cũng không thấy ai thích hợp, cho nên, thiếu gia tự mình đến để nhận vai diễn,”

Người nhân viên nhìn vẻ mặt chất vấn của đạo diễn, dần dần lộ ra nụ cười kiêu ngạo “Đạo diễn Kim, ông cũng không nên coi thường thiếu gia của chúng tôi.”

“Ngài ấy từng là người sản xuất phim đứng đầu Hollywood, có rất nhiều lời mời ngài ấy cùng liên minh, vì muốn quản lý công ty nên ngài ấy mới không nhận lời. Chỉ cần xem ngài ấy diễn một đoạn ngắn, đạo diễn chắc chắn không có gì để chất vấn.”

Lời này ngầm nói, được anh ta tham gia bộ phim, toàn bộ đoàn làm phim đều vô cùng vinh dự.

Phong Hạ nghe được những lời này, ánh mắt cũng dần buộc chặt quan sát anh ta. Ai ngờ, tầm mắt của người gọi là Mục Hi đó cũng vừa vận quét tới đây.

Đôi mắt kia sâu hơn so với bất kỳ ai cô từng gặp.

Sâu không thấy đáy.

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Người phụ trách của Live nói xong liền nhìn về phía Mục Hi có ý xin phép.

Lúc này, Mục Hi nhìn về phía đạo diễn Kim, gật đầu nhẹ một cái, giọng nói trầm thấp, nguội lạnh, “Vừa rồi ở trên xe, tôi đã xem qua kịch bản, nếu như cần thiết, bây giờ tôi có thể diễn một cảnh ngắn.”

Thời điểm anh ta nói chuyện, chung quanh cơ hồ không vang một tiếng động. Đạo diễn Kim hình như cũng có chút bị khí thế của anh ta lấn bước, im lặng một lúc mới nói, “Ừ, tốt, có thể.”

Phong Hạ đứng tại chỗ, còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy Mục Hi xuyên qua những người ngăn trở đi tới trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống nói “Cô là người đóng nữ chính?”

Ánh mắt của anh ta thực sự là quá mức sâu lạnh, nhất thời cô cảm thấy hơi khó chịu, lui về phía sau nửa bước mới nói “Đúng vậy.”

“Vậy thì phiền cô một chút.” Khi anh ta nói chuyện, giọng tuyệt không cho người khác con đường cự tuyệt.

“Phong Hạ” Chủ quản tổ diễn viên dùng ánh mắt ý bảo cô “Cô đi diễn cùng với Mục Hi một đoạn đi.”

Phong Hạ trong lòng không quá tình nguyện nhưng cô còn chưa lên tiếng, Trần Đình đang ở một bên đột nhiên bước lên trước mấy bước, giọng nói dịu dàng “Tôi cũng có thể phối hợp diễn cùng anh, phần diễn của hầu hết các diễn viên trong kịch bản tôi cũng tương đối rõ ràng.”

Mục Hi nghiêng đầu nhìn cô ta, chỉ nói ra hai chữ “Không cần.”

Anh ta cứ như vậy, dùng hai chữ cự tuyệt lời mời diễn của nữ nghệ sĩ nổi tiếng nhất trong giới giải trí.

Sắc mặt của Trần Đình lập tức thay đổi, vẻ mặt hết sức rối rắm, giống như là không thể tin, như là tức giận, khổ sở. Mà những người ở đó thấy thế, mặt ai cũng khác thường nhưng cũng không ai dám lên tiếng nói gì.

Mục Hi cũng không quan tâm, chỉ bình tĩnh nhìn Phong Hạ đang đứng cách đó không xa.

Phong Hạ hít một hơi thật sâu, một lúc sau mới đi tới.

Cả studio yên lặng như tờ, Mục Hi đợi cô đi vào trường quay sau đó dừng lại, mới chậm chậm nói “Sáng nay lúc ở bên suối, ta chợt nghĩ tới một chuyện,” Mới vừa rồi còn là một người lạnh lùng, hờ hững, lúc này trên mặt lại từ từ lộ ra một nụ cười, “Lúc ta còn nhỏ, trên núi giả cạnh cái ao ta thường tắm, ta có khắc lên đó một hàng chữ.”

Trên gương mặt anh tuấn của Mục Hi không kiềm chế được nụ cười. Là Phong Nhã, nhìn thân mật như thế, lại xa cách như vậy,

Cô rất quen thuộc với hình ảnh của Lâu Dịch khi diễn những vai như thế này, đa tình, du côn,... Nhưng lại không biết, một nhân vật do Mục Hi tạo dựng lại đánh vào thị giác người xem như vậy.

Làm cho người ta biết rõ con đường phía trước là địa ngục sâu không thấy đáy mà vẫn kích động nhảy vào.

“Đã có thủy mặc thanh hoa, sợ gì khoảnh khắc phượng hoa.” Anh ta mặc thường phục, không thay trang phục, nhưng lại không hề có một chút nào là không ăn nhập với hoàn cảnh này cả “Những lời này ta thực sự rất thích, An Bình, nàng có thích không?”

Hấp dẫn rung động lòng người, phong lưu đến tận xương tủy.

Cô nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh ta lúc này từ từ nổi lên nhu tình, dùng móng tay bấm bấm vào lòng bàn tay mình, mới nói theo kịch bản “Tựa như màu của nước, cho dù sẽ theo ngày từ từ mà tiêu tan, phai mờ đi, có thể không còn đẹp như lúc đầu, nhưng cũng đã thấm vào tận xương tủy, xác nhập vào mặt nước, đúng không?”

“Ừ.” Anh ta từ từ bước tới gần cô, khẽ cúi đầu, bỗng nhiên đưa tay chạm vào giữa mi tâm của cô, “Nhập vào tận xương tủy, không có cách nào lấy đi được.”

Cự ly gần ngay bên cạnh mà khoảng cách lại xa đến thế. Cảm thấy hô hấp của anh ta gần trong gang tấc, cơ thể cô lập tức cứng ngắc.

Mục Hi duy trì động tác này 10s mới trở về vị trí cũ, nhìn về phía đạo diễn Kim.

Đạo diễn Kim ngăn ra, mới lập tức gật đầu, vỗ tay, trong mắt là sự tán thưởng “Không chê vào đâu được, hoàn mỹ không một chút thiếu sót.”

Trong nháy mắt, hô hấp của mọi người trong trường quay cũng dừng lại, nghe đạo diễn Kim nói xong mới phản ứng kịp, đều dùng lực vỗ tay.

Chỉ một đoạn ngắn như vậy nhưng lại diễn đúng thời gian quy định, không hề có một chút sai lầm.

Trên mặt người phụ trách của Live lập tức trở nên kiêu ngạo như là đã đoán biết trước được, nói với đạo diễn Kim “Có thiếu gia của chúng tôi tham gia, năm nay nhất định sẽ thành công, hiện tại cũng đã thông qua sự xét duyệt của đạo diễn, cho nên hôm nay thiếu gia sẽ chính thức tham gia vào đoàn làm phim.”

“Được. Hợp tác vui vẻ.” Đạo diễn Kim hài lòng gật đầu.

Tất cả đã kết thúc, Mục Hi cũng không nhìn bất kỳ ai, thẳng tắp nghênh ngang rời khỏi studio.

Buổi tối, Phong Hạ tắm qua loa, đứng thời gian liền khoác áo khoác sau đó đi ra khỏi khách sạn đến studio.

Từ xa đã nhìn thấy Tư Không Cảnh ở bên trong studio, người hơi cúi xuống mặt đất đang chuẩn bị cái gì, bên cạnh đặt một chiếc đèn sạc điện tiết kiệm năng lượng.

Cô lặng lẽ tiến tới phía sau, lập tức nhảy lên lưng anh, đồng thời lấy tay bưng kín mắt anh lại “Không được nhúc nhích, cướp sắc đây.”

Cảm nhận được lòng bàn tay mang theo hơi ấm của cô, động tác trên tay anh cũng dừng lại, khóe môi hiện lên một nụ cười yếu ớt.

“Ăn com trước.”

“À?” Cô ngẩn ra, vội vàng buông tay đi vòng đến trước mặt anh, nhìn anh lấy đồ ăn nhanh đi đun nóng, vui vẻ hoan hô “Em cứ nghĩ là em phải nhịn đói cơ. Hiện tại quả thực em có thể ăn hết một cái đầu voi đấy.”

Tư Không Cảnh lấy ra một đôi đũa ngẩng đầu nhìn cô.

Khuôn mặt của anh ở trong bóng đêm, nhờ ánh sáng nhợt nhạt, anh nhìn cô rất chăm chú, cô bị anh nhìn đến ngây ngốc, ngoan ngoãn cúi đầu xuống, hôn lên môi mỏng của anh một cái.

“Ừ, đã thanh toán xong tiền com.” Anh nhẹ giọng cười một tiếng, đem đũa cùng hộp com đưa cho cô “Ăn nhanh không tốt cho dạ dày, ăn từ từ thôi, không có ai giành với em đâu.”

Cô cười giống như một đứa trẻ, một bên vừa vui vẻ ăn vừa gật đầu.

“Tư Không.” Cô ăn vào một miếng chột nhớ tới chuyện gì, nghiêm nghị nhìn anh “Tư Không, anh không cần tức giận.”

Anh đang cúi đầu mở hộp com của mình, nghe thấy thế liền ngẩng đầu lên.

“Em nói là... Chuyện lúc sáng nay.” Cô suy nghĩ một chút, “Mục Hi, người kia chính là người muốn thay Lâu Dịch cùng em diễn một chút.”

Ánh mắt anh lóe lên một chốc lát “Có một chút ít.”

Cô nghi ngờ nhìn anh, suy nghĩ hai giây mới ý thức được ý tứ trong lời nói của anh, có nghĩa là sang nay anh có ghen và tức giận.

Tư Không Cảnh nói xong, không nhanh không chậm nhìn cô, trong mắt hàm chứa ý cười.

Phong Hạ nhìn anh, cong cong môi, buông hộp com xuống, duỗi tay về phía anh.

Rốt cuộc, anh không kiềm chế được bật cười, đem đồ trong tay để sang một bên, kéo tay cô tới gần, ôm cô vào trong ngực. “Thế nào? Cảm thấy được ôm ấp yêu thương mới có hiệu quả?”

“Vâng.” Cô ôm cổ anh, cắn nhẹ lên cằm anh, cười hi hi “Được em ôm ấp yêu thương rồi, anh sẽ không tức giận nữa?”

Anh cúi đầu, hôn lên môi cô “Nếu như em suy nghĩ một chút lấy thân báo đáp, anh sẽ lại càng không tức giận.”

Hai người cười đùa một lúc, cô ngồi trong lòng anh chột nói “Tư Không, anh có cảm thấy cái người tên Mục Hi kia là người đặc biệt kiêu ngạo không? Cảm giác như anh ta là con cưng của trời, vô cùng hung hăng, vênh vao, buổi sáng ở studio, mọi người ai cũng cúi đầu với anh ta.”

Cô vẫn còn canh cánh ở trong lòng việc bị anh ta ép buộc phải diễn cùng.

Anh vuốt vuốt sống lưng cô, vẻ mặt bình tĩnh “Anh cũng từng gặp ở công ty mấy lần, anh ta luôn luôn như vậy.”

“Anh không thích anh ta.” Anh lạnh nhạt nói “Có tài năng nhưng lòng dạ lại sâu vô cùng.”

“Em cũng cảm thấy như vậy.” Cô lắc đầu “Cùng diễn với anh ta, em cảm thấy áp lực rất lớn, cảm giác vô cùng không thoải mái, không giống với khi diễn cùng Lâu Dịch... rất dễ dàng...”

Nói đến Lâu Dịch, cô lập tức trầm mặc, yên lặng không nói gì.

Tư Không Cảnh nhìn về mặt cô, một lúc lâu mới nói “Sharon vừa mới nói qua điện thoại với anh, đã tìm được người, người đó có lẽ sẽ giúp được gì đó.”

“Thật sao?” Ánh mắt cô sáng lên.

“Thật.” Anh vuốt vuốt tóc cô, trả lời.

Nếp gấp giữa hai lông mày cô giãn ra, vẻ mặt mừng rỡ, chui sâu vào lòng anh hơn.

“Chỉ là,” Anh nhẹ giọng nói “Em biết đấy, anh không phải là người của Top, một quyết định của công ty lại cần qua rất nhiều trung gian cho nên tỉ lệ thành công không phải là lớn. ý của Sharon là vai nam phụ trong chắc chắn không còn hi vọng nhưng thông báo khôi phục công tác thì khả năng tương đối lớn.”

“Cám ơn anh, Tur Không.” Hồi lâu, âm thanh của cô từ trong ngực anh vang lên “Bất luận kết quả như thế nào, anh đều đã lấy ân tình để giúp em.”

“Sáng nay, lúc ở studio, đột nhiên em có cảm giác,” Cô vừa nói vừa chui từ trong ngực anh ra, ngẩng đầu nhìn anh, thần sắc bình tĩnh “Em thực sự rất nhỏ bé, mà ở trong làng giải trí này, còn thuộc loại nhỏ bé nhất.”

Cô vô lực để có thể giúp Lâu Dịch, bởi vì chính việc bảo vệ bản thân mình còn thấy khó khăn.

So với những nghệ sĩ khác, cô vẫn kém hơn rất nhiều, tiếp nhận ánh mắt của người khác đều thiếu sự tôn trọng, sùng bái, hướng chi, cũng giống như đối với Mục Hi, người đứng đầu công ty đại diện, cô cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

“Ba mẹ em, anh trai em đều hỏi em, bọn họ có thể cho em cuộc sống không lo không nghĩ cả đời, tại sao nhất định phải mạo hiểm vào nơi nguy hiểm, nơi mà lòng người cũng bị thay đổi, nhất định phải ở chỗ này chịu uất ức một mình”

Cô nói chậm rãi, từng câu từng chữ “Em cũng hỏi mình rất nhiều lần, cũng đã từng nghĩ đến sẽ buông tha, nhưng là, mỗi khi đến cuối cùng em lại nghĩ”

“Cuộc sống luôn luôn phải thử nghiệm một số chuyện, không đi đường tắt, trải qua đau khổ, khó khăn để đạt được thành công. Như vật mới cảm thấy mình được sống. Huống chi bây giờ, em đã không còn đường lui nữa, chỉ nghĩ tốt hơn là nên đứng ở bên cạnh anh.”

Bóng đêm yên tĩnh, lời nói của cô vang lên bên tai, từng chữ từng chữ như rót vào tim anh.

Tur Không Cảnh nhìn cô, đáy mắt xẹt qua một tia đau lòng, một lát sau giọng nói dịu dàng của anh vang lên “Hạ hạ, ai cũng sẽ bắt đầu từ con số không, nhưng chỉ cần em tin tưởng, một ngày nào đó, em cũng sẽ trở thành người đứng ở địa vị cao nhất, sẽ không bị bắt kì ai, bất kì chuyện gì thao túng.”

“Sẽ có sao?” Cô nhìn anh, nhẹ giọng hỏi.

“Sẽ,” Anh hôn lên mắt cô “Tin tưởng anh, nhất định sẽ có.”

**

Diễn xong phần diễn ngày mai, Phong Hạ kiên trì giục Tur Không Cảnh về khách sạn trước, mình thì đến khu bán đồ ăn nhanh mua đồ ăn khuya xong mới trở về.

Đêm đã khuya, khách sạn khắp nơi đều an tĩnh. Cô đi lên thang máy trở lại tầng của mình, vừa đi vừa lấy thẻ trong túi áo để mở cửa phòng. Đi qua một gian phòng, chợt nghe thấy có âm thanh kỳ quái vang lên.

Theo bản năng, cô nhìn theo hướng vào giữa gian phòng, liền lập tức cứng đờ người.

Gian phòng này, cửa không khóa chặt, hơn nữa vẫn có thể nhìn thấy ở bên trong, cách cửa vô cùng gần, vừa vặn cô có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh đang diễn ra.

Một người con gái trần truồng đang nằm trên giường, không ngừng ngậm lên thành tiếng, mà sau lưng, người đàn ông quần áo chỉnh tề, chỉ là cúi nửa thân, mặt không thay đổi giữ lấy hông của người con gái, hung hăng tiến vào từ sau.

Dù có khoảng cách, nhưng cô nhìn một cái là có thể nhận ra, gò má nghiêng tinh xảo kia, là Trần Đình.

Mà càng làm cho người ta lạnh người, chính là, gương mặt vô cảm của người đàn ông, là Mục Hi.

Hơi thở đậm mị, âm thanh ngấm vang, cơ hồ khiến cho cô không có ở trong phòng cũng run rẩy cả người. Cô tròn tròn mắt, lui về phía sau hai bước, bữa ăn khuya trên tay cũng suýt rơi xuống.

Bên trong đang là lúc hoan ái kịch liệt, cả người cô cứng nhắc, không nhúc nhích, tầm mắt Mục Hi chợt quét tới.

Anh ta nhìn thấy cô.

Cái nhìn lạnh băng kia, xông thẳng vào thần kinh, Phong Hạ không chần chờ, chạy về phòng mình với tốc độ nhanh nhất, cầm thẻ mở cửa, vội vàng nghiêng người vào phòng.

Cô đặt đồ ăn trên bàn, trái tim trong ngực đập liên hồi.

Một màn kia thật quá kinh hãi, cô chưa bao giờ nghĩ tới việc mình sẽ nhìn thấy loại cảnh tượng ấy, cũng như chưa từng nghĩ người trong cuộc lại là người cô quen biết.

Đầu óc trống rỗng. Chuông điện thoại đột nhiên vang lên. Cô chậm rãi điều chỉnh hơi thở mới nhận, âm thanh của Tur Không Cảnh vang lên “Về đến

phòng rồi?”

“Vâng.” Cô đáp lại một tiếng, cảm giác gò má của mình đỏ bừng.

Hình như anh nghe ra được điều gì “Chạy vội sao? Vẫn còn không thoải mái à?”

“Không có...” Cô lắc đầu một cái, trong lòng đấu tranh gần 30 giây, mới nom nớp lo sợ nói “Tur Không, em...”

“Hả?”

“Em vừa mới... vừa mới...” Gương mặt cô cũng hồng đến độ nhò ra máu, “Thấy được...”

“Nhìn thấy gì?” Anh uống một ngụm nước, âm thanh mê hoặc.

“Tur Không.” Cô dùng sức lắc đầu, đột nhiên không kịp suy nghĩ, trực tiếp thốt lên “Anh đã xem qua phim AV chưa?”

Tur Không Cảnh nghe xong những lời cô nói chợt im bật, ngay cả một chút âm thanh cũng không có.

Phong Hạ vừa gấp vừa thẹn thùng, đi đi lại lại quanh chỗ ngồi, vừa gấp gấp muốn nói để giải thích ý của mình, lại nghe thấy âm thanh chậm rãi của anh truyền đến “Phong Hạ, đây là em đang quyến rũ anh sao?”

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Trong phòng yên tĩnh, đầu bên kia điện thoại cũng không thấy có âm thanh nào

Âm thanh của Tur Không Cảnh ở trong bóng đêm mê hoặc như thế, Phong Hạ nghe được mà cả người nóng ran, chợt ho khan vài tiếng, mới liều mạng lắc đầu “Em mới không có

"Vậy vừa nãy là ai hỏi anh có xem qua phim AV hay không?" âm thanh của anh chứa đựng nụ cười thần nhiên "Vậy em muốn nghe anh nói thật hay nói dối?"

Phong Hạ không ngờ một câu nói như vậy lại trở thành đề tài cho hai người thảo luận, cầm điện thoại di động ngồi xuống giường, cô không nhịn được mà đỏ mặt “Đương nhiên là lời nói thật”

"Có" Sau hai phút trầm mặc anh trả lời đơn giản

Cô sững sờ, thất thần mấy giây “Tur Không Cảnh”

"Ừ" Anh trả lời, âm thanh trầm trầm đầy bình tĩnh "Muốn nói cái gì?"

"Em" Cô sắp xếp lại lời nói của mình, trong lòng các suy nghĩ thoáng qua, khiến mặt cô càng thêm ửng đỏ.

Khó trách thời điểm hai người lần qua lần lại trên giường, mặc dù anh cũng là lần đầu nhưng kỹ thuật không hề tệ

Cho nên những lần mây mưa đầy kinh nghiệm như vậy đều do trước đây anh đã ‘học tập’

"Em nhất định sẽ đi nói cho Lâu Dịch" Cô che mặt "Anh tuyệt đối không phải là người bị cảm dục!"

Nhìn qua nghiêm chỉnh lạnh lùng, trên thực tế lại

Tur Không Cảnh nghe được bật cười, hiếm khi anh có thể cười vui vẻ thoải mái đến vậy "Lên phải thuyền gác, muốn đi, cũng không kịp rồi!"

"Chỉ là." Anh dùng một chút, "Tại sao đột nhiên lại hỏi anh chuyện này?"

Phong Hạ ngẩn ra, nhớ tới mình vừa mới nhìn thấy một màn dây dưa của Trần Đình và Mục Hi kia, thực sự quá kinh người, trực giác bảo không cần nói cho anh thì tốt hơn

Nếu anh biết cô vừa mới thấy cái cảnh đó, khẳng định cũng sẽ không vui

"Không có gì." Cô lắc đầu một cái, "Chỉ là vừa mới vừa lên lầu thời điểm ý tưởng đột phát, người biết của ta đấy, Thiên Mã Hành Không đặc biệt lợi hại."Chỉ là thời điểm lúc lên lầu, đột nhiên suy nghĩ tới, anh biết người ta mà ‘thiên mã hành không’ (ngựa thần lướt gió tung mây ví với văn chương, thi ca, thư pháp hào phóng, không câu thúc) rất lợi hại”

Sau khi nghe xong anh cũng không nói gì "Vậy, đi ngủ sớm một chút, sáng sớm ngày mai sẽ phải dậy sớm"

"Được" Cô ngoan ngoãn gật đầu một cái, quyết định đem những gì mới thấy ném ra sau ót

"Đúng rồi!" Trước khi cúp điện thoại, chợt anh nói “Ba mẹ anh, xé chiều hôm nay mới từ thành phố N đến thành phố S mở một cuộc nghiên cứu và thảo luận, sẽ ở thành phố S hai tối, sáng ngày mốt đi”

Hồ hấp của cô như chậm lại

"Tối mai quay phim xong, anh chờ em từ studio về căn hộ của anh trong thành phố S ăn cơm tối, ba anh tự mình xuống bếp” Giọng nói của anh dịu dàng mà bình thản “Cho nên, rất hân hạnh mời em đến thưởng thức, được không?”

Gặp ba mẹ anh

Phong Hạ nghe anh nói xong mà trong lòng lập tức bất ổn, nghĩ đến ba mẹ anh cũng là những giáo sư học cao, trong đầu cô nghĩ cũng giống như gặp mặt các trưởng bối rồi

Vậy, cô nên dùng thái độ gì để gặp mặt họ, nên mặc gì, có cần trang điểm không?”

Tư Không Cảnh nghe cô thở gấp, không nhanh không chậm trêu chọc cô “Vị mỹ nữ hệ tiếng Trung này, xin hỏi, cô đã sợ rồi sao?”

"A?" Cô cắn môi, "Tư Không. Em thật sự, thật sự sợ bọn họ không thích em"

"Sẽ không!" Anh nói "Hạ Hạ của anh luôn luôn được yêu thích rồi, đúng không nào? Huống chi còn có anh ở đây, nhất định không để họ làm khó em chỉ nhìn mặt nhau thôi, giống như ăn một bữa cơm, em cứ coi ăn một bữa cơm bình thường với trưởng bối, không cần áp lực”

Phong Hạ cầm điện thoại di động "ừ" một tiếng, rốt cuộc đồng ý, trong lòng lại lo lắng hơn

Ngày thứ hai, thời điểm quay phim, trong lòng cô nghĩ tới buổi tối sẽ gặp ba mẹ của Tư Không Cảnh, mà đã có chút mất tập trung

Hơn nữa thời điểm diễn chung với Mục Hi, cô càng thêm tránh không đụng tới tầm mắt của anh ta, dù chỉ là vô tình xẹt qua cũng làm cô lung tung

Làm sao có thể không xấu hổ chứ? Nhìn anh ta và Trần Đình cô lại nhớ đến những gì thấy được vào tối qua, cô thật sự hận không thể đem đoạn kí ức ấy đá bay ra khỏi đầu

"Cắt" đạo diễn Kim lắc đầu một cái, thờ dãi “Phong Hạ, tôi thấy tình trạng của cô thật giống như mưa vậy, lúc tốt lúc xấu, diễn lúc nào cũng mất hồn, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Cô cả kinh, liếc mắt nhìn thấy ánh mắt thâm trầm của Mục Hi, lui về sau một bước chấp tay trước ngực nói xin lỗi với đạo diễn Kim “Xin lỗi đạo diễn Kim, thật xin lỗi, cảnh kế tiếp tôi nhất định sẽ chú ý”

Sắc mặt đạo diễn Kim nghiêm túc, vẫn lắc đầu, ném kịch bản trong tay xuống ghế, trầm mặt đi sang nơi khác hút thuốc lá

Bị đạo diễn đối xử như thế, dĩ nhiên là chuyện hết sức mất mặt, vành tai cô đỏ lên, cố gắng để bản thân không nghe thấy những lời giễu cợt, bàn luận xôn xao kia, cúi đầu đi ra khỏi hoạt cảnh, bước nhanh chân sang khu rừng nhỏ bên cạnh studio mà hóng mát

Đứng trong rừng cây nhỏ một hồi, cô cảm thấy sau lưng có người đang nhìn mình

Cô quay đầu nhìn lại, lập tức sắc mặt thay đổi, lui về sau hai bước

"Hình như cô rất sợ tôi” Mục Hi mặc đồ diễn, trong tay còn cầm điếu thuốc, rõ ràng bộ dạng rất phong lưu nhưng vẫn cảm thấy sự âm trầm lạnh nhạt

Sau khi đứng vững, cô cũng không giám nhìn anh ta, cũng không giám nói chuyện

Mục Hi nhìn cô, thật bình tĩnh đưa tay dập tắt khói thuốc, bước lại gần cô

Cơ thể anh ta to lớn bao trùm đáng người nhỏ bé của cô, đáy lòng cô có chút khó chịu, không biết rốt cuộc anh ta muốn gì nên chỉ có thể cố gắng đứng thẳng người, không sợ hãi

"Cô ở đây nói yêu thương" Anh ta nhìn cô từ trên xuống, lạnh nhạt nói "Cùng Tư Không Cảnh."

Câu trần thuật nhưng không hề có sự nghi vấn, hoàn toàn là khẳng định

Cô nghe anh ta nói mà lạnh cả sống lưng, ngẩng đầu nhìn anh ta, tuy ánh mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc nhưng vẫn không chịu nói chuyện

Khuôn mặt Mộc Hi lạnh lùng, lúc này chợt vươn tay ra, đè hai tay chống thân cây phía sau, áp sát cô vào cái cây, cúi đầu lại gần cô

Động tác của anh ta làm cô cảm thấy như mình đang đứng đầu mũi giáo, tóc gáy đều dựng hết lên

"Tôi ngày hôm qua, cô thấy được" Anh ta nói từng chữ từng chữ

Cô cảm thấy mình không thể bị động mãi được, vội vàng né sang bên cạnh bước ra khỏi vòng tay của anh ta "Đứng, tôi thấy được, cho nên anh lo lắng đó sẽ là nhược điểm của anh?"

"Nhược điểm?" Anh ta trầm mặc hai giây, chợt ho khan một tiếng, đứng thẳng người "VẬY, mỗi nữ minh tinh hay người mẫu tự mình đưa đến cửa đòi lên giường với tôi, đều là nhược điểm của tôi? Vậy không biết tôi có đến bao nhiêu nhược điểm? Trải rộng toàn thế giới?"

Câu nói đùa đùa từ trong miệng anh ta đi ra làm cô cảm thấy cơ thể lạnh lẽo

Phong hạ nhú nhú mày.

"Ngược lại côcô không lo lắng nhược điểm của mình sao?" Mặt anh ta không chút thay đổi "Tur Không Cảnh là nghệ sĩ của công ty tôi, mặc dù trong hợp đồng đã kí sẽ không can thiệp vào đời sống riêng tư, nhưng là ..."

"Một tháng sau tôi sẽ tiếp quản công ty, tôi không muốn tiếp tục kí hợp đồng với anh ta nữa, có muốn anh ta nổi tiếng nữa hay không, đều do tôi quyết định, hoặc là tôi muốn công bố tin tức chuyện của hai người hay không, để cho không thể đứng trong làng giải trí, cũng do tôi quyết định"

Tự cao tự đại, tuy nhẹ nhàng nhưng đầy áp bức

Cô giương mắt nhìn anh ta

Cô biết, chỉ cần với thân phận như anh ta, đi làm những việc này dễ như trở bàn tay

"Tôi nhớ, từ trước đến nay tôi không hề biết anh" Cô suy nghĩ một chút "Cũng chưa từng gặp qua anh"

Cho nên, quan hệ giữa hai người hoàn toàn xa lạ, vừa mới gặp một ngày, tại sao anh ta muốn làm khó cô, muốn uy hiếp cô?

Mộc Hi hồ hững nhìn cô một cái, liền xoay người rời đi "Trước tiên, cô mau phối hợp với tôi diễn cảnh tiếp theo cho tốt, nếu như con bị dừng một lần nữa, tôi sẽ công bố tin tức ra ngoài"

Cô giật mình đứng tại chỗ, không dám tin những gì anh ta mới nói, thì anh ta đã nghênh ngang rời đi

Những cảnh diễn tiếp theo, thật sự cô không bị dừng nữa

Cô nhìn mặt của Mộc Hi, trong lòng vừa khinh thường anh ta lại vừa kiêng dè, không biết rốt cuộc anh ta muốn làm gì, mục đích thế nào, chỉ có thể tự nói với mình, dù có chuyện gì cũng phải nhẫn nhịn xuống không thể để lộ chuyện hai người

Thị trấn T dần bị bóng đêm bao phủ, ánh đèn dần tới chờ kết thúc công việc, lúc này về mặt đạo diễn Kim mới hòa hoãn hơn một chút "Cuối cùng cũng khá hơn trước"

Cô thở phào nhẹ nhõm, ra khỏi studio cầm khăn lau mồ hôi, chuẩn bị về khách sạn tắm rửa

Buổi tối còn đi gặp ba mẹ Tur Không Cảnh, cô nhất định phải để bản thân có tinh thần tốt nhất

Tắm rửa, chọn tùy tiện một bộ quần áo đơn giản, cô nhìn thấy trên điện thoại có tin nhắn của Tur Không Cảnh, nói Sharon sẽ là tài xế đưa bọn họ đi, giờ đang chờ cô dưới tầng hầm để xe

Cô trả lời "vâng" một tiếng, đeo thêm một chút trang sức trang nhã, cầm thẻ mở cửa rồi chạy nhanh ra khỏi phòng

Thời điểm cô xách theo túi quà chờ trước cửa thang máy, chợt bị vỗ vai từ đằng sau

Quay đầu lại chỉ thấy một người đàn ông mặc áo đen đầy xa lạ, ước chừng hơn 30 tuổi, giữa hai lông mày mang theo sự lạnh nhạt khách sáo "Phong tiểu thư, thiếu gia mời cô vào phòng của thiếu gia"

Cô cảm thấy dây thần kinh như dây cung đang căng lên "Vì sao tôi phải đi vào phòng của anh ta?"

"Thiếu gia nói như vậy" Âm thanh người đàn ông trầm thấp mà lạnh lùng "Đến lúc đó cô có thể hỏi thiếu gia nguyên nhân "

Từ nhỏ đến lớn cô chưa gặp tình trạng này bao giờ, nhìn thấy người này hẳn là một người trung thành không dễ bỏ qua cho cô, suy nghĩ một chút chắc có lẽ là nói về chuyện hồi sáng, sẽ kết thúc nhanh cho nên cô muốn nhanh chóng chấm dứt vấn đề này

Hơn nữa bởi vì buổi sáng Mục Hi nói mấy câu kia, đã tạo ra cho cô một áp lực rất lớn

Người đàn ông kia đưa cô đến phòng của Mục Hi, mở cửa cho cô, rồi chờ cô đi vào, đứng bên ngoài đóng cửa lại

Tiếng đóng cửa vang lên, cô đứng trước cửa nhìn thấy Mục Hi đang ngồi trên ghế sa – lon. Bình tĩnh hút thuốc

"Thế nào, muốn đi hẹn hò với Tư Không Cảnh?" Anh ta nhìn cô một cái, lạnh nhạt nói

Cô nắm chặt bàn tay, đi về trước mấy bước "Anh tìm tôi có chuyện gì?"

Anh ta thấy vẻ mặt đề phòng của cô, khe khẽ cười "Ít nhất không phải tìm cô đến làm ấm giường, mới nhìn qua vẻ mặt cô giống như một xử nữ vậy"

Giọng điệu anh ta hết sức lười biếng, hình như tâm tình không tệ, khác với sự lạnh lùng trước đây, Phong Hạ nghi ngờ không biết rốt cuộc anh ta có ý gì

"Cô và Tư Không Cảnh quen nhau đã tám tháng" Ngón tay anh ta gõ nhẹ trên mặt bàn "Giấu thật tốt, một lần suýt bại lộ, anh ta cũng cứu được"

"Anh ta đã xuất đạo ba năm, hôm nay là thời khắc tỏa sáng, cũng là lá bài chủ chốt của Live, tố chất nghệ sĩ cũng không thể bắt bẻ" Anh ta nói chuyện rất chậm "Mấy chục năm không ai có thể hơn"

Anh ta đang khẳng định tài năng của Tư Không Cảnh.

Trong đầu cô lẩn quẩn rất nhiều suy nghĩ, lời nói này của anh ta rốt cuộc có ý gì

"Phong Hạ." Anh ta dừng một chút, rồi nhìn thẳng vào mắt cô "Tôi với cô cá cược một lần"

"Để tôi làm bầu show cho cô, đào tạo cô" Anh ta phun ra một ngụm khói thuốc "Năm năm sau, cô sẽ là người sáng giá nhất làng giải trí"

"Vượt qua tất cả mọi người, kể cả anh ta"

Từng câu từng chữ, nặng nề đè xuống tim cô khiến cô không thể thờ nổi

Con người Phong Hạ từng lớn, cảm thấy lời nói của anh ta thật điên cuồng

"Sau khi kết thúc《Hồng Trần》, hợp đồng của cô với Top cũng chấm dứt" Anh chậm rãi nói "Có lẽ, tôi có thể giúp cô, cho cô thêm một quyền lợi"

"Người bạn kia của cô, Lâu Dịch" Anh từ từ nói "Anh ta rất có tài năng, tôi cũng sẽ nâng đỡ anh ta, giúp anh ta phát triển"

"Mục Hi" Phong Hạ hít thật sâu kìm chế sự tức giận, nhìn anh ta "Tôi với anh quen biết không tới một ngày, thậm chí không quen biết gì với anh"

Vụ cá cược này của anh ta, điều kiện rất hấp dẫn nhưng lại khiến người ta tìm không ra lý do vì sao

"Tôi cũng vậy, cũng không biết gì về cô cả" Mục Hi gác hai chân lên, môi mông khẽ cười "Có khi chỉ biết bề ngoài của cô, còn lại không hề biết gì thêm"

"Nhưng cái này không quan trọng" Lúc này anh đứng lên khỏi ghế, từ từ đi tới trước mặt cô, hơi thở trầm ổn "Tôi chỉ muốn nhìn thấy một kết quả: Live sẽ trở thành công ty đại diện lớn nhất Châu Á, hơn nữa bỏ qua khoảng cách giữa Top"

"Chính là khoảng cách bây giờ của cô và Tư Không Cảnh"

Phong Hạ nhìn anh ta, tâm tư rối loạn

"Tôi cho cô thời gian suy nghĩ" Anh ta lạnh nhạt nói "Cô có thể nghĩ sau khi《Hồng Trần》kết thúc, điều đầu tiên tôi muốn chính là giúp cô thoát khỏi biệt danh bình hoa khi đóng phim"

Lâu sau, rốt cuộc cô mở miệng "Cuối cùng tôi cảm thấy, nếu như anh muốn tìm người để đào tạo, về tình về lý anh nên giúp bạn giường của anh, ví dụ như Trần Đình"

Mục Hi nhìn cô một cái, khe khẽ cười "Cho đến bây giờ tôi chỉ tin trực giác và cặp mắt nhìn người của mình, không tin kỹ năng trên giường"

"Còn một chuyện nữa, kết quả rất chắc chắn" Lúc này anh ta đi đến ghế sa – lon, đưa tay lấy ly rượu "Bất luận cô có tin hay không, cô và Tư Không Cảnh chắc chắn sẽ chia tay"

Thời điểm Phong Hạ chạy đến bãi đậu xe ước chừng đã trễ khoảng 20 phút

Cô không dám nói gì nhiều, chỉ giải thích là mình tắm hơi lâu, Tư Không Cảnh cũng không nói gì cô chỉ kêu Sharon lái xe

"Đã lâu không gặp Summer." Sharon huyt sáo, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn cô cười chào hỏi

"Chị Sharon" Cô gật đầu, "Chuyện của Lâu Dịch cảm ơn chị đã giúp một tay"

"Ồi trời, không cần khách sáo" Cô đánh tay lái, khua khua tay trái "Chị làm trâu làm ngựa cho các cặp vợ chồng son quen rồi, chỉ cần về sau em kết hôn nhớ phát phong bao lì xì cho chị là được rồi"

Cô cười, ngón tay hơi run run

"Lạnh sao?" Chiếc xe ra khỏi tầng hầm, thật nhanh hòa vào dòng xe trên đường, Tư Không Cảnh khế hé cửa, nghiêng đầu nhìn cô

"Không lạnh" Cô lắc đầu một cái, nghiêng đầu nhìn anh, trong ánh mắt là lo lắng buồn bực "Tư Không, chúng ta tới trễ, ba mẹ anh sẽ không vui phải không?"

Anh nắm lấy bàn tay của cô, muốn kéo cô sát người mình ôm cô vào lồng ngực nhưng động tác có chút dừng lại

Trên người của cô, có mùi khói thuốc lá, tuy không rõ ràng nhưng quả thật có mùi khói thuốc

"Không biết" Lâu sau, anh khẽ cúi đầu, buông tay cô ra, lấy chiếc khăn bông ở bên cạnh bọc lấy người cô, nhỏ giọng nói "Nghỉ ngơi một chút, rất nhanh dễ tới"

Cô gật đầu một cái, nhưng bởi vì trong lòng đang rối rắm nên không nói gì nữa, chỉ im lặng nhìn ra ngoài cửa xe

Trong xe yên tĩnh, dọc đường đi anh cũng nhắm mắt không nói gì

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Dọc theo đường đi, Sharon lái rất nhanh, sau một tiếng đã lái vào chung cư Tư Không Cảnh thuê ở trọ

Tư Không Cảnh đi xuống xe trước, ước chừng qua khoảng 15 phút, Sharon và Phong Hạ mới cùng nhau xuống xe rồi lên lầu

Sharon đưa cô đến cửa nhà trọ liền rời đi, cô nhẹ nhàng gõ cửa, đem cửa mở rơ, thì thấy Tư Không Cảnh đang khom lưng lấy dép đưa cho cô

Mà trên bàn ăn ở phòng khách phía sau anh, có một đôi vợ chồng trung niên đang ngồi

"Bác trai, bác gái!" Cô đeo dép lê đi tới, vẻ mặt xin lỗi "Thật xin lỗi, lần đầu tiên gặp mặt hai người, con lại đến trễ"

"Không sao" Ba của Tư Không Cảnh gật đầu với cô một cái, ý bảo cô ngồi đối diện bọn họ

Thời điểm cô ngồi xuống, để ý thấy mặt mẹ của Tư Không Cảnh hết sức nghiêm túc

"Cha, mẹ" lúc này Tư Không Cảnh cũng ngồi xuống bên cạnh cô, giọng nói lạnh nhạt "Đây là bạn gái của con, Phong Hạ!"

"Bác trai, bác gái, hai người khỏe" Cô không dám động đũa, lại lễ phép xưng hô một lần nữa "Hai người gọi con tiểu Hạ là tốt rồi"

"Chào cháu!" lúc này mẹ Tư Không Cảnh cẩn thận nhìn cô "Nghe tiểu Cảnh nói, cháu cũng là nghệ sĩ?"

"Dạ, đúng vậy!"

Cô cân nhắc lời nói.

Tư Không Cảnh ở một bên nhìn bọn họ, lúc này lạnh nhạt nói "Ăn cơm trước đi, nếu không thức ăn sẽ nguội"

"Ừ, ăn cơm trước, vừa ăn vừa nói chuyện cũng được" Ba của Tư Không Cảnh gật đầu một cái, nét mặt rất tốt, nhưng đây là lần đầu tiên Phong Hạ cảm thấy ăn cơm cũng sẽ khắt trương như vậy, chỉ gấp vài miếng tượng trưng, cúi đầu nhai kỹ nuốt chậm, cơ hồ không ỏi gì cả

Thường ngày, cô không phải như vậy, cùng trưởng bối hoặc là cùng ông bà ăn cơm, luôn rất nhẹ nhõm tự đắc, nhất là khi ăn cùng ông bà ngoại, hai người luôn vui vẻ nghe cô nói chuyện, cô cũng có thể chọc mọi người cười, bàn ăn rất vui vẻ hòa thuận

"Tiểu Hạ, ăn ngon không?" Lúc này ba của Tư Không Cảnh hỏi cô. Vừa mới đầu cô còn chưa nghe, ba của Tư Không Cảnh hỏi lại một lần nữa, cô mới phản ứng, gật đầu "Dạ, ăn rất ngon, cảm ơn bác trai"

"Tiểu Hạ, năm nay cháu bao nhiêu tuổi?" lúc này mẹ của Tư Không Cảnh ở một bên bất thành linh hỏi "A, cháu năm nay 20 tuổi, tuổi mẹ là 21 tuổi" Cô trả lời

"Vẫn còn rất nhỏ tuổi" Ba của Tư Không Cảnh như có điều suy nghĩ, nhỏ giọng từ từ hỏi "Tính toán một chút vậy là cháu chưa học xong đã vào làng giải trí, đúng không?" Cô chỉ có thể gật đầu

Mẹ của Tư Không Cảnh nhíu mày một cái, lúc này buông đũa xuống "Vậy, bác muốn biết, cháu chuẩn bị phát triển như thế nào trong làng giải trí? Muốn bước đi như thế nào?"

Không khí không thể tránh khỏi vẫn bị dẫn tới tình trạng này. Phong Hạ có thể cảm thấy, cha mẹ anh đã có ấn tượng không tốt với cô

Tay cô siết chặt đôi đũa, cơ bản lúc này không biết trả lời làm sao

"Thật ra thì nói như vậy có chút xấu hổ" Mẹ Tư Không Cảnh bình tĩnh nói "Bác và cha của tiểu Cảnh đều là giảng viên, nhưng tiểu Cảnh lại lựa chọn vào làng giải trí, cho nên chúng ta cũng không cách nào đi bình luận những thứ người khác yêu thích và theo đuổi. Nhưng là bác và cha tiểu Cảnh luôn vô cùng tin tưởng nó có thể kiểm soát mọi thứ, không bị kéo vào cái vòng luẩn quẩn kia"

"Cháu là một cô gái" lúc này ba của Tư Không Cảnh ho khan một tiếng, hỏi "Cha mẹ cháu, trên phương diện nghề nghiệp này không lo lắng gì sao?"

Cô cắn cắn môi, thành thật trả lời, "Người nhà của cháu cũng không quan trọng lắm nghề nghiệp gì, chỉ hy vọng cháu có thể vui vẻ"

Lời vừa nói ra, cô biết cha mẹ anh sẽ càng khó hiểu

Gia đình cô rất hạnh phúc, thậm chí cha mẹ được coi là rất thoải mái, nhưng rõ ràng cha mẹ anh, rất truyền thống

Một câu đối thoại tiếp một câu, rốt cuộc Tư Không Cảnh ngồi một bên nhíu mày âm thanh lạnh nhạt kêu tên của cha mẹ "Cha, mẹ"

Mẹ Tư Không Cảnh thấy con trai lộ tính che chở, để cho bọn họ không được làm khó, trong lòng có chút khó chịu, một lát sau mới nói "Tiểu Hạ, bác tin tưởng cháu là đứa bé ngoan, nhưng bác vẫn muốn nói trước cho cháu biết, từ đầu tới cuối, đối với bạn gái của tiểu Cảnh bác không yêu cầu cao, không cần trình độ học vấn là phần tử trí thức, cũng không cần bối cảnh gia đình quá tốt....."

"Nhưng chỉ cần bình thường, yên ổn" Sau khi Tư Không Cảnh nghe mẹ nói những lời này, ánh mắt sâu lắng nhìn Phong Hạ vẫn ngồi một bên. Cô cũng không trả lời chỉ là ánh mắt dần âm trầm xuống

Sau đó, trên bàn cơm, ba mẹ Tư Không Cảnh không nói gì nữa, chỉ là nói về cuộc nghiên cứu thảo luận của bọn họ lần này tới thành phố S và xế chiều ngắm cảnh thành phố, không hỏi thêm bất kì chuyện gì về tình cảm của cô và Tư Không Cảnh nữa

Cơm tối kết thúc, cũng là thời điểm trở về, trước khi đi, mẹ Tư Không Cảnh gọi cô lại, hỏi cô có biết ngày sinh tháng đẻ của mình hay không?

Cô đang mang giày, khi nghe có chút sững sốt, hồi lâu gật đầu một cái "Cháu nhớ rõ"

Xã hội hiện đại hầu như mọi người đều không quá coi trọng chuyện này, nhưng bởi vì ông bà ngoại của cô đều tham chính (tham gia chính trị) vẫn tin chuyện phong thủy và một số phong tục truyền thống gì đó, cho nên trước kia lúc cô vừa ra đời, đã giúp cô xem qua ngày sinh tháng đẻ

"Ừ, có thể nói cho bác biết không?" Mẹ Tư Không Cảnh hỏi.

Cô gật đầu một cái, lấy giấy bút ra đặt ở trước, sau khi viết xong đem giấy đưa cho mẹ Tư Không Cảnh

"Được, cảm ơn!" Mẹ Tư Không Cảnh nhìn tờ giấy một chút, lại nhìn về cô vuốt vuốt cảm như đang suy nghĩ gì đó

Tư Không Cảnh nói tạm biệt với cha mẹ, rồi không nói thêm gì nữa, mở cửa đưa cô xuống lầu

Vào thang máy, anh nhấn nút "1" rồi nghiêng đầu nhìn cô "Những lời nói vừa nãy của ba mẹ anh, em không cần để ở trong lòng, tư tưởng bọn họ hơi bảo thủ, luôn là như vậy, em không cần suy nghĩ nhiều"

"Ừm" Cô gật đầu một cái, biết lần đầu gặp người lớn kết quả không tốt lắm, trong lòng buồn hơn, không hề để ý đến giọng nói lạnh nhạt của anh

Hai người vừa đi rat thang máy, Phong Hạ ngẩng đầu nhìn lên liền ngây ngẩn cả người "Lâu Dịch"

"Xuyt!" Lâu Dịch đội mũ, hình như đã đứng đợi dưới lầu một lúc rồi, lúc này bước nhanh tới, nhìn Tư Không Cảnh "Tôi đã kêu người trông kĩ các cửa, hiện tại rất nhiều tay săn ảnh và kí giả đang đợi bên ngoài, tôi mang Hạ Hạ đi trước, đợi một lát nữa Sharon sẽ cho người tới đón anh"

Cô nghe được mà sắc mặt thay đổi, lập tức nhớ tới cảnh tượng như vậy khi trở về từ Florence

"Lần này so với lần Florence đó còn nguy hiểm hơn, giống như còn vì chuyện gì khác" Lâu Dịch nhanh chóng nói "Sharon phải tìm Giản Vũ Doanh, sau đó nhờ đến cả tôi"

"Được!" Tư Không Cảnh không nói gì "Cậu mang cô ấy đi trước"

Lâu Dịch đáp một tiếng, nhìn về phía cô, cô nhìn Tư Không Cảnh, thấy anh gật đầu với mình, mới đi theo Lâu Dịch tới thang máy chuẩn bị xuống tầng hầm để xe

Thang máy mở ra, cô theo Lâu Dịch bước vào thang máy nhưng không nhìn được quay đầu lại nhìn anh một cái

Anh đang đưa lưng về phía bọn họ, ngồi nghỉ ngơi trên ghế đai sần, nhìn nghiêng khuôn mặt không chút biểu cảm

Tim cô như ngừng đập, một loại cảm giác xót xa từ từ dâng lên trong đáy lòng

Có thể cô là một cô gái luôn gây ra chuyện, nhưng hiện tại cô rất muốn gọi anh một tiếng, để anh nhìn với vẻ mặt dịu dàng cũng tốt, nghe giọng nói trầm thấp của anh an ủi cũng tốt, chỉ cần anh đứng bên cạnh cô, xác nhận anh yêu cô

Nhưng cửa thang máy đã đóng lại

Ban đêm ít người, Lâu Dịch lái xe nhanh như bay, Phong Hạ ngồi mà thất chặt ây an toàn, về mặt chán nản, mệt mỏi

"Mấy ngày không thấy, sao cậu đã tiêu tụy vậy rồi?" Anh trêu chọc cô, "Đi gặp trường bối cũng bị bọn săn ảnh canh chừng như vậy, cậu không nổi cũng khó nha!"

Cô thờ dãi, không nói gì!

"Thế nào?" Anh đưa tay mở nhạc, "Gặp trường bối thấy như thế nào? Có phải đã lấy được vòng tay và chiếc nhẫn tổ truyền (truyền từ đời này sang đời khác) rồi không?"

"Không tốt" Cô nói "Thật sự không tốt!"

Lâu Dịch thấy cô không vui, đưa tay vỗ vỗ bả vai của cô "Sao mặt mày ủ dột rồi, có chuyện gì lớn chứ, mới là lần đầu tiên gặp mặt thôi mà, cô đâu muốn vào cửa cũng là chuyện quan trọng đấy, bị người lớn làm khó cũng là bình thường"

"Lâu Dịch" Cô chợt gọi cậu ta

"Hà?"

"Cậu có nghĩ muốn đầu quân vào Live không?" Cô nhỏ giọng hỏi

Tay cầm lái của Lâu Dịch căng thẳng, im lặng mấy giây, anh trả lời rất nhanh "Muốn!"

"Hiện tại Live là công ty đại diện tốt nhất với các thiết bị và năng lực, tốc độ tuyên truyền rất nhanh, cơ hồ là một miếng thịt béo, hơn nữa" Anh dừng một chút, mắt nhìn ra ngoài "Bọn họ kí hợp đồng với một người chế tác nhạc rất giỏi, từ khi học trung học cơ sở mình đã rất sùng bái người đó"

"Nếu như có một ngày, người chế tác nhạc đó có thể phổ nhạc cho mình, mình thật sự ngay cả chết cũng thấy mãn nguyện" Anh cảm thán một câu, lại lắc đầu "Hazz, nói cái này làm gì, hiện tại mình chỉ là một nghệ sĩ nghiệp dư, chưa đến mức nằm mơ giữa ban ngày có thể bước chân vào Live"

Cô nghe lời cậu ta nói, nhắm lại mắt "Cậu có biết Mục Hi không?"

"Mục Hi?" Lâu Dịch nhíu mày suy nghĩ một chút "Hình như đã nghe qua, là thiếu gia của Live đúng không? Nghe nói lần này anh ta tới diễn thay vai của mình"

"Ừ!" Cô thờ chậm rãi từ từ nói "Trước khi mình ra khỏi khách sạn, anh ta nói với mình, anh ta nghĩ muốn giúp mình nổi tiếng, và muốn đưa cậu vào Live"

Lâu Dịch nghe xong, đập thật mạnh vào chân thắng khiến xe lập tức dừng lại, một lúc sau mới đạp lại chân ga "Đừng có giỡn nữa!"

"Đó là thật" Cô cúi đầu nhìn các bài báo đưa tin trong di động "Rất nhiều bài báo từng viết, anh ta là người rất kì quái, hành động rất tùy hứng, buổi sáng đã bàn xong với nhà sản xuất đi Hollywood quay phim, nhưng buổi tối lại bay thẳng tới Las Vegas đi chơi thong dong với mỹ nữ, từ chối quay phim, hoặc là công ty cần một người mẫu quảng cáo, anh ta thể nhưng tùy ý bổ nhiệm một cô gái sai vặt trong công ty, thật đúng là sau đó một thời gian, cô gái ấy đã trở thành một người mẫu nổi tiếng, ... Quả thực là không biểu hiện giống người thường"

Lâu Dịch im lặng trong chốc lát "Cậu đã nói qua chuyện này với Tư Không Cảnh rồi sao?"

"Vẫn chưa nói" Cô lắc đầu một cái.

Thật ra cô rất muốn nói với anh, nhưng trong lòng cô quá loạn không biết nên mở miệng nói với anh như thế nào —— ông chủ công ty đại diện của anh nhìn trúng cô, muốn nâng đỡ cô

Bởi vì nhìn trúng nên muốn giúp đỡ người nghệ sĩ đó nổi tiếng, thật quá miễn cưỡng, nói cho cô nghe, cô cũng khó tin

Mình đề nghị, tạm thời nên im lặng xem mọi chuyện ra sao đã" Lâu Dịch nhìn cô "Nhìn xem Mục Hi sẽ làm gì tiếp theo, cậu thì nên bớt chút thời gian thương lượng với Tư Không Cảnh, mình cho là anh ta có quyền được biết"

"Được!" lời nói của Lâu Dịch, ít nhiều khiến trong lòng của cô tạm thời yên ổn một chút

Trở lại khách sạn, ngay cả hít thở thoải mái cũng chưa được, liền thấy điện thoại của Giản vũ Doanh oanh tạc đến

"Mình thật sự không biết nên nói gì" Đầu bên kia Giản Vũ Doanh thở nặng nề "Cậu có biết có người thấy được buổi tối cậu và Tư Không Cảnh đùa giỡn ở studio? Mình đã nói với cậu rất nhiều lần rồi, phải khiêm tốn, phải cẩn thận? Lần trước hai người đi du lịch về chịu scansal như vậy vẫn chưa đủ sao?"

Cô cảm nhận được Giản vũ Doanh đang tức giận. cô khôn nói lời nào cũng không biết nói gì, chỉ thần thờ ngồi trên giường

"Hôm nay anh ta dẫn cậu về gặp cha mẹ, truyền thông và đám săn ảnh bên kia cơ hồ lập tức đưa tin, hai người vừa vào chung cư, bọn họ liền ngồi chờ ở nơi đó, nếu không phải là Sharon phát hiện gọi điện cho mình kêu Lâu dịch đến đón cậu, cậu cho rằng tạp chí bất quá ngày mai hay là các tuần san, trang web sẽ viết những gì?"

"Cậu không muốn đóng vai nữ chính trong《Hong Trần》nữa, có phải hay không?" Giản vũ Doanh một câu tiếp một câu, nói một hồi mới cảm thấy mình đã quá nặng lời, giọng nói hòa hoãn đi một chút "Hạ Hạ chẳng lẽ cậu vào làng giải trí một năm rồi mà vẫn chưa tự giác được điều đó sao? Cậu không phải người bình thường, cậu là một nghệ sĩ, cuộc sống riêng tư là của cậu nhưng cũng không phải là của cậu"

"Thật xin lỗi!" Cô rũ con mắt xuống "Doanh Doanh, thật thật xin lỗi"

Giản Vũ Doanh im lặng một hồi "Chuyện ở studio, bên phía công ty đại diện có thể lấp liếm cho qua, có thể giúp cậu mình đương nhiên sẽ giúp, bắt đầu từ hôm nay cậu chỉ cần đóng thật tốt《Hong Trần》" "Cậu và Tư Không Cảnh không thể tiếp xúc quá thân mật ngoại trừ đóng phim"

Phong Hạ đưa tay bưng mặt mình, nhìn điện thoại nhẹ nhàng nói một tiếng "Ừ!"

Quá nhiều chuyện phiền lòng làm cô bối rối, Phong Hạ nằm ở trên giường đến rạng sáng vẫn không ngủ được

Mục Hi đột nhiên muốn hợp tác mà không có lý do, cha mẹ Tư Không Cảnh có khả năng không thích cô, cô và Tư Không Cảnh bị kí giả phát hiện, suýt nữa bị bắt tại trận

Quan trọng hơn là từ khách sạn trở về cho đến khi cô lên giường vẫn không nhận được tin tức gì từ anh

Không tin nhắn, không điện thoại. Trong lòng cô càng lúc càng nhiều lo lắng

Nghĩ thật lâu, rốt cuộc cô nhìn không được gửi cho anh một tin nhắn "Tư Không, anh đã về khách sạn chưa? Anh đang làm gì? Em có rất nhiều điều muốn nói với anh!" Gửi tin xong, cô cầm chặt điện thoại trong tay, nhìn chăm chăm màn hình, nhưng trôi qua thật lâu, màn hình điện thoại vẫn không báo tin nhắn tới

Lâu sau, cô nhắm nghiền hai mắt, để điện thoại sang một bên, ép mình phải ngủ

Đóng phim vẫn bắt đầu như mọi ngày

Bởi vì không ngủ ngon, cả người cô mệt mỏi, chóng mặt, thật may là hôm nay phần diễn của cô khá ít, chủ yếu là nghỉ ngơi

Mọi chuyện hôm qua giống như chỉ là của hôm qua. Về mặt của Mục Hi không có bất kì thay đổi nào, vẫn lạnh lùng ít nói như cũ. Mà Tư Không Cảnh chờ đến buổi sáng cô vẫn không thấy anh trả lời tin nhắn

Anh vẫn đến studio quay phim như cũ nhưng không hề nhìn cô lấy một lần

Mấy cảnh tiếp theo là anh và Trần Đình diễn chung

"Tôi cảm thấy Uranus và Lynn rất xứng đôi" Phụ tá của Trần Đình một bên nhỏ giọng nói, mặt hâm mộ nhìn hai người đang diễn "Tuần nam mỹ nữ, thật sự rất thích mắt"

Mấy phụ tá khác cũng hòa theo nhau, thậm chí ngay cả phụ tá của Tư Không Cảnh cũng gật đầu nói phải

Lúc này Jessie đứng bên cạnh cô khẽ bấu môi, nói nhỏ bên tai cô “Thích mất con khi, người phụ nữ giả tạo như vậy, Tư Không sẽ không để ý”

Trong hoạt cảnh hai người vẫn diễn như cũ, Trần Đình về mặt thâm tình chân thành, lời nói mềm mại hiền hòa, bởi vì nội dung bộ phim yêu cầu mà trên mặt Tư Không Cảnh cũng chứa ý cười nhân nhật

Cô xem một hồi, trong lòng càng không thoải mái, xoay mặt nhìn rừng cây bên cạnh, không muốn xem tiếp

Ai ngờ lúc này, đột nhiên Jessie đề thấp giọng hét lên một tiếng “A!”

Cô còn chưa kịp phản ứng, đã vội đề cánh tay cô lại, nhỏ giọng nói “Không nên nhìn, không có gì đâu! Không có gì”

Trong lòng cô càng bất an, trực tiếp bỏ mặc lời nói của Jessie nhìn thẳng vào hoạt cảnh. Nhìn một cái, thế nhưng như sấm xẹt qua đỉnh đầu

Trong hoạt cảnh, vốn là Tư Không Cảnh xoay người muốn từ biệt, Trần Đình đang một tay kéo ống tay áo của Tư Không Cảnh lại khẽ nhón chân, hôn lên khóe môi anh

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Trong khi đó, cơ hồ đôi môi Trần Đình sắp kịp chạm đến khóe môi Tư Không Cảnh, đã bị anh tránh về phía sau

Chỉ là sai một ly

Cùng lúc đó, Tư Không Cảnh thu lại ống tay áo bị cô ta nắm lấy, trên khuôn mặt không chút biểu hiện, hờ hững nhìn cô ta

"Xin lỗi, Tư Không!" Trần Đình cười khéo, giống như mọi chuyện chưa từng xảy ra “Mặc dù trong kịch bản không có phân đoạn này, nhưng chẳng qua tôi cảm thấy tình cảnh lúc đó cần sự thân mật hơn chút nữa giữa vai nam chính và nữ phụ, tình tiết sẽ tự nhiên hơn”

Cô ta vừa nói chuyện xong, bên kia đạo diễn Kim cũng nhẹ nhàng mà gật đầu “Quả thật có thể, hiệu quả không tệ”

Tư Không Cảnh im lặng một hồi, lạnh nhạt nói “Không cần, cứ theo như kịch bản là tốt rồi”

Anh nói xong cũng bước ra khỏi hoạt cảnh, đi tới vị trí nghỉ ngơi của mình

Trần Đình đứng ở trong hoạt cảnh, sắc mặt nhìn như không được tốt lắm, cô ta nhìn bóng lưng của anh đi xa, tầm mắt lại nhìn về hướng Mục Hi

Nhưng hình như từ đầu tới cuối Mục Hi không hề xem diễn, chỉ là nhắm hai mắt nghỉ ngơi

Cuối cùng cô ta cắn răng, vung tay một cái, mặt lạnh cũng đi về chỗ nghỉ ngơi của mình

Tư Không Cảnh mặt không thay đổi đến chỗ nghỉ ngơi của mình ngồi xuống, ai ngờ lúc này Mục Hi ngồi bên trái anh lại rút một điều thuốc khác ra khỏi hộp, im lặng đưa cho anh

Anh khẽ nhướng mày, nhìn Mục Hi vài giây, cuối cùng cũng đưa tay nhận lấy điều thuốc

Tiếp theo Mục Hi lấy bật lửa trong túi ra đưa anh, chờ anh đốt xong, mới lạnh nhạt mở miệng “Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, người mang tiền về cho Live”

Âm thanh trước sau như một như người trên cao nhìn xuống

Tư Không Cảnh hít một hơi khói, lập tức nhíu mày, chỉ hơi gật đầu coi như chào hỏi

Từ sau khi vào đoàn đóng phim, coi như đây là lần đầu tiên hai người trực tiếp tiếp xúc

Cách đó không xa Phong Hạ luôn nhìn mọi hành động của Tư Không Cảnh, chờ đến khi nhìn thấy anh nhận lấy điều thuốc từ tay Mục Hi thì cả người khẽ run lên

Kể từ khi anh và cô quen nhau, đã lâu rồi anh không hút thuốc

Tại sao cô cảm thấy, bây giờ anh lại xa lạ đến vậy

Chỗ cô và anh ngồi cách nhau ước chừng vài mét, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt hồ hởi của anh, thấy bộ dạng khi anh hút thuốc lá, cô cảm thấy quá xa lạ

Chỉ mới một đêm thôi, ngày hôm qua cô và anh vẫn ngồi chung một xe đi gặp cha mẹ anh mà

Cô càng nghĩ nhiều, càng thấy đau đầu, hốc mắt có chút nước, thì nghe được đạo diễn Kim gọi vào diễn cảnh kế tiếp

Cô nhắm lại mắt, đứng dậy đi vào chỗ diễn trong hoạt cảnh

Phân đoạn này, là cô diễn chung với Mục Hi, nhưng từ khi bắt đầu đến khi kết thúc, tất cả biểu hiện của cô đều vô cùng hợp với biểu cảm của vai diễn

Từ khi vào đoàn phim tới nay, đây là lần đầu tiên cô biểu hiện xuất sắc như vậy

Lúc kết thúc, đạo diễn Kim vỗ tay một cái, vẻ mặt khen ngợi “Hôm nay trạng thái Phong Hạ rất tốt nha! Thật rất tốt!”

Cô chỉ hơi cười cười, không nói gì liền đi ra khỏi hoạt cảnh, vừa mới ngồi xuống một lúc, đã thấy một chiếc điện thoại di động được đưa tới trước mặt

Cô vừa ngẩng đầu, đã thấy Mục Hi đứng trước mặt cô, tay cầm điện thoại của anh

"Bạn của cô, điện thoại của Lâu Dịch" Anh nói

Cô có chút kinh ngạc, nhưng vẫn đưa tay nhận lấy điện thoại

"Hạ Hạ" Giọng nói của Lâu Dịch chưa đứng mưng phần sức sống, khó nén hưng phấn kích động “Điện thoại của cậu có phải lại hết pin rồi không hả? Mình đã gọi nhiều lần nhưng đều tắt máy, mới phải gọi đến điện thoại Mục thiếu”

Sau khi cô nghe xong thì lấy điện thoại ra, quả nhiên là đã hết pin

"Cậu nghe mình nói này, hiện tại mình thật sự muốn giống như người vượt Thái Sơn ra ngoài róng một vòng!" Âm thanh Lâu Dịch ở bên kia đầy sức sôi "Cậu đoán xem, lát nữa mình sẽ đi gặp ai? Mau đoán"

Phong Hạ bị cậu ta hồi thúc mà suy nghĩ rối loạn, muốn hỏi cậu ta đang nói cái gì, thì cậu ta đã vội vàng nói “Hạ Hạ, mình sắp đi gặp Vi Nhất! Anh ta muốn giúp mình thiết kế album mới! Con mẹ nó, tiểu gia ta sắp vui đến điên lên rồi!”

Chỉ nghe qua điện thoại nhưng cô có thể cảm thấy ở đầu bên kia cậu ta vui mừng cỡ nào, lập tức trong lòng cũng vui theo, khóe môi khẽ giương lên

Vi Nhất chính là người tới qua cậu ta nói với cô, người chế tác nhạc hàng đầu, cũng là thần tượng cậu ấy sung bái nhiều năm

"Chúc mừng!" Cô cầm điện thoại mà nở nụ cười "Lâu dịch, mình cũng rất vui cho cậu"

Người bạn tốt nhất của cô, có một lần sẵn lòng vì cô mà hy sinh tiền đồ và tương lai, cô vốn không biết nên hỏi báo cậu thể nào, nhưng bây giờ cô lại nghe được cậu ấy đã đạt được ước muốn bấy lâu

Thật sự không có chuyện gì khiến cô vui hơn chuyện này nữa

"Thật sự mình có chút hồi hộp ..." Lời nói của Lâu Dịch trở nên không mạch lạc “À đúng rồi, sáng sớm hôm nay Live có liên lạc với mình, vừa đúng thời gian mình đang Top gần hợp đồng với mình, không phải tham gia chuyện công ty, sau khi nói chuyện mấy giờ, cuối cùng mình cũng kí hợp đồng chính thức với Live”

"Hạ Hạ, có nhớ mình từng nói gì với cậu không?" Trong âm thanh của cậu lúc này tràn đầy vui sướng “Để cậu chờ mình một chút, bây giờ là thời điểm chúng ta tỏa sáng, cậu nói có đúng không?”

Có lẽ là lời nói của Lâu Dịch quá mức kích động, để cho nhịp tim của cô cũng tăng nhanh mấy nhịp

Khả năng đi lên, càng muốn được vào nơi có khả năng đào tạo, càng muốn trở nên xuất sắc hơn, muốn đứng ở nơi có năng lực nhất

Vào giây phút này, đột nhiên Phong Hạ hiểu ra tại sao cô lại muốn bước chân vào làng giải trí

Có thể ông trời cho cô hy vọng, chính là như vậy, để cho cô biết đến năng lực của mình trong cuộc sống

Nhưng trước mắt, cô muốn, chính là sự yên ổn, là cuộc sống bình thường

Nói thêm vài câu nữa với Lâu Dịch, cô cúp điện thoại, trả lại cho Mục Hi, ngẩng đầu nhìn anh “Cảm ơn!”

"Không cần, là bản thân anh ta tự chọn" Mục Hi thấp giọng nói

Cô nhìn Mục Hi, lâu sau nói từng chữ rõ ràng “Đề nghị của anh, tôi sẽ suy nghĩ thêm một thời gian nữa. Nếu như tôi thật sự đồng ý”

Cô cười cười “Vây tôi sẽ phải dùng rất nhiều cố gắng đến cảm ơn người lão bản Bá Nhạc này đã trọng dụng”

*Bá Nhạc: người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài, "Bá Lạc" không những chỉ cá nhân mà còn có thể dùng để chỉ tập thể

Mục Hi không nói gì, chỉ nhìn cô rồi khẽ nâng tay, giống như đang cầm trong tay một ly rượu đỏ, vẻ mặt ưu nhã như đang thưởng thức nó

Cách đó không xa, Tư Không Cảnh từ đầu đến cuối vẫn luôn nhìn bọn họ, thời điểm nhìn thấy cô cười với Mục Hi, rốt cuộc anh không nhịn được thu hồi tầm mắt, hàm dưới trở nên căng thẳng

Sau khi kết thúc cảnh diễn hôm nay, trở về phòng, Phong Hạ tắm xong rồi nằm dài trên giường nghỉ ngơi, cầm điện thoại di động ngo ngoe mắt hồn

Chọn số điện thoại của Tư Không Cảnh, ngón tay rõ ràng đã đặt lên phím gọi nhưng vẫn chậm chạp không chịu nhấn xuống

Qua thật lâu, thời điểm cô đã mệt mỏi, điện thoại di động chợt reo lên, cô nhắm mắt nghe máy, đưa điện thoại vào sát tai “A lô” một tiếng

"Là anh" Bên kia truyền đến giọng nói của Tư Không Cảnh

Cơ thể cô lập tức chấn động, mở mắt "Tư Không?"

"Ừ." Anh trả lời

Cô vừa nghe được giọng nói của anh, lập tức co hai chân lên, một tay ôm chân, một tay cầm điện thoại áp sát vào tai, lỗ mũi cay cay nói “ừ” một tiếng (mình không hình dung ra được chị nằm kiểu gì T^T)

Bên kia hình như im lặng thật lâu, mới truyền đến một tiếng thở dài nhẹ nhẹ “Không được khóc nhè!”

Tiếng anh vừa dứt, cô liền đưa bàn tay lên xoa xoa khóe mắt “Em không có”

Hai căn phòng cách nhau không xa, Tư Không Cảnh cũng ngồi trên giường, vẻ mặt dịu dàng cầm điện thoại khẽ lắc đầu, anh có thể tưởng tượng ra được, lúc này cô nhất định giống như một chú mèo nhỏ đang uất ức, luôn mạnh mẽ tỏ ra mình kiên cường

Dù trong lòng có rất nhiều cảm xúc không tốt, thậm chí là rất giận cô nhưng chỉ cần nghĩ đến ngày mai phải đóng phim, anh sẽ lại mềm lòng

"Tối hôm qua, điện thoại anh rơi trên xe Sharon" Lúc này anh mở miệng “Cô ấy vừa đưa tôi cho anh, cho nên chưa đọc tin nhắn tối qua của em. Rạng sáng về khách sạn, vốn là muốn gọi điện thoại cho em, nhưng sợ khách sạn ghi chép lại, lại sợ em đã ngủ cho nên mới không gọi”

"Ừm" Cô trả lời ngắn gọn không muốn anh nghe thấy mình nức nở “Em hiểu mà”

Cô chỉ muốn nghe anh nói chuyện vậy thôi

Bất luận nói cái gì, chỉ cần nghe anh nói cô đều thấy rất vui

Dù chỉ có mấy chữ

"Sau chuyện ngày hôm qua, tự do của anh bị hạn chế thêm một chút, công ty nói nếu như còn có thêm một scandal nào nữa, dù là thật hay giả cũng sẽ chọc giận fans, ảnh hưởng đến sự nghiệp của anh” Lời nói của anh đầy mệt mỏi và bất đắc dĩ “Bất luận như thế nào cũng không gây thêm scandal nữa, anh là nghệ sĩ chỉ có thể nhẫn nhịn, về sau buổi tối không thể gặp em nữa”

"Hạ Hạ, không."

"Những thứ này cơ bản không sao cả" Đột nhiên cô cắt lời anh, tức giận mím môi, nói "Nhưng tại sao anh lại để cô ta hôn anh?"

Chỉ cần nghĩ tới buổi sáng thấy Trần Đình hôn anh, cô liền đau đến không chịu được, trong lòng khó chịu như bị kim châm vậy

Bên kia anh cười nhẹ một tiếng rồi mới nói "Không có hôn trúng"

Bốn chữ này, sau khi cô nghe xong thật lâu sau mới tiêu hóa, vội vàng thở phào nhẹ nhõm nhưng đôi mắt vẫn rĩ xuống “Tư Không, về sau anh có thể nói với nhà sản xuất hay biên kịch rằng anh sẽ không diễn cảnh hôn môi, trên giường, nói chung là các cảnh nóng anh đều không nhận, có được không?”

"Em không chịu nổi” ngón tay cô khẽ vuốt điện thoại, đỏ mắt nói “Mặc dù em biết rõ, chỉ cần một ngày anh vẫn là nghệ sĩ, thì những chuyện như vậy không thể tránh khỏi, hơn nữa có rất nhiều cô gái thích anh, có rất nhiều nữ nghệ sĩ muốn hợp tác với anh, nhưng thật sự một chút em cũng chịu không được”

"Vây thì từ bỏ nơi này nhé!"

Qua thật lâu, anh sắp xếp câu chữ của mình, mới lạnh nhạt nói “Hạ Hạ, lúc này từ bỏ được không? Làm vợ của anh, từ đó về sau đem mọi chuyện ở thế giới này không liên quan gì tới em, em không phải đi tìm hiểu rõ những thứ kia, chỉ cần sống bên cạnh anh, làm việc em thích, dùng tiền anh kiếm được xây một gia đình nho nhỏ cho chúng ta”

Giọng điệu của anh rất nghiêm túc

Hết sức chăm chú

Lạnh nhạt, ôn hòa, tuy cô đơn nhưng đầy chân thành

Đây là lần đầu tiên, anh trực tiếp nói cho cô biết, hy vọng cô rời khỏi làng giải trí

"Hạ Hạ, nếu như cả hai người đều là nghệ sĩ, giống như hôm nay ở studio, em thấy anh và một nữ nghệ sĩ khác diễn chung, thậm chí có chút thân mật, vậy nếu lâu dài về sau, em còn có thể luôn tin tưởng anh sao?"

Nếu như bởi vì công việc, một tháng, thậm chí ba tháng không gặp nhau, đột nhiên nghe thấy anh và người khác có scandal, em không biết thật giả, liệu vẫn có thể chịu đựng không?

Hoặc là, vì công việc bận rộn mà cách xa nhau lâu như vậy, em còn nhớ rõ dung mạo của anh sao?

Em biết không?

Phong Hạ cảm điện thoại di động, ánh mắt ngày càng phức tạp, ngày càng ửng đỏ

Cô biết anh là một người lạnh lùng, cô cũng hiểu khi anh nói vậy không phải anh không coi trọng ước mơ của cô, cảm thấy cô không có năng lực, bị kiềm chế, mà anh hy vọng có thể cho cô một cuộc sống bình an, không phiền não gì

Anh nói như vậy, tất cả đều xuất phát từ tình yêu anh dành cho cô, anh muốn bảo vệ cô

Lúc này Tư Không Cảnh nhỏ giọng nói, âm thanh dịu dàng hơn “Anh nói những thứ này, cũng dựa vào thực tế, anh lớn hơn em bốn tuổi, biết rất rõ mình muốn cái gì”

"Nếu như em không ở trong làng giải trí, anh còn có thể bảo vệ em tốt hơn”

Thật lâu sau, cô nói nhỏ “Tư Không, anh muốn gả cho anh, nhưng em có thể vào nhà anh sao? Ba mẹ của anh, cơ bản không hề thích em, phải không?”

Anh im lặng một lát “Hạ Hạ, mỗi người phải sống chung thật lâu với nhau mới biết hết bản tính người khác, nếu như họ biết rõ con người em, cũng sẽ rất thích em”

Lòng cô càng nặng hơn, không nói thêm gì nữa, cảm thấy đầu mình đau như muốn nổ tung

"Ngày hôm qua em nhắn tin cho anh, muốn nói cái gì?" Lúc này anh kiên nhẫn hỏi

"Em muốn nói." Cô ngửa ra sau, nằm xuống gối đầu, lấy tay che hai mắt mình “Mục Hi hỏi em, chờ sau khi 《Hồng Trần》kết thúc, cùng Top hết hợp đồng, có muốn đến Live phát triển sự nghiệp không, anh ta nói anh ta muốn nâng đỡ em”

Tiếng nói vừa ngừng, môi cô có chút run run, cảm giác mình lòng bàn tay hơn nóng một chút, "Tư Không, em có nên đồng ý với anh ta không?"

Tư Không Cảnh không nói gì.

Cô hơi thở càng ngày càng nặng, gương mặt đỏ bừng, cổ gồng mở to miệng, "Là ngày hôm qua buổi tối đi đến nhà của người trước, anh hỏi ta. "Hơi thở cô càng nặng nề, gương mặt đỏ bừng, cô gồng hít thở “Là buổi tối hôm qua trước khi đến nhà anh, anh ta hỏi em”

"Có phải Lâu Dịch đã vào Live rồi không?" Giọng nói anh lãnh đạm

"Ừm" Cô nói "Có phải hay không đã lên báo?"

Anh vẫn không nói chuyện

"Tư Không, đầu em hơi đau, em ngủ trước, ngày mai lại nói” Cơ thể cô nóng bừng, lấy chân lên cuộn tròn lấy người, bắt đầu chóng mặt, cả người chảy mồ hôi lạnh “Ngủ ngon”

Tư Không Cảnh nghe cô nói hai chữ cuối cùng, thì nghe được âm thanh báo đã ngắt cuộc gọi

Bên trong phòng yên tĩnh, cả một chút âm thanh cũng không có, yên tĩnh đến dọa người

Một lát sau, mặt anh không thay đổi ném điện thoại sang một bên, rồi đứng dậy đi đến mở tủ lạnh ra, lấy bia ngửa đầu uống sạch

Sáng ngày thứ hai Phong Hạ tỉnh lại, đã là mười hai giờ trưa

Cô chống lên cái trán của mình, mới phát hiện rằng mình đã sốt, hiện tại cơ thể cô đầy mồ hôi, có lẽ đã sốt nóng một chút

Điện thoại ở một bên hiện lên rất nhiều số gọi tới, vừa lúc cô nghe máy của Jessie, vừa nghe liền thấy được giọng nói khẩn trương của Jessie “Hạ Hạ, cô làm sao vậy?”

"Có thể là bị sốt" Giọng nói cô khan đặc "Làm phiền cô mua cho tôi chút thuốc hạ sốt, cảm ơn"

"Muốn đi bệnh viện hay không?" Jessie gấp hơn "Tôi tìm bác sĩ đến khám cho cô, được không?"

"Không cần" Cô khoát tay áo, nói với điện thoại "Jessie, không cần phiền như vậy, cô mang thuốc tới cho tôi là được rồi"

Dừng một chút, cô đột nhiên hỏi "Có Tư Không ở đó không?"

Cô mới vừa nhìn qua điện thoại cũng thấy tin nhắn và số anh đã gọi tới

"Anh ta." Jessie đi vài bước, đến một nơi yên tĩnh “Bộ phim trước đây của anh ta《 Vận mệnh vị thần 》bắt đầu quảng bá, đúng lúc hôm nay cảnh diễn của anh ta cũng diễn, nên đã đến buổi họp báo rồi”

"Ừ" Cô gạt đầu một cái "Tôi biết rồi"

Tắt điện thoại, cô đánh răng qua loa, xoa bóp cơ thể nhức mỏi rồi nằm lên giường, mở ti vi

Chuyển kênh liên tục, cho đến khi thấy kênh tin tức cô mới dừng lại, bắt đầu xem

Thật ra thì cô vẫn cảm thấy, anh trên ti vi so với thực tế vẫn kém hơn một chút, bởi vì dung mạo thật của anh, quá mức tươi đẹp

Họp báo bắt đầu, anh vẫn ít nói như cũ, thỉnh thoảng lại gạt đầu một cái, cười một cái cũng có thể khiến người hâm mộ phía dưới điên cuồng hét chói tai

Cô xem một hồi, rồi mở điện thoại xem Microblogging, các bình luận chủ yếu đều là cuộc họp báo về 《 Vận mệnh vị thần 》, cô nhìn xem các bình luận của các nghệ sĩ khác cũng thấy rất nhiều bình luận tỏ vẻ thích thú, ủng hộ Tư Không Cảnh mà đón xem bộ phim này

"Tư Không Cảnh thậm chí có thể cho người ta cảm xúc thật đến vậy” Tay của cô dừng lại xem bình luận của một người phê bình điện ảnh “Trong làng giải trí, có thể trong cái xã hội này, cơ bản không có ai có thể xứng đáng đứng bên cạnh anh ta”

Ngôn ngữ tương đối lớn mật nhưng lại được ủng hộ rất nhiều

Nhiều người hâm mộ cũng bình luận “Quả thật chúng tôi không chấp nhận bất kì ai lấy thân phận gì đứng bên cạnh Uranus, anh ấy là của mọi người” Bình luận này thật quá khích

Cô nhìn nhìn, đóng Microblogging lại, lần nữa vui vào trong chăn, nằm một hồi, khóe mắt từ từ chảy xuống hai vệt nước dài

Nếu như người cô yêu sâu đậm là một nghệ sĩ nổi tiếng đến chói mắt, được mọi người yêu thích

Cô sẽ nghĩ cố gắng vượt qua anh để có thể đứng bên cạnh anh cùng anh sánh vai, cái này là đúng hay sai?

Như vậy, cô chỉ có hai lựa chọn

Cố gắng nhiều hơn hoặc là hy sinh; cố đạt đến mục tiêu hoặc là kiếm củi ba năm thiêu một giờ (bao nhiêu công sức cố gắng coi như đổ sông đổ biển) vĩnh viễn đứng ở phía sau anh, sống yên ổn hạnh phúc

Cô sống đến bây giờ nhưng đây là lần đầu tiên cô đưa ra quyết định khó khăn đến vậy

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Rất nhanh sau đó, Jessie liền mang theo nhiệt kế, thuốc hạ sốt và một số thứ thuốc khác tới đây. Phong Hạ xuống giường mở cửa, nghiêng người cho cô đi vào phòng.

Đo nhiệt độ, 37,5°C, không tính là quá cao, Jessie thoáng thở phào nhẹ nhõm, nói “Hạ Hạ, nhiệt độ đến tối nay có thể hạ, bây giờ cô uống thuốc hạ sốt và kháng sinh, hôm nay ngủ ngon một đêm, nếu nhanh có lẽ ngày mai sẽ khỏe lên.

“Ừ.” Cô gật đầu một cái, không nói thêm gì nữa, nghe theo lời Jessie, làm xong việc theo trình tự rồi leo lên giường ngủ.

Một giấc ngủ này kéo dài đến tận trưa ngày hôm sau, lúc tỉnh lại, cô cảm thấy cổ họng vẫn còn chút đau, nhưng trên người rõ ràng đã không còn nóng, đoán chừng đã hạ sốt.

Hết sốt xong, đầu vẫn còn mơ hồ, cô miễn cưỡng rời giường, đến phòng tắm tắm một chút, sấy khô tóc xong lại trở lại giường, cầm điện thoại di động lên xem.

Có hai tin nhắn, một tin nhắn của Tư Không Cảnh, một tin còn lại là của Lâu Dịch.

Cô mở tin nhắn của Tư Không Cảnh ra trước, nhìn mấy giây nhưng không trả lời, thoát ra khỏi hộp thư, trực tiếp gọi điện thoại cho Lâu Dịch.

Điện thoại rất nhanh đã có người bắt máy, giọng nói của Lâu Dịch vang lên đầy hào hứng, “Này, buổi tối thứ 7 tuần này là sinh nhật của tiểu gia ta, đừng có mà quên đấy.”

Cô ngẩn ra, vỗ vỗ đầu mình một cái mới nhớ ra thứ 7 tuần này là sinh nhật của Lâu Dịch.

“Đến lúc đó, mình sẽ ở khách sạn gần nhà, mở lớn ‘phòng tổng thống, sau đó mời mấy người có quan hệ không tệ với mình trong công ty, mọi người tùy tiện một chút là được.”

Lâu Dịch suy tư một chút, lại như một tên trộm, “10h tối đấy, muộn một phút phạt 3 ly rượu.”

“Đã biết, đã biết,” Cô ngồi xuống giường “Hai ngày nay cậu thế nào?”

“Đương nhiên là rất tốt.” Âm thanh của cậu ta lại cao lên thêm vài lần “KHông lừa cậu, Hạ Hạ, tôi thực sự cảm thấy mình như đang nằm mơ, mỗi ngày cùng đội đóng gói bưu kiện và đội quản lý trang thiết bị làm chung một chỗ, chắc, chắc, chắc...”

Cậu ta nói thao thao bất tuyệt, cô ở bên này an tĩnh nghe.

Đúng rồi, còn chưa hỏi cậu.” Cậu ta nói một hồi, mới dò xét cô, hỏi thử cô “Chuyện lần trước không làm ảnh hưởng đến cậu và Tư Không Cảnh chứ?”

“Ừ.” Cô ngập ngừng một lát “Không có.”

“Hai người cãi nhau?” Lâu Dịch thật sự hiểu rõ cô, cô hơi dừng một chút là cậu ta đã cảm giác được điều gì đó.

“Không.” Cô khẽ thở dài, “Chẳng qua là đột nhiên mình có cảm giác, giữa hai bọn mình có chút không giống nhau.”

Thật ra thì mấy ngày nay cô và Tư Không Cảnh căn bản không có cãi nhau, thậm chí không có tranh cãi, tất cả đều bình thường, có phải hay không? Tình cảm của cô với anh, tất cả đều không hề thay đổi.

Hẹn hò bên dòng sông Tần Hoài, chuyến du lịch lãng mạn ở Florence, còn cả mấy ngày trước, anh và cô cùng nhau ngắm mặt trời mọc. Những kỷ niệm ngọt ngào này, rất gần gũi, quen thuộc với cô, nhưng tại sao càng ngày cô càng sợ, càng không dám hồi tưởng lại những ngày tháng tươi đẹp ấy.

Sợ tất cả chỉ là giả, sợ là chúng quá đẹp, sợ là sau này không bao giờ có thể có nữa.

“Ui chao, đúng là con gái, cứ thích suy nghĩ nhiều.” Giọng nói của Lâu Dịch mang chút bất đắc dĩ “Cậu đúng là một dạng với Vi Vi... Cho nên, tôi mới nói, những người đàn ông, khóc đi, khóc đi, khóc đi, cũng không phải là có tội...”

Người này thế nhưng lại ngâm nga mấy câu hát, Phong Hạ thực sự bị cậu ta làm cho giờ khóc giờ cười, liếc mắt một cái, liền cúp điện thoại.

...

Hiện tại đã tiến hành quay được một phần ba. Cô uống thuốc, buổi chiều kiên trì đến trường quay cùng đạo diễn trao đổi về việc hôm qua rơi xuống nước ngã bệnh, muốn bổ sung lại cảnh quay còn thiếu.

Mặc dù đầu vẫn còn hơi choáng váng, nhưng cô vẫn cố gắng lặp đi lặp lại với mình rằng phải tập trung tinh lực, đọc lời thoại, không thể để bị rơi lại phía sau.

Cảnh quay kéo dài đến khoảng 9 giờ tối, cường độ quay phim tương đối cao, cô nói xong một câu lời thoại cuối cùng trong kịch bản, đáy long mới thở phào nhẹ nhõm, cơ thể buông lỏng xuống, lại cảm thấy hai chân như nhũn ra.

Mục Hi đang đứng diễn cạnh cô, nhìn thấy vậy đưa tay giữ lấy một bên hông cô, giúp cô đứng vững.

“Cám ơn,” Cô đưa tay xoa xoa trán đã lấm tấm mồ hôi.

Mục Hi xưa nay luôn làm theo ý mình, lúc này trực tiếp buông lỏng cổ áo, đem trang phục diễn cởi ra ném sang một bên, lạnh nhạt nói “Gần đây cô diễn so với trước đây có khá hơn một chút, nhưng vẫn chưa đủ.”

Bởi vì anh ta khi nói chuyện luôn mang vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, nên cho dù trong lời nói có một chút tán thưởng nhưng nghe vào vẫn cứ giống như là phê bình khắc nghiệt.

“Cảnh quay vừa rồi...”

Một bên tổ nhân viên đã kết thúc công việc, cũng lục đục rời khỏi trường quay, chỉ còn vàng sáng rực rỡ tràn lan khắp nơi, Mục Hi giờ tay ý bảo nhân viên làm việc không cần tắt đèn, lại quay đầu nói với cô “Vừa rồi sức biểu đạt của cô còn chưa đủ.”

“Nếu so với lời thoại kia,” Anh ta nói từng câu từng chữ, đồng thời nói cho cô biết dùng vẻ mặt gì để biểu đạt “Thời điểm cô đọc lời thoại, nhìn không giống như đang vui sướng mà giống như đang làm tang sự.”

“Còn có, cô cần phải cho người xem thấy phản ứng của mình, không phải chỉ là vui mừng đơn thuần mà là một sự vui sướng không hề biết trước, nó làm ủa về những xúc cảm mênh mông trong lòng, cô phải biết cô là con người chứ không phải là người máy, phản ứng theo lập trình có sẵn, là một diễn viên giỏi, cô có thể đào sâu hơn trong kịch bản, biểu đạt một cách sâu sắc nhân vật của mình.”

Đêm khuya vắng người, chỉ vang lên giọng nói trầm thấp nguội lạnh của anh ta, mặc dù lời nói của anh ta không hề dễ nghe nhưng cô biết anh ta đang giúp đỡ mình. Vì vậy, cô nghe vô cùng nghiêm túc.

Không hổ là người đảm đương trọng trách đào tạo diễn viên, thiên phú, năng lực, kinh nghiệm,... Mục Hi đều không thiếu một điều.

Cô nghe anh ta phân tích, lần đầu tiên cảm thấy có người, trừ Tư Không Cảnh ra, đáng để cô khâm phục.

Có tài mà kiêu, anh ta thật sự có tư cách này.

“Cám ơn,” Mục Hi diễn giải xong phân cảnh tiếp theo, cô nhìn anh ta cười cười “Mặc dù con người anh... không thể nhìn thấu, tính tình thì kỳ quái, lời nói thì độc ác, nhưng thực sự vẫn cảm ơn anh.”

Hai người đi ra, trên đường trở về quán rượu, ánh mắt sâu thẳm của anh ta nhìn cô, hồi lâu mới lên tiếng “Người con gái không dùng những lời lẽ tốt đẹp đánh giá về tôi, cô là người thứ hai.”

“A! Đã từng có người khơi dòng, chẳng lẽ là người yêu của anh?” Lá gan của cô lớn hơn, trêu chọc anh ta.

Mục Hi không trả lời, chẳng qua là trầm mặc không tiếng động đi trước.

Có thể là do ban đêm thanh tịnh, cũng có thể vì cơ thể đã khỏe hơn một chút, lúc này, Phong Hạ cảm thấy cả người nhẹ nhõm đi không ít.

Cũng tệ liệt không muốn suy nghĩ đến việc Tư Không Cảnh biết cô không khỏe mà tại sao lâu như vậy còn không đến trường quay.

**

Liên tiếp hai ngày sau, Tư Không Cảnh cũng không đến.

Phong Hạ ngăn người nhìn di động, chẳng qua tự nói với mình nhất định là do anh bè bộn nhiều việc, rất mệt mỏi, không muốn nghĩ sâu thêm.

Hiện tại phim đang quay đến cao trào, tiến độ quay phim cũng rất nhanh. Thời điểm nghỉ trưa, đạo diễn Kim vừa ăn cơm, vừa trao đổi với cô về cảnh quay tiếp theo “Phong Hạ, trạng thái của cô so với thời điểm mới vào tốt hơn rất nhiều.” Đạo diễn Kim nhìn cô, giống như là chợt nhớ ra điều gì đó, lại đảo mắt nhìn sang Mục Hi đang ngồi bên cạnh “Chắc là có danh sư chỉ điểm hả?”

“A?” Cô nhất thời ngơ ngác không hiểu.

“Nghe tổ ánh sáng nói,” Đạo diễn Kim cười cười “Dạo này, mỗi ngày quay đến đêm khuya mà Mục Hi còn cố ý ở lại để trao đổi kỹ thuật diễn với cô, khó trách lại tiến bộ nhanh như vậy.”

Mục Hi luôn luôn trầm mặc ít nói, lúc này cũng thờ ơ như không liên quan tới mình. Phong Hạ thì ngược lại, cảm thấy có chút lúng túng, vừa muốn lên tiếng lại thấy Trần Đình đang ngồi một bên chợt đi tới, giống như đang nói đùa, âm thanh không cao không thấp

“Sum-mer, thật ra thì tôi rất hâm mộ cô, không chỉ được Mục Hi hướng dẫn về kỹ năng diễn xuất mà còn có quan hệ vô cùng tốt với anh ấy, lại có thể buổi tối mà vẫn còn ở trong phòng cùng anh ấy.”

Làm bộ làm tịch, cô rất rõ ràng Trần Đình biết đến hôm đó Mục Hi mời cô vào trong phòng nói chuyện, nhưng cô cũng không buồn giải thích, cũng

không có thời gian giải thích.

Bởi vì Trần Đình vừa nói xong thì cô nhìn thấy Tư Không Cảnh đang đứng ở phía sau lưng Trần Đình, không biết anh đứng đó từ lúc nào.

Anh cứ như vậy, bình tĩnh đứng ở nơi đó, trên mặt không một chút biểu cảm.

“Tư Không, đã trở lại rồi à?” Đạo diễn Kim giờ tay lên về phía anh gọi.

“Vâng, đợi lát nữa thì quay bổ sung.” Lúc này, khuôn mặt anh tựa hồ như được phủ một tầng sương lạnh, nhận lấy khăn long và nước trợ lý đưa tới, cuối cùng nhìn cô một cái thật sâu, xoay người rời đi.

Ánh mắt của anh làm cho cả người cô từ đầu tới chân lạnh như băng.

Trong tầm mắt cô, mọi người đã bắt đầu tản ra từ phía, chỉ thấy bóng lưng anh càng lúc càng xa.

Giống như, sẽ không bao giờ trở lại nữa vậy.

Cả người Phong Hạ phát run, tim đập thình thịch.

Loại cảm giác này như bị chìm xuống đáy hồ, hoảng loạn không thể giãi dựa.

“Cô biết không, làm người không thể có quá nhiều lòng tham.” Lúc này Trần Đình khom lưng xuống, giống như cử chỉ thân mật, tựa vào bên tai cô nói nhỏ “Phong Hạ, nếu như cô cảm thấy chỉ một Tư Không Cảnh vẫn chưa đủ, còn muốn dựa vào Mục Hi mà đi lên, vậy thì không tốt lắm đâu, để tôi nhắc nhở cô một câu, lòng tham của con người thường thường không dẫn đến kết cục tốt đẹp, cô thấy đúng không?”

Cho nên, Trần Đình đã biết cô và Tư Không Cảnh ở chung một chỗ.

Trên người Phong Hạ hoàn toàn không có nhiệt độ, cô đứng lên, suy nghĩ một chút, cười một tiếng lạnh lùng nhìn Trần Đình “Cô nghĩ muốn ngủ cùng Mục Hi thì trực tiếp đến phòng anh ta, không cần phải lôi kéo tôi để cùng nhau vào, tôi chỉ thích một với một thôi.”

Ba cô là Phong Trác Luân, từ nhỏ đã đích thân dạy cho cô những lời nói ác độc. Cô vốn cảm thấy cho tới bây giờ cũng không cần dùng tới.

Phong Hạ, bắt đầu từ bây giờ, muốn đi một mình thì phải học cách đối mặt với tất cả các loại đá ngầm, không cần dựa dẫm vào bất kỳ ai.

Cô tuyệt đối không thể bị bất luận kẻ nào coi thường.

Trần Đình không ngờ rằng cô sẽ nói như vậy, sắc mặt chợt biến đổi, một lát sau mới lạnh mặt mở miệng nói “Lấy địa vị của tôi bây giờ, không thể làm được nhiều việc khác, chẳng qua là nếu muốn bôi nhọ danh dự của cô, vẫn còn đủ để làm ra một chút thành tích, cô nghĩ xem giữa hai người bọn họ thì người nào...”

“Xin lỗi, tôi muốn nghỉ ngơi, nói nhiều cảm thấy hơi đau đầu.” Cô trực tiếp cắt lời cô ta, cầm theo bình nước, xoay người rời khỏi nơi này.

**

Hôm sinh nhật Lâu Dịch, thành phố S mưa khá to.

Quay phim xong, cô trở về thay trang phục để cho Jessie lái xe đưa cô đến khách sạn. Đến nơi, cô trực tiếp đi thang máy từ nhà xe lên đến tầng cao nhất.

Nhấn chuông cửa một hồi, từ ngoài cánh cửa cũng có thể nghe thấy được tiếng cười đùa ồn ào trong phòng. Cô đứng đợi một lát rồi chợt mới thấy Lâu Dịch mang bộ mặt dính toàn bơ ra mở cửa, thấy cô đến cười rạng rỡ “Đến rồi, mau vào, mau vào,”

Cô theo sau Lâu Dịch đi vào, thấy mấy nghệ sĩ của công ty Top cũng chơi đến điên rồi, người thì đứng, người thì ngồi, hoặc là đuổi đánh nhau đem đối phương cả người đều là bơ.

“Sum-mer!” Những người này quan hệ với cô và Lâu Dịch tương đối tốt, lúc này thấy cô cũng rất vui vẻ, có mấy người chơi xấu đã ném bơ tới cô.

Thấy vậy, cô liên tiếp xua tay “Này, dừng, dừng, không cho phép ném lên người tôi, tôi còn phải trở lại trường quay.”

“Ai ui, Sum-mer, làm nhân vật chính trong đúng là không giống trước rồi.” Một nam nghệ sĩ cười hi hi trêu chọc cô.

“Đúng rồi, còn có cả ngày được nhìn ngắm gương mặt đẹp trai của Tư Không Cảnh, có phải lúc nào cũng thấy mạch máu sôi trào hay không?”

Đại gia cười làm thành một đoàn, lại còn lấy Xicangđan của cô và Tư Không Cảnh ra trêu chọc.

“Im lặng một chút đi.” Lúc này, Lâu Dịch mới đứng chắn trước mặt cô, nói với bọn họ “Mấy tên đàn độn này, đừng hoang một chút đi. Thọ tinh (người được chúc thọ) ta còn đang ở chỗ này, các người lại dám khi dễ bạn ta.”

Bên kia, một nữ nghệ sĩ nghe xong, ánh mắt chế nhạo nhìn Lâu Dịch, nhướn mày nói “Lâu Dịch kia, Vi Vi nhà ngươi còn ở đây, ngươi nhìn xem ngươi bảo vệ Summer thành dạng gì rồi? Không sợ Vi Vi nhà ngươi ghen à?”

Mọi người đồng loạt ồ ào đứng lên, Lâu Dịch liền đi tới ghế salon Trần Vi Vi đang ngồi, ôm lấy bà vai cô “Đó là anh em của ta, lão bà ta độ lượng, làm sao có thể ghen được.”

Trần Vi Vi phớt lờ nhìn cậu ta cười cười, ánh mắt nhìn sang Phong hạ lại có chút lạnh nhạt.

Bên kia cười càng lợi hại hơn, Phong Hạ đi tới, ngồi xuống quầy bar, cánh tay chống cằm, vừa uống rượu vừa nhìn bọn họ náo loạn.

Bao nhiêu cười đùa, huyền ảo tựa hồ như không liên quan đến cô.

Trong tâm trí cô bây giờ chỉ hiện lên ánh mắt của Tư Không Cảnh.

Từ trước tới giờ, ánh mắt ấy đều là dịu dàng, ấm áp như gió xuân, bao dung yêu chiều.

Chưa hề giống như hôm nay, rét lạnh thấu xương, đầy phức tạp, đau đớn.

“Này...” Không biết qua bao lâu, Lâu Dịch mới đi đến cạnh, vỗ nhẹ bà vai cô “Hồi hồn,”

“Sao thế?” Đáy mắt cô đã đỏ ửng ửng sưng mủ, lúc này nghe Lâu Dịch gọi mới ngẩng đầu lên, vội vàng cầm ly rượu nhìn cậu ta cười cười “ Sinh nhật vui vẻ!”

Lâu Dịch gật đầu một cái, kéo ghế ngồi cạnh cô “Không muốn cười thì đừng miễn cưỡng, nhìn cậu cười còn khó coi hơn khóc.”

“Cụng ly.” Lâu Dịch nhắc ly rượu bên cạnh, chạm vào ly của cô “Vi hạnh phúc của chúng ta.”

“Được.” Cô gật đầu “Cạn chén”

Hai người uống một hơi cạn sạch, đặt ly xuống, Lâu Dịch mở ra một hộp quà “Cậu tặng mình cái gì đây? Bọc nhiều như vậy...”

“Cậu mở ra chẳng phải sẽ biết sao.” Cô nhìn Lâu Dịch bóc lớp vỏ bên ngoài.

“Cái gì?” Lâu Dịch vừa mở ra nhìn, bất đắc dĩ lắc đầu “Mình nói này... Con gái không phải ai cũng thích đưa những thứ này chứ? Vi Vi cũng tặng mình một chiếc ví da.”

Cô ngẩn ra “À? Vậy cậu dung cái của Vi Vi đi, không phải gấp, chỉ là một món quà thôi mà.”

Lâu Dịch không trả lời, thu hồi món quà sau hai giây mới ngẩng đầu, trong đôi mắt lóe lên một tia giảo hoạt “Mình cũng tặng cậu một món quà sinh nhật, thế nào?”

“Hôm nay đâu phải sinh nhật mình?” Cô uống hơi nhiều, bây giờ hình như có chút say.

“Đi theo mình!” Lâu Dịch vỗ vỗ vai cô

Trong phòng mọi người đã say bừa bãi khắp nơi, Lâu Dịch đi trước, một đường lạng lè xuyên qua đại sảnh, mở cửa đi ra ngoài.

Phong Hạ đi theo sau, có chút mơ hồ không hiểu.

Hành lang rất yên tĩnh, Lâu Dịch trực tiếp đi qua, đến một phòng khác ở tầng chót.

Lâu Dịch lấy thẻ trong túi quần, mở cửa ra, đẩy cô từ sau “vào đi thôi.”

“Bình tĩnh nói chuyện một chút, những suy nghĩ bên trong, những kiêng kỵ giấu giếm, đừng có trầm mặc, nói rõ ràng ra là tốt nhất.”

Lâu Dịch nhìn cô, lấy tay làm dấu cổ gắng lên rồi từ bên ngoài đóng cửa lại “Những việc còn lại cứ giao cho mình.”

Cô bị cậu ta đột ngột đẩy lên phía trước, bước đi lảo đảo, tầm mắt quét qua phòng một lượt mới phát hiện trên ghế salon có người.

Tư Không Cảnh mặc áo sơ mi, bên ngoài khoác thêm áo khoác, đang ngồi trên ghế salon đọc sách, nghe được tiếng động liền ngẩng đầu lên.

Bốn mắt nhìn nhau, cơ hồ trải qua mấy giây, cô đứng im tại chỗ không nhúc nhích nhìn anh, hốc mắt đã đỏ.

Hồi lâu, cô mới cắn môi, bước nhanh đến gần ghế, khom lưng ôm chặt lấy anh.

Trong Wuthering Heights (Đồi gió hú) có một câu nói

“If you are still in this world, then the world no matter how kind, are meaningless to me.”

Thật ra chỉ cần bảy chữ là có thể khái quát được.

Anh là toàn bộ thế giới của em.

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Trong phòng rất yên lặng, chỉ còn có tiếng vang nhẹ từ chiếc ti vi treo trên tường.

Phong Hạ ôm lấy cổ Tư Không Cảnh, không nói câu nào, nước mắt cứ thế thi nhau rơi xuống, làm áo khoác của anh bị thấm ướt một mảng.

Mà thần sắc của Tư Không Cảnh từ lúc ngồi một mình là hờ hững, dần dần mềm xuống, lúc này từ từ vươn tay ôm lấy eo cô, ánh mắt lóe lên trong chốc lát, nghiêng đầu hôn nhẹ lên tóc cô “Được rồi, đừng khóc.”

Âm thanh của anh khàn khàn, mang theo cả sự xao động, yêu thương, cung chiều.

Rất dịu dàng, làm cho người ta tham lam quyến luyến, rất giống với giọng của anh trong những ký ức ngọt ngào kia.

Cô nghe xong, nước mắt càng ào ra nhiều hơn.

Anh khẽ thở dài, đem cô ôm lên đùi, một bên cầm khăn giấy lau nước mắt cho cô.

Cô nhìn anh, mắt đỏ lên “Tư Không Cảnh, em vẫn luôn tự cho rằng em kiên cường hơn người khác, hơn nữa càng ngày càng kiên cường hơn.”

Nhưng chỉ cần đứng trước mặt anh, tất cả mọi phòng bị, mọi sự chống đỡ của cô trong nháy mắt đều hoàn toàn tan rã.

Cô không có chút nào cất giữ riêng mình với anh, cho nên mới biết cô yêu anh bao nhiêu, thương anh bao nhiêu.

“Anh biết.” Anh vuốt nhẹ tóc cô, chậm rãi nói “Cho nên, Hạ Hạ, không phải lúc nào anh cũng kiên cường như em nghĩ.”

Cô có thể nhìn thấy tình yêu cùng nỗi đau nơi đáy mắt anh, cũng có thể nhìn thấy chúng lắng đọng dày phức tạp.

“Chính vì như vậy cho nên anh vì những điều người khác nói, chưa đi chứng thực mà đã dao động, không tin tưởng em” Anh cúi đầu, chạm môi lên má cô “Thật xin lỗi.”

Trong tình yêu, anh cũng là người yêu lần đầu, lại luôn gặp phải những điều chưa bao giờ xảy ra, những điều này luôn luôn có thể dễ dàng ảnh hưởng đến anh, đến lý trí và suy nghĩ của anh.

Phải nói là, chỉ cần là những điều liên quan tới cô, luôn dễ dàng làm anh dao động.

Cô hít hít mũi, vươn tay vòng lên cổ anh, khẽ môi cong lên “Em thật vô dụng, vừa thấy anh ngồi trong phòng, không cười cũng không nói với em, em đã rất khó chịu, trước kia sẽ không như vậy.”

Yêu anh trong thời gian càng dài, ở trước mặt anh bộc lộ sự mềm yếu càng nhiều, luôn luôn sợ anh sẽ nghe thấy những điều không hay.

Cô càng ngày càng sợ mất đi anh, nỗi sợ ấy lúc nào cũng thường trực ở trong đầu.

“Cũng không phải chỉ mình em... đấy như là thói quen của hai chúng ta.” Khóe môi anh nâng lên, dùng mũi cọ cọ lên sống mũi cô “Bất quá, luôn luôn có Lâu Dịch chi điểm”

Vừa nghe thấy tên Lâu Dịch, cô lập tức bật cười “Thật ra thì, Tư Không... em cảm thấy đáng lẽ Lâu Dịch phải yêu anh mới đúng... Trong ngày sinh nhật mà cậu ấy cũng tạo cơ hội cho chúng ta.”

Tư Không Cảnh trầm mặc hai giây, cúi người ôm cô, lập tức đem cô áp lên ghế salon, từ mắt lưu luyến đến cổ trắng ngần của cô, đợi đến khi hơi thở của cô đã bắt đầu dồn dập mới ở bên tai cô bật ra một hơi “Đúng vậy, cho anh có cơ hội được com no áo ấm, thật muốn cảm ơn cậu ta.”

Giống như đã quá lâu không ở chung một chỗ, lại ở một nơi không có ai quấy rầy, không phải nơi quay phim ồn ào, không phải lén lút nhìn nhau, không có người thứ ba, chỉ có hai người.

Những ủy khuất, hiểu lầm kia, vào giờ phút này cũng biến mất bằng tốc độ nhanh nhất.

Có lẽ là biến mất, hoặc giả là tạm thời bị che đậy, giấu đi.

Nhưng bất kể là kết quả như thế nào, lúc này, không còn gì là quan trọng nữa.

Phong Hạ nhìn ngũ quan tuần mỹ của anh, nhìn trong đáy mắt anh đã dấy lên lửa tình, ôm chặt cổ anh hơn, nâng thân thể mình dán lên người anh.

Cô cũng rất muốn anh.

Muốn toàn bộ những gì thuộc về anh.

Cơ hồ anh không do dự nữa, rất nhanh làm cho cơ thể cô trần trụi không che đậy, anh cũng cởi quần áo trên người mình ra.

Anh say mê, nóng bỏng hôn cô, một lát sau, lật cả người cô lên, hôn từ cổ đến vùng tuyết trắng nơi sống lưng, lưu luyến, mê mẩn ở nơi đó.

“Tư không.” Cô nằm trên ghế, âm thanh khẽ run “Ồ trên giường làm... Được không?”

Anh không nói gì, ôm cô từ trên ghế lăn xuống tấm thảm mềm mại.

“Ồ trong này.” Anh cởi quần của mình, tách hai chân cô ra, nâng lên, ánh mắt nóng rực nhìn vùng đất huyền bí giữa hai chân cô “Ồ trong này làm.”

Cô nằm ở tư thế như vậy, nghe câu nói của anh, lại theo tầm mắt của anh, cảm thấy rất xấu hổ, nhưng không phản kháng, chẳng qua cả người không ngừng run rẩy, làn da bị nhiễm một tầng ửng hồng.

Lúc này, anh đã mất đi năng lực suy nghĩ, cơ hồ cởi toàn bộ quần áo, cũng không làm xong khúc dạo đầu, đã dè hai bên eo cô, trực tiếp tiến về phía trước.

Một thời gian chưa làm, dĩ nhiên là đau, cô rên lên một tiếng, cảm giác được anh muốn lui ra một chút, phải khắc chế nhẫn nại, cô nhắm mắt nói rất nhẹ “Em không sao, anh... động đi.”

Anh “Ừ” một tiếng, nâng eo cô từ từ đem toàn bộ đi vào.

“Rất trưởng?” Anh cúi đầu, cắn lên môi cô, âm thanh đầy mê hoặc.

“Vâng.” Cô xấu hổ, cảm thấy thân thể mình bị lấp đầy, không hề có bất kỳ khe hở nào, mà anh lại càng ngày càng nóng bỏng, cứng rắn.

Anh nhìn cô, dần dần bắt đầu động, rút ra lại đẩy mạnh vào, hơi thở vẫn đục “Bảo bảo, thích không?”

Anh rất ít gọi cô như vậy, thân thể cô liền run rẩy, nơi đó cũng càng ngày càng hút chặt.

“Nói chuyện.” Mồ hôi anh từ trên trán chảy xuống, vô cùng hấp dẫn, mị hoặc “Bảo bảo Em cũng rất muốn, phải không?”

Cô nhắm mắt, im lặng không nói cũng không dám nhìn anh, sợ vừa nhìn vào mắt anh sẽ không nhịn được mà nghe theo lời anh trả lời những thứ xấu hổ kia.

Anh thấp giọng cười cười, không hỏi nữa, tốc độ càng lúc càng nhanh, nhìn nơi lãnh địa của cô đang mứt lấy của mình, nơi béo mập ấy vì động tác của anh mà bị xé rách, kéo ra, ánh mắt càng ngày càng tối.

Không có quy luật, chỉ đơn thuần là đoạt lấy, ra vào. Anh thậm chí còn đem chân cô áp đến ngực, thành chữ M, tập một loại chống đẩy, tùy ý động chạm vào nhau.

Rốt cục, cô không nhịn được nữa, liên tiếp đòi đứng lên. Nhưng thực sự là anh có chút điên rồi, chờ cô một lần nữa thở gấp, lại đem cô lăn lộn trở lại, để cho cô nằm úp sấp, một lần nữa từ sau tiến vào.

Tư thế như vậy, tiến vào nơi sâu nhất, cũng chứng tỏ nam quyền cường thế trong tiềm thức của người đàn ông.

Phong Hạ ngoan ngoãn nằm úp sấp ở tư thế quỳ, nặc cho anh từ sau tiến vào, một lần lại một lần, cô nặng nề thở hổn hển, mang theo tiếng nước nở quay lại nhìn anh.

Anh làm như không nghe thấy, chẳng qua là cúi đầu hôn lên vành tai cô, động tác bên trong cơ thể cũng không dừng lại.

Ở nơi giao hợp ấy, dịch thể theo động tác chảy xuống.

Một đường từ thăm phòng khách đi qua hành lang đến gương, cô đã mệt đến không còn chút sức lực nào, anh lại thủy chung không ra ngoài.

Cô thực sự không còn cách nào nữa, cuối cùng chỉ có thể ôm lấy cổ anh, thử cô rút nhanh, quả nhiên anh cắn răng, hung hăng đụng vào mấy lần mới

đem toàn bộ cho cô.

“Đau...” Cô tựa vào vai anh, làm nũng.

Thực sự, từ trước cho tới bây giờ, cô chưa bao giờ thấy đáng vẻ anh kích động như vậy, thời điểm vừa rồi, cơ hồ có chút ngang tang, như là hận không thể đem cô nuốt vào vậy.

Trên cơ thể Tư Không Cảnh toàn là mồ hôi, anh ôm cô vào phòng tắm, cúi đầu hôn lên vành tai cô, giọng khàn khàn “Bảo bảo, nhớ chưa, đàn ông bị đói lâu ngày đều là như vậy.”

Tai cô cũng đỏ bừng, nằm trên vai anh cắn nhẹ một cái.

**

Tư Không Cảnh quả thật đói đã lâu, ở trong phòng tắm thừa dịp tắm cho cô lại triệt để muốn một lần nữa.

Chờ khi hai người ra ngoài đã là gần sáng. Cô nằm lý ở trên giường, mặc cho anh ở phía sau vừa giúp cô lau tóc, vừa hỏi về tình hình của Lâu Dịch.

“Hạ Hạ.” Anh chợt lên tiếng gọi tên cô.

“Sao anh?”

“Em thực sự muốn vào Live sao?” Anh không nhanh không chậm hỏi.

Coi như anh là người chủ động nói tới chuyện này.

PHong Hạ ngẩn ra, hồi lâu mới gật đầu một cái.

Lúc này, anh để khăn lông sang một bên, đem cả người cô ôm trọn vào trong ngực, im lặng nhìn cô không nói gì.

“Tư Không.” Cô dựa vào anh, suy tư để tìm từ thích hợp “Em biết anh hi vọng em có một cuộc sống an nhàn, có thể ở một nơi mà anh có thể bảo vệ em. Quả thật nếu bây giờ em rút khỏi ngành giải trí thì vẫn được, nhưng em đã suy nghĩ rất lâu, em thực sự muốn ở lại.”

Em không muốn làm lính đào ngũ, không muốn bất luận ai coi thường.” Cô nghiêng người nhìn gò má anh “Anh có biết khi Lâu Dịch kể cho em nghe về công việc, về những ngày học bổ túc ở Live, em rất hâm mộ cậu ấy. Thật ra thì có công ty quản lý tốt, có thể làm thay đổi toàn bộ một con người. Trước kia lúc còn ở Top, cậu ấy có tài hoa và quyền lực nhưng vẫn bị mai một dần.”

Một khi bước vào nơi này thì rất khó dừng lại, chỉ có hồng hơn, lấp lánh hơn mới làm cho bản thân cảm thấy thỏa mãn.

Với cô mà nói, đây chỉ là lực hút theo quán tính, không có liên hệ quá lớn đến danh và lợi.

“Mục Hi,” Anh trầm mặc một hồi, chợt nói ra hai chữ này.

“Vâng.” Cô suy nghĩ một chút “Thật lòng mà nói, mặc dù làm việc với anh ta được một thời gian rồi nhưng em vẫn còn chưa quá hiểu rõ con người này, nhưng ít nhất bây giờ, quả thực anh ta chưa bao giờ nói mà không giữ lời.”

“Anh ta...” Tư Không Cảnh ngập ngừng

Phong Hạ nhìn anh “Tư Không, không cần tức giận, bởi vì em cảm thấy, Mục Hi cho dù có kỳ quái, có huyền bí khó hiểu đi chăng nữa, nhưng anh ta có thể là một người hướng dẫn tốt hoặc một người bạn.”

Cô tin tưởng trực giác của bản thân mình.

“Mặc dù đối với người khác anh ta là người khó lường, nhưng mà,” Cô nghiêng đầu “Phải biết con người khi có quá khứ không tốt thì có thể sẽ không giống người thường, anh ta có chuyện xưa của anh ta, hơn nữa, chuyện đó không hề liên quan tới em...cho nên...”

Cô không nói tiếp, chẳng qua là yên lặng nhìn anh.

Nhìn ánh mắt vui vẻ, sáng ngời của cô, sắc mặt anh cũng nhu hòa đi một chút, đưa tay véo mũi cái mũi nhỏ xinh của cô “Bây giờ mới biết miệng em lại ngọt như vậy.”

“Đĩ nhiên.” Cô cười tủm tỉm, nhưng ánh mắt lại hết sức nghiêm túc “Tư Không, kể từ khi em tham gia cũng biết trước có thể gặp phải nhiều chuyện, nhất là giữa chúng ta, em biết tình cảm trong làng giải trí này thường không được bền lâu, nhưng em không muốn chúng ta như vậy.”

“Cho nên, em tin tưởng anh, vì vậy, xin anh cũng tin tưởng em, được không? Bất kể là chuyện tình cảm hay công việc, anh cũng hãy cho em có cơ hội để được lựa chọn, nắm chắc.”

Ánh mắt anh đen như mực, trầm tĩnh nhìn cô.

“Tur Không tiên sinh, mời nói chuyện.” Cô mở tròng hai mắt nhìn anh “Tur Không kia, thái thái đang trung cầu ý kiến của người đấy.”

Hồi lâu, anh mới hít một hơi thật sâu, hôn lên gò má của cô “Cuối tuần, em gái anh đầy tháng cho con, ba mẹ anh cũng sẽ đến, lần này anh sẽ cẩn thận một chút, tính toán thời gian chênh lệch nhau, phòng khi bị theo dõi.”

“A?” Cô ngẩn ra, không có phát hiện ra việc anh không trả lời cô mà toàn lực chú ý tập trung vào chuyện quan trọng là lần gặp mặt phụ huynh sắp tới.

Không thấy cô phản ứng, anh nóng nảy lặp lại một lần nữa “Cháu gái anh đầy tháng, gia đình em gái anh tổ chức tiệc rượu, vị trí là khu nhà biệt thự cao cấp thành phố S, em cùng đi với anh, được chứ?”

“A...?” Mặt mày sầm sập “Tur Không, em ở trước mặt ba mẹ anh còn chưa đủ mặt mặt hay sao, còn muốn em đi để cho vợ chồng em gái anh chế giễu...”

Cô nhớ lần trước anh nói với cô, chồng em gái làm trong quân đội, chức vụ cao, văn võ song toàn, gia tộc của một nhân vật lớn như vậy thì..

“Làm sao có thể?” Anh cười “Tuy em gái anh thông minh kỳ quái, đối với những tin tức về anh cũng không có hứng thú, chỉ có với em thì ngược lại, ấn tượng đặc biệt tốt, mặc dù hai người còn chưa gặp mặt.”

“Ách...” Cô chép miệng, đưa tay tắt đèn, chui vào trong chăn, vùi vào ngực anh “Để em suy nghĩ một chút, lần trước gặp mặt, biểu hiện của em thật sự là...”

Hai người cùng nằm xuống, nói chuyện câu được câu không, có thể Tur Không Cảnh cảm thấy mệt mỏi, nói chuyện với cô một chút, hô hấp đã đều đều, từ từ ngủ thiếp đi.

Trước đó, Phong Hạ vô cùng buồn ngủ, nhưng giờ lại nghĩ đến chuyện cuối tuần gặp mặt người nhà anh, ngược lại tâm trí không yên.

Tựa vào ngực anh suy nghĩ, cô chợt nghe thấy điện thoại bên gối rung một tiếng.

Tâm cô chợt căng thẳng, nhìn anh nhíu mi lại ngủ tiếp, cô mới lặng lẽ nhòm người dậy, đưa tay với lấy điện thoại để ra xa.

Dĩ nhiên cô không có thói quen xem nội dung trong điện thoại của anh, nhưng lúc cầm lên, ngón tay không cẩn thận chạm vào màn hình, tin nhắn kia tự nhiên hiện ra, cô nằm xuống cạnh anh, chợt thấy không yên, tầm mắt chợt nhìn vào màn hình điện thoại.

“Ngày trước nhờ người xem ngày sinh tháng đẻ của con và Tiểu Hạ, vừa mới nghiên cứu, chắc là sắp có kết quả rồi.”

“Ngũ hành tương khắc. Sự nghiệp là hai con là trở ngại lẫn nhau. Chuyện tình cảm hôn nhân là cực kỳ không hợp.”

“Tuy bây giờ là thời hiện đại, không thể dùng những thứ này để trói buộc việc yêu đương tự do, nhưng ba con và mẹ vẫn hi vọng con có thể cẩn thận suy tính lại một chút, vấn đề liên quan đến chuyện hôn nhân đại sự, không chỉ đơn thuần là chuyện nhìn vào ngày sinh tháng đẻ, chính con cũng có thể nhìn thấy.”

Mắt cô càng nhíu chặt, không nháy mắt nhìn vào tin nhắn hồi lâu mới nhẹ nhàng khóa màn hình điện thoại, để lại trên tủ ở đầu giường.

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Tur Không Cảnh không có thói quen ngủ nướng, sẽ không thức dậy trễ, hơn nữa nguyên nhân là hàng năm quay phim, bình thường cứ tầm năm giờ là tự nhiên thức dậy

Mở mắt, chuyển động cơ thể, mới phát hiện bên cạnh không có ai

Anh nhíu mắt lại, lập tức từ trên giường ngồi dậy

"A? Anh dậy rồi?" Cửa phòng rửa tay vang lên một âm thanh nhẹ nhàng, Phong Hạ đi từ trong ra, trên người đã thay xong quần áo

Anh nhìn cô, lâu sau mới lên tiếng, "Sao lại dậy sớm như vậy?"

"À? Em ngủ không được, hơn nữa bình thường sáng sớm quay phim em đều dậy vào lúc này." Cô cười hi hi đi tới mép giường, hơi khom lưng nhìn

anh "Đến, nữ nam ngủ say cho cái morning kiss"

Anh hơi cong cong khoe môi, nghiêng đầu hôn lên môi của cô

Ai ngờ anh vừa định hôn sâu hơn thì cô chợt lui về phía sau "Ừm, lướt qua rồi dừng, biết chưa? Những người yêu nhau đều nói luôn muốn giữ lại cảm giác mới mẻ?"

Cô luôn tinh quái như vậy, đối với lý luận của cô anh chỉ lắc đầu một cái, tựa lưng vào gối đầu, nhìn cô dịu dàng

"Tư Không" cô cũng nhìn anh, từ từ mở miệng "Em"

"Humm?"

". Em đi trước" Lâu sau, cô thở dài một hơi, nghiêng đầu nhìn anh "Nếu không lát nữa sẽ bị kí giả theo dõi, tối ngày hôm qua Lâu Dịch đã nói với em, để em đi trước, sau đó cậu ấy sẽ nhờ người đưa anh đến studio"

Cô nói chuyện rất bình thản, thậm chí đôi mắt còn khẽ cười, anh nhìn thật kĩ, cũng nhìn không ra cô khác thường chỗ nào

"Được" Anh gật đầu một cái "Đi đường cẩn thận"

"Ừ, vậy em đi trước nhé" Cô vẫy vẫy tay tạm biệt anh "Đợi lát nữa gặp lại ở studio"

Anh đưa mắt nhìn cô xoay người rồi đi, khi cô bước tới cửa phòng ngủ, chợt mở miệng nói "Hạ Hạ"

Cô dừng lại, quay đầu nhìn anh

Anh nhìn cô một hồi, cuối cùng cũng không nói gì, chỉ dặn dò cô cẩn thận một lần nữa

Cho đến khi cửa phòng đóng lại thì anh khẽ nhún mày lại

Mọi vừa rồi thời điểm lúc cô muốn đi, anh thấy đáy lòng mình khẽ thoáng qua một cảm giác rất kì lạ

Giống như, từ đó cô sẽ không còn bộ dạng như khi luôn ở bên cạnh mình nữa

Nghỉ một lát, anh lắc đầu một cái, cảm giác mình đã nghĩ quá nhiều, giống như tiểu nam sinh lần đầu biết yêu

Nghỉ ngơi một hồi nữa, anh xuống giường, lấy di động ra, mở hộp tin nhắn ra kiểm tra

Đưa mắt nhìn một lượt, anh chợt dừng lại, chuyển động ngón tay, mở các tin nhắn của mẹ anh gửi đến từ tối qua

Đọc xong các tin nhắn, anh mới nghĩ đến, trạng thái các tin nhắn này đều là đã đọc

Rửa mặt xong anh ra khỏi toilet, nhìn đồng hồ thấy năm giờ rưỡi, anh trực tiếp mở điện thoại bấm nút gọi

"Mẹ" Điện thoại vừa bắt máy, mặt mày anh lạnh nhạt nói

"Tiểu Cảnh?" Mẹ của anh hình như là vừa mới tỉnh "Sao vậy?"

Anh bận rộn công việc, bình thường rất ít khi gọi điện về nhà nói chuyện

Anh cầm điện thoại di động đứng ở bên cửa sổ, từ từ nói "Lần trước mẹ hỏi ngày sinh tháng đẻ cô ấy là để cầm đi đoán mệnh?"

Mẹ của anh cũng sờ một chút, mới phản ứng từ "cô" đó là chỉ Phong Hạ, "Đúng, là mẹ đưa nhờ người ta xem hộ, con đã đọc tin nhắn rồi phải không?"

"Mẹ, con muốn lặp lại một lần nữa" Anh chờ mẹ nói xong "Vợ của con, không có khả năng là người khác, dù kết quả như thế nào, dù cô ấy khác chồng con cũng không thay đổi"

"Con tôn trọng hai người tin tưởng những thứ phong thủy, tập tục kia, con cũng vậy, hy vọng hai người có thể tin vào mắt nhìn người của con, có lẽ cô ấy đang ở trong cái thế giới này, có rất nhiều chuyện thần bất do kỷ, nhưng những chuyện khác của cô ấy, con hiểu rất rõ"

Từ trước đến giờ anh luôn tin tưởng, bất luận sau này cô có bước xa đến đâu, thì tình cảm cô đối với anh, vẫn lớn hơn tất cả mọi thứ

Mẹ Tư Không im lặng một hồi, rồi bình tĩnh nói "Tuần sau là đầy tháng con của Sênh Sênh, con hãy đưa cô bé ấy tới"

"Dạ" Anh nói "Nếu không có thời gian tiếp xúc lâu, sẽ không thể hiểu rõ một người"

Giống như một cô gái đáng yêu như cô, nhất định sẽ chiếm được cảm tình của mọi người trong nhà anh

Công việc quay bộ phim《 Hồng Trần 》đã tiến hành được hai phần ba, mỗi ngày đều tập trung diễn với cường độ cao, buổi tối kết thúc công việc lại về khách sạn, ngủ mất tiếng, mọi việc cứ liên tục lặp lại

Buổi tối mỗi ngày, hai người cũng sẽ gọi điện thoại, nói với nhau một số chuyện, giống như quay lại thời điểm hai người mới bắt đầu

Buổi tối ngày thứ sáu, cô vừa ăn một chén mì ăn liền nhỏ, vừa đeo tai nghe nói chuyện điện thoại với anh, cắn sợi mì cùng anh chậm chạp Trần Đình làm biết bao chuyện khiến cô dựng hết tóc gáy

Bên kia anh nghe cô nói, thỉnh thoảng cười một tiếng, đợi cô nói xong, anh mới chậm rãi nói “Tối mai anh sẽ đến đón em tới biệt thự”

Cô lập tức cắn đứt sợi mì trong miệng, ho khan hai tiếng, lại dùng nĩa tiếp tục ăn

"Sau khi kết thúc công việc em ở trong phòng chờ, sau khi anh đến sẽ gọi điện thoại cho em" Anh dùng một chút rồi nói “Ăn chậm thôi”

"Ừm" Cô nữ mất xuống "Đồng ý nhưng không cho phép làm trợn lại bỏ chạy?"

Thật ra lời nói của cô không giống như đang nói đùa, nhưng anh không nhận ra điều đó, nói đùa “Ừ! Vậy anh liền đổi người chờ em về Tư Không gia vậy?”

"Anh dám!" Cô lập tức hừ hừ "Có thể ngồi ở ghế phụ bên cạnh anh chỉ có thể là con của chúng ta, hoặc là em, biết không?"

Anh cười cung chiều một tiếng "Được, đi ngủ sớm một chút, ngày mai sẽ biểu hiện tốt hơn”

"Ừm, khẳng định điểm áp quần phượng" Cô cố ý xuyên tạc một câu thành ngữ, sau đó mới nói ngủ ngon với anh, đưa điện thoại đi động đặt sang một bên

Trong phòng lại yên tĩnh lại lần nữa, cô bỏ nĩa, ngồi xuống sàn nhà, ôm đầu gối cái, ánh mắt cô đơn, không biết đang suy nghĩ gì.

Buổi tối thứ bảy, bởi vì đạo diễn Kim bận chuyện riêng nên kết thúc công việc sớm hơn mọi ngày, Phong Hạ nghĩ lát nữa sẽ đi dự tiệc đầy tháng mà ngăn người đi về phòng

Ai ngờ, cô vừa đóng cửa lại muốn đi tắm, chợt nghe chuông cửa reo lên, cô đi đến cửa, nhìn qua kính nhỏ, có chút kì quái mở cửa

Mục Hi đứng ngoài cửa, mặt không chút thay đổi nhìn cô

"Có chuyện gì sao?" Cô nhìn anh ta mà trong lòng có chút hoảng hốt, cố gắng giữ bình tĩnh hỏi

“Buổi trưa, thời điểm Lâu Dịch luyện tập võ đạo, bị té từ trên sân khấu xuống” Anh im lặng hai giây, môi mòng khê nhấp máy

Cô đứng tại chỗ, sợ run mấy giây, lập tức tiến lên một bước, nhìn chăm chăm anh ta, cả người vẫn run không ngừng "Bây giờ cậu ấy sao rồi?!"

"Người trong công ty đã đưa cậu ta đến bệnh viện" Anh hồ hững nhìn cô "Đi thôi, tôi đưa cô đi"

Cô bỏ qua mọi thứ, lập tức theo anh ta bước nhanh đến thang máy

Hai phòng gần nhau, vốn là Tư Không Cảnh đang đứng trước gương chỉnh cổ áo, dường như nghe loáng thoáng trên hành lang có tiếng nói

Mà giọng nói kia hình như là của Phong Hạ, anh nghĩ nghĩ, khẽ hé cửa liếc nhìn

Chỉ nhìn một cái, ánh mắt anh như gió lạnh gào thét giờ đây như đang bốc lên từng trận gió xoáy lạnh người, cả khuôn mặt mang theo hơi thở lạnh thấu xương

Trong thang máy, chỉ cách hành lang phòng anh vài bước chân, cửa thang máy đang dần đóng lại, mà ở trong buồng thang máy Phong Hạ và Mục Hi đang đứng kề nhau

Đến khi cửa thang máy hoàn toàn đóng lại, anh cũng không nhìn đến khuôn mặt đầy lo lắng của cô

Trên đường Land Rover phóng như bay, từ thị trấn T tới thành phố S chỉ mất nửa giờ đồng hồ

Xưa nay Mục Hi luôn ít nói, trên xe cũng không đề cập tới tình hình cụ thể của Lâu Dịch như thế nào, đến bệnh viện, từ trên xe nhảy xuống, trong đầu

Phong Hạ hỗn loạn chỉ một mực đi theo sau Mục Hi vào trong bệnh viện

Đi tới trước một phòng bệnh, Mục Hi cũng không gõ cửa mà trực tiếp đẩy cửa đi vào

Lòng cô như lửa đốt vội đi vào, chỉ nghe thấy Lâu Dịch khoa trương hét lên một tiếng

"Mục thiếu gia! Hạ. Hạ Hạ?" Lâu Dịch ngồi trên giường đang liều mình chống cự không cho y tá kiểm tra, khi nhìn thấy cô thì tròn to hai mắt "Cậu. . . . Sao cậu lại tới đây?"

Cô đến gần mấy bước, mới phát hiện trên mặt cậu ta và trên cánh tay cũng có mấy vết thương, chân trái hình như là bị gãy xương, bị bó thạch cao treo ngược lên rất cao, nhưng thật may là không giống những kết quả đáng sợ khi này cô nghĩ trên giường khiến cô phát run kìa

"Aizz. Cái sân khấu không cao, cho nên không cần lo lắng" Lúc này Lâu Dịch mới ngoan ngoãn phối hợp để y tá kiểm tra, nhìn cô đi về phía mình "Tiểu gia mình vẫn là một người đàn ông mạnh mẽ, mặt mày cũng không hốc hác, chỉ là cái chân thì cần phải chăm sóc một thời gian"

"Cậu nói kìa nói thế nào nhỉ?" Anh cười híp mắt trêu ghẹo "À! Thương gân động cốt một trăm ngày? Không có chuyện gì lớn đâu!"

Cô nhìn cậu ta không khác bình thường mấy, thân kinh đang căng thẳng cuối cùng cũng thả lỏng, một lúc sau, khi anh chống mép giường ngồi dậy, cô lại thấy chút sợ hãi, nhỏ giọng chửi một cậu "Khốn kiếp!"

"A! Cậu nói cái gì? Mình không nghe thấy." Anh cố làm ra vẻ, ghé lại gần người cô, nháy mắt "Được rồi, đừng lo lắng!"

"Chỉ là, tại sao thiếu gia lại đưa cậu đến đây?" Lâu Dịch hình như rất tôn trọng, kiêng kỵ Mục Hi, vội vàng nghiêng đầu nhìn anh "Mục thiếu gia, thật xin lỗi, làm phiền anh lại tự mình đến đây một chuyến."

"Nghỉ ngơi trong vòng một trăm ngày, bằng tốc độ nhanh nhất hồi phục, đặc biệt là đôi chân, sau này mới thuận lợi cho việc tập võ đạo" Mục Hi cắt đứt lời của anh, lạnh giọng tuyên bố "Trong mấy ngày nghỉ, cố gắng sáng tác khoảng 40 bài hát mới và học kỹ kịch bản mới đi!"

Một câu tiếp một câu, mạch lạc hợp quy tắc, Lâu Dịch nghe cũng có chút choáng váng, một lát sau, mới cúi đầu kêu rên một tiếng

"Nếu nhìn rồi, Lâu Dịch cũng không bị thương gì nặng, Phong Hạ, bây giờ cô đi với tôi đến công ty một chuyến" Mục Hi nói xong, trực tiếp xoay người đi ra khỏi phòng bệnh

Lúc này cửa nhẹ nhàng đóng lại, Lâu Dịch khép miệng mình lại rồi nhìn Phong Hạ đứng bên cạnh "Cậu có biết không? Bình sinh đây là lần thứ hai mình chấp nhận một người có khí thế như vậy áp đảo, người thứ nhất là một người bạn làm ăn của ba mình, cũng là một thương nhân có tiếng ở thành phố S, hình như là ... họ Phó"

"Có phải tên là Phó Chính không?" Cô thờ dò xét hỏi

". Đúng! Chính là cái tên này" Lâu Dịch trực tiếp kích động làm cái chân bị thương đau hơn, lập tức ngoao ngoao kêu lên

". Ông ấy là người bạn rất thân của ba mình" Phong Hạ đỡ đỡ trán "Mình vẫn cảm thấy Mục Hi giống ai đó, giờ thì đã biết là giống ai rồi"

Đi ra khỏi phòng bệnh, Phong Hạ mới phát hiện hình như mình đã quên một chuyện rất quan trọng

Cô lấy điện thoại di động ra, mới giật mình phát hiện mình đã quên chuyện đầy tháng con của em họ Tư Không Cảnh

Mở điện thoại di động ra, nhưng không như dự đoán có những cuộc gọi nhờ, chỉ có một tin nhắn của Tư Không Cảnh

"Tạm thời anh có chút chuyện, không thể đi đầy tháng rồi!"

Anh không thể đi, ý tức là cô cũng không cần đi!

Tin nhắn ngắn gọn, cô xem đi xem lại, cảm thấy như vậy là hợp tình hợp lý nhưng lại cảm thấy có điều gì đó không ổn

Suy nghĩ một chút, cô quyết định gọi điện thoại nhưng chuông reo vài lần vẫn không có ai bắt máy

Lúc này bên ngoài bệnh viện vang lên tiếng còi xe hơi, hẳn là xe của Mục Hi

Cô thở dài, vội vàng cất điện thoại đi, chạy ra khỏi bệnh viện

Thành phố S, biệt thự của Nam gia

Tư Không Cảnh ngồi trên ghế sa lon, đưa điện thoại di động tắt máy, im lặng cảm ly rượu, cúi đầu thật thấp, khiến người ta không thấy rõ mặt anh lúc này

"Anh" Tư Không Sênh rất vô tư đối với chuyện tình cảm ‘phạm thể tục trần’ rất vô cảm, thật vất vả ôm cục cưng cho các trưởng bối nhìn một chút, rồi vội vàng nhường chỗ lại cho ông xã Nam Kiêu, cũng như chạy trốn khỏi chỗ đó

Cô ngồi xuống bên cạnh anh, cho anh nhìn cục cưng trong ngực

Cục cưng là một bé gái, mới đầy tháng, gương mặt nho nhỏ, đáng yêu không chịu được, khoe miệng cong cong, giống như đang cười

"Giống em, cũng giống Nam Kiêu" Anh nhìn một hồi, khẽ cười nhẹ "Thật đáng yêu!"

"Em thấy con bé giống anh ấy hơn" Tư Không Sênh ôm cục cưng, chợt nghĩ đến cái gì "Chờ một chút, em mới nghĩ ra công thức làm ra thuốc mới, em muốn lên lầu ghi công thức lại, anh ôm cục cưng giữ em"

"Được rồi, cẩn thận, nâng đầu!" Cô lấy tay chỉ chỉ tay anh "Anh, làm ơn, em lập tức xuống. Dù sao cũng đừng nói cho Nam Kiêu! Nếu gặp thì nói em đi phòng rửa tay"

Tư Không Cảnh chớp mắt mấy hồi coi như là đồng ý, cẩn thận từng li từng tí bế cục cưng.

"Tiểu Cảnh" Tư Không Sênh vừa mới đi, lúc này mẹ Tư Không Cảnh đi vào, nhíu mày nhìn kỹ gương mặt anh "Tiểu Hạ chưa đến sao?"

"Vâng" Anh đáp một tiếng.

"Không phải nói sẽ đến sớm sao? Hai đứa đều chung một đoàn phim, con có thời gian chuẩn bị thì con bé cũng vậy chứ?"

"Cô ấy có chuyện" Lâu sau, anh trả lời

"Sáng sớm đã đồng ý rồi, giờ lại thất hứa, chuyện này thật không lễ phép mà!" Mặt mẹ Tư Không Cảnh ngày càng xấu đi "Gia đình con bé không có lỗi, mẹ là người của Viện Kiểm Sát, ba là nhà thiết kế trang sức, còn có anh trai là nhạc sĩ, con bé cũng là nghệ sĩ. Nhưng lời nói của bác con mẹ thấy cũng rất có lý, nhà chúng ta và nhà con bé, không thích hợp làm sui gia"

"Bác gái!" Lúc này Nam Kiêu từ xa đi tới, khuôn mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt "Mẹ con vừa tìm người, bà đang ở phòng bếp!"

Mẹ Tư Không Cảnh nhìn Tư Không Cảnh lắc đầu một cái, không nói thêm gì nữa, có chút tức giận xoay người rời đi

Đợi bà rời đi, Nam Kiêu ngồi xuống bên cạnh Tư Không Cảnh, đưa tay vỗ vỗ bả vai anh "Không hài lòng chuyện gì sao?"

Anh cười khô, vẻ mặt lạnh nhạt như cũ

"Tôi nói, anh vợ" Cặp mắt xinh đẹp của Nam kiêu cong lên, đưa tay ôm lấy cục cưng trong người anh "Đây là lần đầu tiên tôi gặp bộ dạng khốn khổ vì tình thế này của anh, tôi mới sưu tập vài bài thơ với mấy bức tranh, có muốn đi xem không?"

Anh lắc đầu một cái, một lát sau, hỏi "Lúc cậu cưới Sênh Sênh, thái độ của cha mẹ cậu như thế nào?"

"Hả?" vẻ mặt Nam Kiêu mặt mũi lười biếng, khác hẳn bình thường luôn sắc bén "À, ngày mới lấy cô ấy, cũng bởi vì nghiên cứu y dược trong phòng khách có axit sunfuric bỏ trong bình gốm sứ, mẹ tôi lại không biết lấy làm nước dùng, trước khi kết hôn cô ấy cũng đem vòng tay gia truyền của nhà tôi vào phòng thí nghiệm, một hồi sau lại rút xuống cống thoát nước"

Tư Không Cảnh không kềm được, cười to một tiếng

"Cho nên" Nam Kiêu nhích lại gần "Những thứ này đều không phải là vấn đề, mấu chốt là ở hai người thôi"

Anh nghiêng đầu nhìn Nam kiêu, từ từ gật đầu một cái

Lần đầu tiên Phong Hạ tới công ty Live, toàn bộ toà nhà đều được lắp cửa sổ thủy tinh, trang trí bên trong cũng tương đối xa hoa

Nhân viên công ty và bảo vệ thấy Mục Hi, vẻ mặt đều rất tôn kính, thậm chí giống như trận địa sẵn sàng đón quân địch, cô đi theo Mục Hi một đường lên tầng cao nhất, cả toà nhà không còn bất kì tiếng ồn nào

Đến tầng chót, Mục Hi mở một cánh cửa ra, cô đi theo vào, ngẩng đầu lên nhìn liễn giạt mình

Có thể nói căn phòng rất lớn, bên trong cơ hồ đầy đủ mọi thứ. Sân khấu, phòng thu âm, Cái này tương đương toàn bộ các diễn nghệ cần thiết, tất cả đều tập trung ở đây

"Tất cả các nghệ sĩ nổi tiếng của Live, đều là từ ‘trường nghệ sĩ’ châu Á đặc biệt này đi ra" Mục Hi đi tới trước sân khấu, âm thanh lạnh lùng trong đại sảnh rộng rãi tạo nên âm thanh vọng lại "Nhưng trước khi đi ra, có lẽ ở chỗ này bọn họ đã té rất nhiều lần"

Anh vươn tay, vỗ vỗ dọc theo sân khấu "Lúc ngủ có thể cô sẽ ngủ ở đây, bọn họ ở phòng thu âm, trắng đêm không ngủ, hoặc là vì luyện một vũ đạo,

phải nhảy gai xương”

Phong Hạ từ từ, rất cẩn thận nhìn những thứ hạ trước mắt này, giống như cảm thấy trong lòng cực kỳ bình tĩnh, rồi lại mơ hồ ẩn chứa sóng dữ mà chính cô cũng không thể nắm trong tay

"Không phải mỗi người khi sinh ra đều thích hợp với sân khấu, có người tồn đến mười năm nhưng vẫn chỉ đóng một vai phụ, cũng có người giống như Tư Không Cảnh, không cần cố gắng quá nhiều, chỉ bằng bản thân, cũng có thể xưng vương" Mục Hi xoay người nhìn cô "Mà cô và Lâu Dịch, trừ tài năng bẩm sinh, nếu như lại có thể từ nơi này đi ra ngoài, chính là vô lượng" (i chỉ con đường phát triển của hai người rộng thênh thang không cần lo lắng)

Tương lai vô lượng, đi vào tốt cùng.

"Mục Hi" Cô đứng cách xa chỗ anh ta mấy bước "Trừ thu được nhiều lợi nhuận hơn, còn có cái lý do khác sao?"

Còn có cái gì lý do đáng giá khác để anh ta tự thân tự lực giúp cô và Lâu Dịch

"Nếu như mà tôi nói, là vì cho hết thời gian, có thể không?" Anh cười đùa, ánh mắt lại đề rất xa "Trong thời gian một người rời đi, tôi muốn tìm chút chuyện làm, nếu không tôi sợ thông minh và suy nghĩ của tôi, đợi đến khi người nợ trở lại, đã không sánh bằng cô"

Hai người nhất thời cùng im lặng, trong đại sảnh trống trải không có một chút tiếng vang.

Lâu sau, Phong Hạ ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Mục Hi, nói ra từng chữ từng câu rành mạch

"Tôi bằng lòng gia nhập Live."

Từ công ty Live trở lại khách sạn, thời gian đã là đêm khuya

Mục Hi dừng xe vững vàng ở bãi đậu xe, sau khi Phong Hạ xuống xe đóng cửa xe, mới phát hiện bên trong xe Mục Hi đang nhúu mảy nghiêng đầu chuẩn bị cái gì đó

"Sao vậy?" Cô đi vòng qua phía bên anh

Mục Hi chưa nói, mở cửa xe cạnh mình ra.

Cô cúi đầu mà nhìn, thì ra là một góc áo của anh và dây an toàn bị thắt thành một cục

Mục Hi mặt lạnh, rất không bình tĩnh xé mấy cái nhưng vẫn không tháo được, cô cúi đầu nhìn qua mấy lần, đưa tay chỉ gõ một chút đã giúp anh ta tháo ra

Rốt cuộc lần này có thể xuống xe, Phong Hạ nghiêng đầu, không nhịn được che miệng lại cười

Mục Hi đi xuống xe nhìn cô một cái, cô làm như không có chuyện gì xảy ra mà trả lời "Tôi chỉ cảm thấy, người dù có lợi hại hơn nữa.... cũng có thời điểm phạm sai lầm"

Ngược lại Mục Hi không có nói gì, hai người vừa mới chuẩn bị đi tới thang máy bên kia, một chiếc xe con chọt từ phía trên chạy xuống nhà để xe, lái thẳng về phía bọn họ

Ánh đèn trước xe rất chói mắt, Phong Hạ giơ tay lên che đi mắt mình, nhưng khi liếc nhìn người cầm lái vẫn giật mình nhận ra

Là Tư Không Cảnh

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Trong gara chỉ có âm thanh của động cơ xe.

Dưới ánh sáng chói mắt trước mũi xem, Tư Không Cảnh cũng nhìn thấy Phong Hạ và Mục Hi đứng cách xe anh không xa.

Thật ra cũng chỉ cách một khoảng mà thôi.

Chỉ cần anh xuống xe, đi tới bên cạnh cô, hoặc là cô đi tới bên cạnh xe của anh, mở cửa xe anh ra, khoảng cách này cũng không tồn tại.

Nhưng, khoảng cách này, cũng là khoảng cách của hai người, từ lúc này bắt đầu, sẽ không thể nào rút ngắn.

Nếu như Phong Hạ có thể thấy rõ, trong đôi mắt anh lúc này, tối tăm, lạnh lẽo không có một chút nhiệt độ nào.

Giống co gần mười giây, mặt Tư Không Cảnh không thay đổi đánh tay lái, chiếc xe màu bạc gào thét phóng qua bên cạnh bọn họ, đi vào tầng thấp nhất trong gara.

Phong Hạ đứng tại chỗ, không nhúc nhích.

Mục Hi từ đầu tới cuối đứng ở ngoài, lúc này nhìn cô một cái, hờ hững nói, “Tôi đi lên trước.”

Cô gật đầu một cái, đi cùng Mục Hi vào thang máy, Mục Hi đi lên trước, cô trực tiếp mở cửa cầu thang an toàn, bước nhanh đi xuống.

Bởi vì là đêm khuya, trong gara rất yên tĩnh, tiếng bước chân của cô trong không gian yên tĩnh này lại có vẻ vội vàng và mất trật tự.

Đi tới tầng ba dưới đất, cô đẩy cửa ra, liền thấy chiếc xe màu bạc của Tư Không Cảnh đang dừng trên chỗ đậu, đèn trước xe cũng chưa tắt.

Bước nhanh về phía xe, cô lập tức nhìn thấy anh ngồi ở chỗ tay lái không nhúc nhích, nét mặt không chút biểu cảm, tâm tình cô lại rơi xuống, đưa tay gõ nhẹ một cái lên cửa sổ xe.

Anh không nghiêng đầu, chỉ đưa tay nhấn mở khóa.

Cô ngồi vào ghế lái phụ, đóng lại cửa xe.

Không khí trong xe lại yên tĩnh hơn, cô chỉ nghe thấy nhịp tim của mình vì chạy mà tăng nhanh, cô cũng không dám nhìn anh, ánh mắt nhìn xung quanh, liếc mắt một cái liền nhìn thấy một gói trứng nặn màu đỏ được đặt trên ghế ngồi.

Quà tặng như vậy, ở thành phố S, phải là đứa bé trong lễ đầy tháng, tham gia tiệc rượu cũng được tặng quà.

“Tư Không...” Trong lòng cô nhất thời sáng tỏ, một loại cảm giác tội lỗi chưa bao giờ có mãnh liệt tuôn trào, giống như một thanh kiếm lợi hại, nhắm thẳng vào cô họng, khiến cô nói chuyện có chút khó khăn. “... em xin lỗi.”

“Lúc tối, em vốn định thay quần áo chuẩn bị cùng anh đi tham gia tiệc đầy tháng của Bảo Bảo, sau đó... Mục Hi lại gõ cửa phòng anh, nói rằng trưa nay Lâu Dịch bị ngã xuống từ trên sân khấu.” Cô sắp xếp lại câu văn. “Em liền trực tiếp theo anh ta tới bệnh viện, may mắn cậu ấy chỉ bị gãy xương chân trái, không có vấn đề gì nghiêm trọng.”

Ánh mắt Tư Không Cảnh vẫn nhìn về phía trước, đợi cô nói xong, anh từ từ gật đầu một cái. “Ừ, anh thấy được.”

Cô sững sờ một chút.

“Anh thấy được em đi vào thang máy với Mục Hi.” Anh nói ngắn gọn.

Cảm giác tội lỗi trong lòng cô càng nặng hơn, nói chuyện cũng mang theo một ít âm mưu. “Sau đó em ra khỏi phòng bệnh, liền nhìn thấy tin nhắn của anh, em nhanh chóng gọi điện thoại cho anh, anh không nhận. Em biết trên thế giới không có thuốc hồi hân, nếu như lúc ấy em kiên trì gọi điện thoại, đến lúc biết anh đang dự tiệc một mình, em nhất định chạy tới đó, dù phải đối mặt với lời chê trách vì tới trễ.”

Nói xong, cô cười khổ. “Em biết, ấn tượng của ba mẹ anh với em, cũng đủ hồng bét rồi.”

Anh muốn cha mẹ mình tán thành cô bao nhiêu, cô liền có bao nhiêu mong muốn trở thành phụ nhân Tư Không.

Cho nên cô có thể hiểu, anh nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nói cô không cần đến, một mình tới đó thì có loại tâm trạng gì.

Cô cũng hiểu, đối mặt với lời ước định đã nói, cha mẹ anh sẽ nghĩ sao về cô, nghĩ cô không hợp làm con dâu của bọn họ.

“Tư Không, hai người ở với nhau một thời gian dài, sẽ có rất nhiều khuyết lộ ra trước mặt đối phương, dù có ngọt ngào hơn nữa, dần dần cũng sẽ nảy sinh mâu thuẫn và sự ngăn cách.” Cô ho khan một tiếng. “Cho nên gần đây em vẫn rất sợ, sợ những mâu thuẫn và ngăn cách này, sẽ làm cho anh ngày càng xa rời em.”

Cô nhất định phải nói cho anh biết, ý nghĩ hiện tại trong lòng cô, cô một chút cũng không muốn anh hoài nghi cô, không muốn anh xa rời cô.

Tư Không Cảnh nghe xong tất cả lời của cô, cuối cùng cũng nghiêng đầu nhìn cô.

Anh vươn tay, nhẹ lau gò má của cô, động tác rất dịu dàng.

“Hạ Hạ, mấy ngày trước em đã nói với anh, nói em hi vọng anh hoàn toàn tin tưởng cuộc sống và công việc của em.” Ánh mắt anh rất bình tĩnh. “Lúc đó anh không trả lời em, nhưng hôm nay anh sẽ cho em một đáp án.”

“Anh còn muốn nghe thêm một chút, cảm nhận bây giờ của em đối với công việc này là gì?” Anh thu tay lại.

Phong Hạ nhắm hai mắt lại, hồi lâu, nhìn thẳng vào mắt anh nói. “Gặp Lâu Dịch ở bệnh viện xong, Mục Hi đưa em tới công ty Live.”

“Em thấy trong ‘lĩnh vực giải trí’, chính anh đã nói với em, suốt ngày đêm ở nơi đó huấn luyện.” Hô hấp của cô cũng dần bình tĩnh lại. “Thời điểm đứng ở đó, em liền suy nghĩ, nếu như có một ngày, em cũng có thể như anh, hạnh phúc tốt nghiệp tại nơi đó, sau này trở nên toàn năng, vậy em không còn gì để hối tiếc.”

“Em nói với Mục Hi, em muốn gia nhập Live.”

Có lẽ rất nhiều người cảm thấy, lấy bản thân cô và cảnh ngộ của gia đình, vào làng giải trí là một sự lãng phí và đạo đức giả.

Có thể bảo hộ chính mình, tại sao lại muốn lựa chọn phơi bày chính mình đi đối mặt với gian khổ? Nhất là với những người phụ nữ.

Lúc trước khi Giản Vũ Doanh biết cô và Tư Không Cảnh yêu nhau, cũng đã nói với cô, nếu như Tư Không Cảnh thật lòng yêu cô đời cô, cô rời khỏi vòng giải trí, đó cũng không phải lựa chọn không tốt?

Nhưng nếu có người chân chính hiểu cô, rồi sẽ biết cô, cô có bao nhiêu tình cảm với anh, cô có bao nhiêu hi vọng có thể sống vai cũng anh.

Trong quan điểm tình yêu của cô, có thể sống vai với anh, là chìa khóa để duy trì mối quan hệ lâu dài, mà không phải là luôn tìm cách bảo hộ cô.

Em muốn có thể nhìn thẳng anh, mà không phải nhìn lên anh, hoặc chờ anh quay lại nhìn em.

Bởi vì nếu em không đủ tư cách đứng bên cạnh anh, em có tài đức gì mong anh trung trinh một lòng với mình?

Sau khi Phong Hạ nói xong vẫn cẩn thận nhìn anh.

Cô đang đánh cuộc, đánh cuộc anh rút cuộc có hiểu hay không.

Trong xe vẫn duy trì sự trầm mặc.

Ngón tay Tư Không Cảnh nhẹ nhàng đập vào thành cửa sổ, rất chậm, liên tục như vậy.

Suy nghĩ của cô cũng theo động tác của anh, rất chậm, từng đợt từng đợt tạm dừng.

Hồi lâu, anh tự tay tắt động cơ xe.

“Hạ Hạ,” Âm thanh của anh trầm thấp. “Anh nhớ anh đã nói, chỉ cần em cảm thấy vui, anh sẽ để em làm, cuộc sống này rất ngắn, nếu không được như nguyện mà qua đi, như vậy sẽ hối hận cả đời.”

“Cho nên, đáp án của anh cho em chính là cái này.” Lúc này anh đưa tay ra, nắm lấy bàn tay của cô vì lo lắng mà nắm chặt thành quyền, bao lấy bàn tay ấy trong lòng bàn tay chính mình. “Tùy duyên.”

Đáp án của anh không phải chỉ đơn giản là tin tưởng hay hoài nghi, mà là... tất cả tùy theo duyên phận.

Tình yêu rất khó lý giải, anh nhìn không ra cảm xúc sâu thẳm trong lòng mình, anh chỉ biết, anh không thể bỏ được việc ép buộc cô, anh cũng biết anh không cách nào để ép buộc.

Hạ Hạ, em làm việc em muốn làm, chúng ta vẫn còn ở cạnh nhau, anh sẽ coi chừng tình yêu của chúng ta, cho đến một ngày, việc cuối cùng em muốn làm là cãi nhau với anh, chúng ta xảy ra cãi vã, chúng ta không thể lý giải đối phương, chúng ta càng lúc càng cách xa, cuối cùng chúng ta mệt mỏi, chúng ta cố gắng cứu vãn, nhưng cuối cùng vẫn không có kết quả...

Như vậy, lúc này anh dùng tất cả tình cảm trong lòng để yêu, tùy duyên.

Lòng bàn tay của anh lạnh lẽo, cô cắn môi nhìn trong chốc lát, nước mắt dần dần chảy xuống từ hốc mắt.

Tư Không Cảnh hít một hơi thật sâu, lướt qua tay lái, ôm chặt cô vào trong ngực mình.

Cô dán chặt vào lồng ngực của anh, nước mắt liên tiếp rơi xuống, hồi lâu, cô hé môi, dùng khẩu hình lặng lẽ nói ra ba chữ.

Ba chữ đó, đối với cô là một lời thề trang trọng, đáy lòng cô vô cùng lý trí, sẽ không cho phép mình không thể thực hiện cam kết, cô cũng từng nói cho anh biết, cả đời này có lẽ cô cũng sẽ không nói với anh những lời đó nữa.

Cho nên, không cần anh nghe được, chỉ cần cô biết là tốt rồi.

Mà Tư Không Cảnh ôm lấy cô vẫn luôn im lặng, chỉ tiếp tục vuốt lưng cô, cố chấp vỗ về.

Mà trên khuôn mặt lạnh nhạt của anh, đôi mắt cũng từ từ đỏ.

**

Bộ phim ‘Hồng Trần’ đã dần tiến vào giai đoạn đóng máy.

Trong lúc này, cô không còn bị đạo diễn Kim hướng dẫn thêm lần nào nữa, mỗi một cảnh quay, tất cả đều chỉ quay trong một lần.

Cô nghe được, rất nhiều nhân viên trong đoàn đều khen cô có tiến bộ rất lớn trong việc diễn xuất, âm thầm than thở bày tỏ sự kinh ngạc.

Mà cuối cùng cô cũng phát hiện dự cảm của mình là chính xác... Mục Hi giống như trở thành một phần trong cuộc sống của cô, tồn tại như một người thầy hiền bạn tốt.

Bởi vì truyền thông đại chúng, cô không thể thường xuyên tiếp xúc với Tư Không Cảnh trước mắt mọi người, mà đối với Mục Hi, giám đốc của một công ty giải trí mà nói, căn bản là một chuyện khác, dĩ nhiên không có người nào dám tạo tin đồn về anh.

Vì vậy, bất kể là lúc quay phim, hay nghỉ ngơi trong studio, cô rất khiêm tốn học hỏi anh một chút về kỹ năng diễn xuất hay câu hỏi về một phương diện nào đó.

Mà Mục Hi, quả thật đối với những vấn đề của cô, tất cả đều có câu trả lời, có lúc còn có thể trong khi đang diễn, anh cầm tay cô dạy cô.

“Em cảm thấy, anh bây giờ, so với lần đầu tiên em gặp anh, thời điểm lần thứ hai gặp anh... khác nhau thật sự quá nhiều.” Cô căn bản không phải là người nhất gan, vào lúc nghỉ trưa, cô còn rảnh rỗi cười giỡn với Mục Hi.

Lần đầu tiên gặp anh, anh đang bước xuống từ một chiếc Land Rover, rung động toàn bộ studio, điểm danh mời cô diễn vài phút diễn phân cảnh của đối thủ, biểu hiện với thiên hạ rằng có anh gia nhập vào dàn diễn viên là điều vinh quang nhất.

Lần gặp mặt thứ hai, anh đang ở trong một phòng khách sạn không khóa chặt cửa, cùng Trần Đình diễn cảnh Đông cung sinh động trước mặt cô.

Sau đó, cô lại bị anh uy hiếp trong rừng cây, lại bị gọi lên phòng làm việc của anh, được mời gia nhập Live.

Sau nữa, anh lại dạy cô diễn xuất, đưa cô đến tổng công ty của Live,... mỗi lần chung đụng với anh, cô có thể nhìn những mặt khác của anh, cũng biết chuyện cũ của anh.

Người thú vị như vậy, người từng trải, là một người bạn, thật sự là vô cùng đáng giá để làm quen.

“Đây có được coi là lời khen?” Mục Hi châm một điếu thuốc.

“Cũng được” Cô cười. “Thời điểm mới bắt đầu, em cảm thấy anh không giống người trái đất.”

Mục Hi nhìn cô một cái, khóe miệng cũng méo sang một bên.

“Phong Hạ.” Lúc này, đạo diễn Kim đi tới trước mặt cô, trên mặt đều là nụ cười. “Mới coi lại một phần diễn trước của cô, thật quá tuyệt vời.”

Cô thấy được rất rõ ràng, trong đôi mắt của đạo diễn Kim, là sự tán thưởng tha thiết chân thành dành cho cô.

“Tiến bộ thần tốc, tôi thật sự muốn thu lại những nghi ngờ trước đây về cô.” Đạo diễn Kim vui vẻ cười. “Sáng mai được ấn định phần diễn cuối cùng, biểu hiện tốt một chút, cho người xem một bộ phim hoàn hảo.”

Từ lúc bắt đầu chần vãn, đến bây giờ là khen ngợi, bất tri bất giác đã qua ba tháng.

Ba tháng, cô dùng bao nhiêu cố gắng, chỉ có cô biết.

“Tốt.” Cô gật đầu với đạo diễn Kim. “Nhất định.”

...

Sáng sớm, thành phố T sương mù dày đặc, ngược lại vì bối cảnh cuối cùng, mọi người có gắng tạo nên môi trường thật tốt.

Phong Hạ rời giường trước thời gian một chút, mặc xong đồ diễn, ngồi trên ghế, mở kịch bản, nhìn kỹ lời kịch ở phân cảnh cuối cùng một lần nữa.

Kết thúc của ‘Hồng Trần’ đã định từ trước là có kết cục bi thương, mà phân cảnh cuối cùng này, chỉ là nữ chính cô và nam chính Tư Không Cảnh phải chia xa.

Còn một thời gian nữa là đến lúc diễn, cô ra lệnh cho chính mình, bắt đầu từ bây giờ, lập tức tiến vào tâm trạng của nhân vật trong phim.

Cách đó không xa, Tư Không Cảnh đang đứng yên lặng bên cạnh một rừng cây, cô xem kịch bản một hồi, ngẩng đầu lên nhìn bóng lưng anh.

Gần một tháng, mỗi ngày đều bận rộn với đoàn làm phim, thỉnh thoảng vào buổi tối, anh sẽ đến phòng của cô, hai người nằm bên nhau, xem kịch bản một chút, cũng không nói chuyện gì nhiều.

An ổn, chung sống yên bình, không nóng bỏng giống như lúc bắt đầu, vẫn là ở cùng như cũ.

Có thể ánh mắt của cô quá cứng nhắc và chuyên chú, hình như anh cảm thấy, quay đầu lại.

Bốn mắt nhìn nhau, sóng mắt lưu chuyển, xẹt qua nhiều loại tâm tình.

“Bắt đầu đi.” Đạo diễn Kim ở một bên vỗ tay một cái, ý bảo bắt đầu.

Cô thu hồi ánh mắt, đi vào phân cảnh.

Cảnh phim này, không có người thứ hai, không có nam phụ, nữ phụ, không có thêm bất kì nhân vật nào.

Chỉ có một cảnh ở bên cạnh dốc núi, hai người bọn họ.

Tất cả nhân viên đoàn làm phim, diễn viên đều đứng nhìn cảnh quay của bọn họ, yên lặng như tờ.

Đạo diễn Kim nhẹ phát tay, ý bảo bắt đầu.

“Chàng còn nhớ không, chúng ta quen nhau, đã rất lâu? Mấy ngàn năm, mấy vạn năm? Ta không nhớ rõ lắm.” Cô hít một hơi thật sâu, nhìn anh, hơi cười. “Bầu trời thời gian, qua thật rất chậm, không giống nơi phàm trần, người phàm tuy bị những điều tầm thường quấy nhiễu, lại dùng cả đời, trôi qua vui vẻ và hạnh phúc.”

“Cát bụi về với cát bụi, đất về với đất, kết thúc chính là bắt đầu.” Anh nhìn cô, từ từ nói.

“Cho nên, ta rất hâm mộ họ.” Cô nghiêng đầu, cong mắt. “Không giống như chúng ta, trăm năm cô độc, vĩnh viễn bất diệt.”

Về mặt Tư Không Cảnh lạnh nhạt, trong giọng nói lại nghe ra đang kiềm chế. “Nàng phải lập tức trở thành bọn họ.”

“Đúng vậy...” Cô khẽ ngồi chồm hóm xuống, đưa tay sờ vách đá ngầm. “Đạt được ước muốn, không còn cô độc nữa.”

Đôi mắt anh dần dần nổi gió.

“Chỉ là, trí nhớ ta kém như vậy, ngược lại nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt,” Cô chợt ngừng đầu nhìn anh. “Ta trộm mấy gốc cây trong vườn, chàng liền lạnh lùng giáo huấn ta giáo đường không nghiêm, không làm theo nguyên tắc, rất hung ác, khi đó trong lòng ta nghĩ, người này lớn lên rất đẹp mắt, tính cách sao lại xấu như vậy.”

Khi đó Vân Nam rất ấm, cũng giống như cảnh tượng hai người lần đầu gặp mặt trong thực tế, anh từ trong ngàn vạn tia sáng đi về phía cô, ánh mắt không phòng bị, u mê đi về phía cô.

Từ đó, đáy mắt cô luôn chỉ có anh.

“Chi Nhạc, ta đã nói với nàng, trước kia ta lên xuống hạ giới, nhìn người phàm viết chữ, trong đó có một câu ta đặc biệt ghi nhớ.” Cô đứng lên từ dưới đất, mặt tươi cười. “Cuộc đời này vô duyên, kiếp sau tái ngộ. Ý cảnh rất tốt, đúng không?”

“Chàng xem, trước đây chàng thấy ta không tuân thủ nguyên tắc, cho nên hiện tại, ta nên vì ta không tuân thủ nguyên tắc mà trả giá thật lớn, ta không đau lòng, chàng cũng không cần đau lòng.” Cô nghiêng đầu một chút, dí dỏm nháy mắt với anh.

Anh không nói lời nào, chỉ bước lên một bước, ôm cô vào trong ngực.

“Khi còn bé, tỷ tỷ thường nói với ta, vô duyên không thể ép buộc.” Cô nghe lời dựa đầu vào vai anh, giọng nói êm dịu. “Tiên sư đã từng tính qua, đời này chúng ta không có duyên phận, tỷ tỷ khuyên ta rất nhiều lần, ta vẫn không nghe.”

“Chàng xem, thật ra lúc đầu ta không nên có bất kì quan hệ gì với chàng, chàng ở trên vị trí cao vợi, ta đi trên con đường Tán Tiên, tất cả đều vui vẻ.” Cô giờ tay đặt lên gương mặt anh. “Nhưng ta rất tham lam, ta biết ta không có tư cách danh chính ngôn thuận là người đứng bên cạnh chàng, nhưng lại muốn có nhiều ở bên chàng.”

Lòng tham, vốn dĩ phải mất đi, cũng không phải lòng tham không đáy, có lẽ đời này cũng không đạt được điều gì.

Giống như cô hiện tại, vừa muốn vươn tới tầm cao hơn xa hơn, nhưng vẫn tham lam muốn duy trì quan hệ giữa hai người.

Làm bộ tự nói với mình, giữa hai người không có gì thay đổi.

Thật ra căn bản đó là điều không thể, có đúng không.

Thân thể anh hơi run rẩy, trên khuôn mặt tuấn đạt, có thể nhìn thấy chút bi thương.

Là cảm xúc diễn bên ngoài, đã từ lâu nhập vào tâm trạng hai người.

“Chỉ Nhạc của chàng.” Cô nhẹ nhàng thoát khỏi ngực anh, cười nhưng nước mắt lại chảy xuống. “Ta biết chàng là như vậy, sẽ không thể hiện với người khác, cho nên, kiếp này ta tha thứ cho chàng, kiếp sau, chàng nhất định phải sửa đổi một chút, để giọng nói của chàng trở nên dễ nghe, nói nhiều với ta hơn, ta sẽ rất vui.”

Cô đi tới trước dốc núi, cuối cùng quay đầu lại nhìn anh: “Chỉ mong trái tim chàng giống như lòng của ta, nhất định không được phụ tấm lòng tương tư này.”

Chỉ mong ta cuộc đời này, quyết không phụ chàng.

Sau đó, cô tung người nhảy xuống.

Anh nhìn bóng dáng cô biến mất, lập tức quỳ xuống, che trán gằm thét điên loạn một tiếng.

Âm thanh trầm muộn lại tuyệt vọng, giống như tiếng rên rỉ cuối cùng của mình điều trước khi ly biệt.

Lúc này, tất cả mọi người đứng tại chỗ, thậm chí ngay cả đạo diễn Kim cũng không nhúc nhích, rất nhiều nhân viên trong đoàn làm phim, thậm chí diễn viên, cũng hoàn toàn không biết gì rơi nước mắt.

Tất cả mọi người không ý thức được, bộ phim đã kết thúc.

Tình cảm hai người thể hiện như vậy, rung động lòng người, gần như làm người khác không thể hô hấp.

Chân thực như vậy.

Chân thật đến, giống như, kết cục như vậy, là vai diễn của hai người.

Cũng là kết cục sau cùng của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Sống chết ngăn cách tình yêu.

Từ đây, hai phương trời xa cách, đành hi vọng kiếp sau...

Studio yên tĩnh đến mức âm u, Mục Hi đang nghỉ ngơi trên ghế bồng đứng dậy, vẻ mặt không thay đổi vỗ vỗ tay.

Sau đó, lần lượt, từng người trong tổ biên kịch và diễn viên, các nhân viên làm việc, đều vỗ tay, vành mắt cũng đỏ lên, thậm chí có người còn nhỏ giọng hoan hô.

Đạo diễn Kim đưa tay dụi dụi mắt, hướng về phía hai diễn viên chính còn đang ở trong cảnh phim nói: "Hoàn hảo, không một chút sai sót."

Trong tiếng khen ngợi của mọi người, Phong Hạ tỉnh lại từ trong cảnh phim, cúi đầu thì thấy Tư Không Cảnh vẫn quỳ trên mặt đất như trước, cố gắng nhìn xuống nước mắt đã tràn đầy nơi đáy mắt.

Cô đi tới bên cạnh anh, đưa tay về phía anh.

Tư Không Cảnh ngẩng đầu lên nhìn cô, thậm chí khuôn mặt đẹp trai dưới ánh mặt trời còn có chút tiều tụy, một lúc lâu sau mới cầm tay cô, đứng lên.

Trong khoảnh khắc hai người siết chặt tay nhau, mỗi người có thể cảm nhận rõ ràng bàn tay của người kia đang run rẩy.

Chỉ có bọn họ mới có thể hiểu diễn cảnh cuối cùng kia rốt cục hai tâm trạng cả hai như thế nào.

Từng câu thoại, từng cảnh phim, dường như dựa trên thực tế của tương lai vậy.

Bọn họ không thể đoán trước, nhưng lại có những dấu hiệu mờ nhạt của tương lai.

Anh buông tay cô ra, nhìn chăm chăm cô một lát, rồi khỏi studio đầu tiên.

"Phong Hạ" Lúc này đạo diễn Kim bước vào trong studio, dùng sức bắt tay cô một cái, "Nếu như cô bởi vì 《 Hồng Trần 》 mà trở nên nổi tiếng, nhớ, đây chính là thành quả mà cô nỗ lực đạt được."

"Tôi rất hài lòng khi có thể cùng hợp tác với diễn viên như cô."

Sau khi đạo diễn Kim rời đi, lần lượt cả nhân viên làm việc của đoàn làm phim và diễn viên đều tới chúc mừng cô.

Trong lòng cô xúc động thật lâu, nhưng chỉ mỉm cười và cảm ơn tất cả mọi người.

Cả đoàn làm phim bắt đầu kết thúc công việc, cuối cùng Phong Hạ cũng có thể trở lại ghế nghỉ ngơi, uống một ngụm nước, liền thấy có một bóng người ở phía trước đang tiến lại đây.

"Chúc mừng cô." Mục Hi đứng trước mặt cô, mặt không chút thay đổi, bình tĩnh gạt đầu, "Cảnh cuối cùng trong phim, là cảnh tất cả mọi người đều diễn tốt nhất."

"Cám ơn." Cô đóng nắp chai nước, nâng ly về phía anh, "Phải nói là ơn tri ngộ của Bá Nhạc, sự phụ dẫn vào cửa, tu hành dựa vào cá nhân."

Vậy mà lần đầu tiên anh lại cười.

Phong Hạ nghẹn nước trong cổ họng, cả người cũng cảm thấy choáng.

Cho tới bây giờ chưa bao giờ nhìn thấy nụ cười trên mặt Mục Hi, cho nên chỉ một nụ cười nhẹ cũng làm cho cả người anh trở nên câu hồn đoạt phách.

Người đàn ông này, thật đáng sợ, giống như cây thuốc phiện.

"Anh đừng cười với tôi, rất dọa người." Cô lùi về sau một bước.

"Chỉ là gần đây tâm tình của tôi tốt hơn mà thôi." Cuối cùng anh ta bỏ lại một câu, không nói thêm cái gì nữa, xoay người rời đi.

Cuối cùng sau nhiều tháng, tới hôm nay 《 Hồng Trần 》 đã đóng máy, cuối cùng cũng kết thúc.

Jessie và Amy một người trái một người phải đang giúp cô thu dọn đồ đạc, cô đã thay quần áo, từ studio đi ra cô bắt đầu trở về là chính mình, vô thức tìm kiếm bóng dáng của Tư Không Cảnh thì thấy anh đang chuẩn bị lên xe cách đó không xa.

Sau mấy tầng mây ánh mặt trời cuối cùng cũng xuất hiện ở thị trấn T, gò má của anh được phủ bởi ánh nắng sớm mai, hoàn hảo đến mức không chân thật.

Cô đứng tại chỗ, đưa mắt nhìn theo xe của anh rời đi, tâm trạng sau khi diễn lúc này càng thêm nặng nề.

《 Hồng Trần 》 kết thúc, cũng có nghĩa là ngày tháng cùng nhau quay phim, được nhìn thấy nhau cũng chấm dứt.

Anh vẫn là bạn trai của cô như trước, cũng như không thể ngăn cản anh tiếp tục là Tiểu Thiên Vương, tồn tại trong lòng mọi người giống như một vị thần.

Cũng giống như, càng ngày càng xa tầm tay, không thể với tới.

**

Công việc kết thúc, Jessie và Amy lái xe đưa cô đến bệnh viện thăm Lâu Dịch.

Khả năng hồi phục của Lâu Dịch giống như đường thẳng nằm ngang, lúc cô đến, cậu ta đã thoải mái nằm trên giường bệnh, miệng la hét không ngừng chơi các trò chơi mới nhất của máy chơi game, nhìn không ra cậu ta là bệnh nhân bị gãy xương.

Giản Vũ Doanh cũng ở trong phòng bệnh, bên cạnh còn có một chàng trai nhỏ đáng yêu.

"Hạ Hạ!" Giản Vũ Doanh khẽ mở miệng, mắt cũng chuyển sang màu đỏ.

Cô thở dài, để túi xách xuống, đi tới ôm lấy Giản Vũ Doanh.

Giản Vũ Doanh theo cô cả một năm, làm người đại diện, mọi chuyện nghĩ cho cô, quan hệ cá nhân của hai người cực tốt, bây giờ cô muốn rời khỏi Top để đến Live cũng có nghĩa phải xa Giản Vũ Doanh, Jessie và tất cả người quen.

"Thật ra thì tớ rất mừng cho cậu, biết không?" Giản Vũ Doanh cũng ôm lấy cô, vỗ vỗ lưng của cô, vừa cười vừa khóc.

"Live chịu bỏ ra nhiều tiền giúp cậu là chuyện rất tốt, người khác nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được, cho nên cậu nhất định phải cố gắng thật tốt."

"Được, tớ nhất định sẽ cố gắng." Cô nhắm mắt lại cười cười, "Cám ơn cậu Doanh Doanh."

"Còn nữa, môi trường ở công ty mới không giống ở đây, cậu phải học cách tự bảo vệ mình." Giản Vũ Doanh buông cô ra, "Ài, tớ suốt nữa thì quên Tư Không Cảnh nhà cậu cũng ở Live mà, tốt lắm tốt lắm, vậy tớ đây cũng không cần phải lo lắng nữa."

"Lo lắng cái cọng lông?" Lâu Dịch vứt máy chơi game, hai tay tựa vào sau gáy, "Anh không phải là người sao? Anh đây cũng ở Live mà! Giản Vũ Doanh em làm anh buồn nôn muốn chết, em không nghĩ ngờ người đàn ông của em sẽ thích người phụ nữ khác sao?"

Cậu ta là người lắm chuyện, ngược lại cậu ta làm cho chàng trai nhỏ bên cạnh Giản Vũ Doanh phải đỏ mặt, tất cả mọi người đều cười to.

"Cho nên mới nói, Lâu Dịch!" Giản Vũ Doanh bảo vệ bạn trai của mình, quay về phía Lâu Dịch dưng râu trợn mắt, "Cái người này, đáng đời bị Vi Vi đá!"

Lời này vừa nói ra, Phong Hạ lập tức giật mình, tầm mắt vội vàng quét về phía Lâu Dịch.

Lâu Dịch vừa thấy cô liếc tới, vội vàng khoát tay, "Tớ thật sự không có ý dẫu cậu. Tớ hiểu rõ việc cậu quay phim quan trọng hơn, dù sao cũng không phải là chuyện gì to tát, vốn dĩ định chờ cậu xong việc thì mới nói cho cậu biết."

Cô nhăn mày lại, đi tới bên giường ngồi xuống, nhỏ giọng hỏi, "Đã xảy ra chuyện gì?"

Lâu Dịch không dễ dàng theo đuổi được Trần Vi Vi, hai người thật sự là trai tài gái sắc, cùng với nhau mới được hơn nửa năm.

Hơn nữa quan trọng nhất là, cô cảm thấy, Trần Vi Vi thực sự rất thích Lâu Dịch.

"Không sao cả." Lâu Dịch chẳng hề để ý liếc mắt nhìn cô một cái, "Chỉ là tớ thất nghiệp ở trong bệnh viện, cô ấy ngày ngày biểu diễn ở bên ngoài, lâu quá không gặp nhau, gọi điện thoại không nghe máy, nếu có nghe thì nói hai câu liền rùm beng lên, cảm thấy phiền, liền chia tay."

"Cậu nói?" Cô nhìn cậu ta.

"Không phải." Cậu ta thở ra một hơi thật dài, "Cô ấy nói."

"Chẳng lẽ cậu không biết, cô gái khi nói muốn chia tay, nói muốn đi, chính là vì để cho cậu đi dễ dàng ở lại sao?" Giản Vũ Doanh đứng ở một bên không nhìn được, "EQ của cậu thật sự là quá thấp."

"Ngừng!" Lâu Dịch lập tức từ trên giường ngồi dậy, "Anh hùng không nhắc tới chuyện xấu năm đó! Được, đi lấy bia trong tủ lạnh ra, hôm nay Hạ Hạ rốt cuộc cũng xong việc rồi, mấy người chúng ta, không say không về!"

. . .

Mọi người thật sự uống rất thoải mái, rất nhanh đều đã say, Giản Vũ Doanh say nhất, lúc gần bảy giờ liền bị bạn trai mang đi, bởi vì Jessie và Amy bị chỉ định đi theo một nghệ sĩ mới, tạm thời có chuyện, cũng đã nhanh chóng rời đi rồi.

Đến cuối cùng, trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người là Phong Hạ và Lâu Dịch, cả đêm Phong Hạ không nói nhiều, rượu cũng chỉ uống có vài ngụm, chỉ gác chân ngồi trên chỗ trống của giường bệnh, lặng lẽ như người mất hồn.

"Tớ nói này " Lâu Dịch lại uống thêm một lon bia, cuối cùng nhìn cô, "Tớ mới là người bị thất tình, cậu ít nói như vậy làm gì?"

Cô thở dài, lắc đầu một cái, "Không biết."

"Cảm thấy mất mát khi xong việc? Tớ hiểu." Lâu Dịch vung tay áo, "Chờ thiếu gia giao cho cậu công việc mới, bận rộn là tốt. Hay là, cậu và Tư Không Cảnh?"

Cô vẫn lắc đầu một cái như trước.

"Cô gái này thật là ngớ ngẩn." Lâu Dịch ghét bỏ, đưa tay ra đẩy trán cô một cái.

"Lâu Dịch " Cô thoáng hồi hồn một chút, "Cậu nói thật cho tớ biết, tại sao cậu muốn chia tay với Vi Vi? Tớ không tin là các cậu bởi vì chán nản và một thời gian dài không gặp nhau."

Lâu Dịch vừa nghe cô nói như vậy, lập tức im lặng, sau một lúc lâu mới nói, "Cậu thật sự muốn nghe? Lời nói thật?"

Cô "Ừ" một tiếng.

"Tớ nói. . . . Là bởi vì cậu, cậu có tin không?" Đột nhiên khuôn mặt đẹp trai của cậu ta lộ ra ý đùa giỡn.

Trong lòng cô "Bùm" một tiếng, không thể tin ngẩng đầu lên nhìn cậu ta.

"Lần trước tớ gọi điện thoại cho cô ấy, bọn tớ lại cãi nhau, tớ liền thuận miệng nói một câu, ‘ Hạ Hạ hiểu chuyện hơn, đáng giá để thích hơn em nhiều. ’" tay của cậu ta nhẹ nhàng bóp lon bia, "Rồi cô ấy khóc, tớ chưa bao giờ nghe thấy cô ấy khóc như vậy, sau đó cô ấy liền nói chia tay."

Cô cứng họng một lúc, sau một lúc lâu mới cau mày nói, "Lâu Dịch, đây là cậu đang kéo tớ xuống nước sao?"

Về mặt cô rất nghiêm túc, giữa hai lông mày lại có chút phức tạp, Lâu Dịch nhìn cô, một lát sau đột nhiên phì cười, "Ha ha ha nhìn cậu lo lắng kia.
Aí, thật sự không phải là bởi vì cậu, thật ra thì chỉ là cô ấy cảm thấy mệt mỏi thôi, thật sự không có chuyện gì, có thể qua một thời gian ngắn nữa là tốt rồi, tớ lại làm lành với cô ấy ngay thôi."

Về mặt cậu ta trở lại bình thường, uống một ngụm bia lớn vào miệng, Phong Hạ cũng thở dài một hơi, tròn mắt nhìn thẳng vào cậu ta, "Cậu làm tớ sợ muốn chết, nếu là bởi vì tớ mà làm cho hai người chia tay, tớ cũng chỉ có thể tự vẫn để tạ tội thôi."

Cậu ta là bạn tốt nhất của cô, cô đối với chuyện của cậu ta và Trần Vi Vi, luôn luôn đứng mực, tuyệt đối không muốn trở thành người dẫn nổ giữa hai người bọn họ.

"Thôi nào " Lâu Dịch không muốn tiếp tục nói chuyện này, chỉ đem lon bia cụng vào lon của cô một cái, "Mượn rượu giải sầu, phải giải thật rõ ràng."

Cô gạt đầu một cái, toét miệng cười, "Được, mãi mãi là bạn tốt."

"Ừ." Cậu ta ngửa đầu uống hết hơn một nửa lon, trong bóng đêm lộ ra ánh mắt đẹp có hồn , nhẹ giọng, nghiêm túc lặp lại một lần nữa, "Mãi mãi."

**

Lúc Phong Hạ đón taxi trở về nhà trọ, đã qua nửa đêm.

Cô đóng cửa lại, vừa mới hoàn hồn, liền lập tức ngây ngẩn cả người.

Phòng khách không bật đèn, ngoài cửa sổ có ánh trăng chiếu vào, có thể nhìn thấy có người đang lẳng lặng ngồi trên ghế salon.

Cô đặt túi xách và chìa khóa xuống, dụi dụi con mắt, sợ mình nhìn thấy ảo giác, chân bước về phía ghế sa lon.

Thật sự là Tư Không Cảnh.

Trên người anh khoác một cái áo khoác, trong tay còn cầm một xấp kịch bản, chỉ là tựa vào trên ghế sa lon ngủ mất rồi.

Cô nhìn anh không chớp mắt, một lúc lâu sau, từ từ ngồi xổm xuống trước mặt anh.

Một ngời, một ngời xổm, trong phòng yên tĩnh như vậy, chỉ có hai người.

—— người mà bạn yêu, nếu như đang ngủ say, bạn muốn làm gì?

—— tôi chỉ hi vọng, thời gian có thể ngừng trôi.

Tư Không Cảnh ngủ không sâu, một lúc liền tỉnh lại.

Vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy bên cạnh đang có người ngồi trên đất nhìn anh chăm chú, anh khẽ nấp máy môi, đặt kịch bản sang một bên, giơ tay về phía cô.

Cô muốn đứng lên, nhưng lại phát hiện bởi vì ngồi xổm trong một thời gian dài mà chân đã tê rần.

Anh thấy thế, lúc này trên mặt chợt hiện lên ý cười, khẽ khom lưng, ôm cả người cô từ trên mặt đất vào trong lòng mình.

"Uống rượu?" Anh nhìn cô.

"Vâng, chỉ uống một chút xú, " cô một môi tựa người vào bả vai anh, "Từ studio về , phải đến bệnh viện thăm Lâu Dịch cùng với Doanh Doanh.
Anh về lúc nào thế?"

"Sớm em hai giờ thôi." Anh tựa đầu lên trán cô, "Có mệt không?"

Cô đưa tay ôm chặt hông của anh thêm một chút nữa, "Có mệt chút."

Anh không nói thêm gì nữa, ôm cô lên , đi một mạch về phía phòng ngủ.

Thật sự là cô mệt mỏi đến nỗi ngay cả mắt cũng không mở ra được, vừa nằm lên giường một cái liền muốn ngủ, nhưng lại dựa vào ý thức sau cùng, nắm

lấy góc áo của anh, trong miệng lẩm bầm một câu nói.

Âm thanh của cô rất nhẹ, nhưng anh lại nghe được rất rõ ràng.

Đừng đi.

Anh nhìn gương mặt của cô, một lát sau, cúi đầu hôn cô một cái, "Được, anh không đi."

...

Trong lòng cô vẫn lo lắng anh sẽ đi, lúc sáng sớm liền giật mình tỉnh lại.

Thật may, cánh tay của anh vẫn còn đặt dưới bả vai cô.

Điều này làm cho khóe miệng cô không điều khiển được mà cong lên, di chuyển cơ thể, cô nghiêng người nhìn anh.

Bây giờ, anh cách cô gần như vậy, có thể chạm tay đến.

Thật tốt.

Không nhìn có một lát, cô còn chưa kịp phản ứng, mắt cũng đã bị bàn tay của anh che lại, ngay sau đó bờ môi ấm áp của anh liền áp lên.

Trần trọc, nghiêng trở lại.

"Hôm qua em không có tắm" Hô hấp của cô có chút gấp, tay cô nắm chặt góc áo của anh, "Cũng không có đánh răng"

Tối hôm qua còn uống rượu.

Mặt cô đã đỏ.

Nghe cô nói như vậy, anh liền dừng động tác đang làm, trong lòng cô có chút an ủi nhưng lại cảm thấy có chút mất mát

Ai ngờ, sau khi dừng lại một lát, anh lại đưa tay cởi quần áo trên người cô.

"Ah?" Làn da lộ ra bên ngoài, cả người cô nhẹ nhàng run rẩy, mở mắt nhìn anh.

"Suyt." Anh nhẹ nhàng cởi áo của cô, cúi người, hôn lên ngực cô.

Rất nhanh, quần áo trên người cả hai cũng đã rơi là tả ra bốn phía, anh cố định cô dưới thân, mạnh mẽ chiếm lấy cô.

Tốc độ của anh rất nhanh, sức lực cũng rất mạnh, cô muốn khóc nhưng vẫn cố gắng chịu đựng, mở to mắt nhìn anh.

Nhìn anh xâm chiếm như thế nào, lặp đi lặp lại, cố chấp giữ lấy.

Khoái cảm chồng chất, cả người cô mồ hôi đầm đìa, cảm thấy những lo lắng trong lòng trước kia bây giờ đã không còn quan trọng nữa rồi.

Tự ti, lo lắng, khổ sở, không chắc chắn. Sáng sớm hôm qua những cảm xúc như vậy còn dâng trào, chỉ trong nháy mắt liền trở thành mặt biển yên tĩnh.

Cô chỉ biết giờ khắc này, anh hoàn toàn thuộc về cô.

"Hạ Hạ. . . ." Rất nhanh, anh đến cao triều, anh cố gắng kiềm chế, rời khỏi hai chân của cô, nhẹ nhàng nói vào tai cô, "Chuyển đến nhà của anh
. Chủ nhật tuần này."

Trong giọng nói của anh có tiếng thở dốc, nhưng cũng rất kiên định.

Anh đi vào quá sâu, cả người cô liền cong lên, anh nói đi nói lại hai ba lần, cô mới gật đầu, biết điều đồng ý.

**

Trời dần dần sáng, Tư Không Cảnh ôm cô đi tắm rửa, sau đó lại đến phòng bếp làm bữa sáng.

Thật sự cả người cô không còn hơi sức nhưng cũng có thể nói là làm nũng, muốn ăn sáng trên giường, anh cung chiều cô, tùy theo ý của cô còn từng miếng từng miếng đút cho cô.

"Anh phát hiện, anh đang nuôi một con mèo nhỏ." anh dùng tay xoa xoa khóe miệng của cô.

"Trên thế giới này đáng yêu nhất chính là mèo nhỏ." Cô nhìn anh nháy mắt, "Tư Không, em ăn no rồi."

"Tốt." Anh dọn bát đĩa, nhìn đồng hồ trên tay một lát, "Đến giờ rồi, hôm nay anh phải tới thành phố Q tuyên truyền cho số mạng thần chi."

"Được, để em tiễn anh." Cô vội vã xuống giường, "Anh để bát đĩa ở đó, lát nữa em rửa là được rồi."

Hai người đi tới cửa, anh xoay người nhìn cô, "Chủ nhật anh mới về, chìa khóa nhà anh để trên tủ ở đầu giường."

"Được." Cô vội vàng giúp anh sửa sang lại cổ áo, "Em sẽ nhờ Lâu Dịch chuyển đồ giúp, anh không cần vội vã trở về."

Anh nhìn cô không chớp mắt.

Mặc dù cô cố gắng che giấu, nhưng trên mặt cô rất dễ dàng nhìn ra vẻ mất tinh thần và lệ thuộc.

Anh chờ cô sửa sang cổ áo xong, cúi đầu hôn một cái lên trán của cô, "Anh đi đây."

"Vâng." Cô vẫn cố gắng nở nụ cười, "Em chờ anh trở về."

Anh cũng cười, nhìn cô một lần nữa, mở cửa, đi ra ngoài.

Một bước, một bước.

Nếu như lúc này anh quay đầu lại, thì có thể nhìn thấy.

Cánh cửa dần dần khép lại, cô mỉm cười nhìn anh rồi đi nhưng trên gò má từng giọt nước mắt lặng lẽ rơi.

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

"Sumer, Sumer, đã trang điểm xong."

"Sumer, sumer, bộ quần áo này có vừa với người của cô không?"

"Đạo diễn và nhiếp ảnh gia đã vào vị trí rồi, tốt lắm Sumer, cô có thể đi qua đó rồi."

"Sumer....."

.....

Tất cả mọi thứ từ đầu tới cuối đều đã được chuẩn bị sẵn sàng. Phong Hạ vừa mới bước từ phòng hóa trang ra đã thấy Sharon chân dẫm giày cao gót, khí phách như xưa đứng đợi ở cửa.

.....

"Tổ quảng cáo sẽ hoàn thành việc quay phim và chụp hình sau, công việc hôm nay cơ bản đã hoàn thành." Sharon cắt tóc ngắn càng lộ lên sức sống, "Lịch công việc của ngày mai lại càng kín hơn, hơn nữa còn phải dậy sớm, bây giờ tôi sẽ cho người tới đón cô, tám giờ bắt đầu."

Sharon cứ nói một câu, cô liền gật đầu một cái, đến khi nói xong lời cuối cùng, Sharon cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng, nhìn cô nói, "Hạ Hạ, cô có thể không cần nghe lời như vậy."

"Hả?" Cô ngẩn ra.

Sharon lắc đầu một cái, đi theo cô vào phòng làm việc, "Tư Không Cảnh vừa xong bây giờ lại tới lượt cô như vậy, đã đến mức độ dấm mặt không thay đổi để cho tôi giảm công việc đi một nửa rồi, ý của tôi là. . . . Cô đã không còn là người mới vào nghề nữa, bây giờ nhờ vào 《Hồng Trần》 cô ở trong làng giải trí có thể nóng tới bỏng tay rồi, nhưng cô không hề có khí chất của một ngôi sao lớn."

Phong Hạ dờ khóc dờ cười, "Đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu?"

"Đứng rồi!" Sharon vỗ tay một cái, "Vừa định nói cho cô biết, 《 Hồng Trần 》 mới phát sóng đến tập 5, đã được xếp hạng nhất trong thể loại phim truyền hình, Hồng Kông, Đài Loan và các nước khác trong khu vực Châu Á - Thái Bình Dương đều muốn ra giá cao để mua lại bản quyền."

Cô nghe xong cũng chỉ cười, "Cho nên mấy tháng này cũng coi như không phí công vô ích."

"Đạo diễn vừa yêu cầu cô đi chụp ảnh trước." Sharon vỗ vỗ bả vai của cô, bỗng nhiên ghé sát vào tai cô thì thầm, "Hôm nay Tư Không Cảnh sẽ hoàn thành công việc sớm một chút, đợi lát nữa tôi đi xem tình hình bên anh ta thế nào, cô làm xong việc thì về thẳng nhà trước đi."

"Được." Cô sửa sang quần áo một chút rồi đi về phía phòng chụp ảnh.

Sharon đứng một bên, nhìn Phong Hạ bước vào phim trường, thảo luận với đạo diễn, quen thuộc diễn cảm giác mà đạo diễn cần.

Bây giờ nhìn cô khá có khí thế, bình tĩnh, mỗi một động tác, vẻ mặt đo lường đều đặn rất chính xác.

Làm người đại diện cho Tư Không Cảnh, cô tận mắt nhìn thấy khả năng lúc đầu của Phong Hạ khi mới ở chung cùng Tư Không Cảnh, cho đến hiện tại khi đã trở thành nghệ sĩ dưới tay cô.

Mặc dù hai người bọn họ vẫn ở cùng nhau như trước, nhưng rất rõ ràng, Phong Hạ đã sớm không phải là Phong Hạ lúc đầu, chỉ biết lệ thuộc vào Tư Không Cảnh, được anh ta bảo vệ ở phía sau.

Sharon lắc đầu một cái, trong lòng có chút thổn thức.

Một người từ lúc ban đầu ngây thơ và liễu lĩnh, dần dần trở nên trưởng thành và chín chắn, tất cả đều là quy luật không thể tránh khỏi, không thể thay đổi.

Hơn nữa, khi con người thay đổi, thường thường cũng là nguyên nhân căn bản của tất cả mọi sự thay đổi.

**

Sau khi quay xong quảng cáo trở về nhà trọ, cũng đã gần mười giờ.

Phong Hạ đi vào trong nhà, ngồi xuống ghế sofa, tiện tay mở TV ra.

"Theo tin đã đưa, Phong Hạ rời khỏi Top, ký hợp đồng với ông chủ đứng sau Live, bởi vì được thiếu gia Mục Hi của công ty Live đánh giá cao, giá trị con người ngày càng tăng trong giới giải trí, hơn nữa gần đây dựa vào 《 Hồng Trần 》， cô đã bắt lấy trái tim của vô số người hâm mộ điện ảnh, có thể nói cô là nữ diễn viên mới hot nhất làng giải trí hiện nay."

Hiện nay mỗi ngày, tất cả các bản tin giải trí đều nhất định có nhắc tới, dĩ nhiên 《 Hồng Trần 》 chính là chủ đề nóng, tiêu điểm ngoại trừ Tư Không Cảnh, còn có cô chính là diễn viên mới đóng vai nữ chính vốn bị tất cả mọi người không coi trọng.

Thời gian trôi thật nhanh, chớp mắt một cái, cách lúc 《 Hồng Trần 》 đóng máy, cô vào Live đã gần ba tháng.

Đối với những đánh giá về kỹ thuật diễn của cô, khen chê tự nhiên đều có, nhưng chiếm đại đa số là những lời khen, phim truyền hình cũng phát hành áp phích, trong vòng mấy ngày phát sóng, số người theo dõi microblogging của cô đã tăng lên đến gần bảy trăm vạn người.

Xem một lát, cô tắt TV, đi tới phòng bếp muốn làm chút gì đó cho bữa khuya.

Ai ngờ cô vừa mới từ trên ghế sa lon đứng lên, cửa nhà đã bị mở ra.

Tư Không Cảnh rút cái chìa khóa, đi vào nhà, đóng cửa lại.

"Anh về rồi?" Cô vội vã đi về phía anh, khóe môi khẽ cong lên.

Mấy ngày trước anh đều ở các thành phố khác, thật vất vả sáng sớm hôm nay mới trở về thành phố S, đã mấy ngày cô không được gặp anh rồi.

Anh không nói gì, chỉ duỗi tay về phía cô.

Cô ngoan ngoãn đi tới, tự động ôm lấy anh.

Sống chung đã gần một năm, cô biết thời gian đã làm cô thay đổi rất nhiều, nhưng hình như sự ăn ý giữa bọn họ vẫn không thay đổi quá nhiều.

Hai người đều không lên tiếng, cô lẳng lặng tựa vào lồng ngực, nghe tiếng tim đập của anh, không kiềm chế được trên mặt liền mỉm cười, nhưng ai mà biết lúc này, chợt nghe thấy bụng của mình phát ra tiếng kêu ư ư ư.

"Đói bụng?" Anh cúi đầu nhìn cô xấu hổ đỏ mặt hai gò má ửng hồng, mấp máy môi.

"Vâng. . . ." Cô ngượng ngùng cúi đầu, "Vừa rồi muốn vào bếp làm bữa ăn khuya."

Anh khẽ cười một tiếng, cúi đầu hôn một cái vào trán của cô, "Chờ anh một lát."

...

Cô tắm rửa xong, lau tóc rồi đi về phía phòng bếp xem anh nấu cơm.

Đi tới cửa phòng bếp, cô tựa người vào cạnh cửa, lẳng lặng chăm chú nhìn bóng lưng của anh, đi tới ôm lấy anh từ phía sau.

Anh bị cô ôm, động tác đang làm trên tay dừng lại một chút, tay trái đưa ra nâng hai tay của cô lên, nhẹ nhàng cầm lấy.

"Tư Không" cô tựa vào lưng anh, uốn cong môi, "Ngày kia là sinh nhật của anh rồi."

Anh đưa lưng về phía cô về mặt dịu dàng, tay lại tiếp tục đánh trứng, "Ừ" một tiếng.

"Qua sinh nhật này. Anh sẽ bao nhiêu tuổi?" Cô hỏi.

"Hai mươi tư thôi." Anh lạnh nhạt trả lời.

"Oh. . . ." Cô như có điều suy nghĩ gật đầu một cái.

"Thế nào?" Lúc này anh ngừng động tác đang làm dở trong tay, kéo cô đến trước mặt, "Ghét bỏ anh già sao?"

"Em không có." Cô vội vã xua tay nhưng khóe miệng lại lộ nụ cười, "Em thật sự không có. Chỉ là hôm nay lúc ở phòng nghỉ, thấy đám trợ lý thảo luận với nhau, giữa con trai và con gái sau hai mươi tư tuổi có gì khác nhau mà thôi."

Tư Không Cảnh nhìn cô, đôi mắt xinh đẹp khẽ híp một cái, giọng nói hơi lạnh, "Giữa chúng ta có sự khác nhau sao?"

"Tuyệt đối không có!" Cô giờ hai tay, ý cười tràn đầy, "Nhiều lắm là. Một chút xíu?"

Anh biết là cô đang nói đùa, lại giả vờ làm mặt giận không có biểu cảm gì mà cúi thấp đầu, ôm cô vào ngực chặt hơn, tay nhẹ nhàng vuốt eo của cô, "Vậy bây giờ chúng ta có thể đi xem thử một chút, rốt cuộc có khác nhau hay không nhé!"

Cô bị anh ôm chặt trong ngực không có cách nào nhúc nhích, chỉ có thể cười xin anh bỏ qua, hai người vừa mới ăm ỉ một lúc, điện thoại di động của cô trong phòng khách chợt vang lên.

"Em đi nghe điện thoại trước đã." Vạt áo của cô đã bị anh vén lên, nhưng điện thoại lại vẫn vang lên không ngừng, chỉ có thể đỏ mặt hôn anh một cái, rồi chạy ra khỏi phòng bếp.

**

Điện thoại do công ty gọi tới, hơn nữa cú điện thoại này, nghe một chút mất nửa giờ.

Cô vào phòng ngủ nghe điện thoại, đợi đến khi từ phòng ngủ bước ra ngoài, anh đã một thân một mình ăn xong bữa ăn khuya, trong phòng khách im ắng yên tĩnh.

Hiếm khi có được thời gian hai người đều ở đây để ăn cơm, cô lại để cho anh ăn cơm một mình, trong lòng cũng thấy hơi có lỗi.

Đi vào phòng bếp, ăn bữa ăn khuya mà anh để lại trong lò vi sóng cho cô, cô rửa sạch bát đĩa sau đó đi vào phòng ngủ, lại phát hiện người kia cũng không có ở đây.

Quanh quẩn một vòng rồi đoán được anh ở trong phòng làm việc, cô mở cửa bước vào thì thấy anh đang ngồi ở trước máy vi tính xem cái gì đó.

"Ăn xong bữa khuya rồi?" Anh thấy cô đi vào, ngẩng đầu nhìn cô.

"Vâng" cô gật đầu một cái, nhẹ nói, "Anh đang làm việc sao?"

"Chỉ xem qua kịch bản một chút và thảo luận một vài vấn đề cho kịch bản tiếp theo thôi." Anh day day huyết thái dương, vẻ mặt mệt mỏi, "Nếu mệt mỏi thì em đi ngủ trước đi, anh phải giải quyết hết những chuyện này trước đã."

Cô suy nghĩ một lát, "Anh có muốn em ở trong này cùng anh không? Em sẽ ngồi yên lặng trên ghế sofa đọc kịch bản, sẽ không làm phiền đến anh."

". Lát nữa có thể có hai cuộc họp qua điện thoại." Giọng nói của anh càng dịu dàng hơn, "Em đi ngủ trước đi, Sharon nói ngày mai em phải dậy sớm làm việc."

"Vâng" Cô nhìn anh, trên mặt có chút không đành lòng.

"Hạ Hạ, " anh cũng nhìn cô, lúc này mới nói, "Ngày mai anh sẽ đi thành phố X tham gia họp báo cho bộ phim mới, hơn nữa còn phải đi gặp mặt đạo diễn, nhưng mà anh sẽ tranh thủ trở về vào tối ngày kia để mừng sinh nhật."

Cuối cùng, anh lại thêm vào một câu, "Ồ nhà, em và anh, chỉ có hai người chúng ta, có được không?"

"Được." Cô gật đầu một cái, cẩn thận nhìn chăm chú vào sườn mặt tuấn tú của anh, trong lòng nhẹ nhàng thờ dài một tiếng, đóng cửa lại,

"Tur Không. Ngủ ngon."

Sáng hôm sau lúc cô rời giường, Tur Không Cảnh đã sớm rời khỏi nhà trọ.

Kể từ khi《 Hồng Trần 》 đóng máy, thời gian cô nhìn thấy anh càng ngày càng ít.

Cho dù hai người sống chung trong một nhà nhưng thời gian ở cùng nhau rất ít, có lẽ công việc của cả hai đều rất bận rộn.

Trong lòng cô dường như có chút gì đó không nói ra được, rửa mặt xong, trợ lý đến đón cô tới công ty.

Đến công ty, trợ lý nói cho cô biết Mục Hi sai người tới, yêu cầu cô trực tiếp lên phòng làm việc của anh ta, cô liền đi thang máy thẳng lên tầng trên.

Cửa thang máy vừa mới mở ra, cô liền chạm mặt với một người, người nọ bước đi rất nhanh, cô mới vừa từ thang máy đi ra, người nọ ngay lập tức bước vào thang máy, thậm chí ngay cả mặt của người nọ cô cũng không nhìn thấy rõ, chỉ có thể mơ hồ nhận ra đó là một người phụ nữ.

Cánh cửa phía trước phòng làm việc của Mục Hi hơi khép hờ, cô nhẹ nhàng gõ cửa, đẩy cửa đi vào.

Bước vào trong phòng làm việc, ánh mắt vừa nhìn qua, cả người cô liền sững sờ.

Chỉ thấy Mục Hi ngồi trên ghế, quần áo trên người lộn xộn lung tung, Áo phộc rơi trên mặt đất, trên người anh ta chỉ còn chiếc áo somi nhăn nhúm, cổ áo cũng đã bị cởi ra, và lại ở gần cổ áo còn có thể thấy lờ mờ mấy vết màu đỏ rất mập mờ.

Hơn nữa quan trọng nhất là, hai tay của Mục Hi bị trói chặt lại bởi cà vạt, trên mặt anh ta không có biểu cảm gì, vẻ mặt âm trầm cời cái cà vạt kia.

Mục Hi nghe thấy tiếng bước chân của cô, lúc này mới ngẩng đầu lên, thấy là cô, trên mặt cũng không có gì gọi là mất tự nhiên, mặt anh không thay đổi nói: "Gọi cô tới là muốn nói cho cô biết buổi tối ngày kia có một bữa tiệc rất quan trọng."

"Mỗi năm một lần lấy danh nghĩa của Live làm tiệc từ thiện cho thành phố S, toàn bộ nghệ sĩ của công ty đều phải có mặt, đến lúc đó cô làm bạn gái của tôi, ngày hôm đó sẽ có người dẫn cô đi thử lễ phục."

Anh ta nói rất nhanh trong giọng nói lại có ý ra lệnh, sau khi nghe xong cô im lặng một lát, mới mở miệng, "Đêm hôm đó. Tôi có việc bận."

Đêm hôm đó là sinh nhật của Tur Không Cảnh, anh đã nói với cô vì muốn cùng với cô trải qua đêm sinh nhật mà sẽ cố gắng sắp xếp thời gian trở về từ thành phố X.

Lúc này Mục Hi đã mở được cái cà vạt buộc chặt tay anh ta, cau mày ném cái cà vạt lên trên bàn, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô, ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn, giọng nói hơi mất kiên nhẫn, "Bữa tiệc hôm đó, một người bạn của tôi là đạo diễn vô cùng nổi tiếng tại Mỹ cũng tới tham gia, ngày hôm qua cậu ta gọi điện thoại tới nói cho tôi biết, gần đây cậu ta đang muốn quay một bộ phim, nhưng mà còn thiếu vai nữ chính."

"Mà cậu ta nói vai nữ chính trong bộ phim kia cần phải có khí chất đặc biệt, có vài phần giống với khí chất của cô, cho nên. Rốt cuộc có tới bữa tiệc này hay không tùy cô quyết định."

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Ngày sinh nhật của Tur Không Cảnh, đúng vào ngày lập đông.

Mùa đông đã bắt đầu ở thành phố S, Phong Hạ đi theo Kevin, trợ thủ của Mục Hi thử lễ phục, trước khi ra ngoài, cô khoác một chiếc áo khoác dày bên ngoài bộ váy mỏng.

"Kevin." Ngồi vào trong xe, cô nghiêng đầu nhìn về phía Kevin. "Party từ thiện dự tính kết thúc lúc mấy giờ?" Kevin nhìn đồng hồ trên tay một chút, rồi nói. "Sẽ rất khuya, theo các năm trước thì đến khoảng rạng sáng, nhưng cũng có thể rời khỏi đó trước thời gian. . . Chỉ là, phải xem lúc nào thì thiếu gia định rời khỏi đó, cô là bạn gái cậu ấy, phải đi theo cậu ấy." Cô nhẹ cụp mắt xuống, lấy điện thoại di động nhìn. Trên màn hình đúng lúc phát tín hiệu có tin nhắn tới, cô mở ra nhìn, nhất thời thở phào nhẹ nhõm. "Gần 4020 cuốn sách điện tử trên máy bay, chỉ một chút nữa là đến căn hộ."

“Đúng rồi.” Xe văng văng lái về phía hội trường party, Kevin giống như nghĩ đến cái gì, hạ thấp giọng nói bên tai cô. “Summer, cô có phát hiện gần đây thiếu gia... rất kỳ quái?”

“Hả?” Cô nhìn về phía Kevin. Kevin thuật lại lần nữa những chuyện xảy ra bên cạnh Mục Hi. “Cô không thấy gần đây thiếu gia nhìn qua... rất buồn bực, nhưng lại có chút gì đó giống như muốn thử cảm giác hưng phấn?” Cô lắc đầu. “Không cảm thấy, trong mắt tôi... gương mặt đó trước nay cũng không có nhiều biểu tình để thay đổi.” Kevin tựa vào thành ghế phía sau, vô cùng tự nhiên. “Nhất là party từ thiện hôm nay, cậu ấy thật ra không cần tham gia, nhưng lại thay đổi ý định muốn đi.”

Cô không quan tâm tới chuyện của Mục Hi, chỉ có gắng kéo áo khoác dày bên ngoài chặt một chút, nhắm mắt dưỡng thần. Trong xe yên lặng, cô lặng lẽ nghĩ tới chuyện buổi tối tặng quà sinh nhật cho Tư Không Cảnh, không tự chủ được mỉm cười...

Live làm chủ party từ thiện này, dĩ nhiên những nhân vật tham gia đều là minh tinh, ngôi sao lớn trong làng giải trí.

Trong ánh sáng chói lọi của party, Phong Hạ hiện đang là nữ nghệ sĩ mới nổi nóng nhất trong làng giải trí, lại thêm việc là bạn gái của tổng giám đốc công ty Live, trong khoảng thời gian ngắn, tất cả đèn flash, sóng người, toàn bộ xúm lại xung quanh cô.

Mục Hi cầm ly rượu, có chút không để ý tiến lên ứng phó với đám người, Phong Hạ kéo tay anh, lễ độ nói chuyện với một ít minh tinh.

Vắt và ứng phó được một lớp, cô nhẹ thở một hơi, vừa định nói với Mục Hi để nghỉ ngơi một chút, lại đột nhiên cảm thấy thân thể anh cứng đờ.

Loại cứng nhắc này quá rõ ràng, cô ngẩng đầu nhìn anh, liền thấy ánh mắt của anh nhìn thẳng về một phía.

Nhìn theo ánh mắt anh, bên cạnh một bàn rượu cách đó không xa, một người phụ nữ với mái tóc quần đen dài và một người đàn ông ngoại quốc đang đứng, cô ấy đang mặc một chiếc váy màu đỏ tím lộ lưng, eo thon mỏng cao, ngũ quan càng mỹ lệ, khiến mọi người phải ngoái nhìn. Cô nhìn thêm mấy giây, mới nhận ra người phụ nữ này giống với người cô gặp lúc cô tới phòng làm việc của Mục Hi! Người phụ nữ đứng lúc nhìn sang, chống lại ánh mắt của bọn họ, liền kéo người đàn ông ngoại quốc đi về phía này, đi đến trước mặt hai người thì cười nâng ly rượu lên. “Tổng giám đốc Mục thật là toàn tài, tự mình chuẩn bị, tiệc đứng lần này tốt hơn lần trước rất nhiều.”

“Xin chào.” Không quan tâm ánh mắt giống như đốt cháy của Mục Hi đang dừng lại trên người mình, tầm mắt của người phụ nữ tự nhiên chuyển lên người Phong Hạ. “Tôi tên là Trịnh Vận Chi, đây là bạn trai tôi, Louise.”

“Xin chào.” Cô cũng lễ độ cười. “Phong Hạ.”

“A, tôi biết cô.” Trịnh Vận Chi như có điều suy nghĩ. “Hiện tại là nữ chính nóng nhất của phim truyền hình, cô là... bạn gái của tổng giám đốc Mục?”

“Hả?” Cô ngẩn ra, vội khoát tay. “Không...”

“Em đi theo anh.” Ai ngờ cô còn chưa nói xong, Mục Hi liền đặt ly rượu xuống bàn, ‘bùm’ một tiếng, cả cái ly bể cũng không quan tâm, anh xanh mặt đứng dậy kéo lấy cổ tay Trịnh Vận Chi.

Trịnh Vận Chi cau mày, muốn phản kháng, nhưng bị anh kéo mạnh chỉ có thể đi về phía trước. Một nam một nữ thế lực mạnh mẽ, cảnh tượng như vậy, người xung quanh cũng không dám nhìn lâu, chỉ là nhìn nhiều, lại tiếp tục trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người. Phong Hạ nhìn bóng lưng hai người biến mất mà cả người đổ mồ hôi lạnh, sau đó mới nghĩ đến người bạn trai ngoại quốc này của Trịnh Vận Chi có đánh nhau với Mục Hi hay không, ai ngờ Mục Hi nắm tay Trịnh Vận Chi chẳng biết đi đâu, người bạn trai này lại hôn hờ chạy đi uống rượu, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Cô lắc đầu, cảm thấy hơi choáng váng, đi vài bước, chợt nghe có người gọi tên cô.

“Tiểu thư Phong Hạ?” Cô ngẩng đầu liền thấy một người đàn ông trẻ tuổi đang đứng trước mặt mình, mặt mũi người này bình thường, mang một cặp kính, nhìn qua rất lịch sự. “Vâng, là tôi.” Cô gật đầu.

“Tôi là bạn của Mục Hi, mới ngồi máy bay từ NewYork về đây, cô có thể gọi tôi là William” Người đàn ông nâng chén về phía cô. “Cậu ấy nên nhắc với cô, gần đây tôi định quay một bộ phim, nhưng ứng cử viên nữ chính vẫn còn trong quá trình tuyển chọn, chưa xác định.” Hai người đi đến một góc yên tĩnh ở đại sảnh, cô gật đầu. “Ừ, anh ấy có nói với tôi rồi.”

“Trước đó, cậu ta đưa tôi tài liệu của cô, tôi còn nửa tin nửa ngờ, nhưng hôm nay thật sự đổi mặt...” William hơi cười nhìn cô. “Tôi bắt đầu tin tưởng lời của cậu ta, cô quả thật rất phù hợp với vai nữ chính trong bộ phim của tôi, còn phù hợp hơn so với người tôi tuyển chọn hai tháng trước”

Mặc dù Mục Hi không nói nhiều với cô, nhưng người đàn ông tên William đã là đạo diễn của vài bộ phim điện ảnh, cô cũng biết danh tiếng người này trong giới đạo diễn.

Cho nên, trong lòng cô lúc này, không vui sướng là không thể nào. “Tình huống bây giờ là như vậy, mấy ngày nay tôi ở lại thành phố S, như vậy tôi sẽ ghé vào công ty Live một chút, chọn thời gian rảnh của cô, tôi giao cho cô kịch bản, để cô có thể dựa vào kịch bản tìm được chút cảm giác, cuối cùng quyết định cô có muốn vai diễn này không.” William nói liên tục, không chút lo lắng.

“Được, nếu tổng giám đốc Mục và quản lý của tôi có thể sắp xếp thời gian, tôi nhất định sẽ toàn lực phối hợp.” Cô đồng ý.

“Rất mong chúng ta có thể hợp tác vui vẻ.” William chạm ly với cô. “Có điều cô nhận quay bộ phim này sẽ phải rất vất vả, bởi vì liên quan đến đề tài, tôi sẽ quay ở rất nhiều nơi, cả tổ làm phim luôn phải di chuyển.”

“Không sao.” Cô lắc đầu. “Hoàn cảnh không phải là vấn đề, tôi có thể vượt qua.”

Bởi vì thái độ khiêm tốn của cô, ấn tượng ban đầu của William càng thêm tán thưởng sâu sắc, đáy mắt dưới tròng kính càng thêm khẳng định. Nói chuyện với William một lúc nữa, cô nhìn đồng hồ đeo tay, đã gần mười một giờ rưỡi, cô vừa định gửi một tin nhắn cho Mục Hi nói mình về trước, chỉ thấy Mục Hi đi vào từ sảnh trước, quần áo trên người coi như đầy đủ, chỉ là lúc đến gần sẽ thấy có dấu móng tay không sâu không cạo trên cằm anh, nhìn qua... hết sức buồn cười. Trong lòng cô lặng lẽ tán thưởng giác quan thứ sáu của Kevin, giữa Mục Hi và người phụ nữ Trịnh Vận Chi đó... nhất định có quan hệ.

“Tôi có chuyện cần phải xử lý, cô về trước đi.” Mục Hi gạt đầu với William, mặt lạnh nói với cô. “Khách sạn William ở cách chỗ cô không xa, tôi để cậu ấy đưa cô về.”

“A, được.” Cô nghĩ tới Tư Không Cảnh đã đến nhà mình, nên rất nóng lòng muốn về, một lời đáp ứng, xoay người muốn rời đi.

“Chờ chút.” Mục Hi buông lỏng cả vạt một chút, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía cô, giọng nói thấp mấy phần. “Vừa rồi tôi nhận được một tin, tôi cho rằng, chuyện này cô có quyền được biết.”

“Hả? Tin gì?” Cô hỏi.

“Tư Không Cảnh vừa gửi cho tôi một ít tài liệu,” Anh ta vén tay áo lên, mặt không chút thay đổi. “Khoảng mười phút trước, anh ta nói với tôi, hợp đồng của anh ta đã hết hạn, anh ta sẽ không tiếp tục kí hợp đồng với Live, mà tất nhiên, quyết định này, anh ta đã chuẩn bị rất lâu, những tài liệu anh ta vừa đưa cho tôi rất đầy đủ, thậm chí một phần hồ sơ sớm nhất, là cách đây ba tháng.”

Ba tháng trước... là thời điểm hai người đang quay ‘Hồng Trần’. Trong cô ‘lộp bộp’ một tiếng, ngón tay mạnh mẽ đâm vào lòng bàn tay.

“Xe đến.” Mục Hi nói xong, không tiếp tục nhiều lời nữa, ý bảo tài xế đưa hai người ra ngoài, xoay người rời đi. Về mặt cô có chút hoảng hốt, đợi tài xế kêu vài tiếng, mới chậm rãi rời đi đại sảnh.

**

Dọc theo đường đi, cô không nói lời nào, ngược lại hình như William uống rượu, có chút cao hứng, luôn luôn nói chuyện trên trời dưới đất với cô, cô theo lễ phép, vẫn miễn cưỡng gật đầu một cái.

Xe tới trước cửa nhà cô, cô tạm biệt với William, ra khỏi xe, ai ngờ cô chưa đi được mấy bước, sau lưng William liền gọi tên cô, đi về phía cô.

“Túi xách của cô, quên cầm.” William đưa túi xách trong tay cho cô.

“Cảm ơn.” Cô đưa tay tiếp nhận, có chút ngượng ngùng cười cười, vén sợi tóc rơi xuống bên má ra sau tai.

Một động tác này của cô, thái độ của William lại thay đổi một lần nữa, cô không có quan tâm, cầm túi liền muốn xoay người, đột nhiên bị anh ta nắm tay lại.

“Wait.” William mở miệng nói tiếng Anh lưu loát, chỉ thấy ánh mắt anh rơi trên mặt cô lâu hơn mấy giây, đột nhiên cúi đầu, hôn lên mu bàn tay cô. “My feminine lead.”

Phong Hạ bị hành động này của anh làm cho khiếp sợ tại chỗ, không nhúc nhích.

William hôn hết mu bàn tay cô, mới hạ tay cô xuống. “Vừa nãy sau khi nhìn thấy cô vén tóc ra sau tai, lộ ra gò má xinh đẹp, giống như đóa người nữ chính trong tưởng tượng của tôi.”

“Không cần phải thay đổi, như vậy rất tự nhiên.” Về mặt William có chút say mê, con mắt mừng rỡ nhìn cô. “Tôi gần như hoàn toàn xác định, mời cô đảm nhiệm vai nữ chính trong bộ phim mới của tôi.”

Thấy về mặt cô còn có chút kinh ngạc, anh vội vã giải thích. “Vô cùng xin lỗi, vừa rồi có phải đã dọa cô sợ rồi không?”

“A... không có việc gì.” Cô rút cuộc cũng khôi phục lại tinh thần. “Cảm ơn anh, vậy... tôi lên trước, chuyện này đến công ty chúng ta bàn lại.”

Dùng chìa khóa mở cửa, cô mới phát hiện đèn trong phòng sáng, bên cạnh cửa trước là giày của anh, trong lòng cô giật mình, vội vàng thay giày, đi vào trong phòng khách.

Đèn phòng khách mở sáng ngời, một người đứng bên cạnh cửa sổ đưa lưng về phía cô. Cửa sổ mở, gió lạnh từng đợt ùa vào nhà.

“Anh đến bao lâu rồi?” Cô đặt túi xuống, thấy túi hành lý của anh còn để một bên, đi đến bên anh. Đợi cô đi tới bên cạnh thì anh vẫn chưa trả lời cô, cô cảm thấy có chút kỳ quái, liền ngẩng đầu lên nhìn gò má anh.

“Người vừa rồi đưa em về là ai?” Giọng nói anh lạnh lùng.

“Là bạn của Mục Hi, một đạo diễn nổi tiếng người Mi.” Cô đưa tay đóng cửa sổ, trả lời rất tường tận. “Buổi tối em tham gia party từ thiện do Live tổ chức, Mục Hi nhờ em làm bạn gái anh ta, sau đó em muốn về sớm, Mục Hi liền nhờ bạn của anh ta đưa em về.”

Anh vẫn không nhúc nhích như cũ. “Em chưa từng nói với anh tối nay sẽ tham gia một party từ thiện.” Trong giọng nói của anh không có bất kỳ tia tình cảm nào, vẻ mặt cô cũng có chút tối tăm.

“Bởi vì nó không ảnh hưởng tới việc em nhớ tới sinh nhật tối nay của anh, hơn nữa đó cũng không phải chuyện gì quá quan trọng.”

Lúc này Tư Không Cảnh xoay người, ánh mắt sâu nhìn chăm chăm vào bộ lễ phục của cô. “Đạo diễn đó mời em đóng phim?”

“Vâng.” Cô trả lời. “Anh ta muốn em đảm nhiệm vai nữ chính trong bộ phim mới nhất của anh ta.” Anh không nói thêm gì nữa. “Anh thì sao? Hai ngày này ở thành phố S thế nào?” Cô cắn môi nói với anh.

“Rất tốt.” Anh nói hai chữ đơn giản, cời áo khoác ra. “Anh đi tắm trước.”

“Tư Không.” Anh xoay người đi về phía phòng tắm, cô chợt gọi anh từ phía sau. Anh dừng bước. “Chẳng lẽ anh không cảm thấy lời nói giữa hai chúng ta đang ngày càng ít sao?” Thân thể cô căng thẳng. “Cho dù là lúc đi với nhau, cũng không nói với nhau lời nào, ai làm việc này...”

“Vậy anh hỏi, em sẽ trả lời sao?” Anh đưa lưng về phía cô. “Hay là giống như hôm nay, em đi đâu, anh không có quyền được biết sao?”

“Có,” Cô nói, “Cho dù từ nhỏ em không thích việc người khác cả ngày chỉ hỏi em đang làm gì, giới hạn tự do của em, nhưng chỉ cần anh hỏi em, em đều sẽ trả lời.”

Dừng một chút, cô đi về phía trước một bước. “Vậy còn anh? Chuyện của anh thì sao?”

“Gia đình, công việc, cảm xúc tốt hay xấu, tất cả... Anh có đề cập với em không?” Giọng nói cô dần cao lên mấy phần.

Từ khi hai người ở chung một chỗ tới giờ, anh cũng dần ít nói về chuyện của mình.

Bây giờ cô cũng không nghĩ đến, chuyện anh muốn rời khỏi Live, thế nhưng cô lại biết chuyện đó không phải từ anh, mà là từ một người khác.

“Tư Không.” Cuối cùng cô không nhịn được. “Anh muốn rời đi Live, thật sao?”

Anh im lặng.

“Là Mục Hi nói cho em biết.” Cô dụi dụi mắt.

Nghe thấy cái tên cô, ánh mắt anh đặt ở không trung lại trầm thêm mấy phần.

“Anh ấy nói... phần hồ sơ sớm nhất, được anh chuẩn bị từ ba tháng trước, cũng chính là thời điểm chúng ta đang quay ‘Hồng Trần’, cũng chuẩn bị xong hết.” Cô từ từ đi tới phía sau anh. “Vào thời điểm đó, anh đã chuẩn bị rời đi Live.”

“Có phải vì anh biết em muốn vào Live không, có phải anh không muốn ở cùng một công ty đại diện với em, không muốn nhìn thấy em, cho nên mới rời khỏi Live... là như vậy sao?” Giọng nói của cô dần thấp xuống.

“Không phải.” Anh cắn răng.

Lúc này cô từ từ đưa tay, ôm chặt lấy hông anh.

“Hai ngày nay em luôn nghĩ, em cảm thấy anh cách em rất xa... càng ngày càng xa.” Cô tựa vào lưng anh. “Càng ngày em càng không hiểu anh, càng ngày càng không rõ anh đang nghĩ gì, dù anh đang ở bên cạnh em, có thể chạm vào, em cũng cảm thấy như vậy.”

“Tư Không, anh vẫn còn ở bên cạnh em sao?”

Căn phòng trống trải dần yên lặng, ánh mắt anh ảm đạm giống như không thể tiếp tục làm một ngôi sao lớn.

**

Phong Hạ đi từ phòng tắm ra ngoài, đi về phía phòng ngủ.

Đưa tay đẩy cửa phòng ngủ, mới phát hiện đèn đã tắt.

Trên giường lớn trong phòng ngủ, Tư Không Cảnh đang nằm trên đó, ngủ thiếp đi.

Tay cô giữ lấy cửa không có đi vào, chỉ mượn ánh trăng xuyên thấu bên ngoài cửa sổ, nhìn bóng dáng của anh trên giường, ánh mắt kinh ngạc.

Cô đã sớm chuẩn bị quà sinh nhật cho anh, là quyển album ảnh cô tự mình chuẩn bị, bên trong là những tấm hình lúc bọn họ ở Florence, cô chọn một ít tấm rồi in ra, nhân dịp rảnh rỗi trong công việc, viết rất nhiều lời sau mỗi bức hình.

Cô tự mình viết những dòng đó, viết về những điều cô yêu thích, về nụ cười của anh, trong đó còn có những bài thơ cô tìm trên mạng thật lâu.

Thật vất vả, cho tới ngày hôm trước, món quà này mới được hoàn thành, lúc đó, lòng cô tràn ngập niềm vui, cảm thấy, thời điểm anh nhận được nó, nhất định sẽ rất vui vẻ.

Anh nhất định sẽ nhìn vào album ảnh này, nghĩ đến lúc hai người già đi, hai người nhất định sẽ lại ngồi máy bay tới Florence, ngắm buổi xế chiều ở bờ sông Arnaud. Giống như những gì cô nghĩ tới lúc này.

Hai giờ sáng,

Cô đi tới bên cạnh anh ngồi xổm xuống, lặng lẽ nhìn về mặt đang ngủ của anh.

Sinh nhật vui vẻ.

Vành mắt cô đỏ hoe, không tiếng động nói ra bốn chữ.

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

“Cát.”

Trong một phòng riêng dành cho nghệ sĩ ở tầng cao nhất của công ty Live, William vỗ tay một cái, nói với Phong Hạ. “Perfect.”

Cô gật đầu, buông kịch bản trong tay, nhẹ thở phào.

Hai chân Mục Hi bắt chéo ngồi bên cạnh William, đặt ly rượu trên tay xuống, mở miệng nói. “Còn có một chi tiết nhỏ chưa đủ hoàn mỹ, chỉ là... tổng thể cũng xem như tốt rồi.”

“Cho tới bây giờ tôi cũng không trông mong anh có thể cho tôi những lời khuyên hữu ích.” Cô cười như không cười nhìn Mục Hi, ngồi xuống chiếc ghế đặt đối diện bọn họ.

“Mục Hi.” William lấy cặp kính trong tay xuống, cầm miếng vải từ từ lau. “Nghệ sĩ này của cậu, sau này nhất định sẽ trở thành một trong những lá bài chủ chốt lớn nhất trong mười năm tới của cậu.”

“Cậu đừng khen cô ấy nữa.” Mục Hi thả lỏng hai vai, trên mặt mang vẻ lạnh lùng lười biếng, “Danh tiếng mới lên được một chút đã dương dương tự đắc rồi, nếu như sau này nổi hơn, một mình cô ấy không ngừng nhận lấy, như vậy sẽ nổ tung đó.”

“Tổng giám đốc.” Lúc này Phong Hạ nâng quai hàm, chậm rãi mở miệng. “Lần trước ở party từ thiện, vì sao anh lại mang vị mỹ nữ tên Trịnh Vận Chi đi. Bạn trai của cô ấy, vẻ ngoài thật đẹp mắt.”

“Khụ.” Mục Hi căn bản vừa đưa rượu vào miệng, lúc này lại giống như nghẹn ở cổ họng, ánh mắt lập tức giống như cây đao sắc bén bắn về phía cô.

“... William, lúc nào tôi bắt đầu gia nhập?” Cô phản ứng nhanh chóng, nghiêng sang nhìn về William đang ngồi một bên.

William cười cười. “Hai ngày sau.”

Một lĩnh vực mà đàn ông không thể phá hủy, đó cũng có thể coi là một điểm yếu, hôm nay tiếp xúc sâu hơn, đối với cô mà nói, từ lúc bắt đầu Mục Hi đã là một người sâu không lường được, dần dần thay đổi, thậm chí ngày càng thú vị.

“Nhanh đem cô ấy đi đi.” Lúc này Mục Hi đứng dậy từ trên ghế, mắt lạnh nhìn cô một cái, nói với William. “Để lại cho cô ấy một lớp da, không nên giết quá nhanh.”

Phong Hạ lặng lẽ làm mặt quỷ về phía anh.

“Phong Hạ,” Mục Hi ra cửa được mấy bước, chợt dừng lại. “Hôm nay Tư Không Cảnh chính thức hết hợp đồng với Live.”

Trên mặt cô vốn là một nụ cười, nghe được câu này, gương mặt lập tức trở nên có chút cứng nhắc.

Qua hai giây, cô lấy lại tinh thần, gật đầu. “Ừ, tôi biết rồi, đây là chuyện giữa anh ấy và công ty.”

“Mỗi người đều có quyền tự do của riêng mình, cho nên, mặc dù quan hệ của bọn tôi thân mật... tôi cũng không có quyền can thiệp vào chuyện của anh ấy.”

Mục Hi nghe xong lời của cô, quay đầu lại nhìn cô một cái.

Về mặt cô bình thường, trên mặt lại không thấy nụ cười, đáy mắt cũng không có gì gọi là khổ sở.

Anh không khỏi nghĩ tới trước kia, lần đầu gặp cô trong đoàn làm phim ‘Hồng Trần’, lúc đó trên mặt cô có chút kinh hoàng, sợ hãi, còn dễ dàng biểu lộ cảm xúc của mình trên khuôn mặt, giống như một đứa bé, đáy mắt vẫn giàu tình cảm, trong suốt.

Là anh nhìn trúng thiên phú của cô, vì thế đào tạo cô, dẫn cô đi vào con đường, nhưng bây giờ nghĩ lại, đến tận cùng kết quả cô nói là đúng hay sai.

“Đúng rồi, còn một chuyện nữa,” Anh trầm ngâm một lát. “Cô lần này bởi vì bộ phim ‘Hồng Trần’, được đề cử giải ‘diễn viên mới xuất sắc nhất’ tại liên hoan phim năm nay... chúc mừng.”

Trong giọng nói của anh có một tia tán thưởng cực kì nhạt, cô sững sốt trong chốc lát, chợt nở nụ cười từ đáy lòng. “Năm nay ‘Hồng Trần’ có thể sẽ nhận được giải thưởng ‘Bộ phim hay nhất’, chờ tôi quay xong bộ phim mới của William thì đã hai tháng, lúc đó cũng gần đến buổi liên hoan phim.” Cô đứng lên từ trên ghế. “Như vậy, thời gian gần đây, tôi chỉ chuyên tâm đóng phim.”

“Cố gắng lên.” Hồi lâu sau, Mục Hi thu hồi tầm mắt, nhàn nhạt nói ra hai chữ, xoay người đi ra ngoài.

...

Trạm đầu tiên Đoàn làm phim của William dừng chân là nơi xa nhất ở phương Bắc, trước khi đi, cô về nhà một chuyến, chuẩn bị một chút hành lý cần thiết.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, bên ngoài trời đất đóng băng, cô nhanh chóng dùng chìa khóa mở cửa vào nhà, lại phát hiện có một luồng khí ẩm áp xông tới.

Hành động của cô dừng lại một chút, còi giày, đi vào phòng khách.

Tư Không cảnh đang ở trong phòng khách chọn CD, không khí trong nhà ẩm áp, anh chỉ mặc một cái áo sơ mi màu trắng và một chiếc quần màu đen, đưa lưng về phía cô, nhìn qua hình như anh gầy đi không ít.

“Em về rồi.” Cô đứng sau lưng một hồi anh mới biết, lúc này mới chậm rãi mở miệng/

“Ừm.” Cô hạ trông mắt xuống. “Về đây lấy chút vật dụng, ngày mai phải đi cùng đoàn làm phim.”

Anh chọn một đĩa CD, khom lưng bỏ CD vào đầu phát. “Thời tiết phương Bắc rất lạnh, chuẩn bị một ít đồ sưởi ấm.”

“Được.” Cô gật đầu đồng ý, đặt túi xuống, đi vào phòng ngủ.

Mở học tủ ra, cô đứng trước tủ treo quần áo, giống như một người máy lấy quần áo, trong phòng khách trầm tĩnh lại phát lên tiếng dương cầm, trong đầu cô không biết đang suy nghĩ gì, đóng cửa tủ, mới phát hiện anh đang đứng trước cửa phòng ngủ nhìn cô, không biết đã bao lâu.

“Anh mới thành lập một công ty, địa điểm không nằm trong thành phố S.” Lúc này anh đi về phía trước mấy bước. “Ở thành phố N, ba mẹ anh ở đó, nơi đó có chút tài sản anh tích lũy, cho nên công ty cũng được đặt ở đây.”

“Ừ, vậy rất tốt.” Cô buông quần áo trong tay ra, cong cong môi. “Thật ra thì Tư Không, trước kia, em đã sớm cảm thấy anh nên thành lập một công ty riêng, anh nghĩ, trong vòng giải trí ngôi sao này, cũng thoát khỏi công ty đại diện, tự mình thành lập công ty, anh xuất sắc như vậy, sớm nên như thế.”

Anh vẫn nhìn cô, đợi cô nói xong, gật đầu.

“Bởi vì đại điểm làm việc không ở thành phố S này, cho nên sau này anh sẽ không thường ở đây.” Hình như anh đang nói lại lời kịch được soạn sẵn.

“Căn nhà lúc về em có thể ở đây, nếu như anh đến thành phố S, cũng sẽ ở đây như cũ... nếu như em không quen ở một mình, em có thể về nhà của mình trước đây, bỏ trống nơi này, cũng có thể.”

Cô nghe xong lời anh nói, ánh mắt có chút thần thờ.

Hoàng hôn, ánh mắt cô di chuyển từ mặt anh, dần chuyển xuống cầm anh, cánh tay... rồi đến bàn tay anh.

Sau khi nhìn đến bàn tay anh, ánh mắt cô run rẩy.

Anh vẫn luôn đeo chiếc nhẫn đó, chẳng biết từ lúc nào, đã bị anh tháo xuống, ngón tay thon dài, trống không.

“Ừ, em biết rồi.”

Thân thể cô có chút kinh hoàng, hồi lâu, cô đưa tay chống lên cửa học tủ. “Không có gì, chờ sau khi em quay phim xong trở về, sẽ xem xét nên ở đâu, có thể sẽ ở nhà do công ty sắp xếp.”

“Tur Không, lúc anh bận rộn việc công ty, cũng nên quan tâm thân thể mình một chút.” Lúc này, cô đi tới trước mặt anh, đưa tay nhẹ đặt ồng tay áo của anh. “Không làm gì, thì nên đi ngủ bù, như vậy trạng thái tinh thần sẽ tốt hơn rất nhiều.”

Tiếng nói dịu dàng, cô nói xong liền ngẩng đầu nhìn anh, hơi lộ ra nụ cười.

Giống như thường ngày, nhẹ nhàng khoan khoái, nụ cười không chút sợ hãi.

Tur Không Cảnh cúi đầu nhìn cô, đưa cánh tay lúc này cô giờ lên chạm vào tóc cô, nhưng vừa giờ lên một chút, giấy giữa chốc lát, cuối cùng vẫn thả tay về.

“Vừa rồi anh nấu mì trong bếp, anh đi xem một chút, xem có bị cháy không.” Hồi lâu sau, anh nói một câu, từ từ xoay người rời khỏi phòng ngủ.

Cô gật đầu, đưa mắt nhìn theo bóng dáng anh rời phòng ngủ, lúc này đi tới trước cửa, nhẹ nhàng đóng lại, dừng một chút, cô đưa tay lên tắt đèn lớn trong phòng.

Trong phòng không có ánh sáng, cô đứng một hồi, dựa vào cửa từ từ trượt xuống đất, hai tay ôm lấy chân, mặt từ từ vùi vào giữa đầu gối.

Trước kia, khi cô còn bé, lúc nghe bạn bè nói chuyện, có nghe qua, đối với những người kiên cường, trái tim giống như một khối đá cứng, từng nhát dao chỉ trượt qua mặt ngoài, có thể lưu lại vết thương, nhưng từ đầu đến cuối giống như không có cách nào làm cục đá hoàn toàn nát bấy.

Thật ra thì không phải như vậy.

Từng nhát dao tạo nên vết thương, từ từ tích lũy, thật ra giống như độc dược, tất cả mọi người không thể nhìn thấy, vết sẹo đó từ từ xâm nhập vào trung tâm tảng đá cứng... cuối cùng có một ngày, sẽ làm cả khối đá sụp đổ.

Tur Không, anh biết không, linh cảm của em bao giờ cũng rất chuẩn xác.

Em vẫn rất yêu, rất yêu anh.

Nhưng anh đã rời khỏi em.

**

Mặc dù qua trình quay bộ phim mới của William rất gian khổ, nhưng toàn bộ tổ chế tác đều đạt tiêu chuẩn cao, khiến Phong Hạ cảm thấy thú vị và có tính khiêu chiến.

Hơn nữa quan trọng nhất là, trong quá trình quay phim, cô được gặp một người bạn mà cô chỉ hận sao không sớm được gặp.

Tường Nghi, vai phụ duy nhất của bộ phim.

Một người Mỹ gốc Hoa, không thể nói lưu loát tiếng Trung, nhưng tiếng phổ thông cũng không hẳn là kém, tóc ngắn, gương mặt trái xoan nhỏ nhỏ, ngũ quan phân bố hết sức tinh xảo.

Bộ phim này lấy phái nam làm chủ, trong đoàn làm phim chỉ có duy nhất hai cô gái, vào thời gian quay phim, tình cảm hai người lại tiến triển càng tốt hơn.

“Summer.” Lúc nghỉ trưa, Tường Nghi lặng lẽ đi tới sau lưng cô, lập tức nhào lên lưng, cười một cách tinh quái. “Có sợ không?”

“Ngây thơ.” Cô nhìn di động, lắc đầu bất đắc dĩ.

Tường Nghi cười hi hi, đôi mắt đột nhiên căng thẳng, chỉ vào màn hình điện thoại cô. “Đây là?”

Phong Hạ ngẩn ra, lúc này mới chú ý vào màn hình di động.

Một tấm hình, là lúc trước ở Florence, cô dùng máy ảnh chụp lên bóng lưng của Tur Không Cảnh.

“Are you falling in love?” Cảm thấy cô im lặng một cách bất thường, lúc này Tường Nghi nửa ngồi xuống, hạ thấp giọng, còn dùng tiếng Anh.

Cô lắc đầu, cúi đầu nhìn Tường Nghi. “Minh không biết.”

Trong lúc quay phim, mỗi ngày cô và Tur Không Cảnh đều liên lạc, tin nhắn, điện thoại, dù cho một mối, mọi thứ vẫn luôn duy trì.

Cho dù lời nói của hai người với nhau ngày càng ít.

Cho dù nếu cô muốn biết thông tin của anh, chỉ cần mở Microblogging ra, nhìn tin tức ừn ừ kéo tới là được, nhưng cô chỉ muốn nghe giọng nói của anh một chút, dù chỉ là mấy câu cũng được.

Cũng giống như việc đang xác nhận, cô vẫn luôn tồn tại ở một vị trí đặc biệt trong lòng anh.

“Summer, trước kia ba mình nói với mình,” Tường Nghi vỗ vỗ bả vai của cô. “Tình yêu vĩnh viễn không thể thuận buồm xuôi gió, nếu muốn mối quan hệ có thể lâu dài, tất nhiên phải trải qua nhiều việc, phải biết tha thứ. Cho nên mình cảm thấy, có lẽ các cậu ở trong tình yêu, cũng cần phải trưởng thành.”

“Ừ,” Cô gật đầu, mặt mỉm cười. “Mình chỉ sợ đến lúc mình có thể học thế nào để tốt lên. . . anh ấy đã rời khỏi mình.”

Tường Nghi biết tình người nóng lạnh, cũng không nhiều lời, chỉ đưa tay dùng sức ôm lấy cô.

Ring... Lúc này điện thoại của Phong Hạ đột nhiên vang lên, cô vừa nhìn điện thoại, là Sharon, nhận cuộc gọi.

“Phong Hạ.” Giọng nói của Sharon có sự nghiêm túc bất thường. “Lúc em quay bộ phim ‘Hong Trần’, có phải đã chọc giận một người nghệ sĩ là Trần Đình?”

Cô ngẩn ra. “Trần Đình?”

“Chỉ đoán, cô ta hành động như vậy, nhất định là vì việc nữ chính bộ phim ‘Hong Trần’ là em, bộ phim này hoàn toàn biến em thành một siêu sao, cô ta là nữ phụ lại không có thu được độ nổi tiếng bằng một phần ba của em, cô ta lo lắng em sẽ là một sự uy hiếp lớn sau này, . . . nhưng chị thật sự không nghĩ ra, cô ta dù sao cũng là nữ phụ trong bộ phim này, cô ta việc gì phải chia mũi nhọn về phía người mới là em như vậy?” Tốc độ nói chuyện của Sharon rất nhanh, giống như đang lăm bằm.

“Trần Đình đã làm gì?” Trong lòng cô mơ hồ có loại dự cảm không tốt.

Sharon dừng một chút. “Vừa rồi, trong lúc ‘Hong Trần’ đang quảng bá, cô ta nói em và Tư Không Cảnh đang yêu nhau.”

Cô cầm điện thoại di động, trong nháy mắt ngây dại.

“Trần Đình nói ở ngay nơi tuyên truyền, trong quá trình bộ phim ‘Hong Trần’, Tư Không Cảnh cực kì quan tâm chăm sóc em, đêm khuya còn nói chuyện đùa giỡn với em, điều này chứng tỏ hai người có quan hệ là sự thật, lật đổ toàn bộ tất cả những gì bọn chị tạo nên. Hơn nữa cô ta còn nói bóng nói gió, nói trong quá trình quay phim, em và Tư Không Cảnh liếc mắt đưa tình, truyền thông lập tức liên tưởng đến chuyện có phụ nữ trong phòng Tư Không Cảnh lúc trước, hoài nghi hai người đã sớm yêu nhau.”

Sharon nói chậm rãi. “Dựa vào những lời cô ta nói cũng không có gì là lạ, nhưng vấn đề là hiện tại ‘Hong Trần’ đang trong quá trình quảng bá, hai người lại đúng là người yêu, biểu hiện qua bộ phim, đã có rất nhiều người suy đoán hai người đang yêu nhau, còn nữa, em có nhớ lúc Tư Không Cảnh đăng một hình mèo con lên mạng, mà hình ảnh đại diện Microblogging của em. . . là hình một con mèo, hiện tại toàn bộ bị đào ra rồi.”

“Bây giờ không chỉ có giới truyền thông, còn có fan hâm mộ,” Sharon thở một hơi. “Em có biết lượng fan hâm mộ của Tư Không Cảnh lớn tới cỡ nào không?”

Cô nghe xong toàn bộ lời nói của Sharon, trong lòng giống như bị sét đánh trúng, lời nói ngược lại vô cùng bình tĩnh. “Tư Không nói thế nào?”

“Lúc ấy Tư Không cũng ở đó, cậu ta không phủ nhận, cũng không nói thêm câu nào, chỉ là vẻ mặt yên lặng, cho nên khiến người khác phỏng đoán.” Sharon nói. “Hiện tại cậu ta tự mình lập công ty, hành động của cậu ta cũng chính là đại biểu cho công ty, bọn họ hiện tại không có bất kì động tĩnh hay giải thích gì, tổng giám đốc Mục có ý là, chúng ta cũng không đáp lại bất kỳ câu hỏi nào, không chấp nhận tất cả các cuộc phỏng vấn.”

“Im lặng không phải chính là khẳng định sự thật bên ngoài sao?” Cô hỏi.

“Hạ Hạ.” Sharon đột nhiên cười. “Đừng quên, em là một minh tinh, em cũng cần được lăng xê, em phải là người giỏi nhất trong cuộc đua của những tân binh, vẫn còn bộ phim của William, bây giờ em phải phải cần. . . Chỉ là đứng ở đầu sóng ngọn gió, công ty sẽ bảo vệ em, huông chi scandal này, cũng không thể coi là một tin tức xấu.”

“Chỉ chờ tạm thời báo cho em một tiếng, em không cần phải xem những tin tức trên Microblogging, chỉ cần chuyên tâm quay phim.” Vì Còn có chuyện, Sharon nói xong liền cúp điện thoại.

“Sao vậy?” Tường Nghi thấy cô cất điện thoại, vẻ mặt rất dọa người, liền vội vàng hỏi.

Cô lắc đầu, lại cảm thấy mọi suy nghĩ rồi như canh hẹ, một câu cũng không thể nói được.

...

Cho đến đêm, cô vẫn không nhận được điện thoại hay chút tin tức nào từ Tư Không Cảnh.

Ngược lại người gọi đầu tiên cho cô là Lâu Dịch, để cho cô không nên suy nghĩ nhiều, thuận tiện nói vài chuyện vui, chọc cô cười.

Lăn qua lộn lại, tâm sự của cô vẫn nặng nề, cho dù thân thể đã mệt mỏi đến cực điểm, nhưng cô nằm trên giường, lại không cách nào để ngủ.

Suy nghĩ không khỏi quay về lúc cô vừa về từ Florence, cô thất kinh, thế nhưng anh lại đối mặt với giới truyền thông, trước mặt công chúng bảo vệ cô, để cô có thể an tâm.

Cô còn nhớ rõ, lúc anh dùng tốc độ nhanh nhất nói cho cô biết, không để cô phải gánh vác, người phụ nữ của anh và nữ chính là một, không có bất luận kẻ nào có thể làm loạn.

Nhưng bây giờ thì sao?

Cô giả bộ trấn định trước mặt mọi người, khỏ sở, chỉ chờ anh có thể nói một câu ‘anh ở đây’.

Không biết qua bao lâu, cô mơ mơ màng màng sắp ngủ, màn hình di động chợt sáng.

Tay cô còn nhanh hơn suy nghĩ, lập tức nhẹ ấn một cái.

Là một tin nhắn đến từ anh.

Chỉ có ba chữ.

“Thật xin lỗi.”

Ba chữ này, không phải là ba chữ cô muốn nhìn, cũng có thể nói là ba chữ cô không muốn nhìn nhất,

Tầm mắt của cô rơi lên ba chữ đó, thời gian trôi qua, màn hình di động dần tối, ánh sáng trong mắt cô cũng dần mất đi, hoàn toàn tối mịt.

Không thể tiếp tục sáng lên.

**

Bộ phim do William chỉ đạo được quay rất nhanh, chỉ chớp mắt một cái, đã gần tới hồi cuối.

Thời điểm nghỉ trưa, trợ lý nói với Phong Hạ, một tạp chí trong nước liên lạc với đoàn làm phim, hôm nay sẽ có một ký giả tới đây làm một cuộc phỏng vấn nho nhỏ với cô, cô gật đầu đồng ý, ăn qua hai bát cơm, liền đi theo trợ lý đi gặp người phóng viên đó.

Địa điểm phỏng vấn là một tòa nhà bên cạnh studio, cho nên cạnh đó còn có một ít nhân viên trong đoàn làm phim làm việc, bước chân của cô rất nhanh, không lâu liền nhìn thấy một phóng viên cầm máy ảnh và một quyền vờ đứng cách đó không xa.

“Chào em” Trợ lý đi ở một bên, cô đi lên trước, khẽ cười với người phóng viên.

“Chào chị.” Phóng viên là một cô gái, thấy cô lập tức vồn tay. “Summer, chúc mừng chị, hiện tại chị là nhân vật nóng nhất trong các đề tài tranh luận gần đây.”

Dáng người cô phóng viên hơi gầy, da hơi ngăm đen.

Trong quá trình tiếp xúc, cô vẫn nhìn vào ánh mắt cô bé, trở lại màn dạo đầu của đối phương, đáy lòng cô đột nhiên có chút mâu thuẫn không rõ.

Buổi phỏng vấn bắt đầu, đối phương hỏi cô mấy vấn đề, đều là những vấn đề vô cùng bình thường, cô dần đặt phòng bị xuống, lễ độ trả lời.

“Thật xin lỗi, tôi có chút khát.” Phong vấn được một nửa, phóng viên cười với cô. “Chờ tôi uống một chút.”

Phong Hạ gật đầu, liền nhìn sang một bên chờ.

“Summer.” Lúc này cô đột nhiên nghe đối phương mở miệng gọi tên mình.

“Hả?”

Cô nghe âm thanh liền quay đầu lại, nhưng trong nháy mắt, cô không kịp nhìn thấy mặt đối phương, đã thấy người nọ đưa tay dốc chai nước suối trong tay lên mặt mình.

“Tiện nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Tất cả nhân trong studio cũng không nhúc nhích, tất cả gần như há hốc mồm.

Cả studio không có lấy một tiếng vang, chỉ có tiếng gió mùa đông không ngừng gào thét.

Phong Hạ đứng tại chỗ, chỉ có thể cảm thấy đã trên gương mặt mình lạnh lẽo, còn có một nửa quần áo trên người lạnh lẽo.

Rất lạnh rất lạnh.

“Tiện nhân, cô cho rằng cô có tư cách đứng cạnh Uranus sao?” Cô bé ném bình nước suối trống không trong tay xuống đất, cười lạnh nhìn cô. “Chỉ bằng gương mặt của cô sao? Hay là bằng thân thể của cô? Nếu như không phải vì tôi sợ bị vào tù, cái gương mặt này sớm đã nát bét rồi.”

“Nhìn qua có vẻ băng thanh ngọc khiết, trên thực tế lại vụng trộm vào bao nhiêu người đàn ông, cô đã nghe về kỹ nữ lầu xanh chưa? Đứng nói với tôi cái gì mà thể hệ thân tượng mới, chỉ cần nói cho tôi biết, cô ôm chân Uranus vui vẻ không?” Cô bé nói rất nhanh, khóe miệng nâng lên nụ cười miệt thị.

“Ai mà không biết làm sao cô có thể có được vai ‘Hồng Trần’ chứ? Chỉ cần lên giường của tổng giám đốc công ty Live là xong, còn muốn mượn địa vị của Uranus, tỉnh lại đi, có những suy nghĩ này không bằng việc cô nâng cao khả năng diễn xuất của mình!”

Từng câu từng chữ, như một cây đao sắc bén đâm vào tim cô. ㊗️đàn❄️quý❄️đôn

Thì ra tất cả cố gắng của cô, không ai nhìn thấy, những điều nỗ lực ngày đêm đó, ở trong mắt người khác, cũng chỉ dừng lại ở việc này thôi.

Thì ra dù cô sợ hãi nghiên cứu cùng một động tác mấy giờ đồng hồ, dù cho một ngày cô ngủ không quá năm tiếng, ở trong mắt người khác, còn không bằng một scandal với Tư Không Cảnh.

“Câm miệng.”

Phong Hạ còn chưa thấy rõ, đột nhiên có một người đi tới lùi về phía sau.

Tầm mắt vừa chuyển, đối phương có bóng lưng cao gầy, còn có gò má mạnh mẽ.

Lại là Lâu Dịch.

“Trò này cô làm rất tốt.” Lâu Dịch nhìn cô bé. “Mở một cuộc phỏng vấn, thực ra là đang dùng việc công làm việc tư, một kẻ hâm mộ Tư Không Cảnh điên cuồng tới không có nào.”

“Là một người hâm mộ, nếu như cô thích Tư Không Cảnh, thì phải hi vọng anh ta gặp được điều tốt đẹp, những điều cô làm này sẽ làm tổn thương anh ta và những người không liên quan, anh ta sẽ vui sao? Hay, nếu như người cô làm tổn thương có liên quan đến anh ta, anh ta sẽ vui sao? Cô thích thần tượng, nhưng họ là những người bình thường, cũng có cuộc sống bình thường của riêng mình, sau này nếu anh ta muốn kết hôn, như vậy cô định cả đời sẽ làm tổn thương người bên cạnh anh ta? Vậy tôi hỏi cô một câu khác, nếu như người nhà của cô, người yêu và bạn bè cô bị làm hại, cô sẽ cảm thấy thế nào.”

Cô bé bị lời nói liên tiếp của Lâu Dịch làm cho cứng họng, không thể phản bác.

“Lời xin lỗi của cô cũng sẽ không được tiếp nhận, thu thập đồ đạc, hiện tại lập tức trở về tòa soạn.”

Lâu Dịch nói mà không có biểu cảm gì xong, kéo cánh tay Phong Hạ, trước khi xoay người lại ỏi. “Tôi nhớ cô cũng biết tôi là ai, sau khi trở về tòa soạn, cô có thể viết thái độ của tôi vô cùng không tốt, nhân phẩm lại càng không được, nghĩ thế nào thì viết như vậy, tôi không ngại.”

“Cậu đi theo mình.” Nói xong, anh gọi trợ lý của Phong Hạ, lôi Phong Hạ về phòng nghỉ ngơi ㊗️đàn❄️quý❄️đôn.

...

Một đường đi từ studio đến phòng nghỉ, đóng cửa lại, trước tiên anh lấy một cái khăn lông khoác lên người cô, tiếp theo nói với trợ lý của cô. “Bây giờ cô đi tìm đạo diễn và stylist, không cần nói chuyện vừa xảy ra, chỉ cần nói trang phục của Summer, bây giờ bị ướt, không thể mặc được.”

“Được.” Trợ lý cũng không nói nhiều, gật đầu, liền chạy ra ngoài.

“Bây giờ cậu đầu tiên vào phòng thay đồ thay quần áo ướt đi.” Lâu Dịch nhìn cô. “Trực tiếp thay bộ đồ do cậu mang tới, mình chờ cậu bên ngoài.” ㊗️đàn❄️quý❄️đôn

Phong Hạ khẽ gật đầu, cũng không nói lời nào, lấy quần áo liền đi vào.

Đợi cô thay xong ra ngoài, Lâu Dịch đang gọi điện thoại, anh ngẩng đầu nhìn cô, nói vào điện thoại mấy câu, liền cúp điện thoại.

“Cậu mặc thêm áo khoác của mình.” Anh cởi áo khoác đưa cho cô. “Thời tiết lạnh, rất dễ cảm.”

Cô không đưa ta nhận, chỉ nhìn anh.

“Cậu nghe được nội dung cuộc gọi vừa nãy của mình?” Anh giờ tay sờ mũi. “Thật mất mặt, mỗi lần mình bị Mục Hi dạy dỗ đều bị cậu bắt gặp...”

“Bây giờ cậu về đi, mình không sao.” Cô mở miệng, ~~điễn-đàn-lê-quý-đôn~~

“Không được, bây giờ đã ra ngoài rồi,” Anh choàng áo khoác lên người cô, ngồi xuống ghế dựa, nâng hai chân lên. “Dù sao cũng đã lỡ một buổi diễn tập, sẽ thế nào... hơn nữa, chân mình cũng vừa khỏi, Mục Hi liền coi như trâu ngựa mà giày vò, tiểu thiếu gia đâu chịu không nổi, thật ra thì mình đang mượn cậu làm có để có thể lười biếng.”

“A, đúng rồi.” Anh chợt vỗ đùi. “Hai ngày nay trong lúc diễn tập, biên đạo múa có dạy mình một trò ảo thuật, mình diễn cho cậu xem.”

Anh nói xong, liền lấy một bộ bài ra từ túi quần, làm một động tác trước mặt cô, cho đến cuối cùng... lại tìm không ra lá bài.

“Mẹ kiếp...” Vốn định chọc cô vui, nhưng không thành công, anh chán nản nhìn tập bài trong tay mình, đáng về gào lên hết sức tức cười. “Mình luyện nó bao nhiêu lần đó... mỗi lần đều được mà!”

Anh vẫn đang lăm bắm oán niệm, ngẩng đầu nhìn lên, liền nhìn thấy gương mặt cô toàn là nước mắt.

“Mình, Phong đại tiểu thư...” Anh ném tập bài trong tay đi. “Mình biết trò này thất bại, nhưng... cũng không đến mức phải khóc như vậy, cậu làm tổn thương tự ái của mình rồi...”

Cô đứng yên không nhúc nhích, nước mắt vẫn không ngừng rơi như cũ, anh nhìn cô một hồi, thở dài, rút cuộc đứng lên, vươn tay ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ sau lưng cô. “Được rồi, đừng khóc, ngoan.” ~~điễn-đàn-lê-quý-đôn~~

Phòng nghỉ vô cùng yên lặng, anh ôm lấy cô không buồn, ánh mắt dịu dàng. “Vì những người hâm mộ thiếu não như vậy, không việc gì phải khóc, có tư cách đánh giá cậu, là những người có kỹ năng, tư chất chuyên sâu và kiến thức chuyên ngành, Hạ Hạ, thử con người cần tin tưởng nhất là chính mình, cậu bỏ ra bao nhiêu cố gắng, không thẹn với lương tâm, sẽ luôn có người nhìn thấy, có đúng không? Về sau cậu nổi tiếng hơn, có bao nhiêu người thích cậu, có bao nhiêu người ghét cậu, nói cậu trống rỗng giả tạo đều là chuyện rất bình thường, cậu phải bắt đầu học đối diện với những cái này từ bây giờ.”

“Cậu biết không, mình thích nhất câu nói ông trời sẽ khen thưởng những người làm việc chăm chỉ.” Lúc này anh buông cô ra, hai tay nắm lấy bả vai cô, nhìn cô một cách nghiêm túc. “Bất kể cuộc đời có nhiều điều bất công, bất kể từ nhỏ con người có thể đứng ngang hàng, mình vẫn luôn tin như vậy.”

Nhẹ nhàng, là chính mình, kiên trì đi mỗi một bước.

Cô nhìn ánh mắt ôn hòa ân cần của anh, gật đầu không ngừng, đưa tay lau nước mắt trên mặt mình, tâm tình từ từ dịu đi.

Lâu Dịch có thể cho cô, vĩnh viễn là như vậy, sức mạnh tràn trề, cảm giác chân thành an toàn, ở bên cạnh anh, cô vô cùng bình yên, anh khiến cô kiên định, tin rằng mình có thể trở nên tốt hơn.

Mà Tư Không Cảnh cho cô, cũng chính là tình cảm đánh thẳng vào lòng người, không cách nào khắc chế, là để cho cô cảm thấy quyền uy thật sâu lại luôn sợ hãi có thể mất đi, còn có... khiến lòng cô luôn tồn tại cảm giác tự ti vì khoảng cách ngày càng xa của hai người.

Lâu Dịch nhìn khuôn mặt và đôi mắt của cô khẽ sưng đỏ vì khóc, vốn muốn giơ tay lên vuốt ve khuôn mặt cô, nhưng đứng lại hai giây, sau đó cố gắng khắc chế. “Có muốn gọi điện cho Tư Không không, nói cho anh ta biết chuyện vừa xảy ra?”

“Không cần.” Cô im lặng trong chốc lát. “Đừng nói cho anh ấy.”

Người hâm mộ của anh làm những việc này với cô, những điều này... không cần thiết phải cho anh biết.

Đây cũng không phải là lỗi của anh, cô không muốn chuyện xảy ra trong làng giải trí, ảnh hưởng đến mối quan hệ của hai người.

Phải nói là, tình cảm của hai người đã xiêu vẹo sắp sụp rồi.

Những gì của cô còn sót lại trong lòng anh, có lẽ cũng chỉ còn chút tự ái.

...

Hai tháng, bộ phim điện ảnh của William chính thức hoàn thành, đúng lúc còn nửa tháng nữa là đến năm mới.

Đoàn làm phim đang ở thành phố S, ngày đó đúng vào ngày tuyết rơi, toàn bộ đoàn làm phim vui vẻ tới quán lẩu bên cạnh khách sạn, bao một gian phòng ăn cơm.

Qua ba tuần rượu, William và các diễn viên khác chạm cốc cười nói, Phong Hạ uống không nhiều, đang nói chuyện với Trương Nghi, cửa phòng đột nhiên mở ra.

“Cho thêm một chỗ.” Lâu Dịch cười híp mắt đi vào. “William, anh có thể gọi thêm ít đồ ăn nữa không, tiểu thiếu gia đói bụng.”

Đoàn làm phim nhìn thấy anh, cũng đều vui vẻ, nhiệt liệt chào đón.

“Phục vụ, thêm một chỗ ở trong này.” Trương Nghi vừa thấy anh, cũng cười, quay về phía phục vụ vỗ tay, về mặt mập mờ chỉ chỗ bên cạnh Phong Hạ.

“Tuồng Nghi...” Phong Hạ nhìn Tuồng Nghi, giọng nói bất đắc dĩ.

“Mình cảm thấy anh ta rất tốt.” Tuồng Nghi khoác tay lên vai cô, nhìn lâu Dịch đi về phía này. “Lần trước, mình không có ở đó, anh ta liền đuổi cổ cô nàng phóng viên nói lời khó nghe với cậu, toàn bộ đoàn làm phim đều lên lút nói anh ta chính là người bạn trai tốt nhất thế kỷ.”

“Mình đã nói qua với cậu, cậu ấy không phải bạn trai mình, là bạn bè cực kỳ thân thiết với mình.” Cô lắc đầu.

“Không phải bạn trai cũng có thể phát triển trở thành bạn trai mà.” Tuồng Nghi luôn nhanh mồm nhanh miệng, vô cùng vô vị nhịu mảy. “Mình biết rõ người đàn ông trên màn hình điện thoại cậu mới chân chính là bạn trai cậu, nhưng cậu có cảm thấy, anh ta căn bản không có làm được chuyện của một người bạn trai nên làm không? Lúc cậu quay phim, Lâu Dịch đến gặp cậu mấy lần, cả đoàn làm phim đều trở nên thân thiết với Lâu Dịch, nhưng anh chàng kia thì tới đây mấy lần? Một lần cũng không có.”

Cô nghe được thì á khẩu không thể trả lời, hít sâu một cái, không nói gì thêm.

“Hạ Hạ, cậu nghe mình.” Giọng nói Tuồng Nghi nghiêm túc. “Bây giờ bộ phim quay xong rồi, cậu có thể nghỉ mấy ngày, suy nghĩ một chút về chuyện tình cảm của mình, mình có thể cảm thấy, lúc cậu quay phim, tâm tình thật ra không tốt lắm.”

“I will be by your side.” Nói xong, Tuồng Nghi vỗ bả vai cô. “Bây giờ mình chuẩn bị về trong nước phát triển, sẽ định cư ở thành phố S, cho nên về sau mình sẽ ở bên cạnh cậu.”

“Thật ra thì tâm tình mình cũng không có gì không tốt lắm.” Cô im lặng chốc lát, cười cười với Tuồng Nghi. “Có thể làm quen với một người bạn như cậu, cũng coi là một chuyện may mắn, vui vẻ có rất nhiều loại, cũng không phải xuất phát từ một nơi.”

“Ừ, mình từng nói, tình yêu không phải là toàn bộ cuộc sống.” Tuồng Nghi bày ra bộ dạng tình thánh. “Cạn chén.”
đi lên đàn lê qu ý đôn

Đáy mắt Phong Hạ lóe lên, thu lại tâm tình vừa mới phóng ra, gạt đầu, cũng giờ ly lên.

...

Bữa cơm kết thúc, đoàn làm phim tách ra, vì thứ hai Tuồng Nghi phải về Mĩ, liền trực tiếp về khách sạn, Phong Hạ tạm biệt William, lên xe Lâu Dịch.

“Album mới của cậu khi nào phát hành?” Cô cài dây an toàn xong thì hỏi anh.

“Sắp phát hành rồi.” Lâu Dịch đánh tay lái ra khỏi nhà xe, tay đưa một vật cho cô. “Bản mẫu CD, mình giữ lại hai bản, cậu cầm về nghe một chút.”

“Mục Hi giống như rất bất đắc dĩ, chỉ là mình ở trong bệnh viện viết ca khúc, sau khi anh ta chọn xong, lập tức chuẩn bị cho album mới, chờ mình ra viện, sẽ để mình vào phòng thu âm.” Trên mặt anh dần hiện lên nụ cười đáng yêu. “Mình thật sự không nghĩ tới... Lâu Dịch sáng tác, là cho album đầu tiên của mình, phát hành trên toàn cầu, suy nghĩ một chút cũng rất có khí phách.”

“Cậu vẫn luôn lợi hại mà.” Cô nhận lấy CD, nở nụ cười. “Mình không thể chờ đợi được tới lúc album của cậu được phát hành, tất cả các bảng xếp hạng nhất định sẽ bị cậu quét sạch.”

“Đúng rồi.” Anh đột nhiên nghĩ đến điều gì đó. “Ừ.”

*nhớ hình như cuối tuần là lễ trao giải thì phải? Cậu được đề cử
giải diễn viên mới xuất sắc nhất.”*

“Ừ, hình như là thứ tư.” Cô suy nghĩ một chút.

đi lên đàn lê qu ý đôn

*“Vậy là cũng ngày album của mình được phát hành!” Anh nâng
lông mày lên. “Ồn, mình muốn nhờ trợ lý sắp xếp chỗ ngồi, cho
cậu có thể tới buổi họp báo.”*

“Không sao.” Cô lên tiếng. “Mình tham gia hết buổi lễ sẽ tới đó.”

rất ngắn, làn da hơi ngăm, quả thật giống như một bé trai...
Có thể nói là thể thảm không nở nang, thậm chí cả Tu Không
Cảnh cô cũng chưa từng cho xem.

Thấy cô thấy, anh dứt khoát cất tiếng cười to, cười đến rơi
nước mắt, vội vàng nhét hình vào túi áo. "Cho mình tấm hình
này, mình muốn phóng lớn lên treo trong nhà... ha ha ha."

Cô dĩ nhiên không chịu, đưa tay muốn giành, anh cũng không
cho, ỷ vào chiều cao mà giơ lên trên đỉnh đầu trên chóc cô, hai
người lại giống như bình thường truy đuổi, đánh nhau.

'Cạch' một tiếng, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng mở cửa.

Lúc này hai người lại đứng ở trong phòng ngủ, đối diện phòng
ngủ chính là cửa chính.

Tu Không Cảnh mở cửa đi vào, tay cầm nắm cửa đứng bên cửa
lớn, đang giương mắt lảng lảng nhìn bọn họ.

"Tu... Tu Không." Phong Hạ đã gần hai tháng không thấy anh,
nhất thời có chút ngây dại, vật vả tâm mới ổn định được lời
nói. "Anh vừa trở về từ thành phố N à?"

"Ừ, về đây mấy ngày, có một đợt quảng bá." Anh khép cửa lại
đi vào nhà, tầm mắt nhìn sang một bên, thấy bên đất bày
mấy cái rương, vẻ mặt chột biến đổi.

"Hôm nay bộ phim điện ảnh của em đã quay xong, em nhờ Lâu
Dịch tới đây, giúp em một tay soạn một ít đồ." Cô nhìn anh,
vội vàng đi về phía anh, giọng nói có chút run, rồi lại rất dạn
dàng. "Suy nghĩ mấy ngày, em nghĩ mình vẫn nên trở về nhà cũ,
hầu giờ anh không có ở thành phố N, mọi việc cũng không phải

Tư Không Cảnh lạnh lùng, mà một Lâu Dịch khôi hài luôn tươi cười lại không có chút biểu hiện gì trên khuôn mặt.

"Anh là đang đuổi cô ấy đi?" Lâu Dịch mở miệng nói. "Anh có biết hôm qua cô ấy vừa bị cảm? Hơn nữa, bên ngoài tuyết rơi dày, thế nhưng anh lại muốn cô ấy sắp xếp đồ đạc rồi đi lập tức?"

"Người hâm mộ và người của công ty sắp tới." Anh chỉ nói sáu chữ.

"Cô ấy quay phim hai tháng." Giọng nói Lâu Dịch càng lạnh hơn.

"Trong thời gian này, cô ấy gặp phải chuyện gì, anh biết không?"

Người hâm mộ của anh, đã làm gì cô ấy, anh biết không?"

Người hâm mộ và người trong công ty tới, con mẹ nói anh không thể nói bọn họ không thể tới sao?"

"Không liên quan tới cậu." Anh lạnh lùng nói, đi qua bên người Lâu Dịch về phía trước.

Giương mặt nhìn thật lâu của Lâu Dịch trong nháy mắt phủ kín một tầng sương mù, anh bất động hai giây, bất lấy bả vai Tư Không Cảnh, giơ tay lên đánh cho anh ta một quyền.

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 30

Lâu Dịch dùng sức rất mạnh, không nể tình chút nào, Tư Không Cảnh bị anh đánh một quyền mà mặt lệch sang một bên, cạnh khóe miệng còn ứ lại một khối máu, hình như có tia máu chảy xuống từ miệng anh.

"Lâu..." Phong Hạ ở một bên nhìn mà ngay ngốc, vừa muốn gọi tên Lâu Dịch, Tư Không Cảnh không nói hai lời, mặt không thay đổi cũng đánh một quyền về phía Lâu Dịch.

Cả người Lâu Dịch lập tức đập vào tường, Tư Không Cảnh thu hồi cú đấm, mặt không thay đổi nhìn cậu. "Tôi đã nói qua, đây là chuyện giữa tôi và Hạ

Hạ, không có quan hệ tới cậu, chẳng lẽ cậu không thấy, trong giới hạn của một người bạn, cậu can thiệp hơi nhiều rồi sao?”

Lâu Dịch bụm má, miệng thờ hờn hờn, không nói gì.

Lúc này Phong Hạ đi lên, đỡ Lâu Dịch từ trên tường dậy, quay mặt về phía Tư Không Cảnh, nhẹ giọng nói. “Như vậy, Tư Không, giữa chúng ta... còn cái gì có thể để cậu ấy can thiệp sao?”

Tư Không Cảnh không nhúc nhích nhìn cô, nhìn cô đứng bên cạnh Lâu Dịch, nhìn cô đứng đối diện mình, về mặt giằng co với mình.

Mỗi ngày, em cũng không cần anh nói nhiều với em, em cũng không cần phải xin phép anh về hành tung của mình, em cảm, gấp khó khăn gì, đây đều là chuyện của em, em có thể tự mình xử lý, cũng không cần phải làm phiền anh.” Giọng nói của cô càng ngày càng thấp. “Tình cảm với nhau đã lâu, sẽ cảm thấy lười nhác, nói chuyện ít sẽ làm con người ta xa cách, những điều này em đều hiểu... nhưng vấn đề giữa anh và em, không phải vì thời gian dài mà sinh là lười nhác, cầu thả.” “Đến đây, em, em, em, em.”

Cô siết chặt lòng bàn tay, trong hốc mắt đều là nước, ngẩng đầu nhìn anh. “Tư Không, anh đã không quan tâm em, giữa chúng ta còn lưu lại cái gì?”

Khoảng cách không biết được tạo ra từ lúc nào, phải nói là không biết từ lúc nào hai người đã học được cách không ép buộc nhau.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, lúc đối mặt với anh, giống như có chút khoảng cách, rất nhiều lời để nói, sẽ không muốn cho anh biết, rất nhiều chuyện, cảm giác mình có thể chịu được, không muốn phiền anh phải giúp một tay, bắt đầu học được cách không còn lệ thuộc vào yêu cầu của anh. Cô nghĩ mình lạng lẽ cố gắng, đợi tới lúc đứng ở bên cạnh anh, có thể thoải mái nói cho anh biết, nhìn đi, em đã ở bên cạnh anh rồi.

Mỗi người đều có lòng tự ái, không hy vọng những lúc mình nỗ lực hay những khổ sở trong quá trình làm việc bị người khác nhìn thấy, thậm chí là người mình thân nhất, thích nhất.

Nhưng khi cô đang nỗ lực như vậy, anh lại đi xa.

Ngày trước lúc em mới yêu anh, cảm thấy anh ở rất gần em, bởi vì em biết anh yêu em. Hiện tại em còn yêu anh, lại cảm thấy anh cách em rất xa, bởi vì em không biết mình còn trong lòng anh nữa hay không.

Trong phòng ngay không chút tiếng động, nước mắt Phong Hạ không ngừng rơi, máy móc chảy xuống từ hốc mắt.

“Tư Không Cảnh.” Lúc này Lâu Dịch đi tới giữa hai người, ngăn ở trước mặt Phong Hạ. “Có một câu, anh nói sai rồi.”

“Chỉ có khi anh và cô ấy đang ở cùng với nhau, như vậy chuyện của anh và cô ấy, tôi không có quyền can thiệp.” Ánh mắt Lâu Dịch sắc bén lại cứng rắn. “Nhưng bây giờ, cô ấy không còn muốn ở cùng anh như trước nữa.”

“Anh luôn đứng quá cao, quá xa không thể chạm, anh có thể cho cô ấy giống như đang bế tôi, ngày trước lúc cô ấy ở cạnh anh, anh cảm thấy cô ấy chỉ cần anh, cô ấy là... Nhưng anh có nghĩ tới, có một ngày, cô ấy độc lập, không còn lệ thuộc vào anh nữa hay không?” Lâu Dịch buông tay đang bưng lấy má mình. “Tôi không biết bây giờ thái độ của anh đối với cô ấy là như vậy, là do từ chính nội tâm anh hay là từ suy nghĩ, nhưng sự thật là, anh đang làm tổn thương cô ấy, anh không có tư cách tiếp tục yêu cô ấy, bảo vệ cô ấy như trước kia nữa.” Tư Không Cảnh đứng tại chỗ, nhìn Lâu Dịch và Phong Hạ đang đứng sau lưng cậu, đôi tay nắm chặt thành quyền, ánh mắt khế run. “Hạ Hạ.” Lâu Dịch nói xong, lúc này xoay người, nói với Phong Hạ. “Chúng ta đi.”

Phong Hạ cũng không nói lời nào, chỉ gật đầu, cũng không lấy đồ trong phòng, trực tiếp đi theo Lâu Dịch ra khỏi cửa chính.

Tư Không Cảnh nhìn cửa lớn đóng lại, nhìn gò má cô vì khóc mà ửng hồng biến mất ngoài cửa, hồi lâu, anh từ từ ngồi xuống, ngồi trên sàn nhà.

Ngoài cửa sổ, bão tuyết như màn trời trắng xóa, làm nổi bật ánh mắt u ám vô vọng của anh...

Phong Hạ trở về nhà cũ của mình, cũng không trở lại nhà Tư Không Cảnh để lấy hành lý nữa.

Rất nhanh, buổi liên hoan phim và ngày phát hành album mới của Lâu Dịch đã đến. Buổi tối trước một ngày, Lâu Dịch còn lo lắng nhảy lên nhảy xuống, ở trong nhà cô ngây ngốc tới mười hai giờ mới bằng lòng rồi đi, trước khi đi, tinh thần còn thấp thỏm, buộc cô phải cầu nguyện với mình ngày mai có thể phát hành thuận lợi. “Ai, mình nói này, đồng chí Lâu Dịch,” Cô dùng sức vỗ bờ vai anh. “Cậu yên tâm đi, ngày mai album phát hành sẽ vô cùng thuận lợi, cho dù cậu không tin tưởng chính mình, chẳng lẽ cậu còn không tin Mục Hi sao? Người đó sắp xếp mọi việc có khi nào có sai sót? Yên tâm”

“Ừ...” Lâu Dịch thở dài, sờ sờ miếng dán bên cạnh khóe miệng mình, khuôn mặt đẹp trai lập tức nhíu lại. “Ai... đau chết mất.”

“Được rồi, đừng giả bộ đáng thương, máu ứ lại cũng giảm rồi.” Phong Hạ hiểu rõ liếc anh một cái. “Ngày mai buổi lễ trao giải kết thúc, mình sẽ lập tức tới tìm cậu, sau đó... Mời cậu một bữa tiệc lớn, cho nên, bây giờ cậu có thể đi chưa?”

“Đồng ý!” Lâu Dịch chỉ chờ cô nói những lời này, ngay sau đó vỗ đùi, không chút do dự mở cửa ra ngoài.

Anh vừa đi, toàn bộ căn nhà lập tức yên tĩnh lại, Phong Hạ từ từ ngồi xuống ghế sofa, cầm lấy bản thiết kế Mục Hi đưa, đây là do anh nhờ nhà thiết kế lấy số đo của cô mà thiết kế theo yêu cầu, bộ trang phục dạ hội này là chuẩn bị cho lễ trao giải ngày mai. Bộ váy trắng tinh khôi, thiết kế tinh xảo, bộ trang sức rất đặc biệt, cô mặc lên tạo hiệu ứng rất tốt. Cô nhìn một hồi, đặt váy xuống, tựa vào sofa nhìn như người mất hồn. Từ sau khi bộ phim ‘Hồng Trần’ kết thúc, thu lại lợi nhuận cao, sự nổi tiếng của cô đi lên nhanh chóng, đóng quảng cáo, phim truyền hình, phim điện ảnh mời không ngừng,

còn được đề cử giải diễn viên mới xuất sắc nhất nữa. Thật vui, chỉ chớp mắt một cái, thời gian đã trôi qua bao lâu? Cô lại... thay đổi bao nhiêu?

Trên ti vi đúng lúc phát ra tin tức giải trí, MC đứng trước màn ảnh lớn, vẻ mặt tươi cười. “Tối mai những ngôi sao nổi tiếng tụ họp, năm nay bộ phim truyền hình được hoan nghênh nhất ‘Hong Trần’, toàn thể thành viên trong đoàn làm phim gần như xuất hiện. Tư Không Cảnh được khen là tiểu thiên vương của Châu Á, phát triển cường thịnh, đã tự mình tách ra lập công ty riêng, nhất định có thể tạo nên một đợt sóng lớn, chúng ta có thể mong chờ.” Âm thanh của ti vi vang vọng khắp phòng, tràn ngập bên tai cô, cô lẳng lặng nhìn một hồi, đưa tay tắt ti vi.

Buổi lễ trao giải, Mục Hi và cô khoác tay nhau đi trên thảm đỏ.

Mục Hi mặc một bộ tây trang màu đen, khiến phong cách cá nhân càng thêm chói lóa, mà cô mặc một bộ trang phục màu trắng, đi bên cạnh anh, hai người một đen một trắng, hết sức hòa hợp, dọc theo đường đi, đèn flash gần như không ngừng lại.

Đi vào trung tâm thì Mục Hi vào hội trường trước, MC lưu cô lại muốn hỏi vài vấn đề, bất kể vấn đề nào cô vẫn rất bình tĩnh, trả lời một cách hoàn mỹ. Nghi thức trên thảm đỏ kết thúc một cách rất thuận lợi, cho đến trước khi cô sắp bước vào hội trường, cô ngẩng đầu liền nhìn thấy phía trước, Trần Đình đang cười khanh khách đi vào.

“Đã lâu không gặp.” Trần Đình mặc một bộ màu đen, khẽ mỉm cười nhìn cô. “Summer, chúc mừng cô.”

“Cảm ơn.” Ánh mắt Phong Hạ bình tĩnh.

“Mới chớp mắt một cái, cô đã được đề cử giải diễn viên mới xuất sắc nhất, lại được đạo diễn người Mỹ William mới diễn vai nữ chính trong bộ phim điện ảnh mới nhất của anh ấy, con đường đi lên vô cùng bằng phẳng, rộng rãi.” Trần Đình thấy cô bình tĩnh như vậy, giọng nói gần như là nghiêng răng nghiêng lợi. “Chỉ là, mọi người nói, phụ nữ nếu quá xuất sắc, tình cảm ngược lại sẽ kém hơn đó.”

Cô tất nhiên không quên được tất cả những gì Trần Đình mang lại cho mình, vẫn hết sức lạnh nhạt. “Cảm ơn Lynn đã ‘quan tâm, chăm sóc’ tôi trong thời gian qua, cuộc sống và tình cảm của chính tôi, tôi nghĩ mình có thể xử lý tốt.”

Trần Đình đang cố sức vận óc xem nên phản bác như thế nào, đột nhiên nhiều tiếng hét chói tai vang lên sau lưng hai người, giọng nói của MC cũng có chút xúc động. “Tối này, người mà tất cả mọi người cực kỳ mong đợi rốt cuộc đã tới!” Giọng nói của MC cao vút. “Cùng ta cùng hoan nghênh Uranus, Tư Không Cảnh!”

Người đứng xem bên ngoài thảm đỏ, phải hơn hai phần ba là người hâm mộ của Tư Không Cảnh, cả bầu trời bên ngoài vang dội những tiếng hét chói tai. Phong Hạ quay đầu nhìn lại, liền thấy Tư Không Cảnh đang mặc một chiếc áo sơ mi mỏng và một chiếc áo khoác đã bước xuống xe, từ từ đi lên thảm đỏ. Từng cử động của anh, đều vô cùng hào hoa.

“Diễn viên xuất sắc nhất tối.” Trần Đình thấy vẻ mặt cô không có chút vui sướng, giương lên một chút tươi cười. “Xem ra bất kể có thể thắng tiến nhanh chóng, nhưng vẫn luôn không theo nổi một góc của anh ấy nhỉ.”

Cô giống như không nghe thấy, chỉ nhìn anh, nhìn anh đang từ từ đến gần, trái tim như rút lại...

Buổi lễ chính thức bắt đầu, ‘Hong Trần’ quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, đoạt được giải bộ phim truyền hình xuất sắc nhất, đạo diễn xuất sắc nhất. Sau đó là nữ chính xuất sắc nhất, và diễn viên xuất sắc nhất.

Cô ngồi ở dưới, nhìn đến gần như không chớp mắt vào diễn viên xuất sắc nhất, người cao tới không thể chạm vào Tư Không Cảnh, nhìn anh bình tĩnh nhận giải thưởng, nhìn anh khẽ mỉm cười, bắt tay với người trao giải, nhìn anh bình tĩnh bước xuống, đi về vị trí của mình.

Từ đầu đến cuối, anh không hề thay đổi.

Bất kể lúc hai người ở chung một chỗ, hay là hiện tại, anh vẫn luôn như vậy, là ánh sao cực kỳ chói mắt.

“Sau đây là giải thưởng cuối cùng, diễn viên mới xuất sắc nhất.” MC nói xong, liền mở tờ giấy ghi tên người nhận giải.

Trên màn hình lớn lập tức chiếu hình ảnh của những người được đề cử, Phong Hạ nhìn bản thân mình xuất hiện trên màn hình lớn. Nín thở chờ đợi, sau đó cô nghe người trao giải nói. “Giải cho diễn viên mới xuất sắc nhất, người giành được giải thưởng này là...”

“Phong hạ.”

‘Bùm’ một tiếng.

Giống như có pháo hoa đang nổ bên tai, khiến trái tim cô chấn động không ngừng.

Tiếng vỗ tay toàn hội trường nức nở, cô từ từ đứng dậy, đi lên sân khấu.

Cô không phải chưa từng nghĩ đến mình có thể nhận giải thưởng này, nhưng những người khác cũng rất xuất sắc, cô từng bị nhiều người chất vấn về kỹ năng diễn xuất, cho nên đối với việc anh nhận thưởng vẫn luôn giữ bình tĩnh, cô không dám quá tự tin vào bản thân mình.

“Phong Hạ.” Người trao giải là một nhà bình luận điện ảnh chuyên nghiệp, sau khi đưa cúp cho cô, cười bắt tay với cô. “Kỹ năng diễn của cô trong bộ phim ‘Hong Trần’, quả là vô cùng tuyệt vời, nhận được lời khen từ ban giám khảo, cho nên cô phải tin vào chính mình, tin rằng cô có thể đi được cao

hon.”

“Cảm ơn.” Trong lòng cô mãnh liệt, cảm kích gập đầu với vị giám khảo này.

“Chúc mừng Phong Hạ, vậy xin hỏi, cô cảm tưởng gì khi giành được giải thưởng này?” MC hỏi.

“Vâng...” Cô cầm micro, hô hấp bình tĩnh. “Đầu tiên, xin cảm ơn mọi người.”

“Có thể giành được giải thưởng này, là một lời khẳng định của ban giám khảo với tôi, tôi rất vui, cũng cảm thấy vô cùng vinh hạnh, càng muốn cố gắng tạo nên những tác phẩm hay hơn nữa tặng cho mọi người.” Nói mấy câu, cô dần thấy dễ dàng hơn. “Tiếp theo, tôi xin cảm ơn đạo diễn và đoàn làm phim đã khích lệ và chỉ dẫn tôi trong quá trình quay phim, tôi còn muốn cảm ơn Mục Hi, ông chủ của tôi, cũng là người thầy tốt, người bạn hiền của tôi.”

Trên màn hình lớn lúc này là khuôn mặt của Mục Hi, vẻ mặt anh vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng lại có một ít nụ cười thâm nhiên.

“Cảm ơn anh ấy đã cho tôi cơ hội, có thể khiến mình tốt hơn.” Cô cười cười. “Dĩ nhiên, tôi càng cảm ơn bạn tốt của tôi Lâu Dịch, cậu ấy không có ở đây, vì hôm nay là ngày phát hành album mới của cậu ấy, nhưng câu nói ‘ông trời sẽ ban thưởng cho những người chăm chỉ’ của cậu ấy, thật ra đã giúp tôi rất nhiều.”

“Cuối cùng, tôi xin cảm ơn mọi người, hôm nay giành được giải thưởng này, tôi nghĩ, tôi càng ngày sẽ làm được tốt hơn, không ngừng tạo nên những diện mạo khác cho mọi người. Cho đến một ngày, mọi người nhắc tới Phong Hạ, sẽ không nghĩ tới là một bình hoa hay là người mới nữa, mà là... một nữ nghệ sĩ tài hoa hơn người, được mọi người kính trọng!”

Cho đến khi từ cuối cùng rơi xuống, toàn trường lập tức vang lên tiếng vỗ tay vô cùng lớn.

Cô nói những lời này, nhất là câu nói cuối cùng, khiến lòng người phấn chấn.

Xuống sân khấu, đoàn làm phim ‘Hồng Trần’ lần lượt bắt tay với cô, ôm cô, khiến cô vô cùng vui vẻ, cười tiếp nhận lời tán thưởng của mọi người.

“Chúc mừng.” Bất tri bất giác, cô đi lại bên cạnh chỗ ngồi của Tư Không Cảnh, anh lặng lẽ ngồi xuống, ánh mắt tĩnh lặng nhìn cô.

Chung quanh là những ánh mắt hiếu kỳ và tiếng đèn flash, cô yên lặng nhìn anh, nhìn con người cô yêu đến không thể kiềm chế được.

Trong lúc nói lời cảm ơn, cô nhắc tới hai người đàn ông, một người là thầy cô, một người là bạn tốt của cô, lại không có nhắc tới người yêu mình.

Không ai biết, cô muốn biết bao nhiêu có thể kiêu ngạo nói lên tình yêu với con người này. Nói cho mọi người biết, anh là của cô, cô cũng xứng với anh. Nhưng không phải là bây giờ.

Trong mắt cô có bao nhiêu lời muốn nói, cuối cùng chỉ còn lại hai chữ, nở nụ cười nói với anh. “Cảm ơn.”

Cảm ơn anh, Tư Không.

Cảm ơn anh đã cho em được yêu anh như thế.

Lễ trao giải kết thúc, Phong Hạ và Mục Hi rời khỏi hội trường, đi tới cửa, Mục Hi nghiêng đầu, nhàn nhạt nói. “Công ty làm lễ chúc mừng cho co, đi không?”

“Không.” Cô nhìn đồng hồ đeo tay. “Tôi đã nói với Lâu Dịch sẽ tới gặp cậu ấy, lần sau tôi sẽ mời anh và mọi người ăn cơm.”

“Được.” Mục Hi không nói thêm gì nữa, giống như đang có việc gấp, nhanh chóng lên xe của mình. Ngay sau đó, trợ lý đã lái xe tới, cô nâng váy lên xe, đóng cửa xe, nói địa chỉ với trợ lý. Xe khởi động, cô tựa vào chỗ ngồi, thở dài một hơi, lúc tỉnh táo lại thì nghe thấy bên ngoài xe có người đang gọi tên mình.

“Tiểu Hà, cô có nghe thấy có người gọi tên tôi không?” Cô hỏi trợ lý đang lái xe.

“Không có.” Tiểu Hà lắc đầu. “Summer, cô chỉ là quá mệt mỏi, nghỉ ngơi cho tốt.”

“Ừ.” Cô vuốt mi tâm, cứng cho là mình nghe lầm.

“Summer!” Bên ngoài hội trường, Sharon đuổi theo xe chậm mấy bước, xe không dừng lại, nhanh chóng đi ra ngoài cửa lớn, cô có chút bất đắc dĩ đứng lại, cầm điện thoại gọi.

“Tư Không, tôi ra chậm mất một chút, cô ấy đã lên xe, chỉ là không sao, hiện tại tôi gọi điện nói cô ấy lập tức đến chỗ của anh? Vậy thì anh tự mình liên lạc?” Sharon cầm điện thoại, trên mặt hoàn toàn là nét cười. “Anh đã sớm đoán được cô ấy dành được giải thưởng, lặng lẽ chuẩn bị cho cô ấy bữa tiệc cầu hôn lâu như vậy, hôm nay cô ấy cuối cùng có thể nhìn thấy, tôi đoán cô ấy sẽ vui đến phát điên.”

Đầu bên kia điện thoại, Tư Không Cảnh đang đứng trong một nhà hàng cao cấp, ánh mắt nhìn bốn vách tường được bố trí những hoa văn tuyệt đẹp, treo ruy băng, khí cầu, trên bàn ăn còn có bữa ăn Pháp và một chai rượu đỏ.

Mỹ nhân ngư Ann, anh trở về từ buổi họp báo ở thành phố N, nói cô rời khỏi nhà anh.

Tùy duyên, anh cũng từng nói với cô hai chữ này, trước mặt những người khác, cũng đáp lại như vậy.

Trong hai người này, cô chỉ là trong hai người này.

Câu trả lời của anh, vào trong tai cô, lại không khiến cô đau khổ không vui, giống như đã mất đi cảm giác, không biết nên đối mặt với nó thế nào.

Hai trợ lý của Lâu Dịch xem tới đây, không khỏi cảm thán. “Cũng không nhìn một chút, những người trong này ai có thể xứng với Uranus, một là Summer, và nữ minh tinh Ann, cả hai đều xinh đẹp.... Vậy cũng đều chết tâm mà thôi.”

Lời còn chưa dứt, người trợ lý vừa nói những lời đó nghiêng đầu nhìn, lại phát hiện Phong Hạ đang đứng ở sau lưng mình, sợ đến ngây người. “Summer...”

Cô hạ mi mắt, bộ dạng không chút tức giận, chỉ thần nhiên hỏi. “hai người biết Lâu Dịch ở đâu không?”

“Ở đây... Ở bên kia, phòng nghỉ ngơi thứ hai.” Trợ lý đó lo sợ trả lời.

Cô nói tiếng ‘Cảm ơn’, liền xoay người đi tới phòng nghỉ ngơi.

Đưa tay nhẹ gõ cửa, qua hồi lâu vẫn không nghe tiếng trả lời, cô đưa tay cầm nắm cửa, khẽ đẩy cửa vào.

Mở cửa, cô định thần lại mới phát hiện trong phòng có hai người, chỉ thấy Lâu Dịch đang dựa người lên bàn trang điểm, ánh mắt phức tạp nhìn người đối diện, mà người đối diện anh, là một cô gái.

Nghe tiếng mở cửa, Lâu Dịch và cô gái đó cùng nhìn lại, cô ngẩn ra, sau khi nhìn thấy gương mặt của Trần Vi Vi, trong lòng kêu lên không tốt, lui về sau một bước.

“Hạ Hạ.” Ánh mắt Lâu Dịch sáng lên, cất bước về phía cô, cười hi hi nói. “Minh vừa đọc tin, mình nói rồi mà, đây là điều cậu đáng được nhận, biểu hiện của cậu xuất sắc như vậy, nhất định sẽ giành giải!”

“Ừ...” Cô cảm thấy ánh mắt sắc bén của Trần Vi Vi đang rơi trên gương mặt mình, có chút không tự nhiên nghiêng người. “Bên cậu có chuyện gì vậy? Buổi họp báo thuận lợi không?”

“Dĩ nhiên!” Lâu Dịch tới trước mặt cô, đột nhiên nhú mày, không chút nghĩ ngợi liền đưa tay quàng lại khăn cho cô. “Minh vừa nghe quản lý của mình nói, hiện tại lượt nghe ca khúc đầu tiên của mình đã phá kỷ lục!”

Cô nghe xong liền cười một tiếng, vừa muốn nói gì đó, đột nhiên nghe sau lưng có người chạy tới nói. “Mercury, quản lý hội trường đang chờ cậu ở sảnh trước, hình như có chuyện muốn nói với cậu.”

“A, được.” Lâu Dịch đáp, vỗ vỗ vai cô. “Minh đi một lát, cậu chờ mình.”

Phong Hạ gật đầu, sau khi tiễn anh rời đi, cũng theo phản xạ muốn rời khỏi phòng nghỉ, ai ngờ sau lưng, Trần Vi Vi gọi cô lại. “Chờ một chút.”

Cô khẽ thở dài, xoay người, chống lại tầm mắt của Trần Vi Vi.

“Tôi có đôi lời muốn nói với cô.” Trên mặt Trần Vi Vi không có biểu cảm gì.

...

Sharon cho xe dừng lại ở tầng hầm để xe ở khách sạn, đi thang máy lên tầng.

Tới trước cửa phòng, mặt cô kỳ quái gõ cửa, chờ tới lúc cửa phòng được ra từ bên trong, mắt cô tròn tròn nhìn Tư Không Cảnh. “Tôi nói... Cậu cầu hôn cần tôi tới để làm kỳ đà cản mũi sao?”

Tư Không Cảnh không nói gì, chỉ nghiêng nghiêng người để cô đi vào.

“Hả? Hạ Hạ đâu?” Sharon đi vào phòng, tầm mắt quét quanh.

“Chưa có tới.” Về mặt anh lạnh lùng. “Cô thu thập ít đồ trong phòng này giúp tôi, ném toàn bộ mấy món đồ này đi, bữa ăn Pháp cũng chưa được chạm qua, cô có thể nói phục vụ đun nóng lại, làm bữa khuya, tôi lái xe của cô đi.”

Sharon nghe được thì ngốc lăng, đứng tại chỗ không thể tin nhìn anh.

Anh không nói thêm gì nữa, chỉ đi tới trước bàn ăn, cầm hai hộp gắp nhỏ lên bỏ vào túi, xoay người muốn rời khỏi phòng.

“Tư Không Cảnh!” Sharon phản ứng kịp, chống nạnh hét lớn. “Cậu còn coi tôi là người đại diện à? Ngày nào cũng bắt tôi phải làm trâu làm ngựa tới đây

giúp cậu!”

“Giao tình ba năm, còn cần phải kiểu cách như vậy sao?” Anh đưa lưng về phía cô, đứng trước cửa đi giày.

Sharon dùng sức liếc anh, bình phục hô hấp, bỗng nhiên gọi anh lại.

“Sao vậy?” Tay anh đặt trên tay nắm cửa, xoay người.

“Tur Không.” Về mặt Sharon có chút nghiêm túc. “Rốt cuộc cậu và Hạ Hạ thế nào rồi?”

Anh im lặng một hồi. “Không có thế nào cả.”

“Cậu chỉ có bộ dạng này.” Sharon cau mày đi về phía trước mấy bước. “Bắt đầu từ ngày đầu tiên tôi biết cậu, cậu vẫn chỉ có bộ dạng này, đánh chết cũng không chịu nói, đặt mình trong một tấm lá chắn, ngăn cách với mọi người.”

Khóe môi anh khẽ nâng. “Cũng có rất nhiều người nói, tính tình tôi không tốt.”

“Bất kể cậu như thế nào, nhưng cậu không ngăn cách cô ấy, cho nên, cậu có bao nhiêu tình cảm với cô ấy, tôi không biết? Cô ấy có thích cậu nhiều không, tôi không nhìn ra được? Tôi thật sự không hiểu nổi, kể từ khi cô ấy và Live, tình cảm giữa hai người liên thay đổi vô cùng kỳ quái, hơn nữa cô ấy gia nhập không lâu, cô liền kết thúc hợp đồng, lập công ty riêng.” Sharon nói rất nhanh.

Tur Không Cảnh đứng một chỗ, không nói gì.

“Thẳng thắn rất khó sao? Nói rõ ràng rất khó sao? Đây là làng giải trí, vàng thau lẫn lộn, rất nhiều chuyện có lẽ chỉ là một hiểu lầm ngoài ý muốn, thật thật giả giả, cậu là người yêu của cô ấy, chẳng lẽ còn không phán xét được sao? Tại sao lại muốn khách khí với nhau, đẩy hai người càng xa hơn?” Sharon nhìn anh, thờ dãi. “Tôi ở trong vòng giải trí này nhiều năm, loại chuyện như vậy, thật sự tôi đã thấy quá nhiều rồi, bao nhiêu cặp người yêu là sao lớn, kết thúc đều là mỗi người một ngã?... Tôi thật sự không mong hai người sẽ như vậy.”

“Nếu như hiểu lầm đã nhiều đến không thể nói hết thì sao?” Lúc này, cuối cùng anh cũng mở miệng. “Nếu như muốn biết mọi chuyện đến tận cùng, rất nhanh sẽ phát sinh chuyện khác, cho dù biết cô ấy không sai, nhưng chuyện đó là do chính mắt tôi nhìn thấy.”

“Tôi không muốn chất vấn cô ấy bất kỳ chuyện gì, nhưng tôi không thể khống chế thái độ của mình với cô ấy.” Trên gương mặt anh không mất đi sự lo lắng, giọng nói âm trầm.

Vậy cũng chỉ có thể không hỏi gì, không nhắc tới điều gì, thậm chí... cũng ít gặp nhau đi.

Sharon đứng tại chỗ, muốn nói lại thôi. “...Tur Không, trước đây cậu hỏi tôi, có cách nào nhanh chóng đem lại cho hai người cảm giác an toàn, tôi trả lời, có lẽ hôn nhân sẽ có công dụng, hiện tại tôi phát hiện hình như tôi sai rồi, tình trạng bây giờ của hai người và tâm trạng bây giờ của cậu, nếu như cô ấy đồng ý, vậy...”

“Tôi hiểu.” Anh nâng tay ý bảo không cần nói nữa, xoay người, mở cửa, từ từ đi ra ngoài.

**

Trần Vi Vi đóng cửa phòng nghỉ, ngồi xuống ghế sofa.

Phong Hạ nhìn cô, vẫn đứng tại chỗ.

“Chúc mừng cô.” Trần Vi Vi giật ngón tay, về mặt bình thản. “Hiện tại cô phát triển rất tốt, quả là có thiên phú, tiềm lực, cũng xứng với danh tiếng hiện nay.”

“Cảm ơn.” Cô nói.

“Phong Hạ... thật ra cô là người rất may mắn, không chỉ trên con đường nghệ sĩ.” Một lát sau, ánh mắt hiểu rõ của Trần Vi Vi lảng lảng rơi trên mặt cô.

Cô không biết nên trả lời thế nào, chỉ có thể duy trì im lặng.

“Tôi và Lâu Dịch, chia tay đã mấy tháng.” Trần Vi Vi tựa vào ghế sofa phía sau, đưa tay che ngang trán. “Tôi cũng không sợ nói cho cô biết, tôi vẫn rất thích anh ấy.”

“Phải nói là, tôi vẫn luôn thích anh ấy.”

Cô hít sâu, muốn nói gì đó, Trần Vi Vi đã tiếp tục nói. “Nhưng, tôi và anh ấy... đã không còn khả năng nữa rồi.”

Lòng bàn tay của Phong hạ nắm chặt, mơ hồ cảm thấy, cô không nên nghe lời nói kế tiếp.

“Thật ra tôi cũng có nhiều người bạn là nam rất tốt.” Trần Vi Vi cười cười. “Bởi vì tính cách của tôi, không giống như một cô gái nhỏ..., lại càng không tinh tế giống cô, từ nhỏ đã thường chơi với con trai.”

“Cho nên lúc bắt đầu hẹn hò, tôi thấy cô và Lâu Dịch ở cùng nhau tốt như vậy tôi cũng không cảm thấy gì, tôi nghĩ, đều là hồng nhan tri kỷ, người nào không có hai? Hướng hồ cô cũng có Tư Không Cảnh.” Trần Vi Vi tiếp tục nói. “Nhưng sau đó, tôi lại không nghĩ như vậy.”

“Có nhớ lúc ấy tôi tới quán trà ở thành phố T, anh ấy để cho cô đi tặng qua thay, sau đó lại bị bọn chó săn chụp được, tôi và anh ấy được công ty gọi về, trong cuộc họp, anh ấy nói bị phạt như thế nào cũng không sao, chỉ nói một câu, ‘Phong Hạ tuyệt đối không thể bị kéo vào’.”

Trần Vi Vi nói xong, buông cái tay đặt trên trán xuống, nhìn cô. “Người đang trong lúc cấp bách sẽ làm việc có trong tiềm thức, những điều đó vĩnh viễn là những điều chân thật nhất, người đầu tiên anh ấy nhắc đến là cô.”

Ánh mắt Trần Vi Vi càng ngày càng phức tạp.

“Tôi là bạn gái anh ấy, anh ấy đối xử với tôi rất tốt, cũng rất quan tâm tôi.” Lúc này Trần Vi Vi đứng lên. “Nhưng cô có cảm thấy không, trong tình cảm của hai chúng tôi, vĩnh viễn có bóng dáng của người thứ ba? Cô bị cảm, anh ấy lo lắng, cô gặp khó khăn, anh ấy không chút do dự chạy tới bên cạnh cô. Thậm chí vào ngày kỷ niệm của tôi và anh ấy, anh ấy cũng vì chuyện của cô mà quên mất. Mà tới lúc tôi hỏi anh ấy, anh chỉ đáp lại ‘Anh và Hạ Hạ là bạn bè tốt, cô ấy cần anh, anh phải ở bên cạnh cô ấy’.”

“Nhưng mà theo tôi, đó không phải tình cảm của những người bạn tốt.” Trần Vi Vi đứng lên, đi tới trước mặt cô. “Mà là tình cảm của đàn ông dành cho phụ nữ, chỉ thuần túy để ý và yêu thích.”

Phong Hạ nghe xong, trên mặt lập tức không còn một chút máu.

Từng câu từng chữ của Trần Vi Vi, giống như hung hăng đập lên trái tim cô.

Không thể nào.

Cô đối với Lâu Dịch, chính cô cũng rất rõ ràng, anh là người bạn tốt nhất của cô, nếu như anh gặp phải khó khăn gì, cô cũng sẽ giống như anh, cố gắng dốc hết sức mình giúp anh. Trước kia, khi cô còn bé, bởi vì tính cách lỗ mãng mà mất đi bạn bè, cho nên ai cũng biết cô có bao nhiêu coi trọng người bạn của mình.

Giữa cô và Lâu Dịch, tuyệt đối không thể có tình yêu.

“Tôi biết, có lẽ cô không yêu anh ấy.” Trần Vi Vi cười khò, từ từ đi qua người cô, mở cửa. “Nhưng anh ấy yêu cô.”

...

Thành phố S đã tiến vào mùa đông.

Gửi một tin nhắn cho Lâu Dịch nói cô phải đi trước, rời khỏi hội trường buổi họp báo, cô mới phát hiện mình đi vội, áo khoác vứt trên xe của trợ lý, gió lạnh thổi qua, cô cảm thấy lạnh không chịu được, đợi ở cửa ra vào hồi lâu, vẫn không có xe chạy tới.

Hội trường buổi họp báo cách căn hộ của cô không xa, trong lòng cô có chuyện, liền dứt khoát đi bộ về nhà mình.

Lúc đứng dưới nhà, môi cô đã lạnh cóng đến tím bầm, sau khi lấy thẻ khóa từ túi xách ra, vất vả lắm mới có thể ấn áp được một chút.

Đến nơi cửa thang máy mở ra, cô vừa ngẩng đầu, liền kinh ngạc đứng tại chỗ.

Bên cạnh bệ cửa sổ trên hành lang căn hộ của cô, Tư Không Cảnh đang lẳng lặng đứng ở đó.

“Tư Không...” Cô bước ra khỏi thang máy, lúc này mới nhớ tới lúc nãy trong điện thoại, anh có nói muốn cô đến chỗ anh một lát.

Tư Không Cảnh nghe được giọng của cô, quay đầu lại.

“Xin lỗi.” Cô đi tới trước mặt anh. “Hôm nay Lâu Dịch có buổi họp báo phát hành album mới, vừa rồi em còn đang ở hội trường họp báo...”

“Không sao.” Anh lắc đầu, nhìn cô im lặng hai giây, đưa tay cởi áo khoác của mình ra, đặt lên người cô.

Trên áo khoác của anh là mùi hương cô quen thuộc nhất, lạnh lùng lại dịu dàng, cô cúi đầu, ánh mắt run rẩy, chớp mũi lập tức có chút ê ẩm.

“Đi vào ngồi một chút không?” Cô nắm lòng bàn tay, ngẩng đầu hỏi anh.

“Xe của anh sắp tới, anh còn phải lên máy bay về thành phố N.” Anh nói. “Không sao, nói ở đây đi.”

Hai người nhất thời trầm mặc, chỉ bình tĩnh đối mặt, cô nắm chặt lòng bàn tay. “Vừa rồi... em có xem qua buổi phỏng vấn của anh.”

Anh ‘ừ’ một tiếng.

“Cái cô Ann, còn có... ít lời nói của anh... em...” Cô ấp úng.

“Anh nói những lời đó với giới truyền thông, em không cần để ý.” Anh không cần chờ cô nói xong, đã nói. “Nói như vậy, cũng không mang theo chút tình cảm nào, chỉ là dùng để ứng phó một số trường hợp mà thôi.”

Đã lâu anh không kiên nhẫn trả lời cô như vậy, cô không khỏi lại hồi tưởng lúc mới bắt đầu, anh đối xử với cô dịu dàng và bao dung không giống với bất kỳ ai.

Cô gạt đầu, còn muốn nói gì đó, tiếng chuông điện thoại di động của anh liền vang lên.

“Được, bây giờ tôi sẽ xuống.” Anh nhận điện thoại, nói một câu, liền cúp máy. “Xe đến rồi.”

“Ừ.” Cô lấy áo khoác trả lại anh. “Tư Không, lúc này anh nói em tới khách sạn, là có chuyện muốn nói với em sao?”

Anh cầm áo mặc, trong lúc lơ đãng tay đụng phải hai hộp gấm thô sáp trong túi áo.

“...Không có gì.” Anh đi về phía trước. “Chỉ là muốn ăn với em một bữa mà thôi... Hạ Hạ, chúc mừng em... em rất tuyệt.”

Lúc này, cô nghe được giọng điệu trầm ấm quen thuộc của anh, vàng mắt có chút không chịu được, đỏ lên.

“Cố gắng lên.” Anh đi qua người cô. “Về sau, em sẽ đạt được nhiều hơn, những giải thưởng cao hơn.”

Khóc mất cô đỏ bừng, nước mắt lặng lẽ chảy ra.

Cô đứng tại chỗ, nhìn anh đi tới cạnh thang máy, đưa tay ấn nút.

Rất nhanh, cửa thang máy mở ra, anh vừa bước vào một bước rồi ngừng lại.

Lúc này, khuôn mặt cô đã ngập đầy nước mắt.

Tay của anh nắm chặt thành quyền, đột nhiên xoay người, bước lại, dùng sức ôm cô vào lòng.

Cô cũng đã sớm bước lên mấy bước, chạy tới ôm lấy hông anh, tiếng khóc ở cổ cũng nghẹn ngào.

Anh gỡ tay lau tóc cô, nhắm mắt lại, che giấu ánh mắt đau thương như mặc ngọc. “Hạ Hạ... không khóc.”

Anh sẽ học cách buông tha em

Là vì anh quá yêu em

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Xuân đi đông tới, một năm, chỉ thoáng qua rồi biến mất.

Mùa đông của thành phố S vẫn lạnh như trước, mấy ngày nay, trời mưa lại thêm tuyết, nhiệt độ thấp tới cực điểm.

Có thể hoàn toàn với khí hậu lúc này, chính là bộ phim điện ảnh ‘Hợp âm cuối cùng’, trước khi công chiếu, bộ phim được tuyên truyền một cách công phu, gần như là khắp thành phố, thậm chí còn trở thành điểm nóng của làng giải trí.

Do Phong Hạ đảm nhiệm vai nữ chính, bạn tốt của cô Tường Nghi cũng góp vai nữ phụ Nhị Hào, hai nữ hiện cùng với đạo diễn và những diễn viên khác hiện đang ở một buổi họp báo, không khí trong hội trường lúc này nóng vô cùng.

Trả lời tốt, tất cả ánh mắt nơi đây gần như rơi lên người Phong Hạ, và lại những điều mọi người bàn luận không chút liên quan tới bộ phim.

“Summer.” MC cầm micro, cười tủm tỉm nhìn Phong Hạ. “Nghe nói sau khi bộ phim này công chiếu, cô sẽ thử bước chân vào lĩnh vực ca hát? Dựa vào ca khúc chủ đề lần này, cũng là bài cô tự mình biểu diễn.”

“Đúng vậy.” Mái tóc của Phong Hạ rất dài, khó uốn lên, mái tóc màu cà phê tôn lên bộ trang sức trang nhã và khuôn mặt tinh xảo. “Thật ra thì tôi chỉ hát bài hát chủ đề, chỉ coi như là hát phụ, hát chính là một vị tiền bối cực kỳ tài năng, cho nên áp lực trong lòng rất lớn, luôn cảm thấy mình hát không tốt, sau đó lại ra ngoài nghe trong phòng thu âm, thật may vì bài hát chính rất hay, cho nên tôi cũng không quá mất mặt, hơn nữa cũng vào cuối năm, tôi cũng mong mọi người có thể nghe một chút gì đó.”

Dứt lời, cô cười nhẹ. “Về phần có thể lấn sân sang lĩnh vực ca hát hay không, phải đợi ông chủ tôi cho phép đã.”

“Theo lời nói của tổng giám đốc Mục, anh ấy hết sức ủng hộ!” Về mặt MC hớn hờ. “Hiện tại, cô đang là át chủ bài của LIVE, cũng rất thân với tổng giám đốc Mục, việc thử lấn sân sang lĩnh vực ca hát, tất nhiên khiến cho người hâm mộ rất kích động.”

“Nếu quả thật có thể phát triển ở lĩnh vực ca hát, vậy tôi sẽ làm thật hoàn hảo.” Cô ôn hòa nói.

“Đĩ nhiên, nếu như Summer thật sự làm ca sĩ, còn có Lâu Dịch hỗ trợ! Có Quý tài và Vũ vương giúp đỡ, có thể đoán trước cô sẽ có những người dẫn đường rất tốt!” Lúc này về mặt MC có chút nấp mờ.

“Chỉ cần cậu ấy không ngại tôi hát quá tệ, động tác quá cứng nhắc.” Cô đối mặt với lời trêu chọc, về mặt vẫn tự nhiên như cũ.

Lúc này, MC nhìn tấm thẻ trên tay, đột nhiên chuyển một cái. “Nói đến chuyện diễn viên lấn sân sang làm ca sĩ, cũng giống với Thiên Vương Tư Không Cảnh không gì không làm được, cái gì cũng đều rất thành công, Summer, năm nay, cô đóng bộ phim ‘Hồng Trần’ với Tư Không Cảnh khiến người hâm mộ hoài nghi hai người là người yêu, nhưng sau đó cũng không có thêm lần hợp tác nào nữa, cô có muốn anh ấy hướng dẫn mình trên con đường trở thành ca sĩ hay không?”

Lời nói của MC vừa dứt, rất nhiều mê điện ảnh liền kích động hét ầm lên, Phong Hạ khẽ hạ tròng mắt xuống, hồi lâu sau, chỉ cười. “Uranus rất bận rộn, nếu như có thể mời được anh ấy coi như cũng là một vinh hạnh.”

Trả lời những lời này xong, trên cơ bản buổi họp báo đã kết thúc, sau đó chụp hình chung với toàn bộ đoàn làm phim, cô liền được hai trợ lý bảo vệ đưa xuống khán đài rồi đi.

Sau khi ra tới sau hội trường, Trương Nghi cũng ba chân bốn cẳng chạy tới, đưa tay vỗ vai cô, rời khỏi hội quán rồi lên xe cùng cô.

“Hạ Hạ.” Lên xe, Trương Nghi thả lỏng cơ thể, lười nhác tựa lên vai cô. “Lúc này, lúc cậu trả lời vấn đề cuối cùng, giọng nói có chút trốn tránh.”

Cô ngẩn người, vén tóc ra sau tai. “Hả? Thảo nào gần đây mình cảm thấy tiếng Trung của cậu ngày càng tốt, thì ra là mình kém đi.”

Trương Nghi lớn lên ở Mỹ, tiếng phổ thông cực kỳ kém, lúc này lại bị cô nói cho ngẩn người, liền giận dữ hừ một tiếng. “Không nói chuyện với cậu. . . mình chỉ nói thật, suy nghĩ một chút liền cảm thấy kỳ lạ.”

“Gi vậy?”

“Cậu nghĩ xe, ban đầu lúc cậu đóng bộ phim ‘Hồng Trần’ đó, người hâm mộ của Tư Không Cảnh đã ghét cậu vô cùng? Còn hát nước, sau đó cậu càng ngày càng may mắn, trong tất cả các ngôi sao nữ hợp tác với Tư Không Cảnh, nhìn qua một vòng, vẫn thấy cậu là tốt nhất.” Trương Nghi liền tiếp nói. “Ah, đúng rồi, gần đây cậu có liên lạc với anh ấy không?”

Phong Hạ đưa tay hạ cửa xe xuống. “Không, không liên lạc hơn mấy tháng rồi.”

Cách lần cô đạt được giải thưởng vào năm ngoái, đã một năm

Một năm nay, thật ra thì cô cũng không gặp anh mấy lần, bình thường cũng hiếm khi có tin nhắn.

Thậm chí ngay cả Sharon, đều cho rằng cô đã chia tay với anh rồi.

“Vậy. . . rốt cuộc đây là chuyện gì?” Trương Nghi khoát tay. “Cậu đừng nói với mình gì mà chia tay vui vẻ, mình không tin, cuối cùng thì hai người đã chia tay chưa?”

Cô cắn môi, hồi lâu sau, khuôn mặt nhẵn nhụi lác đầu. “Cũng không tính như vậy, mình không biết.”

Một năm nay, cô hối hả ngược xuôi, bận quay phim, bận luyện tập, thậm chí ngay cả nhà, cũng rất ít khi trở về, có mấy lần trực tiếp ngủ lại công ty, ngày hôm sau tiếp tục làm việc.

Về phần anh, cô có thể biết, chính là mức độ nổi tiếng của anh như sấm nổ bên tai, mọi lĩnh vực đều có anh tham gia, chỉ cần tên anh xuất hiện, tất nhiên là nơi được tập trung cao nhất.

Đêm giành được giải thưởng đó, sau khi khó thở ôm lấy tuyệt vọng, hai người cũng không biết tiếp theo nên làm gì, cũng không hẹn mà cùng chọn cách này.

Tất cả giống như lúc đầu, tiếp tục làm công việc của mình.

Cô nhắm mắt lại, nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt lóe lên.

**

Bởi vì năm ngoái biểu hiện của Trương Nghi trong bộ phim điện ảnh của William vô cùng xuất sắc, được Mục Hi chọn trúng, vào đầu năm nay đã ký hợp

đồng với Live, sau buổi họp báo hai người cùng nhau trở về công ty, trực tiếp đi lên tầng cao nhất, đi vào phòng họp của Mục Hi.

Còn chưa vào phòng họp, từ bên ngoài đã nghe thấy giọng nói khá cao của một người đàn ông, Phong Hạ vừa nghiêng tai nghe, phát hiện giọng nói có chút quen thuộc, gõ cửa, liền nắm tay cầm mở ra.

“Tôi biết rõ khả năng của anh trong lĩnh vực ca hát, huống hồ tôi cũng viết vài bài hát để dự phòng, Live có một đội ngũ âm nhạc vô cùng chuyên nghiệp, cần gì phải nói mình không có khả năng?”

Trong phòng họp, Lâu Dịch đang đứng trước chỗ ngồi, hai nắm đấm đặt lên bàn, cau mày nhìn Mục Hi. “Tôi không cần biết sẽ chuẩn bị cho album lần này, nhưng tôi nghĩ mình đã nói rõ, tôi tuyệt đối có năng lực giúp Summer hoàn thành xong album này.”

Chờ anh nói xong, mới phát hiện Phong Hạ và Tưởng Nghi đang đứng trước cửa, anh ngăn ra, liền ngồi xuống ghế, hai tay khoanh trước ngực, trên mặt lại bộ dạng không quan tâm như thường ngày.

“Bất kể cậu có năng lực hay không.” Mục Hi ngồi yên tại chỗ, vẻ mặt không chút thay đổi nói. “Quản lý tốt chính cậu là được rồi.”

Trong phòng họp trừ Lâu Dịch và Mục Hi, còn có mấy nghệ sĩ, lúc này lại không dám nói dù chỉ một câu.

Phong Hạ đi lại vị trí của mình ngồi xuống, nhỏ giọng hỏi Lâu Dịch bên cạnh. “Chuyện gì vậy?”

“Bước đầu chuẩn bị cho album mới của cậu đã tiến hành rồi.” Lâu Dịch nhìn cô, sắc mặt khá khó coi. “Mời ca khúc solo, tuy nhiên các bài hát lại không phải do đội ngũ âm nhạc của Live sáng tác.”

Sau khi nghe anh nói cô ngăn ra, nhìn về phía Mục Hi.

Mục Hi thấy cô nhìn sang, liền dựa lưng vào ghế ngồi, đưa tay nhấn điện thoại nói bộ, trầm giọng nói. “Đưa tài liệu vào.”

Anh vừa hạ điện thoại, cửa phòng họp lập tức được mở ra, Phong Hạ ngẩng đầu nhìn, vừa uống nước thiếu chút nữa nghẹn lại cổ họng.

Người đi vào căn bản không phải là trợ lý của Mục Hi, Kevin.

Chỉ thấy hai người qua nhiều năm ở cùng nhau, cuối cùng, Trịnh Vận Chi thừa nhận mình là vợ hợp pháp của Mục Hi, đang mặc một bộ váy màu đỏ tím đi vào, da cô rất trắng, tám lưng ong và cặp mông mảnh khảnh càng thêm nổi bật, liền khiến cho ánh mắt của người khác không thể dời đi.

Hình ảnh như vậy, chỉ có một câu để hình dung. Thân nhiên đứng, toàn thân thướt tha.

Mục Ho vừa thấy Trịnh Vận Chi, vẻ mặt lập tức thay đổi, Trịnh Vận Chi bước mấy bước tới trước mặt anh, trong tay cầm một tập tài liệu. “Bảo vệ của công ty anh quả xứng với chức vị của mình, nếu mình em muốn mang trong mình mười trái bom nguyên tử giấu dưới áo lót, bọn họ dĩ nhiên không nói gì cho qua... đoán chừng hiện tại anh đã tan thành từng mảnh vụn rồi.”

Tiếng nói của cô vừa dứt, Tưởng Nghi ngồi một bên đã nhin không được cười thành tiếng.

Mục Hi nghe thấy thì mặt đỏ lên, im lặng hồi lâu, nghiêng đầu nói với tổ trưởng Lê Thanh. “Mấy người về trước đi, nếu có chuyện gì tôi sẽ nói lại với mọi người.”

Vài tổ trưởng không dám nhiều lời, hai mắt nhìn nhau, dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi căn phòng.

“Anh đuổi bọn họ đi làm gì? Em cũng không có ý nói cảm giác ngủ với anh mà.” Trịnh Vận Chi thân nhiên ném tài liệu lên bàn, xoay người rời đi.

Mục Hi nhìn bóng lưng của cô, gương mặt đẹp trai còn đen hơn tám sắt, cho đến khi cô đi tới cửa anh mới trầm giọng nói. “Lúc về nói tài xế đưa em qua siêu thị một chuyến.”

“hà? Tại sao?” Trịnh Vận Chi ngừng bước, quay đầu lại.

“Trong nhà không còn mũ nữa.” Mục Hi đưa tay mở tài liệu, gương mặt lộ vẻ vênh vao tự đắc ngày thường. “Hoặc nếu em không muốn mua, không sao, anh cũng không ngại.”

Chờ anh nói xong, Tưởng Nghi trực tiếp cười đến lăn từ trên ghế xuống.

Phong Hạ và Lâu Dịch cũng không nhịn được, cố gắng kìm chế không để mình cười quá rõ ràng.

Trịnh Vận Chi đứng trước cửa, như bị một đao chém vào lục phủ ngũ tạng, hồi lâu sau cũng không nói gì, đỏ mặt. ‘Rầm’ một tiếng, cửa lập tức đóng lại.

“Phong Hạ.”

Cửa vừa đóng lại, Mục Hi liền khôi phục lại vẻ lạnh lùng như trước. “Trong lĩnh vực diễn viên cô đã cực kỳ phát triển, cần tìm một đường phát triển mới, mà lúc này bộ phim điện ảnh ‘Hợp âm cuối cùng’ được trình chiếu, tôi sẽ tạm ngừng các công việc tiếp theo của cô, cô chỉ cần chuyên tâm làm tốt chuyện này.”

Anh nói xong, đưa tài liệu trong tay cho Phong Hạ, đưa tay ấn điều khiển ti vi.

Màn hình trên vách tường lập tức chiếu hình ảnh cơ bản của album, còn có phong cách nhạc chủ yếu, cô cúi đầu vừa nhìn tài liệu, vừa nhìn hình ảnh trên màn hình.

“Những việc chế tác và tuyên truyền vẫn sẽ LIVE chịu trách nhiệm.” Mục Hi bình tĩnh cầm điều khiển. “Nhưng về phần mười ca khúc đầu trong album, đều do một người khác phụ trách.”~~“diễn-đàn-lê-quý-đôn~~

Nghe vậy, tim cô đột nhiên đập ‘thình thịch’.

“Hôm qua, Tư Không Cảnh đến phòng tôi nói chuyện hợp tác.” Ánh mắt của Mục Hi lạnh lùng lại sắc nhọn. “Điều khoản trên hợp đồng vô cùng rõ ràng, không dùng danh nghĩa công ty của Tư Không Cảnh, mà chỉ lấy danh nghĩa cá nhân của cậu ta, tự mình soạn một album hoàn chỉnh vì cô.”

Ba chữ đó, từng chữ một, nặng nề đánh vào tim cô.

Về mặt của Lâu Dịch ở một bên cũng trở nên phức tạp, ánh mắt lúc sáng lúc tối, nhưng cũng không mở miệng nói gì.

“Tôi nhận giao kèo này.” Mục Hi đứng lên từ trên ghế. “Cho nên, ngày mai cậu ấy sẽ gửi các bài hát tới đây, cũng sẽ tranh thủ thời gian tới LIVE giúp cô chuẩn bị.”

“Tôi không quan tâm chuyện của cô, tôi chỉ mong cô có thể toàn tâm toàn ý hoàn thành công việc của mình, phối hợp với cậu ấy.”

Bàn tay cầm tài liệu của Phong Hạ nắm chặt, lâu sau, khẽ gạt đầu, trong lòng lại không biết có loại cảm giác gì.

**

Hôm sau, cô tới phòng thu âm để thử âm, quen với các thao tác trong quá trình, khoảng tám giờ đêm, Lâu Dịch hoàn thành công việc, lập tức chạy tới nhìn cô.

“Cả ngày hôm nay, cậu cảm thấy thế nào?” Lâu Dịch đợi cô bước ra từ phòng thu âm, đưa cho cô một cốc nước.

“Hoàn hảo.” Cô cắn môi, trên mặt là vẻ mệt mỏi không chút nào che giấu. “Nhưng mình vẫn cảm thấy chất giọng của mình chưa được tốt, không đạt được tiêu chuẩn như cậu.”

Sau khi nghe xong, Lâu Dịch cười một tiếng, nhiu mày. “Nếu cậu đạt tới tiêu chuẩn của mình, mình lập tức đem danh hiệu Quý Tài và Vũ Vương của mình cho cậu... lần trước cậu thu ca khúc chủ đề, thầy giáo không phải nói cậu có thiên phú sao? Cho nên, mình có lòng tin, nói cách khác, đừng có mà cướp bát com của mình.”

Cô bị anh chọc cho cười thành tiếng, hít thở sâu. “Ừ... hiện tại mình có thể hiểu được cảm giác của cậu lúc ra album đầu tay rồi, thật là hồi hộp.”

“Chờ cậu quen với cảm giác này, sẽ cảm thấy hát cái gì cũng sẽ dễ dàng.” Anh nhìn cô. “Ca khúc, biểu diễn, đại diện cho một cá nhân, đại biểu cho một thời kì, đại biểu cho một tâm lòng, đầu tiên cậu cần phải quen với nó, sau đó bắt đầu đưa những tình cảm của mình vào bài hát, nói có vẻ khó, nhưng thực ra cũng rất dễ.”

“Ừ.” Cô gạt đầu, giống như nghĩ tới điều gì, vẻ mặt lại chán nản.

Lâu Dịch nhìn cô, đoán được suy nghĩ của cô, vừa định nói, đột nhiên cửa chính bị mở ra.

Nhân viên của Live đưa Tư Không Cảnh vào, hết sức cung kính nói với anh mấy câu, dặn dò nếu có bất kì vấn đề gì có thể trực tiếp gọi anh ta vào, rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Phong Hạ đứng tại chỗ, chỉ mới nghe thấy tiếng ‘Ừ’ trầm thấp, trái tim cô đã bắt đầu căng lên.

Thậm chí, cô cũng không dám ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

Giống như có một bãi mìn nơi đáy lòng, không chạm vào, không cảm thấy, chỉ khi nào đến gần, lập tức cảnh giác.

Phòng thu âm lại lần nữa khôi phục yên tĩnh, Tư Không Cảnh cời áo khoác đặt ở một bên, vẻ mặt thả nhiên đi về phía bọn họ.

Lâu Dịch thấy anh đi tới, trên mặt lập tức không còn nụ cười, chỉ vỗ nhẹ bả vai cô, mở cửa ra ngoài, mặt không thay đổi liếc qua Tư Không Cảnh.

Cô nhìn Tư Không Cảnh, nhìn anh mặc áo sơ mi trắng, áo len màu đen, từ từ đi về phía mình.

Tâm mặt trở nên hơi mơ hồ.

Trùng trùng điệp điệp.

...

“Tur Không, anh có biết, em thích đàn ông phối đồ vào mùa đông thế nào không?”

Mùa đông đầu tiên hai người ở cùng nhau, cô nằm lý trên giường, nâng hằm, nhìn anh ở một bên gọt táo cho mình, gặt đầu suy tư. “Áo sơ mi trắng và một chiếc áo khoác màu đen, như vậy thôi, rất đơn giản.”

“Anh mặc như vậy là dễ nhìn nhất.” Khi đó, cô nhìn sùnn mặt dịu dàng của anh, nghịch ngợm cười. “Bảy tám chục tuổi, anh cũng mặc như vậy cho em xem, có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Trần ngập trong đầu, là những hình ảnh dịu dàng của anh.

Cô biết nghĩ tiếp như vậy nữa, sẽ khiến tám chấn mấy tháng nay cô tạo nên sẽ ảm ảm sụp đổ.

Phong Hạ hít sâu một hơi, xua đi những suy nghĩ trong đầu.

Tur Không Cảnh đi tới trước mặt cô, chỉ khẽ gặt đầu, lấy ghế dựa ra ngồi xuống, về mặt bình thản. “Trước tiên nhìn em làm một chút, cảm thấy nơi nào chưa tốt thì nói, lát nữa sẽ có một đội ngũ âm nhạc tới đây giúp em.”

Lời nói đầu của anh, cũng nằm trong dự liệu của cô, giống như những người bạn bình thường, giống như hai người không có quan hệ gì.

“Ừ.” Cô không nói gì thêm, cầm lấy tư liệu, ngồi xuống ghế đối diện với anh.

Trong phòng rất yên tĩnh, hai người không nói gì.

Cô mở tài liệu ra, trong lòng dâng lên một cỗ chua xót.

Thật ra có thể giữ được không gian yên tĩnh này, đều là do hai người họ dùng thời gian rất lâu ở cùng để bồi dưỡng ăn ý.

Cô nhớ tới thời gian hai người vẫn ở cùng nhau đó, chính là như vậy, ở cùng một phòng, ai làm việc nấy, không đi quấy rầy làm phiền lẫn nhau.

Khi anh ngồi xuống thì im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, cô mở tài liệu ra, ngừng một chút, ánh mắt vẫn không thể khống chế mà nhìn lên sang anh.

Mấy tháng không gặp, hình như anh vẫn không thay đổi gì.

Tóc, mặt mày, thần thái.

Xa lạ không nói được, nhưng lại vẫn thấy quen thuộc tới nhập tủy.

Trong lòng cô nổi lên từng gợn sóng, ép mình thu hồi tầm mắt, chỉ chuyên tâm nhìn tập tài liệu trong tay.

Mới nhìn mấy hàng, người phụ trách âm nhạc đã tới, hiệu suất của đội ngũ chuyên nghiệp trong Live cực cao, mọi người đều có vị trí cương vị riêng, sau khi nói chuyện với cô về các hạng mục, liền cho cô vào phòng thu thử âm trước.

Ngăn cách một cánh cửa, mọi người, bao gồm cả Tur Không Cảnh đều ở bên ngoài phòng thu âm, cô cảm thấy cả người căng thẳng không được tự nhiên, giọng hát có chút cứng nhắc.

Thử mấy lần, kết quả cũng không khả quan lắm, trong lòng cô lo lắng khẩn trương, lại đột nhiên nghe thấy hai tiếng ‘rầm, rầm’.

Ngẩng đầu lên nhìn, liền thấy Tur Không Cảnh về mặt không thay đổi gõ cửa, làm dấu tay với cô.

Cô ngẩn ra, ý thức được anh đang ra hiệu nói cô ra khỏi phòng thu, cô lập tức gỡ tai nghe, mở cửa.

“Lần đầu thu âm không cần lo lắng, hiện tại anh sẽ hát trước bài hát chủ đề của album này, để em cảm nhận một chút, tiếp theo tới lượt em thử.” Anh đi qua người cô, vào phòng thu. “Em ở ngoài, quan sát kỹ một chút.”

Một bên, đội ngũ âm nhạc chuyên nghiệp thấy anh muốn biểu diễn, về mặt không khỏi biểu lộ kinh ngạc rồi trở nên hết sức mừng rỡ, nhanh chóng chuẩn bị phần âm thanh.

Cô đứng ngoài cửa, nhìn anh đeo tai nghe lên.

“Summer.” Lúc này, nhân viên làm việc cũng đưa cho cô một tai nghe. “Đeo lên, cô có thể nghe được âm thanh bên trong.”

Cô nhận lấy tai nghe, nhìn anh bình tĩnh hát vào micro.

Bên tai dần dần vang lên tiếng của ca khúc, là âm thanh của đàn ghi-ta, trầm thấp và u tĩnh.

“Anh chờ em rất lâu, lâu đến mức anh không nhớ rõ nụ cười của em

Anh chờ em rất lâu, lâu tới mức bức họa em tặng anh đã tan biến”

Giọng hát khàn khàn của anh dần vang lên bên tai cô.

“Em rời đi quá lâu, cuối cùng anh cho là em sớm đã quên mất anh

Em còn nhớ rõ, dưới bầu trời sao anh nói với em ba chữ”

Nhẹ nhàng, êm ái, rất nhiều, rất nhiều lần, trong ký ức của cô, trong giấc mơ của cô, giọng hát này luôn xuất hiện.

“Anh còn nhớ, lông mi em khẽ run lúc ngủ

Em còn nhớ, anh lén mua hoa cho em”

Cô yên lặng lắng nghe, tinh thần giống như bị hút đi, hình ảnh trước mắt, đều là những cảnh tượng ngày trước hai người ở cùng nhau.

Thành phố hoa, những hòn đá màu xanh, được bao quanh bởi những cánh hoa tình yêu, ngay chính giữa là hai chữ ‘Summer’.

Trên ngọn đồi đỏ, đỉnh hôn, lời thề, hạnh phúc, cô nhớ rõ như vậy, khi đó lòng cô mơ hồ chứa một tia sợ hãi.

Hôm nay... đã trở thành sự thật.

Nội dung của câu hát, cô nghe rất rõ, nghe đến trái tim, dần dần rỉ máu.

Ngày trước, cô trong lòng anh, nơi đó ngoại trừ cô, không ai vào được, cô biết.

Nhưng bây giờ, có lẽ không có những người khác có thể chiếm giữ nơi đó, nhưng trong lòng anh... cũng không còn chỗ cho cô nữa.

Bài hát tới đoạn cao trào, các nhân viên nghe đến mê mẩn, cô nhìn gương mặt anh qua tấm cửa kính ngăn cách, cũng không muốn tiếp tục nghe nữa, cô lấy tai nghe xuống, nghiêng người nhìn sang một bên, khắc chế mình không nên làm bất kỳ hành động không lịch sự nào.

Từ Không Cảnh hát xong, ra khỏi phòng thu, cô không liếc anh một cái, cầm bài hát đi vào, đi qua anh.

Từ nhỏ, cô đã có trí nhớ rất tốt, cho nên dù chỉ mới nghe anh hát một lần, thậm chí còn chưa hát xong, chờ âm nhạc được bật lên, lại mở miệng hát rất chính xác nhịp điệu.

Lần thứ nhất, thứ hai, cô từ từ quen với giai điệu bài hát, chịu đựng tất cả cảm giác trong lòng, hát mỗi câu hát về ký ức của hai người.

Lần thứ ba, cô có thể hát trọn bài hát, không nhìn lời, vẫn có thể hát đầy đủ bài hát.

“Summer, quả nhiên là danh bất hư truyền.” Gần như không nghỉ ngơi, mọi người hoàn thành công việc trong vài chục phút, nhân viên bên ngoài phòng thu gạt đầu, ánh mắt lộ vẻ tán thưởng. “Hầu hết các bài hát đều thu ngay trong lần đầu.”

Phong Hạ hạ thấp giọng, không nói nhiều, đưa tay ý bảo ‘có thể’.

Âm nhạc vang lên, cô phòng thu trống trải, không có bất kỳ ai khác, cô hướng về phía micro, nghe bài hát bên tai, nhắm mắt lại.

Từ Không, một năm nay, anh có khỏe không?

Mấy tháng không liên lạc, không nghe qua giọng nói của anh, anh đang bận làm gì? Anh đang nhớ những điều gì?

Anh có dù chỉ một khắc... nghĩ tới em không.

Ca khúc từ từ đến hồi cuối, cô mở mắt, nhìn về phía Từ Không Cảnh ngoài phòng thu âm.

“Anh hoàn toàn nguyên ý ư, rất gần chênh lệch khoảng cách giữa hai chúng ta

Anh còn trở về không, em ở đây chờ anh thật lâu”

Cô không muốn nghĩ tới khi anh viết lời bài hát này, có cảm giác thế nào.

Cô không muốn đoán, có thể có một chút xú không, là anh vẫn còn có cảm giác với cô.

“Anh còn cần sao, em sẽ vì anh thỏa hiệp với mọi thứ”

Thật ra thì một năm nay, anh không ở bên cạnh, cô trưởng thành hơn rất nhiều.

Ngày trước cô không quan tâm tới thế sự, chỉ biết anh trong thế giới của mình, nắm chặt lấy tình cảm của hai người không chịu buông.

Người sống trên đời, có nhiều điều dễ như vậy, chuyện phiền muộn, gai đing, công việc, bạn bè,... Tâm cô sáng như gương, hai người sao có thể vì lẫn nhau, mà buông tha, thỏa hiệp tất cả.

Hát xong câu cuối cùng, cô lấy tai nghe xuống, toàn bộ gương mặt đều là nước mắt.

Âm thanh trong tai nghe biến mất, nhân viên bên ngoài phòng thu hương cô gợn lên ngón tay cái, cô đưa tay xoa xoa gương mặt, lộ ra một nụ cười, mở cửa.

Ngoài cửa, đó vốn là vị trí đứng của Tư Không Cảnh, giờ đây đã không còn ai.

Cô vừa giương mắt nhìn, đã thấy anh từ từ đi tới cửa chính.

Điều đầu tiên là phải thu âm hết tất cả bài hát, phần việc Phong Hạ phụ trách cho album mới, cũng chỉ có việc lên sân khấu biểu diễn mà thôi.

Mà kể từ sau lần đầu tiên Tư Không Cảnh xuất hiện ở phòng thu, cũng không tiếp tục tới nữa.

Cả ngày cô ngâm mình trong phòng thu, ăn rất ít, nói cũng không nhiều, mỗi ngày chỉ có theo thầy giáo luyện tập, để cho giọng hát của mình được phát huy tới cao nhất.

Trong lúc, ngoại trừ Lâu Dịch, Tường Nghi và Trần Vi Vi có tới gặp cô mấy lần, hơn nữa ba người này, có mấy lần còn đến cùng nhau.

Thật ra thì cô cũng không biết tình cảm của Lâu Dịch và Trần Vi Vi bây giờ là thế nào, cô không hỏi, Lâu Dịch cũng không nói.

Thật ra thì rất nhiều chuyện, đều là như vậy, từng cho là kết thúc, nhìn nhìn từ một hướng khác, đó căn bản là một câu chuyện không hồi kết.

Có lẽ Trần Vi Vi đã từng lạnh nhạt giằng co với cô mấy lần, là vì quan hệ với Lâu Dịch, bất kể giữa hai người như thế nào, cô chỉ biết, hai người đều là bạn của cô.

Huống chi, chính cô cũng như vậy, lại có gì để đi bận tâm tới chuyện tình cảm của người khác.

Thu xong album mới, rất nhanh đã tới giai đoạn cuối cùng.

Sau khi ca khúc cuối được thu, cô lấy xuống tai nghe, lúc đó, toàn thân cô như trút được gánh nặng.

“Summer, con rất tuyệt.” Ra khỏi phòng thu, thầy giáo cười híp mắt bắt tay cô. “Tin thầy đi, album này, nhất định sẽ thắng lợi, hơn nữa nó còn sẽ mở ra một con đường nữa trước mắt con.”

“Vâng, hi vọng là vậy...” Cô uống hết nửa bình nước, nhẹ lắc đầu. “Nhưng con lại sợ, không gây ấn tượng sâu sắc với mọi người, nhiều ca sĩ như vậy, phong cách của con thì là gì chứ? Thật ra chính con cũng không biết.”

“Phong cách của riêng con...” Thầy giáo vũ đạo đột nhiên cười. “Không biết con có phát hiện ra không, cho dù cảm giác của mười bài hát này với vũ đạo của nó hoàn toàn khác biệt, nhưng mỗi một động tác đều có cùng một phong cách.”

“Phong cách này, trừ người nhạc sĩ sáng tác các bài hát này cho con, cả làng giải trí, trừ con ra, không người thứ ba có thể có.”

Lòng cô run lên.

“Loại phong cách này, gọi là sự lảng mạn của Tư Không Cảnh.” Thầy giáo vũ đạo nhìn khuôn mặt cô. “Không phải kích động mang theo lửa, mà là một loại chậm chạp, trầm âm, yên lặng, nhẹ nhàng.”

Cô nhìn thầy giáo, há miệng, á khẩu, không trả lời được.

“Summer, thầy nghĩ, hai người các con, bây giờ không ở cùng nhau, thì cũng đã từng.” Thầy giáo mỉm cười. “Thầy làm việc này nhiều năm như vậy, gặp qua rất nhiều ca sĩ, nghe qua nhiều ca khúc không đếm hết, con có biết không, thật ra thì có một câu nói... có thể giấu được rất nhiều điều trong một ca khúc.”

“Tur Không Cảnh sáng tác lời bài hát, con lại là người biểu diễn nó, khiến người ta có thể cảm giác được có một loại ấn ý tồn tại đâu đó.” Thầy giáo ra khỏi phòng làm việc với cô. Không phải là người yêu, không cách nào có thể có sự phối hợp ấn ý từ ca khúc tới cảm giác biểu đạt cảm xúc của bài hát một cách chính xác như vậy.”

Ca khúc như trái tim con người.

Thật ra thì cô biết, nếu như có thể nhìn rõ người sáng tác ca khúc, chứng kiến lúc cô biểu diễn thì rồi lẽ, thấy vẻ mặt của cô lúc đó, có lẽ ai cũng có thể đoán được đôi điều.

Chính cô cũng rõ ràng, cô không cách nào che giấu được tình cảm của mình.

Đều liên quan tới anh, tất cả tình cảm của cô.

“Thầy giáo...” Cô ngắt ngón tay, nói có chút khó khăn. “Con và anh ấy...”

“Hừ.” Thầy giáo nhìn chằm chằm vào cô. “Điều bí mật này, vĩnh viễn giấu nó trong bài hát đó thôi.”

Cô nhìn khuôn mặt hiền từ của thầy giáo, không nói thêm gì nữa, cũng cảm kích cười cười, xoay người xuống dưới.

...

Trợ lý đã dừng xe trước cửa lớn, cô nói trợ lý rời đi trước, tự mình lái xe về.

Trên đường có chút buồn phiền, cô không biết mình nghĩ gì trong đầu, mở ra, phát hiện đường đi có gì đó không đúng lắm.

Cô ngẩng đầu lên nhìn, cô đang đứng trước cửa nhà, nhưng không phải nhà cô mà là nhà Tur Không Cảnh.

Cô đạp thắng xe, ngồi trong xe nghĩ một lát, nhưng vẫn lái xe vào chỗ để xe của chung cư.

Không biết anh ở nhà không.

Nếu như anh không ở đây, vậy là tốt nhất, nếu anh ở, cô cũng nên cảm ơn anh một tiếng, rồi rời đi.

Đi tới trước cửa căn hộ, cô ấn chuông, ánh mắt rũ xuống đứng ngoài cửa.

Cực kỳ lâu sau, cửa không mở ra, cô hít một hơi, vừa chuẩn bị xoay người thì cửa lại mở ra.

Cô xoay người, lập tức nhìn thấy Tur Không Cảnh đang đứng cạnh cửa, yên lặng nhìn cô.

“Em...” Cô nhìn khuôn mặt anh, muốn nói gì đó, trong đầu lại trống rỗng.

Anh không nói gì, chỉ mở cửa ra.

Cô gạt đầu, đi vào trong nhà.

Trong nhà rất yên tĩnh, phòng khách chỉ bật một chiếc đèn tường, có chút tối, cô đứng tại chỗ không tiến lên, ánh mắt xẹt qua một chút cách sắp xếp trong căn phòng, cho đến một chỗ thì tạm ngừng.

Trên vách tường của phòng khách có treo một khung hình rất lớn.

Trong khung hình đó, là hình chụp chung của hai người khi cô nhờ một cô bé ở Florence chụp lại.

Cô nhớ khi trở lại từ Florence, cô nói rất nhiều lần để anh đi in tấm hình này phóng to ra, nhưng vì công việc bận rộn, vẫn chưa kịp thực hiện, sau đó cũng quên mất.

Đứng yên lặng một hồi, cô quay đầu lại, vừa muốn nói gì, lập tức bị anh ôm vào ngực, đặt xuống một nụ hôn.

Trong khoang miệng của anh, có thoang thoảng mùi thuốc lá, hình như là mới hút, cô mặc cho anh ôm chặt lấy mình, ánh mắt khẽ run nhìn anh, hồi lâu sau, cô khẽ nâng hai tay lên, ôm chặt lấy cổ anh.

Nếu như đây chỉ là một giấc mơ, cô cam tâm tình nguyện chìm đắm trong đó.

Cho tới bây giờ, Phong Hạ cũng chưa từng thấy hành động kịch liệt và bộ dạng cứng rắn như vậy của Tur Không Cảnh.

Dây dưa một đường, anh vẫn ôm chặt cô, dọc đường đi liền cởi hết quần áo của cô, còn chưa chò vào phòng ngủ, đã đè cô lên tường, tiến vào thân thể cô.

Tất cả của anh, với cô mà nói, giống như đều xa lạ.

Nụ hôn xa lạ, cái ôm xa lạ, sự nóng bỏng xa lạ.

Cô không ngờ sẽ thấy một Tư Không Cảnh như vậy, cũng không lường trước, một lần gặp nhau trong một năm, thân thể sẽ lại dây dưa như vậy.

Cô thở hổn hển, nhìn lên gương mặt tuấn kiệt của anh, nâng hai chân lên, vòng qua hông anh, cho anh đi vào thân thể cô sâu hơn một chút.

Một tay anh ôm lấy cô, một tay đè lên tường, hung hăng hôn lên môi cô, mà động tác của cơ thể lúc này, cũng không có bất kỳ một quy luật hay kỹ xảo nào, chỉ đơn thuần mạnh mẽ đâm vào cơ thể cô.

Cô đã bao lâu chưa từng bị anh thỉnh linh xâm chiếm như vậy, thật ra rất đau, cô đau đến mức gương mặt có chút trắng bệch, nhưng vẫn ôm anh thật chặt, hít một hơi, để cho anh tiến vào mình sâu hơn.

Cặp mắt anh hơi đỏ, lúc này nâng mông cô lên, đi vào phòng ngủ, đè cô lên giường, tiến vào.

Từng lần từng lần, sâu mà lại hung ác, ánh mắt anh vẫn luôn khóa lên khuôn mặt cô, sau khi đợi cô lên đỉnh, lại ác ý chặn lại chất lỏng trong cơ thể cô, lại quay cô lại, từ phía sau tiến vào.

Bụng ê ẩm, nơi đó sưng đỏ, cô cắn răng, nhưng vẫn không kêu ra tiếng, cho đến khi lại bị anh hung hăng đè lên đầu giường thì mới khóc lên.

Anh không dừng lại, cô khóc đến mức gương mặt hồng lên, lại xoay đầu lại, hôn lên ánh mắt anh, nhẹ giọng ní non ba chữ.

Đây cũng là lần thứ ba cô nói câu này với anh.

Lần thứ ba, nên... cũng là lần cuối cùng rồi.

Anh nhìn cô, vẻ mặt giống như càng thêm mãnh liệt lại chứa một loại nhẫn nhịn, nắm lấy hông cô dùng sức lần cuối, anh tiến vào thật sâu, sau đó rút ra, xuất ra trên giường.

Anh mở miệng thở hổn hển, lúc này rút khăn giấy ở mép giường, lại không cẩn thận làm một phần tài liệu rơi xuống đất.

Cho dù thân thể rất mệt, cô lại không buồn ngủ, cầm tài liệu lên.

Ánh mắt Tư Không Cảnh lạnh lẽo, cũng không kịp ngăn cản nữa.

Ánh mắt cô rơi lên phần tài liệu, không nhúc nhích.

Đây là một phần tài liệu Mĩ tiến.

Hơn nữa, đã được thẩm định thông qua.

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Hộ chiếu đi Mĩ.

Viết vô cùng rõ ràng, thời hạn là một năm.

Thân thể một khắc trước, trên da còn nóng bỏng như vậy, cảm thấy không biết làm thế nào, đột nhiên biến mất không còn chút nào.

Phong Hạ nắm lấy tập tài liệu, cảm giác từ đầu tới chân mình, lúc này vô cùng lạnh lẽo.

Vừa rồi hai người vừa mới thân thiết cọ xát lẫn nhau, tuyệt vọng... giống như hận không thể nhập vào nhau.

Vừa đến thời khắc tận cùng, coi như một năm xa cách này, bọn họ có lẽ, có lẽ sẽ phân giới tuyến, trở về giống trước đây.

Vì cô hiểu, cho dù lúc tách ra trong một năm này, không một khắc nào, tình cảm của cô với anh mất đi.

Nếu như hôm nay cô không đến tìm anh, nếu như không phải đúng dịp như vậy, có phải là đợi đến ngày anh rời đi, cô vẫn hồn nhiên đắm chìm trong quá khứ của hai người?

Cho nên, lúc này anh làm vậy với cô, cũng là một lời cáo biệt, đúng không?

Động tác của Tư Không Cảnh vẫn dừng ở chỗ cũ, lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm.

Hồi lâu sau, anh vươn tay, lấy chăn bọc lấy thân thể lả lổ của cô.

Lúc này cô đưa tay ra cản, đặt tài liệu về chỗ cũ, đẩy chăn ra, đứng dậy, xuống giường.

“Em đi tắm trước.” Cô đưa lưng về phía anh.

Anh nhìn cô, không nói một lời.

Cô không nói gì thêm, cầm quần áo mình đi vào phòng tắm.

...

Sấy khô tóc đi ra khỏi phòng tắm, trong phòng ngủ không có ai.

Cô đi ra phòng khách, mới phát hiện anh đang ngồi trên ghế salon, yên lặng hút thuốc.

Mà gạt tàn trên bàn, tàn thuốc nhiều không đếm hết.

Cô nhìn một chút lập tức thu hồi tầm mắt, không tiếp tục nhìn nữa.

Thật ra thì, chính cô cũng không đếm hết những vết sẹo trong người cô, vết thương, dần nhiều hơn một chút, lại có thể làm gì.

“Tư Không, em phải đi, anh có lời gì muốn nói với em không?” Cô đi về phía trước mấy bước, nhỏ giọng hỏi anh, không mang theo bất kỳ cảm xúc nào hỏi.

Tư Không Cảnh bóp chặt điều thuốc trong tay, ngẩng đầu nhìn cô, môi mỏng khẽ mím.

“Hôm nay em đến tìm anh, thật ra thì muốn nói tiếng cảm ơn với anh.” Cô cong môi cười. “Album lần này, tất cả bài hát đều do anh sáng tác, nếu con đường làm ca sĩ của em thuận lợi, vậy toàn bộ đều là công của anh.”

“Tới lúc này, em vốn còn đang suy nghĩ, không biết nên cảm ơn anh thế nào.” Giọng nói của cô máy móc. “Nhưng anh muốn xuất ngoại, hơn nữa lấy sự hiểu biết của em với anh, anh cũng chưa bao giờ quan tâm tới những thứ như lễ vật hay báo đáp.”

“Huống hồ,” Cô đi tới một bên cửa, quay đầu lại. “Chuyện vừa rồi, nếu như có thể coi là quà cảm ơn, vậy coi như em tới đây cũng không uổng phí.”

Anh nghe những lời này của cô, lập tức đứng lên, nhìn đầy mắt cô mà cực lực áp chế lửa giận.

“Tư Không... lấy thân thể làm quà cảm ơn, em cũng chỉ cho một mình anh.” Cô nhẹ thở một hơi, nắm lấy tay nắm cửa, giọng nói bình thản. “Người khác em không cho, cũng không muốn cho.”

Tĩnh táo, tĩnh táo đến đáng sợ.

Hai tay anh nắm chặt làm gân xanh nổi lên, cứng đờ, một tiếng ‘cách’, cô đưa tay mở cửa.

“Phong Hạ.” Lúc này, anh gần giọng gọi cô lại.

cô nghe thế, lỗ mũi có chút chua xót, nhưng không quay đầu lại.

“... Sharon không nói với anh sao? MV của em được quay ở thành phố G.”

Anh nhìn lưng cô, có chút chán nản ngồi lên ghế, hai tay ôm trán, cúi ngày càng thấp, giọng nói cũng càng lạnh nhạt. “Mấy ngày nữa... anh sẽ qua.”

cô nhắm mắt lại, từ từ đi ra cửa chính. “Cám ơn.”

**

Thành phố G.

Phong Hạ ra khỏi sân bay thì lên xe, mở điện thoại di động ra, mở microblogging một chút.

Chuyện Tư không Cảnh muốn đi Mỹ, sau khi cô đi, hôm sau liền tràn ngập trên báo.

Công ty của Uranus lên tiếng, nói cuối tháng này Tư không Cảnh sẽ Mỹ tiến, quay hai bộ phim cho Hollywood.

Tin này vừa ra, trong khoảng thời gian ngắn, cả làng giải trí gần như bùng nổ, mọi người phân vân, người hâm mộ kích động, thể hiện việc Tư không Cảnh sẽ rời khỏi tầm mắt của họ trong một năm, những nghệ sĩ khác cũng bày tỏ nhiều loại thái độ, phần lớn đều là chúc mừng, nhưng cũng có tiếc hận, mỗi ngày microblogging gần như liên tục cập nhật về đề tài này.

Hiện nay nam nghệ sĩ nổi tiếng nhất trong làng giải trí, sự nghiệp đang ở trên cao, đột nhiên rời đi, muốn tới một nơi khác phát triển.

Tuy nói là đi đóng phim cho Hollywood, nhưng cũng coi như anh đang rời khỏi phạm vi mấy năm nay mình luôn cố gắng phát triển, hơn nữa công ty anh còn tuyên bố, một nam này sẽ không có tin tức gì về anh, chỉ chuyên tâm quay phim ở Mỹ.

So với việc phát triển ở đây, có người suy đoán, điều này giống như là dấu hiệu anh muốn rời khỏi làng giải trí.

Sharon ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, lúc này quay đầu lại nhìn cô, trong miệng hoàn toàn là oán trách. “Thành phố G này đúng là không so được với Thiên Đô, mùa hè nóng đến mức có thể nướng con người ta thành bánh, mùa đông lại lạnh muốn biến người ta thành tượng đá.”

cô ngẩng đầu lên từ điện thoại di động. “Em sẽ phải mặc áo tay ngắn chụp ảnh ở ngoài trời, biết đủ đi.”

Sharon gật đầu, đột nhiên vô cùng vui vẻ hừ một tiếng, lại nói, “Nhân viên bên công ty của Tư không có liên lạc với chị, cậu ấy đã đến hiện trường quay phim.”

“Vâng.” cô không do dự, đáp một tiếng.

Sharon nhìn sắc mặt của cô mấy lần, giọng nói thấp xuống, “Chị nghe người trong công ty cậu ấy nói, cậu ấy đi Mỹ không chỉ để quay phim, mà là đi học, hình như không phải học ngành biểu diễn, mà là hệ đào tạo.”

cô bình tĩnh nghe Sharon nói, ánh mắt không di chuyển, giống như đang nói chuyện về một người bình thường đến không thể bình thường hơn.

“Cậu ấy... không nói qua chuyện này với em sao?” Sharon dò xét.

cô lắc đầu, hồi lâu sau chỉ nói, “Sharon, chị tắt điều hòa đi, em có chút khó chịu.”

Sharon đáp một tiếng, đẩy lòng nhẹ thờ dài, tắt điều hòa không khí, cũng không nói thêm gì nữa.

...

Hôm nay là ngày quay MV bài hát chủ đề của album của cô, chính là bài hát lần đầu tiên cô tự mình trình diễn “Chưa từng”, cũng là bài hát sau mỗi lần cô hát trong phòng thu sẽ rơi nước mắt.

Mười bài hát đầu anh cũng hát một bài, nhận trách nhiệm làm nam chính của MV này.

“Summer.” Sau khi hai người vào vị trí, đạo diễn nói. “Theo kịch bản của bài hát, chỉ cần diễn như có gì đó sụp đổ, cảm giác không thể làm gì khác, cô nhất định đã hiểu, tôi không cần nói nhiều.”

“Được.” cô gật đầu, không nói nhiều, “Cảm ơn đạo diễn.”

Sau khi nhập vai, cô liền ném tất cả ra sau ót.

Từng động tác, vẻ mặt, cảm giác cần phải thể hiện trong MV, một cái một, cô cũng có thể diễn đạt vô cùng nhuần nhuyễn.

Bởi vì, cảm xúc của cô với bài hát này, thật sự quá mức quen thuộc.

Lời ca, giai điệu... Mỗi một câu, cho dù nhắm mắt cô cũng có thể hát ra, chỉ cần cho một đoạn nhạc ngắn, cô lập tức có thể tiếp tục đến hết bài.

Mỗi một ngày, lúc một mình cô ở trong nhà, vẫn luôn phát bài hát này.

Giống như làm vậy, cô có thể tự nói cho chính mình, cô vẫn ở tại chỗ cũ, không có tiến lên.

Cảnh quay được tiến hành rất nhanh, đến cảnh cuối, là cảnh cô ôm anh từ phía sau.

cô đứng tại chỗ, nhìn anh xoay người, nhìn anh lưu lại bóng lưng lại cho cô.

Đây là điều duy nhất còn sót lại cho cô.

Bài hát này, MV này, tất cả những điều này, nhớ lại cũng tốt, nụ cười, nước mắt... tất cả đều tốt, chỉ có một mình cô bảo thủ giữ lại bí mật.

Điều bí mật này, tồn tại khi anh viết những lời đó trong ca khúc cho cô.

trên thế giới này, cũng không có người thứ hai biết được bí mật này.

Ánh mắt cô khẽ run cuối cùng bước lên mấy bước, ôm lấy anh từ phía sau.

Lúc hai tay cô ôm lấy anh, cô có thể cảm thấy, thân thể anh hơi run rẩy.

“Cắt.”

Vào lúc này, đạo diễn nói ngừng, vỗ tay. “Rất tốt, vô cùng tốt.”

Những nhân viên khác cũng vỗ tay, tay cô buông eo anh ra, cúi chào mọi người.

“Anh có lời muốn nói với em.”

Lúc này cô đã không khống chế được tâm tình, vừa muốn xoay người thì lập tức nghe thấy giọng nói khàn khàn của anh, “Chờ tới lúc quay xong, gặp nhau ở sông Tần Hoài.”

Thật ra với cô mà nói, thành phố G là nơi không thể quen thuộc hơn.

Nơi quay phim cũng cách sông Tần Hoài không xa.

Màn đêm buông xuống, cô đứng bên cạnh dòng sông, không khỏi nghĩ tới thời điểm anh ở đây quay bộ phim ‘Số mạng thần chỉ’.

Khi đó, cô đơn giản vui vẻ, không có phiền não, cam tâm tình nguyện đứng trong tình yêu của anh, mỗi nụ cười mỗi cái nhăn mày đều là vì anh.

Sau lưng có tiếng bước chân tới gần.

Cô không quay đầu lại, đợi anh đi tới bên người cô.

“Hôm nay quay hết MV, anh sẽ không đưa ra một thông báo nào nữa.” Tư Không Cảnh đứng bên cạnh cô, trên mặt không lộ cảm xúc gì. “Nghỉ ngơi và dưỡng sức hai tuần, anh lập tức đi Mi.”

“Anh muốn tới đó, hoàn thành một chút chuyện.” Con mắt anh trong suốt, phản chiếu ánh sao trên bầu trời đêm. “Chỉ có rời đi lúc này, sau khi đến đó... Mới có thể hoàn thành chuyện này.”

“Ừ.” Cô chỉ nhẹ gật đầu. “Cái gì anh cũng có thể làm tốt, chuyện này nhất định thành công.”

Anh không nói thêm gì nữa.

Hai người cùng nhìn về phía màn đêm yên tĩnh, đều không biết đang suy nghĩ gì.

“Tư Không, anh còn nhớ không, lần trước lúc tới đây, anh nói với em một điển cổ(*)?” Hồi lâu, cô đưa đôi tay ra, đặt trên len can màu xanh.

(*) Điển cổ: Chuyện cũ.

Tư Không Cảnh đứng yên lặng.

“Anh nói Tôn Trung Sơn, Lý Bạch, còn có... hai đứa bé vô tư, thanh mai trúc mã.” Cô quay đầu lại, nhìn anh. “Có đúng không?”

“Trí nhớ của em, thật ra không tốt chút nào. Chỉ vì anh nói với em mấy câu,” Dừng một chút, cô vươn tay, nhẹ chạm lên mắt mình. “Em lập tức ghi tạc vào nơi này, hơn nữa sau đó, cũng sẽ không quên.”

Trên mặt cô lúc này là một nụ cười thân nhiên, hình như nhớ lại lúc đó, nhớ lại khi cô ở trong lòng anh, được anh ôm từ phía sau, tựa vào ngực anh nghe anh nhẹ nhàng nói chuyện với mình.

Nhớ lại khi đó, cô đắm chìm trong sự dịu dàng của anh, cảm giác mình vô cùng may mắn.

Tay anh để ở bên người, từ từ nắm lại thành quyền.

“Tư Không.” Lúc này cô xoay người, nhìn vào mắt anh. “Anh xem, hình như dù đi đâu, cuối cùng em vẫn có thể nhớ chuyện đã xảy ra giữa chúng ta, hoặc nhỏ hoặc lớn, mọi chuyện giống như chỉ vừa diễn ra vào ngày hôm qua, em ở trong nhà, ở làng giải trí, trên sân khấu, chỉ cần không suy nghĩ chuyện gì khác, nhắm mắt lại, đều là chuyện trước kia của chúng ta.”

“Trước kia, khi em nghe người khác nói lên hoài ức, luôn cảm thấy vô cùng đáng sợ, bởi vì nhớ lại quá khứ, không có người nào có thể vĩnh viễn sống trong quá khứ.” Cô bình tĩnh nói. “Hơn nữa, vì em luôn là một người thực tế.”

“Cho nên, anh cũng không có trong kế hoạch cuộc sống của em.” Lúc này ánh mắt anh nhìn về phía cô.

“Vậy em có trong kế hoạch cuộc sống của anh không?” Cô chống lại ánh mắt của anh, nói được đôi câu liền ngưng lại. “Anh rời khỏi Live, anh rời khỏi thành phố S...”

Khi anh muốn rời khỏi em thì anh sẽ nói gì với em?

Anh từ từ nhắm hai mắt lại.

“Tư Không, có lẽ trời sinh tích cách anh lạnh lùng trầm mặc, nhưng thật ra thì em cũng không hơn anh là bao.” Cô buông tay. “Em biết em đã từng làm rất nhiều chuyện, mới đây anh ngày càng xa... còn có, chúng ta vẫn ở trong vòng này.”

Một bước sai, từng bước sai, mới đưa tới kết cục ngày hôm nay.

Không trách được bất kỳ ai.

“Cho nên, hiện tại, có thể em không thấy rõ chính mình, cũng có thể không thấy rõ anh, nhưng em không cách nào không thấy rõ quá khứ của chúng ta.” Cô dừng lại thật lâu, giọng nói có phần nghẹn ngào.

“...Thật ra thì cũng không sao cả, thỉnh thoảng em quên mất thức tế, ngồi một mình, nhớ lại chuyện lúc trước, nhớ lại những chuyện trong ký ức, không tiến lên, như vậy cũng được, như vậy cũng có thể vui vẻ...”

Cô còn chưa nói xong, lập tức bị anh ôm chặt vào ngực.

Cầm anh đặt lên đầu cô, hai cánh tay đang ôm lấy cô, cũng run rẩy.

“Chúng ta chia tay đi... được không?” Cô tựa vào lồng ngực anh, dùng hết sức lực toàn thân không cho nước mắt chảy xuống.

Trong cổ họng anh, phát ra âm thanh khàn khàn.

Là khổ sở đến... tê tâm liệt phế, khó có thể hô hấp.

“Tư Không... chúng ta không nên ở cùng nhau.” Cô ngẩng đầu lên từ ngực anh, lẳng lặng nhìn anh.

Giống như một bộ phim điện ảnh, tấm màn hạ xuống, cũng là lúc kết thúc.

Kịch hết người đi, chúng ta không nên ở cùng nhau... có được không.

Em không có cách nào bảo vệ bí mật mà anh để lại cho em, nhìn anh rời xa em.

Bởi vì chúng ta thật sự không cách nào ở cùng nhau.

Cho dù em cố gắng làm tất cả, cũng là vì có thể xứng đáng đứng bên cạnh anh.

Vậy thì để em nói điều đó đi.

“Hạ Hạ...” Hai tay Tư Không Cảnh đặt lên vai cô, mở miệng. “Em có thể cho anh một chút thời gian hay không...?”

Cô nhìn anh, nhìn người đàn ông lương thiện tảo tạc tự tin, lúc này vành mắt đỏ lên, nói với cô như đang cầu khẩn.

“Tư Không.” Cô nhẹ tránh tay anh. “Thật ra thì em chờ anh hay không, kết quả là gì, chuyện sau này, không ai trong chúng ta có thể biết, có đúng không? Chúng ta không cần ép buộc lẫn nhau.”

Đây là lòng tự trọng cuối cùng của em.

“Cho nên, tùy duyên thôi.” Cô mỉm cười với anh, từ từ xoay người. “Em đi trước, lát nữa còn phải về thành phố S.”

Tư Không Cảnh đứng tại chỗ, nhìn cô ngày càng cách xa mình.

Người này trước luôn ôm anh làm nũng, người con gái yêu mình say đắm giống như si mê, lạnh lùng như vậy, rời khỏi anh.

Anh ngơ ngẩn nhìn một hồi, cũng xoay người rời đi.

Anh không thấy, lúc anh xoay người, cô quay đầu lại.

Vừa rồi, trước mặt anh, cô nhắm nhin không rơi nước mắt, giờ đây đã đầy ngập trên khuôn mặt.

Rất nhiều người đã nói, khoảng cách giữa người và người, trái đất còn đang chuyển động, thời gian vẫn trôi, tất cả đều hòa tan, bị lau đi.

Cho nên Tư Không, có thể sau nhiều năm, dù khó khăn hơn nữa, em cũng có thể thoát khỏi những ký ức giữa chúng ta, có thể nói rõ với chính mình, em đã không yêu anh.

Em nhất định có thể làm được, đúng không?

Dù là sau này, em không yêu được người nào, giống như đã từng yêu anh.

Yêu đến nơi sâu thẳm, cũng không biết phải làm thế nào để tiếp tục yêu.

Love is letting go.

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Phong Hạ chuẩn bị cho album ‘Summer’ từ việc ghi lại, chế tác, giai đoạn hậu kỳ, phát hành... cuối cùng mất hết một năm.

Sau khi album mới vừa phát hành, nó đương nhiên trở thành chuyện cho cả làng giải trí và quần chúng nhắc tới, cũng vì bản thân cô và công ty chủ quản đã vô cùng thu hút.

Chỉ riêng việc ‘Mười ca khúc đầu tay đều do Tư Không Cảnh đang quay phim tại Hollywood sáng tác’ cũng trở thành điểm nóng cho tất cả mọi người tranh luận.

Thậm chí, các tay săn ảnh còn bối lại những tấm ảnh từ hai năm trước, những scandal của hai người, nói hai người nhất định có một khoảng thời gian từng yêu nhau.

Huống hồ, bài hát chủ đề của album là ‘Chưa từng’, còn do chính Tư Không Cảnh đảm nhận vai nam chính, không đề cập tới những thâm ý trong ca từ, trước đây, Tư Không Cảnh chưa từng tự tay sáng tác ca khúc cho bất kỳ nghệ sĩ nào, lại càng không nói tới chuyện diễn vai chính trong MV ca nhạc.

Trong một khoảng thời gian ngắn, bát quái, suy đoán, tán dương, chất vấn,... nhiều loại âm thanh như vậy cộng lại, biến cái tên ‘Phong Hạ’ bình thường trở thành điểm cao nhất trong làng giải trí, khiến album của cô cũng trở thành tiêu điểm của thị trường âm nhạc trong nước.

Từ diễn viên sang làm ca sĩ, thật sự trở thành một ngôi sao điện ảnh, trận chiến này, cô phải chơi thật tốt.

“Hạ Hạ.”

Cuối cùng, album đã kết thúc đợt quảng bá ở thành phố S, cô rời khỏi hội trường, liền nhìn thấy Sharon đang đứng sau khán đài, thấy cô đi tới lập tức cười nói. “Nói cho em biết một tin tốt.”

“Há? Tin gì?” Cô đưa tay day huyệt thái dương, vẻ mặt có chút mệt mỏi.

“Album ‘Summer’ lần này, giúp em được đề cử tại lễ trao giải Golden Melody Awards, liên tiếp được đề cử tại ba giải nữ ca sĩ mới xuất sắc nhất, album xuất sắc nhất, bài hát hay nhất năm, cả ba đều là những giải thưởng lớn.” Sắc mặt Sharon khó nén vui mừng. “Em được đề cử vào ba giải lớn đó! Em đúng là quá tuyệt vời!”

Cô nghe được thì sững sờ, sau đó rất nhanh lấy lại thần trí, cười hỏi lại lần nữa. “Thật sao?”

“Được nhiên là thật, Lâu Dịch cũng được đề cử ở ba giải lớn, chẳng qua thay thế thành nam ca sĩ.” Sharon thờ dãi. “Vào buổi sáng hôm nay, chị đứng trước gương nhìn một chút, nhìn thấy vài sợi tóc trắng liền muốn cắn lưỡi tự sát, sau đó lại nghe tin tốt này, nhìn đến hiện tại một tay chị quản lý hai nam nữ nghệ sĩ xuất sắc nhất làng giải trí, cảm thấy cũng thật đáng giá!”

Cô nghiêng đầu cười, cầm lấy tay Sharon. “Chờ chị tới kỳ nghỉ, em sẽ mời chị và chồng chị đi chơi một vòng ở Aegean Sea.”

Hai người vừa nói vừa cười rời khỏi hội trường, Phong Hạ ngẩng đầu lên nhìn, ngoài cửa có rất nhiều người hâm mộ tụ tập, nhìn thấy cô đi ra, tiếng hét chói tai gần như vang lên khắp bầu trời.

Cô lễ phép vẫy tay với những người hâm mộ phía xa, lập tức khom lưng chui vào xe.

“Ai, sao lại nhiều người vậy chứ!” Sharon ngồi với cô trong xe. “Bây giờ người hâm mộ của em thật nhiệt tình, quả thật có thể so sánh với người hâm mộ của Tư Không năm đó...”

Sharon nói được nửa câu, lập tức im miệng, sau đó quay đầu nhìn cô.

Về mặt cô không thay đổi, chỉ cười nhẹ với Sharon. “Đây là chị đang khen em mà, sợ gì chứ?”

Sharon thở phào nhẹ nhõm, đóng cửa xe, ngược lại nói. “Hiện tại chị đưa em về, chị thấy em mệt lắm rồi.”

“Hả? Em nhớ lát nữa còn có một thông báo.” Cô tựa người vào sau ghế, mệt mỏi nhắm mắt lại. “Bỏ qua được sao? Mục Hi có thể vắng không...”

“Vợ của tổng giám đốc đẹp như tiên trên trời, hiện tại, cậu ấy đang muốn ở nhà hơn bất kỳ ai, không sao đâu... Em đừng cho rằng chị không biết, thật ra thì để có thể nhảy được đoạn đó, gần như mỗi ngày em chỉ ngủ ba đến bốn tiếng.”

Giọng nói của Sharon mang theo chút đau lòng. “Hạ Hạ, danh tiếng của em đã lớn lắm rồi, những nghệ sĩ có địa vị như em ít ai lại vẫn nỗ lực như vậy, chị nói vậy cũng không phải muốn em lười biếng, nhưng con gái nên quan tâm bản thân mình nhiều hơn một chút, về ngoài, tuổi trẻ chỉ thoáng qua rồi biến mất, hiểu không?”

“Vâng, em biết rồi...” Cô mở mắt, có chút bất đắc dĩ nhìn Sharon. “Chẳng qua hiện tại em không thể về nhà ngủ, tối nay là hôn lễ của anh trai và chị dâu em, chị đưa em tới hội trường hôn lễ đi.”

**

Bởi vì anh trai Phong Dịch của cô là một tác giả nổi tiếng, lại suy nghĩ đến việc cô là người của công chúng nên hôn lễ này cũng được làm hết sức đơn giản, mức độ bảo mật tin tức rất cao, cũng chỉ có một số người thân, bạn bè thân thiết mới được tham gia.

Sau khi đến hội trường hôn lễ, cô trực tiếp vào phòng nghỉ của cô dâu, cô dâu mà anh trai cô luôn nâng niu trong lòng bàn tay, Diệp Thiên Tinh là một giảng viên đại học, người đẹp, tính tình lại dịu dàng, đối xử với cô cũng rất tốt.

“Hạ Hạ.” Diệp Thiên Tinh trang điểm xong, thấy cô đi vào lập tức tiến lên đón tiếp.

“Chị Diệp Từ.” Cô dừng một chút, liền cười nói. “Không đúng, phải đổi rồi, là chị dâu.”

“Vẫn gọi là chị Diệp Từ đi.” Diệp Thiên Tinh kéo cô ngồi xuống ghế sofa. “Ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, hai ngày có phải rất vất vả không? Em nhìn em này, sắc mặt không tốt chút nào.”

“Không sao.” Cô le lưỡi, đáy mắt là nụ cười vô cùng dịu dàng. “Chỉ là toàn thân hơi đau một chút... chị Diệp từ, tân hôn hạnh phúc! Sau hơn mười năm, hai người chính thức cử hành hôn lễ, em cảm thấy mình còn vui hơn hai người.”

Diệp Thiên Tinh nhìn cô, vẻ mặt có chút kích động. “Chị chưa từng quên, trong lúc chị nhiều lần muốn lùi lại, lúc đó em đều luôn ở sau lưng chị đẩy chị lên phía trước, nếu không chị sẽ vì những điều đó, vì chút tự ti trong lòng mà lỡ mất anh trai em.”

“May mắn có được ngày hôm nay.” Diệp Thiên Tinh nhẹ cầm lấy tay cô. “Chị cảm thấy bỏ qua là chuyện đáng tiếc nhất, trong cuộc sống có thể hợp ý nhau, ở cùng với nhau quả thật không dễ, cho nên, cảm ơn em, Hạ Hạ.”

Phong Hạ lắc đầu, trong đầu thoáng hiện lên một hình ảnh.

Hiện lên rất chậm, những hình ảnh đó lại hiện lên trong đầu cô từ nơi sâu trong trí nhớ.

“Đúng rồi, Hạ Hạ, bây giờ em có bạn trai không?” Lúc này Diệp Thiên Tinh cười lên. “Trên ti vi, thường thấy em có scandal với nghệ sĩ nam rất nổi tiếng hiện nay, Lâu Dịch.”

“Không phải, đó là bạn thân của em.” Cô dí dỏm le lưỡi. “Hiện tại, em bận rộn cả ngày, thời gian để ngủ cũng không có, thời gian đâu để nói chuyện yêu đương... đúng rồi, chị và anh hai chuẩn bị hưởng tuần trăng mật ở đâu?”

Diệp Thiên Tinh nghe vậy, mặt đỏ lên. “Chọn rất nhiều nơi, cuối cùng anh em nói muốn đi Florence.”

Cô nghe được thì ngẩn ra, hồi lâu sau mới nói. “Ừ, nơi đó rất tốt, chờ tới lúc trước khi hai người chuẩn bị đi, em sẽ đề cử cho hai người những địa điểm du lịch tại đó.”

“Được.” Diệp Thiên Tinh gật đầu cười. “Sông Anaud có phải rất đẹp không?”

“...Vâng.” Cô dừng một chút, trong mắt có một chút cảm xúc mơ hồ không rõ. “Ồ nơi đó còn có chuyện xưa rất hay... anh em nhất định sẽ kể với chị.”

...

Hôn lễ chính thức bắt đầu, hội trường được bố trí tinh xảo, cũng không mất đi chút âm áp, Phong hạ ngồi cạnh bàn, quay đầu nhìn Phong Dịch và Diệp Thiên Tinh đang ở trên bục đôi nhẫn, trên miệng vẫn mang theo nụ cười.

“Con gái à.”

Trong tiếng nhạc, Phong Trác Luân ngồi bên trái đưa tay vỗ bả vai cô.

“Vâng?” Cô nghiêng đầu.

“Lúc ba và mẹ con kết hôn, còn hoàng tráng hơn thế này nhiều.” Phong Trác Luân nhướn mày. “Đừng nhìn đáng về kiên cường của mẹ con, lúc tiến hành nghi thức trong hôn lễ, bà ấy còn khóc trôi hết phấn trang điểm.”

Cô cười khúc khích, ra hiệu ‘xuyt’.

Đưa tay, chỉ ra phía sau ông. “Cẩn thận mẹ nghe được.”

“Con nhìn anh và chị Diệp Từ của con kia.” Phong Trác Luân vỗ bả vai cô, lười biếng nói: “Thật ra thì hai đứa nó có thể ở cùng nhau, không chỉ vì tình cảm của hai đứa, còn có rất nhiều nhân tố, nhưng thật ra thì nhiều nhân tố như vậy, kết quả cuối cùng, lại vẫn quyết định xuất phát từ tình cảm của hai người.”

“Ba...” Cô lắc đầu. “Ba đừng khoe khoang tài văn chương như thế nữa, giống như đang bị lú lờn vậy.”

Phong Trác Luân nhìn cô cười cười, mặt mày vẫn còn thần thái phong lưu của tuổi trẻ. “Thật ra thì ba con chỉ muốn nói với con, nếu con đi từ từ, hiểu chậm, thật ra cũng không quan trọng, quan trọng là, con đang từ từ trải nghiệm, đi qua những con đường cậu ấy đã đi qua, nghĩ tới những suy nghĩ lúc đó của cậu ấy, cho nên lúc kết thúc, đó mới chính là bắt đầu.”

“Cho mình nhiều thời gian một chút, thật ra thì cũng không có gì là không được, nếu như con có tin ngưỡng, như vậy bất kể có kinh nghiệm gì, đều không thể thay đổi, ngược lại, theo thời gian, nó sẽ càng tăng lên, con hiểu không?”

Nếu như tin ngưỡng của con ở một người, như vậy không kể thời gian hay khoảng cách, bất kể con suy nghĩ nhiều mà quên mất.

Cuối cùng cậu ấy vẫn là tin ngưỡng của con.

Cô kinh ngạc nhìn Phong Trác Luân, một lát sau, liền cười. “Ba, đây là ba đang lo lắng con gái ba sau này không tìm được người chồng tốt sao?”

Phong Trác Luân nhìn gương mặt bình thản của cô, vẻ mặt mơ hồ lộ vẻ quật cường, muốn nói lại thôi, một lát sau, còn không dừng hẳn vỗ tay. “Dĩ nhiên không lo lắng, chỉ là bây giờ con cố gắng được thành tựu, phân cao thấp với anh con, cho nên về phần tình cảm, cũng không được thua... Chỉ là, con đừng nghĩ ba mẹ luôn hạnh phúc như vậy.”

Cô nghe được, không thể làm gì hơn, chỉ có thể cười, đầu vai nhích gần về phía ba mình.

**

Hai tháng sau, chính là buổi lễ trao giải Golden Melody Awards, tối hôm đó, Phong Hạ, Lâu Dịch và Trần Vi Vi cùng nhau xuất hiện, lúc bước lên thảm đỏ, đèn flash gần như không ngừng nhấp.

Tiến vào trong hội trường, Phong Hạ mới ngồi vào vị trí, lập tức có người vỗ nhẹ bả vai cô.

Cô vừa nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy một người phụ nữ trung niên có chút quen thuộc.

“Phong Hạ.” Người phụ nữ trung niên cười với cô. “Còn nhận ra tôi không?”

Cô sững sờ vài giây, đột nhiên nói: “Tổng giám đốc Vương?”

Nếu như cô không nhận lầm người,... người này, ngày trước, lúc cô còn ở Top, Vương Kha là tổng giám đốc công ty, đã từng giúp cô,, không đưa chuyện giữa cô và Tư Không Cảnh ở Florence ra ngoài ánh sáng.

“Đúng rồi.” Vương Kha gật đầu, khuôn mặt được chăm sóc cẩn thận mỉm cười. “Chúc mừng cô, làm này lại có thể được đề cử tới ba giải.”

“Cảm ơn tổng giám đốc Vương.” Cô cũng chân thành cười.

“Năm đó, lúc cô còn ở Top, tôi rất muốn nâng cô lên.” Vương Kha cười, ngồi xuống bên cạnh cô. “Tôi dự cảm nhất định chính xác, đáng tiếc lúc đó hợp đồng của cô đúng lúc hết hạn, Live đã tới đoạt lấy cô. Lần này trong buổi lễ trao giải Golden Melody Awards, tôi vừa đúng là ban giám khảo, thật ra thì tôi còn không biết đó là bài hát của cô, nhưng vừa nghe ‘Chưa từng’, tôi biết ngay bài hát đó là của cô.”

Cô yên lặng lắng nghe, gật đầu.

“Cô biết vì sao không?” Vương Kha từ tốn nói. “Có loại bài hát, có loại tình cảm, chỉ có người trải qua cảnh ngộ đó mới biểu lộ ra được, loại cảnh ngộ đó, trước kia tôi cũng từng trải qua, cho nên tôi rất hiểu.”

Phong hạ nghe vậy, con người chột phóng đại, giống như hiểu ra cái gì.

“Nói cho cô một bí mật.” Lúc này, Vương Kha giả hoạt mở lớn mắt, đến gần bên tai cô, nhẹ nói. “Chồng của tôi, là được...”

Phong Hạ nghe được cái tên đó, miệng không cách nào khép lại.

Cái tên đó, là nam nghệ sĩ cực kỳ thành công trong vòng giải trí ngày trước.

“Tôi và ông ấy, biết nhau ba mươi năm, kết hôn đã hơn hai mươi năm, nhưng vừa bắt đầu, thật sự đã trải qua rất nhiều rất nhiều chuyện đáng sợ, tôi cũng từng cảm thấy, tôi không thể nào ở cùng ông ấy.” Trên mặt Vương Kha lộ ra nụ cười dịu dàng. “Cho nên lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô, đã cảm thấy cô rất giống tôi.”

Cô không biết nên trả lời như thế này, chỉ nhìn Vương Kha.

“Cô có được ngày hôm nay, quả thật là không dễ dàng, cũng là điều cô xứng đáng được nhận, cho nên, tiếp tục cố gắng.” Lúc này, Vương Kha đứng dậy, thân thiện nhìn cô. “Chờ lần sau gặp lại, tôi sẽ kể cho cô nghe chuyện xưa còn sót lại.”

Lúc này hội trường vang lên tiếng nhạc mở màn, cô nhìn Vương Kha rời đi, ánh mắt kinh ngạc, thật lâu sau mới hồi phục tinh thần.

...

Buổi lễ trao giải bắt đầu, Lâu Dịch và Trần Vi Vi chia nhau hai giả nam nữ ca sĩ xuất sắc nhất, mà cô nhận được giải ca sĩ mới xuất sắc nhất, album xuất sắc nhất, bài hát ‘Chưa từng’ còn nhận được giải bài hát của năm.

Ba người mới đều nhận được một loạt đề cử, cùng nhận lấy được ba giải thưởng lớn, đó là điều trước nay chưa từng có, cho đến khi Phong Hạ cầm ba chiếc cúp đứng trên sân khấu, tiếng vỗ tay như sấm động, nhưng cô vẫn có chút chưa tỉnh táo. ~~đ.đ. l. q.đ~~

Là do trời cao thương xót cô, cho cô nhiều may mắn và cơ hội như vậy.

Lúc đầu lộn lộn, nhưng vì cô luôn có người che chở, cho đến hôm nay, hình như cô vẫn chưa gặp kỳ sóng gió nào.

“Thật ra cô thể nhận được giải thưởng ca sĩ mới xuất sắc nhất này, nhận được ba giải thưởng, đây cũng là lời khích lệ của ban giám khảo với tôi, hiện tại tôi rất vui, đến gần như sợ hãi,” Im lặng một hồi, cô nhìn những người ở dưới đài, lại chậm chậm mở miệng. “Làm trước, trong một lễ trao giải tôi có nói một câu, bây giờ nhìn lại, hình như nó đã bắt đầu được thực hiện. Hôm nay, tôi muốn nói với mọi người, bất kể mọi người nghi ngờ hay ủng hộ tôi, tôi đều muốn nói một tiếng cảm ơn, tôi vô cùng cảm kích mọi người.”

“Những điều tôi muốn làm sau này, sẽ sử dụng điều may mắn và cảm kích này, tiếp tục cố gắng hơn nữa.” Ánh mắt cô đột nhiên khẽ tránh, lại cười nói. “Trừ việc cảm ơn công ty, tôi lại càng muốn cảm ơn một người.”

Cô biết cô bây giờ, nói lời như vậy, sẽ tạo nên nhiều suy đoán trong giới truyền thông.

Nhưng vào giờ phút này, cô thật sự, rất muốn nói.

“Có lẽ anh ấy không nhất định sẽ thấy, tôi chỉ muốn với anh ấy, lời cảm ơn.”

Không có anh, không có người khiến cô biết được cảm giác của việc yêu say đắm, cô sẽ không có ngày hôm nay.

Đọc diễn văn xong, dưới ánh đèn lung linh, cô cúi người chào những người dưới khán đài, cười cười đi xuống.

Mà không ai nhìn thấy, dưới ánh đèn lung linh, khóe mắt cô hơi long lanh ẩm ướt, giống như ngàn vì sao vô cùng sáng chói.

**

Buổi lễ trai giải kết thúc, cô về nhà thay quần áo, lại đi ra ngoài.

Đêm đã rất khuya, cô đi trên đường cái, đi tới rạp chiếu bóng bên cạnh chung cư.

Bởi vì bộ phim chiếu vào rạng sáng, cho nên rất ít người, cô ngồi ở trung tâm một hàng ghế trống trơn, nghiêng tức xem bộ phim do Thông Thiên Hòa Bạo của Hollywood sản xuất.

Anh trong bộ phim, là nhà nghiên cứu khoa học người Trung Quốc.

Cho dù ở nơi nhiều siêu sao nức ngoài, hào quang của anh, vẫn không cách nào che giấu như cú.

Khó trách, người Mỹ kiêu ngạo cũng nói anh hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu Thiên Vương của Trung Quốc.

Ánh mắt của anh, vẫn trầm tĩnh như vậy, không chút dao động.

Anh luôn như vậy, bất kể bao lâu, đều không có chút thay đổi.

Bộ phim chiếu trong hai giờ, cho đến lúc màn hình tắt đi, cô mới ra khỏi đó.

Đi tới cửa rạp chiếu bóng, cô ngẩng đầu lên nhìn, có chút kinh ngạc. “Lâu Dịch?”

“Ừm.” Lâu Dịch mặc một bộ quần áo thể thao, tựa vào cột đèn đường bên cạnh, thấy cô đi ra, liền đi tới.

“Cậu gắn GPS lên người mình sao? Mình ở đây cũng có thể tìm ra, quả là thần thông quảng đại.” Cô liếc anh.

Anh huyết sáo, cười tà. “Cậu quá ngạo mạn rồi, lấy mất hai giải thưởng của mình, bây giờ mình muốn giết người diệt khẩu.”

“Có muốn đi ăn khuya không?” Anh nhìn cô nói.

Cô lắc đầu. “Mình không đói, cũng không muốn về nhà, cậu đi cùng mình một chút đi.”

Trên đường vô cùng an tĩnh, không có người đi đường, hai người sống vai nhau, anh bỗng nhiên nói. “Cậu vừa xem phim ‘Tĩnh Vân’ sao?”

“Ừ” Cô gật đầu. “Đúng là rất hay.”

Anh nghiêng đầu nhìn cô, trên mặt cô là nụ cười bình thản.

Người con gái này, lần đầu tiên anh nhìn thấy là một người trẻ trung, tươi sáng, giờ đây gần như đã trở thành Tiểu Thiên Hậu trong làng giải trí.

Khuôn mặt không thay đổi, giọng nói cũng không thay đổi, cuối cùng là cái gì, đã thay đổi.

Những thay đổi này, bởi vì hoàn cảnh, tâm cảnh... hay là vì, người đó?

“Lần trước, Trương Nghi nói với mình,” Ánh mắt Lâu Dịch nhìn về phía trước. “Cô ấy có nhờ bạn bè của cô ấy ở Hollywood dò xét một ít in tức, nói rằng Tư Không Cảnh đã thi vào một trường đại học vô cùng danh tiếng ở Mỹ, ngành đạo diễn, hình như còn có ý muốn phát triển ở thương giới.”

Sau khi nghe, cô gật đầu, thản nhiên nói. “Ừ, cái gì anh ấy cũng có thể làm đến mức tận cùng.”

“Hạ Hạ.” Đi tới khúc cua, Lâu Dịch đột nhiên dừng lại. “Nếu như anh ta không trở về, cậu phải làm sao?”

“Nếu như anh ta vẫn sống ở Mỹ, có lẽ sẽ tiếp tục phát triển con đường làm diễn viên, có lẽ sẽ rời đi, không làm diễn viên mà trở thành thương nhân, định cư tại đó.” Anh dừng lại nhìn cô. “Ồ đó có người mới, có cuộc sống mới.”

“Như vậy, cậu vẫn thích anh ta sao?” Anh nói.

Cô đứng tại chỗ, ánh mắt lúc sáng lúc tối, hồi lâu sau mới cười nói. “Đột nhiên mình nhớ tới.”

“Mình nhớ lần đó, lúc anh ấy vẫn còn quay bộ phim ‘Sổ mạng Thần chi’, mình tới thành phố G thăm anh ấy, buổi tối đi dạo sông Tân Hoài, mình hỏi anh ấy, nếu như mình phải tiếp tục phát triển theo nghiệp diễn, anh ấy có đồng ý không, anh ấy nói, chỉ cần mình vui là được.”

Đêm hè yên lặng, thỉnh thoảng có tiếng ve kêu, cô đi từng bước nhỏ, đi về phía trước. “Hiện tại mình phát hành album, nhận được ba giải thưởng lớn, sắp tới còn có vào buổi biểu diễn, con đường thuận buồm xuôi gió, mình cảm thấy mình là người may mắn nhất làng giải trí, Lâu Dịch, cậu cảm thấy mình nên vui hay không vui?”

Lâu Dịch đứng tại chỗ, nhìn cô. “Cậu không có thuận thuyền xuôi gió, những người đó không biết cậu ở sau hậu trường, cậu phải cố gắng tới mức độ nào.”

Cô từng suýt nữa ngã xịu trong phòng luyện tập.

Cô từng sốt cao, vì muốn hoàn thành vở nhạc kịch một cách tốt nhất mà NG tới 37 lần.

Cô luyện hát trong phòng thu, một ngày không ăn bất kỳ thứ gì.

Cô vui về sao?

“Anh ấy đi hơn một năm, cuộc sống mỗi ngày của mình đều là như vậy, làm chuyện mình muốn làm, nhận lời phê bình hay tán dương, mình cảm thấy không có gì là không tốt.” Cô ngừng lại. “Mình cũng không biết mỗi ngày anh ấy làm gì, anh ấy đang nghĩ gì, anh có gặp được người con gái tốt hay không.”

“Anh ấy không có ở đây, cuộc sống của mình không phải vẫn tiếp tục trôi sao?” Cô đưa tay ra, giọng nói thấp dần. “Cho nên, nếu như anh ấy không trở về, mình vẫn tiếp tục sống như vậy.”

“Không tiếp tục sống như vậy, mình còn có thể làm gì đây?” Cô nghiêng đầu, cười nói.

Nụ cười của cô quá khổ sở, khiến lòng bàn tay của Lâu Dịch cũng dần nắm chặt. “Quên người này đi, đừng nghĩ đến anh ta nữa.”

“Như vậy có chút khó.” Cô tự giễu lắc đầu. “Cho dù mình không muốn nghĩ tới nữa, người khác cũng khiến mình phải nghĩ tới.”

Thỉnh thoảng lúc nói chuyện với cô, Sharon lại tự nhiên nhắc tới anh.

Ba mẹ anh trai mặc dù không nói, nhưng vẫn luôn lo lắng cho cô.

Mà mới vừa rồi trong lễ trao giải, Vương Kha lại càng khiến cho cô không biết nên nghe theo ai.

Bài hát của cô là do anh viết, MV của cô cũng có anh, trong ngăn kéo của cô vẫn còn chiếc nhẫn kim cương năm đó, bất kể cô nhìn thấy thứ gì, cũng nhìn ra những kỷ niệm hai người từng ở chung.

Người này, đã lưu lại nhiều dấu vết như vậy trong cuộc sống của cô.

Sao cô có thể quên được.

“Chính mình đang đi trên con đường anh ấy đã đi qua, nghĩ lại những suy nghĩ của anh ấy lúc đó.” Cô nói chậm lại. “Tiếp tục như vậy, mình có thể nhìn rõ, rốt cuộc vì sao chúng mình không thể ở cùng nhau.”

Em đi theo con đường anh từng đi, giống như đang ở bên cạnh anh.

“Cậu biết mà, trí nhớ đáng chết của mình, những điều đã nhìn qua, mình khó có thể quên đi.” Cô lẳng lặng giương ánh mắt. “Cho nên, lúc này, mình cũng không miễn cưỡng chính mình.”

Như vậy, em sẽ yên lặng chờ.

Chờ tới lúc em đi đến cuối con đường đó.

Em vẫn yêu anh như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chương 36 + Ngoại truyện: Chỉ em nghe được. (1)

Bốn năm sau.

**

Hongkong, Hồng quán.

Toàn hội trường không bật đèn.

Tầm mắt không thể nhìn tới không khí trên đài, dưới đài, hàng vạn người hâm mộ liên tiếp thét chói tai, thậm chí còn tự động làm sóng người, cả hội trường hết sức rung động, không thể hô hấp được bình thường.

Mà lúc này, trong miệng tất cả mọi người chỉ có một cái tên.

Tư Không Cảnh, Uranus.

Về ngoại, nhân phẩm, thiên phú, mỗi một cái đều không thiếu. Mỗi một lần xuất hiện trong làng giải trí, gần như làm cho người ta mất đi không chế. Người từng đạt vô số giải thưởng, bất kể là đóng phim, ca hát, điện ảnh và truyền hình... làm bất kỳ chuyện gì cũng làm tốt cho đến cuối cùng, dù bây giờ người được gọi Thiên Vương là Lâu Dịch, nhưng hình như căn bản không cách nào so sánh được với anh.

Cũng tại làng giải trí ở Trung Quốc, trong mắt tất cả mọi người, người đạt tới đỉnh cao nhất của sự nghiệp đã biến mất năm năm.

Hôm nay, Thiên Hậu của làng giải trí Phong hạ tự mình tổ chức một buổi diễn cá nhân thì anh lại xuất hiện.

“Đã lâu không gặp.”

Lên khán đài tối đen rộng lớn, nói xong bốn chữ này, tư không Cảnh nhẹ nhàng buông Phong Hạ ra.

Hơi thở thơm mát nam tính dần cách xa, Phong hạ vẫn đứng ở chỗ cũ, lúc này một tầng mồ hôi mỏng khế bao trùm.

Bàn tay cô kể từ lúc anh xuất hiện, hợp ca với cô hát ca khúc ‘Chưa từng’ trong phút chốc cứng ngắc, run rẩy không ngừng.

Lạnh nhạt và hờ hững, nóng bỏng lại quen thuộc.

Bốn chữ này, nhiều thì một chữ mạnh, thiếu một chữ lại là lạnh.

Cũng may vẫn tốt, cũng chính bốn chữ này, lại so với bất kỳ câu nói nào, khiến nhịp tim cô đập như sấm dậy, giống như đang ở trong mơ.

Lúc này, ánh đèn trên đài ‘vụt’ được bật lên.

Ánh đèn long lanh, sáng rõ lập tức khiến cô có chút chói mắt, cô giơ tay lên che tầm mắt, lại nghe được tiếng hét chói tai phía dưới.

“Cảm ơn.” Từ Không Cảnh gật đầu với những khán giả phía dưới. “Chào mọi người, tôi là Từ Không Cảnh.”

“Thật ra thì lúc mới xuống máy bay, còn cảm thấy có chút xa lạ, thời gian đã qua thật lâu, giờ đây tôi trở về quê hương, cảm giác nhất thời không biết nói gì... Bốn năm? Năm năm?” Đoạn cuối anh cố ý kéo dài ra, khiến tiếng hét phía dưới càng thêm muốn đâm thủng bầu trời, tất cả mọi người đồng thanh kêu lên. “Năm”

Phong Hạ đứng bên cạnh anh, gần như nín thở nghe giọng của anh, căn bản không biết về mặt của mình lúc này thế nào.

“Năm năm?” Anh cười nhẹ, “Cũng không phải quá dài, cũng chỉ vừa lúc khiến tôi trở nên lạc hậu, đúng không?”

Tất cả người hâm mộ dưới đài nở nụ cười, nhưng sau khi mọi người cười, đột nhiên có mấy người chỉ dẫn, dần dần tiếng nói được tụ lại thành một câu.

Tất cả mọi người chỉnh tề, đồng thời nói một câu, có vài người nói, thậm chí giọng cũng có chút nức nở.

“You are the one.”

Từ Không Cảnh, anh là người như vậy.

Chỉ có anh, mới có thể như vậy.

Anh là như vậy, trong tất cả mọi người, không ai có thể thay thế anh.

Anh là người tất cả mọi người đều hâm mộ, tất cả mọi người coi là một vị thần trong cuộc sống.

Lúc anh rời đi, tất cả mọi người biến anh thành một điều bí mật, giấu ở trong lòng.

Nhưng bây giờ anh trở lại.

Danh tiếng của anh, vẫn như thế.

___ Vĩnh viễn đều như vậy.

Phong Hạ nghe tiếng hô phía dưới, lúc này cuối cùng cũng nghiêng đầu, nhìn gò má anh.

Gương mặt anh, ngũ quan, ở dưới ánh đèn, nhìn có chút mơ hồ.

Anh... là thật sao?

Từ Không Cảnh nhìn xuống khán đài, giơ tay lên, những người hâm mộ lập tức yên lặng, anh lại mở miệng, giọng nói trầm thấp. “Nhưng tới đây, nhìn lại mọi người vẫn nhiệt tình như vậy, đối với một người nghệ sĩ không hợp thời như tôi mà nói, lúc này mới phát hiện một thứ gọi là lòng trung thành.”

Anh vừa dứt lời, tiếng hét chói tai lại tiếp tục vang lên.

“Được rồi, như vậy, nhân vật chính của ngày hôm nay là Summer.” Anh nghiêng người nhìn sang cô. “Hôm nay tôi đến đây, chỉ là để phụ cho cô ấy mà thôi, vì để chúc mừng cô ấy đã hoàn thành buổi diễn cuối cùng của mình.”

“Chúc mừng em, Summer.” Dưới ánh đèn, anh nhìn cô, ánh mắt trầm tĩnh. “Thật ra thì, em mới là the one trong lòng mọi người.”

Cô nhìn rõ ràng, trong ánh mắt anh, phản chiếu hình ảnh cô đang hoảng hốt, một người trải qua bao nhiêu sóng gió, cô vốn nên lạnh nhạt với mọi việc.

Những người hâm mộ dưới đài, lúc này theo anh, cùng gọi to. “Summer”. Anh nhìn cô mấy giây, xoay người vẫy tay với những người dưới đài, đi về sau hậu trường.

Phong Hạ đứng tại chỗ, nghe bên tai là tiếng hò reo tên anh và tên mình, không nhúc nhích nhìn bóng lưng anh biến mất sau màn bài.

...

Hoàn thành show diễn thứ hai, buổi biểu diễn chính thức kết thúc, Phong Hạ đi về phía hậu trường, mới đẩy cửa phòng hóa trang, liền nhìn thấy Tường Nghi đang ôm tay đứng ở sau tấm bình phong, cau mày nói gì đó với Sharon.

“Chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

Giọng nói của Tường Nghi có chút lạnh lùng không giống bình thường. “Sharon, tại sao Tư Không Cảnh lại đột nhiên xuất hiện trong Show diễn của Hạ Hạ, chuyện này chị có nói qua với Hạ Hạ chưa? Đây là show diễn của cô ấy, mấy người sắp xếp trước thì cũng phải hỏi qua ý kiến của cô ấy chứ? Đây là quyết định của Mục Hi? Hay là mấy người tự tiện quyết định?”

“Tôi biết lúc trước chị là người đại diện của Tư Không Cảnh, quan hệ với anh ta rất tốt, nhưng chị có tôn trọng Phong Hạ không vậy?” Hình như Tường Nghi có chút tức giận. “Sao chị biết rốt cuộc Hạ Hạ có muốn nhìn thấy anh ta hay không?”

Tính tình Sharon vốn nóng nảy, bị Tường Nghi liên tiếp nói như vậy liền bốc hỏa. “Xế chiều hôm nay Tư Không mới về tới Hongkong, sau khi đến nơi thì cậu ấy liền gọi cho tôi... tôi lập tức báo cáo chuyện này với tổng giám đốc Mục, cậu ấy phê chuẩn, hơn nữa tôi giữ bí mật với Hạ Hạ, để Tư Không xuất hiện ở gần cuối show diễn... Tư Không là thú dữ sao? Sao cô biết Hạ Hạ không muốn gặp cậu ấy? Quan hệ của cô và Hạ Hạ rất tốt, tôi cũng vậy, suy nghĩ thay em ấy, tôi sẽ hại em ấy sao?”

“Hạ Hạ sẽ đồng ý gặp anh ta?” Tường Nghi cười nhạt. “Hạ Hạ bỏ ra bao nhiêu tình cảm cho anh ta, cuối cùng thì sao? Anh ta không nói gì liền đi Mỹ, một mình Hạ Hạ sống như vậy bao nhiêu năm nay chị không rõ ràng sao? Hơn nữa anh ta đi lâu như vậy.”

“Trở về không cần gấp gáp, nhưng anh ta lại muốn tới show diễn của Hạ Hạ? Muốn thị uy với cô ấy sao? Hay muốn cười nhạo cô ấy?”

Hai giọng nữ tranh cãi, tay Phong Hạ đang cầm nắm đầm cửa từ từ hạ xuống, khép cửa lại.

Nghe được tiếng đóng cửa, hai người sau tấm bình phong cũng ngừng nói chuyện, đi ra khỏi đó, thấy là cô, Tường Nghi đi trước một bước, đoán đo mấy giây, gọi cô. “Hạ Hạ.”

“Ừ.” Cô ngồi xuống trước gương trang điểm, cười cười với Tường Nghi. “Mình mệt muốn chết rồi.”

Về mặt cô vẫn như thường, trừ việc trên khuôn mặt mang chút mệt mỏi, dường như không có bất kỳ tâm tình gì khác, Tường Nghi và Sharon liếc mắt nhìn nhau, Sharon bước lên trước, có chút áy náy nhìn cô nói. “Hạ Hạ, xin lỗi, khách quý tới mà không nói trước với em một tiếng... may mà em ứng biến nhanh.”

“Không sao?” Cô đưa tay lấy đồ trang sức xuống, khoát tay. “Show diễn vô cùng tốt, hơn nữa đoán chừng ngày mai, tất cả trang đầu các tờ báo giải trí sẽ là show diễn này của em.”

“Đây không phải rất tốt sao?” Cô xoay người, nhìn hai người họ. “Cũng không phải chuyện gì xấu.”

Tường Nghi nhìn hành động và cách nói chuyện lạnh nhạt của cô, cắn răng, cô muốn nói gì đó nhưng sau đó lại thôi.

“Cạch cạch.”

Lúc này cửa chính đột nhiên mở ra, Phong Hạ quay đầu lại nhìn, liền nhìn thấy Lâu Dịch một tay tháo mũ xuống, một tay cầm đóa hoa hồng to, dựa lưng vào cửa, cười hi hi nhìn cô. “Tiểu Thu, có người tặng cô một bó hoa hồng, mau tới ký nhận.”

Cô vừa nhìn thấy bộ dạng như tên lưu manh của Lâu Dịch liền không nhịn được cười, đứng dậy từ trên ghế, đi tới nhận lấy hoa của anh. “Cảm ơn.”

“Ai, diễn xuất của mình có phải rất tốt không?” Lâu Dịch vẫy tay chào Tường Nghi và Sharon, rồi đưa tay vuốt tóc cô. “Mình vừa mới lái xe tới hội trường, chỉ nghe thấy hoan hô đình tai nhức óc ở bên trong...”

“Rất thành công.” Cô đặt bó hoa hồng lên sô pha. “Chờ mình thay quần áo rồi sẽ đi ăn cơm với cậu... Còn nữa, cậu Hongkong lúc nào vậy?”

Lâu Dịch nghiêng ngàng ngồi trên ghế sô pha, thở một hơi dài. “Tường Nghi tới quay TVB, cậu lại mở show diễn, hai người tới Hongkong rồi, tất nhiên mình cũng tới... ả, Tường Nghi nét mặt này của cậu là sao vậy?”

Thừa lúc Phong Hạ vào phòng thay quần áo, Tường Nghi đi lại ngồi cạnh Lâu Dịch, nhỏ giọng nói. “Anh ta đã trở về.”

“Hả?” Lâu Dịch nhất thời không kịp phản ứng. “Ai?”

“Tư Không Cảnh.” Tường Nghi khẽ thờ dài. “Anh ta và Hạ Hạ có hợp xướng một bài hát trong show diễn.”

Lâu Dịch nghe được, về mặt đột nhiên biến đổi, ánh mắt khẽ lóe lên mấy giây, không nói gì.

“Tôi có việc, đi trước.” Sharon cũng hết sức thức thời, lúc này tạm biệt bọn họ, lập tức rời đi.

Chờ bên trong phòng khôi phục lại yên tĩnh, Tường Nghi nói. “Trước khi cậu tới đây, mình và Sharon cãi nhau một trận, chị ấy và Mục Hi, còn có những người khác, đều lừa Hạ Hạ, để Tư Không Cảnh xuất hiện trong show diễn của Hạ Hạ, mình nhìn từ hậu trường, tình huống này, đúng là mất khống chế rồi.”

“Vừa đi năm năm.” Hồi lâu sau, rốt cuộc Lâu Dịch cũng mở miệng, trong giọng nói mang vài phần trêu chọc. “Đây là anh ta tuyên bố mình trở về, muốn cướp bát com của mình sao?”

“Mình cảm thấy, bất kể là bát com nào của cậu, anh ta cũng có thể dễ dàng cướp đi.” Tường Nghi bật cười. “... Thật ra thì mình cũng không ghét anh ta tới vậy, chỉ là không thích kiểu muốn tới là tới, muốn đi là đi của anh ta.”

“Tin mình đi.” Lâu Dịch đưa hai tay ra sau gáy, trên gương mặt bị thời gian khiến cho trưởng thành hiện lên một nụ cười. “Cậu không ghét anh ta bằng mình đâu.”

**

Chợ đêm Hongkong, nhộn nhịp hơn ban ngày, gần tới rạng sáng, ba người tìm được một quán ăn vắng vẻ, lại không thích vào nhà hàng cao cấp ăn khuya.

Ăn tới đầy bụng, vì hôm sau Tường Nghi còn phải quay phim, lập tức trở về studio, khách sạn của Lâu Dịch và Phong Hạ rất gần, hai người liền đi bộ trở về cùng nhau.

“Vừa nãy cậu không ăn nhiều lắm.” Hai người đi chậm rãi, anh hỏi cô.

Về mặt cô lo lắng, tinh thần có chút không tập trung, một lát sau mới trả lời. “Không có, chỉ là trước khi ăn cảm thấy đói, đến lúc bắt đầu ăn đã không có khẩu vị rồi.”

“Có lẽ là do quá mệt.” Cô đưa cánh tay ra, làm bộ dí dỏm. “Hiện tại, show diễn của mình đã kết thúc, mình muốn nghỉ ngơi thật tốt một thời gian, nếu không đúng là đang liều mạng rồi...”

Lâu Dịch nghiêng đầu nhìn khuôn mặt cô, im lặng một hồi, đột nhiên nói. “Anh ta đã trở về, cậu cảm thấy thế nào?”

“Anh ta đi năm năm, hôm nay trở lại, lúc đứng trước mặt cậu, cậu cảm thấy thế nào?” Giọng anh mang chút nhẩn nhện, có gắng buông lỏng.

Cô trả lời rất nhanh, giọng điệu cũng không thay đổi. “Không nghĩ gì cả... Chỉ là cảm thấy anh ấy hình như cũng không thay đổi gì nhiều, nhưng lại cảm giác có chút xa lạ.”

“Hơn nữa còn cảm thấy, tầm ảnh hưởng của anh ấy, thì ra dù trải qua hơn mười năm, hai mươi năm... cũng có thể lớn như vậy, anh ấy vừa xuất hiện, trong mắt tất cả mọi người đều chỉ có anh ấy.” Cô bình tĩnh cười cười.

Lâu Dịch đi bên cạnh cô, một mực quan sát nét mặt cô.

Dáng vẻ cô giống như hoàn toàn không để ý.

Chỉ như đang nói chuyện về một người bạn cũ. Một người bạn đã lâu không gặp mà thôi.

“Hạ Hạ...” Anh nghĩ một lúc, lại nói. “Mặc dù mình không biết mục đích cụ thể anh ta về lần này là gì, nhưng nếu như cậu cần phải hợp tác với anh ta, cậu có đồng ý không?”

Đã sắp đến khách sạn, cô dừng bước, lạnh nhạt nói. “Không biết... tới lúc đó rồi hãy nói.”

...

Sau khi trở lại phòng, tắm, rửa mặt.

Tất cả đã xong xuôi, cuối cùng cô cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, nằm trên giường lớn.

Xem ti vi một hồi, liền cảm thấy có chút buồn ngủ, cô vừa muốn đưa tay tắt đèn, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Còn còn tưởng mình nghe nhầm, cô nín thở đợi một hồi, rõ ràng biết âm thanh này phát ra từ cửa phòng mình.

Đã hai giờ sáng, không thể có người đến tìm cô, cô lật người xuống giường, chau mày đi tới cạnh cửa, trong lòng suy nghĩ có phải có khách uống rượu say gõ nhầm phòng hay không.

Bật đèn trên tường, cô nhìn vào mắt mèo trên cửa, toàn thân tức khắc cứng đờ.

Đứng bên trong cửa một hồi, cô mới nhẹ đưa tay, mở khóa, từ từ mở cửa ra.

Ngoài cửa, trên hành lang ánh sáng có chút tối, người vừa mới xuất hiện trong show diễn của cô, lại một lần nữa, đang đứng trước mặt cô.

“Có được không?” Trên người Tư Không Cảnh là một chiếc áo sơ mi màu trắng, anh nhìn cô, sắc mặt bình tĩnh hỏi.

Cô theo bản năng cắn môi, cánh tay siết chặt nắm cửa hồi lâu, mới khẽ nghiêng người sang một bên.

Anh không nói gì, cứ đi qua bên người cô như vậy, vào trong căn phòng.

Đóng cửa phòng lại, cô vẫn thẫn thờ đứng tại chỗ, cho đến khi anh ngồi xuống ghế sa lon trong phòng, tầm mắt lướt qua cô, thần trí mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

Ngũ quan anh tuấn, hơi thở nhàn nhạt.

Mặt mày, ánh mắt... tất cả giao hội với những điều ở sâu nhất trong đáy lòng cô.

Anh đã thật sự trở lại.

Ngoại truyện: Chi em nghe được. (1)

UCLA. Đại học California. Phân viện Los Angeles.

Mùa đông ở Los Angeles không quá lạnh.

Kết thúc lịch học, Tư Không Cảnh khoác một chiếc áo jacket ngoài áo sơ mi, từ từ đi ra từ phòng học.

Dọc đường yên lặng, tất cả hoa cỏ ở đây um tùm đầy sức sống, vì vậy đại học kinh tế, điện ảnh nghệ thuật đặt xung quanh đây, môi trường học vô cùng thanh nhã.

“Tư Không.” Có người nhẹ vỗ lên vai anh từ phía sau, anh quay đầu lại, liền thấy bạn học Trung Quốc duy nhất trong lớp, quan hệ với anh cũng không tệ, tên là Niếp Lâm.

Niếp Lâm biết anh nói ít, đi bên cạnh anh luyện thuyên nói chuyện, thỉnh thoảng anh cũng gật đầu phụ họa, đối phương càng nói càng hưng phấn.

“Đúng rồi, tối qua mình có xem bộ phim trước kia cậu đóng, quá tuyệt vời.” Lúc này Niếp Lâm hươ tay múa chân một hồi, đột nhiên lấy hết dũng khí nói. “Tư Không, mình muốn hỏi cậu một chuyện.”

“Mình vẫn luôn biết, cậu là một ngôi sao nổi tiếng nhất trong nước, hơn nữa tới Mỹ, cũng đóng vài bộ phim của Hollywood, phát triển tốt như vậy, tại sao cậu không tiếp tục đóng phim nữa?”

Ánh mắt anh thản nhiên. “Bởi phải tới đây học.”

Niếp Lâm giật mình. “Ý của mình là... Thật ra thì mình cảm thấy, cậu không nhất thiết phải học ngành đạo diễn, cậu đi lên từ con đường này, đã đi tới nơi cao nhất rồi, trở thành một người nổi tiếng như vậy, tại sao lại muốn đổi nghề làm đạo diễn?”

Ánh mắt anh bình thản, nhưng không trả lời.

“Đúng rồi.” Niếp Lâm cũng không hỏi tiếp, lúc này đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, cười giống như một tên trộm. “Vừa này, một cô gái người Mi lớp bên vừa hỏi cậu, buổi tối cậu có nguyện ý đi uống một chén với người ta không, phải biết rằng, những cô gái nhờ mình nói với cậu không ít, cậu là người may mắn nhất của đại học UCLA chúng ta, nếu không phải vóc người cô nàng quá đẹp... mình mới không thêm nhảm nhí đi hỏi cậu.”

Sau khi Tư Không Cảnh nghe xong, gần như không thêm suy nghĩ, lập tức lắc đầu.

Hai người nói chuyện, đi tới cửa trường học, Niếp Lâm giống như biết anh sẽ không đồng ý, cũng không tức giận. “Tối nay ba mình mở tiệc rượu, mấy người chủ lần trước cậu gặp cũng sẽ tới, bọn họ có ấn tượng rất tốt với cậu, nói rằng lần này muốn hợp tá một mối làm ăn, muốn hỏi ý kiến cậu, tối nay cậu đến không?”

Tư Không Cảnh trầm ngâm trong chốc lát. “Được, để mình về cất sách.”

Niếp Lâm cực kỳ ngưỡng mộ anh, lúc này hết sức vui mừng. “Bọn mình sẽ lái xe tới đón cậu.”

...

Tiệc rượu cũng không có nhiều người, Tư Không Cảnh cầm ly rượu, nói chuyện với cha Niếp Lâm và vài người đàn ông trung niên.

“Hạng mục này rất khả thi.” Sau một thời gian thảo luận, anh thả lỏng cả vạt một chút. “Tôi chấp nhận bỏ ra 20%, theo dự án này, cuối năm có thể thu hồi vốn.”

Thấy anh nói như vậy, mấy người đàn ông trung niên cũng gật đầu.

“Tiểu Cảnh à,” Cha Niếp Lâm luôn rất thương thức anh, qua ba lần rượu, cũng mở miệng cười lớn. “Cháu chuẩn bị làm đạo diễn, lại là một thương nhân, một người đàn ông xuất sắc kiếm được nhiều tiền ở nước Mỹ như vậy, lại không thấy con quan hệ với cô gái nào, là đang chuẩn bị về chăm sóc vợ sao?”

Anh uống một hớp rượu, chỉ cong cong môi.

“Tiểu Cảnh, bà xã cháu phải rất đẹp, tiểu thư khuê các, dịu dàng khéo léo, bác cảm thấy rất xứng đôi với cháu.” Một người đàn ông trung niên cũng cười nói. “Nếu cháu không ngại, có thể đi xem mắt.”

“Không làm phiền.” Lúc này anh gật đầu với bọn họ, nhàn nhạt nói. “Hội trường có chút ngột ngạt, cháu ra ngoài hóng mát.”

...

Ra khỏi hội trường, đứng trong hoa viên một hồi, cảm giác hơi say đã khá hơn, anh đứng yên lặng ở đó, ánh mắt rời rạc.

“Tur Không.” Lúc này, sau lưng truyền đến một giọng nói tức giận, Niếp Lâm chạy chậm tới, đặt hai chai rượu lên đất. “Bạn gái mình cãi nhau với mình, tiếp tục như vậy mình sẽ bị cô ấy làm cho phát điên mà phải vào viện tâm thần... Cậu uống cùng mình đi, mình thấy con mẹ nó phiền.”

Liên tục mắng một hồi, Niếp Lâm trực tiếp cầm chai rượu, ngửa đầu đổ vào miệng.

Đổ hơn phân nửa, mặt Niếp Lâm có chút đỏ, cau mày nhìn anh. “Sao cậu không uống?”

Lúc này Tur Không Cảnh nghiêng đầu. “Mình không thể uống nhiều rượu.”

“Hả? Tại sao?” Niếp Lâm nói. “Cậu cũng không phải sẽ không uống.”

Anh trầm ngâm một lát. “Trước kia, mình uống rượu, uống đến mức phải đến bệnh viện rửa dạ dày, nằm chùng mấy ngày.

Lời này vừa ra, Niếp Lâm ngây ngẩn cả người, đột nhiên để chai rượu xuống. “Cậu? Rửa ruột?”

Anh khẽ gật đầu. “Trước khi tới Mi hai tuần, mỗi ngày đều uống.”

“Hừ, Tur Không, cậu lại gạt mình rồi!” Lúc này Niếp Lâm lắc đầu, phá lên cười. “Trong đời mình, chưa bao giờ nhìn thấy một người đàn ông còn có tự chủ hay lực khống chế như cậu, sao cậu có thể không khống chế uống rượu tới mức phải rửa ruột?”

“Cậu có biết không? Có lúc thậm chí mình cũng cảm thấy, cậu giống như một kẻ dối trá, cậu nói xem, trong cuộc sống sao có thể có chuyện yên tĩnh như vậy được, vĩnh viễn để người khác tồn tại như vậy?”

“Cậu xem, cậu không có hứng thú với phụ nữ, hình như cũng không có hứng thú với danh lợi, cậu làm cái gì cũng làm đến tốt nhất, mình cảm thấy cậu gần như là một người không có khuyết điểm.” Niếp Lâm uống hết một chai, trực tiếp ngồi xuống. “Mình rất ngưỡng mộ cậu, nhưng mình lại cảm thấy, nếu như một người vẫn luôn có thể khống chế được mọi chuyện như vậy, thật ra đó cũng là một chuyện rất đáng sợ.”

Lúc này thân thể Tur Không Cảnh hơi giật giật.

“Mặc dù cậu chưa bao giờ nói, nhưng mình cảm thấy cậu trước kia, nhất định cũng có chút chuyện.” Lúc này Niếp Lâm ngừng đầu lên. “Nếu không, ai lại rời khỏi nơi mình quen thuộc, đến một môi trường xa lạ, chịu sự cô đơn.”

Có lẽ tối nay ánh trăng quá mức cô đơn.

Hoặc là nghe được lời nói của Niếp Lâm, từng câu từng chữ phân tích anh.

Đem điều này kể từ sau khi anh rời khỏi thành phố S tới đây, vẫn luôn duy trì một loại cân bằng tuyệt đối, ngăn cách tất cả hồi ức trước đây, anh căn bản cũng không thêm quan tâm tới thực tế, mở hộp thuốc ra.

“Cậu và bạn gái cậu, lần này tại sao lại cãi nhau?” Anh im lặng chốc lát, ngồi xuống bên cạnh Niếp Lâm.

Niếp Lâm nhìn anh ngồi xuống, vẻ mặt sững sờ, hồi lâu, có chút ngượng ngùng. “Hả?... À, cái đó, thật ra là hai ngày trước, cô ấy nói mình có quan hệ thân mật với một cô gái, tức giận, hôm nay mình thấy cô ấy và một cậu nhóc ở cùng nhau, mình cũng cảm thấy không thoải mái, lý do này thật ra thì rất ngây thơ đó.”

“Không ngây thơ.” Anh cầm bình rượu lên, khẽ giương môi. “Trước kia mình cũng như vậy.”

“Hả? Không thể nào!” Hai mắt Niếp Lâm tròn to.

“Ừ.” Anh lạnh nhạt nói. “Lúc đối mặt với mình, biểu hiện của cô ấy cứng nhắc, lo lắng, nhưng ngược lại khi thấy cô ấy ở chung với bạn tốt, phối hợp với nhau quay phim rất ăn ý, người đó lại đối với cô ấy rất tốt, phải nói là bạn bè cực thân, thậm chí còn có thể vì cô ấy mà hi sinh sự nghiệp của mình.”

Niếp Lâm chưa từng nghe anh nói nhiều như vậy, ngừng thờ nghe xong. “Là Lam nhan tri kỷ(*)? Nhưng Tur Không, người kia sao xuất sắc bằng cậu, cậu không nên không tự tin vào chính mình, làm nhan thi chỉ là lam nhan thôi.”

(*)Lam nhan tri kỷ: Chỉ tình cảm không phải là yêu, lại vượt quá tình bạn, nhưng chỉ có thể dừng lại ở đó.

Anh uống xong một ngụm rượu, lắc đầu. “Hoặc là... nhiều lần thấy cô ấy ở cùng một chỗ với người đàn ông khác, vì chuyện khác mà thất hẹn với mình.”

“Mình lớn hơn cô ấy bốn tuổi, mình nhìn cô ấy từng ngày, từng này dần xuất sắc hơn, có thể tự mình tiến lên phía trước, trở thành người dù không có mình ở bên cạnh, cô ấy cũng có thể đối mặt với sóng gió, rất nhiều chuyện, cô ấy dần dần chọn không nói cho mình, không để mình hiểu rõ. Thật ra mình hiểu cô ấy chỉ không muốn làm mình lo lắng, hoặc có thể nói là, cô ấy quá để ý mình, trước mặt mình lại không tự tin.” Trong đáy mắt anh, có lẽ có rất nhiều rất nhiều cảm xúc lắng đọng.

Thật ra thì cô không biết, anh trước mặt cô, sao có thể tràn ngập tự tin?

Cho nên anh lựa chọn cách cầu hôn, chỉ muốn tạo nhiều cảm giác an toàn trong đôi phương nhiều hơn một chút.

“Nhưng chính mình đối mặt với tình cảm của cô ấy như vậy thì ngược lại lựa chọn không nhìn thấy, hay nói là không biết nên đối mặt với cô ấy thế nào. Càng ngày càng lạnh nhạt với cô ấy, thậm chí xa cách cô ấy.” Lúc này anh nhìn về phía Niếp Lâm. “Rất cẩn thận, có đúng không?”

Thật ra thì Tư Không Cảnh chân chính, không được tất cả ánh hào quang rơi vào, Tư Không Cảnh thật sự không tốt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Ngoại truyện: Chỉ em nghe được. (2)

Sẽ vì nhiều chuyện rất nhỏ, có lẽ có thể chỉ vì một câu nói mà trong lòng nảy sinh khúc mắc, giấu trong lòng.

Sẽ vì cảm thấy người mình yêu, mình bảo vệ, nhìn qua giống như không cần mình nữa, không hề thuộc về mình thì sẽ không lựa chọn nói với đối phương, cũng có thể nói anh căn bản không biết biểu đạt như thế nào.

Sẽ vì ghen, để ý cô và người đàn ông khác, xa cách cô, nhẫn nhịn không gặp cô.

“Thật ra thì, phải nói là, Tư Không Cảnh hoàn mỹ, tình táo, trong tình yêu, cũng chỉ là một tay mơ.” Niếp Lâm nghe xong, nhướn mày. “Bởi vì quá yêu, cho nên càng không biết nên làm sao mới phải, nghĩ cẩn thận từng li từng tí duy trì, lại ngược lại mất định chính mình?... Quá vãn vãn, chỉ là ý này thôi.”

Anh ‘ừ’ một tiếng, ánh mắt lại nhìn về phía trước.

“Ngược lại mình rất muốn biết, cô gái biến cậu thành như vậy là ai.” Lúc này Niếp Lâm đưa tay vỗ vai anh. “Rất đẹp? Rất thông minh? Rất dịu dàng?”

“Không miêu tả được.” Lúc này Tư Không Cảnh dùng cha rượu của mình đựng vào chai của Niếp Lâm. “Chỉ có thể nói, cô ấy giống như một con mèo nhỏ.”

Không miêu tả được, không phải hoàn mỹ tới khuynh quốc khuynh thành, lại có thể khiến anh mất trí.

Sẽ vì cô, nói rõ, dứt khoát với người nhà, bất kể bọn họ phản đối như thế nào, anh sẽ không lấy bất kỳ người phụ nữ nào vào cửa trừ cô ra, mẹ anh thậm chí còn tức giận đến mức phải vào viện, coi như anh tới đó chăm sóc bà, cũng nói rõ anh sẽ tuyệt đối không thay đổi quyết định này... Anh khó xử giữa cô và người nhà, cũng sẽ không cho biết chút nào.

Anh căn bản khổ sở không kém cô, thậm chí lúc trước, chia tay cô không gặp một năm, anh thậm chí phải dùng tới thuốc ngủ.

Thậm chí mắc bệnh viêm dạ dày mãn tính, hai lần trong năm, dạ dày đều bị ra máu.

Chỉ cần vừa có thời gian, sẽ lái xe về thành phố S, lẳng lặng đứng trước nhà cô một lát, chỉ cần nhìn ánh đèn sáng trong phòng cô, tâm tình sẽ cảm thấy tốt hơn một chút.

Lần trước, lúc anh đưa chiếc nhẫn kim cương ra đính hôn với cô, chỉ muốn đeo lên cô tấm bảng đã kết hôn.

Niếp Lâm âm thầm, lúc này nhìn đến chiếc nhẫn trên dây chuyền, không nhịn được hỏi. “Nếu cũng đã biết vấn đề ở đâu, nếu như thay đổi, đi cứu vãn, kết quả có thể thay đổi hay không? Tại sao còn nhẫn tâm để cô lại một mình trong nước, mình lại tới đây?”

Tiệc rượu sắp đến hồi cuối, căn phòng sau lưng, người cũng dần tản đi.

Trong không gian ngày càng yên tĩnh này, ánh mắt anh lúc sáng lúc tối, từ từ đứng dậy từ mặt đất. “Về thôi.”

**

Ngày ở Los Angeles, từng ngày từng ngày, hoặc nhanh, nhưng cũng rất chậm.

Buổi lễ trao giải Golden Melody Awards kết thúc, Đới Tông Nho gọi một cú điện thoại tới đây.

“Tur Không.” Đầu bên kia, hình như Đới Tông Nho đang dỗ dành con trai. “Cậu có xem lễ trao giải Golden Melody Awards không?”

Anh khép máy tính lại, nói vào điện thoại một tiếng ‘ừ’.

“Thật là lợi hại.” Đới Tông Nho thở dài. “Đan Diệp nghe bài hát của cô ấy, mỗi lần nghe đều khóc.”

Anh đứng dậy trước bàn đọc sách, đi tới một bên rót nước. “Cô ấy cố gắng từng ngày, muốn trở nên tốt hơn, hơn nữa, hiện tại, cô ấy quả thực làm được điều đó, tất cả những thứ này, đều là những gì cô ấy nên nhận được.”

“Không phải rất tốt sao?” Anh uống một ngụm nước, giọng nói thân nhiên.

“Rất tốt.” Lúc này Đới Tông Nho bình tĩnh nói. “Nhưng mà thời khắc cô ấy được vinh danh, cậu không ở bên cô ấy.”

Bộ dạng bây giờ của cô ấy, hoàn toàn khác với lần đầu tiên mình thấy, lúc ấy cô ấy chỉ mới hai mươi tuổi, còn quá nhỏ, vẫn còn phụ thuộc vào cậu, nhưng bây giờ cô ấy đã trưởng thành, đang trở nên có kinh nghiệm đối mặt với bão tố, có thể sống vai cùng cậu, vào thời khắc tốt nhất của cô ấy, cậu cần gì phải lựa chọn vị trí xa cô ấy nhất?” Đới Tông Nho nói từng câu từng chữ. “Tur Không, mình không phải chưa từng khuyên cậu, thời gian rất xa xỉ, anh đã mất hai năm, chẳng lẽ cậu muốn tiếp tục hao phí như vậy?”

Tur Không Cảnh đi tới trước bệ cửa sổ. “Ngành đạo diễn còn hai năm nữa mới tốt nghiệp, hạng mục kinh tế còn hai năm.”

Trong giọng nói của anh không nghe ra tâm tình gì, Đới Tông Nho hiểu mình nên dừng lại, lúc này trầm ngâm một lát lại nói. “Ngày mai cô ấy và Đậu Đình hẹn nhau, cô ấy muốn đến nhà mình chơi.”

“Ừ.” Anh khép cửa sổ lại, lạnh lùng nói. “Mình biết rồi.”

...

Hôm sau là chủ nhật, buổi tối anh một mực nhìn tư liệu, cho tới đêm khuya, tính toán thời gian ở Trung Quốc một chút, mới cầm điện thoại lên gọi.

Người tới nghe điện thoại là con trai của Đới Tông Nho, Đới Tiểu Bàn rất cao, giọng nói cũng có chút thay đổi, sau khi nhận điện thoại, lễ phép hỏi là ai.

“Là chú Tur Không.” Anh nói.

Trước đó Đới Trạch đã được ba dặn qua, không reo ầm lên. “Chú Tur Không.”

Anh yên lặng nghe điện thoại, nghe được âm thanh bên trong, hình như có âm thanh nói đùa của cô với vợ của Đới Tông Nho.

Bên kia, Đới Trạch giữ điện thoại, mở từng hai mắt, nói với phía bên kia điện thoại. “Chú, chú chờ con một chút nha.”

“Dì Hạ Hạ.” Lúc này Đới Tiểu Bàn giấu điện thoại ra sau lưng. “Dì có thể qua đây một chút được không?”

Phong Hạ liền đi tới, ngồi xuống bên cạnh, sờ đầu cậu nhóc. “Tiểu Bàn, sao vậy?”

“Dì Hạ Hạ.” Đới Trạch lộ ra vẻ mặt dễ thương. “Dì có thể hát cho con nghe một bài hát được không? Con muốn nghe dì hát, vì mỗi ngày đều nghe CD của dì, con muốn nghe tại đây, được không?”

Thừa kế sắc đẹp của ba mẹ, cậu nhóc lắc đầu, quả nhiên không ai có thể địch.

Phong Hạ ngẩn ra, không suy nghĩ nhiều, đã nói. “Con muốn nghe bài nào?”

“Ừm... con muốn nghe ‘Chưa từng!’” Đới Trạch nói.

Trên mặt cô có chút biến hóa, nhưng vẫn nói. “Được.”

Đới Trạch khéo léo nói một tiếng ‘cảm ơn’, lặng lẽ lật ống nghe lên trên, đến gần cô.

Âm thanh của cô lúc này, dần dần đi vào ống nghe.

Giọng hát vang lên, so với việc có nhạc đệm còn xuyên thấu lòng người hơn.

Quen thuộc như vậy, quyến luyến như vậy.

Tur Không Cảnh nắm điện thoại, lắng lắng nghe, tưởng tượng về mặt cô lúc này.

Hát xong một khúc, Đới Trạch dùng sức vỗ tay, giờ điện thoại lên, cười hi hi nói: “Dì Hạ Hạ, dì nhận điện thoại một chút được không?”

Phong Hạ không nghe tiếng chuông điện thoại vang lên, cho nên có chút nghi ngờ, cậu nhóc cũng đi ra ngoài, cô cầm điện thoại lên, đặt lên tai. “Alo”

Anh nghe một chữ này, hốc mắt liền đỏ lên, thậm chí ngừng thở.

“Hình như là nhầm rồi, không ai nói chuyện.” Nghe một lúc, anh nghe được giọng nói trong trẻo từ đầu bên kia. “Tiểu bàn, vậy dì cúp nha.”

Trong điện thoại vang lên âm thanh tút tút, tầm mắt anh từ từ rơi vào tấm hình đặt đầu giường.

Còn... bốn năm.

Thật ra thì rất nhanh.

Ngủ một giấc tỉnh lại, đã là một năm.

Chờ em hoàn thành điều em muốn.

Cũng chờ anh hoàn thành điều anh muốn làm.

Như vậy, những điều hao phí và duyên phận, sẽ để thời gian còn lại, bồi dưỡng cho tốt.

Như vậy, cho đến trước khi tới điểm cuối cùng, anh nhất định sẽ tìm được em.

Lần nữa gặp lại, kết cục nhất định sẽ là tốt nhất.

Anh dùng sáu năm này nhớ nhưng, đổi lại một cuộc đời hạnh phúc.

Anh biết, em nghe được.

Cô nghe lời Mục Hi nói, tầm mắt liếc xuống dưới, lập tức dừng lại.

Cột nhà đầu tư.

Tên họ là Tư Không Cảnh.

“Tôi không hy vọng làng giải trí xuất hiện một công ty nào đứng ngang với Live, cho nên gần đây tôi có ý định hủy hợp tác với Top, vì dự tính bộ phim đó sẽ không thành công, nên tôi muốn chọn bộ phía sau.” Anh nhìn Phong Hạ. “Hơn nữa tôi muốn... Người cũ hợp tác, hiệu quả sẽ tốt hơn chứ?”

Một đạo này của Mục Hi là muốn phục thù chuyện vừa này cô trêu chọc anh, cô nắm phần tài liệu, tựa lưng vào ghế. “Anh nên biết, điều nghệ sĩ cần chính là thái độ chuyên nghiệp, không được đặt tâm tình và tình cảm cá nhân của mình vào công việc.”

Cô nắm phần tài liệu đó, con mắt lóe lên mấy giây, sau khi đặt tài liệu xuống mới hỏi. “Đạo diễn là?”

“Còn chưa xác định.” Mục Hi nói. “Quyết định này phải họp bàn với nhà đầu tư.”

“Nhận không?” Dừng một chút, anh hỏi.

“Để tôi suy nghĩ một chút.” Cô đặt tài liệu xuống. “Trước tối nay sẽ có câu trả lời chắc chắn cho anh.”

**

Công việc buổi chiều, là một buổi tọa đàm, chủ yếu là nhằm vào buổi biểu diễn của cô.

Phong cách người chủ trì hài hước, nói lên cũng rất dẻo, hai người nói chuyện tới lui, không khí ngược lại rất tốt.

“Summer, thật ra thì tôi nghĩ, trong buổi biểu diễn của cô ở Hongkong vào hôm qua, lúc mọi người nói chuyện say sưa, lúc sắp kết thúc show diễn, Uranus đột nhiên xuất hiện, thật sự làm cho mọi người ngạc nhiên.”

Cô ngồi trên ghế tựa, nhìn người chủ trì, thật ra trong lòng cô cũng sớm đoán được, bất kể thế nào cũng không thể trốn tránh đề tài này.

“Hôm nay tôi xem Microblogging một chút, trên đó hoàn toàn là tin tức Thiên Vương trở về, rất nhiều người hỏi hận, nói rằng lúc ấy không cướp được vé xem biểu diễn là tiếc nuối lớn nhất.” Người chủ trì nói. “Thật ra cũng không gât cô, tôi là người hâm mộ của Uranus, xem lại phút biểu diễn đó của hai người, lúc đó tôi đang ở nhà, cũng thật sự muốn nhảy lên từ trên ghế, thật quá hoàn mỹ, quá ấn ý.”

Cô lặng lẽ nghe người chủ trì nói xong, cười cười. “Cảm ơn.”

“Summer, thật ra thì mọi người cũng biết, Uranus luôn đặc biệt chăm sóc cô, hai người cùng nhau quay phim, trong bài hát mới của cô, cậu ấy đảm nhiệm vai nam chính, nhờ đó bài hát ‘Chưa từng’ càng thêm phổ biến ở Châu Á. Hiện tại cậu ấy đã trở về, suy nghĩ của cô là gì?” Người chủ trì nói xong. “Summer, cô ngại vấn đề này sao?”

“...Không ngại.” Cô điều chỉnh tư thế ngồi, trên mặt là một nụ cười nhạt. “Uranus là một vị nghệ sĩ vô cùng tài hoa, trước kia, mỗi lần hợp tác cùng anh ấy, tôi cũng học hỏi được rất nhiều, hiện tại anh ấy đã trở lại, tôi nghĩ, đối với làng giải trí và tất cả người hâm mộ mà nói, đó là hạnh phúc lớn nhất rồi.”

“Như vậy, Summer, cô có thể cùng cậu ấy hợp tác lần nữa không?”

Ngón tay cầm micro của cô khẽ nắm chặt, hồi lâu sau nói. “Không rõ lắm, quyết định này được sắp xếp bởi công ty... nhưng mà anh ấy bề bộn nhiều việc, không nhất định sẽ có cơ hội.”

“Nói cũng phải, huống hồ trước mắt Uranus trở lại, cũng không xác định rõ nghề nghiệp của mình, là tiếp tục làm nghệ sĩ hay sẽ chuyển sang làm công việc khác.” Người chủ trì như có điều suy nghĩ, đột nhiên lại nói. “Summer, rất nhiều nữ nghệ sĩ cũng bày tỏ qua, Uranus là mẫu bạn trai lý tưởng của họ, như vậy, cậu ấy có phải là mẫu bạn trai lý tưởng của cô không?”

Người xem phía dưới không kìm được tiếng kinh hô, trên vẻ mặt thể hiện họ muốn biết.

Cái vấn đề này, cho tới nay, nhất là sau buổi biểu diễn ngày hôm qua của cô, là điều nhiều người cực kỳ muốn biết.

Tư Không Cảnh và Phong Hạ, là cặp đôi duy nhất mà giới nghệ sĩ và mọi người quan tâm nhiều năm như vậy.

Tất cả mọi người cho rằng hai người nhất định đã từng yêu nhau.

Tất cả mọi người hi vọng rằng bọn họ vẫn đi chung với nhau, vì không muốn bất kỳ điều gì từ bên ngoài quấy nhiễu mối quan hệ của bọn họ, nên tất cả mọi người chỉ có thể giữ điều này trong lòng mà thôi.

Xứng đối đến... căn bản không chịu được phải nhắc tới, chính là ý này.

Phong Hạ nhìn người chủ trì, mi khẽ giật giật, hồi lâu sau, mỉm cười. “Trong cảm nhận của tôi, người bạn trai lý tưởng sẽ không ở trong giới nghệ sĩ.”

Trên mặt người chủ trì có chút thất vọng. “Ừ... vậy thì Summer, xin hỏi đối với cô, tình yêu là gì?”

“Có thể có lúc không hiểu, cảm thấy thích, thì vấn đề gì đều không phải là vấn đề, bất kể đối phương có ở xung quanh mình không, chỉ cần có thể ở cạnh nhau một chút là tốt rồi, là như vậy sao?” Ánh mắt cô hơi hạ xuống, bộ dạng nói chuyện vô cùng chuyên chú. “Nhưng về sau sẽ phát hiện, hai người yêu nhau nhau, ở cùng nhau là chuyện khó khăn nhất, không chỉ cần thích, mà cần rất nhiều điều khác nữa.”

“Hơn nữa, có lúc, chuyện đã qua chỉ thuộc về quá khứ, lúc khác, sẽ có tâm trạng khác, chậm một bước... có thể đã bỏ lỡ cả đời.” Cô giương cánh môi.

Thời gian năm năm này, không phải năm ngày.

Anh không ở bên cạnh em, anh làm gì, anh thấy cái gì, anh gặp hạng người nào, đều không liên quan đến em, mà em và anh cũng như vậy.

Năm năm có thể thay đổi bao nhiêu điều?

Có thể thay đổi một người, có thể thay đổi một đoạn tình cảm, có thể thay đổi rất nhiều, rất nhiều điều.

Em chỉ tiếc, khoảng trống năm năm này, luôn chân thật tồn tại trong sinh mệnh hai ta.

...

Tư Không Cảnh ngồi trong xe, lẳng lặng nhìn cô gái trẻ tuổi đang nói chuyện trên màn hình.

Chương trình kết thúc, anh tự tay đóng màn hình, lái xe tới bên cạnh tòa nhà truyền hình lớn.

Một lát sau, một thân hình nhỏ bước ra ngoài.

Anh nhìn cô đến gần, đưa tay bật đèn xe.

Cô vừa ngẩng đầu nhìn thấy đèn xe, cũng nhìn thấy anh, bước chân khẽ dừng một chút, lại nhanh chóng khôi phục, bước lại gần xe anh.

“Anh cũng đến đây à.” Cô thoải mái cất tiếng chào hỏi.

Một tay anh cầm lái, ánh mắt rơi lên khuôn mặt cô. “Buổi tối có thời gian không?”

Cô ngẩn ra, nhìn đồng hồ trên tay một chút, liền ngẩng đầu nhìn anh, bình tĩnh lắc đầu. “Buổi tối em có việc.”

Tư Không Cảnh vẫn luôn nhìn về mặt cô, nhìn cô nói chuyện không có chút rung động nào, thậm chí bộ dạng còn mang chút lạnh lùng.

“Vậy em đi trước.” Hình như cô không có thời gian, cũng không nhìn anh lâu, chỉ vẫy tay với anh. “Hẹn gặp lại.”

Cô xoay người rời đi.

Lúc này, ngoài cửa lớn, có một chiếc xe khác tiến lên, anh ngồi trong xe không nhúc nhích, nhìn cô bước nhanh về phía chiếc xe đó, trên mặt là một nụ cười dịu dàng, không lưng nói chuyện vui vẻ với người trong xe mấy câu, liền ngồi vào trong xe.

Anh không nhìn rõ tài xế là ai, lại có thể nhìn qua hình dáng mà đoán, đó là một người đàn ông.

Sắc trời dần tối, trên gương mặt tuấn mĩ của anh, đáy mắt giống như ánh trời chiều.

Tối tăm, không có ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Sau khi Phong Hạ lên xe, liền gọi điện thoại cho Mục Hi, nói cho anh biết cô sẽ nhận bộ phim này.

Cũng chính là bộ phim *Tư Không Cảnh* làm nhà sản xuất.

Cô cho mình một lý do để nghe theo.

___ Cô luôn khiến mình thực tế, cũng hầu như muốn tin vào bản thân mình, lúc này cô xác thực đang đối mặt với hết thảy, không hề bị lay động.

Bất kể anh có trở lại cuộc sống của chính mình hay không, cuộc đời của cô cũng không thay đổi.

Công việc, cuộc sống, tình cảm, cũng sẽ không có bất kỳ sự thay đổi nào.

Sắc trời dần tối, xe vững vàng vượt qua chiếc xe phía trước.

Cô cúp điện thoại, lặng lẽ nhìn sắc trời dần âm đạm.

Ánh chiều tà, giống như mới tách ra từ đáy mắt u ám của *Tư Không Cảnh*.

Phong Dịch đang lái xe bên cạnh, lúc này vỗ nhẹ vào cánh tay cô, cô mới quay đầu lại.

“Hạ Hạ?” Phong Dịch nhìn cô.

“Vâng.” Cô cười cười. “Anh trai.”

“Buổi tối thật sự không bận? Không có chuyện gì khác sao, toàn bộ công việc hôm nay kết thúc?” Anh dịu dàng cười. “Đã hẹn trước với em mấy ngày, nhưng vẫn sợ sẽ có chuyện gì đột xuất.”

“Người bên cạnh em đều biết công việc của em.” Cô nói. “Có liên quan đến người nhà, nên toàn bộ công việc đã được hoàn thành từ trước đó.”

“Vậy thì tốt.” Ngón tay anh nhẹ nắm tay lái. “Buổi tối anh có một hội nghị về sách nhất định phải tham gia, bây giờ chị dâu em đã mang thai hai tháng, phải cẩn thận chăm nom, cô ấy ở nhà một mình anh thật sự không yên tâm.”

Anh trai cô yêu thương chị dâu nổi tiếng, cô không nói hai lời liền gật đầu. “Yên tâm, cứ để đó em lo.”

“Ừ, trễ nhất là nửa đêm anh sẽ về.” Phong Dịch nói. “Chờ anh trở lại sẽ chờ em về nhà.”

...

Sau khi Phong Dịch chở cô về nhà thì lập tức rời đi, cô lên tầng ấn chuông cửa, liền nghe thấy tiếng trả lời hết sức dịu dàng.

“...Ah? Hạ Hạ?” Diệp Thiên Tinh mở cửa ra, vội vàng lùi về phía sau. “Mau vào đi.”

“Chị Diệp Từ.” Cô xoay người đóng cửa lại, ôm một cánh tay của Diệp Thiên Tinh. “Chị chậm một chút, tối nay anh trai đi họp, bắt em ở đây chăm sóc chị.”

“Ai, anh ấy luôn phiền phức như vậy...” Diệp Thiên Tinh lắc đầu, tuy trách cứ ông xã nhiều chuyện, nhưng trên mặt lại lộ ra nụ cười ngọt ngào. “Em không biết anh ấy mỗi ngày ở nhà, chị bị anh ấy quản đến việc chọn người đỡ đẻ cũng không được, ngay cả việc chị muốn lấy một cốc nước cũng không

cho phép.”

Phong Hạ nghe mà buồn cười. “thật ra thì anh ấy vẫn luôn cường quyền như vậy.”

“Chỉ là chị Diệp Từ. chị phải nghĩ như vậy,” Cô dí dõm cười. “Có thể được người khác nâng niu trong lòng bàn tay, ai nguyện ý thay mình chịu sóng gió? Cho nên, chị cứ yên tâm thoải mái như vậy đi, nằm trong lòng bàn tay anh ấy yên tâm cả đời, không tốt sao?”

Diệp Thiên Tinh cũng cười, ngồi xuống ghế sofa nhìn cô nói. “Hạ Hạ, em bận rộn như vậy, vẫn tới đây chăm sóc chị, thật ngại quá.”

“Người một nhà không nói hai lời.” Đắp chân lên người Diệp Thiên Tinh. “Chị ngồi yên ở đây, muốn làm gì cứ nói với em, em làm giúp chị.”

“Em ăn cơm tối chưa?” Diệp Thiên Tinh suy nghĩ một chút. “Trong lò vi sóng có thức ăn còn sót lại sau buổi trưa, hâm nóng. Hai người chúng ta ăn cùng nhau.”

Ăn cơm xong, hai người ngồi trên ghế sofa nói chuyện, đã lâu rồi Phong Hạ không đến nhà anh trai và chị dâu, vừa nói chuyện vừa nhìn chung quanh một lần, ánh mắt rơi lên vách tường thì phát ra tiếng trầm trồ.

trên bức tường là một bức họa lớn, sắc màu hết sức dịu dàng, trên bức họa là hình ảnh của anh trai và chị dâu Diệp Thiên Tinh, vẽ tương đối sinh động.

“Bức họa này là do anh trai em nhờ người vẽ xong đưa tới.” Diệp Thiên Tinh nhìn theo tầm mắt của cô, vẽ mặt dịu dàng. “Mấy ngày trước trong nhà tổng vệ sinh, chị và anh ấy chọn vài tấm hình, anh ấy liền chọn tấm này vẽ lên.”

“Tấm này có phải được chụp ở Florence không?” cô quay đầu lại.

“Ừ.” Diệp Thiên Tinh gật đầu. “Lúc đi hưởng tuần trăng mật, tấm này được chụp ở bờ sông Amaid, lúc ấy chị rất thích.”

cô không nói gì.

Diệp Thiên Tinh ý thức được không khí có chút âm đạm, nhìn lại vẻ mặt cô, lập tức nghĩ đến cái gì đó, đang cố gắng sắp xếp lại câu văn, lại thấy cô mở miệng.

“thật là đẹp.” Ngữ điệu của cô chậm rãi, giống như đang nhớ lại. “Khi đó lúc nhìn thấy ảnh ngược của ánh mặt trời lên dòng sông, em liền rung động, chị biết không, trên thế giới, cảnh vật tự nhiên hiện lên trước mắt chị, cảm giác lúc đó là đẹp nhất, không biết nên dùng ngôn từ nào để hình dung.”

“Khiến lúc đó em nghĩ, em nhất định sẽ quay lại đó, cũng với người em yêu, ngay tại buổi xế chiều, chỉ cần tình trạng sức khỏe cho phép, em sẽ còn quay lại đó.”

Đó là nơi hạnh phúc nhất cả đời này cô được bước chân tới.

Cảnh đẹp, hai người cùng với lời thề.

Giống như một giấc mơ, cô nhiều lần mơ về nó, muốn thoát khỏi cớ nào, nhưng cũng không cách nào làm được.

Lần này cô có thể chân chính thoát khỏi không?

“... Hạ Hạ, cậu ấy đã trở lại, đúng không?” Lúc này Diệp Thiên Tinh nhìn cô, mở miệng. “Chị có đọc tin tức, cậu ấy đột nhiên xuất hiện vào cuối buổi biểu diễn của em song ca với em một bài hát.”

“Vâng.” cô cầm cốc nước trên bàn.

“Hi vọng em không cảm thấy chị lảm chuyện.” Diệp Thiên Tinh suy nghĩ một chút. “Em là một cô gái rất tốt, không có em, có lẽ hiện tại chị sẽ không có đủ dũng khí để ở bên cạnh anh ấy, cho nên, chị thật sự hi vọng em cũng có được hạnh phúc.”

Dừng lại một chút, Diệp Thiên Tinh nói tiếp. “Ở cùng một chỗ với người mình yêu, chính là điều hạnh phúc nhất trên thế giới.”

cô uống hết nước, đặt chiếc cốc lại trên bàn, lộ ra nụ cười nhẹ. “Cho nên, nếu như không yêu, thì không nên ở cạnh nhau, có đúng không?”

Diệp Thiên Tinh ngắt ra.

cô cũng không nói tiếp, lúc này từ từ trượt xuống từ ghế sofa, nhẹ nhàng đến gần bụng của Diệp Thiên Tinh, cười tủm tỉm nói. “Bảo bảo, cô của nhóc đến thăm nhóc này.”

Diệp Thiên Tinh cúi đầu nhìn cô, mặc cho cô nói chuyện với bảo bảo trong bụng mình.

Lúc này, cô không còn là Thiên Hậu vạn người mê đứng trên sân khấu, không còn là người nghệ sĩ cứng cỏi trước mặt giới truyền thông, lại càng không phải một cô gái hơn hai mươi tuổi, vì một người, mà thay đổi bản thân mình, Phong Hạ.

cô chỉ là một cô gái tầm thường, nghịch ngợm, hoạt bát, dịu dàng, trên mặt luôn lộ ra vẻ mặt như một đứa bé.

Là người cần một người hiểu mình, yêu mình, cũng có thể đủ sức mạnh để bảo vệ cô hơn bất kì ai.

Diệp Thiên Tinh nhìn một hồi, trong lòng dâng lên cảm giác thương xót, nhẹ nhàng đưa tay vuốt tóc cô.

Buổi tối hai ngày trước khi tác phẩm mới phát hành, con trai thứ hai của Đới Tông Nho và Đan Diệp sinh nhật, đêm đó, Phong Hạ vốn có việc, nhưng suy nghĩ cẩn thận một hồi, vẫn chạy tới.

Tiệc sinh nhật không mời nhiều người, mà chỉ có vài người trong nhà họ Đới gặp mặt, và mời một ít bạn bè gần gũi.

Lúc Phong Hạ chạy đến, bữa ăn tối đã được một nửa, sau khi cô vào nhà chào hỏi mọi người và xin lỗi, nhìn quanh bốn phía, cũng không thấy người mà cô vốn tưởng rằng sẽ xuất hiện ở đây.

Từ đầu đã chuẩn bị xong tâm lý, bây giờ lại giống như bị đánh vào một quyền.

“Cậu bạn nhỏ, sinh nhật vui vẻ.” Lúc này cô đặt một mô hình ô tô đồ chơi lớn lên bàn trà, đi tới bên cạnh Đới Nhị Bàn, hôn lên cái má phúng phính đáng yêu của cậu nhóc.

“nói cảm ơn đi Hạ Hạ đi.” Đới Tông Nho dịu dàng nhìn con trai.

“Cảm ơn đi Hạ Hạ.” Đới Nhị Bàn giơ bàn tay nhỏ bé, cười khanh khách với cô.

“Hạ Hạ, lại đây, những người này ăn quá nhanh, may mà mình là bạn tốt giữ lại một bàn cho cậu.” Đan Diệp bung ra từ trong bếp một cái mâm với các món ăn ra ngoài, kêu cô ngồi xuống.

Cô ngồi xuống ghế, nhìn những món ăn hợp khẩu vị mình, không nhịn được nói đùa một câu. “Một bàn thức ăn này nói chừng không hợp với Đới Nhị Bàn, ngược lại hợp với khẩu vị của mình, mấy ngày nữa là sinh nhật mình, bàn ăn này tốt lắm.”

Về mặt những người khác trên bàn ăn mơ hồ nở nụ cười. Mặt Đới Tông Nho không biến sắc, sau khi liếc mắt nhìn Đan Diệp, nghiêng đầu nhìn về phía công lớn.

“Đi Hạ Hạ, đi đoán thử xem, thức ăn hôm nay là do ai làm?” Đới Tiểu bàn nghiêng đầu hỏi.

“Chắc chắn không phải là mẹ cháu.” Cô gấp rau, ném thử một miếng, vui vẻ gật đầu. “Theo lẽ thường chắc là tay nghề của ba cháu rồi.”

“Sai.” Đới Tiểu Bàn nghiêm túc nói. “Đi Hạ Hạ, những món ăn này là do chú Tư Không tự mình làm đó, hôm nay ba cháu có một cuộc phẫu thuật khẩn cấp, không kịp về nhà nấu ăn, cho nên chú Tư Không đã giúp một tay.”

Về mặt cô khẽ cứng lại.

“Ba.” Lúc này Đới Tiểu bàn nghiêng đầu nhìn sang Đới Tông Nho. “Chú Tư Không thật đáng thương, làm nhiều món ăn như vậy, một chút không ăn, đã phải đi làm việc rồi.”

Về mặt Đới Tông Nho nghiêm túc. “Ừ, ba có giữ lại một chút thức ăn cho chú Tư Không, lát nữa đưa cho chú ấy là được rồi.”

“Đi Hạ Hạ.” Đới Tiểu Bàn đưa mắt nhìn về phía cô, mắt to nháy nháy. “Đi có thể đưa thức ăn cho chú Tư Không được không?”

Cô hạ tròng mắt, hồi lâu sau đặt đĩa xuống đứng dậy, gật đầu.

...

Nhẹ gõ lên cửa hai tiếng, liền nghe thấy tiếng trả lời nhàn nhạt trong phòng.

một tay cô bung mâm, một tay cầm nắm cửa, mở cửa,

Trong thư phòng, Tư không Cảnh đang ngồi trên ghế, trước mặt là bàn máy tính và một đồng tài liệu.

Anh ngẩng đầu nhìn cô đi vào, chỉ thần nhiên gật đầu với cô một cái, đưa tay sửa lại một chút, dọn một chỗ trên bàn để cô dễ dàng đặt mâm xuống.

cô đi tới cạnh bàn, đặt mâm xuống: “Mới hâm nóng qua, là anh Đới và Diệp Diệp nhờ em đưa vào.”

“Cảm ơn.” Anh gật đầu.

cô khẽ giương môi, lễ phép,

Mới đi được hai bước, anh ở sau lưng mở miệng: “Ngày mai vào tổ, em đã xem qua kịch bản bộ “Thanh Sắc” chưa?”

“Xem rồi.” cô đưa lưng về phía anh, nói chuyện công việc “kịch bản không tệ.”

Thân thể anh tựa ra sau ghế ngồi, không nhanh không chậm nói: “Nếu có ý kiến gì với kịch bản đó, có thể trực tiếp nói cho anh biết.”

“Đây là bộ phim anh đóng vai trò là đạo diễn sau khi về nước, hơn nữa đồng thời đảm nhiệm là nhà sản xuất và đạo diễn, tất nhiên không thể chuẩn bị đầy đủ.”

thì ra đạo diễn bộ phim là anh.

Ngón tay cô khẽ giật: “Em lại cho rằng không phải như vậy, ở Hollywood anh cũng từng làm đạo diễn, sau khi về nước đối mặt với những khó khăn của phim truyền hình, đó không hẳn là vấn đề.”

“Đồ ăn hợp khẩu vị không?” Sau khi im lặng một chút, thân thể anh tiến lên phía trước, đưa tay cầm chiếc đĩa: “Mấy năm ở nước ngoài điều tự mình nấu ăn, một thời gian dài, nên hương vị có ngon hơn một chút.”

cô vẫn không xoay người lại, giọng nói có phần lạnh nhạt: “Còn chưa thử qua... chẳng qua hiện tại khẩu vị của em thay đổi, không thích ăn lắm”

Anh chờ cô nói xong, cũng không nóng nảy: “Ừ, trước kia thích ăn cay, có lẽ về sau thích ăn ngọt, cho nên, trước kia thích không có nghĩa hiện tại cũng thích, trước kia ghét không có nghĩa là hiện tại không thích là đạo lý này đúng không?”

“Trước kia anh thích một cô gái chỉ là một chú mèo nhỏ, nhẹ nhàng linh hoạt, có thể hiện tại thay đổi, thích người phụ nữ phần son dày đặc.”

Anh ăn vài miếng, đôi môi mỏng trên khuôn mặt anh tuấn khẽ mỉm: “Con người thì sẽ thay đổi, tự bản thân thay đổi, tâm tình cũng đổi khác, theo đạo lý đó, chính là như vậy, có đúng không?”

cô nghe được, sắc mặt càng thêm lạnh, vươn tay cầm nắm đấm cửa, muốn rời đi.

Anh đặt đĩa xuống, đẩy ghế ra, đi tới bên cạnh cô.

Bởi vì cô đưa lưng về phía anh không quay đầu lại, anh đi tới bên cạnh, nhìn gò má của cô, giọng nói lạnh nhạt: “Buổi chiều, người đàn ông đến đón em là Lâu Dịch đúng không?”

“Nếu như không phải cậu ấy thì là ai? Mấy năm nay anh không ở trong nước, cũng không hiểu rõ làng giải trí ở đây, những người mới liên tiếp ra mắt, thổi phồng lên thành nghệ sĩ năm xuất sắc nhất, đều không biết rõ ràng”. Anh bắt chéo hai chân, dựa người vào tủ, nhìn cô: “Cũng không biết mẫu người em thích có thay đổi không? Người tươi trẻ như ánh mặt trời? Người đàn ông đẹp trai? Hay chỉ lướt qua rồi dừng lại?”

một đoạn văn dài lại chứa ý tứ khác nhau, trong ánh sáng nhẹ, giọng nói từ tốn của anh càng thêm bất đồng, lúc này cô nghiêng người sang, nhìn anh: “Em cho rằng, thật ra những điều này cũng không liên quan đến anh”

Về mặt cô tỉnh táo, ánh mắt bình tĩnh: “Những năm này, em nói chuyện tình yêu với ai, thích ai, người trong hay ngoài vòng giải trí, đều không liên quan đến anh”.

“Ex là ex, mà không phải là now”. cô nói giọng điệu càng thêm trầm ổn: “Giống như anh nói, có lẽ trước đây em thích mẫu người giống như anh vậy, hiện tại cũng không nhất định phải như thế, anh ở nước ngoài nhiều năm, nghe rất nhiều tư tưởng của người phương Tây, nên rõ ràng biết quan niệm của bọn họ, nếu như lập gia đình trước, như vậy sự tự do về mặt tình cảm có sự thay đổi rất lớn.”

Ánh mắt anh khẽ nheo lại, nhìn cô bình tĩnh nói

“Cho nên, một người cũng không cần thiết luôn giữ mình tuân theo, luôn dây dưa với một người mãi không thả, đúng không?” cô nói xong, cười với anh một tiếng, vừa muốn đưa tay mở cửa nhưng cửa lại được mở ra từ bên ngoài.

Đôi Thạch thò nửa cái đầu vào trong phòng, nhìn bọn họ: “Di Hạ Hạ, chú Tư không, bây giờ là lúc hát bài sinh nhật cho Nhị Bàn cắt bánh, ba nói con đi gọi hai người.”

“Được, con chờ một chút.”

không đợi Phong Hạ nói chuyện, Tư không Cảnh đã trả lời, âm thanh khe khẽ như đầu đọc: “Tiểu Bàn, bây giờ con có thể quay đầu và đóng cửa không?”

Đôi Trạch không nói hai lời, khép cửa lại.

“Anh...”

Thân thể cô không nhúc nhích, cánh tay lại đột nhiên bị anh giữ chặt, kéo lại gần.

“Tốt nhất em nên nói thật...” Lực anh dùng vừa phải nhưng lại không dễ thoát ra, anh cúi đầu, đến gần môi cô, nóng bỏng cọ xát: “Ngày đó, người đón em là ai?”

cô tròn to hai mắt, chau mày lập tức muốn lui ra.

Anh không chế cánh tay cô, cũng không đợi cô trả lời, môi mỏng liền dùng sức hôn lên môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Đó gần như là cảm giác của sự hủy diệt.

Đã lâu, run rẩy, nồng nàn, xa lạ, cự tuyệt, tiếp nhận... Vào thời khắc rằng và môi tương giao, khó có thể dùng cảm giác nào để hình dung.

Phong Hạ chỉ cảm thấy bên tai như có sét đánh, vào thời khắc này lý trí và tình cảm dùng sức mạnh lớn nhất đụng vào nhau, vỡ vụn.

Mà người hôn cô, là Tư Không Cảnh, nhưng cũng không phải.

Tư Không Cảnh luôn biết lúc nào nên tiến lúc nào nên lui, sẽ không tiết lộ bất kỳ tình cảm nào của chính mình.

Tư Không Cảnh luôn dùng thái độ lạnh lùng mà cô không cách nào so sánh đi đối mặt tất cả... bao gồm cả lúc đối mặt với tình cảm của hai người.

Cho nên, lúc này, tâm tình anh sao lại giống như rất kịch liệt, hành động không chút nhẹ nhàng với cô?

Thái độ giữa răng môi không phải là hôn, mà giống như cắn.

Cô nhìn khuôn mặt anh gần trong gang tấc.

Thời gian năm năm, bọn họ lại lần nữa không có khoảng cách.

Sau mấy giây hít thở không thông, không chờ cô đẩy anh ra, anh cũng đã buông cô ra.

“Xin lỗi.” Nâng khuôn mặt anh tuấn của mình lên, tức giận vừa rồi đã không thấy tung tích, chỉ có ánh đèn rơi xuống cạnh bóng tối.

Cô đứng tại chỗ, không nhúc nhích chờ tay anh rời đi.

Không nói gì với nhau, không khí trong phòng yên lặng đến kỳ quái, dần dần về mặt cô khôi phục lại như trước.

“Hôm đó, người đến đón em là anh trai em.” Lúc này cô khẽ nghiêng người. “Em cho là anh biết, cũng không đại biểu anh có liên quan gì tới em.”

“Em không cần bất kỳ ai quản chế, cũng không cần bất kỳ ai đến nói cho em biết mình phải làm gì.” Tay cô cầm lấy nắm cửa, trước khi mở cửa thì quay đầu lại nhìn anh một cái.

Liếc mắt không chút quyến luyến.

“Anh sẽ không miễn cưỡng em, đúng không?”

Cô nói xong, quay người rời đi.

Cho dù em hiểu rõ, trên đời này, không ai có thể tiến vào cuộc đời em như anh một lần nữa.

Nhưng nếu như em không mở thế giới của em ra với anh... anh cũng không có cách nào để vào.

Cho nên, Tư Không, đừng miễn cưỡng em.

...

“Cạch, cạch” cửa thư phòng từ từ khép lại.

Tư Không Cảnh đứng tại chỗ, nghe Phong Hạ nói xin lỗi với Tiểu bàn, âm thanh cô tạm biệt Đan Diệp và Đới Tông Nho, ngoài cửa sổ không lâu sau cũng nghe thấy tiếng cửa chính mở ra rồi khép lại.

Anh đứng một hồi, lại ngồi xuống lần nữa, đưa tay vuốt mi tâm.

Anh nên cảm thấy may mắn, vừa lúc rồi anh hôn cô, ít nhất cô vẫn không chống đối anh.

Nhưng anh có thể hiểu, cảm xúc cô đối với anh, đa phần là ảo não, còn một phần nhỏ là không hề chút lay động.

Ít nhất, bất kể là phần nào, cũng không phải là yêu, hay hận, không phải loại cảm xúc này thì có thể bồi dưỡng trong đó một loại cảm xúc khác.

Lúc này cửa thư phòng mở ra, Đới Tông Nho từ từ đi vào, tự tay khép cửa lại.

“Tư không.” Đới Tông Nho đi tới trước bàn đọc sách, ý vị sâu xa nhìn anh, giọng điệu nhẹ nhàng: “Cậu vừa làm gì vậy? lại có thể khiến người ta tức giận bỏ đi?”

“Trước kia lúc học ở trường, bọn họ đều nói trên mặt mình luôn là vẻ thuần lương vô hại, lại giỏi nhất đâm sau lưng người khác, thật ra thì họ sai rồi, chỉ có mình biết cậu là người có thể phát huy mọi sở trường đến mức tận cùng.”

Đới Tông Nho thấy anh không nói lời nào, nụ cười lại càng thêm rạng rỡ: “Ài, mình vốn cho là lần trở lại này cậu đã chuẩn bị sẵn sàng mọi chuyện, thật sự không nghĩ tới, cô ấy đến cơm cũng không ăn đã bỏ đi, mình vẫn còn đang suy nghĩ có nên trực tiếp giữ lại một phòng khách cho hai người”

Anh đưa tay đang vuốt mi tâm xuống, nhếch miệng nở một nụ cười khổ: “Cậu muốn mình giải thích thế nào?... Mình thật sự bị cô ấy làm cho tức giận đến điên rồi.”

Nhìn cô bình tĩnh như vậy đối diện với chính mình, lời nói chất vấn, nhìn cô đối mặt với chính mình không chút lay động, giống như đang nhìn một người xa lạ, nhìn cô nói anh không liên quan đến việc cô qua lại với người đàn ông khác.

Nếu như nói anh rời đi năm năm, đánh cược hoàn toàn vào sự tự tin của chính mình và tình thế bất buộc cô.

Vậy thì mãi đến giờ phút này, anh mới bắt đầu cảm thấy sợ hãi vô cùng.

cô nói với anh, anh không nên miễn cưỡng cô.

Cho nên, Tư không Cảnh, nếu như lời cô ấy nói là thật, vậy thì mày không còn có cơ hội được bước vào thế giới của cô ấy nữa rồi, mày nên làm gì bây giờ?

“thật ra mình rất tò mò, bình thường nhìn cô ấy ở cùng với Diệp Diệp, bộ dạng không có chút công kích.” Đới Tông Nho suy tư chút lát, nhướng mày.

“Cậu không phải đã rõ ràng rồi sao.” Anh rút một điều thuốc ra, sau khi đốt thì đưa tới gần môi. “một khi cô ấy đã nhận định chuyện gì, chỉ biết làm theo ý như nguyên tắc của chính mình, dù biết vậy là sai.”

“Mình thấy cô ấy là một người có chấp.” Đới Tông Nho đưa gạt tàn cho anh. Trong tất cả mọi chuyện, khó khăn nhất là bồi dưỡng tình cảm... Chi là, cậu không hiểu rõ lắm, mình cũng coi như là người đi trước, lúc ấy có thủ đoạn nào chưa dùng qua? Mình đã dùng sáu năm, mặt mũi và tôn nghiêm sớm đã vứt lên mặt đất, cho đến khi Tiểu Bàn ra đòi mối bồi dưỡng cho tình cảm của mình và Diệp Diệp trở nên không tỳ vết...cho nên, từ từ thôi.”

“Ừ.” Anh khẽ hạ tròng mắt, đưa tay bóp chặt điều thuốc.

**

‘Thanh Sắc’.

Đây là bộ phim rất nhiều vai diễn.

Cũng là bộ đầu tiên Tư không Cảnh xuất hiện với vai trò là đạo diễn từ lúc về nước.

Vai nữ chính do Phong Hạ đảm nhiệm.

Nam chính do nam nghệ sĩ mới nổi tên Mộc Hòa đảm nhiệm.

Là bộ phim tình cảm mong đợi nhất trong năm nay, chỉ là một hình thức khai máy, cũng làm cho hiện trường có chút mất trật tự.

Điểm nóng chủ yếu, tất nhiên là sự trở về của Tư không Cảnh.

Mà một chút chủ đề đáng nhắc đến, vì lúc này Lâu Dịch đang phát triển lĩnh vực âm nhạc, Mộc Hòa đã dần dần trở thành Tiểu Thiên Vương mới trong làm phim điện ảnh và truyền hình.

Trong đoàn làm phim, có Thiên Vương cũ và Tiểu Thiên Vương mới, cũng có cặp đôi từng có scandal yêu nhau.

Đề tài ở khắp nơi.

Tất cả được chuẩn bị sẵn sàng, tất cả diễn viên đã vào tổ, khai máy.

Sau khi vào tổ, Phong Hạ theo thứ tự nhất định hết tạo hình, thuận lợi hoàn thành hình ảnh nhân vật nữ chính thì đi vào phòng chụp ảnh.

Tầm mắt đảo qua, liền nhìn thấy Tư không đang nắm kịch bản thảo luận với những nhân viên khác về việc tạo dựng bối cảnh ở cách đó không xa.

Hình như nhận thấy được tầm mắt của cô, anh nghiêng mặt sang bên vừa lúc chống lại ánh mắt của cô.

Bốn mắt nhìn nhau, đều không hề có chút gọn sóng.

Giống như chuyện lúc trước xảy ra ở nhà Đới Tông Nho, căn bản chưa từng xảy ra.

Anh chỉ thản nhiên nhìn cô một cái, liền tiếp tục nói chuyện với người bên cạnh, cô cũng khẽ gật đầu với anh, đi về phía bên kia.

Năm năm trước, cô là nữ chính, ở trước mặt mọi người nhìn anh với ánh mắt thâm tình.

Năm năm sau, cô vẫn là nữ chính, nhưng anh lúc mình một cái, biến thành đạo diễn, trở thành một người khác.

cô lúc đầu, ném đi nhưng suy nghĩ phức tạp, đi tới chỗ nghỉ ngơi đợi tới lúc khai máy, vừa mới nghiêng người nói mấy câu với trợ lý. Liền nhìn thấy có vài cô gái trẻ đang vây quanh một người, toàn bộ cùng cười ngả nghiêng.

“Có gì buồn cười sao?” Người bị những cô gái đó vây quanh từ từ đi ra, khuôn mặt trẻ tuổi anh tuần treo lên một nụ cười lưu manh. “Không phải chỉ ít đi một chữ sao? Tư tưởng của mấy người sao lại đen tối như vậy?”

Nói xong, những cô gái đó lại cười càng vui vẻ hơn, ánh mắt nhìn anh ta đều hết sức nóng bỏng.

Lúc này trong studio vang lên tiếng bàn luận xôn xao, các diễn viên và trợ lý, nhất là những cô gái trẻ, khó có thể nói lên kích động trong lòng.

“Mộc Hòa thật là đẹp trai!” Một trợ lý nhỏ ở bên cạnh thờ dãi.

“Đúng vậy, thật sự rất đẹp trai, mà cũng rất dễ nói chuyện.” Dừng một chút, người đó lại đề thấp âm thanh. “Thật ra thì bộ dạng của tư Không Cảnh cũng rất đẹp trai, nhưng mình cảm thấy anh ấy khó tiếp cận hơn.”

“Ài, đó là cấp bậc của nam thần, cậu đừng suy nghĩ lung tung, có thể nhìn thấy đã là không tệ rồi.”

Phong Hạ trước nay chưa từng có hứng thú với Mộc Hòa, lúc này nghe bên cạnh nói xong, thản nhiên thu hồi tầm mắt, cầm cốc nước lên uống.

“Summer.” Cô vừa uống được hai ngụm đã nghe thấy có người ở trước mặt gọi mình.

Đặt chén nước xuống, vừa ngẩng đầu, chính là Mộc Hòa, lúc này còn bị rất nhiều cô gái nhiệt liệt vây quanh, lúc này lại đang đứng trước mặt cô.

“Ngưỡng mộ đã lâu, thật vui khi được hợp tác với cô.” Mộc Hòa thoải mái cười với cô, trong giọng nói có chút tùy ý.

Không đợi cô nói chuyện, đối phương lại đưa tay khẽ đặt lên ngực trái, làm một loạt cô gái mê đảo, lễ độ thanh nhã.

“Cũng vậy, mong đợi lần hợp tác lần này của chúng ta.” Cô không đưa tay, cũng không đứng dậy, chỉ ngồi tại chỗ cười nhạt.

Mộc Hòa thấy cô không nhúc nhích, vẻ mặt lạnh lùng, đáy mắt thoáng hiện lên vẻ kinh dị nhân nhật, lúc này đột nhiên xoay người, đi về phía mấy diễn viên cách đó không xa đùa giỡn kêu Tư Không Cảnh một tiếng. “Đạo diễn.”

Phong Hạ thấy vậy thì ngẩn ra, kể cả đoàn làm phim và những người khác cũng phải giật mình.

“Đạo diễn, lúc trước gặp nhau em quên nói, cảm ơn anh đã chọn nữ chính cho em.” Hai chân Mộc Hòa bắt chéo, giọng nói cọt nả. “Mặc dù em biết cô nữ chính này là người từng có scandal với anh, nhưng em cảm thấy anh cũng không ngại việc bây giờ em đóng phim với cô ấy đâu.”

Mọi người trong đoàn làm phim vừa mới khiếp sợ, biến thành cực kỳ hưng phấn, không thể kiềm chế mà thì thầm vào tai nhau.

Phải biết, trước kia, ở chỗ của Tư Không Cảnh, tuyệt đối không có người nào được gọi tên anh.

Nghe nói, Mộc Hòa còn có liên quan đến xã hội đen, thời gian cậu ta quảng bá tương đối ngắn, nhưng lại lên được đỉnh vinh quang, bởi vì cách nói phóng túng của cậu ta đắc tội với không ít người, tin tức thành danh không ngừng, tin về việc cậu ta đánh nhau hút thuốc phiện cũng không ít, nhưng vì thế lực phía sau quá chắc chắn, không ai dám lên tiếng, chỉ có thể tìm mọi cách để bỏ qua.

Mà bây giờ, cậu ta lại dám trực tiếp khích trực tiếp thần tượng trong lòng tất cả mọi người, Tư Không Cảnh.

Phong Hạ nhìn về mặt cọt nả của Mộc Hòa, chân mày nhíu lại, vẻ mặt hơi phức tạp nhìn về phía Tư Không Cảnh.

Nét mặt Tư Không Cảnh không bất kỳ biến hóa nào, chỉ đặt kịch bản trong tay xuống, sắc mặt bình thản hỏi nhân viên đang làm việc bên cạnh. “Cậu ta là ai?”

Toàn bộ đoàn làm phim phát ra tiếng cười trầm thấp.

“Là người đảm nhiệm vai nam chính.” Nhân viên nén cười trả lời Tư Không Cảnh.

“A.” Tư Không Cảnh vỗ đầu, mới nhìn lại Mộc Hòa. “Xin lỗi, lúc nãy nhất định là lúc đọc kịch bản, lại cho rằng trong nước cũng không có nam diễn viên nào xuất sắc, nên mới để nhân viên đi tìm, bây giờ nhìn lại, quyết định này có vẻ không chính xác.”

Mặt Mộc Hòa hơi xám lại.

“...Cho nên, có vấn đề gì không?” Ánh mắt tư Không Cảnh thân nhiên rơi lên mặt Mộc Hòa.

Sắc mặt anh trầm tĩnh, nói chuyện lại có cảm giác bị áp bức, Mộc Hòa lúc này vừa định vênh mặt với anh liền sụp đổ.

Thấy Mộc Hòa không nói lời nào, ánh mắt của anh cũng không đặt trên mặt đối phương lâu, lập tức xoay người đi lên phía trước.

“Tôi có vấn đề muốn nói.” Mộc Hòa khoanh tay, huyệt sáo, lại đột nhiên nói. “Đạo diễn, tôi muốn hỏi, phim này có cảnh nóng không? Tôi quên trong kịch bản rốt cuộc có hay không rồi, nếu như không có, tôi có thể xin cho thêm vài cảnh nóng vào không?”

Bước chân Tư Không Cảnh khẽ khựng lại.

Ánh mắt Phong Hạ nhìn Mộc Hòa có chút chán ghét, lúc này vừa định lên tiếng nói với cậu ta một câu, ai ngờ Tư Không Cảnh lại phản ứng nhanh hơn.

“Cậu muốn thêm, có thể.” Tư Không Cảnh nghiêng nửa người sang, nhẹ nhàng nói. “Vai nam chính không có cảnh thân mật với vai nữ chính, vì vậy, muốn thêm thì có thể thêm cùng nữ phụ.”

Phong Hạ vừa nín thở một hơi, lúc này lại không nhịn được nghiêng mặt sang, giương cánh môi lên.

Nữ phụ của bộ phim này, vì đề phù hợp với đề tài bộ phim... là một nữ diễn viên lớn tuổi, diện mạo cũng không tốt cho lắm.

Vị nữ phụ vừa nghe mình được nhắc đến, ánh mắt nhìn Mộc Hòa như sắp bắn ra trái tim.

Tất cả mọi người thấp giọng cười nhẹ.

Một kịch nhẹ nhàng cuối cùng của Tư Không Cảnh, làm cho đối phương không nói được gì, Mộc Hòa không nuốt nổi cục tức này, lại không biết phản kích thế nào, mặt lạnh phát tay áo rời đi.

“Tôi vừa xem qua một chút, kịch bản có nhiều chỗ có vấn đề.” Chờ cậu ta rời khỏi studio, Tư Không Cảnh lại nói. “Tất cả diễn viên tập trung, hôm nay khai máy, trước tiên phải chỉnh sửa qua kịch bản một lần nữa.”

...

Phòng nghỉ ngơi.

Phong Hạ nhìn kịch bản trong tay, nghe lời nói trầm thấp bên tai, đưa tay nhẹ day day huyệt thái dương.

Mấy năm Tư Không Cảnh rời đi, điều từ đầu đến cuối không có bất kỳ thay đổi nào, chính là thái độ làm việc cẩn thận tỉ mỉ và nghiêm khắc.

Buổi thảo luận kịch bản được tiến hành từ xế chiều đến bây giờ là mười giờ tối, những diễn viên khác cuối cùng cũng kết thúc rời đi, trong phòng nghỉ chỉ có hai người họ.

Ở một chỗ như vậy, bởi vì đang trong lúc làm việc, cũng có lẽ vì thái độ trong công việc của anh, điều đó không để cô suy nghĩ nhiều hơn, chỉ thuần túy là diễn viên và đạo diễn ở cùng nhau, trao đổi về nội dung kịch bản.

Hai người đã từng yêu nhau nóng bỏng kịch liệt như vậy, hiện tại lại bình tĩnh ngồi đối mặt với nhau bàn chuyện công việc.

Cuộc đời đúng là như một giấc mơ.

“Xin lỗi, anh có điện thoại.” Thảo luận đến gần nửa đêm, anh thân nhiên liếc nhìn cô, cầm điện thoại ra ngoài cửa.

Chờ anh rời khỏi phòng nghỉ, thần kinh cô vẫn luôn căng thẳng không dễ gì được thả lỏng, nằm lên bàn.

Suốt mấy đêm liên tiếp đọc kịch bản, cô thả lỏng người, cơn buồn ngủ mãnh liệt ập đến, gối lên cánh tay, liền cảm thấy buồn ngủ.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, bỗng nhiên cảm giác có gì đó mềm mại phủ lên người mình, tay cô khẽ giật giật, mở mắt.

Trên lưng cô là chiếc áo khoác của Tư Không Cảnh, còn tay anh thì đang dừng trên không trung.

“Cảm ơn.” Cô ngồi dậy từ trên bàn, lễ phép cười với anh.

Anh vẫn thản nhiên như thường, đặt áo khoác lên khuỷu tay, một lần nữa trở về vị trí của mình ngồi xuống, lấy một điếu thuốc ra.

“Em để ý không?” Anh cầm điếu thuốc trong tay, hỏi cô.

Trong lòng cô vừa động, chỉ thản nhiên lắc đầu.

Anh châm thuốc, điều chỉnh tư thế, không để khói bay về phía cô.

Cô lẳng lặng nhìn, không nói chuyện.

Tư thế anh hút thuốc, cho tới giờ vẫn luôn rất đẹp, có lẽ trước kia lúc ở cùng cô, cô không có cơ hội thấy anh hút thuốc, hôm nay nhìn thấy một lần nữa, cô lại cảm thấy anh hút thuốc là cực kỳ xấu.

Hơn nữa tư thế hút thuốc của anh, mơ hồ có chút cô đơn.

“Ngày mai là sinh nhật em.” Anh bỏ tàn thuốc vào gạt tàn.

“Ừ.” Cô nhẹ ho khan.

“Tính làm thế nào?” Anh nhìn cô, bình tĩnh hỏi.

“Cùng Lâu Dịch, Trương Nghi tổ chức, hai người đó giúp em tổ chức một party nhỏ.” Cô trả lời.

Con mắt anh sắc lạnh, nhìn vào trong đó, không thấy rõ ánh sáng hay bóng tối.

Yên lặng hồi lâu, anh dập tắt điếu thuốc, mở kịch bản ra một lần nữa. “Ừ, đi chơi vui vẻ.”

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Tư Không Cảnh nói xong năm chữ này, liền không nói lời dư thừa nào khác, chỉ cúi đầu tiếp tục tiến hành sửa đổi kịch bản.

Phong Hạ nhìn về mặt trầm tĩnh của anh, trong lòng nhất thời cảm thấy, từ sau khi trở lại, có một loại cảm giác không rõ từ anh bất ngờ xông tới. May mắn, chỉ mấy câu đối thoại như vậy, cũng làm cho cơn buồn ngủ của cô biến mất theo, liền cầm bút lên sửa lại đoạn kịch bản còn chưa xong.

Hai người gần như lần đến nửa đêm mới hoàn thành những phần không hợp lý trong kịch bản còn về những ý kiến được thống nhất, Tư Không Cảnh dùng laptop sửa đổi lại lời thoại được chia, bắt đầu sửa lại kịch bản.

Lúc rời khỏi phòng nghỉ, đã là hai giờ đêm, đèn đường u ám, anh đi được vài bước, khẽ gật đầu với cô, nhỏ giọng mở miệng. “Sinh nhật vui vẻ.”

Cô nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt rơi lên gương mặt anh, yên lặng.

Qua nửa đêm, hôm nay là một ngày mới, là ngày thứ nhất trong sinh nhật cô tròn hai mươi sáu tuổi.

Mà anh, người mà cô từng yêu, hôm nay trở về, vào ngày hôm nay, là người đầu tiên nói với cô lời chúc sinh nhật vui vẻ.

“Cảm ơn.” Hồi lâu sau, cô cong khóe môi, cười với anh. . . Ngày hôm sau, ‘Thanh sắc’ chính thức khai máy.

Mấy năm này, trong thời gian Phong Hạ lấn sân sang lĩnh vực âm nhạc, cũng có đóng qua mấy bộ phim truyền hình và điện ảnh, tư cách và kỹ năng của cô đều không có trong phạm vi lo lắng. Cô có thể hoàn thành xuất sắc những phần diễn của mình, nhìn qua, trong đoàn làm phim, những vai diễn do Tư Không Cảnh tuyển, mọi người đều hợp tác với nhau rất vui vẻ. Chỉ trừ người thủ vai nam chính bộ phim *Mộc Hòa*, tên được các cô gái điên cuồng theo đuổi, trong mắt cô cậu ta không có một tài năng nào.

“Cát.”

Chỉ nghe lúc này, Tư Không cảnh ngồi sau máy quay, trầm thấp hô một tiếng, đứng lên.

Cả cô và Mộc Hòa đều dừng động tác, về mặt cô rất bất đắc dĩ, mà về mặt của Mộc Hòa lại vô cùng khó coi.

Từ Lúc khai máy tới giờ, Mộc Hòa bị Ng gần như tới ba mươi lần, trong lòng của toàn bộ người đoàn làm phim đều hiểu rõ kỹ năng của cậu ta hoàn toàn không tốt, lại đừng phải Tư Không Cảnh là người nghiêm khắc, càng không thể nào thuận lời vượt qua.

“Ánh mắt của cậu không thích hợp.” Tư Không Cảnh đi tới bên cạnh hai người, về mặt nhìn Mộc Hòa không chút thay đổi, nói.” Vừa rồi, tôi đã nói với cậu, tôi không muốn ánh mắt của một cương thi, thứ tôi muốn là ánh mắt của một con người.”

Đoàn làm phim đề nén tiếng cười, cô bước sang bên cạnh một bước, cũng không nhìn được mà cong môi.

Mộc Hòa nghe được, sắc mặt tái xanh, một tay nắm quyền, không nhìn được muốn phát tác.

“Một khi đoàn làm phim được thành lập, cơ hội đối diễn viên không cao, cho nên tôi mong mỗi người ở đây có thể làm được tốt nhất.” Tư Không Cảnh cao hơn Mộc Hòa một chút, ánh mắt khẽ nhìn xuống. "Nhưng nếu diễn viên đó thật sự không cho ra kết quả tôi muốn, bất kể phiền toái nhiều thế nào, tôi vẫn sẽ đòi."

"không phải anh đã từng là nghệ sĩ sao? đã từng là Thiên Vương?" Hai tay Mộc Hòa vòng quanh ngực, về mặt chăm chọc, mở miệng nói: "Anh có tư cách nào để làm đạo diễn? Lại có tư cách gì để nói như vậy với tôi?"

Cả trường quay yên lặng như tờ, gương mặt của tất cả nhân viên và những diễn viên khác đều hiện rõ vẻ không tin. Phong Hạ nghe được thì khẽ nhún mày, kim lòng không được ngừng đầu lên nhìn Tư không Cảnh, trong lòng mơ hồ có một tia lo lắng. Ai ngờ lúc này, ánh mắt anh cũng nhìn lại đây. "Phong Hạ, làm phiền." Anh không nói gì với Mộc Hòa, chỉ có lạnh nhạt nhìn về phía cô. Chỉ cái nhìn đơn giản này, cô cũng đã ngấm hiểu trong lòng.

Dưới cái nhìn soi mói của mọi người, cô đột nhiên lùi về sau mấy bước, đi qua Mộc Hòa, nhìn anh, "Xin chào, cho hỏi anh là ai?"

"không biết cô còn nhớ tôi không." Anh cũng không nhìn về mặt kính ngạc của Mộc Hòa, đi tới trước mặt cô, trên mặt khẽ nở nụ cười: "Tuần trước tôi tới đây, vì va phải cô, đã xin lỗi cô, cô còn nhớ không?"

trên mặt cô lộ vẻ nghi ngờ. "... Hình như không nhớ."

"không sao." Khuôn mặt anh tuần của anh lộ vẻ vênh vác tự nhiên, duỗi tay về phía cô. "Bắt đầu từ hôm nay cô sẽ nhớ thôi, tôi là cấp trên của cô."

Bốn lời thoại trong kịch bản, không sai một phân.

Chờ anh nói xong, toàn bộ đoàn làm phim đều vỗ tay, trên mặt lộ vẻ phấn khích.

không ai ở đây có thể ngờ rằng mình lại có cơ hội được tận mắt chứng kiến Tư không Cảnh đóng phim. Về mặt, lời thoại, anh không chút đắn đo nào diễn lại.

Hơn nữa sự ăn ý của hai người này khi thực hiện có thể vượt qua bất kỳ người nào, càng làm người khác thêm phần kinh ngạc.

"Chờ cậu có thể diễn được như tôi, lại nói những lời đó cũng chưa muộn, chỉ là... đoán chừng sẽ không bao giờ được nhìn thấy." Lúc này Tư không Cảnh xoay người nhìn Mộc Hòa, liền đi thẳng về phía máy quay.

Về mặt Mộc Hòa méo mó đến cực hạn, cắn răng, miệng nín lại hồi lâu cũng không nói được câu nào.

Mà cô đứng tại chỗ trong đầu vẫn là những hình ảnh ánh mắt anh dịu dàng, nụ cười thanh nhã nhìn thẳng vào khuôn mặt cô, không hề biến mất.

đã qua nhiều năm, anh lại lần nữa diễn với cô ở studio.

Bất kể thế nào, cô cũng không thể phủ nhận, coi như một thời gian dài trôi qua, điều vẫn luôn tồn tại, là sự ăn ý giữa hai người.

một ánh mắt, một dấu tay, một câu nói, cô có thể biết được kế tiếp nên làm thế nào.

cô biết, nụ cười lúc này khi anh nhìn cô không phải là diễn.

Mà là tình cảm chân thật anh để lộ ra.

Ngày quay phim đầu tiên kết thúc, sau công việc, cô không đi ăn tối cùng những người trong đoàn làm phim, mà là trực tiếp về khách sạn thay quần áo, mở cửa xe của trợ lý, đi tới khách sạn mà Trương Nghi và Lâu Dịch đang ở.

Tất cả chuẩn bị ổn thỏa cô cầm túi lên, đưa tay đóng cửa lại, chạm mặt Tư không Cảnh đang ra khỏi thang máy. Anh nhìn thấy cô thì dừng một bước, tiếp theo về mặt lại như thường bước ới bên cạnh cô. "Cảm ơn." đi tới trước mặt cô thì anh đột nhiên mở miệng. cô ngăn ra, ngừng đầu nhìn gương mặt anh. "Ban ngày, lúc ở studio." Anh khẽ cong môi, cúi đầu liếc mắt nhìn chiếc váy cô mới thay, không nói thêm gì nữa, liền đi qua người cô. Thang máy nhanh chóng mở ra, cô nghe thấy tiếng anh đóng cửa phòng ở sau lưng, hồi lâu sau, mới bước mấy bước vào thang máy.

Lái xe từ Studio đến nơi họp mặt cũng không xa lắm, cô vừa đi được một chút đã nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

Nhận điện, là giọng nói của cha cô, Phong Trác Luân.

"Hạ Hạ." âm thanh giống như yêu nghiệt vẫn lười biếng như cũ.

"Ba." cô đưa tay cầm điện thoại.

"Hai ngày nay còn rảnh không?" Phong Trác Luân chậm rãi nói. "Ba nhớ gần đây con đang quay phim đúng không? Buổi tối có thể về nhà một chuyến không?"

"Vâng, được, con sẽ dành chút thời gian về nhà một chuyến." Bình thường, lúc cô đang làm việc, người trong nhà sẽ không gọi điện tới, cô suy nghĩ một chút, vẫn hỏi thêm một câu. "Ba, có chuyện gì sao?"

Bên kia dừng lại một chút, truyền đến mấy tiếng cố làm ra vẻ ho khan. "A... cũng không có gì, chỉ là hai ngày này ba con có chút cảm, trong người không thoải mái, muốn gặp con một chút."

Lý do này quá gượng ép, người cha kiêu ngạo của cô khi làm nũng quả thật là đáng sợ, cô hoàn toàn không hiểu, muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn thôi: "Được rồi, vậy hai ngày này con sẽ giành chút thời gian để về nhà, ba nhớ uống nhiều nước ấm một chút, còn nữa đừng quên uống thuốc."

"Ok, mẹ con gọi ba đi rửa bát, tạm biệt." Bên kia lập tức vô cùng vui sướng cúp điện thoại, hoàn toàn không nghe ra là đang bị ốm.

cô bủn xỉn với điện thoại mấy giây, cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Đến khách sạn chỗ tổ chức party, cô ra khỏi thang máy, còn chưa vào cửa đã nghe thấy âm thanh đinh tai nhức óc. Đây cửa chính, đã nhìn thấy trên đài lộ thiên, Tường Nghi đang giẫm chân lên một cái bàn, nắm ly rượu trong tay, lắc lư theo âm nhạc.

"Hạ Hạ." Trần Vi đứng gần cửa nhất, thấy cô đi vào, lập tức cười tủm tỉm. "Sinh nhật vui vẻ!"

"Happy birthday!" Những người bạn khác trong làng giải trí cũng đều đi tới, chúc mừng cô.

Cách đó không xa là một chiếc bánh ngọt khổng lồ, được trang trí vô cùng xinh đẹp, cô vừa đi vào, Tường Nghi đang đứng trên bàn cũng nhảy xuống, chạy thẳng về phía cô. "Hạ Hạ, sinh nhật vui vẻ!"

"Cảm ơn." Cô cũng cười vô cùng vui vẻ, đưa tay vỗ bả vai Tường Nghi. "Chỉ cậu là giỏi chơi nhất, cậu nhìn tất cả bọn họ xem, tất cả đều chơi đến điên rồi."

"Ai nha, sinh nhật cậu, mọi người vui vẻ, chơi tới điên thì sao chứ!" Lúc này, Tường Nghi để ly rượu xuống, giơ tay lên đỉnh đầu, dùng sức vỗ. "Đến đây, để mọi người hát bài hát chúc mừng sinh nhật cậu!"

Bên này, Trần Vi đưa tay tắt đèn, trong không gian tối đen, chỉ còn tia sáng cuối cùng từ trên cửa sổ, cô bị Tường Nghi và những người khác đẩy đến trước chiếc bánh ngọt khổng lồ. Lúc này mọi người cùng hát bài hát chúc mừng sinh nhật, Tường Nghi là người phụ trách, hát xong tiếng Trung, mọi người chuyển qua tiếng Anh hát một lần nữa, sau hai lần, đến Phong Hạ cũng không nhịn được cười nghiêng ngả. Tường Nghi cười nói với cô.

"Hạ Hạ, nhanh lên, ước một điều, chỉ cần thành tâm sẽ được đền đáp đó."

Cô gật đầu, hai tay đan vào nhau, nhắm mắt lại.

"Này điều ước phải thật tốt đó, Summer, nên ước nhanh chóng tìm được Mr. Right của chính mình!"

"Nói đúng đó, cô nương như hoa như ngọc như vậy, thì đừng chịu khổ cực nữa, nên sớm tìm một người chồng tốt, kết hôn sinh con rồi ở ả đi!"

"Lâu Dịch! Lâu Dịch!" Lúc này mọi người ồn ào kêu.

"Đừng quấy rầy." Tường Nghi đưa tay cắt đứt bọn họ.

Mà cô nhắm mắt lại, khoe miệng cong cong, chung quanh âm ỉ đã lắng lại, trong đầu cô thoáng hiện qua khuôn mặt trầm tĩnh của Tư Không Cảnh.

"Được rồi, đã xong!" Một lát sau, cô mở mắt, thổi tắt nến, chia phần bánh ngọt ra.

"A?" Đèn được mở ra lần nữa, những người khác chia bánh, lúc này cô chợt nghĩ đến. "Tường Nghi, Lâu Dịch đâu?"

Tường Nghi ngẩn ra, đột nhiên nở nụ cười mập mờ. "Ai ya, mình thiếu chút nữa là quên cậu ta rồi, cậu ta không hát mừng sinh nhật cậu, nhưng lại muốn chuẩn bị cho cậu một vui mừng khác... đi, mình đưa cậu tới đó."

Tường Nghi dẫn cô đi, theo thang máy một đường lên thẳng tầng cao nhất khách sạn.

"Được rồi, mình xuống trước, nếu không với đám người phía dưới, một mình Vi Vi nhất định không khống chế được." Đi tới cửa sân thượng thì Tường Nghi dừng lại. "Tự cậu vào đi."

Cô muốn nói gì đó, Tường Nghi đã xoay người rồi đi.

Suy nghĩ một chút, cô đưa tay cầm lấy nắm cửa sân thượng, mở ra.

Tầm mắt đảo qua, liền nhìn thấy trên mặt đất của sân thượng, bày đầy những cây nền nho nhỏ.

Những điểm nhỏ màu vàng đếm không hết, nhẹ lau động trước mắt, chiếu sáng bầu trời đầy sao.

“Hạ Hạ, đến đây đi.” Anh nhìn cô, trong giọng nói có chứa nụ cười.

“Tại sao lại lên đây?” Cô le lưỡi, vẻ mặt phiền não. “Minh sợ mình đi một bước sẽ giẫm lên những cây nền này.”

“Đồ ngốc.” Anh cất giọng nói. “Nhìn kỹ đi, trong lúc sắp có khe hở, đi dọc theo nó là được rồi.”

Cô cúi đầu nhìn những cây nền trên mặt đất, bấu môi, không thể làm gì hơn là cẩn thận đi theo những khe hở giữa những cây nền, đi từng bước về phía trước.

Thật vất vả đi tới trước mặt anh, cô nặng nề thở một hơi, nhú mồm nhìn anh. “Minh nói này, cậu được vui vẻ, lại làm mình đỏ hết mồm, vừa rồi, mình chỉ sợ lỡ như bị trượt chân, trực tiếp bị đốt rồi.”

Anh cười vang, khuôn mặt trong bóng đêm càng lộ vẻ anh tuấn. “Lại đây, cho cậu một bất ngờ, ... nhìn phía đối diện kìa.”

Cô nhìn theo tầm mắt anh, liền nhìn thấy đối diện là một màn hình khổng lồ, trên đó liên tục hiện lên hàng chữ ‘Chúc mừng sinh nhật’ và ‘Summer’.

“Sinh nhật vui vẻ, Hạ Hạ.” Ánh mắt của cô còn ở trên màn ảnh thì anh đột nhiên mở miệng.

Âm thanh anh vừa nói ra, trong bóng đêm và tiếng gió cô lại nghe không rõ lắm, xoay đầu liền cười nói. “Cậu làm mình thật cảm động.”

“Sinh nhật vui vẻ, mình chỉ mong, sau sinh nhật này, mỗi ngày trôi qua của cậu đều là một ngày hạnh phúc.” Anh nhìn gương mặt cô. “Hạ Hạ, mình nói hạnh phúc, là mình muốn cậu đối xử với chính mình tốt hơn.”

“Hả?” Cô mở miệng. “Mình đối xử với chính mình không tốt chỗ nào?”

Con mắt anh trong màn đêm nhìn qua rất nhạt. “Người khác chỉ cảm thấy cậu may mắn, một đường thuận buồm xuôi gió, nhưng có ai biết cậu đã phải bỏ ra bao nhiêu cố gắng, để trở nên tốt hơn, không một ai rõ ràng hơn mình.”

Giọng điệu của anh vô cùng nghiêm túc, cô nhìn anh, con người hơi run.

“Một cô gái tốt nhất, năm năm nay, lại trôi qua khổ cực như vậy, hơn nữa mình muốn biết, tại lúc cậu khổ cực như vậy, người mà cậu yêu sâu đậm đang ở đâu?” Lúc này anh đi tới trước mặt cô, đưa tay lên, chống lên can hai bên người cô. “Cậu nhiều lần vấp ngã, gặp phải nhiều khó khăn như vậy, một mình nhịn nước mắt ở hậu trường, nhân dịp nghỉ ngơi ít ỏi lại xem phim anh ta đóng, lúc đó anh ta ở đâu?”

“Anh ta mặc cậu một mình giữa dòng người, không lưu luyến rồi đi, hôm nay lại không nói gì trở về, anh ta có thể đáng giá để cậu phải như vậy sao?”

“Anh ta đối với cậu chưa đủ tốt, thậm chí cũng không bằng một phần năm những gì mình làm, anh ta có lý do gì để quay lại?” Anh ở gần trong gang tấc, đáy mắt chuyện chú của anh đang phản chiếu ánh sáng sao trời.

Trong thời điểm cậu khó khăn nhất, lúc nhớ nhung anh ta, anh ta lại độc ác như vậy, không nói lời nào bỏ đi, để cho cuộc đời cậu không còn dấu chân anh ta.

Năm năm này, anh ta có nghĩ tới hôm nay của cậu, rốt cuộc là lấy gì để đổi lấy không? Năm năm này, anh ta có nghĩ tới, mỗi một ngày, vào thời điểm cậu cần anh ta nhất, anh ta đều không ở bên cậu.

Vậy thì, hiện tại, cậu cũng có thể không cần anh ta. “Hạ Hạ, anh ta làm chưa đủ tốt.” Anh nhẹ lắc đầu, nhìn vào ánh mắt kinh ngạc của cô, đưa tay ôm cô vào lòng mình. “Mình sẽ thay anh ta ... có được không?”

Phía nam khách sạn là một rừng cây nhỏ.

Từ Không Cảnh từ từ ra khỏi khách sạn, đi tới một chỗ ngồi trong rừng cây.

Lặng lẽ rút một liều thuốc, lại lấy một hộp nhỏ trong túi tiền.

Trong chiếc hộp đó là một chiếc nhẫn kim cương.

Khi còn ở Florence, anh đã định cầu hôn cô bằng chiếc nhẫn kim cương này.

Anh nhìn chiếc nhẫn kim cương, đưa tay chạm lên sợi dây chuyền trên cổ, nhẹ nhắm hai mắt lại.

Khi đó, ánh mặt trời bao phủ đỉnh núi, chiếu ra sắc màu dịu dàng.

Ngày tốt như vậy, phong cảnh cũng tuyệt đẹp.

Mà cô ở trong lòng anh nở nụ cười đẹp như hoa, anh dắt tay cô, đeo chiếc nhẫn kim cương vào ngón tay cô.

“Sinh nhật vui vẻ, phu nhân tương lai của Tư Không tiên sinh.”

Nếu chúng ta từng yêu như thế, còn phải tách ra. Xin em hãy để lại cho anh những kỷ niệm cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Phong Hạ hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào.

Bóng đêm yên tĩnh, mà quanh thân cô chính là hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái của Lâu Dịch.

Người mà cô coi là bạn tốt nhiều năm, hiện tại lại ôm cô vào trong ngực, nói những lời này với cô.

Anh nói, giọng nói hoàn toàn không có một tia đùa giỡn.

“Minh thay anh ta... được không?”

Không phải là người mới, không phải là chính mình.

Mà là thay thế, anh tình nguyện dùng chính mình thay thế một người khác, tiếp tục thích cô.

Cô chôn mặt trong lồng ngực anh, nghe giọng nói trầm thấp của anh vang bên tai.

Những thứ đó từ khi mới bắt đầu... cho tới bây giờ, rất nhiều chi tiết, dấu vết, đều thoáng qua trước mặt cô.

Những năm tháng từ khi biết nhau tới nay, anh luôn ở bên cạnh cô như một người bạn.

Khiến cô cười đùa, giúp cô kiên cường, giúp cô cố gắng, làm cô thêm cường đại.

Một mặt chắt vạt của cô, một mặt cực kỳ không thông khổ của cô, khổ sở, đau đớn, tự ti, tuyệt vọng... anh đều nhìn thấy, anh biết rõ hơn bất kỳ ai, thậm chí anh còn sử dụng tất cả của mình, để cô được như ý nguyện.

Cô biết anh đối xử tốt với cô thế nào.

Mọi người trên cõi đời này, người nhà của cô, bạn bè, truyền thông, người hâm mộ,... cũng biết anh đối với cô tốt thế nào.

Cô cũng rất quý trọng tấm lòng của anh, thật lòng ủng hộ, hơn nữa còn cố gắng đền đáp, thế nhưng hôm nay anh đột nhiên chính thức nói rõ, biến tình bạn thành tình yêu.

Suy nghĩ hỗn loạn, cô không khỏi nghĩ đến anh trai cô, Phong Dịch đã từng chép lại một đoạn văn trong sách xuất bản cho cô.

“Một người hiểu bạn, quý trọng bạn, yên lặng yêu bạn, làm bạn của bạn, người đó đáng giá làm bạn cả đời hơn là người yêu bạn, nhưng cuối cùng, anh ta cũng không phải người yêu bạn.”

Vậy hiện tại, cô có nên tiếp nhận lời yêu của người mà cô luôn chỉ coi là bạn này sao?

“Lâu Dịch.” Cô thoáng tránh khỏi vòng tay anh.

“Ừ, cậu nói đi.” Anh mở miệng.

“Minh nhớ cậu biết, mình đối với cậu, luôn hoàn toàn tin tưởng mà dựa vào cậu, cậu có thể vì mình mà không màng sống chết, mình cũng như vậy, trên thực tế, mình luôn coi cậu là người thân của mình.” Trong đầu, cô cố gắng tìm từ thích hợp, ngón tay xoắn lại. “Nhưng mình...”

Dù hôm nay nói với cô những lời này, không phải Lâu Dịch mà là người đàn ông khác.

Dù là người đàn ông đó luôn đối xử với cô rất tốt, nguyện ý dùng mình thay thế người kia trong lòng cô.

Nhưng tình cảm không dễ dàng bị thay thế, cô như vậy tội gì phải khiến người khác mơ tưởng, cho đến hôm nay... cũng khó mà quay đi.

“Minh thật sự...” Trong hoàn cảnh an tĩnh thế này, lòng cô cực kỳ hoảng hốt, chợt cảm thấy, lồng ngực cô nhẹ run rẩy.

Cô sợ hết hồn, vừa định nói gì đó, Lâu Dịch đã hoàn toàn buông cô ra.

Chỉ thấy lúc này, anh li về sau mấy bước, trong bóng đêm cười tủm tỉm với cô. “Trên cuộc đời này, chúng ta vĩnh viễn là bạn bè sống chết có nhau.”

Cô giật mình, đứng tại chỗ ngây ngốc nhìn anh.

“Ai ya,” Một tay Lâu Dịch nâng cằm, liếc nhìn cô. “Những lời vừa rồi mình nói, cậu sẽ không tưởng thật chứ?”

Anh nhìn về mặt sưng sò của cô, nở nụ cười đến căn rở, bả vai và thân thể cũng run lên.

“...Minh nói này Hạ Hạ, cậu cũng thật dễ bị lừa, mình chỉ mượn một chút lời thoại trong phim, cậu lại tin là thật sao? Xem ra mình không làm nhận được danh hiệu ảnh đế thì thật đáng xin lỗi quần chúng nhân dân...”

Trong gió đêm, anh cười đến gấp người, khóe mắt cũng vì cười mà có ánh nước.

Cô đứng trước mặt anh, vẻ mặt từ từ khôi phục như cũ, có chút bất đắc dĩ nhìn anh đang cười nghiêng ngả trước mặt mình.

“Lúc đó mình và Tưởng Nghi nói muốn dọa cậu một chút, cô ấy nói chắc chắn cậu sẽ không tin, mình chờ tới lúc có thể nói cho cô ấy biết...” Anh đưa tay lau khóe mắt, cười nhìn cô. “Cũng đã hai mươi sáu tuổi rồi, còn giống như đứa nhóc con, cái gì cũng tin là thật, chính cậu cũng nên suy nghĩ một chút, mình muốn ở cùng với cậu, cảm giác không phải giống như họ hàng gần kết hôn với nhau sao?”

“Đừng rồi... vừa nãy mình nói xấu Tư Không Cảnh nhiều như vậy, anh ta nhất định là nhảy mũi liên tục.” Anh xoa xoa đầu, nhiu mày nói.

“Người ngây thơ là cậu mới đúng, cũng đã hai mươi sáu tuổi rồi, còn chơi loại trò này.” Cô thờ phào một hơi, dùng liếc anh. “Ảnh đế, cậu tha cho mình đi, mình bị dọa đến nhồi máu cơ tim rồi.”

Anh cười ha ha, lại như bình thường nói đùa với cô mấy câu, sau đó lại nhìn đồng hồ, nói. “Thời gian không còn sớm, cậu xuống chơi tiếp hay là trở về studio nữa. Ngày mai cậu còn quay phim sớm, không phải sao?”

“Ừ.” Cô suy nghĩ một chút. “Tự mình lái xe về, đúng là có chút buồn ngủ, không chơi nữa, cậu và mấy người Tưởng Nghi ở lại chơi vui về.”

“Được.” Lúc này thân thể anh tựa ra sau, dựa lưng vào lan can, thoải mái vẫy tay với cô. “Vậy mình không tiễn, ma trận nện này mình lười không muốn đi qua, đi đường cẩn thận.”

Cô gật đầu, nói với anh câu ‘hẹn gặp lại’, liền đi dọc theo con đường, lần nữa từ từ đi trở về.

Cửa sân thượng đóng lại, nụ cười trên gương mặt anh cũng dần hạ xuống.

Nhấn tắt màn hình tivi, anh nhìn ánh nến trên mặt đất hồi lâu, từ từ trượt người xuống.

Sân thượng trống trải, anh dùng tay vuốt mặt, chôn đầu vào giữa hai đầu gối.

Không biết qua bao lâu, lúc này, cửa sân thượng lại nhẹ nhàng mở ra.

Trần Vi Vi đứng ở sau cửa, ánh mắt không có ánh sáng, dùng khoảng cách này... lặng lặng nhìn anh.

...

Phong Hạ lái xe một đường về khách sạn, đi thang máy thẳng lên tầng.

Lúc đến trước cửa phòng, ánh mắt cô vừa hạ xuống, chợt thấy trên sàn để một cái hộp nho nhỏ.

Cầm chiếc hộp vào phòng, cô đưa tay đóng cửa lại, nhẹ nhàng mở hộp ra.

Trong hộp là một chiếc dây chuyền, sợi dây được làm đơn giản bằng bạc, trên đó cũng không treo bất kỳ vật gì.

Sợi dây chuyền này... chất liệu hình như giống với sợi dây mà Tư Không Cảnh luôn đeo bên người.

Suy nghĩ vừa dứt, điện thoại di động liền vang lên, cô nhìn thấy số điện thoại hiện lên màn ảnh, do dự một hồi, cuối cùng vẫn bắt máy.

“Sinh nhật vui về.” Đầu khác điện thoại, Tư Không Cảnh nhẹ nhàng nói.

Thời gian vừa đúng, anh chúc mừng cô trước vào một phút cuối cùng của ngày hôm nay.

Người đầu tiên và cũng là người cuối cùng nói với cô câu chúc mừng sinh nhật, đều là anh.

Cô nắm hộp nhỏ nhìn thật lâu, sau đó đóng lại, mở hành lý của mình ra, khom lưng đặt chiếc hộp nhỏ vào nơi không dễ bị làm hư nhất.

“Cảm ơn.” Làm xong những việc này, cô trả lời.

“Tối mai có rảnh không?” Anh lạnh nhạt hỏi.

Suy nghĩ của cô vẫn còn rối loạn, vẫn chưa trả lời.

“Hả?” Anh lại hỏi.

“À?... Ngày mai em rảnh.” Tay cô đặt lên tim mình, giọng nói dần lạnh đi. “Có chuyện gì không?”

“Tám giờ tối mai anh ở trong quán cà phê của khách sạn đợi em.” Anh không trả lời vấn đề của cô.

Cúp điện thoại, cô nắm điện thoại chỉ còn tiếng ‘tu, tu’, ngồi xuống giường, đưa tay vuốt mi tâm đang chau lại.

**

Ngày hôm sau, mọi người tiếp tục quay ‘Thanh Sắc’.

Trước kia, trong mắt Mộc Hòa không chứa chấp bất kỳ ai, giờ đây đứng trước mặt Tư Không Cảnh đã giảm đi phân nửa, những kỹ năng diễn vẫn tẻ như trước, Tư Không Cảnh đều muốn mỗi chi tiết của bộ phim đạt tới mức hoàn mỹ, vì vậy tiến độ quay phim vô cùng chậm, cả đoàn làm phim gần như đều là tiếng oán thán, bản mặt của Mộc Hòa bây giờ cũng đã hoàn toàn trở nên khó coi rồi.

Một ngày đóng phim vô cùng mệt mỏi, sau khi kết thúc, buổi tối Phong Hạ vừa thay quần áo, ba cô, Phong Trác Luân lại gọi tới, nói muốn tối nay cô về nhà một chuyến.

Nghe giọng của Phong Trác Luân, hình như có chút gấp gáp hơn bình thường, cô lo lắng có chuyện gì xảy ra, gửi một tin nhắn cho Tư Không Cảnh, liền nói trợ lý lái xe đưa cô vào nội thành.

Mở cửa vào nhà, cô lập tức nhìn thấy Phong Trác Luân đang ngồi bên bàn ăn nói chuyện với một đôi vợ chồng, còn có một người đàn ông trẻ tuổi, ba người đang nói chuyện.

“Ba, mẹ.” Cô để chìa khóa xuống, đi lại bàn ăn.

“Hạ Hạ, về rồi.” Dung Tư Hàm thấy cô đến, cười cười. “Nhân lúc còn nóng, con ăn cơm đi, thức ăn cũng vừa làm xong.”

Về mặt của Phong Trác Luân nhìn qua vô cùng hồng hào, hoàn toàn không có bất kỳ dấu hiệu nào chứng tỏ thân thể khó chịu, lúc này lại chỉ chỉ chỗ ngồi bên cạnh người đàn ông trẻ tuổi. “Hạ Hạ, ngồi đây này.”

Cô liếc ba mình một cái, không nói gì thêm, ngồi xuống.

“Vị này là cháu ngoại của chú Phó, từng ở nước ngoài, tên là Phó Úc.” Phong Trác Luân chậm rãi nói. “Theo học ngành khoa học và kỹ thuật ở Đế Quốc, vừa mới về nước.”

“Chào em” Người đàn ông trẻ tuổi, tướng mạo đường hoàng, nhẹ nhàng mỉm cười với cô.

Trong lòng Phong Hạ cảm thán một câu, người nhà họ Phó thật là mạnh mẽ, cũng lễ phép gật đầu với anh. “Chào anh.”

“Phó Úc, không nên khách khí, ăn nhiều một chút.” Phong Trác Luân rót rượu cho Phó Úc. “Phong Hạ nhà chú không thích đàn ông quá gầy, khỏe mạnh một chút thì tốt hơn.”

Phó Úc cười nhẹ, chỉ nói một chữ. “Vâng.”

Phong Hạ cảm bát đĩa lên, lại liếc Phong Trác Luân một lần nữa.

“Hạ Hạ...” Sau khi ăn cơm, Phong Trác Luân cười híp mắt. “Hai ngày trước, đọc tin tức của con, Show diễn của con ở Hongkong rất thành công, nhất là phần cuối.”

“Vâng.” Cô đáp.

“Cái cậu Tư Không, về từ Mỹ rồi?” Phong Trác Luân lại hỏi.

“Vâng.” Cô chỉ quan tâm gấp thức ăn.

“Năm năm, cậu đó về thật sớm.” Phong Trác Luân uống một ngụm rượu. “Cậu ta đã ba mươi tuổi rồi sao?”

Cô thở dài. “ba, ba hết cảm chưa? Không phải hôm qua ba nói với con, ba ho đến mức không thể nói chuyện sao?”

Phong Trác Luân ngẩn ra, lập tức ho khụ khụ. “Ài ya, không được rồi, đừng nói nữa, buổi tối ba ho đến không thể ngủ nổi...”

Dung Tư Hàm bắt đầu nhìn chồng mình, lại mức cho Phong Hạ một bát canh, ân cần hỏi nhìn cô. “Hai ngày này thời tiết thất thường, lúc lạnh lúc nóng, lúc con quay phim nhớ cẩn thận một chút.”

“Được rồi, mẹ.” Cô cười cười với Dung Tư Hàm.

“Phó Úc này.” Phong Trác Luân dựa người ra sau. “Cháu nói xem, con gái có phải qua tuổi hai mươi lăm, chính là lúc cần tìm một người bạn đời để chăm sóc cho nhau, mà không phải chỉ dựa vào chính mình, cố gắng phấn đấu bên ngoài cả ngày, dù sao đó cũng không phải là đàn ông, đúng không?”

Phó Úc vô cùng coi trọng lễ nghi trên bàn ăn, buông bát đũa xuống mới từ từ mở miệng. “Bác trai, ngược lại con lại cảm thấy chuyện này phải tùy vào duyên phận, cũng không phải đến một thời điểm nào đó là nhất định phải nghĩ đến chuyện này.”

Giọng nói của anh lạnh nhạt lại rất dễ nghe, Phong Hạ khẽ nghiêng đầu nhìn anh.

“Nói không sai.” Phong Trác Luân chậm rãi. “Có điều, Phó Úc à... với nghề nghiệp của Hạ Hạ, con có thể tiếp nhận không?”

Phong Hạ nghe vậy thì như đứng trên đồng lửa, Phó Úc bên cạnh thì ngược lại, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh. “Bất kể thân phận hay hoàn cảnh nào, điều quan trọng là con người ta tự thân vận động.”

“Tốt.” Đáy mắt Phong Trác Luân xẹt qua một tia tán thưởng, lại quay mặt về phía Phong Hạ. “Hạ Hạ, ba cảm thấy tùy duyên thì không nên cưỡng cầu, quá khứ thì hay xem là quá khứ, con người điều quan trọng là nhìn về phía trước, không nên bị quá khứ mà bỏ lỡ tương lai tốt đẹp... không sai chứ?”

“Vâng...” Lúc này trong lòng cô đã rõ ràng ba cô muốn tính toán cái gì, chỉ có thể cúi đầu ăn cơm.

May mà Phong Trác Luân cũng không nói thêm gì nữa, bữa cơm vất vả lắm mới trôi qua, cô muốn rời đi trước thời gian, Phong Trác Luân đã tìm tìm nói với Phó Úc, nhờ Phó Úc lái xe đưa cô về studio.

Lên xe, cô thắt chặt dây an toàn, nói với Phó Úc. “Làm phiền anh rồi, cảm ơn.”

“Không cần khách khí.” Phó Úc lạnh nhạt, đưa tay chỉnh lại chỗ ngồi để cô có thể thoải mái hơn một chút.

Từ nội thành đến khách sạn, hai người không nói chuyện câu nào, chỉ có mấy câu

đối thoại, cô lập tức cảm thấy 'sinh viên khoa học và kỹ thuật' trong lời ba cô.

Tiến lui thích đáng, một bụng lý luận, suy nghĩ kỹ càng.

Đúng là một người đàn ông rất hấp dẫn.

Mặc dù cô không biết Phó Úc suy nghĩ thế nào, nhưng ít nhất ở cùng với anh ta, cũng không làm cô cảm thấy chán ghét.

Rất nhanh hai người đã đến khách sạn, sau khi nói cảm ơn thì cô xuống xe, lại nghe được tiếng gọi mình của Phó Úc phía sau lưng. 叮叮叮叮

"Có thể cho tôi số điện thoại của cô không?" Phó Úc đi ra khỏi xe, nhìn cô từ tốn nói: "Làm bạn bè."

"À, vâng." Cô suy nghĩ một chút, đưa số điện thoại cho anh.

"Như vậy, chờ tới khi cô có thời gian, chúng ta lại gặp nhau."
Anh lễ độ gật đầu với cô.

Xe lái từ từ rời khỏi khách sạn, cô lưu lại số điện thoại của Phó Úc, lúc mở hộp thư ra, đột nhiên phát hiện tin nhắn của Tư Không Cảnh, vì tín hiệu có bận đề, nên không thông báo.

Trong lòng cô hoảng hốt, cô đi về phía trước mấy bước, ngẩng đầu lên nhìn, lập tức ngừng lại.

Chỉ thấy ở một góc tòa cách đó không xa, Tư Không Cảnh đang lặng lẽ đứng dưới đèn đường, nhìn cô và phương hướng chiếc xe vừa rời đi.

Cô nhìn khuôn mặt có chút mơ hồ của anh dưới ánh đèn đường, cắn cắn môi, cầm điện thoại di động, từ từ tiến lại gần anh.

Anh đứng tại chỗ, chờ cô đi lại gần.

"Xin lỗi." Cô đi tới trước mặt anh. "Lúc anh nhắn tin, tín hiệu của em có vấn đề, điện thoại không thông báo."

"Ừ." Anh nhẹ giọng đáp.

Cô ngẩng đầu lên nhìn gương mặt anh, lại khẽ nghiêng đầu. "EM
lỡ hẹn, là vì ba em muốn em về nhà một chuyến..."

"Ha Ha." Anh đột nhiên nhẹ giọng cắt đứt cô.

Toàn thân cô chấn động.

Tiếng gọi này, trí nhớ của cô như chồng lên nhau.

Hai chữ này, là trước đây, lúc hai người ở chung với nhau, mỗi lần cô nghe anh gọi như vậy, đều cảm thấy lòng mình vô cùng mềm mại.

Giọng nói của anh như vậy, nhẹ gọi tên cô, làm cho cô cảm thấy rõ ràng, cô được anh yêu thương đến dường nào.

Đây là điều bất kỳ ai khác, không thể đem lại cảm giác đó cho cô.

"Em không cần phải nói với anh nguyên nhân em lỡ hẹn." Anh nhìn cô, giọng nói dịu dàng, "Anh không cần biết cái này."

"Lần trước, ở nhà Đới Tông Nho, hành động khiến em bối rối, là do sơ sót của anh." Anh từ từ nói. "Cảm ơn em đã nói cho anh suy nghĩ trong lòng em." ㄟㄎㄎㄎㄎ

Cô nhìn anh, ánh mắt lóe lên.

Anh im lặng một hồi, nghiêng người sang. "Đời người có rất nhiều bỏ qua và những hiểu lầm đáng tiếc, đây là điều không cách nào tránh khỏi, nếu như cố ý suy nghĩ, chỉ nhìn những thứ kia, như vậy sẽ khiến mình nhầm lẫn. Ngày trước anh quá chú trọng điều mình thấy trước mắt, ngược lại không để mắt đến những điều anh tin tưởng."

"Năm năm ở Mi này, anh cũng nghĩ như vậy." Anh mắt anh bình tĩnh. "Anh không xem những tin tức liên quan đến em, không tìm hiểu xem em đang tiếp xúc với ai, đang qua lại với người nào, anh cũng không thêm nghĩ em đã có bạn trai chưa, có người yêu khác không, bởi vì nếu điều gì có thể khiến anh tin rằng năm năm này em không có gì thay đổi, như vậy anh tình nguyện ám thị trong lòng, không nhìn tới những hiện thực này."

Anh không muốn nghĩ đến người vừa đưa em về là ai, cũng không muốn nghĩ đến hiện tại ngoài trừ anh, em có yêu thêm người nào khác.

Anh cũng không muốn nghĩ cảm xúc của em với anh là gì, ghét hay không quan tâm, anh đều không muốn nghĩ đến nữa.

"Em nên biết khuyết điểm lớn nhất của anh là gì." Anh nhìn vào mắt cô, nói từng câu từng chữ. "Lòng tự ái và kiêu ngạo vô cùng cao, lấy giá trị của mình để phán đoán tất cả, đều coi tất cả những quyết định của mình là đúng." ㄟㄟㄟㄟ

"Suy nghĩ kỹ một chút, tự ái và kiêu ngạo thì có ích lợi gì?" Lúc này anh đưa tay, vén một sợi tóc của cô ra sau tai. "Anh nói, nếu như tự ái của anh khiến anh mất em, thì anh còn cái gì để kiêu ngạo?"

Điều đáng giá để anh kiêu ngạo nhất, chỉ có em.

Cô cảm thấy ngón tay của anh có chút lạnh, hẳn là anh đã đứng ngoài này, đợi cô rất lâu.

"Hạ Hạ." Anh thu tay lại, cười nhẹ. "Em có phát hiện ra không, Tự Không Cảnh bây giờ, so với năm năm trước, kém đi rất nhiều, có đúng không? Không nắm chắc được danh hiệu vinh

quang, không còn sự hào hứng của tuổi trẻ, không có kiêu ngạo, chỉ là một người không thể bình thường hơn, kém hơn em rất nhiều." *điendankhuyen.com*

Cho nên, anh bây giờ, đứng ở vị trí này, ánh mắt nhìn lên ngôi sao long lanh, là em.

Phong Hạ đứng tại chỗ, không nhúc nhích, cho đến khi anh nói xong, thật lâu sau, mới khẽ nghiêng đầu sang một chút, cho đến khi anh không thấy mặt mình, nhắm mắt lại che giấu đáy mắt ửng đỏ.

"Không phải anh tìm em có chuyện sao, là chuyện gì?" Cô bước về phía anh, giọng nói hơi khàn.

Anh trầm ngâm một lát. "Anh suy nghĩ một chút, muốn đổi vai nam chính bộ phim 'Thanh sắc'."

Cô ngẩn ra, xoay người. "Đổi thành ai?"

Anh lẳng lặng nhìn cô. "Em cho là thế nào? Đổi người thì sẽ tốt hơn?"

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Buổi tối, không khí có chút lạnh.

Yên tĩnh như vậy, gần như có thể nghe thấy tiếng tim đập của nhau, tầm mắt của anh lại lần nữa chậm vào ánh mắt của Phong Hạ, một nơi không biết tên trong lòng lại khẽ động.

Cô có chút sợ.

Từ sau khi anh trở lại, cô vốn đã thiết lập một phòng tuyến chắc chắn, lại bị anh liên tiếp làm dao động, càng ngày càng thoát khỏi khống chế.

Cô vẫn luôn cảm thấy sợ hãi loại việc không nắm được trong lòng bàn tay này, sẽ khiến cô làm trái với lòng mình.

Không đợi cô dời tầm mắt đi, anh lại đi về phía khách sạn. “Buổi tối có chút lạnh, về khách sạn trước đã.”

Cô lặng lẽ thở phào, liền duy trì một khoảng cách với anh, cũng đi về phía khách sạn.

“Thật ra thì...” Đi một lúc, cô nói. “Anh là nhà sản xuất kiêm đạo diễn bộ phim này, bất luận tuyển hay loại diễn viên nào đều do anh định đoạt.”

“Ừ.” Tư Không Cảnh khẽ vuốt cằm. “Cho nên?”

“Cho nên... thật ra thì anh không cần hỏi ý kiến em.” Cô cúi đầu nhìn bước chân của mình, giọng nói bình tĩnh.

Bước chân của anh không ngừng lại, về mặt cũng không có biến hòa gì.

Cho đến khi cô còn cho rằng anh không muốn tiếp tục bàn luận về đề tài này nữa, thì anh lại mở miệng.

“Em là nữ chính, đúng không? Như vậy trừ em ra, ai có thể có tư cách nêu ra ý kiến của mình đây?”

Anh nói xong câu này, đồng thời cũng quay lại nhìn cô.

Ánh mắt kia có hồn, hàm chứa nhiều ý nghĩa.

Thật ra thì cho tới bây giờ luôn có người nói qua, ban đêm nói chuyện với nhau dễ dàng khiến người khác buông xuống đề phòng của mình hơn, mà giọng nói và thanh điệu của anh, càng giống như một loại thuốc độc.

Mà loại thuốc này, từ từ thẩm thấu vào tim cô.

Cô cố gắng chống đỡ phòng tuyến xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ của mình, duy trì cho mình một chút tỉnh táo và lý trí cuối cùng.

“Trừ em ra, biên kịch, phó đạo diễn, còn có các diễn viên chính khác, cũng có thể đề ra ý kiến của mình, em cho rằng đoàn làm phim là một thể thống nhất, mà không phải chỉ dựa vào ý kiến của em, đối vai nam chính không phải là chuyện nhỏ, luôn cần hỏi ý kiến của tất cả mọi người.”

Trong lúc hai người nói chuyện, cũng đã sắp đi tới cửa khách sạn, lúc này anh dừng bước, đổi đề tài. “Ừ, em lên trước đi, anh ở đây hút thuốc một chút.”

“Nghỉ ngơi sớm đi, ngủ ngon.” Anh khẽ gạt đầu với cô.

Vừa rồi cô nói nhiều như vậy, làm tan rã bình tĩnh của anh.

Phong Hạ nhìn gò má của anh, trầm mặc chốc lát, nói câu ‘chúc ngủ ngon’ với anh, đi nhanh vào khách sạn.

Anh đưa mắt nhìn bóng dáng của cô biến mất trong thang máy, lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại.

“Tư Không?” Bên kia, một giọng nam truyền đến, giọng nói mang theo chút buồn ngủ.

“Ừ, còn đang ngủ sao?” Anh nói.

“Đúng, sao vậy?” Âm thanh bên kia hình như rõ ràng hơn một chút. “Mình nói này, cuối cùng cậu cũng nhớ có một người bạn là mình ở bên kia Thái Bình Dương rồi hả? Chúng ta sống cùng nhau ở Mĩ năm năm, luôn như hình với bóng mà cậu lại...”

Chưa chờ đối phương nói xong, anh đã cắt đứt. “Niếp Lâm.”

“... Được, mình đầu hàng...” Người bị điểm tên không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn lại. “Tìm mình có chuyện gì?”

“Mình đang quay một bộ phim, lại do chính mình độc lập đầu tư, thức ra là mình và cậu hợp tác, hiện tại mình muốn đổi vai nam chính.” Anh lấy một điều thuốc ra.

“Sao vậy? Bây giờ cậu muốn trưng cầu ý kiến của mình?” Niếp Lâm suy nghĩ nói.

“Vai nam chính mình muốn sa thải có chút thể lực, mình không hy vọng sau khi sa thải cậu ta, cậu ta lại làm điều gì thương tổn đến lợi ích của mình và người của mình.” Anh không để ý đến lời trêu chọc của Niếp Lâm, trực tiếp nói thẳng vào vấn đề chính. “Cậu giải quyết chỗ dựa sau lưng của cậu ta, nếu không được, mình sẽ tự mình ra mặt, nhớ kỹ, đừng tự mình tiến hành.”

“Còn nữa, đem một phần cổ phần giao cho tổng giám đốc công ty Live, Mục Hi.”

Bên kia Niếp Lâm dừng lại mấy giây, lúc lên tiếng lần nữa thì nụ cười càng đậm. “Tư Không Cảnh, từ trước đến giờ, mình chưa bao giờ thấy cậu lấy việc công giải quyết việc tư... theo mình thấy, nữ chính này rất hợp khẩu vị, có người muốn tự mình ra trận.”

Tư Không Cảnh nhẹ nhõu mảy. “Cũng không đến mức ngu ngốc.”

Anh thừa nhận một cách trực tiếp như vậy làm Niếp Lâm giật mình, tiếp theo cười vô cùng rạng rỡ.”Chờ đến lúc mình không bận việc nữa, mình nhất định về nước xem xem, cô gái này thật là kỳ diệu, có thể cải tử hồi sinh một người chết, kẻ mà trong năm năm chỉ biết tới công việc, vừa về nước đã mạnh như rồng như hổ vậy rồi.”

Anh trầm mặc chốc lát, lúc này ném điều thuốc vào thùng rác. “Cuộc cách mạng này còn chưa thành công.”

...

Không ai, ngay cả Phong Hạ cũng không nghĩ tới, Tư Không Cảnh lại đưa ra một quyết định như vậy.

Đoàn làm phim ‘Thanh sắc’ tạm thời ngừng quay, sắp tới lại bắt đầu khởi quay.

Tạm thời ngừng quay vì lý do trong quá trình quay phim có vài vấn đề, còn phải chọn thêm mấy ngoại cảnh, lý do chính thức, ngày khởi quay lần nữa còn chưa xác định, toàn bộ nội dung đều vô cùng mơ hồ.

May mắn đoàn làm phim cũng vô cùng chuyên nghiệp, tất cả công việc sau khi ngừng quay đều xử lý hết sức thỏa đáng.

Mặc dù Phong Hạ không nghĩ ra lý do vì sao Tư Không Cảnh lại cho ngừng quay, nhưng không có, mà cũng không thể chủ động tìm anh để hỏi.

Ở trong khách sạn, sau khi sửa soạn lại hành lý gọn gàng, Sharon lập tức cầm điện thoại lên gọi.

“Chị đã nhận được tin ‘Thanh sắc’ ngừng quay.” Sharon nói.

“Vâng, vậy công việc tiếp theo là gì?” Cô hỏi.

“Không có công việc, nghỉ phép.” Giọng nói của Sharon có chút không bình thường. “Hạ Hạ, nghỉ ngơi cho tốt.”

Cô nghe được mà giật mình. “Nghỉ phép? Mục Hi đồng ý sao?”

“Ừ, chị đã xác nhận rồi, Mục Hi đồng ý cho em được nghỉ phép.” Hình như Sharon đang cố gắng nhẫn nhịn điều gì đó.

Cô quả thật không dám tin, còn muốn xác nhận với Sharon một chút, lại nghe thấy tiếng chuông ở cửa phòng.

“Chờ em một chút.” Cô nói vào trong điện thoại, đi tới cửa, cũng không xem bên ngoài là ai, lập tức mở cửa ra.

Giương mắt nhìn người đứng ngoài cửa thì cô cứng người, ngay cả một câu cũng không nói được.

“Anh và đoàn làm phim muốn đến Đài Loan.” Tư Không Cảnh đứng trước mặt cô. “Trong đó lại có một nhân viên vì trong nhà có việc nên không thể đi cùng, hiện tại lại thừa một vé máy bay.”

“Em có muốn tới địa điểm quay phim mới một chút không?” Anh nhìn cô.

Điện thoại trong tay cô còn chưa tắt, lúc này lại chỉ biết thần thờ nhìn anh.

“Hạ Hạ.” Giọng nói của Sharon lại lần nữa truyền ra, khiến hai người cùng nghe được rõ ràng. “Em được nghỉ phép, không sai đâu!”

Lúc này anh cong cong khóe môi, nhìn cô và rưng rưng hành lý sau lưng cô nói.

“Vé máy bay đến Đài Loan, sau đó ở đây sáu ngày, vừa đúng một tuần lễ, rất đầy đủ.”

**

Mùa hè ở Đài Loan nóng bức, mưa liên miên, những ngày chuyển giao giữa hạ sang thu càng thêm nhiều trận mưa to.

Sau khi ngồi máy bay tới đây, gần như mỗi ngày Đài Loan đều có một trận mưa to.

Bởi vậy vừa tới, cả đoàn làm phim đã xuất phát tới địa điểm quan sát thực tế để chọn cảnh, đến cuối ngày thì ở trong khách sạn, chơi mát chợp, nói chuyện phiếm.

Tính tình Phong Hạ rất tốt, quan hệ với đoàn làm phim cũng không tồi, hơn nữa căn bản đang trong kỳ nghỉ phép, không có chuyện gì khác, vì vậy mỗi ngày đều tụ tập cùng với mọi người, tâm tình cũng không tệ.

Duy chỉ có một chuyện.

Tư Không Cảnh vốn không có hứng thú với bất kỳ hoạt động tập thể nào, lại lần đầu tiên tham dự, khiến các nhân viên khác thụ sủng nhược kinh(*), đồng thời cũng khiến mỗi ngày của cô, từ lúc bắt đầu mở mắt chơi đùa cùng mọi người cho đến khi kết thúc, đều có thể nhìn thấy anh.

(*) Thụ súng nhục kinh: Được súng ái mà lo sợ; được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo

Thời gian trôi qua rất nhanh, buổi chiều ngày thứ năm, thời tiết Đài Loan cuối cùng cũng trong xanh.

Đoàn làm phim vẫn rất chuyên nghiệp, sau khi mang theo thiết bị, lập tức xuất phát đến nơi lấy cảnh.

Phong Hạ không có nhiệm vụ trong ngày, sau khi đến nơi, liền đứng sang một bên nhìn những người khác làm việc.

“Đạo diễn, tôi cảm thấy nơi này rất tốt, không khí xung quanh tốt hơn ở thành phố S rất nhiều.” Có nhân viên nói.

“Ừ.” Tư Không Cảnh đang khom lưng nhìn dụng cụ, nhẹ đứng dậy, xoay người đi về phía những người khác. “Mọi người nhất trí với ý kiến này không?”

“Đạo diễn, mọi người ở đây đều cảm thấy không tệ.” Những người khác cũng phụ họa.

“Được.” Anh trầm ngâm chốc lát. “Còn Phong Hạ thì thấy thế nào?”

“Hả?” Thần trí cô căn bản đang trôi lơ lửng, đúng lúc chống lại ánh mắt anh, nháy mắt có chút hoảng hốt. “Vô cùng tốt.”

Anh thu tất cả về mặt của cô vào đáy mắt, sau đó lại nhìn về phía mọi người, thân nhiên nói. “Vậy sau này sẽ quay phim ở đây, công việc hôm nay kết thúc, ngày mai tiếp tục.”

Dọn dẹp tất cả thiết bị lên xe, Phong hạ đi cuối cùng, lúc sắp lên xe, đột nhiên có người vỗ vai cô từ phía sau.

Tư Không Cảnh làm một dấu tay với người tài xế, cúi đầu nhìn cô. “Chờ một chút.”

Cô nghi ngờ nhìn anh.

“Bây giờ anh còn muốn đi một nơi, đi cũng không?” Tài xế theo dấu tay của anh, khởi động chiếc xe đang chờ những nhân viên khác, giọng nói của anh trong tạp âm này có chút không được rõ ràng.

Cô lắc đầu, thể hiện không nghe rõ.

“Anh nói” Khi xe sau lưng hai người đã quẹo vào một khúc cua đi xa, cô còn chưa kịp phản ứng, anh đã cúi người xuống, nhìn vào mắt cô. “Một khu nhà của trường đại học Đài Loan, vừa may nằm bên cạnh công viên nước, cũng đi không?”

Công viên nước bên cạnh trường cao đẳng Đài Loan vô cùng náo nhiệt.

Người người nhốn nháo cả khu vui chơi, nhưng lại rất có trật tự, mỗi tiết mục biểu diễn cũng rất độc đáo, mới mẻ, đặc sắc, thu hút ánh nhìn của người khác.

Phong Hạ buộc lại tóc, gương mặt nhỏ nhắn mang theo một cặp mắt kính đi hòa vào trong đoàn người, mà tư Không cảnh không thay đổi bất kỳ cái gì, chỉ đội một chiếc mũ đi bên cạnh cô.

Công viên nước là hoạt động đặc biệt của trường đại học Đài Loan, cô như một cô nhóc, lần đầu tiên được nhìn những động vật sống hư vậy, vô cùng tò mò, lại muốn che giấu tai mắt người khác mà luôn nhìn kỹ bốn phía.

Bởi vì thân phận, không thể tham dự được những hoạt động như của mọi người, chạy một vòng công viên, cô mới nhìn thấy một gian hàng nhỏ.

Vừa đến gần nhìn, mới phát hiện trên đó viết ‘bắt cá, còn chiếc ao bên cạnh bảng hiệu thì có rất nhiều cá vàng.

“Muốn chơi không?” Anh đứng ở sau lưng cô, nhẹ giọng hỏi.

Người phụ trách trò chơi người là một bé gái mang tròng kính rất dày, cô bé nhút nhát đi tới, hỏi hai người có muốn chơi thử không.

Cô còn chưa nói, anh đã đưa tiền, chạy về phía bờ ao, ngồi xuống cầm tấm lưới lên.

Cô nhìn gò má anh, trong đó tất cả là băn khoăn và rối rắm, chân cũng không tự chủ bước lên trước, đi tới bên cạnh anh cầm lưới lên.

Ánh mặt trời vừa rồi còn sáng rõ, giờ đây dần phai nhạt đi, ánh trời chiều phản chiếu lên mặt nước, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Mấy phút ngắn ngủi mà anh đã có được rất nhiều cá, cô bé chủ quán thấy mà ngây ngẩn cả người, nhưng cô vẫn không thu hoạch được gì.

“Đầu tiên chìm tấm lưới vào mặt nước, đứng để chìm sâu như vậy, chờ cá đến thủ nhẹ nhàng kéo lưới lên, nhưng động tác phải nhanh.” Cô đang hơi bực mình nhìn chằm chằm mặt nước, anh hơi cười, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai cô.

Cô nghiêng đầu nhìn anh, hơi hoảng hốt, những cũng thử làm theo cách anh nói.

Mà trong mắt anh, cái nhìn này của cô chỉ xuất phát từ bản năng, không có chút phòng bị.

Đến cuối cùng, hai vngười vớt đầy hai thùng nhỏ.

“Những thứ này phải làm thế nào?” Cô đứng lên, xách theo một thùng nhỏ đầy có, theo bản năng nhìn anh.

Anh không nói chuyện, chỉ nhận lấy thùng nhỏ trong tay cô, trả cả hai thùng lại cho cô bé kia. “Cảm ơn.”

Lúc này trời chiếu đúng lúc chiếu xuống tia sáng cuối cùng, thị lực của cô bé không tốt, mượn ánh sáng mới nhìn thấy rõ vẻ ngoài của hai người trước mặt, lập tức kinh ngạc đến há to miệng.

“Hừ.” Tư Không Cảnh nhìn gương mặt cô bé khiếp sợ đến tận tận đỉnh, đưa ngón trỏ nhẹ đặt lên môi.

Cô bé nhìn gương mặt tuyệt đẹp của hai người, máy móc cắn môi mình, không có mình hét ra tiếng, hưng phấn đến dậm chân, đôi mắt nhìn không được đồ lên.

Công viên sắp đóng cửa, anh vẫy tay chào tạm biệt cô bé, cùng Phong Hạ đi ra ngoài.

Đi tới bên cạnh một chiếc ghế thì tay anh nhẹ đặt bả vai cô. “Em ngồi đây chờ anh một chút.”

Rất nhanh, anh đã biến mất trong dòng người, cô thu hồi ánh mắt, ngồi lên chiếc ghế gỗ, trong đầu tất cả đều là từng cử động của anh lúc bắt cá.

Hai người họ, trò chơi vừa nảy bên cạnh ao cũng không có gì là thú vị, nhưng họ lại chơi đến như sắp quên đi tất cả.

Giống như cho tới bây giờ chưa có năm năm tách biệt, chưa từng có ngăn cách xa lạ, giống như chưa từng có lạnh nhạt và xa cách, cô cảm thấy thật ra anh như luôn ở bên cạnh cô, giống như vừa rồi, kiên nhẫn, làm với cô tất cả mọi việc.

Vừa rồi, cô đối mặt anh không có chút phòng bị, thậm chí cười vui vẻ như một đứa trẻ.

Ngày đã hoàn toàn tối, cô nghĩ đến đầu có chút phình ra, vuốt vuốt mi tâm, mượn chút ánh sáng, mới nhìn thấy cách đó không xa, anh đang đi về phía cô.

“Vừa rồi muốn mua một chút bánh ngọt và hoa quả, nhưng đến nơi họ đã bán hết rồi.” Anh đi tới trước mặt cô.

Cô không biết mình nên trả lời thế nào, trong lòng vô cùng hoảng hốt, vừa định đứng dậy nói muốn về, nhưng anh lại ngồi chồm hổm trước mặt cô.

Lúc này đèn ở khu vui chơi sáng lên, một chiếc lại một chiếc, liên tiếp được bật lên, bảy màu rực rỡ.

Cô mượn ánh đèn ở sau lưng, cúi đầu mới nhìn thấy rõ anh đang ở trước mặt mình, kiên nhẫn buộc dây giày cho cô.

Cô nhìn gương mặt và ngón tay thon dài của anh, trong nháy mắt, cô như ngừng thở.

Sau khi lễ hội kết thúc, trên bầu trời cách đó không xa, pháo hoa đang nổ rộ. Đã giúp cô buộc dây giày xong nhưng anh không có đứng dậy.

Bốn mắt nhìn nhau, trong ánh mắt anh có rất nhiều chuyện muốn nói, còn có sự chờ đợi đã lâu, ánh mắt quen thuộc dịu dàng như vậy.

Anh nhìn cô, vẫn duy trì tư thế này đến gần gương mặt cô.

Cô nhìn anh cách mình ngày càng gần, suy nghĩ cũng hiểu được rõ ràng mọi chuyện đang xảy ra, nhịp tim tăng nhanh đến mức cô như nghe thấy được bên tai.

Nhưng cô lại vẫn không nhúc nhích.

Anh khẽ mỉm cười, một tay nâng mặt cô lên, cúi đầu hôn lên khóa môi cô.

“Nhắm mắt lại.”

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Pháo hoa sáng lạn nổ trên không trung giống như đang vang lên bên tai cô, nhưng cũng không che dấu được tiếng tim đập.

Phong hạ chỉ cảm thấy đầu mình choáng váng, gần như khiến cô không thể suy nghĩ.

Đôi tay đặt ở bên má cô của Tư Không Cảnh dần di chuyển xuống cổ, khiến gò má của cô lại gần anh hơn.

Trong miệng là mùi vị quen thuộc lại xa lạ, anh cẩn thận nhìn gương mặt cô, mạnh mẽ và dịu dàng hơn cô.

Một nụ hôn xâm nhập.

Cho đến lúc màn pháo hoa kết thúc, anh mới buông cô ra.

Trong bóng đêm, gương mặt cô có chút đỏ, cô vẫn nhắm mắt lại, lông mi khẽ run, trên mặt hiện vẻ ảo não, lại hình như có chút tự giận mình cắn môi.

“Mờ mắt ra.” Cô đang lâm vào ma chướng của nụ hôn lại nghe thấy giọng nói ẩn chút ý cười của anh. “Không cần ngoan như vậy.”

Cô do dự một chút, mờ mắt ra liền lâm vào vòng mắt thâm thúy của anh.

Bốn mắt nhìn nhau, anh giương môi, nhìn cô nói. “Anh trở lại nhiều ngày rồi, đây lại là lần đầu tiên thấy em ngoan như vậy, không có né tránh anh quá thật khiến anh cảm thấy thụ sủng nhược kinh.”

Cô nắm chặt ngón tay mình, không trả lời, chỉ theo bản năng né tránh ánh mắt anh.

“Hạ Hạ, em có từng nghĩ qua không?”

Anh vẫn không đứng lên, cứ ngồi trên mặt đất như vậy, nhẹ vuốt tóc cô. “Có nghĩ tới chuyện thử lại một lần nữa với anh không? Tiếp nhận anh bước vào cuộc sống của em?”

Con người cô khẽ mở lớn.

Cho dù cô nhìn nữa, vẫn phải quay đầu lại nhìn về mặt anh.

Trên mặt anh không có vẻ gì khác, ánh mắt nghiêm túc lại chuyên chú, lại kiên nhẫn chờ đợi.

Hình như sợ cô không nghe rõ, anh lại nhắc lại lần nữa: "Hiện tại, cuộc sống, công việc của anh một mực đặt tại thành phố S sau này tất cả cũng đặt tại đây, bởi vì trọng tâm anh ở nơi này, cho nên anh chỉ muốn vây quanh trọng tâm cuộc sống anh, như vậy là tốt rồi."

Mà trọng tâm của anh, là em

cô không nhúc nhích nhìn anh.

Tách ra năm năm, thật ra thì cô có nghĩ qua nhiều lần, khi anh trở về từ Mỹ, hỏi cô có nguyện ý để anh bước vào cuộc sống của cô một lần nữa không, cô nên trả lời thế nào.

Là cực kỳ kích động, là tâm nguội như tro tàn, cô đều từng nghĩ qua.

trên thực tế, chính cô biết rõ mình trong những năm gần đây, lúc đầu chỉ biết một mực đợi anh, đợi anh trở về nói lời thỉnh cầu dịu dàng này, không phải sao?

Mà từ khi anh trở về, anh từng bước từng bước đến gần cô, anh thể hiện tình cảm với cô vô cùng rõ ràng, cô cũng có thể cảm nhận được.

Hiện tại, anh và lời nói của anh đang ở đây, trước mặt cô.

cô chỉ cần vươn tay là có thể chạm tới giấc mơ trong năm năm này.

Phong Hạ, mày nguyện ý trở lại bên người mày đã từng yêu nhất sao?

Mày còn có dũng khí này sao?

Hồi lâu, cô rũ mắt xuống, nhẹ mở miệng.

"Cho em chút thời gian."

Ánh mắt anh lóe lên trong chốc lát, đứng thẳng người, cúi đầu nhìn xuống cô: "Được."

Trong lòng cô nhẹ thở một hơi, đứng lên.

"Nhưng mà Hạ Hạ"

Đứng đối diện nhau, anh đưa tay kéo mắt kính trên gương mặt cô xuống, "Có một việc, anh không cách nào để hỏi ý kiến em, cho em thời gian để suy

nghĩ."

cô ngẩng đầu nghi ngờ.

"Lần này trở về từ Đài Loan, anh sẽ thay đổi một số trong đoàn làm phim Thanh Sắc, dời tới Đài Loan, hơn nữa bỏ Mộc Hòa đi." Giọng nói anh bình ổn. "Anh sẽ tự mình diễn vai chính."

Đoàn làm phim Thanh Sắc lại lần nữa bấm máy, lại giăng thêm một quả bom xuống làng giải trí từ sau lần Tư không Cảnh trở về.

Sa thái thân tượng đang là trào lưu Mộc Hoa khôi vai nam chính, thay vào đó sẽ do nhà sản xuất kiêm đạo diễn bộ phim Tư không Cảnh tự mình đảm nhiệm.

không nghi ngờ chút nào, tất cả tin tức truyền thông, internet, toàn bộ đều bị tin tức này chiếm lĩnh, bình luận trên microblogging của Tư không Cảnh cũng lên đến mấy vạn.

Từ sau khi anh trở về đến giờ, thời gian chỉ có một tháng ngắn ngủi, cuối cùng anh cũng thể hiện rõ với những ngôi sao mới, tuyên bố địa vị Thiên Vương của anh không bao giờ bị rung chuyển.

Phong Hạ thử xong trang phục, vào thời gian nghỉ ngơi, trong lòng vẫn không cách nào bình tĩnh lại.

Hình ảnh mập mờ ở công việc nước vẫn như ở ngay trước mắt cô, cô cũng là người đầu tiên biết anh sẽ thủ vai nam chính bộ phim này.

Hollywood, thương nhân, nhà sản xuất, đạo diễn, vòng một vòng, thân phận của anh lại lần nữa biến thành bạn diễn của cô.

"Ha ha." Trợ lý đi theo nhiều năm nhẹ vỗ lên vai cô, trong giọng nói lộ vẻ hưng phấn. "Em chưa từng nghĩ tới, có một ngày em lại có thể xem Uranus và chị đóng cùng nhau ở một cự ly gần như vậy, bây giờ lại được, em còn nhớ lúc hai người quay bộ phim 'Hong Trần', dáng vẻ thần sắc hai người lúc đó, đúng là khiến người khác kinh ngạc!"

cô nghe trợ lý nói chuyện, ánh mắt lại nhìn người cách đó không xa đã thử xong trang phục. Tư không Cảnh đã mặc tây trang nói chuyện với phó đạo diễn.

"thật ra thì" Lúc này trợ lý của cô ập a ập ứng, đỏ mặt, rồi lại cực kỳ nghiêm túc. "thật ra thì em và bạn của em, cho tới giờ đều không theo Lâu Hạ đăng (những người ủng hộ cặp đôi Lâu Dịch và Phong Hạ ^^) chúng em luôn thảo luận nói rằng Uranus đi Mi là để scandal ấy không ảnh hưởng đến sự nghiệp của chị, bởi vì năm năm trước, lúc hai người quay bộ phim 'Hong Trần', em nhìn ra anh ấy chăm sóc chị rất nhiều, hoàn toàn không giống với những người khác."

Mặc dù mọi người đều coi sự tồn tại của Uranus như một vị thần, nhưng bọn em đều cho rằng chị rất xứng với anh ấy, nếu như hai người thật sự ở chung một chỗ hay là ở cùng nhau một lần nữa, em nghĩ, mọi người sẽ chúc phúc hai người mà thôi." Trợ lý nói xong, chân thành cười nhìn cô.

Chỉ một câu nói như vậy, lại khiến tim cô đập nhanh hơn.

Qua hồi lâu, cô mới nhìn vào ánh mắt của trợ lý, đưa tay nhéo mặt của cô bé, cười nói: "Ngày ngày em đi theo chị, còn có thể không biết sao?" Sao có thể như vậy, không cần nhiều chuyện."

Trong sân đứng lúc tuyên bố bắt đầu quay, cô nhắm mắt lại để chính mình bình tĩnh, đứng dậy, từ từ đi vào cảnh quay.

Tư không Cảnh đứng trong đó gọi cô, cho tới khi cô đến trước mặt anh, thì anh khẽ gạt đầu với cô.

cô dường như cũng không câu nệ, cười cười với anh.

Hai người bắt đầu quay, vốn lúc Mộc Hòa quay, rất nhiều lần bị NG, giờ đây toàn bộ đều thông qua trong một lần, tất cả kết thúc trong một buổi sáng, tiến độ quay phim ước chừng nhanh gấp đôi trước đây.

"Cắt".

Phó đạo diễn hô một tiếng, cười lớn vỗ tay. "Không hô là hai mình tình đứng đầu làng giải trí, nhìn hai người đóng phim, hoàn toàn không cần đến sự trợ giúp nào, phối hợp vô cùng ăn ý, tất cả đều không có một sai sót, đúng là chỉ có hưởng thụ, mọi người cảm thấy sao?"

Những người khác cũng phụ họa theo phó đạo diễn, trên mặt đều hiện nét chưa thỏa mãn.

Cô cười nhẹ nghe lời tán thưởng từ mọi người, tầm mắt theo bản năng nhìn sang anh.

Khoảng cách một cánh tay, anh cũng đang nhìn cô, ánh mắt khẽ lóe lên, đáy mắt hình như mang theo thứ gì đó.

Xúc động thật lâu.

Năm năm trước, cô cũng đóng phim cùng anh trước mặt mọi người, lúc ấy trên mặt cô lộ rõ vẻ lo sợ, một người mới không biết phải làm sao.

Năm năm sau, bọn họ đã chia tay, cô lại có thể bỏ qua những tình cảm riêng tư, những quấy nhiễu, rồi rít trong lòng, chuyên nghiệp diễn cùng anh.

Anh xem, đây chính là điều thay đổi đúng không?

Đây chính là những điều em học được khi anh không có ở bên.

Em sẽ không dễ dàng bị bất kỳ chuyện gì cho dù là anh, ảnh hưởng đến bản thân mình.

Cô nhẹ thở một hơi, an ủi chính mình như vậy.

Buổi trưa, mọi người ngồi quanh một chỗ ăn cơm.

Đoàn làm phim không còn Mộc Hòa nên không khí rất hòa hợp, Phong Hạ nói chuyện với những diễn viên khác, lại nhìn thấy Tư Không Cảnh đang cầm một bình nước đi về phía bọn họ.

Bên cạnh cô vừa vịn còn một chỗ trống, cô còn chưa lên tiếng, anh đã tự nhiên ngồi xuống bên cạnh cô.

“Hút thuốc không?” Phó đạo diễn thấy anh tới, rất tự nhiên đưa cho anh điếu thuốc.

Anh lắc đầu. “Đang bỏ.”

Cô ngồi ở một bên nghe, theo bản năng nhìn anh.

“Uranus, anh muốn ăn gì?” Trợ lý của anh vội vàng hỏi.

Tầm mắt của anh thân nhiên lướt qua, nhỏ giọng nói. “Ốt xanh sợi khoai tây, thịt bò cách thủy, gà xào cay.”

“Hả?” Trợ lý cảm thấy có chút kỳ lạ. “Tôi nhớ trước đây anh không thích ăn cay.”

Anh không trả lời.

Phong Hạ ở bên nghe lời anh cũng không suy nghĩ nhiều, lúc này ăn cơm lại cảm thấy hơi khát nước, liền đặt đĩa xuống, nhỏ giọng nói với trợ lý bên cạnh mình. “Lấy giúp chị một bình nước được không? Cảm ơn.”

“Chai nước này anh còn chưa mở.” Cô nói rất nhỏ, nhưng anh vẫn nghe được, về mặt bình tĩnh đưa chai nước của mình cho cô.

Trên mặt cô thoáng lộ vẻ khản trương, nhưng lại không thể cự tuyệt anh trước mặt mọi người, chỉ có thể nhận lấy, nói tiếng ‘Cảm ơn.’

“Summer, chị còn muốn gọi thêm món gì nữa không? Chị ăn ít quá.” Trợ lý của cô nói.

“Ừ, để chị suy nghĩ một chút.” Cô lấy bình nước, uống vài ngụm.

“Anh gọi món ăn, trừ ớt xanh sợi khoai tây.” Cô vẫn còn uống nước, lại nghe thấy Tư Không Cảnh ở bên cạnh nói. “Hai phần còn lại là cho Summer.”

Cô đang uống nước lập tức sắc ở cổ họng.

Tất cả mọi người lập tức yên tĩnh lại.

Trợ lý của Phong Hạ và trợ lý của Tư Không Cảnh liếc nhìn nhau, ánh mắt đã muốn tỏa sáng lấp lánh.

“Vẫn giống như trước.” Tình cảnh như vậy, Tư Không Cảnh lại ở trước mặt mọi người, sắc mặt trầm tĩnh đưa tay, vỗ nhẹ lưng cô. “Uống nước cũng gấp.”

Sau lưng cô cứng lại.

Tất cả mọi người ở đây lập tức hít một ngụm khí lạnh.

Có mấy nhân viên đang làm việc, lặng lẽ lấy di động ra, mở microblogging.

Làm xong những việc này, anh nghiêng đầu nhìn sang phó đạo diễn. “Lát nữa cho tôi xem qua kịch bản một chút.”

Về mặt phó đạo diễn mập mờ đưa kịch bản cho anh, lại ngại khí thế của anh, không dám mở miệng ra trêu chọc.

Anh làm như không có việc gì bắt đầu đọc kịch bản, trực giác của cô khiến cô đứng ngồi không yên, lúc này định đứng dậy, muốn đi vào phòng nghỉ ngơi.

“Theo tiến độ như vậy, đoán chừng không bao lâu nữa sẽ tới cảnh nam nữ chính xác lập quan hệ.” Anh dùng bút vòng lên kịch bản, lại mở miệng. “Lần trước có thay đổi một số đoạn trong kịch bản, cũng có thể thêm vào một chút.”

Phó đạo diễn đã là bạn hợp tác nhiều năm của anh, đầu óc linh hoạt, lập tức tiếp lời. “Có thêm cảnh hôn môi một vài cảnh nóng, tôi biết rồi, đã thêm vào.”

Cả người Phong Hạ cứng đờ ngồi tại chỗ.

Mà mọi người ở đây, đã gần phát điên rồi.

“Ừ.” Anh đặt bút và kịch bản xuống, nghiêng đầu nhìn cô đang đứng bên cạnh, khuôn mặt anh tuần hàm chứa ý cười nhìn cô. “Xin lỗi, sau này thất lễ rồi xin chỉ giáo nhiều.”

Thời tiết dần dần chuyển lạnh.

Trải qua một thời gian dài, hai người vẫn phối hợp vô cùng ăn ý, tiến độ quay phim diễn ra cũng tương đối nhanh.

Ước chừng một tháng rưỡi, bộ phim cũng đã hoàn thành hơn hai phần ba.

Mà một phần ba còn lại, cũng là phần kết thúc, phần diễn thân mật của nam nữ chính khá nhiều.

Sáng sớm, Phong Hạ khoác áo khoác ngồi trong phòng chờ đến lúc ghi hình, nhưng cô lại không cảm thấy lạnh, ngược lại cô lại thấy trong người có chút khô.

Mấy ngày nay, hai người quay cảnh hôn môi, cô còn có thể chịu đựng một chút, nhưng hôm nay cảnh cần quay là một cảnh nóng, lúc đầu trong kịch bản hoàn toàn không có, nhưng sau đó lại thêm vào.

Cách đó mấy bước, Tư Không Cảnh đang đứng đợi, còn trên mặt tất cả nhân viên và diễn viên khác trong đoàn làm phim là vẻ hưng phấn không thể che giấu.

Nhờ đoàn làm phim truyền tin ra ngoài, hiện tại cả làng giải trí đều điên cuồng lan truyền scandal của hai người.

Cô còn nhớ rõ ràng, hai ngày trước trợ lý cô đang lặng lẽ đọc tin tức trên tạp chí, tiêu đề của tạp chí là đoàn làm phim ‘Thanh Sắc’ của Tư Không Cảnh.

Hôm qua, lúc chuẩn bị quay cảnh hôn, thậm chí còn có ký giả đến, khiến câu chuyện càng được đẩy lên đến cao trào.

Mà nửa tháng này, bộ phim của đôi thủ bị giảm xuống, cô cảm thấy, mình có chút không gánh nổi rồi.

Vốn rất vất vả mới xây dựng được tâm lý, bây giờ lại sụp đổ không còn hình thù gì nữa.

“Tốt lắm, hiện tại lập tức bắt đầu thôi.” Phó đạo diễn hắng giọng. “Những nhân viên không liên quan tới phòng khách chờ là được rồi, trừ nam nữ chính và một số nhân viên trong đoàn thì ở lại trong bếp.”

Bị phó đạo diễn đuổi ra ngoài, trên mặt mọi người lộ vẻ thất vọng, từ từ bước đi.

Trợ lý của Phong Hạ nhện không được, ra khỏi phòng trước, còn ghé vào tai cô, khẽ nói. “Summer, hiện tại chị muốn giải thích thế nào, em Cũng không tin nữa, chị nhất định phải ở cùng với Uranus! Đây là tiếng gọi của nhân dân!”

nói xong, còn chấp tay trước ngực nhìn cô.

cô nhìn mà không biết nên trả lời thế nào, chờ tới lúc tất cả nhân viên dọn dẹp xong, phó đạo diễn có làm ra vẻ, ho khan thêm hai tiếng nữa.

“Phong Hạ chuẩn bị xong chưa?”

Bên kia, Tư không Cảnh đang mặc áo sơ mi màu trắng ở nhà và quần dài màu đen, anh dựa người lên bồn rửa, cô cắn môi, chỉ có thể nhắm mắt gật đầu.

“Bắt đầu.” Phó đạo diễn ra hiệu.

Nhân viên bắt đầu quay.

Tư không Cảnh ung dung ngồi dậy, ghé mắt lạnh nhìn cô. “Khát nước không?”

Phòng bếp cực kỳ yên tĩnh, cô đứng cạnh cửa phòng bếp, nhẹ nhàng ‘ Vâng’ một tiếng.

“Nước trái cây hay là.....?” Anh mở tủ lạnh ra, đưa lưng về phía cô. “Hai ngày trước em ho khan, hay là uống nước thôi.”

Noi xong, anh đóng cửa tủ lạnh, rửa sạch cốc, rót nước cho cô.

cô đứng tại chỗ, nhìn dáng người thon dài và những động tác lúc này của anh, mặt không không chế được khe khẽ đỏ.

“Lại đây.” Anh đặt cốc xuống.

Những lời nói và cảnh tượng này, mở ra trong đầu cô những ký ức đã lâu trước kia.

thật sự, rất quen thuộc.

cô trầm mặc hai giây, đi tới, ngoan ngoãn đứng bên cạnh anh.

Anh nhẹ giọng cười, đưa tay lôi cô lại gần, để cô tựa người lên bồn rửa, cúi đầu hôn lên trán cô. “Đứng cách xa anh như vậy làm gì?”

Những lời này rõ ràng chỉ là lời thoái, nhưng bây giờ anh nói ra, khiến cô tưởng lầm thành thực tế.

Anh thấy mặt cô đỏ lên, nụ cười càng sâu. “Uống nước”.

cô gật đầu, muốn đưa tay cầm cốc thì nó đã bị anh lấy trước.

Chỉ thấy anh ngửa đầu uống một ngụm, đặt cốc xuống, nhẹ nhàng cầm cô lên, cúi đầu hôn lên môi cô.

cô tròn tròn mắt.

Chuyện này trong kịch bản không phải như vậy.

Anh cạy hàm răng cô ra, sau khi đưa nước vào miệng cô, liền nhẹ nhàng ngậm lưỡi cô.

Cứ hôn như vậy, anh vừa ôm cả người cô từ dưới đất lên, đặt ở trên bồn, ngón tay dò xét đi vào quần áo cô.

cô không còn cách nào khác, chỉ có thể đưa tay ôm cổ anh, ngay cả trái tim cũng muốn nhảy ra ngoài.

Lòng bàn tay anh nóng lên, chạy nhanh trên làn da bóng loáng của cô.

Trong lúc hôn, tay của anh dần đi lên, anh tháo móc trên nội y của cô, tiếp theo nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể trắng như tuyết của cô.

Bởi vì cô bị anh ôm trong ngực, ý thức anh nắm lấy thân thể bên trong mình, camera không quay được hình ảnh này.

Cả người cô run lên, mặt đỏ rực, không nhìn được muốn đưa tay đẩy anh ra, lại cảm thấy giữa hai chân mình, dần dần xuất hiện cái gì đó cứng rắn lại nóng bỏng.

Lúc này anh buông cô ra một chút, quay đầu cởi áo sơ mi của mình, cũng cởi đi áo khoác của cô, ôm lấy cô chặt hơn, để cô gần sát với thân thể mình, đem nụ hôn từ trên môi cô, dần dần đi xuống xương quai xanh.

Chỉ có cô biết, khát vọng trong nụ hôn này là chân thật.

cô vào giới nghệ sĩ nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cũng không nhận quay bộ phim nào quá kích thích, cảnh hôn cũng cực ít, đây là nguyên tác của cô.

Chỉ có hai lần, một lần là năm đó diễn bộ phim ‘Hồng Trần’ cùng anh, một lần nữa chính là hôm nay, bộ phim ‘Thanh sắc’ anh đang làm đạo diễn.

Hai người đang ở trong một phân cảnh, trước mặt nhiều người và camera như vậy, lại làm những điều này.

“Cắt.” Phân cảnh nóng kết thúc, phó đạo diễn kinh nghiệm hô một tiếng, tiếp tục ngừng thờ.

Nhưng Tư không Cảnh vẫn không dừng lại.

Tay anh ôm chặt cô, tại góc tối không ai nhìn thấy, anh đưa tay vào tìm kiếm trong váy cô.

cô liều mạng cắn môi nén tiếng thở dốc, cảm thấy tay anh đang di chuyển trên bắp đùi mình, nhẹ nhàng lại mạnh mẽ.

Giống như, ngày trước khi hai người ở chung một chỗ thì anh làm những điều này.

Lúc này, thân thể cô run rẩy, tình triêu thức tỉnh, cô có thể cảm nhận được tim anh đập ngày càng nhanh.

“I want you.”

Anh đến gần tai cô, nhẹ nói một câu nóng bỏng, cuối cùng cũng buông cô ra.

cô cứng người tại chỗ, gương mặt hoàn toàn đỏ ửng, ngốc lảng, một câu cũng không nói được.

một khắc đó, cô còn cho rằng, anh thật sự sẽ.....

Trong thời gian ngắn như vậy, anh lại có thể kìm nén được khát vọng, đưa tay mặc áo khoác cho cô, cũng mặc lại áo sơ mi của mình, ôm cô xuống, bình tĩnh xoay người nhìn phó đạo diễn.

“Tuyệt hảo!” Phó đạo diễn sờ sờ cằm, cười có chút không đứng đắn.

trên mặt các nhân viên lúc này cũng là nụ cười không đứng đắn, Phong Hạ không nhìn được nữa, đi lên từ phía sau anh, giống như chạy trốn khỏi phòng bếp.

Mới vừa rời khỏi phòng bếp mấy bước, điện thoại di động trong túi cô rung lên, cô bình ổn hô hấp, lấy điện thoại di động ra, không xem tên hiển thị, liền trực tiếp nghe máy.

“Phong Hạ?” Đầu bên kia điện thoại lập tức truyền đến một giọng nam trầm ổn: “Tôi là Phó Úc”

cô hít thở sâu vài lần, mới trả lời: “Vâng”

“Hai ngày này tôi có một cuộc hội thảo ở Đài Loan, cô đang quay phim ở đây đúng không?”

Anh nói từng câu từng chữ, giọng nói thanh nhã, dễ nghe: “Có thời gian tới đây gặp nhau một chút không?”

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Phong hạ tựa người vào một khúc quanh không người bên cạnh phòng bếp, đưa điện thoại ra xa một chút, nhắm mắt lại, vẫn cố gắng bình ổn hô hấp.

Trái tim đập nhanh, mặc dù đã quay được một lúc, cảm giác đó vẫn rõ ràng như cũ.

I want you.

Lời tâm tình tràn đầy khát vọng, xúc cảm cực nóng trên làn da, tình triều mãnh liệt trong thân thể.

Vừa rồi, trong studio, Tư Không Cảnh đã mang lại cho cô những cái này, trùng điệp với những hình ảnh ngày trước khi hai người còn ở chung.

Máu nóng sục sôi.

Điều duy nhất cô không cách nào lừa gạt chính mình, đó là khi anh đụng vào cô, ôm cô, hôn cô, cơ thể cô vẫn vì vậy mà run rẩy.

Bất kể đang ở cùng nhau hay đã tách ra, anh là anh, cô cũng là cô, việc thân thể hai người hấp dẫn lẫn nhau, chưa bao giờ thay đổi.

Giọng nói trầm ổn của Phó Úc vang lên bên tai không hề dừng lại, nghe cô không trả lời, một lát sau, anh mới nói. “Không tiện cũng không sao.”

Một tiếng này truyền đến từ điện thoại, mới kéo thần trí cô trở về được một chút.

“Tôi hôm nay tôi có thời gian.” Cô đặt điện thoại lại sát bên tai, sắp xếp lại câu văn. “Chờ tôi quay xong, có thể tới chợ trung tâm ăn một ít.”

“Được.” Phó Úc trầm ngâm trong chốc lát. “Địa điểm hội dự thảo tôi tham gia cũng cách chợ trung tâm không xa, cần tôi tới studio đón cô không?”

“Không sao.” Cô suy nghĩ một chút, lễ phép nói. “Tự tôi có thể tới đó, đến lúc đó sẽ gặp thôi.”

Cúp điện thoại, cô hít sâu thêm mấy lần, ra khỏi khúc quanh.

Nhắm mắt, đi vào phòng bếp một lần nữa, cô vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy Tư Không cảnh và phó đạo diễn đang đứng sau máy theo dõi, nhìn cảnh vừa được quay.

Tư Không Cảnh vừa nhìn máy theo dõi, vừa uống nước, trên sườn mặt vẫn là nét lạnh nhạt như cũ.

Cô nhìn tay và môi của anh mấy giây, mặt lại nóng lên rồi.

Phó đạo diễn ngẩng đầu lên, thấy cô thì lập tức xoa hai tay, cười híp mắt. “Phong Hạ, hiệu quả tốt vô cùng, tôi đoán nhiều người xem đến đoạn này sẽ

chảy máu mũi mất, hai người diễn rất ‘nhập vai, rất sinh động’

Tư Không cảnh nghiêng đầu nhìn cô, lúc này gương môi, lại quay người sang mắng phó đạo diễn.

Phó đạo diễn vội vàng lấy hai tay bịt miệng, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm(*), tiếp tục công việc.

(*) Mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm: Chỉ những người nhút nhát, xấu hổ, cúi đầu hay những người không chuyên tâm chăm chú trong công việc.

“Điện thoại vừa này là của ai?” Anh đi tới bên người cô, sửa lại áo khoác cho cô, quả thật là không xem ai ra gì.

Cô mấp máy môi, có chút không tự nhiên lui về sau một chút. “Là cháu ngoại của bạn ba em”

Anh nhìn dấu hôn nhân nhạt mình lưu trên cổ cô, dùng quần áo che đi, lại gật đầu. “Lần trước, người đưa em về studio là anh ta??”

Trong giọng nói của anh không nghe ra tâm tình gì, nhưng cả người cô lại cứng đờ. “Ừ, buổi tối cùng nhau ăn cơm” Nói xong cô mới phục hồi tinh thần, nhưng cũng không kịp để ảo não. Lúc anh mới từ Mĩ về, cô tức giận nói, chuyện của cô không liên quan tới anh, kích động lúc đó giờ cô lại không tìm được.

Thình thịch, tim cô đập nhanh hơn và những cảm giác lưu trên thân thể toàn bộ tụ lại một chỗ.

Cô thật vô dụng.

Trong lòng, Phong Hạ khẽ mắng chính mình.

“Được, đi đường cẩn thận, về sớm một chút.” Hồi lâu sau, anh mở miệng, giọng nói hoàn toàn không có chút bức bối nào, chỉ bình thản dạn dò.

Cô ngẩng đầu liếc anh, bấu chặt ngón tay

Bạn tốt của ba cô là Phó Chính, là vị trưởng bối từ nhỏ tới lớn cô luôn kính trọng, diện mạo, năng lực, mảnh khảnh, đều không thiếu, điều duy nhất thiếu sót chính là tính tình lạnh lùng, nhưng lại được vợ ông bù lại.

Mà Phó Úc, thừa kế IQ cao của ông, hơn nữa nhìn qua, có thể còn cao hơn.

“Bởi vì nghĩ một ngày quay phim cô sẽ đói, tôi tự ý mua chút đồ ăn vặt.” Lúc cô chạy tới chợ trung tâm, Phó Úc đã ngồi ở đó, trên bàn đầy ắp thức ăn.

Vì hội thảo vừa kết thúc, nên anh không thay quần áo, trực tiếp tới đây, anh mặc một bộ tây trang, có chút cao quý hơn lần trước hai người gặp mặt.

Còn có phong độ của người trí thức, lại càng cảm giác có chút xa cách.

“Cảm ơn.” Cô cười cười, ngồi xuống chỗ ngồi đối diện anh.

Phó Úc được nuôi dạy lễ nghi trên bàn ăn rất tốt, lúc ăn anh không nói lời nào, cho đến khi hai người ăn xong, anh lấy ví tiền để thanh toán, nhìn về phía cô. “Ra ngoài đi dạo thôi.”

Bởi vì ban ngày vừa mưa, cho nên buổi tối ở Đài loan có chút ẩm ướt lạnh lẽo.

Hai người rời khỏi khu vực trung tâm thành phố nhộn nhịp, lúc đi cô vẫn luôn cúi đầu suy nghĩ, ngay cả việc anh gọi cô hai lần cô cũng không nghe.

“Phong Hạ.” Phó Úc lại gọi tên cô lần nữa, cô mới quay đầu lại.

“Sao vậy?” Cô hỏi.

“Bây giờ cô có người trong lòng rồi.” Anh tự tay nói lồng cà vạt. “Hơn nữa hình như có chút phiền não, có nên tiếp tục phần tình cảm này không?”

Cô nghe vậy thì ngẩn ra.

“Tôi không nói nhầm.” Anh cười nhẹ với cô.

Cô trầm mặc một lúc, cũng không phủ nhận. “Sao anh lại nhìn ra được?”

Lúc này, Phó Úc dừng bước, đi tới lan can bên cạnh. “Lần trước, ở trong nhà cô, lúc ăn con cô cắn không ngừng dùng ngón tay nhẹ gõ chiếc đĩa, hơn nữa, lúc cô nghe ba cô nói chuyện cũng sẽ theo bản năng cúi đầu xuống cắn môi.”

“Hôm nay cô ăn cơm với tôi, vẫn luôn cau mày, hơn nữa không tự giác lại lấy áo khoác che kín một chút.” Anh thông thả kể lại. “Những thứ này đều thể hiện cô đang phiền não.”

Cô nhún nhún. “Sinh viên ngành khoa học kỹ thuật, còn theo học ngành tâm lý?”

Anh lắc đầu, dùng ngón tay nhẹ gõ lên lan can. “Chỉ là suy nghĩ một chút cộng thêm việc trời sinh, tôi rất giỏi quan sát mà thôi.”

Cô thở dài, đưa tay vuốt mi tâm. “Là rất khổ não”

Anh không nói chuyện, hình như đang đợi cô tiếp tục.

“Cảm thấy vui vẻ nhưng cũng cảm thấy rất sợ.” Anh mắt của cô có chút mơ hồ. “Người bình thường sẽ nói, ngựa không ăn cỏ sau đầu(*), đúng không? Nhưng chuyện giữa tôi và anh ấy lại không thể nói trong một câu này.”

(*) Ngựa không ăn cỏ sau đầu: Xuất Phát từ câu ‘Ngựa không ăn cỏ sau đầu, thỏ không ăn cỏ gần hang, đại ý là người có tài năng, thành đạt đừng nên luyện tiếc cái gì đã qua đi, hoặc không cần lưu luyện cái đã mất, hoặc ám chỉ sự hối hận

Hiện tại, mỗi lúc đi cùng anh, đều cảm thấy trái tim mình giống như nặng thêm vài phần, dường như còn hơn năm năm trước.

Anh lạnh nhạt, anh dịu dàng, nụ cười của anh, cái nhìn chăm chú của anh vào người cô, anh giống như tư Không Cảnh ngày trước, có điều lại như không giống.

Cô nghĩ đến đầu đầu, cũng chỉ có một kết luận như vậy nếu như hiện tại cô muốn cự tuyệt anh, rời khỏi anh, đối với cô mà nói, lại bắt đầu trở nên khó khăn. Lúc mới bắt đầu, hai người quyết tâm đặt lễ đính hôn, bây giờ nghĩ lại, cảm thấy chuyện đó vô cùng buồn cười.

“Thật sự không thể nói rõ ràng được.” Hồi lâu, cô cười khổ nói. “Tôi cho là mấy năm nay mình đã trở nên quả quyết hơn một chút, hình như phải tùy theo từng người.”

“Thật ra thì, trước kia lúc tôi giải quyết vấn đề, bình thường sẽ làm như vậy.” Phó úc nhìn gương mặt cô, mở miệng. “Nếu có một loại giải pháp không thông, vậy thì đổi loại khác, nếu như hiện tại cô không xác định được tâm ý của người này, như vậy sao không đổi quan điểm một chút, nhìn những người và sự vật khác.”

Lúc anh nói những lời này, vẻ mặt tự nhiên, dịu dàng, rồi lại mơ hồ mang theo một chút sắc bén.

Cô nghe được nhất thời cứng họng, không biết có phải nghe lầm ý nghĩa trong lời nói của anh hay không, còn không kịp suy nghĩ, liền thấy sau lưng Phó Úc, có người đi đến.

Phó Úc chú ý đến ánh mắt của cô, xoay người lại.

Dưới màn đêm, tư Không Cảnh còn đang mặc chiếc áo sơ mi trắng ở studio, bên ngoài chỉ khoác một chiếc áo khoác, trong tay là một ly cà phê đi về phía bọn họ.

Ánh mắt cô khẽ tròn tròn, nhìn anh đi tới gần mình.

Tư Không cảnh đi tới bên cạnh bọn họ thì đứng lại, ánh mắt lại chỉ rơi trên người Phong Hạ.

Chỉ thấy anh đưa tay nhẹ chạm lên má cô, nhỏ giọng mở miệng. “Có chút lạnh.”

Nói xong, anh cúi đầu nhìn cô ký một chút, lông mày nhíu lại, trước đặt ly cà phê vào tay cô, sau đó cởi áo khoác của mình ra khoác lên người cô, bọc cả người cô lại.

Cô không biết nên làm gì, chỉ có đứng yên tại chỗ. Đèn đường vàng nhạt, cô đột nhiên nhìn thấy có một vết cắt ở giữa hai hàng lông mày của anh.

Trên gương mặt nay của anh, dù chỉ là một vết thương nhỏ, cũng rất khó xử, mà vết thương này cũng không phải nhỏ, cô đột nhiên nhìn đến, laoph tức vươn tay chạm vào vết thương đó của anh.

“Buổi tối, lúc studio kết thúc công việc, trời quá tối, không có nhìn ký xung quanh, nên bị thương một chút.” Anh mặc cho tay cô chạm vào, thu hết vẻ mặt của cô vào mắt. “Cũng không đau lắm, không sao.”

“Đã khừ trùng chưa?” Cô thu tay lại, nhẹ giọng nói.

Anh lắc đầu, kiên nhẫn khác thường. “Hộp thuốc đang ở trong phòng nghỉ, công việc kết thúc nên phòng đó đang tạm thời khóa.”

Cô cắn cắn môi. “Em về hỏi quản lý”

Ai ngờ cô còn chưa nói hết, đã bị anh nắm tay, đem cả người cô ra phía sau anh.

Lúc này, anh tiến lên một bước chống lại ánh mắt của Phó Úc. “Chào anh.”

Ánh mắt của Phó Úc chợt lóe, cười nhẹ.

“Sáng sớm ngày mai phải quay phim, tôi đưa cô ấy về trước.” Anh nhìn Phó Úc, từ tốn nói. “Buổi tối rất lạnh, ở ngoài lâu, cô ấy sẽ bị ốm, anh là bạn của Hạ Hạ, chờ tới lúc quay phim xong, sau chúng tôi về thành phố S, tôi sẽ mời anh ăn cơm.”

“Cảm ơn.” Phó Úc đưa tay, sửa lại cổ áo. “Chỉ là, hai tháng tới cho đến cuối năm, tôi sẽ ở Anh trao đổi học thuật.”

Tầm mắt hai người dần ông lướt qua nhau.

“Vây thật đáng tiếc.” Tư Không Cảnh khẽ nghiêng người. “Nếu lần sau có thời gian, chúng ta lại hẹn nhau lần nữa vậy.”

Phó Úc khẽ gật đầu, không nhìn ra cảm xúc trên gương mặt.

Rời khỏi đó, Tư Không Cảnh dẫn cô đi về phía trước.

Ánh trăng như nước, con đường phía trước vô cùng yên tĩnh, tay cô bị bàn tay mạnh mẽ của anh giữ lại, vững vàng bao chặt.

Đã uống vài ngụm cà phê anh mua, tầm mắt cô mơ hồ nhìn xung quanh, không dám nói nhiều với anh, nhẫn nại, cố gắng đi cách anh hơi xa một chút.

“Ba em giới thiệu cho em một người bạn nam này, đúng là tốt vô cùng.” Anh mở miệng. “Chỉ số thông minh có vẻ rất cao.”

Cô sững sờ một chút, lại cắn môi, khẳng định. “Không sai.”

Vốn cho rằng anh sẽ tức giận, anh ngờ anh lại không lên tiếng, chỉ dừng bước, nghiêng người, khom lưng chỉnh lại áo khoác trên người cô cho tốt.

Khoảng cách hai người lúc này gần trong gang tấc.

Cô nhìn mặt anh, trong nháy mắt lại nín thở.

Kéo lên rồi, tay anh lại không di chuyển, vẫn duy trì tư thế này, mở miệng. “Lúc anh ở Mĩ, rất nhiều lần anh nghĩ tới, nếu như lúc anh trở về, em sẽ ở bên người đàn ông như thế nào. Anh ta không phải kẻ tài học xuất chúng, có tượng mạo nghiêng người hay không.” Giọng nói của anh có một tia kiềm nén. “Có đủ với em không, đủ để em quên anh.”

Lòng cô từ từ trầm xuống.

“Thật ra thì dù anh ở đâu, mỗi ngày đều không nhịn được, luôn muốn lập tức mua vé máy bay về bên cạnh em, không quan tâm đến gì nữa, sự nghiệp, cuộc sống. Dù hỗn loạn cũng không quan tâm, cứ ở bên cạnh em như vậy.” Anh khẽ thở dài, trên mặt là một nụ cười khổ. “Chính là hành hạ như vậy, khổ sở, tuyệt vọng, trong một năm anh chứng uất ức, nhưng lý trí buộc anh chống cự năm năm này.”

“Em tin không?” Anh đưa tay vén tóc cô ra sau tai. “một Tư Không Cảnh không có khuyết điểm, lại luôn buồn bã nuối tiếc như vậy, tự ti không chịu tiến thủ, nhất gan núp ở Mĩ năm năm”

“Nếu như em thật sự có người khác, anh sẽ thế nào?” Cô đột nhiên lên tiếng, cắt đứt lời của anh. “Nếu như em thật sự quên đi anh, yêu người khác, ah phải làm sao?”

Anh nhìn cô, đột nhiên đưa tay lên, ôm cô vào trong lòng.

“Anh có nghĩ đến.” Anh tựa vào bên tai cô. “Từ lúc mới bắt đầu, anh đã nghĩ lúc đó anh sẽ đoạt lại em, dùng tất cả phương pháp để em lại thích anh.”

“Nhưng sau đó, anh lại không nghĩ vậy.” Anh nhẹ vỗ lên tóc cô. “Vì anh vừa không thể nhìn được em ở cùng một chỗ với người khác, cũng không thể ép buộc em buông tha cuộc sống mới của mình.”

“Anh không có cách nào khác.” Anh nhắm mắt lại. “Hạ Hạ, thật sự, một biện pháp, anh cũng không có.”

Anh biết em có quá nhiều lý do để không cách nào kiên trì, cho nên nếu như em yêu người đàn ông khác, tất cả đều là do anh tự gieo gió gặt bão, không thể thay đổi.

Trận đánh này, anh bỏ thêm tấm lòng chân thành cùng với chút tự ái và tự tin còn sót lại của anh.

Cho đến hôm nay, anh cũng không hối hận.

Càng ngày càng yên tĩnh, thành phố ngày càng tối.

Cô tựa đầu lên vai anh, nước mắt yên lặng rơi xuống

Thời tiết ở Đài Loan càng lúc càng lạnh, tháng mười hai tới rất nhanh, bộ phim ‘Thanh Sắc’ cũng dần đến hồi cuối.

Scandal của cô và Tư Không Cảnh cũng vẫn được truyền đi xôn xao, nhưng hình như anh không chịu chút quấy nhiễu nào, vẫn làm theo ý mình, làm những chuyện khiến người khác hiểu lầm, cô cũng không biết nên giải thích thế nào, dứt khoát không giải thích thêm gì nữa.

Tình cảm của hai người cũng từ từ tăng lên, nhưng cô vẫn luôn chưa cho anh câu trả lời chắc chắn.

Ngày hoàn thành bộ phim, cũng vừa đúng lễ giáng sinh.

Đóng máy, tất cả mọi người trong đoàn làm phim đều vô cùng vui vẻ, sau khi thương lượng, mọi người liền quyết định kéo nhau đi ăn mừng. Tất cả mọi người nhanh chóng thay quần áo, dọn dẹp studio, vì cảnh quay cuối cùng của Phong Hạ vừa kết thúc, cô là người cuối cùng về phòng nghỉ ngơi.

Phòng nghỉ không có những người khác, chỉ có cô và trợ lý, chờ trợ lý tẩy trang cho cô xong, cô liền vào phòng thay quần áo thay một bộ đồ thường ngày.

Bộ váy hóa trang trên người rất khó cởi xuống, một mình cô nỗ lực rất lâu, thậm chí còn toát cả mồ hôi, đai an toàn sau khóa kéo ngực cũng bị mắc kẹt, không kéo xuống được.

“Ann” Cô thở dài, thử hô một tiếng. “Em ở đâu? Có thể vào giúp chị cởi khóa kéo này được không?”

“Được!” Ngoài cửa, Ann đáp một tiếng.

Cô thấy thế, kéo rèm ra, đưa lưng về phía cửa.

Không bao lâu sau, cửa phòng thay đồ bị mở ra, có bước chân tiến lại gần, cô điều chỉnh lại đai an toàn một chút, nói với người ở sau lưng. “Ann, khóa kéo của chị ở đây bị mắc kẹt, phiền em kéo xuống là được rồi.”

“Cảm ơn.” Cô đưa tay cởi đai an toàn ra, từ từ cởi váy xuống.

Đang sau lại không có tiếng bước chân rời đi, cũng không ai nói chuyện, cô đột nhiên cảm thấy có chút kỳ quái, vừa định quay người lại thì bị người phía sau ôm lấy.

“Tur” Hơi thở của anh quá mức quen thuộc với cô, cô lập tức đã đoán ra là anh. Nhưng hiện tại trên người cô chỉ có áo ngực và quần lót, cứ lơ lơ như vậy trong lòng ngực anh, đôi tay anh còn vòng qua eo cô, khiến cô không nói nên lời.

“Là anh.” Đền ở phòng thay đồ vốn mờ mờ, tình cảnh như vậy, giọng nói của anh vang lên bên cổ cô.

“Cái đó, Ann đâu rồi?” Cô giẫy một hồi nhưng cánh tay anh vẫn không nhúc nhích.

“Ra ngoài rồi.” Tur Không Cảnh hôn lên cổ cô, lưu luyến đi xuống. “Cô bé ấy thấy anh tới, lập tức đi ra ngoài, còn khóa cửa lại rồi Hạ hạ, thả lỏng ra.”

Cả người cô cứng ngắc, chỉ cảm thấy anh từ từ hôn lên tấm lưng trắng nõn của mình, nhiệt độ trong cơ thể dần tăng lên. Rốt cuộc tại sao lại muốn cô thả lỏng

“Cái đó” Cô cắn môi, cảm thấy môi anh đang ở lưng mình, tay lại xoa ngực cô. “Lát nữa còn phải đi ăn cơm”

Anh nhỏ giọng cười, lúc này ngừng lại, quay cả người cô lại đối mặt với mình, cúi đầu hôn lên môi cô, nhẹ giọng đầu đọc. “Anh lại thích ăn em”

Cô nghe mà cả người nóng lên, đỏ mặt nhìn gương mặt tuấn dật anh dần hiện lên lửa dục, ngay cả nói chuyện cũng không hoàn chỉnh. “Tur Không, chúng chúng ta”

Hiện tại, hai người cũng không chung sống hòa thuận, dù lúc anh quay phim có đùa giỡn cô nhiều hơn nữa cũng không đến mức như hôm nay.

“Chúng ta thế nào?” Anh ôm chặt cô, để cơ thể cô dán chặt lên người mình, tay dần rời khỏi eo cô đi xuống, cởi quần lót của cô ra. “A, anh biết rồi, em có nhớ, trước kia lúc hai chúng ta quay bộ phim ‘Hong Trần, chúng ta cũng ở trong phòng thay đồ’ Anh vừa nói chuyện, ngón tay dần tìm kiếm vào sâu trong quần lót của cô. Cô đã xấu hổ muốn chết rồi, lại không đẩy anh ra được, mà tình triều trong cơ thể cô lại rất thành thực.

“Mây mưa?” Sắc thái trong giọng nói của anh cũng tăng cao.

“Hạ Hạ” Người anh dần hạ xuống, hôn môi cô rồi đến ngực, ngon tay cũng không dừng lại. “Em muốn không?”

“Ngón tay cô run rẩy giữ chặt bờ vai anh.

“Anh nghĩ, anh cũng không có cách nào để nhịn nữa” Bờ môi anh lướt qua ngực cô. “Mỗi một ngày, mọi lúc đều muốn đè em xuống, make love into the night.”

Tiến vào em, hằng đem hương thụ.

Tiếng thở dốc của cô ngày càng lớn, sắp không cầm cự nổi.

Đúng lúc này, tiếng điện thoại di động của cô lại vang lên, liên tiếp, không ngừng nghỉ.

Động tác của anh, vẫn còn đang tiếp tục.

Điện thoại di động vẫn kêu không ngừng, ngược lại vẫn tiếp tục vang lên một hồi lâu, cô rốt cuộc lấy lại tinh thần, đột nhiên đẩy anh ra, xoay người lấy

điện thoại trong túi áo.

“Hạ Hạ.” Điện thoại vừa thông, đầu bên kia truyền đến giọng nói của một người đàn ông trung niên. “Xảy ra chuyện lớn!”

“Đường chú Đường?” Cô thở hổn hển hỏi.

“Là chú! Mẹ con vừa rồi không gọi điện được cho con, ba con đã được đưa tới bệnh viện, chú đang trên đường tới đó!”

Cả người cô lập tức lạnh run.

“Tình hình... tình hình có vẻ không tốt lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

“Tình hình của ba con không tốt lắm.”

Nghe xong điện thoại, trên mặt Phong hạ lập tức không còn chút máu.

Vốn đang đứng sau lưng cô, đôi tay ôm eo cô của Tư Không Cảnh cũng cảm thấy cơ thể trong lòng mình trở nên cứng ngắc.

“Sao vậy?” Anh khẽ cau mày, đến gần bên tai cô nhẹ giọng hỏi. “Người vừa gọi là ai?”

Cô ngây ngốc nghiêng đầu, nhìn gương mặt anh. “Là bạn ba em ông ấy nói, ba em vào bệnh viện.”

Anh rất ít khi thấy vẻ mặt cô như vậy, vội vàng cầm lấy quần áo lên mặc vào cho cô, tỉnh táo nói. “Em hỏi ông ấy, bây giờ ba em đang ở bệnh viện nào.”

Ngón tay cầm điện thoại của cô có chút trắng bệch, chỉ có thể cố gắng không chế tâm trạng chính mình, chuyển câu hỏi của Tư Không Cảnh cho chú Đường.

Chờ tới sau khi ông báo tên bệnh viện, cô máy móc thuật lại cho Tư Không Cảnh nghe.

Anh nghe đến tên bệnh viện, khom lưng lấy quần áo đưa cho cô, sau đó đưa tay tiếp nhận điện thoại.

“Bây giờ, trước tiên em thay xong quần áo, anh chờ em ở bên ngoài.”

Anh nắm điện thoại trong tay, cúi đầu hôn lên trán cô, nhỏ giọng nói. “Đừng lo, có anh ở đây.”

Cô nhìn vẻ mặt bình tĩnh của anh, theo bản năng gật đầu, anh liền đưa điện thoại đến bên tai, vừa nói gì đó vừa bước chân ra khỏi phòng thay đồ.

Đội cô thay xong quần áo bằng tốc độ nhanh nhất rồi ra ngoài, anh đã nói xong cuộc điện thoại thứ hai.

“Anh đã nói trợ lý mình tìm chuyến bay gần nhất về thành phố S, một tiếng rưỡi nữa sẽ khởi hành, chúng ta lập tức đến sân bay Cao Hùng.”

Anh trả điện thoại lại cho cô, nhìn cô từ tốn nói. “Sau khi xuống sân bay, chúng ta đi lối đi riêng, trong vòng bốn tiếng, anh nhất định để em gặp được ba.”

Anh liên tiếp nói, nhanh chóng, gọn gàng, cô nghe được mà sững sờ.

Cô thấy khoảnh khắc đó, đáy lòng cô xẹt qua một cảm giác không nói nên lời.

Là cảm giác, đã rất lâu rất lâu chưa xuất hiện qua.

Cũng không biết nói gì, cuối cùng cô chỉ có thể gật đầu.

Anh nhìn cô mấy giây, đưa tay nắm bả vai cô, mở cửa phòng nghỉ bước ra ngoài.

...

Lên xe trợ lý của Tư Không Cảnh, cô cầm điện thoại liền gọi điện cho mẹ.

Nhưng vừa mở nhật ký cuộc gọi ra, trên số điện thoại của chú Đường, là số điện thoại của mẹ cô.

“Anh vừa gọi điện thoại cho mẹ em.”

Anh ngồi bên cạnh cô, lúc này mới lên tiếng.

Cô ngẩn ra, nghiêng đầu nhìn anh.

“Hiện tại mẹ em đang ở trong bệnh viện chờ tin tức của ba em, bà ấy nói lúc ở nhà, ba em đột nhiên té xỉu, lúc ấy hô hấp khá yếu, cho nên bà ấy mới bị dọa sợ.”

“Anh nhớ trước đây Đới Tông Nho có nói qua với anh, trường hợp như vậy, có thể là do bị sốc, nguyên nhân rất lớn là vì máu không kịp cung cấp cho đại não.”

Anh lấy tay mình bao tay cô lại, nói tiếp. “Sau khi đến bệnh viện, theo dõi bản điện tâm đồ một chút, lại tiến hành thêm một bước nữa để chuẩn đoán chính xác là được rồi.”

Không khí trong xe rất yên tĩnh, trợ lý của anh rất thức thời kéo tấm vách lên, cho nên không thể nghe được đoạn đối thoại của hai người.

Mà trong không gian khép kín này, chỉ có con người bình tĩnh và giọng nói có thể trấn định lòng người của anh.

“Hơn nữa bộ phim ‘Thanh Sắc’ gần như hoàn thành rồi.” Anh ghé đầu lại gần trán cô, nhẹ đặt vào, dùng khoảng cách gần nhất nhìn vào mắt cô.

“Công việc hậu kỳ của bộ phim có thể từ chối, những điều này cũng không quan trọng. Đối với anh mà nói, anh cho rằng hiện tại anh đã có đủ thời gian, chăm sóc bố vợ anh.”

**

Lúc xe chạy tới sân bay Cao Hùng, đã có một số nhà báo nắm bắt được tin tức đứng trước cổng sân bay.

Mặt anh không chút thay đổi, sau khi xuống xe, lập tức ôm cô vào trong ngực, dùng tốc độ nhanh nhất đi vào trong.

Dọc theo đường đi vào sân bay, đèn flash sau lưng nhanh chóng nhấp nháy, bọn chó săn cũng điên cuồng chạy theo hai người, hơn nữa những người bình thường hình như cũng nhận ra họ, cả sân bay tràn ngập âm thanh ồn ào, la hét.

May mắn bước chân của anh rất nhanh, hiệu suất làm việc của người trợ lý cũng cực cao, sau khi che mắt mọi người tiến vào, liền bỏ lại đám chó săn và những người khác ở phía sau.

Cho đến khi lên máy bay, ngồi vào chỗ của mình, cô cảm thấy sau lưng mình ướt đẫm một mảnh, tựa vào lưng ghế thở một hơi.

Nữ tiếp viên hàng không nhìn hai người bọn họ, biểu tình trên mặt vô cùng mừng rỡ, hai mắt như phát sáng, vừa định đi về phía hai người kích động nói gì đó, Tư Không Cảnh lập tức đưa tay, lễ phép ra hiệu với họ.

Nữ tiếp viên thấy vậy, cũng nghiêm chỉnh không quấy rầy, động tác nhanh chóng rót nước cho hai người, cầm hai cái chăn đưa lại.

“Cảm ơn.” Anh nhỏ giọng cảm ơn nữ tiếp viên, đặt gói đầu sau lưng Phong Hạ, lại dương rộng chăn ra, đắp lên người cô.

Nữ tiếp viên bên cạnh thấy vậy, liệu mạng nhện để mình không nhảy lên trong máy bay.

“Những ký giả vừa này, đã chụp lại toàn bộ rồi...” Cô xoa huyết thái dương, vẻ mặt mệt mỏi. “Chờ tới lúc về thành phố S, đến bệnh viện, tình hình có lẽ cũng sẽ giống như vừa rồi...”

Tình hình của ba cô hiện giờ còn không rõ, cô đã thấy sứt đầu mẻ trán, còn phải suy nghĩ nên giải thích với mọi người chuyện vừa rồi hai người cùng xuất hiện thế nào.

Scandal, không, phải nói là tin tức chính xác đã nổ tung, bay đầy trời.

“Những điều này em không cần phải lo.” Anh chỉnh lại chăn trên người cô, đem đầu cô dựa vào bả vai mình. “Anh sẽ xử lý, bây giờ em ngủ trước một chút, đến nơi anh sẽ gọi em.”

Cô nhẹ ‘ừ’ một tiếng, tựa đầu vào bả vai anh, nhắm mắt lại.

Anh của năm năm trước, cũng không phải như vậy.

Ngày trước dù đựng phải chuyện lớn hơn nữa, anh cũng sẽ không bao giờ giải thích với cô, cô biết anh cũng không phải không muốn nói với cô, mà là do sự kiêu ngạo của mình khiến anh không thể nói rõ ràng mọi chuyện.

Nhưng đêm nay, anh lại nói với cô rất nhiều rất nhiều điều.

Để cô không phải lo lắng, anh phân tích nguyên nhân ba cô ngất xỉu, giảm bớt lo lắng trong lòng cô.

Mỗi một chữ, từng câu nói, anh đều rất dụng tâm.

“Ngủ đi.” Anh nhẹ vuốt tóc cô.

Rạng sáng.

Hai người chạy tới bệnh viện mà Phong Trác Luân đang nằm theo lời của chú Đường, bốn giờ đã trôi qua.

Anh đưa cô đi thẳng lên tầng bốn bệnh viện, tới trước một phòng bệnh.

Cô lập tức tiến lên một bước, nhẹ mở cửa.

Trong phòng bệnh, Dung Tư Hàm ngồi bên cạnh giường bệnh nghe thấy tiếng mở cửa, lập tức quay đầu lại.

“Mẹ.” Cô nhẹ bước nhanh tới. “Hiện tại ba thế nào rồi?”

“Tình hình đã ổn định rồi.” Dung Tư Hàm thấp giọng nói, nhẹ nắm lấy tay cô. “Bác sĩ nói, là do đại não không được cấp đủ máu, may mắn không có gì đáng ngại.”

Phong Trác Luân đang nằm trên giường bệnh giờ đây đã không còn tỏ ra bộ dạng yêu nghiệt thường ngày, gương mặt có chút tái nhợt.

Cô đứng bên cạnh giường bệnh nhìn ông, đột nhiên cảm thấy lỗ mũi có chút ê ẩm.

“Không sao, hiện tại cũng đừng lo lắng nữa, Hạ Hạ.”

Chú Đường đứng ở một bên nhướn mày. “Lúc trước chú gọi cho con, là cố ý làm quá lên thôi, chú chỉ cảm thấy ba con muốn gặp con, hơn nữa... tình hình lúc đó rất đáng sợ, chú biết ba con hai mươi năm, chưa bao giờ nghe qua thân thể ông ấy có gì khó chịu, ông ấy là yêu nghiệt ngàn năm đó, biết không?”

Lời an ủi này quá kém, nhưng dù sao cũng khiến thần kinh căng thẳng của cô được thả lỏng hơn một chút.

“Đột nhiên về đây như vậy, có ảnh hưởng đến tiến độ quay phim không?” Dung Tư Hàm nhìn cô, lại nhìn về phía sau cô. “Ai? Cậu nhóc lúc nãy đi theo con là ai vậy?”

Cô nghe thấy thì ngẩn ra, quay đầu nhìn về phía cửa phòng bệnh.

Cô cho là Tư Không Cảnh sẽ đi vào cùng cô, lại phát hiện ở cửa không có ai, cửa cũng được đóng lại.

“Vừa rồi, cậu ấy gọi cho mẹ.” Dung tư hàm khẽ giương môi. “Rất tỉnh táo hỏi mẹ... hỏi mẹ tên cụ thể của bệnh viện, đi từ sân bay đến cô thì đường nào là tiện nhất, số phòng bệnh, còn nói suy đoán của mình về tình hình của ba con, để mẹ không nên quá lo lắng, cậu ấy nói sẽ nhanh chóng đưa con trở về.”

“Con trai bây giờ, trong tình hình khẩn cấp, lại có tỉnh táo xử lý mọi chuyện như vậy, còn rất ít.”

Cô đứng tại chỗ, nghe được làm tim cô càng lúc càng mềm.

“Bộ dạng cũng thật đẹp trai.” Đường Thốc ở một bên sờ cằm, chen miệng vào. “Rất giống chú Đường của con năm đó.”

Cô cười ‘hì hì’ một tiếng, cầm tay Dung Tư Hàm nói. “Mẹ, mẹ không còn phải thức khuya, như vậy không tốt, hiện tại để chú Đường chờ mẹ về nhà đi.”

“Vậy còn con?” Dung Tư Hàm thở dài. “Con nhất định là rất mệt, anh con sẽ lập tức tới đây, để anh con trực đêm đi.”

“Không cần đâu, mẹ điện thoại cho anh hai, nói anh ấy tạm thời đứng đến bệnh viện, chị Diệp Tử vừa mới sinh, đứa bé còn nhỏ.”

Cô lắc đầu. “Ở trên máy bay, con có ngủ một lúc rồi, hiện tại không mệt lắm, để con ở đây chăm sóc ba là được rồi, hai người cũng nên về thôi.”

**

Ngồi bên cạnh giường bệnh đến ba giờ sáng, cô đứng dậy xác nhận tình hình nhịp tim một chút, chỉnh lại chăn cho ông, muốn đi ra ngoài tìm một ít cà phê hoặc nước uống, nâng tinh thần.

Khép cửa phòng bệnh lại, cô vừa ngẩng đầu lập nhìn thấy Tư Không Cảnh đang bước ra khỏi cầu thang máy.

Anh vẫn còn đang nói chuyện điện thoại, xoa xoa mi tâm nói gì đó với điện thoại.

Cô đứng tại chỗ, chờ anh nói chuyện điện thoại xong đi đến trước mặt mình.

“Vừa này đi xuống dưới kia xử lý phóng viên và đám chó săn theo đuôi một chút.”

Anh tự tay chỉnh sửa lại quần áo của cô, cài lại nút áo phía trên cho cô. “Sau đó lại đi đến một số tòa báo, đưa ra thông tin thật sự. Không cần lo lắng nữa, người trong đoàn làm phim cũng không tức giận chúng ta vắng mặt trong buổi đóng máy đâu.”

“Tình hình ba em hiện tại thế nào rồi?” Sau khi nói xong, anh nhỏ giọng hỏi.

Phong Hạ nhìn về mặt tiêu tụy của anh, đôi mắt có chút đỏ không dễ nhận ra.

“Không có chuyện gì lớn.” Cô chịu đựng mở miệng. “Không khác những điều anh nói lắm.”

“Ừ, vậy thì tốt.” Anh nhẹ cười. “Nghỉ ngơi cho tốt, sẽ khỏe mạnh như trước đây thôi.”

Cô không nói gì, hồi lâu sau, cô đột nhiên bước lên trước một bước, đưa tay ôm lấy anh.

Vừa rồi ở trong phòng bệnh, khi cô quay đầu không nhìn thấy anh, thật ra trong lòng nhanh chóng trầm xuống.

Cô cho là anh đưa cô tới đây, sẽ rời đi.

Giống như năm năm trước, nói xong lời chia tay, anh cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Nhưng mà hiện tại, anh là chân chính đứng trước mặt cô.

Trước kia anh không quan tâm những chuyện nhỏ nhặt của giới truyền thông, quan hệ với những phóng viên, cũng chưa bao giờ qua lại với nhiều người trong đoàn làm phim.

Có rất nhiều chuyện, từ trước đến nay, anh chưa bao giờ làm, có rất nhiều lời nói, anh chưa bao giờ nói.

Lúc này, cô mới đột nhiên ý thức được, vừa rồi, trong phòng nghỉ ở Đài Loan, cảm giác không rõ của cô lúc đó là gì.

Là thoải mái, là an tâm.

Là năm năm sau, khi anh trở lại, rốt cuộc cô có thể đứng trước mặt mọi người, để xuống lá chắn và sự kiên cường của chính mình, không cần phải dùng ý chí của mình đối mặt với bão tố.

Sang năm thứ sáu, Phong Hạ, mảy của bây giờ, có phải nên thử một chút không, để cho chính mình có thể nhẹ nhàng thở một cái.

Không cần lo lắng, không cần sợ hãi.

Bởi vì có anh.

Cho nên chỉ cần... đứng ở sau anh là được rồi.

Có thể không?

Đường đi vô cùng yên tĩnh không có bất kỳ một âm thanh nào khác.

Đáy mắt thâm trầm của Tư Không Cảnh thoáng mềm mại, lúc này anh vươn tay ra, dùng sức ôm cô vào lòng mình.

Sáu giờ sáng, bác sĩ tới kiểm tra một lần, lấy lại ống thở, nói hiện tại tình trạng cơ thể của Phong Trác Luân đã gần như bình ổn, không có gì đáng ngại.

Phong Hạ và Tư Không Cảnh ngồi bên cạnh giường bệnh một đêm, nghe vậy thì cùng thở phào nhẹ nhõm.

Phong Hạ hỏi thăm một chút về tình hình cơ thể của Phong Trác Luân, Tư Không Cảnh ở một bên dùng di động ghi lại lời nói của Bác sĩ, hơn nữa còn ghi chép thêm một chút.

Chờ bác sĩ rời đi, Dung Tư Hàm và Đường Thốc cũng đến bệnh viện.

Dung Tư Hàm trước khi ra cửa có nấu một chút canh, sau khi đến phòng bệnh, lập tức nói Phong Hạ và Tư Không Cảnh đi rửa mặt, sau đó đổ canh vào hai cái bát để lát nữa hai người có thể uống.

"Ham Ham."

Lúc này, một giọng nam trầm thấp đột nhiên vang lên trong phòng bệnh.

Tay Dung Tư Hàm đang đổ canh dừng lại, lập tức quay đầu nhìn giường bệnh.

"Mẹ kiếp! Trác Luân! Ông tỉnh rồi!" Đường Thốc đang ở một bên xem báo lập tức nhảy lên từ trên ghế.

"Khụ Khụ..." Phong Trác Luân đang nằm trên giường bệnh ho khan mấy tiếng.

Phong Hạ vừa bước ra khỏi toilet thì thấy ngay cảnh này, lập tức tròn hai mắt chạy đến bên cạnh giường bệnh "Ba!"

Dung Tư Hàm nhẹ đỡ Phong Trác Luân dậy, để ông tựa vào gối, mặc dù mặt của Phong Trác Luân có hơi tái nhợt một chút, nhưng nhìn khí sắc có vẻ tốt hơn tối qua rất nhiều.

"Ừ... tạm thời ba con còn chưa chết được." Phong Trác Luân ho khan hai tiếng, nắm tay Phong Hạ.

Lỗ mũi Phong Hạ đau xót, cong cong mắt, cười nói, "Lúc này ba đừng mạnh miệng! Lần trước ba giả bệnh lừa con về nhà, lần này lại hại con và mẹ sợ mất hồn, bị sốc, ba có biết rất đáng sợ không..."

"Khụ Khụ..." Phong Trác Luân suy yếu nhũn này, "Cái này có gì đáng sợ... chỉ cần không phải thận hư, đó đều không phải là vấn đề..."

Đường Thốc ở một bên cười nghiêng ngả, Dung Tư Hàm ghen ở cổ họng, hung hăng trừng mắt liếc ông một cái.

"Bác trai." Lúc này, Tư không Cảnh ra khỏi toilets, từ từ lại gần giường bệnh.

Phong Trác Luân nhìn thoáng qua anh, vẻ mặt bình tĩnh nghiêng đầu nhìn Dung Tư Hàm "Cậu ta là ai?"

Dung Tư Hàm nhấp máy môi. "Con gái ông... bạn, hôm qua đưa con gái ông về từ Đài Loan, lúc ấy còn gọi điện thoại cho tôi suy đoán tình hình của ông, an ủi tôi không nên quá lo lắng, hơn nữa tối qua còn thức một đêm chăm sóc ông."

"Thiên Vương làng giải trí! Tư không Cảnh!" Đường Thốc chen miệng vào "Ông quá lỗi thời, đến ngôi sao lớn cũng không biết?"

"Bộ dạng cậu ta đẹp như tôi sao?" Về mặt Phong Trác Luân vẫn bình tĩnh như cũ, nghiêng đầu nhìn vợ mình.

Dung Tư Hàm vuốt trán. "Đừng quấy!"

"Tôi thấy cậu ta đẹp hơn ông lúc còn trẻ!" Đường Thốc lại tiếp tục chen miệng vào "Dĩ nhiên vẫn không bằng tôi!"

Phong Hạ nghe vậy vừa lo lắng vừa lúng túng, theo bản năng nghiêng đầu nhìn Tư không Cảnh.

Anh cũng đang nhìn cô, cuối cùng, chỉ cười nhẹ.

"A, tôi nhớ ra rồi." Phong Trác Luân ra hiệu cho Dung Tư Hàm giúp mình xoa bóp bả vai, nhìn về phía Tư không Cảnh. "Tôi nhớ có một lần, tôi thấy cậu và con gái tôi ở dưới tầng."

"A? Hình như là chuyện của năm năm trước..." Phong Trác Luân tiếp tục nói: "Năm nay cậu bao nhiêu tuổi rồi?"

"Ba mươi." Tư không Cảnh trả lời. "Bác trai, trên thực tế, hiện tại con đang theo đuổi..."

"Ba mươi tuổi?" Phong Trác Luân không đợi anh nói xong, lập tức cắt đứt lời anh, nhăn mày lại: "Vậy cũng quá già rồi..."

"Phong Trác Luân." Dung Tư Hàm đưa tay đẩy Phong Trác Luân.

"Đàn ông ba mươi tuổi, có gì gọi là già?" Hình như ấn tượng của Đường Thốc với Tư không Cảnh cũng không tệ lắm, hai chân bắt chéo nói: "Hơn nữa, đàn ông già hơn phụ nữ một chút, mới có thể chăm sóc cho người mình yêu."

"Đường Thốc." Về mặt của Phong Trác Luân không còn nhìn ra bộ dạng của một bệnh nhân. "Ông không quan tâm tôi nói với vợ ông chuyện, lần ông đi tới Hongkong, len lén đi chơi GAY chứ?"

Toàn thân Đường Thốc chấn động, gợn lên hai tay.

Về mặt Tư không Cảnh không có biến hóa gì lớn, trầm ngâm một lát, anh từ tốn nói.

"Bác trai, con biết bác và bác gái nhất định biết chuyện trước kia của con và Hạ Hạ, con chỉ muốn nói một câu... con không biện bạch bất kỳ một lý do nào vì quá khứ, con chỉ mong người có thể kiểm tra con bây giờ và tương lai."

Phong Hạ đứng bên cạnh giường bệnh, nghe anh nói xong, hạ tròng mắt xuống, đáy mắt lướt qua một chút mềm mại.

Phong Trác Luân nằm trên giường bệnh nhìn Tư không Cảnh mấy lần, lại lặng lẽ quan sát con gái.

"Hạ Hạ." Qua thật lâu, Phong Trác Luân chậm rãi nói. "Phó Úc đâu?"

"Hả?" Phong Hạ còn chưa phản ứng kịp.

"Phó Úc." Phong Trác Luân điều chỉnh tư thế, để cho chính mình nằm thoải mái hơn một chút. "Là cái cậu lần trước ăn cơm ở nhà chúng ta, là cháu ngoại chú Phó của con, hai người trước nó gọi điện thoại cho ba, nói sắp tới sẽ trở về từ nước Anh."

Chân mày Tư không Cảnh có chút giật mình không thể nhận ra.

Phong Hạ cắn cắn môi. "Con không biết, gần đây không có liên lạc."

"Vậy bây giờ con gọi điện thoại cho nó để nó đến bệnh viện gặp ba." Về mặt anh tuấn của Phong Trác Luân vẫn bình tĩnh, tự nhiên như cũ "Sau đó con và nó cùng nhau đi ăn cơm trưa."

Tư không Cảnh vẫn duy trì phong độ nhưng trên mặt đã có chút cứng nhắc.

Trước bộ dạng "Con không gọi điện ba cũng không để cậu ta được tốt hơn" của ông, sau đó lại không thấy rõ vui buồn trên mặt Tư không Cảnh, Phong Hạ đang trong tình thế cười hổ khó xuống, lại nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra.

Phong Dịch xách theo bữa sáng, nhan nhen đi thẳng vào phòng bệnh.

Đường Thốc ở một bên đã nhìn thật lâu, lúc này thấy thế thì không nhìn được cười "hi hi"

Năm xưa ông hiểu rất rõ lòng người!

Anh vợ gì chứ... thật đáng sợ...

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Phong Dịch đi vào phòng bệnh, xoay người khép cửa lại.

Giường mắt nhìn thấy Tư Không Cảnh, mặt anh hơi đỏ, chỉ mấy giây, sau đó lại khôi phục như thường.

Anh đi tới trước mặt Tư Không Cảnh, nhẹ gật đầu, mấy giây sau nói. "Cảm ơn."

Trong hai chữ này, bao hàm một chút ý nghĩa khẳng định.

Tư Không Cảnh nhìn vào mắt Phong Dịch, đáy lòng nhẹ buông lỏng.

Ít nhất biểu hiện của anh tối hôm qua và hôm nay cũng rất tốt, hình như khiến thái độ của anh vợ với anh khá hơn một chút.

"Không sao." Anh chớp mấy môi, lễ phép cười. "Tình hình chị dâu và bảo bối thế nào?"

Hai chữ 'chị dâu' này vừa ra, người trong phòng bệnh lập tức hình thành nhiều vẻ mặt khác nhau.

Phong Trác Luân nằm trên giường bệnh nhướn mày, lập tức há mồm muốn nói gì đó, lại bị Dung Tư Hàm ở một bên véo một cái, lắc đầu với ông.

Đường Thốc hết sức thúc thời không tham dự vào chuyện trong nhà của bọn họ, lặng lẽ khom lưng chạy ra khỏi phòng bệnh.

Mà hai tai Phong Hạ lại hơi đỏ.

"Trương đôi ổn định. Mẹ tròn con vuông, bây giờ đang ở nhà nghỉ ngơi." Hồi lâu, Phong Dịch bình tĩnh trả lời.

"Vậy, bây giờ cậu về trước đi." Dừng một chút, Phong Dịch lại từ tốn nói. "Cậu hẳn có rất nhiều việc, phiền cậu ở bệnh viện lâu như vậy, là do tôi và Hạ Hạ không đứng."

Một thương giết người không thấy máu, không lưu tình lập tức thiết lập lại khoảng cách.

Tĩnh tĩnh Phong Dịch quả thật vô cùng mềm mỏng, nhưng đối với người muốn đoạt đi em gái mình, anh có giới hạn đến đâu, tình cách cũng cứng rắn hơn.

Tư Không Cảnh hơi nheo mắt, gật đầu. "Được, vậy tôi đi trước."

“Bác trai ở bệnh viện chăm sóc tốt thân thể, nếu rảnh, con sẽ trở lại.” Anh nhìn về phía giường bệnh. “Bác gái cũng nhớ chăm sóc thân thể.”

“Không phiền cậu.”

Phong Trác Luân trừng mắt, không giữ lại một chút tình cảm và thể diện nào, lại nghiêng đầu tiếp tục nói với Phong Hạ. “Mau gọi điện thoại cho Phó Úc, nói nó đến đây cùng ăn cơm, đúng rồi, thuận tiện gọi chú Phó của con đến đây luôn.”

Phong Hạ cắn môi, chỉ có thể lưỡng lự lấy điện thoại trong túi áo ra.

Tư Không Cảnh lẳng lặng nhìn Phong Hạ một hồi, xoay người ra khỏi phòng bệnh.

“Hạ Hạ.” Dung Tư Hàm nhìn Phong Hạ. “Con ra ngoài tiễn cậu ấy đi.”

Tư Không Cảnh đang đi tới cửa thì dừng bước một chút, ngay cả hành động rút điện thoại của Phong hạ cũng dừng lại.

“Hàm Hàm...” Phong Trác Luân nhú mày, không hài lòng ôm lấy hai tay. “Không được...”

“Đừng quấy.” Dung Tư Hàm không để ý tới ông, cầm điểm tâm mà Phong Dịch mang đến, còn có bát canh, nhét vào tay ông, bình tĩnh ra lệnh. “Ăn sáng.”

Phong Dịch ngồi xuống cạnh giường, nhìn Phong Hạ, cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Cô nhận được sự tương trợ của mẹ, nhanh chóng ra khỏi phòng bệnh, đi cùng Tư Không Cảnh vào thang máy.

Vốn có chút lo lắng đứng bên cạnh anh, ai ngờ cửa thang máy vừa đóng lại, anh đã lập tức nhẹ ôm lấy cô từ phía sau.

“Để anh ôm một chút.” Anh khẽ thở dài, từ vào bên cổ cô.

Cô mấp máy môi, không đẩy anh ra, ngoan ngoãn đứng tại chỗ.

“Hạ Hạ...” Anh tựa vài bên tai cô, trong giọng nói có chút mệt mỏi. “Năm xưa vốn đã có cơ hội, là anh không biết mà nắm chặt, hiện tại muốn đoạt lại, khó khăn có vẻ tăng thêm mấy lần.”

Cô hiểu ý của anh, nhẹ hạ mắt, cũng không biết nên nói gì.

“Mặc dù có đường tắt không đi là gieo gió gặt bão, chẳng qua anh đã có chuẩn bị.” Thang máy đi tới tầng một, anh mới buông cô ra, dịu dàng hôn lên tóc cô.

“Bởi vì hiện tại, thứ anh không thiếu nhất, chính là kiên nhẫn.”

...

Lúc Phong Hạ trở lại phòng bệnh, cảm thấy có chút chóng mặt.

Cô không phải không biết bản lĩnh giả bộ đáng thương của người nào đó cao bao nhiêu, nhưng cô giống như, thích bộ dạng này của anh.

“Tiền đồ đâu rồi?” Phong Trác Luân thấy cô đi tới, đang ngồi trên giường thì trừng mắt liếc cô. “Con nhìn đáng vẻ vừa rồi của mình, quả nhiên giống như một nàng dâu, năm năm nay con làm việc đến gần chết, đã quên hết rồi sao? Năm năm này, cậu ta nổi điên biến mất không thấy tăm hơi, con quên hết rồi sao?”
~~điên đần là quý đôn~~

“Hạ Hạ, từ nhỏ, ba vốn cảm thấy con rất có khí phách, là một đứa trẻ mạnh mẽ, sao hiện tại lại như vậy?” Phong Trác Luân thấy cô không nói gì, tiếp tục lên thoắng không ngừng. “Bây giờ, cậu ta trở về, chỉ xuất một ít công phu con đã đầu hàng, nếu sau này cậu ta lại không nói lời nào, bỏ đi thì con định thế nào?”

“Ba.” Phong Dịch ở một bên gọt táo, nói. “ba đừng nóng, con đoán hiện tại Hạ Hạ còn chưa đồng ý cậu ta.”

“Thôi đi, con bé dám đồng ý.” Mắt Phong Trác Luân lạnh đi nhìn Phong hạ.

“Con...” Phong Hạ vuốt trán. “Ba, thực ra hiện tại phiền não của con cũng không ít hơn ba.”

“Không ai rõ ràng sự trống vắng và tổn thương trong năm năm này hơn con, nhưng con chẳng qua cảm thấy... quá mệt mỏi.”

Ánh mắt cô vô định. “Năm năm nay còn đã đủ mệt mỏi, nếu như bây giờ con tiếp tục chống đối lại anh ấy, con sẽ mệt mỏi hơn.”

Cô không phải không có lòng tự ái, cũng không phải không mạnh mẽ, cô chỉ cảm thấy mệt mỏi.

Năm năm nay, một người liều mạng và cố gắng, trong thời gian năm năm anh không có ở bên, dù có Mục Hi và Lâu Dịch ở bên giúp đỡ, cô cũng đã nếm cả trăm tư vị của cuộc sống.

Cô chỉ muốn ngừng suy nghĩ một chút.

Khi cô thấy anh chuẩn bị tắt cả đèn trở lại, quyết tâm đánh cuộc một lần trở lại bên người cô, cô thật sự không có cách, cũng không còn hơi sức để nói lời ‘không’ với anh nữa.

Khi cô thấy Tư Không Cảnh của năm năm sau có sự biến hóa lớn như vậy, cô cũng không thể dùng suy nghĩ ngày trước để đánh giá anh.

Lòng người và tình cảm, là tất cả những điều không dễ dàng thay đổi.

Cô sẽ không cầu người khác ở lại trong thế giới của mình, một khi rời đi, vậy cô cũng không mở rộng cánh cửa lòng với người đó lần nữa,

Nhưng luôn có một người, là trường hợp đặc biệt.

Luôn có thể khiến cô, tạm thời đặt nguyên tắc sang một bên.

Trong phòng bệnh nhất thời yên tĩnh.

Trên mặt Phong Dịch toát ra một chút đau lòng, Dung tư Hàm đi đến bên cạnh Phong hạ, đưa tay ôm lấy bả vai cô.

Mà Phong Trác Luân nằm trên giường bệnh nhìn về mặt con gái, đáy mắt cũng lướt qua một chút phức tạp.

**

Ở trong phòng bệnh với Phong Trác Luân một ngày, tới tận đêm khuya, Sharon đưa xe tới đón cô tham gia một chương trình.

Chương trình này là một lại nói chuyện hỏi thăm về nghệ sĩ, tỉ lệ người xem ở Hongkong cực cao, trước đây vì có chút xung đột, nên đến nay vẫn chưa tham gia chương trình này.

Người chủ trì là một đôi nam nữ, suy nghĩ linh hoạt, cũng rất biết chừng mực, vì vậy cũng khiến chương trình trở nên nổi tiếng, lúc Sharon đưa cô đến hậu trường, còn đặc biệt nhỏ giọng dặn dò cô, để cô chuẩn bị tâm lý một chút, đến lúc hỏi vấn đề lớn thì không nên quá lúng túng.

“Hoan nghênh Thiên Hậu của chúng, Summer sẽ tham gia chương trình ngày hôm nay.” Chương trình bắt đầu thu, hai người ngồi ở vị trí chủ trì cười híp mắt nhìn cô, chào hỏi lẫn nhau.

“Biết được hôm nay Summer đại giá quang lâm, đêm hôm qua tôi đã mất ngủ.” MC nam ôm ngực nói đùa.

“Ai ya, mỗi lần chương trình có người đẹp đến tham gia, anh đều nói như vậy!” MC nữ nhún vai. “Nhưng vị này hôm nay, không chỉ là một đại mỹ nhân, còn là nữ minh tinh toàn tài nhất trong làng giải trí.”

Hai mc kẻ tung người hứng, khiến không khí mở đầu rất tốt, cả người Phong Hạ cũng tỉnh táo hơn, lúc này bình tĩnh thảo luận với họ một số vấn đề.

Đề tài đầu tiên là về bộ phim của cô, chủ đề trong phạm vi phim truyền hình, dần dần về sau, vòng một vòng, cũng đến tiết mục cuối cùng, vòng đến vấn đề tình cảm.

“Ai, Summer.” MC nữ cầm micro. “Tôi có một vấn đề, cũng đã giữ lâu rồi, hôm nay nhất định phải hỏi cô.”

Cô cười cười. “Cô nói đi.”

“Lâu Dịch và Tư Không Cảnh... rốt cuộc ai là người đối với cô tốt hơn?” MC nữ bình tĩnh đặt câu hỏi.

Không đợi cô trả lời, mc nữ lại nói. “Không đúng, để tôi sửa lại, hẳn là đáng người của hai người sau khi cởi quần áo ra, của ai tốt hơn?”

Sau khi nghe thì cô ngẩn ra, người xem tại đây cũng dâng trào.

“Cái người này, đúng có nhanh như vậy chứ!”

Lúc này mc nam làm bộ oán giận mc nữ, quay đầu lại hỏi Phong Hạ. “Summer, trước tiên trả lời câu hỏi của tôi đi, rốt cuộc kỹ thuật của người nào tốt hơn?”

Hai tai cô đỏ lên, một hơi thiếu chút nữa nghẹn ở cổ họng, không lên nổi.

Không khí ở đây càng ngày càng mãnh liệt, người xem cũng bắt đầu hô tên Tư Không Cảnh.

Cô cầm micro, đứng tại chỗ nhìn hai người chủ trì và ánh mắt mong chờ cũng người dưới đài, vắt óc suy nghĩ trả lời.

“Summer, cô phải biết rằng, mặc dù bây giờ làng giải trí đồn đại cô và Tư Không Cảnh là người yêu cũ hay là trong quá trình đóng phim, lâu ngày sinh tình, đã phát triển nhanh chóng đến mức đi gặp trường bối, đến mức phải vào bệnh viện kiểm tra có thai hay không, nhưng nghe nói vì ‘có người’ cấm

giới truyền thông và tạp chí đồn đại lung tung, tất cả mọi người không dám thể hiện quá mức lộ liễu.” Mc Nữ giao hoạt mở to mắt. “Nhưng là chương trình trên ti vi, cũng chưa có hạn chế điều này, hôm nay tôi thay mặt mọi người hỏi cô vấn đề này.”

“Suy nghĩ rõ ràng rồi trả lời!” Mc nam ở một bên cũng phụ họa.

“Thật ra thì...” Cô cầm mic, vẫn đang cố gắng tìm từ, chợt nghe tiếng hét điên cuồng từ dưới đài.

“Trời ơi...” Cô nghe được giọng nói của mc nữ có chút run rẩy. “Tur... Tur Không Cảnh...”

Toàn thân cô chấn động, quay đầu lại.

“Chỉ thấy lúc này, người mà cô vừa thấy ở bệnh viện vào sáng sớm nay, Tur Không Cảnh đã đổi một bộ quần áo bình thường, nắm mic trong tay, đang từ từ đi về phía đài.

“Chào mọi người.” Anh đi tới trên đài, nhẹ giọng mở miệng.

Hai người mc đều rất linh hoạt, sững sờ mấy giây, mc nam cầm mic, nhìn Phong Hạ đứng bên cạnh Tur Không Cảnh, lớn tiếng cười nói. “Tôi đã ngờ tới, ti lệ người xem chương trình hôm nay nhất định vô cùng cao.”

“Hoan nghênh Uranus!” Mc nữ nhẹ nhàng cười, nhìn sang Phong Hạ bên cạnh. “Xem ra Thiên Hậu đã đến, Thiên Vương sao có thể ở nhà.”

Cả người Phong Hạ có chút lơ lửng, lại chỉ nghe được Tur Không Cảnh dùng âm thanh chỉ hai người nghe được nói với cô. “Em không cần nói nhiều, anh trả lời thay em”

“A...” Mc nữ nhìn hai người, nói tiếp. “Anh nhìn một chút, hai người vừa lên đài đã khiến mọi người xôn xao cả lên...”

Tiếng hét chói tai dưới đài gần như không ngừng lại, Phong Hạ cảm thấy mặt mình hơi nóng, bấm vào lòng bàn tay ép mình tỉnh táo.

“Uranus, anh vào làng giải trí nhiều năm như vậy, cũng rất ít khi xuất hiện trên các chương trình như thế này.” Mc nam mở miệng, “Mọi người trong làng giải trí đều nói anh ‘lạnh lùng cao quý’, là nói cái này sao?”

Tur Không Cảnh đứng tại chỗ, thản nhiên nói. “Chỉ là bình thường thích yên tĩnh thôi.”

“Tôi lại cảm thấy, chẳng lẽ không phải hôm nay anh tới là vì Summer sao?” Mc nữ khéo léo hững hờ. “Đã đến như vậy rồi, vậy vấn đề chúng tôi vừa hỏi Summer, liền để Uranus thay mặt trả lời, mọi người thấy thế nào?”

Dưới đài, mọi người trầm trồ khen ngợi, vừa rồi Tur Không Cảnh ở hậu trường nghe được vấn đề đó, lại cúi đầu nhìn Phong Hạ một cái, gương mặt.

“Ba vấn đề này, người chọn câu hỏi này có thiếu sót, vì Lâu Dịch và Summer, cho tới giờ vẫn luôn là bạn tốt.”

“Nhưng nếu nhất định phải có đáp án, ba đáp án đều là Tur Không Cảnh.”

Anh nói những lời này xong, cả trường quay như muốn điên rồi.

Mc nữ coi như đã trải qua nhiều chuyện trong xã hội, nghe thấy Tur Không Cảnh, là thiên thần đối với Làng giải trí trả lời như thế này, cũng kích động đến nỗi không còn mạch lạc. “Trời ơi... đây có coi như là thổ lộ không?”

Mc nam cũng coi như là người tỉnh táo nhất, lúc này tiếp tục hỏi. “Như vậy chúng ta tiếp tục vấn đề cuối cùng, Uranus, thời điểm phát huy kỹ thuật, hai người thích dùng loại tư thế nào?”

Đầu Phong Hạ cũng sắp cháy rồi, hiện tại cô chỉ hận không thể trực tiếp đảo một cái động mà chui vào, lại nghe thấy Tur Không Cảnh ở bên cạnh vẫn như cũ trả lời. “Summer thì tôi không rõ lắm, nhưng với tôi mà nói... tôi thích cơ bản.”

Người hâm mộ dưới đài, đã kích động muốn hôn mê.

Bất luận người nào ở đây, bao gồm cả Phong Hạ cũng không thể nghĩ đến, Tur Không Cảnh lại trả lời như vậy.

Cô chưa bao giờ cảm giác cuộc đời của mình, lại có thời khắc lúng túng như vậy, bị đùa giỡn ngay trước mặt mọi người, lại giống như một tên ngu ngốc đứng yên tại chỗ.

Mà bên cạnh, người luôn tiết kiệm lời nói, không thích ồn ào, lại có thể công khai như vậy, trả lời loại vấn đề không có bất kỳ giới hạn nào thế này.

Mc nữ đỡ ngực, ngay cả một câu cũng không nói ra được, mc nam thì thầm cảm thán liên tục. “Ba quan điểm (*) cũng bị loạn rồi.” Lại không biết tiếp theo nên như thế nào.

(*) Ba quan điểm: Ba quan điểm này là một trong 171 từ mới của Trung Quốc được công bố vào tháng 8 năm 2007. Ba quan điểm là thuật ngữ và quan niệm của Hồ Cẩm Đào, nhấn mạnh vào ba vấn đề ‘triển vọng kinh doanh, làm việc đạo đức, khái niệm thức hiện’ thay cho ba quan niệm ‘thế giới quan, nhân sinh quan và giá trị trước đó’. Những quan niệm này có nguồn gốc từ vụ chống tham nhũng trước đó nhằm tạo lòng tin cho nhân dân. Ba quan điểm

này được dùng rất nhiều trong các tiểu thuyết trên mạng của Trung Quốc vào sáu tháng cuối năm 2012, và đạt đỉnh điểm vào tháng 10 năm 2012, nhằm diễn tả những điều không đi đúng quy luật, phá vỡ giá trị quan và thế giới quan.

Đúng lúc mọi người đang muốn điên lên thì ngón tay thon dài của Tư Không Cảnh lại đưa mic lên miệng, ném một quả kinh lôi. “Sau khi trả lời hai vấn đề này, tự tôi không có dị nghị, mà với vấn đề thứ nhất, tôi cho rằng trả lời vấn đề đó, mới có thể khiến ‘bạn gái’ chính thức trở thành phu nhân.

“Đây có thể coi là cầu hôn sao?” Mc nữ lăm bằm.

Toàn thân Phong Hạ cứng đờ, nghiêng đầu nhìn gương mặt anh tuấn của anh.

Anh... hẳn sẽ không tiếp tục trả lời.

“Đúng vậy.”

Hồi lâu sau, anh cười nhìn về phía máy quay nói. “Đây là cách thức thứ nhất Tư Không Cảnh cầu hôn mà thôi, tặng cho tất cả người hâm mộ, cho nên, hãy nhận lấy hồi lộ này của tôi, về phần Summer... mọi người còn phải giúp tôi rất nhiều.”

Cả trường quay, thật sự đã hoàn toàn mất khống chế, thậm chí còn phải điều động toàn bộ an ninh, mới miễn cưỡng khống chế được toàn bộ người hâm mộ điên cuồng.

Nói xong câu đó, anh đưa mic cho mc nam, xoay người cầm lấy tay Phong Hạ đi ra sau hậu trường.

Bên tai, cô nghe thấy tiếng người hâm mộ gọi tên hai người, nhìn bóng lưng cao gầy của anh, cô đã... không nghe được nhịp tim của chính mình rồi.

...

Anh dắt tay cô, đưa cô đến nhà để xe ở tầng hai dưới đất.

Cho đến khi ngồi vào trong xe, cô mới ngơ ngác hỏi. “Trong chương trình vừa rồi, anh nói...”

“Hả?” Anh đóng cửa xe, nghiêng người về phía cô, giúp cô cài dây an toàn, nhìn vào mắt cô từ từ hỏi. “Anh nói gì?”

Khoảng cách gần trong gang tấc, trong đôi mắt kia đều có ý trêu chọc.

Người này, tại sao vừa mới nói bao nhiêu lời kinh thiên động địa... lại vẫn có thể bình thản được như vậy.

“A...” Giọng anh hơi cao lên. “Em nói là việc bọn họ hỏi anh thích tư thế nào, đáp án anh nói rất cuộc là thật hay giả?”

Cô sững sờ, cả khuôn mặt lập tức đỏ lên, nhìn anh liếc mạng lác đầu.

Nhưng đã không kịp rồi.

“Đương nhiên là... sai.” Anh chậm rãi lại gần cô, khẽ hôn lên chóp mũi cô. “Anh thích nhất tư thế, em trên... anh dưới.”

Cho đến khi xe rời khỏi tòa nhà, đi thẳng đến bệnh viện, cả người cô vẫn như đang nằm trên một lò lửa.

Tư Không Cảnh luôn trầm mặc, tiết kiệm lời nói trước đây... rốt cuộc đi nơi nào rồi?

Phong Hạ lập tức nghĩ đến năm năm này anh ở Mỹ, rốt cuộc anh cũng bị văn hóa ở đó hại trở nên thế này, chỉ có thể thờ dài.

“Sao vậy?” Tư Không Cảnh đánh lái, nghiêng đầu nhìn cô. “Còn suy nghĩ về chương trình vừa rồi?”

“Đừng lo lắng quá.” Giọng anh nhàn nhạt. “Trước khi trình chiếu, một số cảnh quá khích sẽ bị cắt bỏ.”

Cô cắn cắn môi.

“Nhưng mà trước đó, anh đã nói với đạo diễn, đoạn cuối cùng, để bọn họ cắt giữ.” Khoe miệng anh giương lên. “Còn chưa giải quyết xong ba vợ và anh vợ, anh phải kéo người hâm mộ về phía mình, đúng không?”

Anh nói những lời này đều không phải điểm quan trọng.

“Tư Không” Xe chạy nhanh đến bệnh viện, cô suy nghĩ một chút, vẫn gọi tên anh.

Anh dừng hẳn xe lại, nghiêng đầu nhìn cô.

Cô nhìn về phía trước, trầm mặc một hồi mới mở miệng. “Vào lúc quay ‘Thanh Sắc’, thật ra mỗi ngày em đều do dự, thậm chí mỗi lần chuẩn bị diễn, em cảm thấy mình bắt đầu vi phạm vào nguyên tắc và phong tuyến mà mình bày ra, em cảm thấy chính mình... rất đáng ghét.”

“Lúc bắt đầu, em nói với anh, muốn anh không can thiệp vào quyền tự do của em, em cũng không cần bất kỳ ai quan tâm tới suy nghĩ của mình, nhưng bây giờ đối mặt với anh, lại không thể khuyến khích như vậy.”

Giọng nói của cô yếu ớt. “Em thừa nhận, có lẽ em vẫn còn chút tình cảm với anh, nhưng giống như ba em nói, có lẽ tiếp tục như vậy, kết cục có thể vẫn như cũ.”

“Thậm chí, hiện tại em có chút sợ.” Cô quay đầu về phía anh. “Bây giờ, mỗi một chuyện anh làm, mỗi một câu nói của anh, em đều không cách nào để nói ‘không’, bởi vì những điều anh sắp xếp thật sự quá tốt, tất cả mọi chuyện giống như bị anh nắm trong lòng bàn tay, Tư Không... em có chút sợ anh.”

Tư Không Cảnh vẫn lẳng lặng nhìn cô, lúc này đưa tay, nhẹ nhàng đỡ bả vai cô xuống.

Cô nhìn anh, vốn cho rằng anh tức giận, lại không ngờ anh không nói gì, chỉ đột nhiên nghiêng người sang.

Trong ánh mắt kinh ngạc của cô, anh nghiêng đầu, hôn lên môi cô.

Hình như không có ý đợi cô phản ứng, anh cũng không tiến quân thần tốc, chỉ hôn lên môi cô, đồng thời nhẹ liếm môi cô.

Nhưng có chút mập mờ, nụ hôn là phương pháp đầu độc tốt nhất.

Đầu của cô ‘bùm’ một tiếng, giống như bị nổ tung.

Nhưng trong vòng mấy giây, anh đã rời đi môi cô, nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

“Lên đi.”

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Sau khi tấp đổ được phát sóng, cả làng giải trí, truyền thông và toàn bộ mọi người đều muốn điên rồi.

Mỗi ngày, bất kể đang ở đâu, gần như tất cả mọi người đều bàn luận về chuyện này.

Mà người hâm mộ của hai nhân vật ‘hot’ nhất trong làng giải trí lập tức lập lên một liên minh lớn tên là ‘US’ ở tất cả mặt báo, Microblogging, diễn đàn một cách nhanh nhất.

Đôi tình nhân mới trong làng giải trí lập tức được ‘ghi vào lịch sử’ lúc này, gần như không có ai phản đối lại tin tức của hai người.

Tư Không Cảnh và Phong Hạ.

Hai cái tên này, hiện tại, sau scandal của năm năm trước, từ lúc này bắt đầu, lại trở thành cặp đôi không thể chia lìa trong lòng mọi người.

Sharon đưa tin tức cho Phong Hạ, là về việc Mục Hi và live không có bất kỳ trả lời nào về vấn đề này, hơn nữa còn vì ba cô đang bị bệnh, trong khoảng thời gian này, Mục Hi cũng không sắp xếp công việc nào cho cô.

Mà Tư Không Cảnh một tay tạo nên cục diện ngày hôm nay, kể từ sau ngày đưa cô đến bệnh viện, lại bắt đầu tiến hành công việc hậu kỳ của bộ phim ‘Thanh Sắc’, chỉ là mỗi ngày đều sẽ đúng giờ gửi cho cô một tin nhắn.

Vì vậy, mấy ngày này cô ở trong bệnh viện, không ra khỏi cổng mà chịu trận.

Sau khi Đới Tông Nho và Đan Diệp nghe tin Phong Trác Luân bị bệnh, cũng mang theo Đới Tiểu Bàn và Đới Nhị Bàn đến bệnh viện.

Thừa dịp Phong Trác Luân đang chơi đùa với Tiểu Bàn và Nhị Bàn, Đan Diệp lặng lẽ thúc vào Phong Hạ đang ngăn người, nhỏ giọng hỏi.

“Hạ Hạ, cậu và Tư Không Cảnh, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Thần trí cô đang bay lơ lửng, phải để Đan Diệp đẩy mấy cái mới phục hồi tinh thần, ánh mắt né tránh. “Này, đừng để ba mình nghe được.”

“A?” Đan Diệp nghiêng mặt sang một bên. “Ba cậu còn chưa biết?”

“Ừ...” Cô thờ dãi. “Mình giấu hết báo và tạp chí, mẹ mình quản ông ấy, cũng không dám cho ông ấy xem di động hay ti vi...”

Đan Diệp nghe được thì cười ‘hì hì’, mở lớn hai mắt. “Mình đoán cậu xem hết chương trình đó, có phải cũng hết hồn hay không? Ai, ngay cả mình cũng không thể không nói, khuôn mặt đó, từng cử chỉ, cô gái nào có thể chống lại được chứ?”

“Cho nên, rốt cuộc cậu có đồng ý với anh ấy không?” Thấy cô không nói lời nào, Đan Diệp lại hỏi.

Cô nghe xong lời của Đan Diệp, rũ con mắt xuống, vẻ mặt có chút phức tạp. “Mình không biết...”

Toàn thế giới đều chờ hai người ở chung một chỗ, nói người ngoài không ảnh hưởng đến cô là điều không thể.

Nhưng, trước mắt, người nhà cô vẫn còn đang trong tình trạng phân đối, trừ mẹ cô không đề cập nhiều đến vấn đề đó, còn ba và anh trai, thái độ của hai người này rõ ràng là căm đoán và phân đối.

Hướng hồ cô cũng khó bước qua cửa ải của chính cô.

Cô chưa từng cảm thấy bất lực với mình như vậy, mỗi phút mỗi giây cô đều cảm thấy rối loạn.

“Ông xã.” Lúc này, Đan Diệp kéo tay Đới Tông Nho đang nói chuyện với Dung Tư Hàm.

“Hả?” Sao vậy?” Đới Tông Nho quay đầu lại.

“Anh có cảm thấy... Tư Không Cảnh thay đổi rất lớn so với trước kia không? Quả thật không giống anh ấy chút nào...”

Đan Diệp dùng âm lượng chỉ đủ cho ba người nghe.

“Sau khi xem chương trình đó... em nhớ, trước kia anh ấy nói rất ít, đáng vẻ lúc nào cũng ung dung, dù là đối với Hạ Hạ, dù khá hơn nữa, cũng không bao giờ có vẻ hận không thể cho toàn bộ thế giới biết Hạ Hạ là người của anh ấy.”

Phong Hạ ở một bên nghe Đan Diệp nói, mặt nóng lên, sau đó bộ dạng lại đổi thành lúng túng.

“...Em muốn nói là do cậu ta buồn bực và xấu hổ sao?”

Đới Tông Nho vô cùng quen thuộc tính tình của bạn tốt, anh trầm ngâm trong chốc lát, bình tĩnh nói. “Muốn biết nguyên nhân sao?”

Đan Diệp và Phong Hạ rất nghiêm túc nhìn anh.

“Vi cậu ta đối bụng.” Đới Tông Nho nhẹ nhàng cười, vuốt tóc Đan Diệp, ý vị sâu xa nhìn Phong Hạ. “Biết thêm ăn là tốt rồi.”

...

Gia đình bốn người nhà họ Đới vừa rời đi, sau đó lại có hai vị khách vào thăm bệnh.

Dung Tư Hàm đưa một quả táo cho Phong Trác Luân, không rảnh tay, Phong Hạ lập tức chạy ra mở cửa.

Vừa mở cửa thì cô ngăn ra, nhìn hai người đàn ông đang đứng trước cửa, có chút cà lăm. “Phó... Chú Phó... Phó Úc.”

Mặt Phó Chính vẫn lạnh như băng, Phó Úc bên cạnh ông cười nhẹ. “Hiện tại có vào được không?”

“Vâng.” Cô gạt đầu, nghiêng người để họ đi vào.

Phong Trác Luân mặt dày hưởng thụ sự chăm sóc của bà xã, thuận tiện ăn chút đậu hũ(*), lúc nhìn Phó Chính đi tới, thiếu chút nữa té xuống giường. “Hả, sao đột nhiên ông lại tới đây?”

(*) Ăn đầu hũ: Là cách nói vui chỉ việc động chạm vào người khác.

Phó Chính cởi áo khoác ngoài, ngồi xuống cạnh giường, lạnh lùng nói. “Tôi thăm ông một chút xem ông chết chưa.”

“Ông chỉ cần trực tiếp nói, ‘ông nhớ tôi’, không phải tốt hơn sao...” Phong Trác Luân nhướn mày, cười vô cùng yêu nghiệt. “Ai ya, tôi biết rồi, có phải ông lại muốn ‘đi vào gian phòng’ nhỏ với tôi, bàn luận một chút về ‘vấn đề kỹ thuật’ hả?”

Dung Tư Hàm hình như nghĩ đến cái gì đó, mặt đỏ lên, lông mày Phó Chính nhăn lại, mặt không đổi liếc nhìn ông.

“Tờ báo.” Không đợi Phong Trác Luân nói gì nữa, Phó Chính đột nhiên đẩy kính lên, đưa tờ báo trên tay cho ông.

“Ai, vẫn là bạn tốt của tôi.” Phong Trác Luân đưa tay tiếp nhận tờ báo, sâu kín cảm thán. “Bà xã không cho tôi xem gì, tôi sắp trở thành người nguyên hủ rồi...”

Phó Chính đưa tờ báo, lúc này nâng ly trà lên, chậm rãi nhấp một ngụm.

Mà Phong Hạ nhìn thấy Phong Trác Luân nhận lấy tờ báo, cả người cứng lại, nhắc chân muốn lập tức chạy ra ngoài.

Nhưng đã không kịp rồi.

Chỉ thấy Phong Trác Luân vừa lật một trang ra, đại khái là xem qua vài tờ, tầm mắt dừng lại ở thông tin giải trí thì khựng lại.

“Phong Hạ!”

Mắt Phong Trác Luân tròn tròn, lập tức nhìn cô. “Con đến đây cho ba!”

Cô nắm chặt nắm tay, giữ khoảng cách nhất định với giường bệnh, không nhúc nhích.

“Tự con lại đây xem một chút !”

Phong Trác Luân vỗ tờ báo lên chần, tức giận nhìn cô. “Được, làm tốt lắm! Đến cầu hôn cũng làm rồi? Có nhận được sự đồng ý của ba không? Hiện tại tất cả mọi người đều biết rồi! Con đặt mặt ba ở đâu hả?”

“Cậu nhóc này ông cũng không phải không biết, hơn nữa, cậu ấy cầu hôn Hạ Hạ cũng không phải cầu hôn ông, mặt ông đặt ở đâu thì liên quan gì.”

Dung Tư Ham lấy tờ báo lại, nhẹ nhàng nói.

Phong Trác Luân bị bà xã chặn họng, không dám nổi giận với bà xã, chỉ có thể dưng râu tròn mắt với con gái. “Con lập tức chia tay với cậu ta cho ba! Ngay bây giờ! Con gái của Phong Trác Luân, sao có thể bị người khác nắm lần bảy lượt dặt mũi đi như thế này?”

Cô nhìn ba mình đang đùng đùng tức giận, không dám lên tiếng, chỉ có thể cúi đầu đứng tại chỗ.

“Có nghe không?” Phong Trác Luân hít một hơi. “Lát nữa anh con tới, ba nhất định nói nói khuyên con dừng lại!”

“Bác trai.”

Ở bên cạnh, Phó Úc từ đầu đến cuối vẫn chưa nói lời nào đột nhiên lên tiếng, lễ phép xin lỗi Phong Trác Luân. “Con có mấy câu muốn nói với Phong Hạ, có thể tạm thời vắng mặt một chút được không?”

Khí thế của Phó Úc, có mấy phần giống với trưởng bối của anh, Phó Chính, chỉ mấy câu nói, đã có thể làm cho bầu không khí yên tĩnh lại.

“...Được.”

Một lát sau, Phong Trác Luân thở dài, chưa hết giận nhìn Phong Hạ một cái, khoát tay với hai người.

Phong Hạ biết Phó Úc đang tìm cho cô một lối thoát, lập tức xoay người, dẫn đầu ra khỏi phòng bệnh.

**

Hai người từ phòng bệnh đi thang máy xuống dưới, sau đó lại đi đến vườn hoa hướng dương nhỏ trong bệnh viện.

Dọc đường đi, cô không nói chuyện, Phó Úc lấy khoảng cách một cánh tay đi theo sau cô, không nhanh không chậm.

“Phong Hạ,” Hai người đi tới bên cạnh ghế, cô vừa mới khom lưng ngồi xuống, anh đã lên tiếng gọi cô.

“Cô có suy nghĩ qua chuyện tôi nói với cô chưa?” Anh ngồi bên cạnh cô, bình tĩnh mở miệng.

“Hả?” Cô không hiểu. “Chuyện gì?”

Phó Úc đưa tay nói lỏng khăn quàng cổ. “Suy nghĩ chuyện hẹn hò với một người khác, để dời lực chú ý của cô tới chuyện đó.”

Hình như cô nghe không hiểu, nhẹ nhún mày.

“Dễ hiểu hơn, dùng lý lẽ logic mà nói.” Anh cười nhạt. “Cô có thể hẹn hò với tôi, xem một chút.”

“Tôi thực sự tình cảm với cô.” Anh bổ sung thêm.

Phó Úc vừa nói lời này xong, điện thoại của cô lập tức vang lên.

Đáy lòng cô lập tức thờ phào nhẹ nhõm, cười xin lỗi anh, lập tức ‘vọt’ đứng dậy từ trên ghế, cầm điện thoại rời khỏi.

“Hạ Hạ.” Vừa bắt máy, giọng nói của Tư Không Cảnh đã truyền tới.

Cô vừa nghe giọng nói của anh, đột nhiên cảm thấy chột dạ.

Tại sao cô vừa nghe yêu cầu kết giao của Phó Úc, anh đã lập tức gọi điện thoại tới...

“Em đang làm gì vậy?” Hình như anh đang ở một nơi tương đối yên tĩnh, trong điện thoại còn có tiếng vang.

“Ừm... em... em đang ở bệnh viện.” Cô nói quanh co.

Bên kia dừng lại hai giây, nhẹ giọng ho khan mấy tiếng. “Bên cạnh có người, không tiện lắm sao?”

Lúc này, hình như cô thấy giọng nói của anh có chút khàn, còn nói giọng mũi. “Anh... bị cảm sao?”

Đến gần cuối năm, thành phố S vô cùng lạnh, loại thời tiết này rất dễ bị bệnh.

“Ừ, có lẽ hai ngày trước mặc ít quần áo.” Anh lại ho khan mấy tiếng. “Có chút sốt, chẳng qua anh đã uống thuốc rồi.”

“Mấy độ?” Trong lòng, cô liệu mạng oán giận chính mình không có tiền đồ, lại hỏi ra miệng.

“38,5 độ thôi.” Hình như anh không quá để ý. “Buổi sáng có đo rồi, sau đó phải đi biên tập, cũng không chú ý lắm.”

38,5 độ, vậy mà chỉ là có chút sốt thôi sao?

Cô nắm điện thoại di động, lại bắt đầu bối rối, không biết tiếp theo nên nói gì.

Nhưng nếu để ý, cô cảm thấy, chính mình cũng không nói hỏi tường tận.

“Hạ Hạ...” Giọng nói anh trầm thấp, tốc độ nói chuyện rất chậm. “Bây giờ, em có thể lên trốn khỏi bệnh viện một chút không?”

Giọng nói anh hơi khàn, lại mang theo ý đầu độc.

Trong giọng nói của anh dần có chút ý cười. “Bây giờ anh đang ở nhà, là căn nhà trước kia, còn có mấy nhân viên khác đang ở chung một chỗ... em qua đây một chuyến, có được không?”

“Anh rất muốn gặp em.” Hình như anh ho càng thêm lợi hại, nói cũng không hoàn chỉnh. “... Chỉ một chút thôi là được rồi.”

Tìm cô đập lờ một nhịp, không lên tiếng.

Cho tới lúc treo điện thoại, cô đưa tay che mặt, lúc xoay người thì cô thấy Phó Úc đã đứng ở một bên, hình như đã đợi cô rất lâu.

“Xin lỗi.” Cô thu hồi điện thoại di động, nhanh chóng bước về phía anh.

“Không sao.” Anh bình tĩnh nhìn cô, giống như là chưa nói gì trước khi cô nghe điện thoại. “Cô có việc gấp thì đi trước đi, tôi sẽ chờ trong phòng họp và nói trước một tiếng với bác trai.”

Bên tai cô không ngừng vang lên giọng nói khàn khàn của Tư Không Cảnh, tâm tình rối loạn không thể đứng yên tại chỗ, hồi lâu, cắn răng nói với anh tiếng ‘Cảm ơn’, xoay người nhanh chóng đi ra khỏi bệnh viện.

Mà sau lưng, Phó Úc nhìn bóng lưng cô biến mất ngoài cổng bệnh viện, ánh mắt thâm trầm, không rõ sâu cạn.

**

Cho đến lúc cô chạy đến trước cửa nhà của Tư Không Cảnh, cô mới phát hiện, qua nhiều năm như vậy, cô vẫn quen thuộc nơi này như trong lòng bàn tay.

Bình ổn hơi thở, cô đưa tay nhấn chuông cửa.

Chuông cửa vang lên một lúc lâu, không có người nào trả lời, cô cúi đầu một chút, mới nhìn thấy cánh cửa đang khép hờ.

“Em vào nhé.” Cô đưa tay đẩy cửa, nhẹ bước vào trong.

Còn tưởng rằng trong nhà có vài người, lại phát hiện ngoại trừ chiếc máy tính khép lại được mặt trên bàn, ngay cả một chút âm thanh cũng không có.

Đáy lòng cô cảm thấy kỳ quái, đặt túi xuống, cô chạy một vòng quanh nhà, cuối cùng dừng lại ở cửa phòng ngủ.

Lặng lẽ liếc mắt nhìn vào trong phòng ngủ, chỉ thấy Tư Không Cảnh còn mặc nguyên quần áo nằm trên giường.

“... Tư Không?” Cô vội vã chạy lại cạnh giường, đưa tay nhẹ chạm vào trán anh.

Rất nóng.

Giương mặt anh rất đỏ, buồn ngủ mở mắt, lúc nhìn thấy cô, đẩy mắt anh sáng lên. "... Em đến rồi."

Chỉ ba chữ rất đơn giản.

Nhưng cô lại có thể cảm thấy, trong giọng nói anh rõ ràng có sự vui mừng và mềm mại, còn có... một chút làm nũng.

"Ừ." Cô nghe được mà cảm thấy lòng mình ê ẩm, khẽ khom lưng. "Anh có thể ngồi lên không? Nếu như không chịu đi bệnh viện, hiện tại em kiểm tra nhiệt độ cho anh một chút, sau đó uống thuốc hạ sốt, thay quần áo, đắp chăn ngủ một giấc."

Anh ho khan hai tiếng, chống tay ngồi dậy, tựa đầu vào gối.

Dáng vẻ vô cùng nghe lời.

Cô cũng không nói gì nữa, làm theo những gì mình vừa nói.

Chờ anh thay quần áo ngủ, nằm trong chăn, trên người cô cũng xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng.

Đưa tay chỉnh lại chăn cho anh, tắt đèn ở đầu giường, cô cầm lấy nhiệt kế và cốc, vừa muốn xoay người, lại bị anh giữ lại.

"Hạ Hạ, em chờ anh tỉnh lại rồi hãy đi.. có được không?" Ánh sáng trong phòng ảm đạm, giọng nói của anh mang theo một chút cầu khẩn, "Biết em ở đây... anh mới ngủ được."

An yếu ớt giữ cô lại.

Tư không Cảnh ngày trước, sẽ không dùng cách này để nói chuyện với cô.

Trong phòng ngủ, chỉ có âm thanh của đồng hồ.

cô đưa lưng về phía anh, đóng chặt hốc mắt chua chát, nhỏ giọng "ừ" một tiếng.

...

Bởi vì không dám gọi điện thoại cho Phong Trác Luân, Phong Hạ ngồi trong phòng khách gửi một tin nhắn cho Dung Tư Hàm, suy nghĩ một chút, lập tức đứng dậy đi vào phòng bếp.

Bố cục căn nhà hoàn toàn không thay đổi, cô quen thuộc lấy thức ăn, dụng cụ, xuống bếp nấu cháo.

Bởi vì trước khi anh chưa tỉnh ngủ, thì chưa thể rời đi, hay vì hẳn rồi không có việc gì làm, sau khi nấu cháo xong, thuận tiện cô dọn dẹp lại căn nhà một chút, lấy một bộ quần áo anh đặt trên sofa để vào trong máy giặt.

Chờ làm xong một loạt chuyện, lúc này trời đã tối, cô giương mắt nhìn đồng hồ một chút, lấy cháo ra bát, nhẹ nhàng bưng vào phòng ngủ.

Hình như giấc ngủ của anh vẫn rất sâu, cô đặt cháo xuống bàn, lúc xoay người muốn ra ngoài, đột nhiên chú ý đến một khung hình điện tử đặt trên bàn anh.

trên khung hình điện tử, đang không ngừng phát hình, cô hạ tròng mắt xuống, đưa tay cầm khung hình lên.

Độ sáng màn hình, chiếu vào trong con mắt của cô.

cô im lặng nhìn một lúc, bỗng nhiên cảm giác phía sau lưng có một thân thể nóng bỏng dính vào người mình.

Tay nắm khung hình điện tử của cô run lên, cũng được anh nhanh chóng cầm tay và khung hình.

".. Khung hình này đã đi theo anh sáu năm rồi."

không biết từ lúc nào, Tư không Cảnh đã đi xuống giường, dựa vào sau lưng cô, hô hấp nóng cháy phun lên tai cô, "Em rời khỏi căn nhà này chưa bao lâu thì anh đã mua cái này về."

Lúc anh nói chuyện, khung hình vẫn còn tiếp tục phát hình, mỗi một hình... đều là hình của cô, hoặc là hình chụp chung của hai người ở Florence.

"Lúc ở Mỹ, anh một mực nghĩ, lúc nào thì... chúng ta có thể có tấm hình chụp chung tiếp theo?"

Anh từ từ nói xong, đặt khung hình xuống, đôi môi in lên sống lưng của cô, liên tiếp hôn xuống: "Hay cả đời này cũng có thể không có cơ hội như vậy nữa..."

Tay của anh rất nóng, thân thể cũng nóng, hơn nữa một nửa thể trọng còn đặt trên người cô, cô không dám có một cử động nhỏ nào, chỉ có thể cảm thấy tay anh đi vòng tới trước người cô, mở nút cái áo sơ mi của cô ra, cởi ra từng chút một.

"Anh rất sợ."

Anh từ từ cởi áo sơ mi của cô, xoay cả người cô lại, hôn từ môi cô, đến cằm, tới trước ngực, cẩn thận hôn. "Vô cùng, vô cùng sợ."

Giọng nói của anh, có chút run.

Khí nóng, nhiệt độ... đốt cháy tất cả các giác quan.

Anh quay đầu cởi áo ngủ ra, để trần nửa người trên, cũng đẩy áo ngực của cô lên, há miệng ngậm bộ ngực anh hồng bên trái của cô.

cô cắn răng, cổ họng không không chế được phát ra tiếng rên rỉ.

Tay anh kỹ xảo xoa một bên tuyết trắng của cô, môi lưỡi phối hợp, một tay nhẹ nhàng cởi váy của cô ra.

".. Anh, anh sốt.." Trong bóng tối, mặt cô hồng đến sắp nhỏ máu, điều đầu tiên nghĩ đến không phải là cự tuyệt.

"Hử." Lúc này, anh ôm cả người cô lên, đi đến bên cạnh giường.

Anh dịu dàng rồi lại không không chế được sức mạnh đẩy cô lên giường, vừa cúi đầu hôn bụng cô, vừa lấy tất chân và quần lót bên hông cô xuống.

"Giúp anh." Anh vừa làm những thứ này, vừa lấy tay cô đặt tay bên hông mình.

Hầm răng cô cắn môi cũng sắp chảy máu, nhưng tay cô vẫn run run, từ từ cởi quần anh.

"... Hạ Hạ cũng muốn của anh, đừng không?" Giọng anh mang theo âm mũi, lại không che dấu khát vọng bên trong.

trên người cô đã không còn chút gì, cứ như vậy nằm dưới người anh, trong bóng tối chỉ nhìn thấy ánh mắt rực lửa của anh, cô đã cảm thấy trong thân thể có một dòng nước ấm chảy ra.

Chưa một khắc nào, cô lại cảm thấy, mình muốn như vậy.

Hoàn cảnh, tâm tình như vậy, cô đột nhiên cảm thấy rất mắc cỡ, quay đầu đi, khóa mắt lập tức có nước chảy xuống.

Anh vẫn nhìn kỹ về mặt của cô, lúc này đã bỏ đi chút quần áo còn dư trên người mình, cúi đầu, hôn lên gò má đẩy nước mắt của cô. "Hạ Hạ, đừng khóc, đều là anh không tốt."

Giọng nói dịu dàng, cung chiều, giống như đúc giọng nói trong trí nhớ của cô.

cô im lặng không lên tiếng, nước mắt lại rơi càng nhiều.

"Em có biết... anh muốn làm gì với em không?" Anh quỳ gối giữa hai chân cô, tách hai chân của cô ra, để mông cô nhích lại gần mình.

"Đây là việc, trừ anh ra, không ai có thể làm." Mắt anh không chớp nhìn cô. "Chỉ có anh, mới có thể làm vậy với em."

Toàn thân hai người đều là mồ hôi, còn có dịch thể sau khi hoan ái, nhưng anh lại không muốn đi tắm, bế cô lên, anh hôn lên mái tóc ướt đầm của cô.

Sau khi kết thúc, nhiệt độ trong cơ thể anh cũng giảm được phân nửa, tinh thần sáng khoái, tâm tình tốt vô cùng, cô lại không kịp nói gì, đã bị anh ôm lấy, dụ dỗ mà ngủ say.

Anh ôm cô, tựa vào đầu giường nhắm mắt dưỡng thần, điện thoại di động đột nhiên rung lên.

"Tur Không." Nhận điện thoại, đầu bên kia là giọng nói của Đới Tông Nho.

"Sao vậy?" Anh tự tay lấy chăn, đắp lên người Phong Hạ.

Bên kia dừng lại hai giây, nhỏ giọng cười. "Nghe giọng nói này của cậu... đỡ thèm rồi hả?"

"Không tồi." Anh cũng có chút mệt mỏi, lưỡi phải nói nhiều.

"Quả nhiên là hết thèm, lại dễ dàng bức bối." Làm bạn tốt nhiều năm, mỗi lần Đới Tông Nho đều tuyệt đối không bỏ qua cơ hội giễu cợt anh.

Anh tốt bụng giương môi. "Ngày mai mình đi thành phố n làm hậu kỳ bộ phim, lúc nào về thì gặp mặt."

Giọng nói bên kia càng thêm trầm bổng, Đới Tông Nho 'A~' một tiếng, "Cao, thật sự là cao tay! Biết ba vợ và anh vợ khó giải quyết, còn có kinh dịch luôn nhìn chăm, trước khi đi ăn vào trong bụng... diệu kế như vậy, khiến tại hạ vô cùng bội phục!"

Tur Không Cảnh dờ khóc dờ cười, lưỡi phải nói nhiều với Đới Tông Nho, trực tiếp cúp điện thoại.

Tắt đèn ở đầu giường, anh nằm xuống, đưa tay ôm chặt người trong ngực, nhẹ nhàng cong môi, như trút được gánh nặng nhấm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Sáng hôm sau, lúc Phong Hạ tỉnh lại, vừa chuyển động thân thể, đã cảm thấy đau khiến cô hít vào một ngụm khí lạnh.

Dụi dụi mắt ngồi dậy, phát hiện mình đang mặc áo của anh, hoảng hốt nhớ tới buổi sáng hình như anh ôm cô đi tắm.

Tối hôm qua...

Đoạn phim ngắn hiện ra trong đầu, mặt cô đỏ lên, trái tim lại một lần nữa trầm xuống.

Nỗ lực trên giường một lát, cuối cùng cô cũng chịu đựng được cảm giác giữa hai chân mà đứng dậy.

Sử dụng tốt đồ rửa mặt anh chuẩn bị trước, cô đẩy cửa phòng ngủ đi đến phòng khách, phát hiện trên bàn là bữa ăn sáng vừa làm xong, một đĩa bánh sủi cảo, sữa tươi, trái cây, nhìn qua khiến người ta rất muốn ăn.

Lúc này, Tư Không Cảnh ra khỏi phòng bếp, trên tay còn bưng một đĩa trứng chiên, thấy cô, anh cười nhẹ. “Dậy rồi.”

“Đúng lúc vừa làm xong, nhân lúc còn nóng, em ăn đi.” Anh đặt đĩa lên bàn ăn, giọng nói trầm thấp lại dịu dàng.

Cô đứng tại chỗ nhìn anh, cắn môi, vẫn không nhúc nhích.

“Sao vậy?” Anh ngẩng đầu nhìn lên, khẽ nâng chân mày, đi tới bên cạnh cô, cúi đầu hỏi. “Không thoải mái?”

Cô lắc đầu, hồi lâu sau, không có nhìn mắt anh, nhẹ nói. “...Em về trước đây.”

Cô nói xong câu đó, trong phòng khách liền an tĩnh lại, đến một âm thanh cũng không có.

Không khí yên tĩnh khiến lòng người sợ hãi, Tư Không Cảnh cúi đầu nhìn về mặt cô, một lát sau, chỉ trầm giọng nói một chữ ‘được’.

Cô nghe thấy câu trả lời của anh, chớp mũi ê ẩm, lập tức xoay người, nhanh chóng trở về phòng ngủ, thay lại quần áo của tối hôm qua.

“Hạ Hạ.” Khi cô vừa mới mở cửa, đột nhiên nghe tiếng anh ở sau lưng gọi cô lại.

“Chuyện tối hôm qua, có phải khiến em rất bối rối không?”

Tư Không Cảnh lặng lẽ ngồi bên cạnh bàn ăn, tựa lưng vào ghế ngồi, trên mặt không có biểu cảm gì. “Hay là nói, có phải con người anh, khiến em cảm thấy rất chán ghét không?”

Trong giọng nói của anh, là chút buồn bã không cách nào che giấu, trái tim cô căng lên, nhẫn nhịn, trả lời. “...Không phải.”

Anh thở dài một tiếng, giọng nói càng thêm âm trầm. “Tối hôm qua, thậm chí là buổi sáng hôm nay, anh vẫn luôn cho rằng em đã bắt đầu tiếp nhận, nguyện ý quay lại với anh.”

“Bây giờ nhìn lại... giống như người si nói mộng.” Anh đưa tay nâng trán, cười khổ. “Ngày hôm qua là giấc ngủ ngon nhất của anh trong sáu năm qua... cũng vì em ở bên cạnh anh.”

Cô vẫn luôn im lặng, lúc này đột nhiên xoay người nhìn anh.

“Vậy anh có thể cho em một chút thời gian không?” Giọng nói của cô trở nên gấp gáp. “Anh hỏi em có nguyện ý quay lại với anh, nhưng em vẫn luôn không thể đưa ra được đáp án, không phải sao?”

Trong lòng cô là nôn nóng và do dự, đạt đến đỉnh điểm, cô đã không thể khống chế tâm tình chính mình.

Bởi vì cô không nghĩ đến chuyện ngày hôm qua lại thành như vậy... vào lúc cô còn chưa rõ ràng, cô lại lần nữa có quan hệ thân mật với anh.

Đặc biệt là cô còn nhớ rõ, tối hôm qua, trong lúc triền miên, cô có bao nhiêu khát cầu và chấp nhất với anh.

“Show ca nhạc, quay phim, công viên nước, đi gặp ba em, đến nhà anh... Mỗi một chuyện anh đều sắp xếp tốt hử vậy, đều đã tính trước, nắm chắc phần thắng, giống như trước kia.” Ngón tay cô ấn mạnh vào lòng bàn tay. “Mà em vẫn giống trước kia, chỉ cần đối mặt với anh, nguyên tắc, suy nghĩ, toán bộ đều bị vứt sang một bên.”

“Em biết, em không kháng cự được anh, lập trường của em không kiên định, cũng rất vô dụng, coi như năm năm đã trôi qua, em vẫn thích anh như vậy.”

Hốc mắt cô đỏ lên. “Chỉ cần anh ở bên cạnh em, em lập tức không biết nên làm thế nào cho tốt...”

Anh hấp dẫn cô là sự thật, cô không có quyền lựa chọn.

Nhưng một lần, cô không thể lại để cho mình mạo hiểm, nếu không có lẽ cô lại phải một mình chịu đựng năm năm cô độc với trái tim chết lặng một lần nữa.

Anh thay đổi, không có mảnh liệt để làm cô trầm luân một lần nữa, không cần tình cảm và lòng tự trọng, chỉ nhìn thấy một người là anh.

Cô đã không còn dũng khí, để đánh cuộc một lần nữa rồi.

“Là anh không đúng.”

Hồi lâu sau, anh nhắm mắt lại. “Chiều nay, anh và đoàn làm phim sẽ tới thành phố N xử lý công việc hậu kỳ bộ phim ‘Thanh Sắc’, sẽ có một thời gian rất dài không thể ở đây.”

“Chỉ cần anh không ở bên cạnh em, em cũng sẽ không phiền lòng như vậy.”

Anh cong cong môi, giọng nói khổ sở. “Vậy để anh cách xa em một chút là được rồi.”

Cô nhẹ hít thở, giơ tay lên lau khóe mắt, một lúc sau, mở cửa, đi ra ngoài.

**

Tư Không Cảnh rời đi thành phố S, đã là một tháng.

Anh không gửi cho cô một tin nhắn, cũng không gọi điện thoại, càng không có bất kỳ không chế nào.

Giống như anh lại một lần nữa biến mất trong cuộc sống của cô.

Mà lúc trước cả làng giải trí xôn xao tin tức của cô và anh, cũng bị anh dùng thủ đoạn ép xuống.

Cô cũng khôi phục lại công việc và lịch trình, mỗi ngày đều trôi qua như thường lệ.

Phong Trác Luân cũng không biết chuyện gì xảy ra giữa hai người, chỉ thấy truyền thông không còn bất kỳ thông tin nào của hai người nữa, cũng không thấy hai người qua lại, tâm tình vui vẻ, cười hí hóp nói với cô. “Lúc này mới giống con gái của ba, đủ kiêu ngạo! Rời khỏi cái tên khốn khiếp đó, tìm một người đàn ông tốt mới chính là lựa chọn chính xác nhất!”

Dung Tư Hàm nhìn thấy Phong hạ đi làm về, vẻ mặt mệt mỏi, không nhận được. “Hạ Hạ, con đi nghỉ đi, không cần phải đến bệnh viện mỗi ngày như vậy đâu.”

“Không sao.” Cô suy nghĩ một chút, thu hồi suy nghĩ đang bay lơ lửng. “ba, ngày mai có thể xuất viện rồi đúng không? Vậy ngày mai con nói với Sharon sắp xếp lịch trình để con nghỉ sớm một chút, về nhà ăn mừng ba xuất viện.”

“Được!” Phong Trác Luân vỗ chần, mặt mày hớn hờ. “Để ba con tự mình xuống bếp, ăn mừng thể lực của ba giờ đây còn tốt hơn thời còn trẻ.”

Không đợi Dung Tư Hàm tròn trắn mắt nhìn mình, ông còn nói. “Hàm hàm, bà gọi Phó Chính tới ăn, còn có... sắp bước sang năm mới rồi, bà xem xem Kha Đăng và Doãn Bích đã về chưa? Cũng gọi họ tới luôn.”

“Ba.” Phong hạ vuốt trán. “Bác sĩ không phải nói ba nên tĩnh dưỡng trong thời gian dài, không nên tự làm khổ mình sao...”

“Cái gì là tự làm khổ mình, không phải chỉ là ăn một bữa cơm với bạn tốt của mình sao!”

Phong Trác Luân xem thường. “Ba đã hỏi bác sĩ rồi, chỉ cần nằm trên giường vận động không thành vấn đề, là được rồi...”

Sau khi nghe xong, Dung Tư Hàm quả quyết cuộc từ báo trong tay lại đập vào mặt ông.

“A, đúng rồi.” Phong Trác Luân chân chó cười cười với vợ mình, vuốt vuốt lỗ mũi. “Hạ Hạ, con cũng gọi cho Phó Úc đi, ấn tượng của ba với cậu ấy rất tốt, thông minh, tình cảm, diện mạo tốt, tuyệt đối rất hợp làm con rể của ba, như vậy, ba và Phó chính đã thân lại càng thêm thân!”

Cô ngẩn ra, hồi lâu sau mới hoảng hốt cười. “... Đến lúc đó rồi hãy nói, anh ấy cũng không nhất định rảnh.”

...

Buổi chiều ngày hôm sau, lịch trình cuối cùng của phong hạ là hoàn thành buổi ghi hình tiệc năm mới dành cho khách quý của một đài truyền hình.

Lúc đang chờ sau hậu trường, cô đột nhiên thấy thần tượng đã biến mất khỏi ánh mắt của công chúng một thời gian dài.

Mộc Hòa.

Cũng chính vào lúc quay bộ phim ‘Thanh Sắc’, vai nam chính bị Tư Không Cảnh sa thải.

Hình như đài truyền hình này mời Mộc Hòa, cậu là một trong những người tham gia bữa tiệc năm mới, cô nhìn từ xa, cảm giác Mộc Hòa có chút thay đổi.

Không thể nói là thay đổi đôi cái gì, cô cũng không để ý quá nhiều.

Cô là người cuối cùng biểu diễn cuối cùng trong bữa tiệc, vì lát nữa phải về sớm đón ba xuất viện về nhà ăn mừng, cô hết sức chán chú, nhanh chóng hoàn thành phần của mình.

Lúc ra sau hậu trường, những nghệ sĩ khác đều đã rời đi, cô nói trợ lý mua cho mình một chai nước, còn mình ngồi trong phòng nghỉ tháo trang sức.

‘Cạch cạch’.

Cửa phòng nghỉ đột nhiên bị khóa trái.

Tay cô vừa tháo hoa tai run lên, lập tức quay đầu lại.

Chỉ thấy Mộc Hòa, người vừa kết thúc màn biểu diễn cuối cùng đã rời đi đang tiến về phía cô, mặt cậu còn vô cùng hung dữ, giống như một tên côn đồ.

“Đã lâu không gặp.” Anh đi tới phía sau cô, giương miệng, nhìn cô trong kính.

Cả người Phong Hạ căng thẳng, nội tâm thoáng qua một tia dự cảm không tốt.

“Summer, cô sống thật vui vẻ...” Giọng nói của cậu ta trầm thấp. “Thiên Hậu của làng giải trí, đoán chừng sau khi ‘Thanh Sắc’ công chiếu, giá trị thân thể cô còn tăng thêm mấy phần.”

“Được Tư Không Cảnh bao nuôi rất vui sao?”

Cậu ta cúi người xuống, tiến tới bên tai cô. “Bộ phim ‘Thanh Sắc’ này, không phải vì anh ta coi trọng cô, mới cố ý làm đạo diễn và nhà sản xuất sao? Tôi chưa bao giờ gặp một người đàn ông nào đối trả như anh ta, muốn cô, cần gì phải bỏ ra số tiền lớn như vậy? Vừa nhục nhã tôi xong, cuối cùng sa thải tôi, đúng là con mẹ nó ghê tởm!”

“Thật xin lỗi.” Sau khi cô nghe xong, ánh mắt cũng trở nên sắc bén. “Anh ấy có ghê tởm hơn nữa, cũng chỉ ghê tởm bằng cậu. Nhân phẩm lẫn tài năng diễn xuất của cậu đều ghê tởm như nhau!”

Đáy mắt Mộc Hòa thoáng hiện lên một tia hung ác, cậu ta đột nhiên dùng ngón cái và ngón trỏ, nắm chặt cằm của cô.

“Đến lượt cô nói sao?” Mộc Hòa nhìn cô đầu đến mức khuôn mặt không còn một chút máu, giọng nói càng ác liệt hơn. “Kể từ khi bị đoàn làm phim ‘Thanh Sắc’ sa thải, không có một đạo diễn nào nguyện ý mời tôi đóng phim, tôi gần như bị xem thường! Anh ta, Tư Không Cảnh chỉ vì một người phụ nữ như cô, lại phá hủy toàn bộ sự nghiệp của tôi!”

Trong lòng cô lập tức bùng nổ, nhưng lại không có sức để tránh cậu ta, trong đầu nhanh chóng nghĩ kế, lại đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa.

Có vẻ trợ lý của cô đã trở lại, cô liều mạng hét lên. “...Ann!”

“Câm miệng.” Ngón tay Mộc Hòa bóp chặt hơn, không cho nói chuyện.

Trong lúc đó, trên cằm cô, dần xuất hiện vết tụ máu.

Người bên ngoài gõ cửa một hồi, hình như cảm thấy có gì không đúng, bắt đầu dùng sức đẩy cửa.

Mộc Hòa thấy thế, nháy mắt với hai tên phía sau, hai người này lập tức dựa lưng vào cửa, đứng vững.

“Có điều may mắn là, tôi cầu xin thật lâu, người sau lưng cũng nguyện ý giúp đỡ tôi, sau khi làm xong việc ở bữa tiệc năm mới này, tôi sẽ tái xuất.” Mộc Hòa nhìn cô, cười âm u. “Nếu như Tư Không Cảnh giẫm tôn nghiêm của tôi dưới lòng bàn chân anh ta, cũng đừng trách tôi giẫm tôn nghiêm người phụ nữ của anh ta dưới lòng bàn chân.”

Nói xong, cậu ta nắm cằm cô, mạnh mẽ đẩy về phía gương.

Đầu của cô lập tức đụng vào tấm gương, đau đến mức cả người cô mờ mịt.

“Nhớ kỹ, kịch hay... vẫn còn ở đằng sau.”

Mộc Hòa thả lỏng tay, xoay người bước ra ngoài cửa.

Cửa vừa mở ra, tiếng bước chân dần đa xa, cô ôm đầu tựa lên bàn, thần trí và hình ảnh trước mắt dần mờ nhạt.

Thật sự rất đau, tim cô rất đau.

Trợ Lý Ann của cô đứng ngoài cửa, thấy cửa vừa mở, lại thấy có ba người đàn ông bước ra, còn chưa kịp nói gì, đã nhìn thấy Phong Hạ nằm ở trên bàn.

“Hạ Hạ!” Ann thấy vậy, sợ hãi, lập tức chạy đến, lớn tiếng hỏi. “Chị... chị không sao chứ?”

Cô khẽ nâng đầu lên, sắc mặt tái nhợt, dùng sức cong môi, nhẹ nhàng nói. “Không sao... bây giờ em đưa chị về nhà là được rồi.”

**

Bước ra khỏi xe, cô dựa vào vách tường đi vào nhà, một tay che trán, một tay đặt lên chuông cửa.

“Đến đây!” Trong cửa truyền đến giọng nói vui vẻ của Phong Trác Luân, thân thể cô mềm ra, tựa lên trên cửa, chờ người bên trong mở.

Cửa được mở ra, thân thể cô nghiêng về phía trước, đã được người trong nhà giữ lại.

“Phong Hạ?” Một giọng nói ôn hòa vang lên bên tai cô. “Sao vậy?”

Cô ngẩng đầu lên, thấy là Phó úc, còn chưa nói gì, chỉ nghe thấy giọng nói anh lạnh đi. “Cầm cô bị gì vậy?”

“Hạ Hạ, Phó Úc!” Trong nhà truyền đến giọng nói của Phong Trác Luân. “Sao lại đứng ở cửa mà không vào?”

Cô cắn môi, không biết nên nói gì, Phó Úc đưa tay đóng cửa lại, một tay ôm lấy bả vai cô, bước nhanh đưa cô vào nhà.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Dung tư hàm bùng canh ra, lúc này nhìn thấy có một mảng máu tụ lại trên cằm con gái, sắc mặt cũng thay đổi. “Mẹ lập tức thấy khăn nóng tới!”

Phong Hạ ngẩng đầu lên, nhìn ba mình đang ngồi bên bàn ăn, bạn của ông là Phó Chính và Kha Đăng, cùng với vợ hai người là Thiệu Tây Bội và Doãn Bích.

Một phòng toàn là trường bối, toàn bộ ánh mắt đều rơi lên mặt cô.

Về mặt hạ hê vừa rồi của Phong Trác Luân đã không còn, ông nhanh chóng đặt đĩa xuống, mặt không đổi nói. “Hạ Hạ, là ai khiến con thành thế này?”

“Hạ Hạ, cháu có đau không?” Thiệu Tây Bội đứng dậy. “Đi đi hỏi mẹ con một chút, trong nhà có chuỗi tiêu không, nó có tác dụng làm tan vết bầm.”

Doãn Bích lại nâng chiếc cằm hơi nhọn của mình, giọng nói lạnh lẽo. “Nói tên của người đó cho dì, bất kể là người nào ở thành phố S này, dì cũng sẽ treo ngược tên đó lên công chính thành phố cho mọi người chiêm ngưỡng.”

Về đến nhà, tất cả mọi người đều giúp đỡ cô, cô ở trước mặt người nhà và những vị trưởng bối thân thiết, vĩnh viễn không cảm thấy sợ hãi.

Nhưng những thứ này, có thêm nữa, cũng không tạo nên sức mạnh cho cô.

Cô rũ mắt xuống, trong lòng hỗn loạn, các loại tâm tình chồng chất ở chung một chỗ.

“Hạ Hạ.” Lúc này, bên cạnh Doãn Bích là một giọng nam trẻ tuổi.

Cô nghiêng đầu nhìn, lập tức thấy con trai của Kha Đăng và Doãn Bích đang cầm điện thoại di động đi từ ban công về phía cô.

“Anh Ân Thích.” Cô nhẹ giọng nói.

Khuôn mặt lạnh lùng của Kha Ân Thích không có chút biểu cảm dư thừa nào, chỉ đưa điện thoại di động cho cô.

“Là điện thoại của ai vậy?” Cô nhìn anh ta.

Đôi môi Kha Ân Thích lúc đóng lúc mở. “Là Tư Không Cảnh.”

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Về mặt của các vị trưởng bối trong phòng khác nhau, ánh mắt của Kha Ân Thích坦然 nhìn cô, Phong Hạ sừng sốt mấy giây, đưa tay nhận điện thoại.

“Hạ Hạ.”

Giọng nói của Tư Không Cảnh truyền đến. “Chờ một chút, anh chỉ chiếm của em mấy phút thôi.”

Đã hơn một tháng không nghe được giọng nói của anh, giờ phút này, cô cũng cảm thấy có chút hoảng hốt.

“Hôm nay ở hậu trường, Mộc Hòa đến tìm em, thật sao.”

Câu nói của anh là một câu trần thuật. “Kha Ân nói cho anh biết, trên cằm em có vết bầm.”

Cô lắng nghe, cảm nhận được giọng nói của anh rất lạnh, gần như không có chút thăng trầm nào, nhưng rõ ràng đang nhẫn nhịn để không tức giận.

“Cúp đi!” Phong Trác Luân ngồi bên cạnh bàn ăn, ông nhướn mày, không bình tĩnh nhìn cô. “Con bị người khác bắt nạt, còn không phải vì tên khốn khiếp đó? Bây giờ thì thằng nhóc đó có gì để giải thích? Cúp điện thoại cho ba!”

Bởi vì nơi Tư Không Cảnh đang đứng rất yên tĩnh, nên những điều Phong Trác Luân nói, anh đều nghe được rất rõ ràng.

“Vì quan hệ giữa anh và Mộc Hòa mà liên lụy đến em, tất cả lỗi là của anh.” Anh suy nghĩ tỉnh táo lại, câu vẫn rút gọn. “Bất kể bạn bè anh đang ở Mi, Kha Ân Thích còn có anh, đều có thể xử lý chuyện này thật tốt. Những việc cậu ta làm với em, anh sẽ hoàn trả lại gấp trăm lần.”

Cô nhẹ nhàng thở ra, ngón tay nắm thật chặt chiếc di động.

“Em không phải lo lắng, mấy ngày này anh sẽ cho người âm thầm bảo vệ em... em ở nhà, không cần lo lắng gì cả.” Anh nói xong, nhỏ giọng tạm biệt. “Người ấy không tiện, anh cúp trước.”

“Anh...” Cô khẽ cắn môi, có chút không nhìn được.

Phong Trác Luân ngồi bên bàn ăn, nhìn thấy vẻ mặt của con gái, nuốt chút nữa thì vỗ bàn đứng dậy.

Mà Phó Úc bên cạnh cô, cười vì khoảng cách rất gần, tất cả lời nói của Tư Không Cảnh đều lọt vào tai anh, không nhìn ra vui buồn trên khuôn mặt hiền hòa đó.

“Hạ Hạ.”

Bên kia dừng một chút, giọng nói thấp xuống lại càng thêm dịu dàng. “Có phải em muốn nhìn thấy anh, anh sẽ không tự nhiên xuất hiện bên cạnh em... cho nên, em không cần phải có áp lực gì trong lòng.”

Dịu dàng, bao dung... không có bất kỳ âm thanh nào ngăn cách.

Thật ra thì sau đó nhớ lại, ngày đó anh ở căn hộ của cô nói những điều đó với cô, là con dao sắc bén đâm vào người.

Lời nói như vậy, gần như là giẫm lên lòng tự ái của đàn ông.

Tâm tình của cô chưa có mắt không chế như vậy, đến chính cô cũng không nghĩ đến, cô lại có thể nói với anh – một Tư Không Cảnh kiêu ngạo câu nói đó.

Cô thật sự đẩy anh... càng đẩy càng xa sao?

Tiếng trả lời trong điện thoại bị cắt đứt, cô lấy điện thoại xuống, trả lại cho Kha Ân Thích.

Lúc này Dung Tư Hàm và Thiệu Tây Bội ra khỏi phòng bếp, Phó Úc lập tức lấy một cái ghế, để cô ngồi xuống.

Dung Tư Hàm dùng khăn ướt đặt lên phần tụ máu trên cằm cô, cô lập tức đau đến nhẹ nhủm mày.

“Phong Hạ, con nhớ kỹ, ba không cần thằng nhóc đó tự ý bảo vệ con gái ba.” Phong Trác Luân lên tiếng, “Thằng nhóc đó vừa nói gì? Có phải là dựa vào sức mạnh của mình để giải quyết chuyện này không? Những trưởng bối trong nhà đều có thể giải quyết chuyện này, thằng nhóc đó coi con là ai?”

“Có vẻ cô ấy vẫn còn yêu bạn trai cũ.” Kha Ân Thích ngồi xuống bàn ăn, lạnh lùng mở miệng.

Mười hai chữ này khiến cô ngẩn người, cũng chặn lại cái miệng đang nói không ngừng của Phong Trác Luân.

Phải biết từ nhỏ anh đã được khen là thần đồng, lớn lên thì hoàn thành học vị thạc sĩ hai lĩnh vực kỹ thuật và kinh doanh tại trường đại học Princeton, trình độ của Kha Ân Thích là một chữ quý như vàng (*), giống như ba anh Kha Đăng.

(*) Một chữ quý như vàng: Ý chỉ người ít nói, coi lời nói như vàng.

Nhưng hôm nay, anh lại nguyện ý nói chuyện giúp Tư Không Cảnh.

Doãn Bích lập tức thấy hứng thú, nhướn mày nhìn con trai. “Quan hệ giữa con và cậu nhóc đó là thế nào?”

Kha Ân Thích uống một ngụm rượu, thản nhiên đáp. “Lúc ở Mỹ, học cũng trường nên quen biết.”

“Cho một lời đánh giá.” Doãn Bích tiếp tục hỏi.

“Kiệt xuất.” Kha Ân Thích nói, lời ít mà ý nhiều.

Doãn Bích nghe xong thì gật đầu, nghiêng mặt nhìn sang Dung Tư Hàm. “Hàm Hàm, cậu đã gặp qua thằng nhóc đó chưa?”

“Rồi.” Dung Tư Hàm thu hồi khăn ướt. “Đã từng gặp một lần, mình cũng cảm thấy rất tốt.”

“Tốt cái gì mà tốt?” Phong Trác Luân thấy vợ mình cũng khen ngợi Tư Không Cảnh, lại gờ chân. “Thằng nhóc đó có thông minh, không phải cũng làm trong làng giải trí sao? Xuất thân có thể sạch sẽ không? Trừ gương mặt đó ra, thằng nhóc đó có thể cho Phong Hạ cái gì?”

“Vóc người, thể lực.” Doãn Bích lạnh lùng cắt ngang.

“...Phó Chính!” Phong Trác Luân lại ghen hòng không thể nói, lập tức hướng về phía bạn thân Phó Chính cầu cứu. “Phó Úc là cháu ngoại ông, là một thằng nhóc rất tốt, vào nhà tôi không phải rất vẹn toàn sao? Chẳng lẽ ông muốn nhìn thấy chuyện chung thân cả đời này thất bại...”

“Bội Bội.” Doãn Bích nâng quai hàm, ánh mắt bình tĩnh nhìn Thiệu Tây Bội đang dùng chuỗi tiêu làm tan vết bầm trên cằm Phong Hạ. “Sao cậu biết dùng chuỗi tiêu có thể làm tan vết bầm? Lần đầu tiên mình nghe thấy đó.”

Lời vừa nói ra, tay Thiệu Tây Bội khẽ run, mặt từ từ đỏ lên, một hồi lâu sau vẫn không trả lời.

Kha Đăng ngồi bên cạnh Doãn Bích nhẹ đặt đĩa xuống, nhìn Phó Chính một bên, mặt không đổi nói bốn chữ.

“Kinh nghiệm.”

“À...” Doãn Bích và chồng phối hợp vô cùng ăn ý. “Bội Bội, lúc ‘làm việc’ đó... phải cẩn thận một chút, để trên người có vết bầm sẽ rất đau, cũng rất khó nhìn.”

Tuyệt sát.

Những người ở đây đều là người thông minh, toàn bộ vừa nghe đều hiểu, Phó Chính lạnh lẽo nhìn về cặp vợ chồng vừa mới cười nhạo vợ mình, lại suy nghĩ việc chung thân đại sự cháu ngoại xa của mình, mở miệng. “Cảm ơn đã quan tâm”

Phong Trác Luân nhìn bạn thân của mình bị cười nhạo đến không còn lực chiến đấu, nản lòng gục đầu xuống.

Phó Úc vẫn luôn yên lặng nghe những vị trưởng bối đã già mà không kính của mình nói chuyện, giống chuyện đó không phải chuyện liên quan đến mình.

Mà Phong Hạ vẫn luôn rũ mắt xuống, trong đầu không ngừng vang lên lời nói của Tư Không Cảnh.

“Hạ Hạ.” Kha Ân Thích gọi tên cô.

Cô ngẩng đầu lên.

“Không cần sợ.” Kha Ân Thích nhìn cô, từ tốn nói. “Cậu ấy sẽ bảo vệ em thật tốt.”

Cô khẽ gật đầu, trái tim lại như được một bàn tay vuốt ve.

... Không cách nào nói rõ cảm giác phức tạp lúc này.

Chuyện xảy ra ở phòng nghỉ ngơi, trừ người nhà cô và Tư Không Cảnh, không có bất kỳ người nào biết, bao gồm cả Lâu Dịch, Tường Nghi, Sharon và Mục Hi.

Lịch trình vẫn theo thường lệ, cũng không có bất cứ chuyện nguy hiểm nào xảy ra, cô vừa rời khỏi hậu trường từ cửa sau, đã thấy xe của trợ

lý.đ.đ★L★q.đ

Cửa sổ xe từ từ được hạ xuống, Phó Úc đang cầm tay lái, nghiêng đầu cười với cô. “Bên ngoài rất lạnh, mau lên đây đi.”

Cô ngẩn ra, sau đó khẽ mỉm cười đi tới, mở cửa ngồi vào ghế lái phụ. “Sao anh lại tới đây?”

Phó Úc đợi cô ngồi xuống, cài dây an toàn, mới khởi động xe. “mấy ngày nay buổi hội thảo học thuật kết thúc, tôi tương đối rảnh.”

“Huống hồ bây giờ là thời gian đặc biệt, an toàn của cô rất quan trọng.” Anh từ từ nói.

Cô vén tóc ra sau tai, nhìn anh. “Cảm ơn.”

Anh lắc đầu, ánh mắt trầm tĩnh nhìn vào mắt cô. “Không cần quá khách khí với tôi, có thể tùy ý một chút, huống hồ... tôi có nói qua suy nghĩ của tôi với cô, cho nên những điều tôi làm hiện tại, đều là những hành động logic.”

Lời nói dịu dàng hàm súc, lại bị anh nói giống như đang phân tích một đề mục nghiên cứu, Phong Hạ cũng không suy nghĩ nhiều về điều này, vẫn dùng nở nụ cười cho qua. “Được, vậy tôi cũng không khách khí.”

Hai người vừa nói được đôi câu, điện thoại di động của cô lại đột nhiên vang lên.

“Hạ Hạ.” Nhận điện thoại, đầu dây bên kia là người lâu ngày cô không liên lạc, Lâu Dịch, giọng nói của anh rất gấp. “Cậu có đọc tin tức trên microblogging không?”

“Hả?” Cô nhúm mày. “Không có... sao vậy?”

“Cậu tốt nhất nên xem một chút.”

Giọng nói của Lâu Dịch hoàn toàn không có chút đùa cợt giống mấy ngày trước. “Microblogging, diễn đàn, tin tức... toàn bộ đều tin tức trái chiều về Tư Không Cảnh, tất cả thông tin thật ra đều là giả, nhưng hiển nhiên đã qua xử lý, thông tin vô cùng mạch lạc, cậu biết đó, anh ta vừa trở về từ Mỹ, công chúng vẫn còn chưa quen thuộc với anh ta, nhìn những tin tức này, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến cái nhìn của phần đông người hâm mộ.”

Mặt cô lập tức trở nên tái nhợt. “...Những tin tức trái chiều về Tư Không Cảnh?”

“Ừ...” Lâu Dịch dừng một chút. “Là tin tức xấu về Tư Không Cảnh, bịa đặt cộng thêm giả tạo, còn nói anh ta có liên quan tới xã hội đen, hơn nữa, cũng bắt đầu có một ít tin tức về cậu.”

Cô không nói lời nào nghe hết lời của Lâu Dịch, một lát sau mới nói. “Minh biết rồi.”

Lâu Dịch nghe không ra cảm xúc của cô, không biết thái độ của cô với chuyện này thế nào, trầm ngâm một lát mới lên tiếng. “Hiện tại mình đang ở công ty, tổng giám đốc Mộc đã biết chuyện này, lát nữa sẽ có một cuộc họp, mình sẽ nói với anh ta, cậu không cần phải tới đây, về nhà nghỉ ngơi cho tốt.”

“Ừ.” Cô không nói nhiều. “Lâu Dịch, cảm ơn.”

Đầu kia, Lâu Dịch trầm mặc hai giây, , thoải mái nở nụ cười. “Còn cảm ơn mình cái gì... mình cúp trước.”

Cúp điện thoại, mặt cô tối sầm mở microblogging.

Trên màn hình, tràn ngập tin tức xấu về anh.

Mà tin tức mới nhất, được đăng vào năm phút trước... là Mộc Hòa xuất hiện trên màn hình ti vi, gần như than khóc kể về một hồi, từ chuyện đoàn làm phim của Tư Không Cảnh lừa dối cậu ta, làm cho cậu ta nhục nhã, nói anh dùng thủ đoạn phi pháp đuổi cậu khỏi đoàn làm phim, ép cậu ta phải sống khổ sở trong nửa năm nay.

Mặc dù nhân phẩm của Mộc Hòa rất kém, nhưng phần lớn người hâm mộ, nhất là những cô gái tuổi còn nhỏ, đương nhiên sẽ không phân rõ trắng đen và thị phi.

Hơn nữa, cậu ta lại ở trước mặt công chúng, diễn xuất thật như vậy.

Cô mở bình luận, nhìn xuống, đọc từng câu mà càng cảm thấy ghê tởm.

“Tư Không Cảnh thì tính là cái gì? Có thể so sánh với Mộc Mộc của chúng ta sao? Chỉ là một ông già, ông ta nên sớm cút khỏi làng giải trí đi.”

“Ngậm cái miệng thối của anh lại, tên tuổi Tư Không Cảnh là thứ anh có thể gọi sao?”

“Thật là được mở rộng tầm mắt, Nam Thần trong lòng mọi người thì ra là một tên cặn bã như vậy.”

Tất cả đều là bình luận của người hâm mộ Tư Không và Mộc Hòa, cùng lúc đó cũng có những người hâm mộ của những nghệ sĩ khác tham gia vào, cả truyền thông lẫn làng giải trí hoàn toàn bị rối tung.

Những năm Tư Không Cảnh xuất ngoại này, chưa từng có một tin tức xấu nào về anh, trong mắt tất cả mọi người, anh căn bản là một bức tượng không thể lay chuyển.

Nhưng bây giờ, anh lại bị người ta công khai chửi bới đến mức này.

Trong làng giải trí còn có một định lý: Một người cho tới bây giờ không có bất kỳ tin tức tiêu cực nào, một khi tin tức đó xuất hiện, hiệu quả tuyệt đối sẽ mạnh hơn, và lại chứng có nhất định sẽ rất xác thực, kết quả sẽ là hình tượng bao năm duy trì, tất cả đều sụp đổ trong gang tấc.

Cô xem đến mức tay phát run, nhưng vẫn không thấy anh và công ty anh đưa ra bất kỳ câu trả lời nào cho những tin tức này.

Tất cả mọi người đều đặt trọng tâm lên người cô, anh nhất định càng hơn như vậy, dốc hết năng lực để bảo vệ cô chu toàn.

Ai có thể không nhớ đến, anh dùng áo giáp bảo vệ cô, ngược lại chính mình không có gì chống đỡ đến mực toàn thân đều bị thương.

Lần này Mộc Hòa dùng kế điệu hổ ly sơn, dời đi sự chú ý của mọi người, không thể không nói cậu ta chuẩn bị rất đầy đủ, hơn nữa còn đạt được hiệu quả mà cậu ta mong muốn.

Trong lòng, cô hận Mộc Hòa vô cùng, bàn tay nắm điện thoại đến trắng bệch.

“Phó Úc.”

Suy nghĩ một lát, cô lên tiếng. “Phiền anh đưa tôi trở lại đài phát thanh vừa nãy, được không?”

Phó Úc vẫn trầm mặc lái xe, không quay rầy cô, lúc này lại nghiêng đầu sang, ánh mắt bình tĩnh, không chút do dự gật đầu. “Được.”

...

Trở lại đài phát thanh, cô đi thang máy thẳng lên tầng cao nhất.

Liếc mắt nhìn đồng hồ, cô tính toán thời gian một chút, bây giờ tới lúc chiếu tin tức giải trí cũng không còn bao xa.

Đi tới studio, cô gõ cửa, ổn định hô hấp, nắm tay cầm mở cửa.

Nhân viên làm việc và người chủ trì trong studio đều quay đầu lại nhìn cô, ngây ngẩn cả người.

“Rất xin lỗi.” Cô đi vào, đối mặt với mọi người. “Xin hỏi lúc chương trình bắt đầu, tôi có thể nói mấy câu được không?”

Đạo diễn nghe xong thì ngẩn ra, vừa muốn nói gì đó, phó đạo diễn bên cạnh lại vỗ vai ông, nhỏ giọng nói mấy câu.

“Ừ, có thể.” Sau khi nghe xong, đạo diễn nhìn cô, như có điều suy nghĩ. “Chương trình chuẩn bị bắt đầu, người chủ trì sẽ cho cô mấy phút để nói.”

Cô hít một hơi thật sâu, tiến lên, tiếp nhận mic.

“Chào mọi người.” Đối mặt với máy quay, ánh mắt của cô vô cùng tự nhiên. “Tôi là Phong Hạ, đột nhiên xuất hiện ở đây, là vì tôi có vài lời muốn nói với mọi người.”

“Nửa giờ trước, tôi vừa đọc được một ít tin tức, chắc hẳn mọi người cũng đã đọc chúng rồi.” Cô nói từng câu từng chữ. “Những tin tức này đều là tin tức tiêu cực, hơn nữa tất cả đều nhắm vào Tư Không Cảnh.”

Cả studio vô cùng an tĩnh, tất cả đều ngừng thở nhìn cô, chờ cô nói tiếp.

“Tôi gia nhập làng giải trí đã sáu năm, kém hơn Tư Không Cảnh bốn năm, nhưng trong sáu năm này, chúng tôi đã hợp tác rất nhiều lần, bao gồm cả mới vừa đây, tôi và anh ấy vừa hợp tác quay xong bộ phim ‘Thanh Sắc’.” Ánh mắt cô có hờn. “Bất kể mọi người trong làng giải trí hay người xem cũng nên biết, Tư Không Cảnh là một nghệ sĩ có đạo đức nghề nghiệp rất cao, mà tôi cũng cho là vậy.”

“Tôi nghĩ tôi có quyền phát biểu hơn người khác, căn cứ vào hai điểm.” Cô nhẹ cầm mic. “Thứ nhất, tôi tương đối nghiêm khắc với công việc của mình, mà tôi lại chưa từng thấy qua người nào lại nghiêm túc với công việc của mình hơn anh ấy, bất kể là đóng phim, biểu diễn, biên kịch, anh ấy đều không làm phiền đến người khác, kiên trì tự thân vận động, thậm chí có lúc vì công việc mà vài ngày liên tục chỉ ngủ mấy giờ. Vì vậy những tin tức về việc anh ấy lười biếng, không nghiêm túc trong công việc là thật sao?”

“Điểm thứ hai,” Cô khẽ giương môi. “Tôi và anh ấy đã từng hẹn hò, tất nhiên tôi hiểu rõ anh ấy hơn bất kỳ ai.”

Lời này vừa ra, tất cả mọi người trong studio đều ngây ngốc tại chỗ.

Cô lại không chút hoang mang, tiếp tục nói. “Anh ấy là một người thích an tĩnh, cũng không đi hộp đêm hay quán rượu, sau khi kết thúc công việc đều về nhà, việc anh ấy thích làm nhất là đọc sách và xem đá bóng.”

Nói xong, về mặt cô không tự chủ được dần hiện lên vẻ dịu dàng. “Có lúc quá nhập tâm vào công việc, đến com cũng quên ăn, dạ dày anh ấy không tốt cũng là vì lý do đó. Hơn nữa tôi muốn nói, tôi là một người hay ghen tỵ, cho nên sao anh ấy có thể xuất hiện những tin đồn tình cảm như vậy được?”

“Mà về vấn đề anh ấy liên quan đến xã hội đen, tôi cũng thấy rất tò mò, cùng là nghệ sĩ, sao Mộc Hòa lại hiểu rõ về Tư Không Cảnh như vậy? Nếu như cậu ta đào ra được tin tức này, có phải chính cậu ta cũng ít nhiều ‘kết giao với kẻ xấu’?” Cô khẽ mỉm cười. “Là một diễn viên, tôi rất muốn nói đúng trọng tâm vấn đề, Mộc Hòa là một diễn viên mới, quả thật còn phải bồi dưỡng thêm một chút về kỹ năng diễn xuất, như vậy khi biểu diễn mới tạo nên ‘độ thuyết phục’.”

“Cuối cùng,” Cô mấp máy môi. “Từ năm năm trước, tôi và Tư Không Cảnh đã chia tay, hơn nữa là do tôi đề nghị, cho nên hôm nay tôi không có lý do xuất phát từ tình cảm nào để nói giúp anh ấy, vì vậy, tôi hi vọng, tất cả người xem, người hâm mộ và truyền thông, đều có thể tin vào lời nói của tôi, cảm ơn.”

Vui tính, thông minh, bình tĩnh, lý trí.

Mọi người trong studio không tự chủ được nhẹ nhàng vỗ tay.

Người nói lời này, đã không còn chỉ là nữ nghệ sĩ quan trọng trong làng giải trí.

Mà còn trở thành người không cần dựa vào bất kỳ người nào, một cô gái dũng cảm, độc lập lại quả quyết.

Sau khi cô nói xong, trả mic lại cho người chủ trì, gật đầu cảm ơn với tất cả nhân viên trong studio, để lại mọi người bên trong vẫn còn kích động, bình tĩnh rồi khỏi.

**

Sau khi Phó Úc lái xe đưa cô về nhà, vì giáo sư của anh đột nhiên nhắn tin, nên anh lập tức rời đi.

Cô xuống xe, không vào nhà ngay lập tức mà đứng ở dưới nhà ngăn người một hồi.

Mà hành động vừa rồi của cô, đối với mọi người mà nói, chính là một loại sét đánh ngang tai.

Từ nhỏ, mặc dù hành động của cô không bị gò bó, thoải mái tự do, nhưng rất ít khi cô kích động làm một chuyện như vậy, chứ đừng nói sau khi trở thành nhân vật của công chúng.

Cô lại có thể tự ý đi vào studio, nói những lời như vậy trước mặt mọi người.

Không chỉ hoàn toàn xác nhận tình cảm trước đây của cô và Tư Không Cảnh, hơn nữa còn lấy nhân cách của mình để đảm bảo tất cả tin tức về anh đều là giả dối.

Không biết khi Mục Hi nhìn thấy tin tức này, có thể tức giận tới mực học máu hay không.

Cô tự giễu cười, thờ dãi, quay người đi vào nhà.

Khi vào đến nhà, cô đi vào phòng khách, lập tức phát hiện Phong Trác Luân ngồi trên ghế salon, tivi cũng đang được bật.

Toàn thân cô chấn động, phát hiện Dung Tư Hàm không có ở đây, nghĩ thầm chuyện này đúng là không tốt.

“Lại đây.” Phong Trác Luân lại không tức giận như trong dự đoán của cô, ngược lại vẻ mặt ông vô cùng bình tĩnh. “Mẹ con đến nhà ông bà ngoại con rồi.”

Cô gật đầu, nơm nớp lo sợ ngồi trên ghế.

“Con thật sự thích thằng nhóc đó đến như vậy?” Phong Trác Luân đưa tay tắt tivi, nghiêng đầu lười biếng nhìn cô. “Ba chưa bao giờ phát hiện ra, con gái ba lại có thể có được khí phách như vậy, chẳng lẽ con học từ di Doãn Bích của con sao?”

Cô ngẩn ra, cúi thấp nhìn đầu gối của mình, không nói lời nào.

“Nếu thích như vậy, thì làm đi.” Phong Trác Luân vỗ vai cô. “Làm theo suy nghĩ của mình, đừng làm trái với trái tim mình.”

Mặc dù giọng điệu nói chuyện của ông không hẳn nghiêm chỉnh, nhưng cô nghe ba cô nói chuyện, đột nhiên cảm thấy rất muốn khóc.

Cô thật sự rất khổ sở.

Thật ra thì cô không bỏ qua được, từ sau khi Tư Không Cảnh trở về, cuộc sống của cô, không phải tìm đập rộn lên khiến cô hoảng hốt, mà là do dự không biết nên làm thế nào.

Cô làm rất nhiều chuyện mà ngày trước không làm, nói rất nhiều lời ngày trước không nói.

Kích động, nóng nảy, mờ mịt... cô thậm chí còn độc ác đẩy anh ra xa, nhưng thì ra vòng một vòng, khi quay đầu lại, cô phát hiện mình vẫn còn thích anh như vậy.

“Cuộc sống, một nửa là ký ức, một nửa là tương lai.” Phong Trác Luân khẽ thở dài. “Nếu con thông minh như vậy, sao không ghép hai mảnh ghép này lại một chỗ, để cho mình được hạnh phúc?”

Hốc mắt cô khê chua xót, cô giơ tay lên che mắt.

“Con cũng không còn trẻ như trước, con lớn lên, ba đều nhìn thấy, chính con cũng rất rõ ràng.” Phong Trác Luân cảm lý trà lên. “Cho nên ba tin tưởng vào Phong Hạ bây giờ, nhất định còn tốt hơn trước kia rất nhiều.”

Không cần phải trói buộc mình, cũng không cần lấy hiện tại để làm mình bối rối.

Sáu năm này, nhất định cho con dừng khí, thấy rõ con đường con sắp chọn.

Phong Trác Luân nói từng câu từng chữ, đánh vào trái tim cô, suy nghĩ của cô dần dần rõ ràng, hít một hơi thật sâu, cô lại nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

“Hả?” Phong Trác Luân đặt ly trà xuống, kỳ quái nói. “Không đúng, lúc này còn ai tới nữa? Chẳng lẽ là Phó Chính?”

“Con đi mở cửa.” Cô dụi dụi mắt, đứng dậy lại cạnh cửa.

Nhìn ra bên ngoài bằng mắt mèo, vẻ mặt cô biến đổi, đưa tay mở cửa.

Ngoài cửa, là anh trai cô Phong Dịch, còn có... Tư Không Cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

“Hạ Hạ.” Phong Dịch đang đứng ngoài cửa nhẹ nhàng mở miệng.

Đã hơn một tháng Phong Hạ không gặp Tư Không Cảnh, trong lòng đập thành thịch.

Hơn nữa cô vẫn có thể cảm thấy ánh mắt anh đang rơi trên người mình, lo lắng lại không biết nên làm thế nào, cô vội vàng lui lại mấy bước cho họ vào, nhỏ giọng gọi “...Anh.”

Thật sự nằm mơ cô cũng không nghĩ đến, vào lúc này, anh và ba, anh trai... lại gặp nhau trong hoàn cảnh này.

“Vào đi.” Phong Dịch nhìn Tư Không Cảnh.

Tư Không Cảnh gật đầu, lạnh lùng đi vào.

“Ai vậy?” Trong phòng khách truyền đến giọng nói của Phong Trác Luân.

Phong Hạ đi theo sau lưng hai người, cúi đầu đi vào phòng khách, chỉ nghe thấy giọng nói của Phong Dịch. “Ba, là con, còn có Tư Không Cảnh.”

Phong Trác Luân dựa vào ghế salon, lúc thấy Tư Không Cảnh, vẻ mặt lại vô cùng bình tĩnh, chỉ lười biếng nói. “Ngồi đi.”

“Bác trai.” Tư Không Cảnh ngồi xuống ghế salon. “Làm phiền bác.”

“Hạ Hạ, đi rót nước.” Phong Dịch quay đầu nói với Phong Hạ, Ngồi xuống bên cạnh Tư Không Cảnh.

Cô vội vã gật đầu, gần như là chạy trốn vào phòng bếp.

“Hôm nay, cậu muốn làm gì?” Phong Trác Luân gác hai chân lên, cẩn thận nhìn Tư Không Cảnh.

Anh lạnh lùng nhìn Phong Trác Luân. “Hôm nay, con có chuyện muốn nói cùng bác trai.”

“Tôi không cảm thấy giữa chúng ta có chuyện gì đáng nói.” Phong Trác Luân thông thả. “Hạ Hạ cũng đã nói rồi, hai đứa đã chia tay, tôi chỉ nghe qua vị hôn phu tới cửa, chưa bao giờ nghe qua bạn trai cũ tới cửa.”

Tư Không Cảnh không tức giận, từ tốn nói. “bác trai, con và hạ Hạ đúng là đã chia tay, hôm nay cô ấy lại nói cho con trước mặt mọi người một phen, con mới nhất định phải đến đây.”

“Hạ Hạ là đứa trẻ lương thiện, rất dễ mềm lòng, hôm nay con bé giúp cậu, chỉ có thể nói đó là vì con gái nhất thời xúc động, hành động theo cảm tính, không liên quan gì tới cậu, lại sẽ không có lần thứ hai.” Ngón tay Phong Trác Luân nhẹ nhàng gõ lên tay vịn.

“Bác trai.” Ngay sau đó, Tư Không Cảnh nói. “Vậy xin hỏi, bác trai từng có hành động xúc nổi nào như vậy không?”

Dừng một chút, anh khẽ mỉm cười. “Đời người chắc chắn có một lần kích động như vậy, cho nên con khẳng định bác cô.”

Phong Trác Luân hơi nheo mắt.

“Nếu trong cuộc đời không có sự kích động này, căn bản không biết mình yêu người ấy như thế nào, hơn nữa nguyện ý làm mọi chuyện vì người đó đến mức nào.”

Anh bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Phong Trác Luân, tiếp tục nói. “Năm năm trước, sau khi chia tay Hạ Hạ, con đi Mỹ, đó là lần xúc động trong đời con, cho dù con biết rõ năm năm này có thể đổi lấy cả đời sau này, nhưng con vẫn như cũ để cô ấy thừa nhận những điều này.”

“Cho nên, sao tôi có thể yên tâm giao con gái cho người đã làm nó cô độc khổ sở năm năm qua?” Phong Trác Luân không nhường ai.

Phong Hạ bùng nước ra, chỉ nghe thấy giọng nói tỉnh táo của anh. “Nhưng con cũng không hối hận, bởi vì năm năm trước, con không chắc chắn nói người giao cô ấy cho con, con cũng không đủ năng lực để bảo vệ tốt cô ấy.”

Cô nghe được, trái tim run lên, dừng chân ở cửa phòng bếp không nhúc nhích.

“Vậy cậu muốn nói, bây giờ cậu có năng lực này?” Giọng Phong Trác Luân khẽ cao lên, còn mang theo chút châm chọc.

Anh lắc đầu. “Năng lực này, hiện tại con vẫn chưa hoàn toàn nắm chắc, một là vì Hạ Hạ còn không đồng ý với con, hai là con còn có một chút chuyện cần bác và Hạ Hạ xem một chút.”

“Hôm nay, con chỉ muốn nói điều này, người khiến Hạ Hạ bị thương, con sẽ khiến người đó nhận lấy hậu quả nên nhận, hơn nữa, sẽ không có bất kỳ ai có thể hại cô ấy.” Anh đứng dậy. “Lần sau con lại tới, tất nhiên lúc đó con đã nắm chắc năng lực này.”

Ánh mắt vững vàng của Phong Trác Luân khóa chặt trên gương mặt anh, không nói gì.

“Vậy con về trước.” Anh gật đầu với Phong Trác Luân và Phong Dịch.

“Tư Không Cảnh.”

Anh vừa xoay người, Phong Trác Luân đã chậm rãi mở miệng. “Những điều cậu chuẩn bị sau năm năm mà đến, có lẽ khiến Hạ Hạ gặp rất nhiều khó khăn.”

Trong giọng nói của Phong Trác Luân lại không có chút nghiêm túc nào. “Nhưng hãy nhớ, trên thế giới này, người đàn ông yêu con bé, nguyện ý làm mọi điều cho nó, không phải chỉ một mình cậu. . . cho nên, thứ bây giờ trong tay cậu, là cơ hội cậu không hỏi, hơn nữa cơ hội này, chỉ có một lần.”

“Tốt.” Tư Không Cảnh nghe xong, quay đầu lại, cười cười. “Con đã nhớ rồi.”

Phong Trác Luân không nói thêm gì nữa, cảm lý trà lên nhẹ uống một hớp.

Tư Không cảnh rời khỏi cửa chính nhà họ Phong, đi tới trước thang máy thì lập tức nghe được tiếng mở cửa.

Đội mấy giây, anh đã nghe thấy tiếng Phong Hạ đi về phía mình.

Cô đi tới trước mặt anh, thở sâu một hơi, chống lại ánh mắt của anh. “Chính em nói giúp anh ở Đài Truyền Hình, phải. . .”

“Hạ Hạ.” Cô mới mở miệng nói, anh lại cười, lên tiếng cắt đứt.

“Hả?”

“Cảm ơn em.” Khuôn mặt anh dưới ánh đèn trong hành lang vô cùng tuần mĩ.

Cô nhìn gương mặt anh, ánh mắt lại hiện lên yêu thương chính cô không thể phát hiện.

“Thật ra thì hôm nay, khi anh nhìn thấy tin tức đó, căn bản không muốn lên tiếng thanh minh, bởi vì anh thật sự không quan tâm tới những thứ đó.” Anh cúi đầu nhìn cô. “Đối với anh mà nói, chỉ cần đối phương không tổn thương em, làm gì anh đều không vấn đề gì cả.”

Ánh mắt của cô hơi run.

“Bắt đầu từ ngày mai, bất kể là cuộc sống hay làng giải trí, đều sẽ không tồn tại người tên là Mộc Hòa.” Anh bình tĩnh nói. “Tất cả của cậu ta, đều sẽ bị xóa sạch.”

Cô nhìn anh, nhìn anh lạnh lùng thốt ra những lời này, thân xui quý khiến mở miệng. “... Năm năm nay anh ở Mỹ, rốt cuộc đã làm những gì?”

Cô không cách nào tưởng tượng, trong tay anh có bao nhiêu thế lực tồn tại, có thể làm cho anh không sợ hãi, bình tĩnh thông dong như thế này.

Anh trầm ngâm trong chốc lát, nụ cười trên mặt càng đậm.

“Không làm gì... chỉ là chuẩn bị cho chức vụ người đàn ông của gia đình kiêm vú em mà thôi.”

Phong Hạ ngăn ra, hồi lâu sau, đồ mặt nói với anh cậu ‘hẹn gặp lại’, xoay người đi vào nhà.

Ai ngờ lúc này, anh đột nhiên tiến lên một bước, ôm lấy cô từ đằng sau.

“Anh rất vui.” Anh tựa cằm lên đầu cô. “Lúc anh thấy em trên truyền hình nói những điều đó, vui mừng đến phát điên.”

Trong cầu thang yên tĩnh, cô không thể không nghe hết lời nói của anh.

“Anh rất vui vì em vẫn nguyện ý làm những điều này vì anh như cũ, không có không quan tâm anh, chán ghét anh.” Giọng nói của anh dịu dàng, trầm thấp. “Anh cũng rất vui, Hạ Hạ của anh, lại trở nên kiên cường như vậy.”

“... Một tháng nay, anh rất nhớ em, mỗi ngày đều muốn gọi điện thoại cho em, thậm chí trở về tìm em, nhưng lại sợ em sẽ đẩy anh ra.”

Cô đưa lưng về phía anh, dựa lưng ngực anh, nghe giọng nói của anh, chớp mũi hơi ề ảm.

Rõ ràng là cô đẩy anh đi, cô lại lật lọng mà nhận lấy sự nhớ nhung của anh.

Sau khi anh trở về, lại không có tin tức của anh trong một tháng, lúc bị Mộc Hòa uy hiếp, lúc nói chuyện cùng ba cô mới biết.

Cô nhớ anh bao nhiêu, hi vọng anh ở bên cạnh mình bao nhiêu.

“Hạ Hạ, bắt đầu từ bây giờ, anh sẽ tôn trọng tất cả quyết định của em.” Anh buông cô ra, đưa tay ấn nút thang máy.

“Anh sẽ dùng khoảng cách thích hợp để ở bên cạnh em, không quấy rầy cuộc sống của em, chỉ cần là lựa chọn của em là được rồi.”

Thang máy đúng lúc mở ra, anh nói xong thì sai bước vào thang máy.

Cô cuối cùng cũng quay đầu, nhìn gương mặt anh từ từ biến mất sau cửa thang máy.

Bước từ từ về nhà, vào phòng khách, vừa lúc nhìn thấy Phong Dịch bung đồ ăn từ phòng bếp ra, Phong Trác Luân thì ngồi yên vị bên cạnh bàn ăn, nhìn cô.

Lúc này cô đặt ly xuống đuổi theo Tư Không Cảnh, lúc này lại sợ bị ba mắng, có chút xấu hổ đứng tại chỗ không nhúc nhích.

“Hạ Hạ, đi rửa tay, ăn cơm.” Phong Dịch dịu dàng nói.

“Vâng...” Cô cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại trong lòng, bước nhẹ qua Phong Trác Luân đi vào toilet.

“Được lắm, được lắm, đi như một tên trộm, hôm nay ba đã nể mặt cậu ta lắm rồi, biết không?”

Phong Trác Luân ở phía sau lười biếng nói. “Phong Hạ, chẳng lẽ con đã quên? Lúc đấy con gái chú Phó lấy chồng là lính đặc biệt, trước khi hai người kết hôn, cậu ta bị anh chồng đánh cho một trận... So sánh một chút, ba và anh trai con dịu dàng cỡ nào.”

Phong Hạ nghe được thiếu chút nữa đụng đầu vào cửa phòng rửa tay.

... Người giữu cột Tư Không Cảnh đến chết như vậy thì dịu dàng sao?

Có người ba vô duyên như vậy... thật quá đáng sợ.

Đi vào toilet, âm báo tin nhắn của điện thoại di động vang lên, cô lấy điện thoại ra khỏi túi.

Ba chữ trên màn hình là người vừa rời khỏi đây, hơn nữa tin nhắn cũng chỉ có ba chữ.

“Ngày mai gặp.”

**

Bị Tư Không Cảnh quấy nhiễu khiến buổi tối tâm thần cô không yên, hôm sau cô ngủ đến xế chiều, ngồi trên xe trợ lý đến công ty.

Lên tới tầng lầu của Mục Hi, lúc thư ký thấy cô, vẻ mặt hết sức mập mờ và thần bí. “Summer, tổng giám đốc Mục nói cô vào phòng họp.”

“Được.” Cô gật đầu.

“Cái đó...” Cô vừa xoay người, thư ký đã gọi cô lại, mặt đỏ lên. “Anh ấy còn đẹp trai hơn tổng giám đốc Mục!”

Cô nghe thật sự không hiểu, mới đi mấy bước tới phòng họp, cô đẩy cửa vào, ngây ngẩn cả người.

Phòng họp to như vậy lại chỉ có hai người.

Nghe được tiếng đóng cửa, Mục Hi ngẩng đầu lên, lúc thấy cô sắc mặt anh cũng không thay đổi. “Ngồi xuống đi.”

Mà Tư Không Cảnh ngồi cạnh Mục Hi, lúc này vô cùng lạnh lùng nhìn cô.

Cô nhìn thấy tổ hợp khiến người ta dừng tóc gáy này, cuối cùng cũng hiểu rõ lời vừa rồi của thư ký, cũng hiểu tin nhắn tối qua của anh.

Cô cố giả bộ trấn định ngồi xuống, thờ một hơi trước khi nói ra. “Tổng giám đốc Mục, hôm qua, tôi tự tiện phát ngôn trên Đài Truyền Hình, không có thượng lượng qua với công ty, vô cùng xin lỗi.”

“Không sao.” Mục Hi trầm giọng nói.

Cô ngẩn ra, hoài nghi mình nghe nhầm, kinh ngạc nhìn Mục Hi.

“Cô đã không còn là người của Live, không cần phải chịu trách nhiệm với công ty.” Mục Hi đưa một phần tài liệu trong tay cho cô. “Hợp đồng sáu năm của cô và Live, hôm nay đã đến kỳ rồi.”

“Cô có thể lựa chọn ký tiếp hợp đồng, đổi công ty, hay tự lập công ty.” Mục Hi khoanh tay, dựa lưng vào ghế, nhìn cô.

Cô cảm bản hợp đồng, có chút không tin.

“Năm đó, lúc cô ký hợp đồng, tôi có nói cô nhất định trở thành viên ngọc quý của Live, sáu năm nay, vị trí của cô trong làng giải trí của cô vẫn không bị lay chuyển, cô đã giúp tôi hoàn thành kế hoạch này, cho nên, bây giờ cô tự do.” Giọng nói của Mục Hi vẫn lạnh lùng như cũ.

Cô ngẩng đầu nhìn Mục Hi và Tư Không Cảnh từ đầu đến cuối còn chưa nói lời nào, trong đầu hỗn loạn.

“Dĩ nhiên, là một thương nhân mà nói, tôi cũng không muốn buông tha lợi ích lớn thế này, phải có lợi ích ngang hàng.” Mục Hi thần nhiên nhìn Tư Không Cảnh ngồi bên cạnh.

Cô lập tức hiểu, vừa muốn nói gì đó, giọng nói nhẹ nhàng của Tư Không Cảnh đã vang lên bên tai.

“Hạ hạ.” Tư Không Cảnh nhìn cô. “Tiếp theo em muốn làm gì? Tiếp tục quay phim, phát hành album, hay là mc?”

Cảm thấy anh thật sự nghiêm túc hỏi cô, cô hít sâu một hơi, nói. “Theo kế hoạch năm nay của em, là phát hành album mới.”

“Được.” Anh gật đầu.

“Anh có một đội ngũ âm nhạc tốt nhất, thiết bị, phòng làm việc, và tuyên truyền, marketing, những người này, đều là những người anh vô cùng tin tưởng. Bọn họ có thể tạo ra album mà trong năm năm không có người nào vượt qua.”

Cô nhìn anh, trầm ngâm trong chốc lát. “Em không muốn dựa vào, làm phiền người khác, hiện tại em muốn tự mình hoàn thành tốt công việc của chính mình.”

“Anh cũng không phải đang giúp em.” Tư Không Cảnh cười. “Anh lấy thân phận đối tác hỏi em, có nhận lấy cơ hội này không?”

“Đương nhiên, đến lúc đó, anh sẽ đưa cho em hợp đồng cụ thể, cũng giải thích một cách rõ ràng.” Anh nhìn cô. “Trong quá trình phát hành album mới, em cũng có thể xác định vị trí trong tương lai của mình.”

“Vậy bây giờ tôi không có việc gì.”

Mục Hi cầm tài liệu đứng lên, đi vài bước, quay đầu lại nhìn hai người, nói. “Trong phòng họp, có một phòng ngủ.”

Phong Hạ vốn còn đang suy nghĩ cẩn thận, nghe thấy lời nói của Mục Hi, thiếu chút nữa nghẹn ở cổ họng.

“Cảm ơn.” Tư Không Cảnh gật đầu với anh ta, thần nhiên nói. “Cà vạt của anh thật đẹp.”

Sắc mặt của Mục Hi cứng đờ.

Chờ cho Mục Hi mặt đen rồi khỏi phòng họp, cô buông bản hợp đồng trong tay, ngẩng đầu nhìn anh, nhẹ giọng hỏi. “Trước kia, không phải ấn tượng của anh với Mục Hi luôn không tốt sao?”

“Phải là cực kỳ không tốt.” Anh giãn hai chân ra. “Nhưng mà lúc anh không có ở đây, anh ta dạy em rất nhiều. “Chỉ cần là người ‘đối xử tốt với em’ dù chỉ một chút, điều đó cũng đủ để anh xem người đó là bạn.”

“Vậy anh... hứa hẹn với anh ta cái gì?” Cô lại hỏi.

“Không tính là hứa hẹn.” Anh nói chậm rãi. “Chỉ là vào lúc cần thiết, cung cấp cho anh ta một số thứ mà nghề của em không thể cung cấp, anh nói, phần ân tình này của anh ta với em, anh sẽ không quên bù lại cho anh ta.”

Cô cắn môi, trầm mặc một lát nói. “Tur Không, hôm qua, anh vừa nói với em, cho em quyền tự do để lựa chọn.”

“Anh lại tiếp tục giúp đỡ em, sẽ làm em cảm thấy, em vẫn phải dựa vào anh như cũ.”

Anh nghe lời nói của cô, vẻ mặt hơi giãn ra. “Hạ Hạ, ý của anh là, anh cung cấp cho em đồ dùng và nhân lực tốt nhất, em phải trả lại cho anh album tốt nhất. Lần này, anh sẽ không sáng tác cho em, những thứ này em cần phải tự mình làm.”

“Nếu như em hợp tác với anh, vậy giới truyền thông sẽ nói thế nào.” Cô thờ dãi. “Tất cả tin tức của em, vẫn còn ở chung một chỗ với cái tên ‘Tur Không Cảnh’.”

“Không.” Anh lắc đầu. “Đoàn làm việc này, đều được ký dưới tên ‘Phong Hạ’.”

Anh nói xong, đứng dậy, đi tới bên cạnh, đặt một tờ giấy trước mặt cô. “Chỉ cần em đồng ý, hôm nay, ngày mai... bất kể là ngày nào, chỉ cần theo địa chỉ này đến phòng làm việc của anh, việc chuẩn bị album mới sẽ bắt đầu, bọn họ cũng tùy lúc nhận lệnh.”

Cô cầm tờ giấy lên nhìn một chút, nghiêng đầu nhìn anh.

Trong không khí yên tĩnh này, ánh mắt anh dịu dàng, “Năm năm anh ở Mỹ, thật ra cũng không làm gì nhiều, chỉ đủ để có thể hoàn thành những mong muốn của em.”

...

Vào mùa đông, trời tối rất nhanh.

Vì Tur Không Cảnh còn phải hoàn thành hậu kỳ của bộ phim ‘Thanh Sắc’, rồi đi rất sớm, cô đi đến bộ phận nhân sự làm thủ tục rồi khỏi Live, lúc ra ngoài, trời đã tối.

Cô nắm lấy bản hợp đồng và một số tài liệu trong tay, suy nghĩ một chút, cô lấy điện thoại ra gọi điện cho Lâu Dịch.

“Hạ Hạ?” Rất nhanh, Lâu Dịch đã nhận điện thoại.

“Ừ.” Cô nín chặt khăn quàng cổ. “Cậu đang làm việc sao? Có tiện đi ăn một bữa cơm không?”

“Không thành vấn đề.” Anh nói. “Đúng lúc mình đang ở nhà sáng tác nhạc, rảnh rồi sinh ra nhảm chán

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Năm mới tới rất nhanh, lễ Noel, tết nguyên đán vừa qua, không khí thành phố dần tràn ngập niềm vui mừng năm mới.

Phong Hạ nhanh chóng lợi dụng tự do của chính mình, vào trong phòng làm việc mà Tur Không Cảnh cung cấp cho cô.

Đội cô chân chính làm việc với đội ngũ âm nhạc. mới biết được ý nghĩ trong câu nói ‘nhất trong nghề’ của Tur Không Cảnh.

Bất kể là vấn đề âm nhạc, hay việc thu âm... từng người đều có tố chất chuyên nghiệp, trong công việc nghiêm túc giúp đỡ cô, đồng thời mọi người cũng rất hợp nhau.

Bởi vì ngày đó, Tur Không nói rõ ràng với cô, toàn bộ bài hát là do cô sáng tác, cho nên lần này, bất kể là cái gì, trong đầu cô không ngừng suy nghĩ đến các bài hát.

Cả ngày trong phòng làm việc luyện thanh, lúc kết thúc, cô có chút thấp thòm gọi cô giáo âm nhạc lại. “May, hôm qua tôi viết một bài hát, cô có thể nhìn qua một chút được không?”

May nhận lấy tờ giấy của cô, cười híp mắt gật đầu. “Dĩ nhiên là có thể.”

Cô thở ra một hơi. “Cảm thấy không tốt thì cô nói trực tiếp cho tôi, tôi lập tức sửa lại, nếu như muốn làm album này, tôi muốn tất cả bài hát trong đó phải là tốt nhất.”

“Ừ.” May đưa tay vỗ vai cô. “Riêng tôi rất thích thái độ làm việc của những người như cô, đặc biệt giống với Uranus.”

Cô sững sờ, há miệng muốn nói gì đó lại thôi.

May nhìn vẻ mặt của cô, lập tức hiểu, che miệng cười vui vẻ. “Tôi hiểu thật ra cô vẫn muốn hỏi, sao bọn tôi lại quen biết Uranus, có đúng không?”

Cô đi theo sau lưng May, cô cúi đầu có chút ngượng ngùng.

“Thật ra thì cũng lâu rồi, chúng tôi quen biết với Uranus từ rất lâu trước đây, cũng đến 4~5 năm rồi.” May rời khỏi phòng luyện thanh với cô, quay đầu lại nhìn cô. “Khi đó bọn tôi có một lĩnh vực riêng, đều ở riêng rẽ, là cậu ta tìm toàn bộ chúng tôi, mời chúng tôi hợp tác.”

“4~5 năm...” Cô suy nghĩ một chút. “Khi đó, Tư Không không phải đang ở Mĩ sao?”

“Đúng vậy.” May gật đầu. “Cậu ta ở Mĩ học hệ đạo diễn, nhưng vẫn không từ bỏ nghiệp diễn viên, chúng tôi đã bí mật hợp tác với cậu ta rất nhiều lần, ở phương diện này, cậu ta cực kì rộng lượng.”
đi ền đ ần ☆ l ề ☆ qu ỹ đ ôn

“Lúc đó, cậu ta nói cậu ta có thể thỏa mãn tất cả yêu cầu của chúng tôi, chỉ cần sau khi cậu ta về nước, chúng tôi nguyện ý dốc hết sức lực giúp đỡ một người bạn của cậu ta.”

May rót chén nước, nhìn cô. “Sau đó chúng tôi mới biết, thì ra người bạn mà cậu ta muốn nhờ chúng tôi giúp đỡ... là cô.”

Nghe được câu này, trái tim của cô giống như bị người khác gõ nhẹ một cái.

Loại cảm giác này rất khó hình dung, nhưng cô nhất thời cảm thấy đứng ngồi không yên.

“Ai!” Cô vẫn còn ngây ngẩn, chỉ nghe thấy giọng nói kích động của May. “Nhắc tới tào tháo, tào tháo đã đến.”

Ngẩng đầu lên, cô lập tức nhìn thấy Tư Không Cảnh đang đẩy cửa đi vào.

Anh mặc một chiếc áo khoác màu cà phê, khăn quàng cổ màu đậm làm nổi bật khuôn mặt anh càng khiến người khác không dời mắt được.

“Khụ khụ, Uranus.” May đi lên trước, đưa tờ giấy trong tay cho anh. “Đây là lời bài hát mà Summer viết, cậu làm tốt hơn tôi, tôi giúp cô ấy đi.”

Mặt Phong Hạ nóng lên, nhìn anh chậm rãi nhận lấy tờ giấy. “Được.”

“Vậy tôi đi đây.” May vui sướng rời đi.

Tư Không Cảnh cởi áo khoác ngoài treo lên, cầm tờ giấy trong tay đi vào một gian phòng nhỏ, đi tới trước cửa phòng, anh quay lại nhìn cô. “Vào đi.”

Cô ngơ ngác gật đầu, đi theo anh.

Trong phòng rất yên tĩnh, anh lấy một cái ghế ngồi xuống, cô ngồi đối diện anh.

Những ngày qua, anh vẫn luôn ở thành phố n làm công việc hậu kỳ bộ phim ‘Thanh Sắc’, trong lúc đó vẫn gửi cho cô mấy tin nhắn, hỏi công ở phòng làm việc có vui không.

Như anh đã nói, anh lấy khoảng cách thích hợp, qua lại với cô một cách bình thường.

Cho nên, lần trước, sau khi gặp nhau ở công ty, hai người cũng không tiếp tục gặp nhau.

Rất khó kiềm chế, cô len lén nhìn anh.

“Bài hát này không tệ lắm.” Vào lúc cô còn đang thất thần nhìn anh, anh đã ngẩng đầu lên chống lại ánh mắt của cô. “Nếu đọc thuộc lòng, thì câu cuối cần phải sửa một chút.”

“Ừ.” Ánh mắt của anh lập tức làm cô lấy lại tinh thần, ngồi nghiêm chỉnh gật đầu. “Được.”

Anh cầm lấy cây bút, đứng dậy đi tới bên cạnh cô, lấy ghế dựa ngồi xuống.

Cô cắn môi, không dám nhìn anh, chỉ có thể cảm nhận khí tức lạnh lùng, mát mẻ anh mang từ bên ngoài vào.

“Ừ... em xem, nơi này, ‘nhẹ nắm’ chuyển thành ‘nắm chặt’ thì tương đối hơn?” Anh vừa giảng giải, vừa vẽ một vòng trên tờ giấy, thấy cô không chút phản ứng, lập tức quay đầu nhìn cô.

“Chuyên tâm một chút.” Anh dùng bút gỗ nhẹ trán cô.

“A”? Trước mắt cô là một cặp mắt thâm thúy.

Anh gương mặt, nhỏ giọng nói. “Tiểu Thư Phong Hạ, học bổ túc tư nhân là phải thu lệ phí.”

“... Thu lệ phí thế nào?” Cô ngừng thở, thân xui quỵ khiến lại hòa theo anh.

Anh cười nhẹ. “Lát nữa đi ăn tối với anh.”

Cô há miệng, còn chưa nói gì, anh lại tiếp tục cúi đầu giảng giải, giúp cô sửa đổi ca từ.

...

Đợi tới lúc kết thúc, đã chín giờ tối.

Hai người cùng nhau đi thang máy xuống tầng hầm dưới đất, lên xe của anh, anh hỏi cô. “Em muốn đi ăn ở đâu?”

“Nơi nào cũng được.” Cô cái tốt dây an toàn.

Anh gạt đầu, khởi động xe.

Đọc theo được đi, hai người không nói gì nhiều, có chút lo lắng, anh lại vẫn ít nói, giống như là cố ý duy trì khoảng cách.

Anh chọn một quán ăn sâu trong ngõ, sau khi rẽ qua bảy tám ngõ nhỏ, hai người mới đến một nhà hàng có không gian yên tĩnh.

Vừa ngồi xuống, điện thoại của cô lập tức reo lên, cô lấy điện thoại ra nhìn một chút, nhận điện.

“Hạ Hạ.” Đầu dây bên kia là giọng nói của Phó Úc.

“Vâng.” Cô ngẩng đầu nhìn Tư Không Cảnh.

“Cô vẫn đang ở phòng làm việc sao?” Phó Úc hỏi.

“Tôi đi rồi, đang ăn cơm tối.” Cô mở thực đơn, lễ phép hỏi. “Anh thì sao?”

Giọng nói của Phó Úc ấm áp. “Tôi còn một số việc cần phải nghiên cứu, bên ngoài tuyết đang rơi, lát nữa cần tôi đón cô về không?”

Ngón tay lật thực đơn của cô dừng một chút, lại theo bản năng liếc người đối diện.

Dáng vẻ của anh như hòa toàn không quan tâm xem cô đang nói chuyện với ai, chỉ cầm cốc nước lẳng lặng uống trà.

Cảm thấy sự do dự của cô, đầu bên kia Phó Úc lại nói. “Trước tiên, cô nói địa chỉ quán ăn đó cho tôi, vì tôi đoán tuyết này không sớm dừng đâu.”

Cô cầm điện thoại, nghiêng đầu hỏi người phục vụ địa chỉ, thuật lại cho Phó Úc sau đó kết thúc cuộc nói chuyện.

“Đồ ăn ở đây chuẩn bị tương đối nhanh, không làm trễ nải việc của em đâu.” Đợi cô để điện thoại xuống, Tư Không Cảnh lạnh nhạt nói với cô.

Cô nhìn vẻ mặt bình tĩnh của anh, cũng chỉ thản nhiên gạt đầu. “Em biết rồi.”

Gọi đồ ăn xong, phục vụ đưa thức ăn ra, thỉnh thoảng liếc nhìn hai người, hưng hai ngôi sao sáng rực rỡ này, một người chỉ lo cúi đầu ăn cơm, còn một người thì lẳng lặng uống nước.

Chờ Phó Úc gọi thoại cho cô lần nữa, cô cũng vừa ăn xong, tư Không Cảnh cũng không ăn bao nhiêu, tính tiền xong, anh và cô cùng nhau ra ngoài.

Ra khỏi cửa chính quán ăn, quả nhiên tuyết đang rơi, Phó Úc cho xe dừng lại sau xe của Tư Không Cảnh.

“Anh đi trước, lát nữa còn phải về thành phố N.” Tư Không Cảnh thấy được xe của Phó Úc, quay đầu lại, bình tĩnh nói với cô.

“Ừ.” Cô nhìn gương mặt anh tuấn của anh trong màn tuyết.

Anh nhanh chóng lên xe của mình, rời đi.

Cô nhìn xe anh dần biến mất khỏi tầm mắt, khẽ thở dài, ngồi lên ghế lái phụ của xe Phó Úc, cái dây an toàn.

“Mệt không?” Phó Úc đưa cho cô một ly trà nóng. “Nghe chú nói, dạo này cô thường về nhà rất muộn.”

“Rất tốt.” Cô nhận lấy ly trà nóng. “Anh thì sao? Mỗi ngày đều ở sở nguyên cứu đến tối muộn sao?”

“Mấy ngày nay có một hạng mục.” Phó Úc khởi động xe. “Hôm nay cô về nhà mình hay về nhà ba mẹ cô?”

Cô suy nghĩ trong chốc lát. “Về nhà ba mẹ tôi đi.”

“Được.”

Cô nghiêng đầu nhìn Phó Úc, cực kỳ áy náy lắc đầu với anh. “Lại làm phiền anh... tôi phát hiện mình luôn làm phiền anh.”

“Không sao.” Phó Úc khẽ giương môi. “Không được làm người yêu, chúng ta vẫn có thể làm bạn bè.”

Cô nghe mà ngẩn ra, nhìn anh.

“Trong mắt cô vẫn chỉ có một người, tâm tình cũng sẽ vì người đó mà lay động, nhiều lần như vậy, tôi sợ cô không nhìn rõ đường, sẽ té ngã.” Phó Úc đánh lái, vòng xe lại.

Cô cắn môi, một lúc sau cũng cười. “Học sinh của ngành khoa học – kỹ thuật, đúng là rất thích hợp để dẹp yên đời.”

“Vậy có tính là người tốt không?” Phó Úc dừng một chút. “Trước kia, Tư Không Cảnh học ngành gì?”

“Anh ấy...” Cô đuổi thẳng người. “Hệ toán học và hệ điện ảnh, hệ đạo diễn, học vị song song... hơn nữa sau đó cũng gia nhập làng giải trí.”

Phó Úc như có điều suy nghĩ, gật đầu. “Cho nên, anh ta mới xấu bụng như vậy?”

Cô cười vui vẻ hơn, giữa hai lông mày lại có chút khổ não. “Tới bây giờ tôi vẫn chưa hỏi qua anh ấy.”

Từ lần trước, sau khi nghe xong những lời anh nói ở nhà cô, cho dù sau đó vì chuyện của Mộc Hòa, đặc biệt phái người bên cạnh bảo vệ cô, cũng nói với ba cô và cô những lời tương tự như vậy, cũng giúp đỡ cô trong công việc, cô vẫn cảm thấy thái độ của anh với cô, không còn giống trước đây.”

Lúc gần lúc xa, vào hôm nay, bộ dạng còn giống như không quan tâm chuyện cô và Phó Úc.

Cô không hiểu, khi cô từ từ tiếp nhận anh, anh lại lựa chọn lui ra sau nửa bước.

**

Đến gần cuối năm, các ca khúc đã được chuẩn bị khoảng một nửa.

Hết hợp đồng với công ty, cô không cần phải chạy theo bất kỳ lịch trình nào, sau khi thông báo trên web với mọi người cô biến mất là vì chuẩn bị album, cô chuyên tâm sống trong phòng làm việc không có việc gì khác.

Sau hơn gần hai tuần, cô vẫn không gặp được Tư Không Cảnh.

Cô không biết anh đang bận cái gì, cũng không biết anh nghĩ như thế nào.

Sáng giao thừa, bởi vì vào lúc tập vũ đạo, cô không tập trung, nhanh chóng bị thầy giáo phát hiện, bị bắt dừng lại.

“Summer, hôm nay em thế nào vậy?” Thầy giáo vũ đạo Penny đi tới trước mặt cô. “Rất không chuyên tâm, không giống em bình thường chút nào!”

Cô lúng túng. “...Không phải.”

“Chỉ đùa một chút.” Penny cười híp mắt. “Em ở cùng người nhà sao?”

“Vâng.” Cô gật đầu.

“Vậy hôm nay dành thời gian, sau khi kết thúc sẽ cho em về sớm một chút.” Penny vỗ tay, giống như lắm bầm. “Nếu em luyện không tốt, anh sẽ không thể hoàn thành công việc báo cáo...”

Cô nghe rất rõ, hỏi. “Penny, anh phải báo cáo với ai?”

“Hả?” Penny sờ tóc. “Với Uranus đó, bây giờ tình hình tập luyện mỗi ngày em, đều thu lại, sau đó đem đến cho cậu ta.”

“Nhắc đến cũng thật sự là...” Penny thở dài. “Cậu ta ở thành phố N xử lý công việc hậu kỳ của phim ‘Thanh Sắc’, sau đó đi xe hai giờ, xem lại băng thu hình, phê chuẩn, cũng sẽ có yêu cầu đến nơi đến chốn, sáng hôm sau bọn anh cũng theo chỉ thị của cậu ta mà tiến hành.”

Cô nghe mà tim phát run, đứng tại chỗ không nhúc nhích. “Anh nói là... mỗi buổi tối, anh ấy đều đến phòng làm việc, sau đó sáng ngày hôm sau lại lái xe về?”

“Không sai.” Penny gật đầu. “Cũng đã hơn một tháng, trừ chủ nhật thì ngày nào cũng vậy...”

“Khó trách tôi bị nhảy mũi.”

Một giọng nói quen thuộc chen vào, Phong Hạ quay đầu lại, lập tức thấy Tư Không Cảnh đi vào phòng luyện vũ đạo. “Thì ra cậu đang nói về tôi.”

Penny vừa nhìn thấy anh, vội vàng khoát tay. “Không phải, chỉ là Summer hỏi, tôi cũng vừa nói mà thôi.”

Cô nhìn anh bước lại gần mình, ngón tay nhẹ giật.

Gương mặt anh nhìn qua rất mệt mỏi, dưới cằm cũng lún phún râu.

Dù sao Penny cũng là một người nhạy cảm, thấy tình hình như vậy, lập tức rút lui. “Tôi đi uống miếng nước hai người nói chuyện đi.”

Chờ Penny khép cửa lại, cô mở miệng gọi anh. “Tư Không.”

“Hả?” Anh khom lưng ngồi xuống ghé sô pha, thản nhiên ngẩng đầu nhìn cô.

Ngón tay cô đâm vào lòng bàn tay, nhìn vào mắt anh. “Anh không cần thiết phải tránh em, sau đó nửa đêm lại đến.”

Anh nhìn cô, một lúc sau mới nói. “Không phải anh tránh em, chỉ là công việc hậu kỳ là từ 9 giờ sáng đến 10 giờ tối, anh đến đây đã 12 giờ.”

Cô không phản bác được, rất muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nên nói thế nào.

“Đây là anh tình nguyện, em không cần phải để ý.” Anh chân anh gác lên nhau, giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ. “Em chỉ cần hoàn thành phần của em, mục tiêu chung của chúng ta, cũng là vì hoàn thành một album tốt nhất, đúng không?”

Cô nhẹ ‘Ừ’ một tiếng, cắn môi. “Hôm nay là lễ mừng năm mới, anh còn có việc sao?”

Anh cầm cốc nước lên, uống một ngụm. “Không, khuya nay anh về nhà ăn cơm tối.”

Đến đây, dường như không còn gì để nói, Penn cũng đã quay lại, cô ôm trái tim đủ loại suy nghĩ, tiếp tục tập luyện vũ đạo.

...

Hôm nay về nhà ăn cơm tất niên, không chỉ có người trong nhà, còn có gia đình bạn ba cô Kha Đăng, lúc tập luyện, Phong Trác Luân gọi cho cô rất nhiều cuộc điện thoại thúc giục về nhà.

Thay quần áo xong, cô ra khỏi phòng thay quần áo, chạm mặt Tư Không Cảnh đang chờ ở một bên.

“Anh đưa em về.” Anh nói.

Cô ngẩn ra, gật đầu.

Hôm nay, ở thành phố S, tuyết rơi rất nhiều, không gian trong xe yên tĩnh như một thế giới khác.

Sau khi lên xe, cô vẫn nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đến đoạn đèn đỏ, anh phát một ca khúc.

Du dương và yên tĩnh, giọng nữ vang lên bên tai, hơ nữa ngoài trời tuyết lại đang rơi, cô lắng nghe, hỏi. “Bài hát này là gì?”

Ánh mắt anh vẫn nhìn thẳng về phía trước. “Angle của Sarah McLach.”

Giọng nói trầm thấp nhu hòa, khiến đáy lòng cô lưu luyến.

Rất nhanh, xe đã đến nhà cô, anh tự tay mở cửa, nhìn cô. “Năm mới vui về.”

“...Năm mới vui về.” Cô nhìn anh mấy giây, dời tầm mắt đi, tháo dây an toàn.

Lên nhà, vừa bước vào cửa, cô đã nghe thấy tiếng nổ pháo, cô thay dép, lập tức nhìn thấy anh trai cô Phong Dịch đứng cạnh cửa nhẹ giọng dỗ bảo bảo.

“Anh.” Cô đặt túi xuống, vron tay. “Em muốn ôm bảo bảo.”

“Được.” Phong Dịch đi đến bên cạnh cô, đặt bảo bảo vào vòng tay cô.

“Thật đáng yêu...” Cô ôm đứa cháu ngoại nhỏ nhắn vào ngực. “Bảo bảo rất giống với chị dâu và anh!”

Phong Dịch nở nụ cười. “Chỉ đâu em chăm sóc bảo bảo một ngày nên hơi mệt, đang ở trong phòng nghỉ ngơi.”

Hai người cùng đi vào phòng khách, lập tức nhìn thấy Phong Trác Luân đang ngồi uống rượu, hai mắt tròn trắng. “Hàm Hàm, em nghe người này hát xem, còn khó nghe hơn cả đàn nhị bị đứt dây!”

“Ba, mẹ, ông ngoại, bà ngoại.” Cô ngoan ngoãn chào từng người. “Di Doãn Bích, chú Kha Đăng.”

“Hạ Hạ về rồi.” Tất cả mọi người tùm tùm nhìn cô, lúc này Dung Tư Hàm đi đến ôm bảo bảo trong ngực cô. “Mẹ ôm cho, con ăn cơm trước đi.”

Cô gạt đầu, đi đến phòng bếp rửa tay, ngồi xuống cạnh bàn ăn.

“Thơm quá...” Cô vừa lòng hí hóp mắt. “Vậy con cũng không khách khí.”

“Ăn nhiều một chút.” Doãn Bích ngồi bên cạnh, nhìn cô nói. “Con xem con gầy thế này.”

Cô gấp vài món ăn, ăn vào. “Anh Ân Thích không đến sao?”

“Thằng nhóc đó...” Doãn Bích nhú mày. “buổi chiều cãi nhau với Tâm Tâm, vừa nói chuyện điện thoại với dì, lát nữa sẽ dụ dỗ bà xã của mình đến đây.”

Cô nghe mà buồn cười. “Có thể kiếm chế được anh Ân Thích, cũng chỉ có chị Tâm Tâm thôi.”

Người một nhà ngồi lại thành vòng tròn nói chuyện, ăn cơm, vui vẻ, hòa thuận, cô ăn no được nửa bụng, mới đột nhiên nghĩ đến cái gì đó. “Hồng rồi!:

“Con có mua một số thứ cho ông bà ngoại nhưng lại quên ở phòng làm việc rồi!” Cô ảo não nhú mày.

“Không sao đâu.” Dung Tư Hàm khoát tay. “Ông bà ngoại còn ở đây mấy ngày nữa, ngày mai đi lấy là được rồi.”

“Bên trong đó là đồ ăn, nhất định phải lấy về trong hôm nay.” Cô đứng dậy, vội vàng chạy ra ngoài. “Mọi người ăn từ từ thôi, con đi xe của anh trai đến đó, sẽ về ngay.”

**

Lái xe về phòng làm việc, cô dừng xe, nhanh chóng đi thang máy lên tầng.

Cầm chìa khóa mở cửa, cô cầm chiếc túi đặt ngay bên cạnh, vừa định khép cửa, lại nhìn thấy có ánh đèn trong một căn phòng.

Cô cầm túi lặng lẽ đi tới, muốn xem ai trể thế này lại vẫn ở phòng làm việc, nhìn vào bên trong qua tấm kính thủy tinh, cả người cô lập tức ngây dại.

Chỉ thấy Tư Không Cảnh đang đưa lưng về phía cô đang đứng, trong tay là một xấp giấy, nhìn lên màn hình tivi.

Mà trên màn hình tivi là video cô đang luyện hát.

Bởi vì là buổi tối giao thừa, tất cả hệ thống lò sưởi đều tắt, trong phòng không hề ấm áp.

Nhưng anh vẫn không cảm thấy lạnh, chỉ chuyên chú nhìn vào màn hình tivi, thỉnh thoảng lại viết một ít vào tờ giấy.

Cô đứng ở cửa nhìn một hồi, giờ tay lên dụi mắt, xoay người rời đi.

...

Xuống dưới, cô mua một ít đồ uống ấm và một hộp cơm, lại trở về phòng làm việc.

Đi vào trong, cô vừa định đưa tay gõ cửa, lại phát hiện hình như anh đang tựa người vào ghế ngồi, ngủ thiếp đi.

Nhẹ nắm lấy nắm cửa, cô đặt đồ uống và cơm hộp lên bàn, đưa tay tắt tivi.

May mắn trong gian phòng nhỏ này có chấn, cô lấy chấn ra, lặng lẽ đi đến bên cạnh anh.

Ai ngờ cô vừa đắp chăn lên người anh, anh lại lập tức mở mắt, cô có chút xấu hổ, vội vàng lui về sau.

“...Em trở lại lấy một số thứ.” Cô lập tức giải thích.

“Ừ.” Anh ngẩng đầu nhìn cô, đồng thời nhìn thấy đồ uống và cơm hộp trên bàn. “Cảm ơn.”

Anh đứng dậy, đưa tay cầm đồ uống nóng, sau khi mở ra uống một ngụm, trên mặt càng lộ vẻ mệt mỏi.

“Sao anh... lại không về nhà?” Cô nhìn anh, nhỏ giọng nói.

Anh đặt cốc xuống, “Ba mẹ anh đang ở nhà em họ, quá nhiều người, anh không muốn đi.”

Dưới ánh đèn ảm đạm, khuôn mặt anh tuấn của anh lại ảm ảnh như vậy, cũng tràn ngập cô đơn, cô nhìn một hồi, thu hồi ánh mắt. “Vậy nhân lúc còn nóng anh ăn đi, coi chừng bị lạnh... em đi trước.”

Anh không trả lời.

Đáy lòng cô trầm xuống, xoay người đi ra cửa, cánh tay lại đột nhiên bị anh nắm lại.

Trong không khí trầm mặc khiến người ta hít thở không thông này, thân thể anh đột nhiên ôm lấy cô.

Anh ôm cô từ sau lưng.

Tuyết rơi ngoài cửa sổ, càng ngày càng lớn.

Cô có thể cảm nhận nhịp đập của trái tim anh, phối hợp với trái tim cô.

“Hạ Hạ.”

Anh tựa người vào bên tai cô, nhẹ nói.

Hồ hấp ẩm áp vây quanh cô, vững vàng ôm lấy cô.

Cô không có cách nào làm như không thấy.

Trong không khí yên tĩnh, anh quay cả người cô lại, cúi đầu hôn lên môi cô.

Một nụ hôn dịu dàng, dung hòa và quấn quýt lẫn nhau.

Râu của anh cọ lên cằm cô, nhiệt độ trong nụ hôn này lại tăng lên.

Cô nhắm mắt lại, trong lúc đó, đưa hai tay lên, đặt ở hông anh.

Anh cảm nhận được hành động của cô, nụ hôn dừng lại, nhìn vào mắt cô. “Hạ Hạ. Dừng đi nữa.”

“Đừng giống như năm năm trước, bỏ đi không quay đầu lại nhìn anh.”

Nụ hôn tiếp theo của anh rơi lên mắt cô. “Đừng cự tuyệt anh nữa, được không?”

“...Em có quay đầu lại.” Cô mở miệng, giọng nói có chút nghẹn ngào. “Là anh không nhìn thấy.”

Anh dừng lại, nhìn cô.

“Tư Không, em đã nói với anh lúc chia tay, em quay đầu lại, là anh rời đi em.” Cô đỏ mắt, cãi nhau với anh như một đứa con nít. “là anh không quay đầu lại, rời đi năm năm”

Năm năm này, không giờ phút nào em không nhớ anh.

Vào lúc em khổ sở, khó khăn, luôn nghĩ đến, một ngày nào đó, anh sẽ về bên cạnh em, không để em khổ sở nhớ anh như vậy nữa.

Em rất mệt mỏi, lúc cô đơn, luôn nghĩ đến, anh nhất định cũng giống như em, không thể buông tha.

“Cuối cùng em nghĩ anh sẽ sớm trở lại, chờ tới lúc anh tỉnh lại, hoặc kết thúc một ngày quay phim, anh đột nhiên trở về.” Nước mắt cô rơi xuống. “Mỗi ngày em đều cố gắng làm việc, để cho cuộc sống của mình thật phong phú, em cảm thấy chỉ cần em cố gắng như vậy, nguyện vọng của em sẽ được thực hiện.”

“Tư Không Cảnh, anh rời đi năm năm...” Giọng nói của cô run run. “Năm năm, không phải năm ngày, không chút tăm hơi, không có gì cả...”

Bờ môi anh hơi run, hồi lâu sau, dùng sức ôm cô vào lòng.

Cô chôn mặt vào ngực anh, đôi tay tức giận đánh loạn, đập vào lưng anh, nước nỏ nhỏ giọng mắng anh.

Anh mặc cho cô hung hăng cắn vào ngực mình, bàn tay không ngừng vuốt tóc cô.

“Bởi vì anh dùng năm năm này để đánh cược.” Anh cúi đầu, hỗn loạn hôn lên tóc cô. “Nếu như anh có thể dùng năm năm này, có năng lực có thể khiến em cả đời được vui vẻ... anh sẽ vui vẻ chịu đựng.”

Cô khóc đến mức không thể nói được lời nào.

“Hạ Hạ, nếu anh độc ác như vậy, quyết liệt đánh cược như vậy.”

Khóe mắt anh cũng có chút ướt. “Sao em có thể cam lòng khiến anh thua được?”

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Bão tuyết yên lặng bao trùm cả thành phố, thành phố S được bao trùm bởi một chiếc áo khoác màu trắng bạc.

Thật ra thì phía Nam thành phố, tuyết cũng không rơi nhiều như vậy.

Thời tiết bên ngoài là âm độ C, bên trong cũng không có khí ẩm, nhưng nhiệt độ trong cơ thể hai người vẫn tăng lên.

Cô vui đầu trong ngực anh, nhỏ giọng khóc phát tiết tức giận đến mệt, sau đó liền ngoan ngoãn nắm trong lòng anh không nhúc nhích, chỉ có âm thanh sụt sịt, rất đáng thương nhưng lại đáng yêu.

“Khóc đủ chưa?” Anh nhẹ thờ dài, buông cô ra một chút, vuốt hững sợi tóc bị nước mắt của cô làm ướt.

Cô nhìn ngang lồng ngực anh, cố ý không nhìn vào mắt anh.

Anh nhìn bộ dạng này của cô, không nhịn được nhẹ giọng nở nụ cười.

“Anh cười cái gì...” Con mèo nhỏ lập tức xù lông, liếc mắt nhìn anh. “Anh còn cười nữa, em sẽ cho anh thua táng gia bại sản đó, em không tiếc đâu.”

Anh cực kỳ yêu cô, không nhịn được cúi đầu hôn lên trán cô. “Ừ, không sao, thua sạch thì có vợ anh, trong làng giải trí cô ấy là người hấp dẫn nhất, rất biết kiếm tiền.”

“Ai là vợ anh...” Mặt cô càng nóng. “Tur Không Cảnh, em phát hiện, da mặt anh ngày càng dày rồi đấy.”

Tâm tình của anh rất tốt, tựa người vào cạnh bàn phía sau, khẽ tách hai chân ra, để cho cô đứng ở giữa, duỗi tay ôm lấy cô. “Quà tặng năm mới vào lúc anh ba mươi một tuổi, đúng là không gì tốt hơn.”

Khoảng cách năm năm, thời gian qua, sau khi anh trở về nước, tình cảm của hai người nghiêng ngả, quanh co, cuối cùng cô cũng nguyện ý ngã vào vòng tay rộng mở của anh lần nữa.

Giờ phút này, cuối cùng anh cũng có thể nói rõ ràng với chính mình, không kể thời gian, khoảng cách, trái tim thay đổi, tình cảm này sẽ không bao giờ thay đổi – cô vẫn thích anh.

Mà trong năm năm này, anh khiến cô phải chịu khổ, chịu mệt mỏi, anh còn thời gian rất dài rất dài, có thể từ từ trả lại.

May mắn cuộc đánh cược trong năm năm này, cuối cùng anh cũng không thua.

“Anh thật già...” Tại sao cô lại không hiểu ý của anh, bấu môi, trên khuôn mặt lại không che giấu được nở nụ cười.

“Thật sao?” Anh nhìn cô, chậm rãi nói. “Cái này là quà tặng năm anh ba mươi hai tuổi, phải là...”

Anh vừa nói, vừa dùng đầu tay vẽ loạn trước mắt cô. “Một đứa nhóc như vậy, ước chừng 3,2 kg? Ừ... Đúng vậy, bê trai có thể nặng hơn một chút.”

Mặt cô đỏ lên, vừa thẹn vừa tức trừng anh.

“Em có biết loại ánh mắt này, rất dễ khiến đàn ông khoái chí không?” Đôi môi mỏng vòng lên một đường cong xinh đẹp. “Mặc dù hơi nhiều quần áo, chẳng qua anh cũng không sợ phiền toái.”

Phong Hạ bị khuôn mặt như bị cấm dục và lời nói trêu đùa của anh làm cho bối rối, đứng tại chỗ nhìn anh một hồi, nói. “Em đột nhiên phát hiện. “Hình như anh bị ba em ám vào người.”

Tur Không Cảnh nghe thấy lời của cô,... hồi lâu sau mới trả lời. “Đây là lời khen ngợi hay là...”

Cô càng thêm vui vẻ. “Được lắm, thì ra anh cảm thấy em so sánh anh với ba em chính là hạ thấp anh, em phải trở về tố cáo với ông ấy.”

“Được.” Anh tự tay chỉnh lại khăn quàng cổ của cô. “Anh về với em.”

Cô nghe mà ngẩn người. “...anh về nhà cùng em?”

“Ừ.” Anh cầm tay cô. “Giao thừa, là ngày gia đình đoàn viên ăn tất niên, em hẳn tâm nhin anh một người lẻ loi hiu quạnh sao?”

Cô còn chưa nói, anh đã tắt đèn, dắt tay cô ra cửa, lấy chìa khóa trong túi khóa cửa phòng làm việc lại.

“Nhà em, hiện tại còn có ông bà ngoại em, ba mẹ em, anh trai chị dâu, dì Doãn Bích và chú Kha Đăng, còn có...” Cô nhìn gò má lạnh lùng của anh, xách theo lá gan, sâu kín nhắc nhở anh.

“Còn có bạn thân anh.” Anh xoay người đối mặt với cô, ôm cô vào trong ngực, vẻ mặt giống như đang bàn luận thời tiết hôm nay thế nào. “Kha Ân Thích, đã lâu anh không gặp cậu ta rồi, đi thôi.”

...

Đường buổi tối không bị lấp, Tư Không Cảnh đi nhanh, một lúc sau đã đến dưới nhà họ Phong.

Cô bước xuống xe, nhìn anh kéo phanh thắng, tắt động cơ xe, trong lòng thôn thức.

Hơn một giờ trước, anh kéo cô trở lại, trong lòng vẫn còn những khổ sở, nhớ nhưng ứ đọng không nói nên lời.

Mà một tiếng sau, anh vẫn kéo cô trở lại, nhưng lúc này đây, hai người lại cùng nhau về nhà cô.

“Còn ngây ngốc gì vậy?” Anh đã xuống xe, đi tới trước mặt cô, thấy cô còn đang ngơ ngác nhìn mình.

“Tư Không...” Cô nhìn anh không chớp mắt. “Lát nữa, anh đi cùng em đi chơi bắn pháo hoa, được không?”

Anh nhét tay cô vào áo khoác của mình, giương môi. “Được.”

“Anh thức suốt đêm cùng em nhé, đêm nay em không muốn ngủ.” Anh đưa cô đi về phía thang máy trong tòa nhà, nghe cô nói. “Nếu không, lát nữa chúng ta ra ngoài? Hay là đến bờ sông nói chuyện?”

“Đều được.” Anh bấm nút thang máy, nhỏ giọng nói. “Chỉ cần em vui.”

Bốn chữ này.

Sau khi nghe xong, cô lập tức có chút vội khẽ cúi đầu.

Sau khi mất đi rồi được lại, cái loại cảm giác sợ hãi tất cả đều không thật, cô đang nếm trải.

Anh hiểu rõ cảm xúc của cô, đi vào thang máy, sau khi nhấn số tầng, anh thân nhiên đổi đề tài. “Lần đầu tiên gặp mặt, không mua gì cho ông bà ngoại, có chút thất lễ.”

Cô còn đang chìm trong loạt cảm xúc của mình, vừa nghe anh nói chuyện, mặt lập tức ngẩng lên. “Em vừa nghĩ tới! Em muốn đến phòng làm việc lấy gì đó cho ông bà ngoại... sao lại...”

Thật sự trên đầu chữ sắc có cây dao...

Anh nhìn cô gấp đến độ xoay quanh, hình như tâm tình rất vui vẻ, chờ đến nơi, anh đưa cô đến cửa nhà quen thuộc của cô.

Ấn chuông cửa, cửa nhanh chóng được mở ra, Dung Tư Hàm nhìn thấy hai người họ đứng ở cửa, không chút kinh ngạc, còn dịu dàng cười với Tư Không Cảnh. “Mời vào.”

“Bác gái, năm mới vui vẻ.” Anh cũng ôn hòa cười. “Lại tự tiện quấy rầy như vậy.”

“Không cần khách khí.” Dung Tư Hàm đưa cho anh đôi dép lê. “Lần trước, lúc cậu tới tôi không có ở đây, nếu không sẽ nói cậu ở lại ăn cơm, hôm nay đúng lúc có thể ăn cơm cùng nhau, vô cùng náo nhiệt.”

“Cậu không phải đi cùng ba mẹ mình sao? Dừng một chút, Dung Tư Hàm lại hỏi.

Anh lắc đầu. “Không sao ạ, hôm nay tới đây, quan trọng hơn.”

Dung Tư Hàm nhìn anh, nhìn anh đang cầm tay Phong Hạ, đẩy lòng lập tức sáng tỏ, cười vui vẻ. “Vào ngồi đi, vừa ăn vừa từ từ nói.”

Ba người đi vào phòng khách, trong lòng Phong Hạ bất ổn, vẫn đi chậm lại sau lưng Tư Không Cảnh.

Nhưng đây là gặp người nhà của cô, cuối cùng sao cô lại phải lo lắng như vậy?...

“Ông bà ngoại, bác nai, trị dậu, chú di, năm mới vui về.” Anh vừa gật đầu, vừa chào hỏi những người ngồi bên bàn ăn.

Phong Hạ nghe anh chào hỏi xong, toàn thân như đổ mồ hôi lạnh, ngẩng đầu nhìn lướt qua mọi người, về mặt tất cả mọi người ngồi bên cạnh bàn đều rất bình thản.

“Hạ Hạ.” Phong Trác Luân tựa lưng lên ghế, ung dung nói. “Không phải con nói đến phòng làm việc lấy đồ sao? Sao lại đưa một pho tượng lớn về thế này?”

Cô bị ba nhạo báng càng bối rối, lại nghe anh bình tĩnh trả lời. “Bác trai, là con muốn trở về cùng Hạ Hạ, về sau, vào lúc chính thức tới cửa, con nhất định sẽ báo trước với bác trai, bác gái.”

“Ngồi đi.” Ngược lại, ông bà ngoại của cô nhìn qua rất hài lòng. “Cậu nhóc, cháu tên gì?”

“Tur Không Cảnh.” Anh ngồi xuống bàn ăn với cô, nhẹ nhàng đáp lại ông bà.

Bà ngoại cô gật đầu, nói. “Tên rất hay, vậy... công việc của cháu là?”

“Trước kia, cháu và Hạ Hạ đều là nghệ sĩ, nhưng bây giờ, cũng không phải thân phận như vậy nữa rồi.” Anh nhận chiếc đĩa Dung Tư Hàm đưa đến, gấp rau cho ông ngoại, bà ngoại. “Công việc của cháu đủ để nuôi gia đình, Hạ Hạ thích làm gì, chỉ cần cô ấy vui vẻ là được rồi.”

“Tốt.” Ông ngoại và bà ngoại nhìn nhau, cười tủm tỉm nhìn hai người. “Trai tài gái sắc, rất xứng đôi.”

Phong Hạ ở một bên, nghe được khiến trái tim cô nóng lên, ngẩng đầu nhìn anh.

Lại thấy anh cũng đang nhìn về phía mình, múc canh vào chén giúp cô, búng đến trước mặt, nhẹ nói. “Trước tiên uống chút canh đi, làm ấm người.”

Phong Dịch và Diệp Thiên Tinh ngồi đối diện hai người, cuối cùng Diệp Thiên Tinh cũng không nhịn được, cười nói. “Luôn nhìn trên tivi và máy tính, lần này được thấy tận mắt, cảm giác đúng là không giống, Hạ Hạ, em có biết trên thế giới này, không biết có bao nhiêu cô gái hâm mộ em nữa.”

Cô ngượng ngùng, nhìn anh trai và chị dâu, nở nụ cười ngọt ngào.

“Lần này có nhớ bạn ở nước ngoài, mua một ít sữa bột cho bé.” Tur Không Cảnh nhìn Diệp Thiên Tinh. “Mấy ngày nữa sẽ đưa đến cho anh trai và chị dâu.”

“Làm phiền rồi.” Phong Dịch gật đầu.

“Hả?...” Diệp Thiên Tinh kinh ngạc, ánh mắt nhìn anh càng thêm tán thưởng. “Thật ngại quá...”

“Có gì mà ngại? Mọi người đều có năng lực nuôi gia đình, tặng ít sữa bột có gì không được?” Phong Trác Luân bị vợ mình cho một miếng lớn thức ăn vẫn không nhịn được, muốn kéo bạn tốt vào liên minh. “Muốn vào cửa nhà họ Phong này, không chỉ chuẩn bị từng đó, còn phải chăm sóc từng người một, dù là nhỏ nhất cho chu toàn mới đúng...”

“Tên nhóc nghệ sĩ đó đã chuẩn bị tốt như vậy.” Doãn Bích không cho Phong Trác Luân chút mặt mũi nào, lạnh lùng nói với Tur Không Cảnh. “Không ngờ cậu lại xử lý chu toàn được như vậy.”

“Chuyện này với khả năng của chú di đều có thể làm được.” Tur Không Cảnh khiêm tốn cười.

Lúc này, cửa thư phòng đột nhiên mở ra, chỉ thấy Kha Ân Thích và một cô gái xinh đẹp cùng bước ra ngoài.

“Anh Ân Thích, chị Tâm Tâm.” Phong Hạ thấy thế, mở miệng gọi hai người, cười híp mắt.

Tóc và áo của cô gái đi bên cạnh Kha Ân Thích hơi loạn, không có ý nói chuyện, chỉ có thể nhẹ nhàng trừng hai mắt với Phong Hạ.

“Hạ Hạ.”

Kha Ân Thích sửa sang lại cổ áo sơ mi màu đen của chính mình, đi tới bên cạnh Tur Không Cảnh, lạnh lùng nói. “...Tur Không, đã lâu không gặp.”

Tur Không nghiêng đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng của bạn tốt, một lúc sau mới cong cong khóe môi. “Cà vạt bị lệch kia.”

Kha Ân Thích nhàu mày một chút, theo bản năng nhìn xuống cà vạt của mình, lại phát hiện cà vạt vẫn vô cùng chỉnh tề.

Vừa thấy mình bị gài bẫy, ánh mắt của tổng giám đốc trẻ tuổi công ty Kha Thị nhíu lại, nhìn sang Phong Hạ. “Hạ Hạ, tặng cho em một món quà năm mới.”

“Hả?” Phong Hạ nghi ngờ nhìn anh. “Cái gì?”

“Lúc Tư Không còn ở Mĩ, nhà trọ của cậu ấy gần với redlight district...” Kha Ân Thích ngồi xuống ghế với vợ, trầm thấp nói. “Cũng chính là phố ăn chơi, rất gần.”

Một người một đao, thế lực ngang nhau, Phong Trác Luân ở một bên xem cuộc chiến vô cùng vui vẻ, lười biếng bỏ sung một câu. “Lựa chọn ở một nơi như vậy, thật sự là chính nhân quân tử sao?”

“Chú Kha Đăng.”

Tư Không Cảnh không kiêu ngạo nhìn sang Kha Đăng. Lần trước chú muốn mua bức ‘Cung Khuyết’, trong buổi đấu giá cháu đã giành được, lúc chú đi về Mĩ, cháu sẽ chuyển cho chú.”

Kha Đăng vẫn luôn lạnh lùng đặt đĩa xuống, thân nhiên giương lên khuôn mặt giống như được gọt dũa. “Một phần bảo sao của ba vợ cậu, tôi sẽ đưa cho cậu.”

Cuối cùng ông lại chuyển hướng sang con trai mình. “Cầm.”

Về mặt Kha Ân Thích cứng lại.

“Son môi.” Kha Đăng khẽ nhấp một ngụm rượu, tiếc chữ như vàng.

Cô gái bên cạnh Kha Ân Thích hân không thể trực tiếp cùi mặt mình vào trong bát, mà khuôn mặt Kha Ân Thích giống ba anh như đúc cũng cứng lại.

Tư Không Cảnh nhìn ba vợ tương lai, lại thấy vẻ mặt của bạn tốt, trong lòng vui vẻ hơn, đưa tay vuốt mái tóc đang còn phủ sương của Phong Hạ.

**

Ăn xong cơm tất nhiên, đã gần khuya.

Phong Dịch và Diệp Thiên Tinh mang theo con gái, thuận đường đưa ông bà ngoại về nhà, gai đình Kha Đăng cũng theo đó rời khỏi.

Trong nhà nhất thời chỉ có bốn người, Phong Hạ mới để đĩa xuống, chỉ nghe thấy giọng nói của ba mình vang lên. “Tư Không Cảnh, cậu theo tôi vào thư phòng một chút.”

Dung Tư Hàm đang chuẩn bị đi rửa bát, thấy thế thì liếc Phong Trác Luân, cảnh cáo.

“Hàm Hàm, bà đừng trừng tôi...” Phong Trác Luân uất ức lại kiêu ngạo, ở trước mặt Tư Không Cảnh vẫn muốn duy trì hình tượng của mình. “Đánh cho tàn phế? Người xui xẻo không phải là Hạ Hạ?”

“Ông đánh thắng được nó sao?” Dung Tư Hàm ảo não nhìn chồng mình bước vào thư phòng, cũng xoay người đi vào bếp.

Phong Hạ nhìn Tư Không Cảnh đứng dậy, đưa tay nhẹ kéo vạt áo anh.

Tư Không Cảnh nghiêng đầu nhìn cô, khẽ cúi người, hôn lên mũi cô. “Yên tâm.”

Cô nhìn anh, không nói lời nào.

“Không cãi lại, không động thủ, đánh chửi, tự nhiên muốn làm gì cũng được.” Anh véo khuôn mặt cô, nhẹ giọng cười. “Mục đích của anh chỉ có một, có thể lấy được Tư Không phụ nhân là tốt rồi.”

Bên trong căn phòng ấm áp, lời nói ấm áp, do anh nói, lại tuyệt đối không thấy buồn nôn.

“Khụ khụ...” Trong thư phòng truyền đến tiếng ho của một vị già mà không kính.

Cô nhìn vào mắt, cố gắng kiềm chế tâm tình muốn ở cùng với anh mọi nơi mọi lúc, gật đầu. “Vậy anh đi đi.”

“Ừ.” Anh đứng dậy. “Chờ anh nói chuyện xong với ba em, anh cùng em ra ngoài đốt pháo hoa.”

Cô đưa mắt nhìn bóng dáng của anh biến mất sau cánh cửa của thư phòng, thở dài, bưng bát đi vào bếp.

Trong phòng bếp, Dung Tư Hàm nhận lấy bát và đĩa trong tay cô, không nhịn được cười nói. “Ba con không phải chú Phó Chính, sẽ không thẳng tay bay đến trước mặt người khác đánh nhau.”

Cô cười, tựa lên người mẹ, thở một hơi thật dài. “Mẹ, con...”

“Con rất tốt.” Trong tiếng nước chảy ào ào, giọng nói của Dung Tư Hàm nhẹ nhàng. “Cậu ấy cũng rất tốt.”

Cô nhìn mẹ.

Máu mủ tình thâm, tâm tư của cô, sẽ không ai rõ hơn người nhà cô.

“mẹ hiểu, cảm giác mất đi rồi có lại, rất tốt, lại nhất thời khó tiếp nhận, nhưng mà Hạ Hạ, ngàn vạn lần không được hối hận năm năm này.”

Dung Tư Hàm cầm bát rửa qua một chút. “Không có năm năm này, cũng không có hai đứa hôm nay, cũng không thể ở cùng nhau như bây giờ.”

Lòng cô chau xót, khẽ cắn môi.

“Có thể con muốn nói, lãng phí nhiều thời gian như vậy, cảm thấy rất đáng tiếc.” Cô nuốt từng lời của mẹ vào trong lòng. “Nhưng mẹ lại cảm thấy, Tư Không là một đứa bé vô cùng tốt, lúc đó nó lựa chọn rồi đi, không chỉ có muốn tốt cho con, mà còn muốn tốt cho cả hai đứa.”

“Có lúc quá yêu và quan tâm, ngược lại sẽ bị mất phương hướng, lúc này cần phải đổi vị trí mà suy nghĩ, như thế nào mới là tốt nhất?” Dung Tư Hàm buông bát đĩa trong tay, tắt vòi nước. “Cũng có thể nói, phải ở chung thế nào mới là tốt nhất... lúc còn trẻ ai cũng sẽ phạm lỗi, sẽ mơ màng, cho nên, năm năm này, không trách con, cũng không thể trách thằng bé.”

Cô im lặng một hồi, nghiêm túc gật đầu. “Con biết rồi.”

“Không có điều gì quan trọng hơn hiện tại.” Dung Tư Hàm xoa tay, vuốt tóc cô, cười nói. “Phải biết quý trọng.”

“Vâng.” Cô cong cong mắt, dùng sức ôm lấy Dung Tư Hàm. “Cảm ơn mẹ.”

...

Rửa bát với mẹ, lại sạch bàn ăn, Tư Không Cảnh và ba cô vẫn chưa kết thúc cuộc nói chuyện.

Phong Hạ trở lại phòng ngủ của mình, chờ anh, nằm trên giường yên lặng ngắm pháo hoa.

Trong tiếng nổ tung và tiếng bùng lên, cô lại cảm thấy buồn ngủ mãnh liệt, đến quần áo cũng không thay, cứ nằm trên giường như vậy, dần dần ngủ thiếp đi.

Trong cơn mơ màng, cô cảm thấy có người tắt đèn, sau đó một cơ thể ấm áp tiến lại gần cô, ôm cô vào trong ngực.

“...Tư Không?” Cô mơ mơ màng màng, hơi hé mắt nhìn người bên cạnh.

“Là anh.” Giọng anh truyền đến. “Thay xong áo ngủ rồi ngủ tiếp.”

“Buồn ngủ quá, không muốn thay...” Cô thật sự rất buồn ngủ, cọ vào lồng ngực anh, muốn tiếp tục chui vào mộng đẹp.

Hình như anh hơi dừng một chút, sau đó nhẹ hôn cô một cái. “Em ngủ đi.”

Cô hài lòng, tiếp tục ngủ.

Sau đó cảm thấy anh ôm cô lên một chút, giống như đang loay hoay chơi với búp bê, cởi áo khoác và quần giúp cô.

Cô đang ngủ vẫn phối hợp giờ tay nhắc chân.

Cuối cùng, cô được anh mặc áo ngủ cho, lúc ôm vào trong chăn, cô đã hoàn toàn ngủ say.

Anh không ở bên cạnh cô mấy năm, thật ra cô rất sợ giấc ngủ vào buổi tối, cho dù rất buồn ngủ, nhưng khi chìm vào giấc ngủ, nằm mơ cũng chỉ có khuôn mặt anh, tất cả đều là anh.

Ngày nhớ, đêm mơ, mà người cô nhưng nhớ, khi đó với cô mà nói, chỉ là mơ.

Giấc ngủ giao thừa này, hình như là một giấc mơ cực kỳ đẹp, lúc cô tỉnh lại, chỉ cảm thấy cả người có chút nóng, trên người lại hơi nặng.

Khẽ mở mắt, cảm thấy ánh sáng ngoài cửa sổ, hơn nữa có một luồng hơi ấm nóng rực phủ lên cổ và xương quai xanh của cô.

“Tỉnh rồi hả?” Giọng nói của Tư Không Cảnh trầm thấp, lại mang theo một chút lười biếng, tiếp tục hôn lên người cô vài lần.

Cô hơi ngẩn ra, tiếp theo lại lấp ba lấp bấp. “Đã... đã là buổi sáng hôm sau rồi...?”

“Ừ.” Anh vốn ngủ ngoài chăn, ôm cô, chăn và quần áo mà ngủ, lúc nói chuyện với cô, tay cũng lạng lẽ dò vào chăn.

“Tôi qua anh ngủ có lạnh không?” Cô nhìn ánh nắng sáng sớm hạ lên khuôn mặt anh, không nhịn được lo lắng hỏi.

Cô vừa hỏi xong những lời này, cũng đã cảm thấy tay anh dò vào trong áo ngủ tìm kiếm.

Về mặt người nào đó lạnh lùng đưa tay nắm lấy phần tuyết trắng của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, chậm rãi trả lời. “Hiện tại không lạnh.”

Mặt cô lập tức đỏ lên, còn chưa kịp nói gì, đôi môi đã bị anh cắn nuốt.

Sáng sớm là khoảng thời gian các giác quan dễ dàng thức tỉnh nhất, cô bị anh nửa đè phía dưới, vừa hôn vừa xoa nắn, đã nhanh chóng thất bại.

Anh dần cảm thấy không thỏa mãn, trực tiếp nâng người cô ra khỏi chăn, dễ dàng cởi nút áo của cô, di chuyển từ môi, xuống cổ, tuyết trắng... theo một đường xuống bụng.

Cô thở dốc, hai tay vòng ra sau gáy anh, đỏ mặt nhìn đầy mắt mang theo khát vọng làm người ta kinh ngạc của anh.

“áo bảo.” Anh ôm cô đặt lên đùi, không che giấu chút tình cảm nào hôn lên môi cô.

Cô ôm anh, phối hợp cởi áo sơ mi của anh ra.

Giữa hai chân khe ẩm ướt, nơi cứng rắn của anh cũng chống đỡ phía dưới.

Vào lúc cung đã lên tên, cửa phòng lại bị một người từ bên ngoài đẩy ra.

Cô sợ đến choáng váng, lật người sang bên cạnh, lăn tới mép giường, mà cùng lúc đó, Tư Không Cảnh phản ứng nhanh hơn, vào lúc cô còn chưa lăn xuống mặt đất, đệm dưới người cô, ôm cô thật chặt, không cho cô ngã bị thương.

Một tiếng vang thật lớn vang lên, tư thế nằm trên đất của hai người hết sức buồn cười, cũng thấy Phong Trác Luân đang đứng trước cửa.

Phong Trác Luân tựa người vào cửa, nhìn hai người, mở miệng nói. “Ba tới thông báo, đến giờ ăn sáng rồi.”

Dứt lời, ông chậm rãi đi ra, đóng cửa lại.

Mặt Phong Hạ đỏ lên, liếc nhìn đồng hồ trong phòng.

Buổi sáng mờ mờ, có người ăn sáng vào sáu giờ sáng sao?...

Nhìn đồng hồ xong, cô nắm lên người Tư Không Cảnh, về mặt cứng đờ.

“Về sau... anh tuyệt đối không có ý đồ bất chính với em trước mặt ba em.” Tư Không Cảnh vô cùng u oán cảm thán. “ED (*) có lẽ tương đối khá...”

(*) ED: Là chứng rối loạn dương cương, xuất hiện ở những người thường lặp lại tình trạng ‘trên bảo dưới không nghe’ hay còn có thể hiểu là liệt dương.

Cô nhìn bộ dạng kinh ngạc lại không kiềm chế được tức giận của anh, một lúc sau, che miệng cười, còn có càng lúc càng cười vui vẻ.

Anh bất đắc dĩ ôm cô, nhìn cô nằm trên người mình cười nghiêng ngả, đột nhiên mở miệng nói. “Chúng ta đi thôi.”

“Hả?” Cô ngừng cười. “Đi đâu? Nhà anh sao?”

“Florence.” Anh nhẹ nhàng cong môi.

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Vì sàn nhà phòng ngủ có lò sưởi nên không lạnh lắm.

Chờ Tư Không Cảnh nói xong, cô nằm trên người anh, mắt tròn tròn nhìn anh.

“Sao vậy?” Về mặt anh lại cực kỳ bình thản thông dong. “Không muốn đi?”

“Không phải.” Cô thu hồi về mặt kinh ngạc. “Chỉ là cảm thấy có chút kỳ quái, tại sao anh lại đột nhiên muốn đi Florence...”

Không phải cô không muốn hưởng thụ thế giới hai người với anh, chỉ là vào thời điểm này, hai người vừa mới tái hợp, cô còn album chuẩn bị phát hành, bộ phim ‘Thanh Sắc’ sau khi hoàn thành phần hậu kỳ sẽ bắt đầu được quảng bá.

Hơn nữa em còn nhiều chuyện chưa làm xong...” Cô khổ não nhíu mày. “Vào lúc mấu chốt này lại đột nhiên ra ngoài hưởng thụ, lại đi đến nơi xa như

vậy, có phải không tốt lắm không?”

Anh ôm cô ngồi dậy, thông thả nói.

“Bây giờ em là người tự do, ông chủ phòng thu âm là anh, người phụ trách phim ‘Thanh Sắc’ cũng là anh, anh và em ra ngoài hưởng thụ, ai dám nói gì?”

Mặc dù anh nói như đó là chuyện đương nhiên, nhưng dự thật đúng là như vậy...

Cô nhìn về mặt anh hoàn toàn không quan tâm người ngoài nói gì, cũng không muốn nói nhiều, cong môi gật đầu.

Kỳ nghỉ tốt như vậy, quà tặng năm mới tốt như vậy, thời gian và người cũng tốt như vậy.

Hơn nữa còn là nơi mà cô từng cho rằng mình sẽ không đi nữa, cô phải có kỷ niệm đẹp nhất ở đó.

Tư Không Cảnh ôm cô đứng dậy, nhỏ giọng hỏi. “Còn mệt không?”

Cô lắc đầu, nghĩ đến vừa nãy tên đã lấp lên cung còn bị ba mình phá đám, mặt lại hơi đỏ lên.

“Vậy thì đi rửa mặt, sau đó đi ăn sáng.” Anh cẩn thận mặc áo ngủ lại cho cô.

Hai người vào phòng tắm rửa mặt xong, cũng ra khỏi phòng, trong phòng bếp, cạnh bàn ăn chỉ có một mình Phong Trác Luân.

“Ba, chào buổi sáng.” Phong Hạ ngồi xuống cạnh bàn ăn, thấy ba mình sáng khoái cảm tờ tạp chí, hỏi. “Mẹ đâu rồi?”

“Còn đang ngủ.” Giọng nói lười biếng mang chút thỏa mãn của Phong Trác Luân vang lên.

Tư Không Cảnh ngồi xuống bên cạnh Phong hạ, nghe giọng nói của ba vợ tương lai, ánh mắt là vẻ u oán không thể che giấu.

“Vậy bữa sáng...” Cô nhìn mặt bàn trống không.

“Tối qua người nào tự ý ngủ lại nhà này, tự người đó đi làm” Phong Trác Luân kéo dài giọng.

Cô ngẩn ra, bất đắc dĩ nhìn về phía Tư Không Cảnh.

“Ừ, anh đi làm” Tư Không Cảnh đưa tay vuốt tóc cô. “Bác trai muốn ăn gì?”

“Trong tủ lạnh có rất nhiều đồ, nấu mì, nấu cháo, sau đó chưng trứng cút, xiu mại, lại nướng thêm một chút Lạp Xưởng, làm mấy cái sandwich, sau đó rán mấy quả trứng, tiếp đó là trái cây... Ừ, tạm thời chỉ từng đó thôi.”

Cô nghe ba mình liệt kê không ngừng nghỉ các món ăn đủ để làm một tiệc đứng, miệng trở thành hình chữ ‘O’.

“Được.” Tư Không Cảnh cúi đầu, lại hết sức lạnh lùng rời khỏi chỗ ngồi, đi vào phòng bếp.

Hình như biết cô cũng muốn đi, Phong Lập tức nói ngay sau đó. “Hạ Hạ, con thì ngoan ngoãn ngồi đây cho ba.”

“Ba...” Cô đưa mắt nhìn Tư Không Cảnh đóng cửa phòng bếp, lập tức đưa tay cướp tờ tạp chí trong tay Phong Trác Luân, có chút oán trách. “Nhiều thức ăn sáng như vậy thì làm sao ba ăn hết được? Phòng bếp còn không có cả điều hòa, trời bên ngoài lạnh như vậy, anh ấy sẽ cảm lạnh.”

“Ai bảo cậu ta tự tiện ở lại, còn muốn ăn đậu hũ con gái ba ngay dưới mắt ba.” Phong Trác Luân nhún vai. “Ba không bắt thằng nhóc đó làm tiệc lớn, hay chạy 1000m đã rất tốt rồi!”

Cô bủi môi, nhỏ giọng lầm bầm. “Ba ngược đãi anh ấy, chính là ngược đãi con được không...”

“Ba nghe thấy.” Phong Trác Luân dựa lưng vào ghế, thờ dãi lắc đầu. “Quả nhiên gả con gái ra ngoài là bát nước hắt đi, con xem, con ở cùng cậu ta lâu rồi sao? Còn chưa tới một ngày!... Con trai vẫn tốt nhất, con xem anh trai con, thật tốt!”

“Ba, ba lại tự lừa mình dối người nữa rồi, anh trai con chưa bao giờ rời khỏi chị dâu nửa bước, có được không?” Cô tức giận như ba mình. “Hơn nữa, con nghe mẹ con nói, từ nhỏ, vị trưởng bối mà anh con thích nhất là chú Kha Đăng, ngay cả anh Ân Thích còn thích cha hơn anh ấy.”

Người kiều ngạo nào đó bị cả con trai lẫn con gái ghét bỏ nghe xong, cứng đờ ngồi trên ghế, nguyên khí tổn thương nặng nề.

“ba, còn nữa.” Cô suy nghĩ một chút. “Tư Không muốn con và anh ấy cùng đi Florence, có thể là hôm nay hoặc ngày mai.”

Từ lúc bị đánh, Phong Trác Luân còn chưa trở lại bình thường, chỉ trừng mắt, ‘A’ một tiếng.

“Ba... không phản đối?” Cô thật sự không hiểu rõ suy nghĩ của người ba quý dị này.

“Phản đối cái gì?” Phong Trác Luân vòng hai tay. “Ngày mai mẹ và ba con sẽ đi Pháp, phải khoảng một tháng sau mới về, cũng không có ai ăn mừng

năm mới với con.”

...

Gặp gỡ một người chưa bao giờ suy nghĩ cho con gái trong phạm vi một người ba, cô thật sự không còn lời nào để nói.

“Về phần tên Thăng nhóc thúì Tư Không Cảnh.”

Khỏe miệng Phong Trác Luân khẽ nhếch, sâu kín nói. “Không vội, chỉ cần thắng nhóc đó muốn cưới con, chờ ba trở về, để cho chú Phó Chính và chú Kha Đăng của con thay phiên đánh, đánh không đủ, lại để bọn họ dùng côn đánh, không được nữa, để cho chú Mạt của con trối lại đánh... giữ lại từ từ giấy vò, đó cũng là lúc hưởng thụ.”

...

Tư Không Cảnh làm theo thực đơn của Phong Trác Luân, tất cả bữa ăn sáng không thiếu cái gì.

Phong Trác Luân ăn ngấu ngiến, cười tùm tùm trước bàn ăn sáng, Phong Hạ rất đau lòng, chờ Tư Không lấy bánh bao ra khỏi phòng bếp, đứng dậy đi theo anh vào trong.

“Em cầm cho.” Cô đi trước một bước, cầm lấy bánh bao trong tay anh, tay lại đưa lên khuôn mặt anh. “Anh có lạnh không?”

“Không tồi.” Anh giơ tay bao bọc tay cô. “Lúc nấu ăn rất bận, cũng coi như làm ấm người.”

Tia nắng sáng sớm chiếu vào phòng bếp, co ngắc đầu nhìn thẳng vào mắt anh, tâm trạng không tự chủ được cảm thấy rất yên bình.

Đã lâu, sáng sớm, phòng bếp, thức ăn ngon.

“Đi ăn sáng.”

Anh nhìn cô, khỏe miệng cong lên một nụ cười dịu dàng. “Sau khi ăn xong, đi chọn hai bộ quần áo đẹp đi chơi là được, lát nữa chúng ta sẽ ra sân bay.”

Đội ăn sáng xong, Tư Không cảnh về nhà mình trước lấy ít quần áo và visa, Phong Hạ cũng nhanh chóng sắp xếp quần áo, lấy những đồ dùng cần thiết, kéo hành lý ra ngoài, tạm biệt Phong Trác Luân.

“Mẹ còn chưa dậy sao?” Cô đứng trước cửa, nhìn phòng ngủ chính và xung quanh một chút.

“Để mẹ con ngủ thêm một lát.” Hai chân Phong Trác Luân gác lên cao, tựa vào cạnh tường. “Ba sẽ nói với bà ấy.”

Cô gật đầu. “Ba, vậy con đi trước, ba và mẹ chơi vui vẻ.”

Phong Trác Luân ‘ừ’ một tiếng, tùy ý khoát tay.

Cô mang theo hành lý đi đến cửa chính, vừa định xoay người khép cửa lại, đột nhiên nghe tiếng ba gọi.

“Hạ Hạ.”

Phong Trác Luân nhìn con gái của mình, trên mặt nổi lên một tia rất nhạt, nhưng cũng rõ ràng là nụ cười. “Sau khi rời đi ba mẹ, con cũng có thể cực kỳ hạnh phúc.”

Giọng nói nghiêm chỉnh, dịu dàng.

Cô đứng tại chỗ, nhìn nụ cười trên mặt ba mình, hốc mắt hơi ửng đỏ.

Đây là sự đồng ý của ba với hai người.

Cô nhớ trong năm năm Tư Không Cảnh rời đi, có một lần tâm sự, ba từng nói qua với cô, lúc con ở bên cạnh ba mẹ, con vẫn luôn là người hạnh phúc nhất, cho nên có cái gì đáng giá để cô phải khổ sở tuyệt vọng?

Cậu ta rời khỏi con... con còn có nhà, nếu như muốn chờ, vậy trong thời gian chờ đợi, hãy khiến mình trở nên tốt hơn.

Mà bây giờ, con đáng giá với cuộc sống tương lai này, tất cả đều tốt đẹp.

Cuộc sống, một nửa là kỷ niệm, một nửa là tương lai, hôm nay cô cuối cùng cũng có thể tiếp tục.

Cô cười với ba, dùng sức gật đầu.

**

Trên đường đi sân bay, cô tựa vào Tư Không Cảnh nhắm mắt dưỡng thần, thỉnh thoảng lại nói vài ba câu với anh.

Vừa lúc đèn đỏ, điện thoại anh vang lên.

Anh lấy điện thoại trong túi áo, liếc mắt nhìn một cái rồi nhện điện.

“Mẹ.” Cô vốn đang tựa trên người anh, nghe được một chữ này, lập tức ngồi thẳng dậy.

Mặc dù khoảng cách rất gần, cô không nghe được rõ ràng lời mẹ anh nói, chỉ có thể nhìn anh thỉnh thoảng ‘ừ’ một tiếng.

Vốn rất lo lắng nhìn về mặt của anh, lại đột nhiên phát hiện anh lấy di động xuống, đưa cho cô, ý bảo cô nhận.

Cả người cô căng thẳng, nhìn ánh mắt trấn định và khách lệ của anh, nhận điện thoại.

“Bác gái.” Cô nhẹ thờ một hơi, nói. “Năm mới vui về.”

“Tiểu Hạ.” Giọng nói của mẹ anh hình như có chút không nghiêm túc. “Cũng chúc cháu năm mới vui về.”

“Hôm qua Tiểu Cảnh ăn mừng ở nhà cháu sao?” Mẹ Tư Không còn nói. “Đúng là có chút thất lễ, mong ba mẹ cháu bỏ qua cho.”

“Không đâu ạ.” Cô nói mỗi một câu, đều liếc anh một cái. “Hôm qua Tư Không ăn cơm với nhà cháu, bởi vì quá muộn nên có ngủ lại.”

“Ừ.” Trong giọng nói của mẹ tư Không có một tia trách cứ. “Hôm qua là giao thừa, thành viên trong gia đình gặp mặt, nhưng nó lại không về nhà.”

Cô suy nghĩ một chút. “Bác gái, đây thật sự là cháu không đúng, Tư Không nên về nhà ăn tết cùng mọi người, là cháu để anh ấy ở lại ăn tết cùng gia đình, là cháu không suy nghĩ chu đáo.”

Hình như mẹ Tư Không không ngờ cô lại đổ hết trách nhiệm lên đầu mình, dừng một chút, mới nói. “Không sao.”

“Chờ tới lúc bác trai và bác gái đến thành phố S, cháu nhất định sẽ mời hai người đi ăn cơm.” Cô hăng hái. “Lần trước hai người tới đây, lúc đó lại đang trong giai đoạn cháu đóng phim, nếu như mọi người có thời gian trở lại, cháu sẽ đưa mọi người đi tham quan thành phố S.”

Nói xong, cô lập tức lo lắng nhìn về mặt tư Không Cảnh.

Chỉ thấy anh cũng nhìn cô, trên mặt là một nụ cười muốn ngừng mà không được.

Mẹ Tư Không ở bên kia càng thêm sùng sốt, hồi lâu mới trả lời. “À, được, có thể.”

Đã nói đến nước này, hình như không biết tiếp tục thế nào, Tư Không Cảnh nhận lấy điện thoại trong tay cô, nói vào trong điện thoại. “Con và Hạ Hạ muốn đi Flerence, đợi tới lúc trở lại, hai người đến thành phố S một chuyến, ăn một bữa cơm với ba mẹ cô ấy.”

“Được, cứ như vậy đi.” Anh nhanh chóng cúp điện thoại.

“Sao lại nhanh như vậy?” Cô u oán nhìn anh, lời kéo cánh tay anh. “Chờ chúng ta trở về sẽ để ba mẹ em gặp ba mẹ anh sao?”

Quả thật rất giống bắt đắc dĩ, hơn nữa trong lòng cô nổi lên tình yêu sớm bị phát hiện, sau đó là người lớn trong nhà được hẹn gặp nói chuyện,...

“Không phải em nói chờ họ đến thành phố S, sẽ mời họ đi ăn cơm, đưa họ đi du lịch thành phố S sao?” Anh bình thản nhìn cô, khóe miệng cong lên.

“Anh còn phải rèn sắt khi còn nóng.”

“Nhưng ba mẹ anh...” Cô cắn môi. “Thật ra thì họ cũng không quá thích em, đúng chứ?”

Sáu năm trước, lúc cô và ba mẹ anh ăn cơm chung, cô cảm thấy điều này rất rõ ràng, hơn nữa sau đó vô tình nhìn thấy tin nhắn trong điện thoại anh, cô càng cảm thấy chuyện được gả vào gia đình anh vô cùng khó khăn.

Nếu như trường bối trong nhà chú trọng đến ngày sinh, sẽ rất khó chấp nhận một nàng dâu có bát tự tương khắc với con trai mình.

“Hạ Hạ.” Anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô. “Anh hỏi em, nếu như sau này em làm mẹ, em sẽ dùng quan niệm của mình để trói buộc thế giới của nó sao?”

Cô ngẩn ra. “Nếu như nó làm không đúng, em sẽ cho nó một ít lời khuyên.”

“Cho nên, lời khuyên dù sao cũng chỉ là lời khuyên, bất kể có được hay không, đó cũng là cuộc sống của nó, đúng không?” Anh khẽ giương môi. “Con trai mình năm năm không về nhà vì người thế nào, bọn họ không rõ, ngay cả bọn họ, cũng không có cách nào thay anh gánh chịu năm năm này.”

Cô không nói lại anh, chỉ có thể khẽ thờ dài.

Anh nhìn bộ dạng này của cô, cười ôm cô vài lần. “Anh quyết tâm làm chuyện này, họ cũng không thể ngăn cản anh. Hơn nữa, Hạ Hạ, nếu hiện tại họ tiếp xúc với em, nhất định sẽ thích vô cùng.”

Cô vùi đầu vào ngực anh, vẫn không nói lời nào.

“Được rồi được rồi.” Anh tiếp tục trêu chọc cô. “Anh thừa nhận, thật ra anh không chờ được nữa rồi, là anh muốn nhanh chóng giải quyết những quá trình cần thiết, có thể cười phong tiểu thư về nhà sớm một chút, được không?”

“Anh muốn cưới, còn lấy chồng hay không là việc của em” Cô không để anh nhìn thấy vẻ mặt của mình, chôn trong ngực anh ngọt ngào cười nói.

“Mặc kệ em muốn gả hay không, anh đều phải nhận được quà tặng năm ba mươi hai tuổi này.” Anh thản nhiên nói.

Mặt cô lặng lẽ đỏ, một lúc sau, cô ngẩng đầu lên nhìn anh. “Thật ra thì em vẫn quên hỏi anh, ngày đó, anh và anh trai em đến nhà em, rốt cuộc là nói chuyện gì?”

Còn nữa, hôm qua, trong thư phòng, ba em đã nói gì với anh?” Cô nghiêm túc nhìn anh.

Cô thật tò mò, tại sao ba và anh trai lại cảm gây đánh uyên ương giống nhau, anh lại có thể giải quyết dễ dàng như vậy?..

Anh nghe cô nói xong, cười nói với cô. “Không nói cho em biết.”

Cô không vui, phồng má. “Không nói cho em... em cũng không đi Florence với anh...”

Anh đưa tay ngắt mũi cô. “Vậy sau khi đến Florence sẽ nói cho em biết, tạm thời giữ lại.”

Cô bấu môi, lại chui vào ngực anh lần nữa.

“Tư Không.” Một lát sau, giọng nói của cô rõ ràng truyền vào tai anh. “Em sẽ cố gắng khiến ba mẹ anh đồng ý chuyện giữa em và anh.”

Ánh mắt anh mềm mại nhìn mái tóc cô, giọng nói trầm thấp, dịu dàng. “Được.”

...

Sáu năm sau, Firenze.

Đường phố, những ngôi nhà, hoa tươi... mỗi một thứ, đều quen thuộc như vậy, hình như chưa bao giờ thay đổi.

Bởi vì máy bay đến trễ một chút, cho nên khi hai người đến Florence đã gần tối, hai người cất hành lý đi ăn cơm tối, lập tức về khách sạn nghỉ ngơi.

Trở về phòng, Phong Hạ đi tắm trước, sau đó thoải mái nằm lý trên giường, nhắm mắt xem chương trình trên tivi.

Xem tới xem lui, tất cả các chương trình đều là tiếng Ý, chỉ có duy nhất một kênh sử dụng tiếng Anh, cô không cảm thấy không chút hứng thú.

Chuyển một hồi, trên màn hình đột nhiên hiện lên một chương trình, cô kỳ quái xem chương trình đó một hồi, gương mặt đột nhiên đỏ lên.

Chột dạ liếc nhìn cửa phòng tắm, ừm, vẫn còn tiếng nước chảy, Tư Không Cảnh vẫn còn đang tắm.

Cô bối rối trong chốc lát, cầm hộp điệp khiến giảm âm lượng, nhận khóa.

Tiếp theo, trên màn hình hiện lên nội dung sinh động, không khác với dự đoán của cô lắm, nhưng hình như hơi rung động hơn dự đoán của cô một chút.

Cô chưa từng xem qua trình tương tự như vậy, cho nên xem hết sức chăm chú, nội tâm lại lặng lẽ cảm thán.

Càng xem càng thấy nóng mặt, cô không nhịn được, vừa định tắt tivi, đột nhiên nghe thấy một âm thanh vang lên bên tai.

“Cần anh phiên dịch cho em một chút không?” Không biết từ lúc nào, Tư Không Cảnh đã đến cạnh giường, toàn thân anh chỉ bọc một cái khăn, trên tóc còn nhỏ nước.

Cả người cô cứng đờ, ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn khuôn mặt cực kỳ đẹp trai và gò má mê hoặc của anh, xuống cơ ngực trần trụi và cơ bụng, từ từ nuốt nước miếng.

Cô không phát hiện ra, năm năm này, dáng người của anh còn cường tráng hơn trước đây,

Cô có thể cảm thấy giường dần dần lún xuống, anh đã trèo lên giường. “Tất cả họ đều nói tiếng Ý, có muốn anh dịch sang tiếng Trung cho không?”

Hai người trên tivi không nói chuyện, được không...

Mà có nói, cũng chỉ là từ tượng thanh, được không...

Cô cảm thấy mình như con cá đang nằm trên bàn chờ bị làm thịt, gương mặt thiêu đốt, đâu dám nhìn màn hình tivi.

Lúc này, anh lật cô lại, hai tay vuốt ve bờ má cô, cúi đầu nhìn cô.

Vì tư thế như vậy, nước trên tóc anh chậm chậm chảy xuống gương mặt cô.

“Quả nhiên, hành động của anh quá chậm, Hạ Hạ mới xem ‘phim tình yêu’... đúng không?” Anh nhẹ nói, nhếch miệng cười. “Xem xong, em có cảm tưởng gì?”

“Không có... Không có...” Cô cố gắng nặn ra mấy chữ.

Từ Không Cảnh ngừng đầu nhìn tivi, nụ cười trên mặt còn thêm vài phần thâm ý.

Không đợi cô nói gì, anh đã bế cả người cô lên, đi sang một bên.

Trong phòng có một mặt tường, hoàn toàn dùng bằng từng miếng kính men sứ, anh ôm cô đi về phía mặt tường này, vừa hôn cô vừa cởi áo ngủ của cô.

“Hình như cho tới bây giờ, chúng ta còn chưa thử tư thế đứng... hửm?” Anh nhanh chóng ném quần lót của cô sang một bên, nâng hai mông của cô, để cô dựa lưng vào tường, ngồi lên đầu gối của chính mình. “Vậy bây giờ chúng ta cũng thử nội dung em vừa xem...”

Bên tai, từ tivi thỉnh thoảng lại truyền đến những âm thanh khiến người khác đỏ mặt tim đập, cô dựa lưng vào bức tường lạnh lẽo, đáng thương nhìn anh cầu xin tha thứ. “Lạnh...”

“Lát nữa sẽ không lạnh.” Anh thân nhiên nói, ngậm vành tai của cô, một tay khác dò xuống khe mông.

Cô chưa bao giờ là đối thủ của anh, huống chi lần trước khi ở nhà anh, cô còn ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, đây chính là lần đầu sau năm năm hai người gặp lại.

Ngón tay anh nhanh chóng dò vào hai chân cô, ngón trở mập mề vẽ một vòng tròn tại nơi đó, cô không nhận được thở hổn hển, đôi tay nắm chặt phần lưng anh.

“Ừm...” Nhân lúc cô còn đang luống cuống, anh đã trực tiếp đi vào, bắt chước động tác trên tivi, lúc lên lúc xuống.

Cô đã nhanh chóng ẩm ướt, tròng mắt mờ mịt, thở hổn hển, đáng thương nhìn anh.

“Không đủ?” Anh nhẹ giọng cười, lại cho vào một ngón tay. “Lại thêm một chút, có được không?”

Tiến trình trên tivi hình như đã đến lúc cao trào, âm thanh tiếng rên của người phụ nữ rất lớn, tốc độ rút ra đưa vào của tay anh cũng theo đó mà tăng nhanh, cô thật sự không nhận được, nhanh chóng bị ngón tay anh đưa đến điểm cao nhất.

Anh rút ra ngón tay trần ngập chất lỏng, nhẹ gõ lên môi cô, sau đó giặt khăn tắm của mình ra.

“Có muốn nhiều hơn nữa không?” Đáy mắt anh nhuộm đậm sắc tình.

Hình như cô cũng không cam lòng vĩnh viễn ở trong trạng thái bị động, lại đưa ra một quyết tâm hung ác, đưa tay nắm lấy phần cứng rắn nóng bỏng của anh.

Cảm thấy anh ở trong tay mình càng bành trướng, mặt cô đỏ bừng, cúi đầu nhìn một cái.

“Có hài lòng không?” Tiếng cười của anh khàn khàn. “Hài lòng thì đổi cái này, hửm?”

“...Anh cho rằng em không dám sao?” Cô thở hổn hển, lấy hết sức lực nâng mông lên, ngồi xuống nơi cứng rắn của anh.

Vừa mới nuốt vào phần đầu, trong cổ họng anh phát ra tiếng thở dài thỏa mãn, cô điều chỉnh tư thế của mình, cố gắng tiếp tục, nhưng vào được một nửa, lại không vào tiếp nữa.

Nơi đó đi vào được một nửa, thủy triều âm áp trong cơ thể cô lại nhiều hơn, triều dịch đi theo cứng rắn của anh, từ từ nhỏ xuống, rơi lên nền nhà.

“Từ Không...” Cô gấp muốn khóc.

Trên mặt anh giờ phút này phủ kín một lớp mồ hôi mỏng. “Gọi anh.”

“Hả?” Cô mê man nhìn anh, lát sau mới phản ứng được, đỏ mặt, nhẹ giọng kêu. “Ông xã.”

Vừa nói xong, anh lập tức ấn hông cô, dùng sức để cô ngồi xuống.

Anh rất hưng hăng, cũng rất nhiều, tiết tấu hoàn toàn loạn lên, tốc độ rất nhanh, từng phát từng phát đi vào cô, đến mức bụng cô cũng đau.

Tiếng va chạm thân thể cũng rất rõ ràng, lúc bắt đầu cô vịn vai anh, sau đó lại không bám vào được, vô dụng phải bám chặt vào bức tường kính lạnh lẽo

sau lưng.

Về mặt anh hưởng thụ, nhìn cô không kiềm chế được vừa phát ra tiếng rên rỉ, vừa mạnh mẽ đi vào, hơi thở nặng nề, đứt quãng nói. “Bảo bào, em có biết, vào lúc này, đàn ông thích nhìn vào bộ phận nào của phụ nữ nhất không?”

Cô liều mạng lắc đầu, không dám nhìn anh, vừa xấu hổ vừa sợ, bị khoái cảm đánh úp, ngón chân cũng cong lại.

“Xuong quai xanh.” Ngón tay anh cũng roi vào những bộ phận tương tự. “Ngực...”

“Bụng.” Cô nghe giọng nói khêu gợi của anh. “Còn có, nơi này.”

Ngón tay anh di chuyển đến nơi hai người kết hợp, nhìn bộ dạng cô đang nuốt hết chính mình, ôm chặt hông cô, ánh mắt đỏ hồng nhìn lên mặt cô, làm mạnh hơn.

Cô lại nhanh chóng đạt tới cao trào lần nữa, không còn hơi sức để khóc, nhưng anh còn dừng mạnh hơn, thu đầu gối lại, ôm cô xoay qua chỗ khác, để hai tay cô chống lên vách tường thủy tinh, sau đó lại đi vào.

Cô cắn môi, ‘a... a’ không nhìn được rên rỉ, thừa nhận từng lần đi vào từ sau lưng.

Tuyết trắng cũng vì động tác nhanh mà lắc lư, mỗi lần ra vào, anh giống như muốn xé rách cô ra, khiến cô không nói được gì.

“...Đừng chịu đựng.” Một tay anh xoa bụng cô, nhỏ giọng dụ dỗ. “Giống như những gì em vừa xem.”

Da mặt cô mồng, nếu lớn tiếng giống như trên tivi như vậy, ánh mắt anh híp lại, đột nhiên đẩy cả người cô về phía trước, gần như đứng thẳng, để cho cô dán vào mình, từ dưới đi lên.

Tiếng kêu sợ hãi của cô nghẹn ở cổ họng, bị anh ép đến mức chỉ có thể không chút sức lực ngâm lên, anh kịch liệt vỗ vào mông cô, cuối cùng đưa toàn bộ vào trong cơ thể cô.

Cuộc tình khiến người ta hít thở không thông trôi qua, đến một câu cô cũng không nói nên lời, toàn thân đều là màu hồng, còn có dấu vết nụ hôn của anh, anh thở nặng nề, ôm cô lên, nhìn bộ dạng nước mắt lưng tròng của cô, anh lại muốn.

“...Lên giường...” Cô nhìn đáng vẻ như sói như hổ này của anh, vô cùng sợ hãi, chỉ có thể tội nghiệp cầu xin.

Anh nhần nhin, ôm cô về giường.

Bởi vì tivi còn mở, ánh mắt của hai người cũng tự nhiên roi lên màn hình tivi, trên màn hình, người đàn ông đang ngồi trên ghế salon, mà người phụ nữ thì quỳ trên mặt đất, vui đùa giữa hai chân người đàn ông, không ngừng di chuyển.

Cô có thể lập tức cảm thấy, đôi tay đang ôm vòng eo của cô đột nhiên thắt chặt.

Gần như là nom nớp lo sợ ngẩng đầu.

Chỉ thấy ánh mắt đang nhìn trên tivi của anh, lúc này đây đang dừng lại trên đôi môi đỏ mọng, ướt át của cô.

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

Trên tivi vẫn không ngừng truyền tới tiếng vang mập mờ như cũ.

Lần này, cũng không phải âm thanh hoan ái bình thường, mà là một loại tiếp xúc khác mới có thể phát âm thanh như vậy.

Phong Hạ bị tầm mắt của Tư Không Cảnh và âm thanh của tivi hành hạ đến rối loạn, lại cúi đầu nhìn vào nơi nào đó của anh, khuôn mặt đỏ nhanh hơn.

Cô biết, nhất định anh cũng muốn cô làm như vậy...

Tường Nghi sinh ra ở Mỹ, hiểu rất rõ phương diện này, hai năm trước, có một lần hai người nói chuyện đến vấn đề này, Tường Nghi như một tên trộm nói cho cô biết, đàn ông đều rất thích phương thức này, thậm chí còn muốn phương thức quá mức bình thường.

Nhưng nếu anh thật sự muốn cô là như vậy.

Người đàn ông cô yêu nhất... muốn cô làm như vậy.

Cô nên... cũng nguyện ý sao?

Làm tìm người đập thành thạch, không ngừng tăng tốc trong không khí, đôi mắt anh nhìn cô một hồi, thấy cô sợ hãi, cuối cùng khẽ thờ dài, ôm cô, để cô nằm trên người mình.

“Đi tắm không?” Anh ngửa mặt nằm trên gối, đưa tay vỗ nhẹ sống lưng trần truồng của cô.

“Cái đó...” Cô nằm trên cơ thể anh, có thể cảm nhận cứng rắn nóng cháy của anh đang chống đỡ giữa hai chân cô dễ dàng hơn. “Tư Không, anh...”

Tình hình hiện tại như vậy, có thể đi tắm sao?... Cô không có cách nào để coi thường cái này, được không.

“Sao vậy.” Về mặt anh thản nhiên.

Cô nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh phủ một lớp mồ hôi, cắn răng, đột nhiên ngồi dậy, cả người từ từ di chuyển xuống.

Chuyển đến bụng anh, cô nhìn bộ phận cứng rắn còn mang theo chất lỏng của cô, tay khẽ run, cầm lên.

Cứng rắn nóng bỏng trong lòng bàn tay trở nên rõ nét hơn, cô không cẩn thận trượt trượt trên bàn tay, thậm chí nghe thấy tiếng than vui thích phát ra từ cổ họng anh.

Hồi lâu, cô đã xây dựng xong tâm lý, thẹn thùng nhìn anh, hít một hơi, cúi đầu xuống.

Cô mở rộng miệng, muốn ngậm chặt đỉnh cứng rắn.

Ai ngờ lúc này, anh đột nhiên ngồi dậy, nhẹ nhàng giữ tay cô, vì động tác như vậy, miệng của cô đã rời đi vật cứng rắn của anh.

Anh thở hổn hển, đầy mắt toàn màu đỏ tươi, nhưng vẫn dùng sức giữ chặt cô, không cho cô tiếp tục.

Thật ra thì bộ dạng này của cô, đã đột phá lý trí mức cực hạn của anh.

Cô nhìn đầy mắt anh là sắc tình nồng đậm, vừa muốn nói gì đó, nhưng anh lại đột nhiên ôm ngang cả người cô lên, đi về phía phòng tắm.

Đi vào phòng tắm, anh mở nước nóng, đảo đều nước ấm, sau đó xoay lưng cô về phía mình, bắt đầu dùng nước ấm thấm ướt tóc cô.

Mặt cô còn đỏ ửng, lúc này lại đưa lưng về phía anh, im lặng một hồi, nhẹ nói. “...Vừa rồi tại sao anh...”

Rõ ràng cô cam tâm tình nguyện, nhưng vào lúc cuối cùng, anh lại ngăn cản cô.

“Hạ Hạ.” Bàn tay đang vuốt mái tóc dài của cô đột nhiên dừng lại. “Anh sẽ không để em làm cái này.”

Cho dù anh biết làm như vậy, anh có thể cảm nhận được tư vị mất hồn đến tận xương, nhưng anh không muốn để cô làm thế.

“Còn nhớ anh trước kia không?? Anh luôn theo chủ nghĩa đàn ông, theo bản năng buộc em chạy theo suy nghĩ của anh, vừa nhìn thấy em làm trái ý mình, anh sẽ không khống chế được muốn xa lánh em.”

Anh nói rất chậm, vừa lấy dầu gội, đổ lên tóc cô. “Em muốn sống vai với anh, trong tiềm thức của anh, anh lại cho rằng em vĩnh viễn cần anh che chở, nghe theo anh.”

Cô nghe anh nói, cũng dần hiểu ý của anh. “Thật ra thì Tư Không, chuyện vừa rồi, cái đó cũng có gì quá cao, em chỉ muốn...”

Chỉ là, cô rất muốn lấy lòng anh, để anh có thể vui vẻ vì được cô lấy lòng.

“Anh lại không cho là vậy.” Anh từ từ xoa tóc cho cô. “Em có muốn biết, trong thư phòng, anh và ba em đã nói chuyện gì không?”

Cô ngẩn ra, lập tức gật đầu.

“Anh nói với ông ấy,” Anh nhẹ nhún mày. “Có lẽ ông ấy và mẹ em thuần phục lẫn nhau, còn với anh mà nói, anh không cần em thuần phục, chỉ cần anh thuần phục là được rồi.”

Đây là một suy nghĩ sâu sắc, bất kể là cách thức thuần phục nào, anh cũng không cam lòng để cô làm.

Nếu như nhất định phải có một người nghe theo đối phương, hi sinh vì đối phương, đứng ở một nơi thấp hơn để nhìn lên đối phương, thì người này... nhất định phải là anh.

Dư âm lời nói của anh vẫn còn, lòng cô như bị bàn tay ai đó dùng sức bóp chặt, trong tiếng nước chảy ào ào, thậm chí hô hấp cũng cảm thấy khó khăn.

“Anh còn nói với ba em...” Ánh mắt anh khẽ híp lại. “Sau này, địa vị trong nhà của anh, có lẽ sẽ không phân cao thấp với ông ấy, thậtra anh cảm thấy, lúc ấy ông ấy rất muốn đánh anh, nhưng mà ông ấy nhịn được, bởi vì ông ấy thích kết quả này.”

Cô nghe được thì cười ‘hì hì’.

Vị Thiên Vương luôn tỉnh táo trước mắt mọi người, sẽ dùng phương thức hài hước như vậy để chọc cô cười, ở trước mặt ba cô, anh cũng sẽ vất óc, không tiếc mặt mũi, tiền mất tật mang mà giăng co. ㄟ(ˉ_ˉ)ㄎ

Anh bao nhiêu tâm tư để yêu thương cô?

Anh thấy cô đã tắm sạch, dùng nước gột đi dầu gội, nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô, cười nói bên tai cô. “Thì ra tóc em đã dài như vậy rồi.”

“Đúng vậy...” Cô mới phục hồi lại tinh thần, nghiêng đầu nhìn anh, dí dỏm cười. “Nghệ sĩ luôn phải thay đổi kiểu tóc. Nhất là nghệ sĩ nữ, nhưng em lại không cắt, cũng không để nhà tạo mẫu dùng những loại thuốc khác, Sharon sắp bị em ép đến điên rồi.”

“Ừ.” Giọng nói của anh trầm thấp. “Anh nhớ, năm năm trước, nó dài đến bả vai.”

Cô dứt khoát xoay người, ngẩng đầu nhìn anh, khắp khiêng, đưa tay ôm cổ anh, khoe môi cong lên. “Sau khi trở về, anh muốn cắt, cắt bằng chiều dài trước kia, có được không?”

Trước kia, anh từng nói qua, anh rất thích mái tóc dài của cô, bắt kể là lúc đầu, tóc cô rất ngắn, hay là thời điểm hai người đang ở cùng nhau, vì anh mà dần nuôi tóc dài, cho tới bây giờ, , sau nam năm, anh vẫn giữ lại mái tóc dài đến tận eo.

Cũng chỉ vì anh mà thôi.

Vậy mà hôm nay anh trở về, mái tóc trải qua năm tháng nhớ nhung chịu đựng, cũng có thể cắt bỏ.

Bởi vì cô muốn những kỷ niệm mới, đến bên cô.

Anh cúi đầu nhìn con người lấp lánh như nước của cô, hồi lâu, cúi đầu, nhẹ hôn lên môi cô.

Trần trọc, giống như những lời không thể nói trong lúc này, đều có thể cảm nhận được tâm tình trong lòng đối phương, một lát sau anh buông cô ra, áp lên trán cô nhẹ nói. “Ngày mai anh sẽ đặt vé máy bay.”

“Hả?” Cô như rơi vào sương mù, nghi ngờ nhìn anh. “Không phải muốn ở lại Florence chơi một tuần sao?”

“Thật ra thì anh muốn dẫn em tới Los Angeles.” Trong mắt anh không giấu nổi ý cười. “Đi xem nơi anh ở, đại học anh học, còn có bạn bè anh một chút... muốn đi không?”

Cô nhìn anh, hai mắt mở lớn. “Vâng, em muốn đi xem một chút, có phải giống như anh Án Thích nói, rất gần phố ăn chơi?”

Từ Không Cảnh thuộc phái hành động, sáng sớm ngày hôm sau, khi cô tỉnh lại, anh đã chuẩn xong vé máy bay và xe đưa đón.

Hai người thành thoi ngồi trên ghế nhà hàng ăn cơm, đi đến sân bay.

Vì đêm hôm qua, cô bị anh chơi đùa quá nhiều, vừa lên máy bay đã lăn ra ngủ, vừa tỉnh lại, cũng đã gần đến Los Angeles rồi.

Ở nước ngoài, hai người chỉ là người bình thường, tất cả đều có thể tùy ý, có nhưng ngày nghỉ nhàn nhã, không có bất kỳ gánh nặng nào, lấy hành lý, cô kéo tay anh, hai người vừa nói chuyện vừa ra ngoài.

Mời ra khỏi cửa, từ xa, cô đã nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi đeo kính đen vẫy tay với hai người, trong lúc đó còn gọi tên của Từ Không Cảnh.

“Anh ấy là...?” Cô ngẩng đầu, nghi ngờ hỏi anh.

“Chỉ là bạn anh ở Mĩ.” Anh nhún mày. “Niếp Lâm.”

Bên kia, Niếp Lâm thấy hai người đi đến, tháo kính mắt xuống, xoay tay, cười híp mắt nghênh đón, dùng sức vỗ vào bả vai Từ Không Cảnh. “Từ Không, cuối cùng cậu cũng nhớ tới người bạn tốt này của cậu rồi! Mình ở Mĩ lẻ loi hiu quạnh, chờ cậu trở lại nhìn mình một cái, tấm lòng thật chua xót!”

“Ai ya, vị này là... chị dâu!” Niếp Lâm hét đùa giỡn Từ Không Cảnh, lại nghiêng đầu nhìn cô. “Quả nhiên là người mà Từ Không thương nhớ, đẹp như tiên nữ!”

Từ Không Cảnh bị hình dung của Niếp Lâm làm cho cứng đờ, cúi đầu nhìn cô nói. “Là tên động kinh, em đừng để ý.”

Cô vừa nghe phong cách nói chuyện của Niếp Lâm, cảm thấy có một cảm giác đặc biệt quen thuộc, suy nghĩ một hồi, đột nhiên nói. “Em biết anh ấy giống ai rồi.”

“Hả?”

“Hả?”

Tư Không Cảnh nhú mày còn Niếp Lâm thì hết sức kinh ngạc.

“Tư Không, anh còn nhớ lần chúng ta chạy về thành phố S gặp ba em, người đàn ông trung niên gọi điện thoại cho chúng ta, sau đó vẫn còn ở trong phòng bệnh?” Cô cười híp mắt nhìn Tư Không Cảnh. “Bạn của ba em, chú Đường Thốc.”

“Ừ.” Tư Không Cảnh như có điều suy nghĩ, sau đó lại nhìn về Niếp Lâm. “Đúng là rất giống.”

“Giống ai?” Niếp Lâm ơng ẹo làm dáng. “Có phải giống ngôi sao quốc tế nào không?”

Phong Hạ lắc đầu, thành khẩn nhìn anh. “Mặc dù nói nói xấu trường bồi là không tốt, nhưng mà, hai người rất giống nhau.”

Niếp Lâm che tim, khiếp sợ đứng tại chỗ nhìn đôi tình nhân trước mắt. “Thì ra bệnh xấu bụng này, cũng sẽ lây!”

Trên mặt Tư Không Cảnh dần hiện lên nụ cười thần nhiên, anh vừa nắm tay cô đi về phía trước, vừa bình tĩnh phân phó bức tượng điêu khắc đứng sau lưng. “Bà xã của tôi, từ tiểu học đã rất thông minh, nhất định hơn cậu. . . nhanh đi lái xe đi.”

...

Cả đường, Niếp Lâm vẫn lái nhai, trước lái xe đưa hai người đến siêu thị, mua những đồ dùng cần thiết, sau đó thì đi thẳng đến căn hộ của Tư Không Cảnh.

Vào nhà, anh mới phát hiện hình như luôn có người đến dọn dẹp, cả căn phòng rất sạch sẽ, vẫn giữ nguyên như khi anh rời đi.

“Biết lần tới cậu sẽ đưa chị dâu đến, mình đã tìm người mỗi chủ nhật lại đến đây dọn vệ sinh.” Niếp Lâm chống nạnh, vô cùng tự hào đứng trong phòng. “Mau cảm ơn mình đi!”

Tư Không Cảnh coi như không thấy anh, đi vào phòng bếp rót một cốc nước cho Phong Hạ, khẽ nói với cô. “Có đói bụng không? Anh đi chuẩn bị cơm tối.”

“Có muốn em giúp anh một tay không?” Cô cầm cốc nước, cười nhìn anh.

Anh giương môi một chút, nhanh chóng cúi đầu hôn lên mắt cô. “Không cần, hiện tại tiết kiệm sức lực.”

Lời nói chứa đầy hàm ý, cô nghe mà mặt đỏ lên, bên kia Niếp Lâm nhìn hai người nói lời tình cảm, khoa trương che mắt nói. “Cấm trẻ nhỏ! Dạy hư trẻ con rồi!”

“Không muốn bị mình đuổi ra ngoài thì yên lặng đi.” Trước khi đi vào phòng bếp, Tư Không Cảnh nhỏ giọng cảnh cáo.

Anh đi vào phòng bếp nấu cơm, trong phòng khách, Phong Hạ lập tức mở hành lý ra, sửa soạn lại.

Cô vừa sửa soạn lại, Niếp Lâm đi theo bên cạnh cô, nói không ngừng, kể cho cô chuyện Tư Không Cảnh lúc ở Mỹ.

“Cách nơi này một quãng trường, chính là khu vui chơi.” Niếp Lâm chống tay lên tủ tường. “Chẳng qua, anh cam đoan với em, Tư Không chưa bao giờ đến đó, con gái Tây trong lớp, trong trường theo đuổi cậu ấy rất nhiều, cậu ấy lại không có chút hứng thú, tuyệt đối trong sạch, từ trên xuống dưới, anh thế, năm năm nay cậu ấy sống như một hòa thượng.”

Cô nghe đến câu cuối cùng, không khỏi bị sặc, bắt đầu nhìn Niếp Lâm.

“Đây là sự thật! Chẳng phải nín nhịn như vậy là không tốt sao!” Về mặt Niếp Lâm rất nghiêm chỉnh. “Chẳng qua anh chưa bao giờ tưởng tượng được, Tư Không Cảnh đã trải qua một khóa cấm dục lại có thể làm việc này...”

Cô thật sự không có tinh lực để nói về đề tài cấm này với Niếp Lâm, sửa soạn lại quần áo, cô suy nghĩ một lát mới nói. “Anh có thể nói rõ về việc năm năm nay của anh ấy một chút không? Em chỉ biết anh ấy học ngành đạo diễn, hình như còn thêm kinh doanh?”

Cô vừa nói xong, Niếp Lâm lập tức ho khan hai tiếng, nghiêm mặt nói. “Đây mới thật sự là một đề tài nghiêm túc.”

Cô vừa nghe xong, trong lòng càng tò mò hơn, lập tức ngồi xuống ghế sofa, yên lặng chờ anh nói.

“Anh biết em nhất định rất nghi ngờ, cuối cùng là vì cái gì mà cậu ấy lại rời khỏi Trung Quốc, rời khỏi người nhà và người yêu của mình năm năm, đúng không?” Niếp Lâm ngồi xuống ghế sofa. “Bất kể là làm đạo diễn, hay là kinh doanh, thật ra thì cũng có thể chọn việc trở về, căn bản không cần dùng thời gian lâu như vậy.”

“Vâng.” Cô khẽ thờ dài.

Năm năm này, bất kể là đối với anh, hay đối với cô mà nói, cũng quá dài.

Trong cuộc đời của bọn họ, năm năm này, là trống không.

“Ngành đạo diễn hai năm, ngành kinh doanh hai năm, chỉ có thân phận của cậu ta là một tảng băng ngầm.” Niếp Lâm vỗ tay. “Nói một ví dụ, em còn nhớ không, lúc đoàn làm phim ‘Thanh Sắc’ muốn sa thải cậu diễn viên đóng vai nam chính?”

Cô gật đầu. “Mộc Hòa.”

“Người đầu tư phía sau ‘Thanh Sắc’, thật ra là anh và Tư Không, mà người đứng sau cậu nhóc đó cũng rất mạnh, phải biết rằng, làng giải trí và xã hội đen gần như có liên quan đến nhau, cho nên cũng không có gì là lạ. Nhưng sau khi Tư Không sa thải cậu ta, cậu ta gần như ở trong tình trạng bị khống chế, em có thể nghĩ ra nguyên nhân không?”

Lấy độc trị độc. Nếu như muốn ngăn chặn thế lực của một băng nhóm xã hội đen hoàn toàn, như vậy rất dễ để biết, muốn chen ép phía kia, cũng phải dùng một thế lực ngang như vậy.

Cô nhú mồm, nhìn về phía Niếp Lâm.

“Không sai.” Niếp Lâm mỉm cười. “Thật sự thì bọn anh cũng không dùng ‘cách thức chính quy’ để đối xử với cậu nhóc này, sau đó cậu ta lại không sợ chết ngoi lên, vậy nên mới phải triệt để xử lý.”

“Nhưng...” Cô cắn môi. “Như vậy, chẳng lẽ sẽ không gặp nguy hiểm sao?”

“Cho nên cậu ta mới sống ở đây năm năm.”

Niếp Lâm bí hiểm vuốt mũi. “Nước Mỹ, dù sao cũng có rất nhiều tầng lớp, cũng không có hạn chế điều gì, cho nên là một nơi vô cùng tốt, nếu như Tư Không muốn nắm mọi chuyện trong lòng bàn tay, vậy cậu ấy phải sống ở đây, tích lũy thời gian và nhân lực, tất cả đều ở chỗ này... Cuối cùng lúc về nước, vẫn có thân phận sạch sẽ.”

Cô nghe vậy, nhớ lại ngày trước, lúc nhận rồi, Doãn Bích có nói qua với cô, ‘rửa tiền’.

Lời dụng tài sản đen, lại lời dụng lật ngược trở lại, chuyển nó thành màu trắng, điều đó rất tốn thời gian, tốn sức lực, cũng rất hao tổn tâm trí.

“Cậu ấy xây dựng cho em một đế quốc rộng lớn.” Niếp Lâm nhìn cô. “Đội ngũ âm nhạc giúp đỡ em bây giờ, cũng chỉ là một phần rất nhỏ, anh không hề khoa trương, chị dâu, bất kể em làm chuyện gì, ca hát, diễn viên, mc, đạo diễn, dù là làm một thương nhân... tất cả, cậu ấy đều có thể cho em được như nguyện.”

Con người của cô nhẹ run rẩy.

Một đế quốc.

Trở về sau năm năm, thì ra anh đã lặng lẽ xây cho cô một đế quốc, một nơi chỉ thuộc về cô.

Cửa phòng bếp được nhẹ nhàng mở ra, Tư Không Cảnh bung thức ăn ra ngoài, thấy ánh mắt phức tạp của cô nhìn mình, anh thân nhiên mở miệng. “Niếp Lâm, cậu lại nói lời không nên nói sao?”

“Tiểu nhân nào dám!” Niếp Lâm nhìn vai, vẻ mặt vô tội. “Cuối cùng cũng làm xong, thật là đối!”

Thừa dịp Tư Không Cảnh trở lại phòng bếp lấy thêm món ăn, Niếp Lâm đứng dậy trước, đôi mắt tràn ngập ý cười, nhưng cũng nghiêm túc nói. “Anh không phải thiên vị Tư Không, chị dâu, có lẽ năm năm này, vì đủ loại nguyên nhân, hai người không thể không tách ra, nhưng dù chủ một khắc, cậu ấy cũng chưa từng phản bội em.”

**

Bữa ăn tối kết thúc, Niếp Lâm hạnh phúc, hết sức thức thòi, cũng có thể là ngại vẻ mặt của Tư Không Cảnh, nhanh chóng chạy ra khỏi căn hộ.

Cô lau bàn, đặt chiếc khăn đã được rửa sạch sang một bên, xoa xoa tay.

Anh ở một bên rửa bát, đôi mắt buông xuống, hình dáng gò má dưới ánh đèn hết sức dịu dàng.

Lúc này, cô từ từ đi đến, ôm lấy anh từ phía sau.

“Sao vậy?” Giọng nói anh bị lẫn trong tiếng nước chảy. “Mệt sao?”

Cô tựa vào lưng anh, lắc đầu.

Anh dừng lại trong chốc lát, trong giọng nói có lẫn chút ý cười. “Đừng khởi động sau bữa ăn? Chờ lát nữa, phải tiêu hóa trước đã.”

Cô không nói lời nào, đôi tay lại ôm anh chặt hơn.

Anh nhanh chóng rửa xong mấy cái bát, đi ra khỏi phòng bếp, cô cứ như vậy ôm anh, nhắm mắt đi theo ra ngoài.

Anh đi vào phòng ngủ, gỡ tay cô ra, nghiêng người ngồi xuống, kéo cô đến trước người.

Lai thấy cô cúi thấp đầu, hai mắt hơi hồng.

Anh thờ dài, cầm lấy tay cô, trong giọng nói có một chút bất đắc dĩ. “Anh lại nhớ tới lúc anh trở về, bộ dạng em lạnh lùng trừng anh, sao bây giờ lại hay khóc như vậy, hà?”

“Tư Không.” Cô mở miệng. “Năm năm này, anh có từng về nước qua một lần? Có thử liên lạc với em một chút không?”

Anh nghe lời cô nói, hơi ngẩn ra, hồi lâu sau, mấp máy môi. “Thật sự muốn biết?”

Cô gật đầu.

“Thật ra thì lễ noel hàng năm, anh đều về nước.”

Anh để cô ngồi lên chân mình. “Dựa vào lịch trình của em, nhờ Sharon giúp một tay, có nhìn em từ xa mấy lần, sau đó lại về Mỹ, khoảng một ngày rưỡi, trong thời gian một ngày, đều ở trên máy bay rồi.”

Anh nói thật nhẹ, cô lại không biết đáp lại thế nào.

“Anh nhớ có một lần, anh gọi điện đến nhà Đới Tông Nho, vào dịp em đến nhà cậu ấy chơi, nhờ em hát một bài cho Tiểu bàn nghe, thực ra là hát cho anh ở trong điện thoại nghe.” Anh nói xong, véo má cô. “Khi đó anh nghĩ, Hạ Hạ nhà ta đã trở nên xuất sắc như vậy rồi.”

Thật ra thì nhiều lúc, tàn nhẫn không đâm trực tiếp nhưng lại bị thương rất sâu.

Mà anh dùng giọng nói thản nhiên, miêu tả những điều đã qua.

“Có phải chiều nay Niếp Lâm nói gì với em không?” Anh nói xong, khẽ thờ dài. “Anh không nên để cậu ta đến đón. . .”

Anh còn chưa dứt lời, cô đột nhiên tiến lên, ôm lấy cổ anh.

“Thật sự xin lỗi.”

Cô nhắm mắt lại, tựa vào vai anh, nhỏ giọng ní non ba chữ.

Có lúc ba chữ này, là vô lực, là đau lòng.

Nhưng bây giờ, với cô mà nói, chỉ có ba chữ này mới có thể thể hiện hết nỗi lòng của cô.

Trong năm năm này, em cũng từng hận anh, hận anh vì sao có thể dễ dàng rời đi như vậy, không quay đầu lại, cũng chưa từng hối hận.

Trong năm năm này, em từng oán anh, oán anh khiến em phải nếm trải mùi vị chờ đợi và tuyệt vọng, oán anh khiến trong mắt em, ngoài anh ra không thể chứa đựng bất kỳ người nào.

Em từng cho rằng chỉ có một mình em, còn ở tại chỗ chờ anh, giữ lấy giấc mơ này.

Cô ôm anh, hốc mắt không nhịn được, lại rơi xuống hai giọt nước lớn.

Giọng nói anh dịu dàng lại trầm tĩnh. “Anh nhớ trước kia, có một nghệ sĩ nam anh rất thích đã từng nói, chờ tới lúc ông ấy già rồi, ông sẽ tặng người hâm mộ chữ ký, cũng sẽ hát bài hát ông ấy viết cho họ nghe, . . . anh lại không thể rộng lượng như vậy, anh chỉ sáng tác bài hát cho bà xã anh, hát những bản tình ca cho vợ anh nghe.”

Anh già nhanh hơn em, anh chỉ muốn làm được nhiều việc cho em hơn một chút.

Phụ nữ luôn cảm giác phải biến mình trở thành người ưu tú hơn, mới xứng đáng với người mình thích.

Nhưng có lẽ người trong lòng cô gái đó, chỉ hi vọng cô ở bên cạnh anh, để anh có thể bảo vệ.

Năm năm trước, bởi vì tự ái, vì trẻ tuổi, cô muốn thoát khỏi ánh hào quang của anh, muốn trở thành một người xứng đôi với anh.

Nhưng tới bây giờ cô mới hiểu được, nếu anh đủ yêu cô, vậy sao có thể quan tâm, cô nổi tiếng bao nhiêu, tài hoa bao nhiêu, vinh quang bao nhiêu?

Anh đưa tay lau nước mắt của cô. “Hạ Hạ, em đã có đầy đủ mọi thứ, nhưng phụ nữ sinh ra luôn cần có ai đó bảo vệ một chút, cho nên, để cho anh làm một chút đó của em, được không?”

Chương 55

Trong phòng yên tĩnh, anh lặng lẽ ôm cô.

Giọng nói trầm thấp, giống như một lời nói mê dịu dàng.

Nước mắt cô rơi càng nhiều, cổ họng cũng trở nên nghẹn ngào.

Lúc ở một mình, quả thật rất cô độc.

Lúc nhớ nhưng một người là lúc cô đơn nhất.

Cho nên, cô có thể cảm nhận được cảm giác của anh.

Năm năm này, cô ở trong nước, dù là cực khổ, ít nhất còn có người nhà, có bạn tốt ở bên cạnh, cho cô sức mạnh chống đỡ qua năm năm này.

Nhưng cô không dám tưởng tượng, năm năm này, anh ở Mỹ, trừ một người bạn là Niếp Lâm ra, cuộc sống anh chỉ có một mình, nên rất cô đơn? Anh phải dùng bao nhiêu tâm lực để chống đỡ, vào lúc nhớ cô lại không quấy rầy đến cuộc sống của cô, vì cô tạo nên một đế quốc mà có thể thực hiện được mọi nguyện vọng của cô.

Nhất định anh cũng sẽ sợ, cũng sẽ tuyệt vọng.

Anh nghe đến một lời hát quen thuộc, sẽ muốn gặp cô; anh cầm điện thoại, lại chậm chạp không dám gọi cho cô; Noel hàng năm, anh trở về, xa xa nhìn cô, sau đó lập tức xoay người rời đi.

Trong mắt cô, người không gì không làm được, gần như là hoàn mỹ, năm năm sau, anh tự đẩy mình xuống ngang với cô, thậm chí buông xuống tất cả.

Hơn nữa không oán, cũng không hối hận.

“Hạ Hạ, lúc đứng ở phía sau anh, có gì không tốt?”

Anh nhẹ nhàng tay, từ từ vuốt mái tóc dài của cô. “Người phụ nữ của anh đã xuất sắc như vậy, phải cho anh một chút cơ hội, để anh có thể thể hiện được chút tự ái và năng lực của đàn ông... bất kể là phương diện nào, đúng không?”

Nói xong lời cuối cùng, anh có ý dùng giọng nói ái muội và trêu chọc.

Cô nghe được thì bật cười, hơi thả anh ra, chỉ vào gương mặt anh, cũng không nói gì, chỉ là khuôn mặt tràn ngập nước mắt đã hiện một nụ cười.

Đây nhất định là một mặt cô không muốn người khác thấy nhất, chẳng những không có trang điểm, không rực rỡ, không có sự kiên cường vô địch không thẳng nổi, lại thêm hỗn hợp nước mắt nước mũi, còn cười đến nhe răng trợn mắt.

Nhưng đây là trước mặt người đàn ông cô yêu nhất, hơn nữa còn là người luôn bao dung tất cả của cô.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy, anh vẫn thản nhiên cười, lại không ngừng lấy tay lau nước mắt cho cô.

Một lát sau, anh thu tay lại, che miệng ho nhẹ. “Phải nói thế nào?”

“Hả?” Cô nhìn anh.

“Loại không khí này, phải nói ba chữ nào?” Nụ cười bên khóe miệng anh càng đậm.

Cô sùng sốt, cặp mắt trong suốt, nhìn anh, giọng nói như đang làm nũng. “Tu Không Cảnh, trước tiên anh phải hỏi đối phương có muốn hay không chứ?”

“Tất nhiên?” Anh dùng một chút. “Hay là đi ngủ?”

Không nghe được lời như dự đoán, cô không kịp phản ứng, hồi lâu sau mới há miệng. “Anh...”

Nhìn cô lộ ra vẻ mặt mờ mịt đáng yêu, tâm tình của anh rất tốt, vẻ mặt luôn bình tĩnh, không có nhiều biểu cảm lắm, giờ đây đều tràn ngập nét cười, tiến lên hôn lên môi cô. “Hửm? Đây không phải lời em muốn nghe? Vậy em muốn nghe lời nào?”

Nhất định là anh cố ý...

Cô tức giận lườm anh, rõ ràng anh biết trong loại không khí này, nếu không phải ba từ mà các cô gái thích, thì chính là ba lời thề ước.

Huống hồ, hôm qua, lúc ở Florence, cô đã nói ba từ này với anh, dù sao sáu năm trước anh đã từng nói qua, trở lại Florence, thân phận của cô là vợ sắp cưới của anh.

Ý nghĩ của anh, xem ra vĩnh viễn cô đều không đoán ra...

Cô có chút giống như đưa đám, mím môi muốn nói gì đó, đột nhiên, điện thoại ở tủ đầu giường vang lên.

Anh tự tay lấy di động đưa cho cô, cô cúi đầu nhìn tên hiển thị, nhìn anh nói. “Là ba em”

Về mặt của anh lập tức trở nên hết sức quý dị.

Cô thú vị thưởng thức vẻ mặt anh. “Hiện tại em mới phát hiện ra, thỏa quan hệ của anh và ba em, là yêu nhau lắm cắn nhau đau đó...”

Trong nháy mắt, vẻ mặt anh trở nên quý dị hơn.

Cô cười híp mắt nhận điện thoại, còn cố ý mở loa.

“Hạ Hạ.” Đầu bên kia truyền đến giọng nói lười biếng của Phong Trác Luân. “Hai ngày này con chơi thế nào?”

Cô ho nhẹ, trả lời. “Vô cùng tốt, bây giờ bọn con đang ở Mỹ.”

Bởi vì vừa khóc nên giọng nói của cô hơi khàn, lỡ tai Phong Trác Luân quả nhiên vô cùng nhạy bén, cách điện thoại cũng có thể nghe ra, lập tức hỏi. “Con khóc hả?”

Cô giương mắt nhìn biểu cảm đặc sắc trên mặt Tư Không Cảnh, dùng cười, trả lời chắc chắn. “Vâng.”

Tên nhóc khôn khiếp đó, có cần ba sử dụng thủ đoạn Phó Chính làm với con rể áp dụng lên nó không?” Phong Trác Luân đề cao âm điệu. “Đưa di động cho nó!”

Cô lập tức đặt điện thoại di động vào tay Tư Không Cảnh, lăn lên giường, che chắn cười.

Nếu như anh và ba cô có thể ‘hiểu nhau mà không cần nói’ như vậy, nhất định cô phải báo có lỗi vừa rồi của anh.

Tư Không Cảnh bắt đầu nhìn bóng dáng cười đến phát run của cô trong chăn, đặt điện thoại di động lên tai. “Bác trai.”

“Bác trai cái đầu cậu!” Phong Trác Luân không chút nhẹ nhàng. “Vào tuần trăng mật, cậu lại dám làm con bé khóc? Cậu làm ăn như vậy, còn không bằng một nửa trí thông minh của tôi? Ngu ngốc!”

Tư Không Cảnh cup mắt, bình tĩnh tiếp lời. “Vâng, cảm ơn bác trai đã dạy bảo!”

Đường đường là Thiên Vương lại bị ba vợ tương lại chỉ vào mũi mắng ngu ngốc, về mặt lại còn ôn hòa nhận lời dạy bảo, Phong Hạ ở một bên nghe được, cười đến mức cả người cũng không đứng thẳng nổi.

“Dạy dỗ cái gì? Florence, nước Mỹ... chỗ nào cậu cũng không hành động được gì? Nhớ năm đó, vào ngày hẹn hò đầu tiên của tôi và mẹ vợ cậu, ba vợ cậu đã chuẩn bị một bữa tối lãng mạn không ai so sánh được trên chiếc du thuyền trống không, không chỉ khiến mẹ vợ cậu vui vẻ, còn với mẹ vợ cậu...”

“Phong Trác Luân!” Đầu kia điện thoại di động lập tức truyền đến âm thanh tức giận của Dung Tư Hàm. “Ông đang nói bậy bạ gì đó!”

Phong Trác Luân lập tức đè nén tiếng rên đau khổ, quả nhiên là bị ngược đãi thân thể.

“Tôi vừa mới nói... cái gì?” Phong Trác Luân bị vợ ngược xong, mới phát hiện lời nói vừa rồi của mình không đúng lắm, sâu kín chất vấn Tư Không Cảnh.

“Bác nói” Trên mặt Tư Không Cảnh là tia cười không thể nhận ra. “Thân là ba vợ tôi đây không những khiến mẹ vợ cậu vui vẻ, mà còn trong bụng.”

Phong Trác Luân đều dùng hết sức lực kêu đánh giết anh, nhưng nhất thời sơ suất, trong lúc nói chuyện với nhau thừa nhận thân phận của anh.

Đây cũng không thể trách anh, thừa thắng xông lên thôi.

“Ba vợ, xin hỏi, người còn lời dạy bảo nào khác nữa, để con rể có thể khiến con gái người vui vẻ như mở cờ trong bụng không?” Anh nói rõ ràng từng câu từng chữ.

Lúc này, từ trong chăn, Phong Hạ lộ ra nửa khuôn mặt, ánh mắt phức tạp nhìn anh, lắc đầu.

Cô vốn cho rằng hệ ngôn ngữ ‘đũa bôn’ công kích của ba mình đã đạt đến đỉnh cao.

Lại không nghĩ đến, người đàn ông này là nhân tài ẩn mình, tiềm tàng, là tàng lòng ngọa hổ điển hình...

Phong Trác Luân bị con rể tương lai bắt lấy cơ hội, nhất thời tức giận không nói được lời nào.

“Ba vợ.” Tư Không Cảnh tiếp tục nói. “Con cảm thấy có một việc rất phù hợp với lời dạy bảo của người, nhưng cần người trợ giúp.”

“Có thể...” Giọng nói của Phong Trác Luân đột nhiên thay đổi. “Vậy thì cầu xin tôi đi!”

Sau khi Tư Không Cảnh nghe xong, mí mắt khẽ nháy lên, nhưng ai biết thế cục đột nhiên xoay chuyển như vậy, Phong Trác Luân luôn kiêu ngạo đã bị năm chữ này kết thúc, ngay sau đó là một tiếng kêu đau đớn.

“Tiểu Cảnh, con có việc gì cần chúng ta giúp sao?” Trong tiếng kêu rên của Phong Trác Luân, Dung Tư Hàm quả quyết thay thế ông chồng làm hư việc còn nhiều hơn thành công của mình.

“Bác gái, là như vậy.” Trong lòng anh thờ dãi, lịch sự trả lời. “Tuần sau, con và Hạ Hạ sẽ về nước, xin hỏi, bác trai và bác gái có thể về trước một chút không? Bởi vì con muốn cho hai người và ba mẹ con, cùng với con và Hạ Hạ, hai nhà cùng ăn với nhau một bữa cơm.”

“Thời gian và địa điểm con đã sắp xếp tốt, bác gái có thể yên tâm.”

“Được.” Dung Tư Hàm quả quyết đồng ý. “Bác sẽ mua vé máy bay.”

Chỉ trong nửa phút đã quyết định xong một chuyện lớn, Phong Hạ ở một bên nhìn toàn bộ quá trình, không nhận được cảm thán trong lòng.

Thứ nhất, trước mẹ cô, ba cô vẫn yếu ớt như ngày nào...

Thứ hai, huyết mạch tương liên, trước quyết định của Tư Không Cảnh, cô cũng không có lực đáp trả...

Thứ ba, cậu con rể này và mẹ vợ, quả nhiên tồn tại vì nhau...

...

Tiếp theo, hai người lượn ở Mỹ một vòng, Tư Không Cảnh đưa cô đến trường đại học của anh đi dạo một chút, sau đó lại mang cô đến rạp chiếu phim của Los Angeles và một số nơi vui chơi, thời gian còn lại, hai người ở trong căn hộ của anh, trải qua thế giới hai người ngọt ngào.

Lần du lịch này của hai người, hoàn toàn công khai, cho nên sau khi lạng lẽ về nước, cô phát hiện tất cả giới truyền thông, báo chí, gần như đều bị tin tức về tuần trang mặt của hai người phủ kín.

“Tư Không.” Cô lướt qua vài chục vạn bình luận trong microblogging một chút, nhìn Tư Không Cảnh đang gọt táo cho mình. “Anh nói xem, chúng ta có nên thanh minh cái gì không?”

Dù sao bây giờ chính thức hợp lại, sau này vẫn ở chung với nhau, trong lòng cô cũng rất rõ, qua nhiều năm như vậy, người hâm mộ vẫn luôn kính trọng và yêu thích hai người, cô cảm giác nên nói với mọi người một tiếng.

Anh gọt hết quả táo, bình tĩnh cắt thành từng miếng nhỏ. “Nếu như em nguyện ý, mấy tháng sau em có thể ôm bảo bảo cho bọn chó săn chụp, đó là lời thanh minh tốt nhất.”

“Em hỏi anh rất nghiêm túc, được không...” Cô đặt cằm lên vai anh, bắt đầu dĩ bữu môi.

Anh dứt từng miếng táo cho cô. “Anh cũng trả lời rất nghiêm túc.”

Mặt cô đỏ lên, nhỏ giọng lầm bầm mấy câu, lại thờ dãi.

Anh để cho cô nằm trên chân mình, vuốt tóc rơi trên mặt cô. “Thật ra những chuyện này, thuận theo tự nhiên là tốt rồi.”

“Vâng.” Cô gật đầu. “Chẳng qua, em còn rất lo lắng, bởi vì tôi mai phải gặp mặt ba mẹ anh...”

Cô chưa từng quên, bữa ăn tối lúng túng vào sáu năm trước.

Sợ cái gì, anh cúi đầu nhìn cô, nhíu mày. “Nếu như em chưa yên tâm, vậy thì có ba em ở đó, em sẽ phải yên tâm hơn chứ?”

Cô cười ‘hì hì’, ôm hông anh.

**

Tư Không Cảnh sắp xếp bữa ăn tối ở một nhà hàng Trung Quốc truyền thống, sáu giờ ba mươi phút tối, người hai nhà tề tụ, ngồi vào bàn ăn.

Phong Hạ gặp lại ba mẹ Tư Không Cảnh, ít nhiều cũng có lo lắng, huống hồ Tư Không Cảnh còn cố ý sắp xếp cho cô ngồi bên cạnh mẹ anh.

Cô thật biết điều gọi người trước, sau đó châm trà cho ba mẹ anh.

“Tiểu Hạ.” May mắn, hình như thái độ của mẹ anh thay đổi không ít, vẻ mặt có thể coi là dịu dàng nhìn cô. “Đã lâu không gặp, mấy năm nay con có khỏe không?”

Cô vừa định mở miệng trả lời, giọng nói của Phong Trác Luân ở bên kia lập tức vang lên. “Hạ Hạ nhà tôi rất tốt, mấy năm nay ăn rất ngon, mỗi ngày đều có người theo đuổi... Chỉ là không biết con bé bị trúng cái gì, nó hồ hững với tất cả bọn họ.”

Lần đầu tiên gặp mặt đã nói như vậy, còn so sánh Tư Không Cảnh như ác ma, sắc mặt của ba mẹ Tư Không lập tức cứng ngắt.

Phục vụ đúng lúc đẩy cửa mang thức ăn vào, bày xong tất cả món ăn, Phong Hạ thờ dãi, đứng dậy gấp thức ăn vào trong bát ba mẹ Tư Không Cảnh, muốn làm dịu đi bầu không khí này.

Tư Không Cảnh cũng làm theo, gấp rau cho Dung Tư Hàm và Phong Trác Luân, Phong Trác Luân ăn vài miếng, lại sâu kín mở miệng. “Đột nhiên tôi nhớ tới, mấy ngày trước, tôi nghe được một chuyện rất thú vị.”

Tất cả mọi người nhìn về phía ông, Phong Hạ nhìn chằm chằm ba mình, trong lòng mơ hồ dâng lên một dự cảm xấu.

“Hình như là nói một gia đình, vì ba mẹ bên nhà nam rất tin vào tướng mệnh và bát tự, ép con trái mình chia tay với bạn gái, cuối cùng vợ chồng son bị bức đến hết cách, liên tục cãi nhau, sau đó đứa bé trong bụng cô gái đó cũng mất.”

Phong Trác Luân uống một hớp trà, nói một cách chân tình. “Tôi vẫn nghe nói ba mẹ Tiểu Cảnh thuộc phần tử trí thức cao cấp, giáo sư đại học, chắc chắn sẽ không tin mấy cái mê tín dị đoan này, Phong Hạ nhà chúng tôi nhất định phải tốt hơn cô bé kia rất nhiều... đúng không?”

Phong Hạ đã không thể cứu vãn, buồn bã nhìn Tư Không Cảnh ngồi ở một bên.

Lại thấy Tư Không Cảnh vẫn bình tĩnh, nghe Phong Trác Luân châm chọc như vậy, khóe miệng lại hiện lên nụ cười mơ hồ.

Ba Tư Không nói. “Vâng, mặc dù phong thủy cũng có đạo lý chính xác, nhưng vẫn nên dùng hiện thực trong cuộc sống làm chuẩn.”

Phong Trác Luân uống xong một hớp trà, chỉ giương mắt.

“Đúng rồi, tôi có nghe Tiểu Cảnh nói, hau người muốn xây một đại học nghiên cứu ở thành phố S.” Dung Tư Hàm khẽ cười. “Tuy tôi ở tòa án, nhưng cũng có một số giao thiệp với người trên chính phủ, về vấn đề chia đất nếu như hai người có cần, có thể tùy lúc nói với tôi.”

Ba mẹ Tư Không liếc nhìn nhau. Mẹ Tư Không suy nghĩ một chút, nâng cốc với Phong Trác Luân và Dung Tư Hàm. “Vậy thì làm phiền, cảm ơn hai người.”

Tư Không Cảnh bình tĩnh giờ cốc. “Bác trai, bác gái, con cũng cảm ơn hai người đã giao Hạ Hạ cho con, nếu như cô ấy và nhà Tư Không, ba mẹ con và con, nhất định sẽ đối xử với cô ấy như người nhà mình.”

“Đúng không, ba mẹ?” Anh dừng một chút, nhìn về phía ba mẹ mình.

Phong Hạ ở một bên đã trợn mắt lú lười.

Ba mẹ cô liên thủ với Tư Không Cảnh, thật quá đáng sợ...

...

Sau đó, cho đến khi kết thúc, không khí trên bàn ăn cũng coi như là hòa hợp, trường bối hai nhà tôn trọng nhau như khách, Phong Trác Luân cũng không có thêm điều gì khó chịu.

Lúc kết thúc, Dung Tư Hàm biểu hiện muốn ba mẹ Tư Không Cảnh có thể trở lại thành phố S chơi, lập tức về nhà với Phong Trác Luân, Tư Không Cảnh và Phong Hạ lái xe đưa ba mẹ anh về khách sạn.

“Bác Trai, bác gái, ba con là như vậy, nếu như lời nói của ông ấy khiến hai người không thoải mái, hai người cũng không nên để ý.” Tư Không Cảnh đi xuống nhà để xe dưới đất, cô đứng ở cửa chờ, khẽ nói lời xin lỗi với ba mẹ Tư Không Cảnh.

Mẹ Tư Không nghe xong, nhìn cô. “Chút lời nói này của ba mẹ con, thực ra về tình thì có thể vô qua. Năm đó, bọn ta đối với con, đúng là có chút khác nghiệt.”

Cô ngẩng ra, ngẩng đầu lên.

“Mấy năm nay, bác có nghĩ qua, năm năm này Tiểu Cảnh không có về nhà, cũng rất ít khi gọi về, nguyên nhân là gì.” Khuôn mặt của mẹ Tư Không mang theo một chút cười khổ. “Tư nhỏ bọn ta luôn hi vọng vào nó, nó cũng không nguyện ý làm những điều đó cho bọn ta, nhưng bây giờ nghĩ lại, mỗi lần nó

tự chọn một con đường, luôn có thể đi rất tốt.”

“Năm năm trước, vì thân phận và một số nhân tố khác, bọn ta cự tuyệt con, hi vọng nó và con tách nhau ra, nhưng nó lại dùng năm năm cách xa này để tỏ rõ ý định của mình, bọn ta không có cách nào làm như không thấy.”

Mẹ anh thở dài, đưa tay vỗ bả vai cô, giọng nói nhẹ nhàng, “Bọn ta già rồi, ba mẹ con cũng đau lòng rất nhiều vì con, bọn ta cũng hi vọng Tiểu Cảnh có thể vui vẻ.”

Cô có thể cảm thấy, trong giọng nói của mẹ anh, hàm chứa một tia thoải mái và bao dung.

Đáng thương lòng ba mẹ trong thiên hạ, dù cho cô chấp , phản đối kịch liệt, nhưng sau đó đều nghĩ đến, đây nếu là người con gái trong lòng con trai mình, cũng chỉ có thể tiếp nhận.

“Bác và ba Tư Không, cũng sẽ thử hiểu rõ con hơn một chút, gần đây bọn ta thường đến thành phố S khai giảng hội nghiên cứu.” Mẹ Tư Không cười. “Bọn ta cũng coi là lạc hậu hơn ba mẹ con rồi, cũng nên thay đổi suy nghĩ một chút.”

Đáy lòng cô cảm kích hồi lâu, cũng cười. “Nhất định con và Tư Không sẽ ở bên cạnh bác trai bác gái, con cũng muốn cho hai người biết con có thể làm thật tốt vì anh ấy.”

...

Sau khi đưa ba mẹ Tư Không Cảnh về, hai người lái xe đến căn hộ của Tư Không Cảnh.

Trở về căn hộ, cô lười biếng nằm trên ghế salon, để anh xoa bóp bả vai mình. “Cửa ải này, coi như qua sao? Có phải quá nhanh không...”

Cô cảm giác có chút thiếu hụt cảm giác chân thật, dù sai ba mẹ anh từng khiến cô cảm giác mình không vào được nhà anh, nhưng trong bữa ăn hôm nay, trời đất lại giống như bị đảo lộn.

Thủ pháp của anh thành thạo, khiến cô vô cùng thoải mái. “Không vui, dù sao ba mẹ anh cũng là Học sĩ, luôn đối diện với môi trường bảo thủ, sao có thể địch nổi ba em?”

“Mẹ em và anh trở giúp cũng không kém?” Cô liếc mắt, bỗng nhiên nghiêng người, nhìn vào mắt anh. “Tư Không, thật ra thì... em cảm thấy, mẹ anh không giống tượng trưng trước kia của em.”

Anh nhìn cô, ý bảo cô nói tiếp.

“Cho nên, hôm nay, sau khi gặp lại, em nghĩ đến năm năm nay anh chưa từng về nhà, cảm thấy áy náy với họ...” Cô đảo mắt, khẽ thở dài. “Ba mẹ anh lớn tuổi, bất kể thế nào cũng hi vọng được nhìn thấy con của mình.”

Anh nhìn gương mặt mang theo cảm giác tội lỗi của cô, véo mũi cô. “Anh hiểu ý của em, nhưng không có phần bất hiếu này, có thể hiện tại cũng không nhanh chóng được hai người họ đồng ý nhanh như vậy, mà phần bất hiếu này, anh sẽ dùng những người tiếp đó đền lại, hoặc là...”

“Cũng có thể để cho con trai của chúng ta đền bù.” Anh nhẹ nhàng nhún mày. “Em biết không, không có trường bối nào không thích đời thứ ba.”

Cô tự nhiên biết anh đang an ủi mình, trong nháy mắt lại dâng lên một chút buồn bã, đưa tay ôm lấy hông anh, lẳng lặng nhìn anh.

Anh đột nhiên cúi đầu, nói nhỏ vào tai cô. “Anh đi tắm trước, sau đó em đi tắm, thế nào?”

Nhỏ giọng nói vào tai, mà ý trong mắt anh, cô đã sớm thấy rõ, gương mặt đỏ lên, yếu ớt đáp một tiếng.

...

Sau khi anh tắm xong, nằm trên giường xem tivi hồi lâu, cửa phòng tắm mới được mở ra.

Đưa tay lấy hộp điều khiển tivi, anh nghiêng đầu, lơ đãng nhìn cô, tầm mắt lại bị cố định.

Mặt của cô càng thêm đỏ, đi lên một bước, có gắng kéo chiếc váy ngắn cùn xuống một chút.

“Em mua lúc nào vậy?” Lúc cô đi đến mép giường, anh tự tay lôi cô lên, để cho cô ngồi ở bụng mình.

Cô nhìn vào ánh mắt rực lửa của anh, dùng âm lượng chỉ đủ hai người nghe trả lời. “Thừa dịp em dọn hành lý, Niếp Lâm đã lén nhét vào...”

Chưa bao giờ Tư Không Cảnh lại có thể cảm kích người bạn tốt- Niếp Lâm, của mình như vậy.

Anh nhìn cô mặc chiếc váy ren màu đen và chiếc áo mỏng manh hấp dẫn, khàn giọng nói. “Anh rất thích.”

Thích đến mức hận không thể nuốt cô vào bụng, ăn sạch cô từ trong ra ngoài mười mấy lần.

Cô không dám nhìn anh, cảm thấy cả người anh ngồi dậy, tay đặt lên áo ngực mình, gần như là dùng cách xé rách, kéo áo ngực cô vừa mặc vào xuống.

“Hôm nay, quá muộn để em có thể lùi bước...” Anh hôn lên phần tuyết trắng của cô, nói.

Môi cô không nén được, phát ra tiếng thở dốc.

Anh vẫn tiếp tục hôn, vừa đưa tay nhẹ nhàng xoa. “Hơn nữa, có thể em sẽ bị thương.”

Cô đã vì lời nói và động tác của anh mà động tình, mông hướng về sau, chuyển đến vị trí cứng rắn nóng bỏng của anh, run tay, cởi quần lót của anh xuống.

Anh vui vẻ khi thấy như vậy, sau khi để lại một loạt vết màu hồng mập mờ trên tuyết trắng của cô, giờ tay vuốt ve mông cô.

Ngón giữa cảm giác rất mất hồn, một tay anh thăm dò vào chiếc quần chữ T giữa hai chân cô, tí mỉ đi xuống, trêu đùa nơi đó của cô, còn có tư tưởng xấu đẩy vào bên trong.

Hôm nay, đáy lòng cô hạ quyết tâm phải hấp dẫn anh, hơn nữa còn hạ quyết tâm phải chủ động, thấy mình bị anh trêu đùa thành như vậy, cô đưa tay giữ tay anh lại.

Anh giương mắt nhìn cô, cô lại cắn răng, nâng cao mông mình, nhắm lên nơi to lớn dựng đứng của anh.

Hô hấp anh chậm lại, đôi mắt hồng lên nhìn cô đưa tay vạch phần ướt át của mình, ngồi lên cứng rắn của anh.

Chỉ tiến vào một chút, thân thể cô lập tức run lên, nhỏ giọng muốn đầu hàng. “Quá lớn rồi...”

Mặc dù cô chưa từng có người đàn ông khác, nhưng cũng không đòi hỏi anh phải như vậy.

Hôm nay, tự mình làm, cô mới thật sự nghi ngờ, mỗi lần anh vào toàn bộ...

Nhưng anh lại không giúp cô, cứ nhìn cô như vậy, trên trán, gân xanh lại không ngừng nhảy.

Cô bị anh nhìn mà mặt đỏ tim đập, một tay đặt lên bụng anh, có gắng ngồi xuống chút nữa.

Từng chút, từng chút, vất vả lắm mới vào được một nửa, cả người cô đã run lên.

“Đây là phục vụ một nửa?” Cuối cùng anh cũng đưa tay ôm lấy hông cô, giọng nói khàn khàn vô cùng hấp dẫn. “Đến lượt anh rồi hả?”

Cô mở miệng thở dốc, đôi mắt mờ mịt nhìn anh.

Đôi mắt anh nhảy lên, đột nhiên dùng sức ấn người cô xuống.

Trong nháy mắt, toàn bộ của cô bị anh lấp đầy, không có chút khe hở, anh sáng khoái thở dài, cô lại không chịu nổi, kêu đau.

Anh giữ lấy cái mông tuyết trắng mềm mại của cô, kéo cô về phía mình, đi vào từng chút một, không chút lưu tình, bởi vì không gian rất yên tĩnh, nên tiếng va chạm thân thể trong phòng ngủ phát ra rất rõ ràng, gần như là quanh quẩn khắp phòng.

Từ sau khi anh trở lại, mỗi lần đều như sói như hổ, nhưng lần này lại càng thêm thô bạo, cô mới bị mấy lần đã không được, nhưng anh vẫn giờ cao eo khỏe, đẩy lên trên đỉnh, khiến bụng cô cũng phát đau.

Chạy nước rút cự ly ngắn, tốc độ rất nhanh, hơn nữa cứng rắn của anh ra vào còn ma sát với quần chữ T, khiến cho khoái cảm lấp đầy gia tăng mấy phần.

“Tur Không... Tur Không, đừng...” Lúc này cô mới thấy hối hận vì những gì mình đã làm, nước mắt rơi là chảy, hôn môi anh lấy lòng. “Em đau...”

Trong đôi mắt thâm thúy của anh chỉ có một ngọn lửa, há mồm cắn môi cô, không cho cô nói chuyện, thả chậm tốc độ, bắt đầu tiến lui có nhịp.

Toàn bộ vào toàn bộ ra, là tầng hành hạ sâu nhất, lại chọc cho thủy triều trong cơ thể cô ra càng nhiều, còn tỏa ra khắp giường.

Nơi bị ma sát của cô hơi sưng lên, muốn anh cởi quần chữ T của mình xuống, nhưng vì không thể nói được mà hốc mắt đỏ lên.

Hình như lúc này anh có thể đọc được suy nghĩ của cô, cuối cùng cũng dừng lại, ôm lấy cô lật người, đè xuống giường, nhanh chóng cởi quần chữ của cô.

“Hạ Hạ...” Anh vận sức chờ phát động, cúi người áp lên thân thể cô, nghiêm túc nhìn vào mắt cô. “Chúng ta có bảo bảo, được không?”

Vì anh đối xử thô bạo mà cô không còn hơi sức, đầu óc ong ong, ngay cả anh hỏi gì cũng không nghe rõ.

“Anh vừa hỏi...” Anh cúi đầu hôn lên mắt cô. “Chúng ta có con đi?”

Lần này cuối cùng cô cũng nghe rõ.

Cho dù vào thời điểm hoan ái, cô cũng có thể cảm nhận được lúc anh nói những lời này.

Vô cùng chân thành, hơn nữa còn rất chuyên chú.

Anh nghiêm túc, muốn cô sinh con cho anh.

“Tư Không...” Anh chờ một hồi, cô mới mở đôi mắt ướt nhẹp nhìn anh. “Em... Bảo bảo...”

Anh nhìn cô hồi lâu, ánh mắt rũ xuống, lại cúi đầu hôn lên môi cô.

Cô giờ tay ôm lấy vai anh, giống như không muốn để anh rời đi, dùng sức ôm.

Thật biết điều, chờ anh yêu thương chính bản thân mình.

Tình nồng, ý thiết, anh vừa hôn cô, vừa lại gần đôi chân dài mịn màng của cô, cong người thành một chữ M.

Cô không hề phản kháng, đầu dựa vào cổ anh, mặc cho anh loay hoay, anh lập tức dùng sức hôn cô, đẩy chính mình vào một lần nữa.

Dung nhập vào tận cốt tủy, như muốn đối phương nhập vào thân thể mình.

Lần này, anh chậm hơn một chút, chậm rãi yêu cô, cho dù đến cuối cùng cô không ngừng buồn ngủ, nhưng vẫn không chịu nổi hành hạ ngọt ngào này, giờ chân lên vòng ra sau thắt lưng anh.

“Muốn em...” Anh giờ tay lau gương mặt anh, nhẹ nói.

Anh dùng lại chốc lát, nặng nề đẩy vào nơi sâu nhất của cô.

Thân mật như vậy, cô bị cứng rần của anh hành hạ đến mức cổ họng không thể kêu lên, móng tay đâm thật sâu vào cánh tay anh.

Mà anh dùng sức đẩy vào, hai tay đặt lên mặt cô, nhìn khuôn mặt của cô, từng chút đụng vào nơi sâu nhất.

Không thể chịu đựng nhiều hơn nữa, cũng không cách nào để anh rút ra, cô mở rộng miệng, theo động tác của anh, lưỡi mạng lắc đầu, có nước mắt rơi xuống, cũng không cầu xin anh bỏ qua.

Anh vui vẻ hoan ái.

Mỗi một lần đều chạm vào nơi mẫn cảm của cô, cô lại nhanh chóng đến cao trào, không tự chủ nhanh chóng co rút lại, gần như khiến anh quăng mũ còi giáp.

“Hạ Hạ...” Hơi thở anh thô ráp, nói với cô. “Ôm anh.”

Cô ôm lấy cổ anh, vào lúc cao trào, chịu đựng bão tố còn mãnh liệt hơn anh vừa rồi.

Cho đến cuối cùng, cả người anh tê dại, hưng hăng đi vào mấy cái, bắn toàn bộ vào trong cô.

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Cô mệt mỏi, đến khóc cũng không thể phát ra âm thanh, trên thân thể toàn những dấu vết màu hồng, anh nhìn đến nóng mắt, lại biết cô không thể chịu nổi nhiều hơn, chậm một lát, đứng dậy ôm cô xuống giường đi vào phòng tắm.

Trong bồn tắm có nước nóng, trước tiên anh ôm cô vào trong, sau đó chính anh cũng tiến vào.

“Ngày mai, anh phải đi thành phố N một chuyến, phần hậu kỳ ‘Thanh Sắc’ còn một chút nữa.” Anh để cô tựa vào ngực mình, cho thêm nhiều nước ấm một chút, nói. “Bởi vì liên quan đến nhân viên, không thể đem công việc đến thành phố S, chỉ có thể trở về thành phố N hoàn thành.”

Cô nhắm mắt mệt mỏi, nghe vậy khẽ mở mắt, nghiêng đầu nhìn anh. “Anh đi bao lâu?”

“Khoảng 2~3 tuần.” Anh lấy sữa tắm, tắm cho cô.

“Lâu vậy...” Cô mấp máy môi, nhích lại gần ngực anh hơn, nhỏ giọng lắm lắm. “Tại sao lại phải đi lâu như vậy?”

“Trước kia, đêm nào anh cũng về thành phố S kiểm tra video của em, trạng thái làm việc vào ban ngày không tốt, cộng thêm việc lần này đi nước ngoài du lịch, làm trễ nải tiến độ, phải nắm chặt thời gian để đền bù.” Anh nhích lại gần trán cô. “Quảng bá phim tuyên hình, trong một tháng, đều có kế hoạch.”

Cô suy nghĩ một lát, nhỏ giọng nói. “...Vậy em có thể đi cùng anh không?”

Mặc dù biết nói vậy là không tốt lắm, nhưng hiện tại, cô không muốn tách anh ra, dù chỉ một phút.

Anh nghe lời nói của cô, động tác trên tay dừng lại, trong đó có một tia cười nhẹ. “Em quên album của mình rồi hả? Trốn việc nữa, những giáo viên của em có thể đuổi tới bắt em không?”

“Anh là ông chủ phòng làm việc, tất cả bọn họ phải nghe theo.” Cô dứt khoát ngồi dậy, nhìn vào mắt anh, có lý chẳng sợ. “Ông chủ mang người thân đi chơi, họ sẽ không ngại.”

“Hạ Hạ.”

Anh sợ cô cảm lạnh, giờ tay ôm cô về trong nước, từ tốn nói. “Ban đầu chúng ta đã nói, muốn tận tâm tận lực làm xong album này, không thể kéo dài thêm nữa, không thể vì tình cảm của chúng ta mà phạm giới, đúng không?”

Giọng nói anh dịu dàng, cũng rất hợp tình hợp lý, cô cũng không biết phản bác thế nào, rũ con mắt xuống không nói tiếp.

“Anh sẽ sớm trở về.” Anh hôn lên mắt cô. “Chăm sóc mình cho tốt, đừng để bị cảm, mỗi ngày anh sẽ gọi điện thoại cho em.”

Anh càng dịu dàng, cô lại càng muốn khóc, nhưng lý trí cho cô biết cô phải làm thế nào, mím môi nhẹ ‘vâng’ một tiếng.

...

Ngày hôm sau, Tư Không Cảnh rời khỏi thành phố S, cô cũng về phòng làm việc tiếp tục tiến hành việc chuẩn bị album và tập luyện.

Thời gian trôi qua rất nhanh, mới chớp mắt đã đến cuối tháng hai.

Cũng không biết chuyện gì xảy ra, anh mới đi có mấy ngày, tâm trạng cô lại đặc biệt tốt, liên tiếp viết được mười bài hát, trong đó còn có mấy bài tự cô viết, các giáo viên rất hài lòng với mấy bài hát.

Một ngày bận rộn, buổi chiều, lúc ở trong phòng thu âm, cô cảm thấy bụng mình hơi đau, trong lòng liền thấy không ổn.

Buổi tối trở về nhà, cảm giác đó còn rõ ràng hơn, cô cầm băng vệ sinh chạy vào phòng vệ sinh, quả nhiên là đi nguyệt tới.

Trong nháy mắt, cô lập tức trở nên chán nản.

Tắm xong, cô không muốn ăn cơm tối, cuộn mình trong chăn, nằm trong phòng chờ điện thoại của anh.

Thường ngày, hơn mười giờ anh sẽ gọi đến, nhưng hôm nay đã hơn mười một giờ rồi, điện thoại di động của cô vẫn còn tối đen.

Một người cô đơn ngồi trong phòng, lại không giải thích được, tại sao đi nguyệt lại tới, cộng thêm bụng càng lúc càng đau, cô không nhịn được, trực tiếp lấy điện thoại qua.

Bên kia điện thoại một lúc sau mới bắt máy, giọng nói anh rất nhẹ nhưng tràn ngập mệt mỏi. “Hạ Hạ.”

“Anh vẫn còn làm việc sao?” Bên cô chỉ có một mình, giờ tay lên che điện thoại di động.

Anh không trả lời, giống như đang đi bộ, mấy giây sau mới hỏi cô. “Có phải trong người không thoải mái không?”

Cô mấp máy môi, đáng thương nói. “Ừm, đau bụng...”

“Nhớ anh sao?” Hồi lâu, anh cười nhẹ.

Đôi tay yếu ớt lấy chăn lên che mắt, cô vùi đầu vào trong chăn, giọng nói càng lúc càng nhỏ. “Anh mau trở về, được không...”

Cô rất nhớ anh, trong lòng lại có điều không thoải mái không nói được, có rất nhiều lời, cô muốn nói với anh.

Thật ra chỉ tách ra một tuần mà thôi, huống hồ mỗi ngày hai người đều gọi điện thoại, nhưng buổi tối tỉnh dậy, bên cạnh không có ai, cô sẽ cảm thấy uất ức.

Đến chính cô cũng không thể không nghi ngờ, năm năm này, đến tận cùng, cô đã dùng cách gì để trải qua cảm giác nhớ nhung này.

Sau khi nói xong, cô vẫn yên lặng chờ câu trả lời của anh, một hồi lâu, giọng nói của anh mới truyền đến. “Hạ Hạ.”

“Hả?”

“Mở cửa?”

Cô ngẩn ra, lập tức vén chăn lên, nhảy xuống giường bằng tốc độ nhanh nhất, gần như là chạy đến cửa.

Mở cửa, cô lập tức thấy anh đang đứng bên ngoài, mặc dù trên mặt còn đọng vẻ mệt mỏi, nhưng vẫn cười nhìn cô.

Ánh mắt cô lóe lên mấy giây, không nói hai lời, tiến lên một bước ôm lấy anh, giọng nói có chút rung động. “Anh... sao đột nhiên lại về?”

“Có một con mèo nhỏ nhớ anh như vậy... anh lập tức làm công việc ba ngày trong một ngày, trở về trước thời gian.” Anh giờ tay nắm lấy vai cô, sờ sờ tóc cô. “Cắt tóc rồi hả?”

“Ừm.” Cô chui ra từ trong ngực anh, để anh vào nhà, quay một vòng dưới ánh đèn phòng khách, cười tủm tỉm. “Nhìn được không?”

Anh đặt hành lý ở cạnh cửa, cởi áo khoác xuống, nhìn cô, gương mặt. “Rất đẹp.”

Cô người đi về bên cạnh anh. “Tuần này, em viết vài bài hát, còn quá mực cần đến, Penny đều nói nó rất được.”

“Còn có, hôm nay, trong phòng thu âm, em thu hai bài hát, lát nữa cho anh nghe.”

Anh đi vào phòng bếp rửa tay, uống nước, cô lập tức đi theo, cho anh uống hết nước, đặt ly xuống, cô còn muốn nói gì đó, lại bị anh ôm vào trong ngực.

“Có phải có điều gì không vui không?”

Cầm anh đặt trên đầu cô, vì mệt mỏi, mà tốc độ nói chuyện rất chậm. “Anh cảm thấy...”

“Trong điện thoại, em vừa nói bụng em đau.” Anh nghĩ nghĩ, buông cô ra, cúi đầu nhìn cô. “Có phải...”

Cô giãy dụa trong chốc lát, cúi thấp đầu đáp. “Vâng...”

Anh thật sự hiểu rõ, cô muốn lừa cũng không lừa được.

Anh cúi đầu nhìn mặt cô, một lát sau, cong cong môi. “Hạ Hạ, nói như là buồn thì người buồn hơn là anh mới đúng chứ? Dù sao anh cũng không cần thiết ‘một lần đã trúng’.”

“Hơn nữa.” Anh ôm ra bước ra khỏi phòng bếp. “Lần này không mang thai bảo bào, ngược lại anh lại không thấy buồn.”

“Hả?” Cô kinh ngạc ngẩng đầu.

Anh đưa cô đi vào phòng ngủ, ôm cô nằm trên giường xong, ngồi bên cạnh cô. “Hai ngày nay anh nghĩ, sau khi quảng bá bộ phim ‘Thanh Sắc’, sẽ có một buổi họp báo, chương trình phỏng vấn, sau khi em phát hành album cũng sẽ có hoạt động tương tự, em cần phải cố gắng một chút, anh muốn kết quả tốt nhất, cho nên, lúc này có bảo bào, quả thật có hơi sớm.”

“Là ngày đó anh không suy nghĩ chu toàn.” Anh giờ tay vuốt gương mặt cô, dịu dàng. “Hạ Hạ, không có gì phải buồn, sau này vẫn còn nhiều cơ hội, em không tin tưởng vào thực lực của anh sao?”

Trong lời nói của anh có chút cười, cũng gần như có thể thuyết phục cô, nhưng cô vẫn cảm giác trong lòng có chút buồn bực.

“Bụng còn đau không? Anh pha cho em cốc nước đường nhé.” Anh đắp lại chăn cho cô, muốn đứng dậy.

Cô lại đột nhiên kéo tay anh, dựa vào bờ vai anh.

“Ừ Không...” Giọng nói cô buồn. “Em rất muốn chúng ta có một đứa con.”

Kết hợp giữa khuôn mặt của hai người, dùng hợp tính cách của cả hai, khuôn mặt của dòng họ ‘Ừ Không’, con của hai người.

Một sinh mệnh nhỏ dễ thương như vậy, cô nhất định sẽ nâng niu trong lòng bàn tay, cô tin anh cũng sẽ như vậy.

Trong phòng yên tĩnh, anh nhẹ nhàng bao tay cô trong lòng bàn tay, nhẹ giọng cười. “Nó sẽ đến với lúc thích hợp nhất, chờ tới lúc chúng ta sẵn sàng đón nó tới, chúng ta chỉ cần chờ đợi thôi.”

**

Đầu tuần tháng sáu, bộ phim ‘Thánh Sắc’ đã bán cho một kênh truyền hình nổi tiếng với số tiền trên tám con số.

Một loạt hoạt động trước khi phát sóng phim truyền hình đều do Tư Không Cảnh sắp xếp, cô cũng không cần lo lắng nhiều, chỉ cần toàn tâm toàn ý chuẩn bị album.

Trước buổi phát sóng chính thức của ‘Thanh Sắc’, cô và người đảm nhận nhiều vai trò – anh, đã có mặt tại buổi họp báo.

Lửa nóng trong buổi họp báo gần như hắt tung mái nhà, mc đã nói ‘Yên lặng’ rất nhiều lần, người phía dưới mới bớt làm loạn.

Dù sao, scandal của Thiên Vương và Thiên Hậu đã xuất hiện từ vài năm trước, đến lúc mọi người chôn hy vọng xuống đáy lòng, năm ngoái, hai người lại quay phim cùng nhau và tiết mục tỏ tình, đến đầu năm nay thì quang minh chính đại đi du lịch Florence và Mi... Mặc cho mọi người điên cuồng thảo luận, hai người vẫn luôn không xuất hiện trước mặt công chúng ra bất kỳ thông báo chính thức nào.

Nhưng cho dù đã lâu như vậy, bây giờ mới cùng xuất hiện cùng nhau trước mặt công chúng, cũng không có bất kỳ lời nói ghét bỏ, phê bình nào, ngược lại, tất cả mọi người đều chỉ muốn chúc phúc cho hai người.

Cả làng giải trí, cũng chỉ có hai người, mới làm được như vậy.

Sau khi mở màn, Mc có nén khát khao buôn chuyện, sau khi hỏi một chút vấn đề về bộ phim truyền hình, hỏi một cách bóng gió. “Summer, xin hỏi, cô còn có kế hoạch lấy thân phận người yêu để hợp tác với Uranus nữa không?”

Cô ngồi trên ghế, thản nhiên tiếp lời. “Chuyện tương lai luôn hông thể nói chính xác được, hơn nữa tôi còn đang trong quá trình chuẩn bị album.”

“A! Thì ra Summer đã ần ý thừa nhận chuyện hai người là người yêu!” Mc bắt được điểm quan trọng, mắt mày hớn hờ.

Âm thanh dưới đài ầm ĩ, kích động, cô nghiêng đầu liếc mắt nhìn Tư Không Cảnh, lại cười nói. “Không thừa nhận, tôi cảm thấy sẽ không ai tin.”

Trả lời, thông minh, hài hước, khiến đèn flash dưới đài liên tục lóe lên.

“Nếu như mọi người đều để ý chuyện tôi và Uranus như vậy, không bằng đặt sự chú ý của mình về bộ phim ‘Thanh Sắc’ trước.” Cô dừng một chút lại nói. “Sau đó còn có chương trình trên tivi, nếu hiệu quả của ‘Thanh Sắc’ tốt, chúng tôi sẽ cùng nhau xuất hiện.”

Câu trả lời của cô vẫn rất qua loa, mc hiển nhiên không hài lòng, lấy can đảm hỏi Tư Không Cảnh. “Uranus, anh sẽ đối xử thế nào với người hâm mộ của hai người đây?”

Anh không trả lời ngay, suy nghĩ trong chốc lát, bình tĩnh nói. “Nếu có quyết định gì quan trọng, chúng tôi sẽ không gạt mọi người.”

“Chỉ hy vọng mọi người vẫn có thể cho chúng tôi đủ không gian riêng tư, cảm ơn.” Anh thản nhiên cười, trả mic lại, gơ tay ý bảo kết thúc buổi họp báo.

...

Hiệu quả của bộ ‘Thanh Sắc’ quả nhiên tốt hơn dự đoán mấy lần.

Bộ phim được mọi người hoan nghênh, được thảo luận trên nhiều trang internet, mọi người bàn luận, nhất là phần cảnh nóng trong phòng bếp, tỉ lệ người xem lập kỷ lục mới trong lịch sử phim truyền hình, hơn nữa các quốc gia khác cũng tranh nhau mua bản quyền.

Bộ phim truyền hình này đạt được rất nhiều hạng nhất trong lịch sử phim truyền hình, thậm chí còn có người thống kê, ảnh hưởng của bộ phim tình cảm này rất lớn, lực ảnh hưởng của những nghệ sĩ trong phim cũng rất lớn, đó là điều chưa bao giờ có trong lịch sử.

Buổi tối, tivi phát sóng buổi lễ trao giải, Ánh Sao Rực Rỡ.

Trên tám thảm đỏ kéo dài từ cửa chính đến hội trường, kiến trúc dùng màu trắng làm chủ đạo với hai hàng cây xanh tốt, truyền thông, người hâm mộ, tất cả tạo thành một đám đông nhốn nháo.

Vào lúc nghi thức thảm đỏ tiến hành được một nửa, Tư Không Cảnh và Phong Hạ xuất hiện đúng như lời trong buổi họp báo.

Ánh đèn rọi xuống như ban ngày, cô mặc một bộ lễ phục màu trắng để lộ lưng, khoác tay anh mặc một bộ âu phục màu đen bước xuống, đi lên thảm đỏ.

Khuôn mặt như điêu khắc, không ai có thể xứng đôi bằng.

Như một đôi thần tiên, nhưng mà cũng chỉ như vậy.

Cả hội trường lập tức vang lên tiếng thét chói tai điên cuồng, còn vang dội hơn tiếng hét của tất cả ngôi sao lớn gộp lại, mà họ cũng hết sức phối hợp, đi vài bước, sẽ dừng lại để người hâm mộ mà giới truyền thông chụp hình.

Đi trên thảm đỏ đến nơi mc đang đứng, người mc nhìn hai người, về mặt kích động đưa hai người đến giữa sân khấu.

Chờ hai người ký chữ lên bảng, nữ mc đỡ tim, nói vô cùng khoa trương. “Tôi cảm thấy, giờ khắc này, trái tim tôi như muốn nhảy ra ngoài!”

“Uranus, Summer.” Mc nam lập tức cướp lời. “Là hai nghệ sĩ quyền lực nhất trong làng giải trí, hai người có gì muốn nói với người hâm mộ không?”

Biết Tư Không Cảnh vẫn không thích nói nhiều trước mặt mọi người như cũ, Phong Hạ giành lấy mic, cười nói. “Chúng tôi luôn cố gắng làm những tác phẩm hay hơn dành tặng mọi người, những cái khác thì không thể báo lại, chỉ có thể chỉ có thể thành kính cảm ơn mọi người.”

Ánh mắt Tư Không Cảnh vẫn rơi trên người cô, hình như chỉ cần nghe cô nói là được rồi.

Sau khi nói chuyện mấy câu, sau khi mc chúc tối nay hai người có thể đạt giải, mới lưu luyến để họ rời đi.

Tiến vào trong hội trường, sau khi hai người đã ngồi xuống vị trí của mình, cô mới thở dài, nhỏ giọng làm nũng anh. “Một chết đi được... vừa rồi đèn flash suýt nữa khiến em nhìn đường cũng không rõ.”

Mười ngón tay của hai người đan xen, vẻ mặt thản nhiên, con mắt tuấn mỹ chột lóe. “Chờ buổi lễ kết thúc, chúng ta về nhà đi, thế nào?”

Cô gật đầu, nhìn gương mặt của anh một hồi, đột nhiên nói. “Tư Không, nếu tối nay em không đạt được giải thưởng nữ chính xuất sắc nhất thì làm thế nào...”

Tác phẩm này là tâm huyết của hai người, cũng là nhân chứng cho tình yêu của hai người sau năm năm, cô rất muốn dùng vinh dự cao nhất, để tặng cho anh, năm năm này đã khổ cực kiến tạo một đế quốc vì cô.

“Không thể nào.” Cùng lúc với ánh đèn trên sân khấu hạ xuống, anh nắm lòng bàn tay của cô đưa đến bên môi của chính mình. “Sáu năm trước anh đã nói qua câu đó, em còn nhớ không?”

Không quan tâm đến ánh mắt và lời nói của người khác, em là người phụ nữ duy nhất và là nữ chính xuất sắc nhất trong lòng anh.

...

Sau khi buổi lễ trao giải tiến hành được một nửa mới bắt đầu đến những giải thưởng nặng kí nhất.

Mc nói ra nhưng diễn viên nữ được đề cử cho giải thưởng nữ chính xuất sắc nhất, ống kính máy quay lập tức lia đến những người được đề cử, chiếu lên màn hình lớn, Phong Hạ nhìn khuôn mặt mình trên màn ảnh, tim đập thình thịch, lập tức nắm lấy tay của Tư Không Cảnh.

Sau đó, anh lập tức cầm lấy tay cô, mạnh mẽ bao trong lòng bàn tay.

“Người giành được giải nữ chính xuất sắc nhất là...” Người ban thưởng có ý kéo dài giọng. “Phong Hạ của bộ phim ‘Thanh Sắc’..”

Sau một giây yên tĩnh, tiếng vỗ tay lập tức vang lên như sấm, cô nhìn gò má mình xuất hiện trên màn ảnh lớn, bên tai giống như liên tiếp vang lên tiếng nổ.

“Hạ Hạ.”

Trên mặt Tư Không Cảnh hiện lên một nụ cười kinh ngạc, đáy mắt lại phản chiếu khuôn mặt vui mừng lại không biết nói sao của cô. “Chúc mừng em”

Cô ngo ngác nhìn anh, khi anh nở nụ cười khích lệ thì từ từ đứng lên.

Dọc theo đường đi, trong ánh mắt mọi người đều là sự chúc mừng, cô đi từng bước lên bục nhận thưởng, trong đầu đột nhiên thoáng qua vô số suy nghĩ.

Đi tới trên sân khấu, nhận lấy cúp, cô đi tới trước ống nói, hít sâu một hơi.

Thật ra thì mấy năm anh rời đi này, cô cũng nhận được không ít giải thưởng lớn, bao gồm cả Thiên Hậu, nhưng không có lần nào như hôm nay, khiến chiếc cúp trên tay cô phát run.

“Đầu tiên, tôi muốn cảm ơn...” Cô nhìn dưới đài, cố gắng điều chỉnh hô hấp của mình. “Cảm ơn các nhân viên làm việc trong đoàn làm phim ‘Thanh Sắc’, không có sự trợ giúp và cố gắng của mọi người, tôi cũng không có giải thưởng này trong tay, cảm ơn mọi người.”

Cô cười cười, ánh mắt đột nhiên lại nhìn thấy Mục Hi và Trịnh Vận Chi ngồi ở góc trái hội trường, còn có Sharon, Lâu Dịch, Trần Vi Vi và Tường Nghi. “Tiếp theo, tôi muốn cảm ơn gia đình và bạn bè tôi, cảm ơn những người bạn của tôi đã đến đây ngày hôm nay, mọi người là hậu phương kiên cường nhất của tôi trong sáu năm nay.”

“Tôi nhớ được, lần đầu tiên mình nhận được giải thưởng, mình còn là người mới chịu rất nhiều chất vấn về kỹ năng diễn xuất.” Ánh mắt cô xa xăm, giống như đang hồi tưởng ngày trước. “Lúc nhận được giải thưởng, tôi có nói với mọi người, sau này, một ngày nào đó, khi mọi người nhắc đến tên Phong Hạ, sẽ không nghĩ đến là một bình hoa hay người mới nữa, mà là một nghệ sĩ nữ tài hoa hơn người đáng để kính trọng... bây giờ nghĩ lại, lúc đó thật sự là tuổi trẻ gan lớn, dám nói ra những lời như vậy.”

Tất cả mọi người phía dưới đều nhẹ giọng nở nụ cười, cô cũng cười. “Chỉ là may mắn, hôm nay vẫn có thể đứng ở chỗ này, cũng không tính là nuốt lời, đúng không?”

Cô dứt lời, hít một hơi thật sâu, cuối cùng cũng nhìn về chỗ ngồi của Tư Không Cảnh.

Cho dù rời đi rất xa nhưng dường như cô vẫn cảm nhận được anh đang nhìn chăm chú lên màn hình.

Hốc mắt hơi chua xót, cô cố gắng uốn cong môi. “Cuối cùng, tôi còn muốn cảm ơn một người.”

Theo lời của cô, những người quay phim lập tức lia ống kính về phía Tư Không Cảnh.

Trên màn ảnh không lồ, gương mặt anh bình thường vẫn luôn lạnh lùng, nhưng lại vì cô, đáy mắt lại lộ ra một chút ấm áp, khiến mọi người đang ngồi ở đây phai nhẹ giọng cảm thán.

“Người này, đã dạy tôi rất nhiều, nhiều vô cùng.”

Sáu năm, từ khi cô hai mươi tuổi đến khi cô hai mươi sáu tuổi, anh khiến cô lệ thuộc vào anh, dạy cô cố gắng, dạy cô buông tay, dạy cô tự tin, dạy cô kiên cường, cũng dạy cô lớn lên.

Dạy cô nhớ lại và tiếp tục, cũng dạy cô yêu.

“Bốn năm trước, khi tôi đạt được giải Golden Melody Awards cũng đã từng cảm ơn anh, khi anh đang ở một nơi cách đây cả một đại dương rộng lớn, cũng giống như tôi, cố gắng vì một mục tiêu.”

Năm năm này, thật ra thì hai người vẫn chưa có một khắc chân chính chia lìa.

“Anh ấy là người quan trọng nhất trong cuộc đời tôi, tôi nguyện ý buông tha bao nhiêu vì anh ấy, cũng nguyện ý tranh thủ bấy nhiêu vì anh.” Cô nói tiếp, từng câu từng chữ. “Cho nên, tôi sẽ tiếp tục cố gắng hoàn thành giấc mơ tôi muốn cho anh ấy thấy.”

Xuyên qua mọi người, bốn mắt nhìn nhau, giọng nói của cô kiên định lại dịu dàng. “Nhưng đợi đến một ngày tôi hoàn thành, tôi sẽ giống như những người phụ nữ bình thường khác, ở bên cạnh anh, tồn tại như một người nhỏ bé nhất.”

Em sẽ rời đi những thứ em từng theo đuổi, cuộc sống sinh hoạt tràn ngập hình bóng em, trở lại sau lưng anh, bồi bạn với anh, là một người vợ bình thường nhất, chăm sóc anh, làm bạn với anh, là người bạn già ở tuổi xế chiều.

“Anh ấy là thầy giáo vỡ lòng của tôi, là vai nam chính trong cuộc đời tôi, cũng là đạo diễn... hay sau này là người nhà của tôi.” Cuối cùng cô giờ cúp lên, nhận lấy tiếng vỗ tay cuồng nhiệt, nở nụ cười đẹp nhất. “Tư Không Cảnh, đây là phong cách tỏ tình của Phong Hạ.”

Cuối cùng em cũng có thể là vinh quang của anh.

Thoát khỏi ánh hào quang của anh, vẫn liên quan đến mọi điều của anh, cuối cùng trở thành ngôi sao sáng, làm bạn với anh trong vũ trụ mịt mờ.

Cảm ơn anh trong những năm tháng rất dài đó, vẫn chờ em như cũ, cuối cùng... tìm được em.

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Hồi cuối.

Nhận xong giải thưởng nữ chính xuất sắc nhất là đến lúc trao giải thưởng nam chính xuất sắc nhất.

Mặc dù Tư Không Cảnh diễn vai nam chính bộ phim ‘Thanh Sắc’, nhưng không thông báo lên cho ban tổ chức, thậm chí giải đạo diễn xuất sắc nhất cũng không thông báo.

Lúc ở nhà ranh rồi, Phong Hạ có tò mò hỏi anh, nhưng anh chỉ trả lời không có những giải thưởng này cũng không sao cả.

Vừa rồi, lúc nói như vậy trước mặt mọi người, cô vẫn có chút lo lắng và xấu hổ, một lòng muốn nhanh chóng về nhà với anh, mà cũng rất muốn biết phản ứng của anh, sau khi xuống sân khấu, cô lập tức cầm cúp bước nhanh về chỗ ngồi của mình.

Đi được nửa đường thì cô đột nhiên nghe thấy có người gọi tên mình.

Vừa nhìn, cô lập tức mừng rỡ. “Tổng giám đốc Vương.”

Vương Kha từng là phó tổng giám đốc công ty đầu tiên khi cô gia nhập làng giải trí, bà cười ra hiệu với cô, ý bảo cô đi cửa hông.

Cô suy nghĩ một chút, lập tức khom lưng đi đến cửa hông.

Đi một lát, cửa hông lập tức được mở ra, Vương Kha kéo theo một người đàn ông trung niên anh tuấn đi ra.

“Phong Hạ, giới thiệu một chút, đây là chồng tôi.” Khuôn mặt được chăm sóc kỹ lưỡng của Vương Kha nở nụ cười dịu dàng. “Chúc mừng cô giành được giải thưởng.”

“Cảm ơn tổng giám đốc Vương.” Cô nhìn người đã giúp cô lúc cô gặp khó khăn này, trong lòng vẫn luôn tồn tại lòng biết ơn không xiết.

“Có cảm thấy mỗi lần chúng ta gặp nhau, đều vào một sự kiện quan trọng trong cuộc sống của cô không?” Vương Kha cười nhìn cô. “Nhất là ban đầu, khi cô còn là người mới, tình yêu suýt chút nữa được đưa ra ánh sáng; lại đến bốn năm trước, cô nhận được giải Golden Melody Awards thì trong lòng cô lại tồn tại cảm giác mất mát.”

Cô cười khẽ gật đầu.

Đúng là như thế, Vương Kha giống như là một khán giả tốt nhất, chứng kiến quá trình lột xác trong sáu năm nay của cô.

Vương Kha nhìn cô, lại nhìn chồng mình, trong giọng nói hàm chứa nụ cười. “Còn nhớ chuyện tôi nói trong buổi trao giải Golden Melody Awards rằng lần sau tôi sẽ cho cô gặp chồng mình không?”

“Tôi nhớ.” Cô ngẩn ngơ cười, nhìn chồng của Vương Kha. “Đây chỉ là chuyện cũ còn sót lại thôi.”

Vương Kha từng nói chuyện cũ của bà cũng tương tự như cô, chắc cũng từng trải qua cuộc sống ngọt ngào, chia lìa, khổ sở, tuyệt vọng, cuối cùng vòng một vòng, lại trở về cuộc sống hạnh phúc ban đầu.

“Tốt lắm, không làm phiền cô nữa.” Ánh mắt Vương Kha đột nhiên nhìn về phía sau lưng cô, cười càng đậm.

Cô phát hiện ánh mắt của Vương Kha, nhẹ nhàng xoay người.

Chỉ thấy cách đó không xa, Tư Không Cảnh đang đứng sau lưng cô, cười nhẹ nhìn cô.

“Vào lúc tổ chức hôn lễ, nhớ mời tôi.” Vương Kha ở sau lưng cô nói.

“Nhất định.” Cô tạm biệt hai vợ chồng Vương Kha, giống như cô vợ nhỏ chạy về phía Tư Không Cảnh.

Từng bước rút ngắn khoảng cách, cô có thể nhìn thấy sự dịu dàng sâu trong đáy mắt anh.

Đội cô đi tới trước mặt mình, anh tự tay ôm cô vào trong ngực, áp lên cái trán nhỏ của cô. “Về nhà.”

...

Trên đường về nhà, cô đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại xa lạ.

Nhận nghe mấy giây, cô cầm điện thoại di động kinh ngạc nhìn anh.

“Ai vậy?” Anh đánh tay lái, nhìn cô hỏi.

“Mẹ anh.” Cô dùng khẩu hình nói, trên mặt có một tia lo lắng.

Anh cho cô một ánh mắt trấn an, ý bảo cô nghe tiếp.

“Tiểu Hạ.”” Đầu bên kia tiếp tục truyền đến giọng nói của Mẹ Tư Không Cảnh. “Bác và ba Tiểu Cảnh vừa xem buổi lễ trao giải.”

“Vâng...” Cô lo lắng hơn.

“Chúc mừng con giành được giải thưởng.” Giọng nói của Mẹ Tư Không ôn hòa hơn lúc gặp mặt một chút. “Cũng cảm ơn con.”

Cô không biết trả lời thế nào, ngón tay không ngừng cầu xé ống quần của mình.

Bên kia tiếp tục nói. “Cuối tuần này, bác và ba Tiểu Cảnh sẽ đến thành phố S, con có nguyện ý dẫn bọn ta đi chơi một chút không?”

Cô ngẩn ra, lập tức gật đầu. “Được ạ, bác gái, không thành vấn đề.”

Cúp điện thoại, cô nhẹ thở một hơi, mới phát hiện trên gò má vẫn còn treo nụ cười.

“Em cười cái gì?” Lấy điện thoại di động của cô đặt ở một bên. “Em chưa bao giờ nghĩ rằng mẹ anh sẽ gọi điện thoại cho em... khiến em lo lắng chết mất.”

“Vừa rồi, khi em nói chuyện về anh trước mặt mọi người, cũng không thấy em lo lắng như vậy.” Anh nhỏ giọng trêu chọc cô. “Đề anh suy nghĩ một chút... Tư Không Cảnh, đây là phong cách tỏ tình lãng mạn của Phong Hạ?”

Lời mình thổ lộ với anh trước mặt mọi người bị anh băng quơ nói lại, bên má cô đỏ lên, quay đầu đi chỗ khác không thèm để ý đến anh.

“Mẹ anh vừa nói gì với em?” Anh đưa tay tới, nhẹ nhàng cầm tay cô.

“Nói rằng cuối tuần này, họ sẽ đến thành phố S, muốn em dẫn họ đi chơi xung quanh một chút.” Thật ra thì đáy lòng cô rất vui vẻ vì có thể kéo gần khoảng cách với ba mẹ anh.

Anh không lên tiếng, chỉ cầm tay cô chặt hơn một chút. “Cảm ơn em, Hạ Hạ.”

Cảm ơn em làm tất cả vì anh.

**

Sau khi dùng mấy ngày cuối tuần đưa ba mẹ Tư Không Cảnh dạo chơi thành phố S một vòng, cô lại tiếp tục chuẩn bị cho việc phát hành album mới.

Album chuẩn bị đến hồi cuối, bước chân của màu hạ cũng dần đi xa.

Ra khỏi phòng thu âm, bụng cô kêu vang, lặng lẽ vào phòng tìm anh.

Anh mang tai nghe kiểm tra ca khúc của cô, bởi vì quá chuyên chú, không phát hiện cô đi vào.

“Tư Không...” Cô ôm lấy cổ anh từ phía sau, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt anh, làm nũng.

Anh cười một tiếng, lấy tai nghe xuống, lôi cô ngồi lên đùi. “Viết xong rồi?”

“Ừ, anh nghe qua chưa? Cảm thấy được không?” Cô hỏi.

“Chín bài trước đã nghe qua, bài thứ mười thì chưa.” Anh sờ tóc cô. “Nghe qua mấy bài, rất tốt.”

Cô vui vẻ không thôi, ôm chặt lấy cổ anh, cười tủn tủn. “Vậy chúng ta nhanh về nhà đi, em rất đói...”

Anh ôm cô lên, sau khi đứng dậy thì đặt cô xuống, cúi đầu nhìn cô. “Trước khi về nhà chúng ta đến một chỗ.”

Anh thần thần bí bí, từ từ đến cuối cũng không nói với cô muốn đến đâu, cho xe dừng lại trước một biệt thự cách chợ trung tâm không xa, anh mới cời dây an toàn giúp cô. “Đến rồi.”

Con đường này được gọi là con đường đẹp nhất thành phố S, vài chục năm trước, đây là khu nhà giàu nổi danh nhất thành phố, cũng là những người có quyền thế mới vào đây ở được.

Cô đi theo anh đến một ngôi biệt thự màu trắng, anh lấy chìa khóa ra mở cửa.

Tìm cô đập thình thịch, chờ anh mở đèn lớn trong phòng, cô lập tức phát ra tiếng ra than kinh ngạc.

Biệt thự tổng cộng có ba tầng, cô nhìn tỉ mỉ mỗi gian phòng, mà anh đi theo sau, cười nhìn cô.

Đi đến tầng cao nhất, ở cuối hành lang chỉ có một gian phòng, cô đẩy căn phòng ra, lập tức nhìn thấy thành phố yên tĩnh trong bóng đêm qua cửa sổ sát đất.

Cô đi đến cạnh cửa sổ sát đất, đứng trước nó, anh ôm lấy cô từ sau lưng, nhỏ giọng nói. “Có thích không?”

“Vâng...” Trong lòng cô là cảm giác khó nói rõ thành lời, đáy mắt phản chiếu ánh sáng chạy dài của thành phố.

“ngôi biệt thự này, lúc anh vừa trở về đã mua nó, vị trí này rất yên tĩnh, giao thông bốn phía cũng rất thuận tiện, bệnh viện, trường học, siêu thị... về sau có con, cũng sẽ không phiền phức.

Anh từ từ nói. “Hạ Hạ, sinh nhật vui vẻ.”

Đáy mắt cô run lên, nhẹ nhàng cong môi.

Mấy ngày làm việc liên tiếp, đến chính cô cũng thiếu chút nữa quên mất ngày quan trọng này.

Hôm nay là sinh nhật hai mươi bảy tuổi của cô, anh tặng cho cô một ngôi nhà.

“Chờ hai tháng nữa, sai khi kết thúc đợt quảng bá album, chúng ta sẽ dời đến đây.” Anh xoay cô lại, nhìn cô, cười nhẹ nói. “Sau này, có thể ở đây cả đời, cũng phải cả đời đối diện với anh, có phải rất nhàm chán không?”

Cô đưa tay ôm lấy anh, tựa đầu lên ngực anh. “Tư Không Cảnh, đây là lời cầu hôn của anh sao?”

Anh khẽ cười, lồng ngực rung động. “Nếu em thích, cái này là cách cầu hôn thứ hai của Tư Không Cảnh.”

Cô ngẩng đầu lên từ trong ngực anh, hài hước cười. “Người xưa có câu, quá tam ba bận, hai lần trước anh cầu hôn đều không theo lẽ thường, lần thứ ba cầu hôn mà không chuẩn bị gì, đến lúc đó anh khóc một mình đi.”

Đáy mắt anh phản chiếu nụ cười của cô, cúi đầu hôn lên môi cô. “Được.”

...

Ngân tiếng hô, vạn tiếng gọi, Phong Hạ chuẩn bị album trong vòng một năm, tháng mười có thể tái xuất.

Album được đặt tên là ‘BACK’, đơn giản, rõ ràng - trở về.

Bài ca chủ đề đầu tiên đã đánh bắt các bài hát mới trên bảng xếp hạng, hơn nữa tình hình tiêu thụ đĩa nhạc trên thị trường cũng rất thành công, số lượng album đặt trước đã lên đến sáu con số.

Cuốn album này, là tâm huyết của cô, cũng là thế giới anh chân thành chế tạo cho cô.

Mà trong buổi họp báo với truyền thông và người hâm mộ, ngoài những câu hỏi về cuốn album lần này thì chính là ngày kết hôn của cô và Tư Không Cảnh.

Lần trước anh có nói, hai người đã chuyển nhà, cuộc sống sinh hoạt hoàn toàn giống với những cặp vợ chồng bình thường.

Mặc dù cô cực kỳ hài lòng cuộc sống hiện tại, nhưng có điểm khiến lòng cô hơi nghi ngờ, điều quan trọng nhất nhất, rốt cuộc là đến khi nào anh mới hoàn thành.

Phong Trác Luân đối với chuyện này, tự nhiên có kín đáo phê bình, lúc cô và Tư Không Cảnh về nhà cô, thừa dịp Tư Không Cảnh vào bếp giúp đỡ Dung Tư Hàm, người ba vô lương tâm đã bắt cô lại, bắt mẫn hỏi. “Tên nhóc chết tiệt đó đang làm cái gì vậy? Trốn con gái của ba lại, còn không có một giấy chứng nhận hợp pháp? Cần thận ba kiện nó tội ở chung phi pháp!”

Cô rất bất đắc dĩ, trấn an để ba có thể thuận lòng. “Ba kiện anh ấy ở chung phi pháp, không phải cũng kiện luôn con sao?”

Phong Trác Luân nhú mày. “Cho nó một kỳ hạn, cuối năm nó còn không tổ chức hôn lễ với con, ba sẽ không gả con cho nó nữa!”

“Thuận theo tự nhiên thôi.” Cô rút cho ông ly trà. “Ở chung một chỗ đã lâu như vậy, đây chỉ là vấn đề hình thức.”

“Nhưng ba muốn bông cháu...” Phong Trác Luân than thở, nhỏ giọng oán trách. “Thôi, con vui là được rồi.”

Khóe môi cô hơi giương lên. “Đúng rồi, ba, con sắp mở một show diễn, con tặng ba vé VIP, đến lúc đó ba và mẹ phải đến đó.”

“Ừ.” Phong Trác Luân gật đầu, giọng nói lại vô cùng kiêu ngạo. “Đúng rồi, con cũng tặng cho ba mẹ nó hai vé.”

Cô nhìn nụ cười khó nhận ra trên mặt Phong Trác Luân, không nhìn được tựa lên đầu vai ông. “Cảm ơn ba.”

Từ lúc mới bắt đầu, hai bên luôn lạnh lùng, càng về sau, ba mẹ anh càng thể hiện sự yêu thích với cô, cô biết Phong Trác Luân cũng nhìn thấy.

Giờ phút này, cuối cùng cô cũng có thể tự nói với mình, dù cho hiện tại rời khỏi ba mẹ, cô vẫn có thể có cuộc sống hạnh phúc như vậy.

**

Buổi biểu diễn được cử hành ở thành phố S.

Không đến mười giờ, tất cả vé đã được bán sạch.

Trong phòng hóa trang, Phong Hạ đã chuẩn bị mọi thứ ổn thỏa, Tường Nghi ở bên cạnh cũng vỗ tay. “Hoàn Mỹ.”

Cô đứng dậy, quay một vòng trước gương, lại đưa tay chỉnh lại cổ áo của mình một chút. “Cũng hai năm không tổ chức show diễn rồi, mình cảm thấy hơi lo lắng.”

“Lo cái gì?” Tường Nghi vẫn dùng cách cú an ủi cô. “Cậu phải nghĩ như vậy, nếu như cậu té sập mũi trên sân khấu, chỉ cần Tư Không Cảnh không chê cậu, thì mọi chuyện vẫn tốt chứ sao.”

Cô liếc mắt. “Cảm ơn, quạ đen.”

Tường Nghi cười, đứng dậy đi đến bên cạnh cô, nhìn cô một hồi, nói. “Hạ Hạ, mình rất vui.”

Vui vì hôm nay, mọi chuyện của cậu đều thuận lợi, vui vì cuối cùng cậu cũng lại hướng đến tương lai.

Cô nhìn người bạn thân ở bên cạnh mình nhiều năm trong gương, trong lòng rất rõ ý của Tường nghị, cũng cười.

“Hạ Hạ.” Phòng hóa trang được mở ra, Trần Vi Vi thò một cái đầu vào. “Sắp mở màn rồi.”

“Được.” Cô nắm chặt tay, sai bước ra ngoài cửa.

“Cố gắng lên!” Trần Vi Vi đứng ở cạnh cửa, lúc này cười thật chặt nắm lấy tay cô.

Cô gạt đầu, đi từng bước lên sân khấu.

Bên tai là tiếng hô ‘Summer’ thật lớn, cô từ xa nhìn xuyên qua khe ở của tấm màn, cả hội trường gần như không còn chỗ ngồi.

Tất cả ánh đèn, âm nhạc, bạn nhảy đều đã chuẩn bị xong, cô bước từng bước lên sân khấu.

Ánh mắt vừa chuyển, cô nhìn thấy Lâu Dịch đang đứng ở đầu cầu thang.

Lâu Dịch cười rất lưu manh, kéo cô bước nhanh lên trên.

“Quần áo, giày, trang điểm, nữ trang... ừ, cũng không tệ.” Lâu Dịch xoay cô một vòng, quan sát cô từ đầu đến chân một lần. “Biểu cảm, dù kém hơn mình một chút, nhưng cũng coi như tạm được.”

Cô cười hi hi.

“Mặc dù cậu trọng sắc khinh bạn, hết ăn lại nằm... có điều, cậu vẫn là nghệ sĩ giỏi nhất trong mắt mình.” Lâu Dịch nắm lấy bả vai cô, giọng nói nghiêm túc, nhưng vẫn mang theo ý cười. “Đội lắt nữa, lúc bước ra, đừng sợ... bởi vì mình chưa từng nhìn thấy người xem nhiệt tình như vậy.”

Cô hít sâu, gạt đầu.

“Đi đi.” Anh buông bả vai cô ra, nở nụ cười thoải mái, dịu dàng nhất với cô. “Đây là ước mơ cậu sắp thực hiện được, đã chạy đến được điểm cuối, không thể thua.”

Cô nhìn Lâu Dịch, không khỏi nghĩ tới những ngày khổ sở, phần đầu trước kia, anh luôn ở bên cạnh cô làm bạn.

Anh chứng kiến sự bắt đầu, quá trình, và niềm hạnh phúc hôm nay của ước mơ này.

“You are the one.” Tay anh nắm chặt lại, đặt ở bên môi, cười lên.

Cuối cùng cô nhìn chằm chằm anh một lúc lâu, kéo tấm màn, bước ra sân khấu.

Hội trường to như vậy, một biển hồng, thấy cô xuất hiện, tất cả người hâm mộ cùng đứng lên, vẫy cây gậy phát sáng màu hồng trong tay.

“Cảm ơn mọi người.” Cô cúi đầu với tất cả người hâm mộ. “Cảm ơn mọi người đã tới đây hôm nay!”

Tiếng hét chói tai và tiếng hoan hô giống như muốn xuyên thủng bầu trời, âm nhạc phối hợp với ánh đèn, buổi biểu diễn chính thức bắt đầu.

Đầu tiên, cô biểu diễn tất cả các ca khúc có trong album mới, mười bài hát mới, mỗi một bài gần như được hợp ca bởi toàn bộ người hâm mộ.

Biểu diễn xong ca khúc mới, cô ngồi xuống cầu thang trên sân khấu, nói chuyện với những người hâm mộ phía dưới. “Bây giờ, tôi và mọi người cùng nhau một bài, được không?”

Trong tiếng hét ‘được’ điên cuồng, cô nghiêng đầu một chút. “Mọi người muốn hát bài gì?”

Dưới sân khấu, tiếng hét trùng điệp đáp lại, tiếng hô lớn nhất là ‘Chưa từng’, cũng có rất nhiều người hô tên bài hát khác.

Cô cười cười. “Vậy hát bài ‘Chưa từng’ trước.”

Sau đó, âm nhạc của bài ‘Chưa từng’ vang lên, tất cả người trong hội trường cùng hét chói tai, thậm chí còn phối hợp làm sóng người.

Cô đứng dậy, bước từng bước trở lại sân khấu, hát bài hát quen thuộc nhất trong trí nhớ.

Hạ tầm mắt, cô lập tức nhìn thấy trên phần chỗ ngồi VIP có ba mẹ cô Phong Trác Luân và Dung Tư Hàm, ba mẹ của Tư Không Cảnh, Mục Hi và Trịnh Vận Chi, còn có ba người bạn tốt vừa rồi ở hậu trường với cô.

Tư Không Cảnh ngồi ở giữa.

Ánh mắt anh vẫn đặt trên người cô, như dung nham nóng bỏng, bao lấy cô.

Mỗi một câu hát, đều khắc họa lại quá khứ của hai người, cho dù mang theo cảm giác tiếc nuối khe khẽ, hát vào lúc này, cô lại có một cảm giác nhớ nhung.

Cảm ơn anh, vì đã lưu lại rất nhiều điều trong cuộc đời em.

Hai tiếng biểu diễn, gần như tất cả người hâm mộ không có ngồi xuống ghế, vẫn luôn đứng đó, vẫy que sáng trong tay, hợp ca với cô.

Biểu diễn xong tất cả ca khúc, cô thở một hơi thật dài, sau đó nghe thấy toàn hội trường vang lên tiếng hô ‘encore’.

Giống như hiểu rõ.

Ánh đèn trên đài chỉ chiếu một mình cô, cô nhắm mắt lại, nói. “Hôm nay. “Encore hôm nay, tôi muốn biểu diễn một ca khúc.”

“Bài hát này, không phải bài hát trong album của tôi, sau này cũng sẽ không phát hành, tôi cũng không biểu diễn lần thứ hai.” Cô nói xong câu này.

Người hâm mộ kinh ngạc, trong sự vui mừng, một bài hát hoàn toàn xa lạ vang lên.

“Tình lại từ giấc mơ, anh vẫn ở trước mặt em như cũ

Em giờ tay lên, thật là nhớ, chạm vào nụ cười của anh

Anh nói, anh bật ngọn đèn thành phố

Vì em, tạo nên một tình cầu

Năm tháng như trôi, đẹp nhất là hình ảnh phản chiếu của pháo hoa

Cảm ơn anh, dùng kỷ niệm tình yêu làm đẹp cho cuộc đời này

Thời gian trôi đi, anh vẫn ở cạnh em như cũ.”

Toàn bộ mọi người yên lặng lắng nghe bài hát, âm nhạc dần tắt đi, cô im lặng trong chốc lát, nói. “Bài hát này, anh ấy sáng tác vì tôi, muốn tặng cho tôi vào Valetine năm đó.”

“Nhưng...”

“Nhưng sau đó, bởi vì rất nhiều nguyên nhân, không thể trao món quà này.” Vào lúc cô còn sững sờ, Tư Không Cảnh vốn đang ở dưới sân khấu bước lên, dẫn đi đến cạnh cô.

Dưới ánh đèn long lanh, khuôn mặt anh như được điêu khắc. “Thời gian và tuổi trẻ, để anh bỏ lỡ năm năm”

Mọi người yên tĩnh, cuối cùng anh cũng đến bên cạnh cô.

“Thời gian năm năm, đối với người bình thường mà nói, có lẽ rất ngắn, cuộc sống tiếp tục, trong nháy mắt đã trôi qua, có lẽ không ai chú ý.” Ánh mắt anh đặt trên người cô. “Nhưng với tôi, đó lại là thời gian khó khăn nhất trong cuộc đời tôi.”

“Năm năm này, người tôi thích nhất không ở bên cạnh tôi, tôi không biết cuộc sống của cô ấy thế nào, cô cũng không biết lòng cô ấy nghĩ về tôi thế nào, không thể ở cạnh cô ấy, cũng không thể lại gần cô ấy, chỉ có thể liếc nhìn từ xa, nhìn cuộc sống của cô ấy có bình an. Chưa từng trải qua cuộc sống chia lìa, thì không cách nào cảm nhận được loại cảm giác này, cuộc sống giống như đang tiếp tục, nhưng suy nghĩ lại dừng lại.”

Tốc độ nói chuyện của anh rất chậm, hết sức chuyên chú. “Cô ấy là một người có thiên phú, cũng là người rất thông minh, cô ấy rất xuất sắc, là ánh sao sáng nhất trong mắt nhiều người, trên màn hình tivi có thể thấy cô ấy mỉm cười, nhưng tôi biết cuộc sống của cô ấy không tốt, mệt mỏi, ốm, gặp phải khó khăn cũng phải tự mình đi đối mặt, cô ấy rất vất vả, còn khổ cực hơn những người phụ nữ bình thường”

“Mà ở trước mặt nhiều người, trước mặt tôi, cô ấy lại luôn tỏ ra mình là người vô địch, không làm sai bất cứ chuyện gì, không bị bất kỳ ai làm dao động, rất thành công.” Anh cầm lấy tay cô. “Nhưng đó lại là thất bại khiến cô ấy cực khổ suốt năm năm”

Người con gái giỏi nhất trong năm năm qua, luôn thể hiện sự vinh quang ra bên ngoài, lại là người cô đơn, người quan trọng nhất không ở bên cạnh, làm bất cứ điều gì cũng nhớ tới những điều khổ sở đã qua.

Cô khiến mình trở nên tốt nhất trong năm năm, mới chờ anh trở về.

Phong Hạ không nhúc nhích nhìn anh, hồi lâu, mới nhẹ nhàng giờ tay lên bịt miệng.

Anh nắm lấy tay cô, nhìn xuống sân khấu. “Từ hôm nay trở đi, trong làng giải trí sẽ không có ba chữ Tư Không Cảnh này, tôi sẽ không quay phim, ca hát, không tiếp tục tham gia bất kỳ chương trình nào, sẽ không có thêm bất kỳ tin tức nào về tôi nữa, để mọi người làm chứng.”

Mọi người còn đang ngồi, bao gồm cả cô, nghe thấy lời của anh, đều sững sờ tại chỗ.

Đến không khí cũng như ngừng lại, anh xoay người đối mặt với cô, đặt tay cô vào lòng bàn tay mình, nhìn vào mắt cô, quỳ một gối xuống.

“Phong Hạ.”

Anh gọi tên đầy đủ của cô.

“Từ nay về sau, anh sẽ là người bình thường nhất, làm chuyện một người đàn ông bình thường nên làm, ở bên cạnh em, làm bạn với em, chăm sóc em, bất kể sinh lão bệnh tử, anh sẽ dùng hết khả năng của mình cho em một ngôi nhà hoàn chỉnh, để em ở bên cạnh anh, mỗi ngày đều được vui vẻ, hạnh phúc.” Nỗi một chữ của anh, đều rất nghiêm túc.

Hai mươi bảy năm này, cô ở bên cạnh ba mẹ.

Những năm tiếp theo, cô sẽ ở bên cạnh anh.

“Em có thể làm bất kỳ chuyện gì em muốn làm, bất kể là diễn viên, ca sĩ, đạo diễn,... hoặc ở nhà, đi du lịch một vòng quanh trái đất, chỉ cần em thấy vui.” Anh lấy một hộp gắm nhỏ từ trong túi áo, mở ra. “Anh sẽ hoàn thành vì em”

“Cho nên, xin em cho anh một cơ hội, để anh dùng phần đời còn lại, bù đắp cho năm năm thiếu sót này.”

Anh lấy chiếc nhẫn kim cương. “Gả cho anh, được không?”

Cô cúi đầu nhìn anh, hốc mắt khê ửng hồng, nụ cười dịu dàng, tư thế quỳ một chân tiêu chuẩn, nước mắt từ từ chảy xuống.

Hành vạn người đang nhìn, còn có người nhà của cô, bạn bè đang nhìn vào, anh lại đưa ra lời cầu hôn.

Hội trường vừa mới yên tĩnh, lúc này nhất trí vang lên. “Đồng ý đi.”

Chinh tề như vậy, khiến màng nhĩ của cô cũng thấy đau.

“Hạ Hạ.” Anh lấy tai nghe để xuống đất, nắm lấy tay cô, nhìn cô khóc trôi mất phần trang điểm, dùng âm thanh chỉ đủ cho hai người nghe thấy. “Đây là lần thứ ba Tư Không Cảnh cầu hôn, nếu như em còn không đồng ý, vậy muốn cả đời này anh phải độc thân sao.”

Người từng trầm mặc ít nói, từng cường thế bá đạo, từng không thích nói nhiều ở trước mặt công chúng, Tư Không Cảnh từng như một vị thần tiên xa với cô không thể chạm vào.

Anh lại nguyện ý buông tha những gì mình đang có, chỉ vì muốn cố vui vẻ cả đời.

Trong tiếng kêu ầm ĩ, cô nhìn vào mắt anh, vừa khóc vừa cười gật đầu.

Anh hít một hơi thật sâu, đeo chiếc nhẫn kim cương vào ngón tay áp út của cô.

Trong nháy mắt, tiếng vỗ tay vang lên như sấm, tất cả người hâm mộ đã thích hai người hơn năm năm, thậm chí còn có người hâm mộ đôi tình nhân này, yêu mến hai người từ khi họ ra mắt thì hiện tại, sau khi hai người kết hôn, họ vẫn sẽ đến xem các buổi ca nhạc như cũ.

Thậm chí còn có nhiều người hâm mộ nhìn lên sân khấu, nước mắt từ từ rơi xuống.

Anh cúi đầu nhìn lên ngón tay cô, từ từ đứng dậy, ôm tay cô vào trong ngực, cười nói. “Còn rất nhiều lời, chờ sau khi về nhà, anh sẽ từ từ nói cho em”

Cô tựa vào đầu vai anh, âm thanh nghẹn ngào, nước nớc.

Sáu năm, từ lúc ở tuổi thanh xuân cho đến bây giờ bước đi trên con đường mới, cuộc sống mới.

Quá khứ của cô, tương lai của cô, đều có anh.

Anh là người quan trọng nhất trong sinh mệnh của cô, sâu tận xương tủy.

Trong cuộc đời của chúng ta, luôn có một người, có thể khiến cho chúng ta cười rạng rỡ nhất, khóc đến thương tâm nhất, nhớ đến sâu sắc nhất.

Người đó sẽ dạy bạn tất cả điều liên quan đến tình yêu, cũng sẽ cho chúng ta biết yêu.

Người đó tới thế giới này, cũng là để gặp bạn.

Đẹp nhất không phải lúc này.

Mà là lúc bạn già đi, bạn vẫn còn người ấy bên cạnh.

Cảm ơn anh, có thể khiến cuộc đời này của em may mắn được gặp anh.

Cảm ơn anh, có thể khiến em yêu anh.

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Ngoại truyện: Mang thai (1).

Sau khi buổi diễn kết thúc, công việc của Phong Hạ cũng tạm thời chấm dứt.

Mà dù trên danh nghĩa, Tư Không Cảnh đã rút lui khỏi làng giải trí, nhưng anh vẫn duy trì quan hệ với mọi người, dù không ra mặt, bất kỳ lúc nào anh vẫn có thể ở nhà giải quyết tất cả mọi chuyện, nên có thể nói khá rảnh rỗi.

Bây giờ chỉ đợi đến lúc Phong Hạ có thời gian rảnh, Tư Không Cảnh lập tức thu dọn hành lý, đưa cô rời khỏi thành phố S.

Nơi anh đưa cô đến, là Mauritius.

Cô vốn cho rằng đây chỉ là một lần du lịch bình thường, lại không ngờ rằng, lần du lịch được dự tính từ mấy tháng trước, sau khi xuống đất cô mới phát hiện, bà mẹ và tất cả bạn bè của họ đều tụ tập đông đủ ở đây.

Sau đó, ở trên hòn đảo thiên đường này, anh đã chuẩn bị cho cô một hôn lễ và kỳ trăng mật khó quên nhất trong cuộc đời này.

Anh đang dùng hành động thực tế để nói cho cô biết...

Phong cách lãng mạn của Tư Không Cảnh, tuyệt đối không phải chỉ có hai ba loại.

Thậm chí, cho đến sau khi hai người về nước, cô vẫn nhớ những chuyện ở Mauritius như cũ, đến lúc làm việc cũng có lúc phân tâm.

Hoàn thành lịch trình trong một ngày về nhà, cô lặng lẽ để túi xuống, chạy vào phòng bếp.

Chuẩn bị ăn tối, anh đang nấu ăn, vì âm thanh của chảo dầu, anh không nghe thấy cô đi vào, chờ đến lúc anh phát hiện ra, cô đã ôm lấy anh từ sau lưng, không ngừng thì thào. “Em lại muốn đi Mauritius...”

“Được, chờ tới lúc em rảnh rỗi, chúng ta sẽ đi.” Anh vỗ nhẹ lên tay cô, dịu dàng nói.

“Em không muốn làm việc...” Cô dấn vào lưng anh, cọ cọ như một con mèo nhỏ. “Mỗi ngày phải chạy theo lịch trình rất mệt, em cũng muốn nghỉ ở nhà, ông xã, anh nuôi em đi, có được không?”

Anh nghe thấy... khỏi khỏi mỉm cười, nhẹ đặt chảo dầu xuống, xoay người ôm cô vào trong ngực. “... Không muốn ăn cơm tối sao?”

“Hả?” Hai mắt cô mở to.

Anh nhỏ giọng cười, cúi đầu nói vào tai cô. “Nếu như em còn làm nũng như vậy, bữa tối này, em sẽ không được ăn.”

Trên khuôn mặt đẹp trai của anh là một nụ cười mập mờ, lúc này cô mới hiểu anh đang nói gì, mặt hơi hồng, muốn nói lại thôi nhìn anh.

“Không muốn làm việc, không muốn đi làm, trước kia anh cũng nói, chỉ cần em làm chuyện mình muốn là được rồi, nghỉ ngơi, du lịch..., cái gì cũng được.” Anh vuốt vuốt mái tóc cô. “Đừng để mình phải khổ cực như vậy.”

“Thật sao?” Hai mắt cô sáng lên.

Thật ra thì cô hỏi anh như vậy cũng không phải là nhất thời, kể từ sau khi show diễn kết thúc, cô cũng bắt đầu có ý nghĩ rời khỏi làng giải trí.

Giấc mơ của cô đã được anh và cô hoàn thành, hiện tại, trung tâm cuộc đời cô, chỉ là anh và gia đình hai người, về sau năm tháng còn dài, cô chỉ muốn dùng thời gian đó để ở với anh.

Vậy thì hiện tại, có phải cũng đã đến gần lúc đó, có thể để cô có cuộc sống của một người bình thường?

Anh nhìn cô, ôm cô chặt hơn một chút. “Em chỉ cần nhớ, sẽ không có buồn phiền gì khi em về nhà.”

Trong lòng đã có quyết định, cô đưa tay ôm chặt hông anh, nghiêng đầu cười với anh. “Chồng em thật tốt.”

“Đầu tiên chờ anh nấu cơm xong đã.” Anh cúi đầu hôn cô. “Sang nay Niếp Lâm có gửi một cái túi đến đây... những điểm tốt của chồng em, cũng không

phải chi biết kiếm tiền nuôi em”

Cô nghe xong, không ngoài dự đoán của anh mặt lại càng đỏ hơn, anh tốt bụng cười buông cô ra, xoay người tiếp tục nấu ăn, cô do dự một chút, đỏ mặt ra khỏi phòng bếp.

...

Sau bữa cơm tối, hai người cùng nhau ngồi ở ghế sofa xem ti vi, sau khi cô ăn xong quả vải anh đút cho mình, mới nhẹ nhàng chọc chọc bờ vai anh.

“Sao vậy?” Anh bóc vỏ quả vải, quay đầu lại nhìn cô.

“Em đi tắm” Cô cắn môi, ấp a ấp úng “Anh...”

“Anh cũng đi tắm?” Anh chậm rãi nói.

Cô không dám nhìn thẳng vào mặt anh, chỉ nhẹ gật đầu.

“Được.” Nụ cười anh càng đậm hơn. “Vây... em có muốn cùng nhau tắm không?”

Chuyện sau đó cũng đủ khiến người ta mặt đỏ tim đập, cho dù đã kết hôn, cô vẫn không chịu nổi sự trêu chọc của anh như cũ, vội vàng đứng dậy, chạy vào trong phòng ngủ.

Chờ tắm xong, cô trùm khăn tắm đứng trước gương, ánh mắt từ từ nhìn những bộ quần áo trong tủ.

Đưa tay lấy quần áo, lấy một bộ ra.

Phải nói rằng, quần áo này cũng không thể coi là quần áo, và lưới màu hồng, có thể nói nhiều nhất chỉ có thể che đi phần tuyết trắng, phía dưới là một lớp vải mỏng có thể che kín mông, thậm chí còn không có quần lót.

Sau bộ đồ sexy màu đen bị nhét vào trong va li, bạn học của Tư Không Cảnh, Niếp Lâm lại gửi đến...

Cô hít sâu mấy hơi, ngừng thở buông khăn tắm ra.

Vắt và lăm mới mặc xong bộ quần áo, cô đứng trước gương, cô căn bản không dám nhìn mình, chứ đi ra ngoài cửa.

Đứng tại chỗ suy nghĩ một hồi, cửa phòng tắm đột nhiên bị mở ra.

Tư Không Cảnh nắm lấy nắm cửa đứng bên ngoài, trên tóc còn nhỏ vài giọt nước, lúc thấy cô, ánh mắt anh đột nhiên trở nên âm u.

Cô sợ hết hồn ngẩng đầu lên chống lại tầm mắt của anh.

Trong mắt anh phát ra tín hiệu nguy hiểm, thấy cô thì cả người như muốn cháy lên, bộ đồ này không phải che mà cũng không phải còi.

“Phòng tắm ngoài kia không có khăn tắm, anh đến lấy khăn.” Anh đi đến, giọng nói khàn khàn.

Mặt cô đỏ như máu, không ngừng lùi ra sau.

Ánh mắt anh nhìn cô vô cùng nóng bỏng, nhìn thân thể trắng nõn của cô được bọc trong bộ quần áo muốn che mà không che, nhìn hình dáng xinh đẹp mình thích nhất được quấn trong bộ quần áo đó.

Còn có lụa mỏng bên dưới cái mông xinh đẹp.

Bóng dáng anh từ từ bao phủ cả người cô, kèm theo đó là hương sữa tắm trên người anh, cô xấu hổ đến sắp khóc rồi. “Khăn tắm...”

Trong mắt người nào đó vẫn còn tồn tại khăn tắm? Đừng nói khăn tắm, ngay cả họ mình cũng nhanh quên rồi.

Tư Không Cảnh như không nghe thấy, lúc này, anh đi tới, hai tay chống lên lớp gạch men sau lưng cô, lập tức cúi đầu xuống hôn cô.

Thân thể cô khẽ run lên, chiếc lưới thơm tho lập tức bị anh dây dưa, cuốn vào sâu hơn.

Cho dù trước đây đã có nhiều lần hoan ái, vào lúc cô đối mặt với anh, vẫn sẽ không thể không chế được nhịp tim của chính mình như cũ.

Hướng chi, hôm nay cô còn mặc bộ quần áo như vậy, còn chủ động nhận lấy hành động của anh.

“Bảo bối của anh mặc cái này... rất đẹp.” Hơi thở của anh nóng rực, vừa mê mẩn hôn cô, vừa ôm cô đi ra khỏi phòng tắm. “Vô cùng xinh đẹp.”

Cả người bốc lên hơi nước, trên thân thể hai người vẫn chưa khô, mập mờ lại xinh đẹp.

Vài vóc mỏng trên người cô bị xanh xé ra từng mảnh, đi ra khỏi phòng tắm, nhưng anh lại không ôm cô lên giường, mà ôm cô đi về phía ghế sofa.

Cả người cô mềm như không xương từ lên ghế sofa, bên trong thân thể đã nhanh chóng động tình, một tay của anh xoa phần tuyết trắng của cô, một tay lại lấy phần cứng nóng của mình chống giữa hai chân cô, từ từ cọ xát.

Vòng ngoài kích thích như vậy, càng thêm khiến người ta điên cuồng, cô tựa lưng lên ghế sofa, cắn môi, quay đầu mơ màng nhìn khuôn mặt anh.

Trán anh đã bị phủ bởi một lớp mồ hôi, nhưng vẫn cố nén ở bên ngoài hoa huyệt của cô như cũ, từ từ di chuyển, khiến mật dịch của cô chảy ra nhiều hơn.

“Bảo bối, có muốn không?” Anh thờ dõc.

Cô biết điều nghiêng đầu ôm lấy anh, gương mặt hồng hồng gát đầu.

“Muốn cái gì...” Lúc này, người đàn ông lại hư tính hơn, anh cắn vành tai cô, tiếp tục nói.

Cô sao có thể trả lời vấn đề lộ liễu này, vẫn cắn môi không chịu nói.

Anh tất nhiên cũng chưa bao giờ khiến cô phải chịu uất ức, thấy thế thì lập tức nhỏ giọng cười, đè hông cô lại, tiến vào trong cơ thể cô.

Khoảng không trong cơ thể cô lập tức biến mất, cô ‘ưm’ một tiếng thật dài, ôm lấy cổ anh, nhẹ nằm xuống ghế sofa.

Tư thế này, khiến anh rất dễ dàng hành động, một chân anh để trên mặt đất, chân khác lại gác lên ghế, yêu cô từ phía sau.

Tiếng va chạm giữa hai thân thể phát ra, mập mờ lại rõ ràng, cô cắn tay mình, bị anh đụng vào từ phía sau, ánh mắt quẩn rũ, đè nén tiếng ngâm trong miệng mình.

Niềm vui tràn ngập, chạy nước rút một lúc, anh nhanh chóng tặng cô thời điểm hạnh phúc nhất.

Cúi đầu liên tiếp hôn lên tấm lưng tuyết trắng của cô, anh dùng sức kéo quần áo trên người cô xuống.

Miệng cô mở rộng, còn chưa kịp thở đã bị anh ôm lấy, xoay người lại, đối mặt với anh.

“Nghỉ ngơi một chút... được không?” Cô đáng thương nhìn anh. “Dính... không thoải mái.”

Anh nghe chữ đó từ trong miệng cô, tấm mắt cũng rơi vào nơi mình vừa yêu thương cô.

Nơi trắng trẻo mũm mĩm đó vẫn chưa khép lại, theo hô hấp của cô, lúc mở lúc đóng, anh nhìn mấy giây, kéo chân cô ra, đổ mắt, lại đi vào lần nữa.

Anh quen thuộc thân thể cô còn hơn cả chính cô, nhanh chóng làm vài động tác vài nơi mẫn cảm của cô, cô lại nhanh chóng đến.

Cô đến được hai lần, nhưng anh lại còn cứng nóng hơn lúc ban đầu, cô hơi sợ, khóc đến mức lỗ mũi hồng hồng, cầu xin anh nói không muốn.

“Bảo bối...” Anh vẫn còn trong cơ thể cô, lúc này ngừng động tác lại, yêu thương hôn lên mũi cô. “Trừ em ra, chúng ta nuôi thêm một người khác, được không?”

Cô mơ hồ nhìn anh.

“Sinh cho anh một đứa con gái đáng yêu được không?” Anh như trịnh trọng, lại như thì thầm lời yêu.

Cô sửng sốt một lúc, đổ mắt gát đầu.

Giữa lông mày anh tràn ngập tình yêu, lúc này cúi đầu hôn lên môi cô, dùng sức đi vào chỗ sâu nhất trong cơ thể cô.

Cho đến khi cô bị anh làm đến mức cả người không còn chút hơi sức nào, thân thể hiện lên màu hồng mềm mại, anh mới thả lỏng, cho cô tắt cả tình hoa.

“... Con trai, anh thích không?” Cô chóng mặt, bị anh ôm về phòng tắm, vẫn không quên vùi vào ngực anh nói.

“Thích.” Tinh thần anh không tồi, mở cửa phòng tắm ra, trên mặt tràn ngập nụ cười. “Vậy thì hi vọng, một lần có luôn một trung đội?”

**

Như mong muốn của cô, dần dần rời khỏi làng giải trí, không tiếp xúc với giới truyền thông nữa, cũng sẽ không có bất kỳ cuộc phỏng vấn nào, mỗi ngày ở nhà làm một con sâu gạo vui vẻ.

Anh đương nhiên thích cô ở nhà, sáng trưa chiều tối đều làm những món cô thích ăn, sau buổi trưa còn chuẩn bị thêm trà chiều, không đến một tháng, cả người cô lập tức mập hơn một chút.

Buổi tối, cô nằm trên đùi anh xem ti vi, cánh tay anh đang xoa bóp chân cô, đột nhiên mở miệng nói. “Bà xã.”

Cô giương mắt nhìn anh.

“Anh đã nói chuyện với Đới Tông Nho, ngày mai chúng ta đi bệnh viện.” Anh bình tĩnh nói.

Cô giật mình, từ từ đứng dậy khỏi đùi anh, lo lắng hỏi. “Thân thể anh không thoải mái?”

Anh lắc đầu, đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô. “Phải đi kiểm tra thân thể em.”

Cô hiểu ra, gương mặt đỏ lên, trong đầu quay nhanh, lại ôm lấy cổ anh, nhỏ giọng hỏi. “Lần này thật sự được không?”

“Tính từ kỳ nghỉ lễ của em, đã chậm mất mười ngày.” Anh ôm cô, đưa tay đến trước bụng cô. “Nếu dự cảm của anh chính xác, nơi này, cũng đã có một đôi rồi.”

Sau khi cô nghe xong, gương mặt đỏ lên, nhìn ánh mắt dịu dàng của anh, từ đầu vào vai anh, cười ngọt ngào.

...

Ngày hôm sau, lúc hai người đến bệnh viện, hai vợ chồng Đới Tông Nho và Đan Diệp đã tới sớm làm nội ứng, hai người cũng lặng lẽ đi vào từ cửa sau.

Làm kiểm tra, Phong Hạ thấp thỏm ngồi chờ kết quả, ngược lại, Đan Diệp còn hưng phấn hơn cô, đi đi lại lại trước mặt cô, không ngừng lắc đầu. “Thật khiến người ta mong đợi, ngôi sao lớn thứ hai sắp ra đời!”

“Tur Không.” Bên cạnh, Đới Tông Nho thản nhiên nói. “Nếu như Hạ Hạ thật sự mang thai, sau đợt kiểm tra này, việc sinh con, mình đã chuẩn bị xong.”

Tur Không Cảnh ngồi bên cạnh Phong Hạ, trầm ngâm một lát, nói. “Trừ việc sinh con ra, tất cả những chuyện còn lại đều do cậu phụ trách,”

“Hả?” Đan Diệp và Phong Hạ đều kinh ngạc.

“Không phải anh Đới cũng là bác sĩ khoa phụ sản sao?” Phong Hạ hỏi.

“Anh hoài nghi khả năng của chồng em sao?” Đan Diệp xù lông.

Tur Không Cảnh thản nhiên mở miệng. “Bà xã anh, không thể để cậu ấy thấy hết sạch trong lúc đỡ đẻ được.”

Phòng nghỉ ngơi, trong mắt lập tức yên lặng.

Chủ nghĩa đàn ông của người nào đó lại xuất hiện rồi, Phong Hạ không biết nên nói gì, chỉ có thể đỏ mặt nhìn anh.

Đan Diệp kinh ngạc há hốc. “Hả... ai lại chú ý những điều này lúc sinh con chứ? Tur Không Cảnh, anh quá bá đạo rồi!”

“Biết rồi, mình sẽ chọn một bác sĩ tốt nhất phụ trách việc đó.” Ngược lại, Đới Tông Nho ở bên cạnh rất bình tĩnh. “Trong phòng bệnh không thể xuất hiện một người đàn ông nào đúng không?”

Tur Không Cảnh gật đầu.

“Vậy cậu cũng đừng vào phòng bệnh.” Đới Tông Nho sâu kín nói. “Cũng đừng chờ ngoài phòng bệnh, mình nghe ba vợ mình nói, năm đó ba vợ cậu kêu rất thảm thiết, suýt chút nữa làm gián đoạn tiến trình phẫu thuật.”

Sắc mặt Tur Không Cảnh tối sầm.

“Kết quả đây rồi.” Một y tá đẩy cửa đi ra, vẻ mặt tươi cười cầm tờ giấy kết quả đi về phía Tur Không Cảnh.

Tur Không Cảnh cúi đầu nhìn qua một cái, đáy mắt trầm tĩnh đột nhiên sáng lên.

Phong Hạ ngồi bên cạnh anh, vội vã nhìn sang.

Bên trong...

“Chúc mừng, chúc mừng.” Đới Tông Nho và Đan Diệp thấy thế, nhìn nhau cười nhìn hai người sắp được làm ba làm mẹ.

“Hạ Hạ, mười tháng tới cậu phải chịu khổ rồi!” Đan Diệp cười híp mắt.

“Tur Không, chúc mừng cậu gia nhập vào hàng ngũ vũ em” Đới Tông Nho cũng cười híp mắt,

Mặc dù xưa nay Tur Không Cảnh luôn rất tỉnh táo, nhưng lúc này, sắc mặt vui vẻ thể hiện rất rõ ràng, anh nói lời cảm ơn với cô y tá, dùng sức ôm Phong Hạ, hôn lên trán cô.

Cô tựa vào ngực anh, chỉ cảm thấy tiếng tim đập không ngừng tăng lên.

Trong bụng của cô, hiện tại, thật sự đang có một tiểu sinh mệnh mới rồi.

Đây là con của cô và anh, cũng là người mà sau này hai người sẽ nuôi dưỡng, nhìn con của hai người có thể giới của mình.

Đây nhất định là chuyện tốt đẹp nhất trên thế giới rồi.

“Cảm ơn.” Anh nhìn cô chăm chú, nhẹ giọng nói với cô.

(*) Mauritius: Là đảo quốc nằm hướng tây nam Ấn Độ Dương, cách đảo Madagascar khoảng 900 km về hướng đông. Thủ đô là Port Louis. Nước cộng hòa này bao gồm các quần đảo Cargados Carajos, Rodrigues và quần đảo Agalega. Mauritius là một phần của quần đảo Mascarene. Đảo Réunion của Pháp 200 km (120 dặm) về phía tây nam và đảo của Rodrigues 570 km (350 dặm) phía đông bắc cũng thuộc Mascarene.

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Ngoại truyện: Mang thai (2).

Sau khi ở trong bệnh viện biết được tin mình có con, tư Không Cảnh lái xe đưa Phong Hạ về nhà họ Phong trước.

Lúc ở trên đường, anh gọi điện thoại cho ba mẹ báo tin tức tốt lành này, hai người xưa nay luôn rất nghiêm túc, cứng nhắc, sau khi nghe tin này lại vui vẻ, nói liên tục, giọng nói cũng run run.

“Hạ Hạ ở bên cạnh sao? Để cho nó nghe điện thoại.” Mẹ anh nói vào điện thoại. “Lần đầu mang thai, có rất nhiều nói cần phải chú ý.”

“Hiện tại cô ấy đang mang thai, cần phải ít chạm vào đồ có phóng xạ.” Anh nghiêng đầu nhìn cô, thản nhiên nói vào trong điện thoại. “Con biết những điều cần phải chú ý.”

“Mới thời kỳ đầu, không quan trọng...” Cô bắt đầu nhìn anh, đưa tay muốn cầm điện thoại trong tay anh.

Nhưng anh vẫn không chịu đưa điện thoại cho cô, chỉ nói vào trong điện thoại. “Cô ấy ngồi máy bay đến thành phố N, con không yên tâm, mẹ và ba cuối tuần thì đến đây đi, con chuẩn bị vé cho hai người.”

Cô không kịp ngăn cản, anh chưa nói được đôi câu, cũng cúp điện thoại.

“Tư Không...” Cô thở dài, điều chỉnh tốt tư thế ngồi. “Em yếu ớt như vậy sao? Mẹ anh muốn nói chuyện với em, sao anh lại không để bà nói...”

Về mặt anh lạnh nhạt. “Gặp mặt nói là được rồi.”

Cô nhìn gò má tuần tú của anh, đột nhiên nghĩ đến kết quả sau này của chính mình. “Chẳng lẽ tiếp theo, điện thoại di động của anh, máy vi tính, ipad,... đều không cho em dùng sao?”

Anh không nói gì chỉ gật đầu.

“Ra ngoài thì sao? Đi Đạo phố thì sao?” Cô nắm chặt dây an toàn, bối rối nhìn anh.

“Nhất định phải là trường hợp anh xem xét,” Anh thong thả nói. “Không có vấn đề gì.”

Toàn bộ 8, 9 tháng tới... chẳng lẽ anh muốn cô quay về cuộc sống thời nguyên thủy sao?

Mặt cô như đưa đám, lúc này muốn cố gắng điều cuối cùng, đến gần anh, đôi mắt mở to, đáng thương nhìn anh. “Ông xã... có thể thỉnh thoảng thì sắp xếp, cho em chơi một chút?”

Môi anh vừa nhấc, lộ ra nụ cười như có như không, về mặt mập mờ. “Có thể, chơi với anh.”

Cô không giãy dụa nữa, về mặt đầu khẽ chấp nhận sự thật.

...

Đến nhà họ Phong, Phong Trác Luân đang đánh cờ với Phó Chính, Dung Tư Hàm và vợ của Phó Chính Thiệu Tây Bội đang ngồi trên sofa nói chuyện.

“Đến rồi.” Phong Trác Luân thấy hai người đến, giơ tay lên chào, lười biếng nói. “Tur Không, tới đây chơi thay tôi một ván, tôi muốn đi nằm một lúc.”

“Ba.” Tur Không Cảnh và Phong hạ cời giày, thay dép. “Con có chuyện muốn nói và ba và mẹ.” ~~điền-đàn-lê- quý-đôn~~

“Chuyện gì?” Dung Tur Hàm thấy con gái và con rể, cũng rất vui vẻ, đi tới vừa giúp họ pha trà, vừa hỏi.

“Chuyện tốt hay là chuyện xấu?” Phong Trác Luân huýt sáo, liếc xéo anh. “Cậu bắt lực rồi hả?”

Trong nháy mắt, Phong hạ đỏ mặt, đột nhiên ho khan một tiếng.

Không phải bắt lực, mà là quá mạnh mẽ được không. . .

“Ba, mẹ, Hạ Hạ mang thai.” Anh bình tĩnh nhìn Phong Trác Luân và Dung Tur Hàm, mở miệng nói.

Cả nhà yên lặng hai giây.

Thiếu Tây Bội mỉm cười, vừa định nói lời chúc mừng lại nhìn thấy Phong Trác Luân như bị rút dây thần kinh, nhảy lên từ trên ghế, đi tới sau lưng Dung Tur Hàm, ôm lấy bà xã của mình. “Ha ha ha ha... bà xã, tôi sắp được làm ông ngoại rồi... ha ha ha ha...”

Dung Tur Hàm cũng vô cùng vui vẻ. “Chúc mừng hai đứa, vậy là Tiểu Cảnh và Hạ Hạ sắp được làm ba mẹ rồi.”

“Bà xã, ý tôi là, tôi không muốn làm ông ngoại...” Phong Trác Luân lại kiêu ngạo nói. “Xung hô này già đi nhiều lắm, tôi không muốn, tôi vĩnh viễn mười tám tuổi.”

Ngồi bên kia, Phó Chính đưa tay đẩy mắt kính. “Chỉ số thông minh của ông luôn dừng ở mười tám tuổi.”

“Hạ Hạ! Con sinh đứa bé rồi, đừng để nó gọi ba là ông ngoại!” Phong Trác Luân vùng vẫy.

“Vậy kêu là gì?” Thiệu Tây Bội kinh ngạc hỏi.

“Để ông ta làm ông ngoại của người khác?” Phó Chính tỉnh táo chỉ ra.

Dung Tur Hàm không thể nhịn được nữa, lúc đầu đầy hắc tuyến, xoay người lại đẩy Phong Trác Luân đi vào phòng ngủ. “Ông đi ngủ cho tôi.”

Trên đường, Phong Trác Luân vẫn nhảy lên nhảy xuống, lúc đi tới phòng ngủ, cũng đưa tay nhanh nhẹn kéo Dung Tur Hàm vào. “Bà xã, bà ngủ chung với tôi đi.”

Phong Hạ và Tur Không Cảnh đứng ở trước cửa, nhìn cánh cửa đóng ‘rầm’ lại, liếc mắt nhìn nhau, lắc đầu.

Hai trưởng bối nhà họ Phong đã náo loạn nhiều năm, hai người đã sớm quen. . .

Thiệu Tây Bội đi lên phía trước, vui vẻ cầm tay cô. “Hạ Hạ, chúc mừng con, nhưng phải chú ý, mang thai thời kỳ đầu vô cùng quan trọng, con phải cẩn thận một chút.”

Cô rất biết điều gật đầu, Tur Không Cảnh đứng bên cạnh cũng mở miệng nói. “Dì à, có điểm gì cần chú ý, dì có thể nói cho con biết.”

“Thời gian mang thai, chế độ ăn uống nhất định có chỗ khác với chế độ ăn uống hằng ngày, chế độ ăn uống cần phải hợp lý, dinh dưỡng cân đối. Đừng tưởng ăn được nhiều, ăn đồ ăn tinh tế mới tốt cho bào bảo, điều đó ngược lại khiến bào bảo bị thừa chất.” Thiệu Tây Bội kiên nhẫn nói. “Tiểu cảnh, từ bây giờ, cậu phải khổ cực rồi, tự mình sắp xếp một thực đơn hợp lý, nấu cho Hạ Hạ ăn, dù sao ở trong nhà cũng sạch sẽ hơn bên ngoài.”

“Được, con biết rồi.” Anh gật đầu. “Còn nữa không?”

“Không thể tùy tiện uống thuốc, cũng cố gắng trong thời gian mang thai đừng để bị bệnh.” Thiệu Tây Bội suy nghĩ một chút. “Cố gắng ít đi đến những nơi nhiều người, còn nữa, những đồ vật phóng xạ, cò thể dùng ít đi.”

Cô cũng lắng nghe, nghe được trưởng bối cũng muốn hạn chế tự do của mình, mặt như đứa đấm.

“Nhưng...” Thiệu tây Bội cười. “Cũng không hẳn phải sùng lại tất cả hoạt động, tĩnh dưỡng là có thể an thai, nhiều lúc cũng phải vận động, đi công viên một chút là rất tốt.”

“Được.” Anh nói. “Con nhớ rồi, cảm ơn dì.”

“Tiểu Cảnh, cậu nhất định sẽ là một người ba tốt.” Thiệu Tây Bội cười vỗ vỗ bả vai Tur Không Cảnh.

Lúc này, Phó Chính đi tới bên cạnh vợ mình, nhìn bà lạnh lùng nói. “Tôi không phải là một người ba tốt sao?”

Thiệu Tây Bội sững sờ, ngẩng đầu lên. “Là tự ông nói.”

Từ nhỏ, Phong Hạ đã luôn nghe Phó Căng nam và Phó Thiên Vấn tổ cáo, dục vọng chiếm hữu của Phó Chính với vợ rất cao, cũng rất lạnh nhạt với bọn họ, lúc này chỉ nên cười không nói gì.

Tư Không Cảnh là một thương nhân giỏi và có sức quan sát, lúc này vừa nhìn, cũng đoán chừng hai vị trưởng bối này cũng giống như Phó Ngọa Liễu, cầm tay Phong Hạ, nói. “Chú dì, con mang Hạ Hạ về trước, hôm nay đi kiểm tra sức khỏe ở bệnh viện, cô ấy cũng mệt rồi.”

Phó Chính tặng anh một ánh mắt khen ngợi, lời kéo vợ mình đi trao đổi một ít vấn đề.

**

Về đến nhà, Phong Hạ lười biếng nằm trên sofa nói. “Tại sao tình cảm của ba mẹ em, luôn tốt như vậy...”

Từ lúc còn trẻ, thời gian qua rất lâu, trong mắt cô, Phong Trác Luân và Dung Tư Hàm, thậm chí những vị trưởng bối khác, hình như tình cảm với nhau vẫn nhiệt tình như cũ,

Thời gian trôi qua, họ cũng già đi, người lại vẫn còn đó, chỉ dựa vào cảm giác mà thôi.

Hiện tại, chính cô kết hôn với người cô yêu nhất, còn có bảo bảo, càng có thể trải qua cảm giác tình cảm như vậy vẫn khiến nhiều người hâm mộ và xúc động.

Tư Không Cảnh ở trong phòng bếp rửa một ít dầu tây cho cô, lại hâm nóng nước đi ra ngoài. “Tình cảm của chúng ta không tốt sao?”

Anh ngồi xuống ghế, cô lập tức dựa vào người anh, tựa lên bả vai anh, cười híp mắt. “Đương nhiên rất tốt.”

Anh cung chiêu vuốt mặt cô, cho cô ăn dầu tây.

“Tư Không.” Cô nhẹ giọng hỏi. “Anh vui không?”

Lúc ở bệnh viện, mặc dù cô có thể thấy rõ cảm xúc của anh, nhưng sau đó lại không rõ ràng lắm.

Từ trước đến nay, anh luôn kín đáo lạnh lùng, hình như dù gặp phải chuyện gì, cũng không thấy nét mặt anh thay đổi.

Anh nhẹ giọng cười, nhìn cô. “Em nói xem?”

Cô trừng lớn hai mắt. “Phải rất vui vẻ, chẳng qua em không thấy rõ.”

Anh nhìn cô một hồi, thở dài, ôm cả người cô lên trên đùi, nhỏ giọng, nói từng câu từng chữ. “Anh vui vẻ đến sắp điên rồi.”

Đây là chuyện hạnh phúc trong cuộc đời anh, ngoại trừ việc cưới được cô ra.

Anh nhất định sẽ dùng tất cả những gì của mình, để thương yêu, chăm sóc, bồi dưỡng bảo bảo của họ.

“Thật?” Cô cười ôm lấy cổ anh, tiến tới cọ cọ vào mũi anh. “Tư Không, lỗ mũi sau này của bảo bảo, nhất định phải giống anh.”

Mặc dù ngũ quan của cô không tồi, nhưng cô vẫn hi vọng bảo bảo của hai người, có thể có bộ mặt hoàn mỹ giống như anh vậy.”

Lúc đó cô sẽ nhìn bảo bảo, giống như nhìn anh.

“Hạ Hạ.” Cô đang chìm trong ảo tưởng về khuôn mặt sau này của bảo bảo thì anh đột nhiên gọi cô.

“Hà?”

Anh hôn lên gương mặt cô. “Về sau, bảo bảo của chúng ta, có khuôn mặt giống như em mới khiến người ta cảm thán.”

Chờ đến sau này, cực kỳ lâu về sau, bọn họ vẫn sẽ như ngày hôm nay.

Lúc còn trẻ tuổi yêu nhau, trung niên làm bạn, lâu năm thì dựa vào nhau để sống.

Đợi đến lúc con hai người trưởng thành, sau khi có một người bạn đời khác, nhất định nó sẽ hiểu, anh yêu em dường nào.

...

Phụ nữ có thai chính xác bị giam ở nhà, trừ giờ khám thai quy định ra, không được phép đi nơi nào.

Phong Hạ đáng thương, mà ĐỐI Tông Nho có vợ con cũng bị bức bách rất thảm.

Sáng sớm thứ bảy, ĐỐI Tông Nho còn đang nằm trong chăn ôm vợ mình Đan Diệp, cũng bị Tư Không Cảnh lái xe đến biệt thự đập dậy.

“Tur Không Cảnh.” Lúc Đới Tông Nho đi theo anh vào nhà, khuôn mặt luôn dịu dàng đã có chút vẩn vơ. “Mình hi vọng cậu đừng bức mình đến cuối cùng, phải để bà xã mình chăm sóc.”

Vợ Đới Tông Nho, Đan Diệp, chủ khoa tiết niệu...

“Cậu mang trách nhiệm của bác sĩ, sẽ không đâu.” Anh vẫn bình tĩnh như cũ. “Là tự cậu nói, ngoại trừ chuyện đỡ đẻ ra, tất cả mọi chuyện đều do cậu phụ trách.”

“Anh Đới, thật ngại quá.” Phong hạ ngồi trên ghế sa lon, ngược lại rất áy náy. “Mới sáng sớm đã buộc anh qua đây.”

Thời gian mang thai của cô cũng đã hơn ba tháng, hiện tại, thai nhi ổn định, nhưng sáng nay, trong người đột nhiên không thoải mái, cô cũng cảm thấy không có gì, nhưng Tur Không Cảnh lại không nói hai lời, lập tức lôi kéo Đới Tông Nho đến.

“Không sao.” Đới Tông Nho thở dài, tính tình dễ chịu ngồi xuống ghế sofa. “Hạ Hạ, em thấy khó chịu ở đâu?”

“Chỉ cảm thấy hơi đau đầu, sau đó cổ họng cũng đau một chút...” Cô nhỏ giọng nói.

Đới Tông Nho quan sát mấy giây. “Có thể là bị cảm...”

Tur Không Cảnh đứng ở một bên nghe hai người nói chuyện, lúc này cũng tự trách nhủ mày, điều chỉnh lại điều hòa nhiệt độ trong nhà vài lần.

“Tốt nhất là đừng uống thuốc, có thể sẽ ảnh hưởng đến thai nhi, uống nhiều nước, nghỉ ngơi nhiều, tự lành sẽ tốt hơn.” Đới Tông Nho xoay người nhìn anh, “Mình sẽ chờ, lát nữa gọi điện thoại cho bác sĩ chịu trách nhiệm việc này hỏi một chút.”

“Ừ.” Anh gật đầu, tất cả suy nghĩ đều đặt trên người cô.

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Ngoại truyện: Mang thai. (3)

Đới Tông Nho nói chuyện mấy câu với Phong Hạ, lúc này mới đứng dậy tạm biệt, anh đưa Đới Tông Nho đến cửa nhà, trước khi ra cửa, Đới Tông Nho đột nhiên gọi anh lại.

“Mặc dù cậu ảnh hưởng đến cuộc sống ‘tính phúc’ của mình, nhưng... Mình có thể phải có nhắc nhở nho nhỏ với cậu.” Đới Tông Nho nhẹ nhàng đi tới trước mặt anh, tươi cười. “Hiện tại Hạ Hạ đã mang thai ba tháng, có thể vận động một chút... mình cảm thấy thân thể ra mồ hôi, nói không chừng sẽ khiến cô ấy thoải mái hơn một chút.”

Anh nhìn Đới Tông Nho hồi lâu, khẽ mỉm cười. “Chờ Hạ Hạ bình an sinh xong, đến lúc đó, mình sẽ nói bạn mình ở Mỹ gửi cho cậu ít đồ, coi như quà cảm ơn.”

**

Chờ Đới Tông Nho rời đi, anh quay lại nhìn cô, cô đang ngoãn ngoãn ngồi ở trên ghế salon uống nước nóng.

“Em cảm thấy thoải mái chút nào chưa?” Anh đi lại bên cạnh ghế sofa, vuốt vuốt tóc cô.

Cô gật đầu, đặt cốc nước xuống nhìn anh. “Tur Không, sau này không cần phải làm phiền anh Đới như vậy, hiện tại anh ấy cũng đang chăm sóc Diệp Diệp, lại còn phải chăm sóc Tiểu bàn và Nhị Bàn, rất vất vả.”

“Còn mệt không?” Anh ôm cô vào trong ngực, lạnh nhạt dừng đề tài này, hình như không thêm đề ý đến sống chết của bạn tốt.

“Không buồn ngủ...” Cô tựa vào ngực anh, vỗ nhẹ lên cái bụng tròn nhỏ của mình. “Anh xem, gần đây em mập lên rất nhiều, sắp không dám gặp anh rồi.”

Đều nói các nghệ sĩ trẻ ăn ít cơm, mặc dù cô không tiếp tục làm nghệ sĩ nữa, những vẫn lo lắng trong lòng anh giờ đây khác với trước kia.

“Em cảm thấy em rất khó coi...” Cô tổng kết, buồn bã nhìn anh. “Anh có không thích em không?”

Diện mạo anh vẫn tốt như vậy, thậm chí còn có mùi vị đàn ông hơn lúc còn trẻ, cô không sợ anh thay lòng, nhưng chỉ sợ anh sẽ không để ý mình như trước đây nữa.

Người nào đó lại chỉ chờ nghe được lời này của bà xã mình, ôm cô vào trong ngực, đứng lên đi vào phòng ngủ. “Đới lát nữa nói cho em biết, anh yêu em

bao nhiêu.”

Bởi vì bảo bảo, anh không dám làm quá mạnh, nhưng đã lâu anh không được ăn quả ngọt, thân thể cô bây giờ còn chật chội hơn trước khi mang thai, thân thể như muốn ăn tươi nuốt sống anh.

Không thể làm mạnh, chỉ có thể nhẹ nhàng đi vào nơi sâu nhất, lướt qua rồi lại yêu cô.

Hơn ba tháng không được chạm vào cô, anh cũng không để trong thời gian ngắn, kiến tri làm cô đỏ mặt khóc nước nỡ hai lần, anh mới lui thân mình ra, để toàn bộ lên đùi cô.

Sau khi làm xong, giữa đùi cô dính ướt, cả người toàn là mồ hôi, mềm oặt, không còn chút hơi sức, anh dùng khăn lông lau cả người cô sạch sẽ, lại ôm cô vào trong ngực, yêu thương hôn cô. “Có khỏe không? Trong người có khó chịu không?”

Cô xấu hổ chôn mặt trong ngực anh, lắc đầu.

“Bà xã, anh cảm thấy...” Anh cười nhẹ, đặt cằm lên đỉnh đầu cô nói. “Cảm giác này, còn tốt hơn trước kia.”

Cô mập hơn trước kia một chút, nhưng khi ôm cũng thoải mái hơn, huống hồ nơi mắt hôn đó cũng tương ứng lớn lên, quả thật khiến anh vô cùng thoải mái.

Cô chôn mặt trong ngực anh, trong lòng suy nghĩ buồn bực, cắn vào lồng ngực anh một cái.

“Nhưng vẫn không nên có bảo bảo thứ hai.” Anh thở dài một hơi. “Một là đủ rồi.”

Trước đó, khi nghe lời của Đới Tông Nho, anh cũng cảm thấy không có gì, hiện tại mới thấy nhiều đau khổ.

...

Người nào đó đau khổ, giờ phút này rốt cuộc cũng bỏ được lệnh cấm, lúc ở nhà, nếu như thấy thân thể cô thích hợp, lập tức lôi kéo cô, hai người cùng nhau ‘chơi’, cho đến lúc bụng cô được sáu tháng, mới vì cố kỵ thân thể cô, ngừng loại vận động này.

Giai đoạn cô mang thai, thân thể cũng không có gì khó chịu, năm mới tới, mùa xuân vừa qua, cũng sắp đến ngày sinh rồi.

Biểu hiện của bảo bảo trong bụng cũng rất ngoan, ở bệnh viện chờ mấy ngày, cô xem tạp chí một hồi thì không khỏi cảm thán. “Tur Không, em cảm thấy bảo bảo nhất định là con gái.”

Máy thai cũng không phải quá dữ dội, cũng rất ít khi hoạt động gân cốt.

Con gái ngoan ngoãn, cô cảm thấy anh làm ba nhất định sẽ rất thích.

Anh nghe vậy, đặt tờ báo xuống, sửa chấn lại giúp cô, nghiêng trang nói. “Chờ đến sau khi sinh nó xong, anh sẽ khen ngợi nó, cảm ơn nó đã thông cảm với mẹ nó.”

Cô không khỏi nở nụ cười.

Lúc này, cửa phòng bệnh được mở ra, Đới Tông Nho mang theo một bác sĩ nữ vào phòng.

“Tur Không, Hạ Hạ.” Đới Tông Nho đi tới trước mặt hai người, giới thiệu vị bác sĩ. “Vị này là bác sĩ mổ chính khoa phụ sản tối nhất trong bệnh viện, Đinh Lộ Lộ, Hạ Hạ sẽ do cô ấy đỡ đẻ.”

“Tôi đã yêu thích hai ngôi sao lớn các vị từ rất lâu rồi.” Đinh Lộ Lộ cười híp mắt nhìn hai người. “Mọi người có thể yên tâm, tôi nhất định sẽ giúp mẹ con bình an.”

“Mẹ con?” Phong Hạ nghiêng đầu. “Bác sĩ cảm thấy bảo bảo là con trai sao?”

“Vâng.” Đinh Lộ Lộ lòng mang chí lớn. “Tôi xem nhiều năm như vậy, bình thường, dự cảm đều vô cùng chính xác.”

“Con trai và mẹ thân thiết.” Đới Tông Nho đứng ở một bên vỗ vỗ bả vai Tur Không Cảnh. “Đến lúc đó, đừng nhỏ mọn với con trai.”

Mọi người đều cười, lúc này, Tur Không Cảnh mở miệng. “Ngày sinh dự tính là ngày mai rồi.”

Đinh Lộ Lộ gật đầu, nói đùa. “Không cần khẩn trương, tất cả đã được sắp xếp, chỉ cần... anh không ở bên ngoài quá rối là được rồi.”

Đều nói người làm ba có đủ loại hành động, dù là bình tĩnh như Tur Không Cảnh, cũng không thể đảm bảo không có bất kỳ hành động quá kích động nào bên ngoài phòng bệnh.

Tur Không Cảnh nhẹ nhún mày, không nói gì, Phong Hạ nhìn anh, ngược lại lại không nhịn được cười.

“Tóm lại... tất cả đã có bọn tôi.” Đinh Lộ Lộ vỗ nhẹ lên tay Phong Hạ. “Yên tâm là được rồi.”

**

Ngày sinh dự tính của Phong hạ hoàn toàn trùng khớp với thực tế, buổi sáng, nước ối vừa rách, Tư Không Cảnh lập tức phối hợp với bác sĩ đưa cô đến cửa phòng mổ.

Lúc cô nằm trên xe đẩy, cả người đã đầy mồ hôi, nắm tay anh nhưng vẫn không nói lời nào, mắt nhìn vào ánh mắt anh.

“Anh ở đây.” Anh nắm lấy tay cô, đặt lên gò má mỏng phủ một lớp mồ hôi của mình, nhẹ nhàng nói. “Bà xã, khiến em khổ cực rồi.”

Cô cười, khẽ lắc đầu với anh.

Sau khi cô được đưa vào phòng bệnh, Phong Trá Luân và Dung tư hàm nghe tin cũng chạy tới.

“Tiểu Cảnh, Hạ hạ vào trong rồi sao?” Dung Tư Hàm đến bên cạnh anh, vỗ vỗ bờ vai anh hỏi.

Anh gạt đầu, dù nhìn qua, vẻ mặt vẫn rất tỉnh táo, nhưng hai nắm tay cũng đã nắm lại phát ra âm thanh.

Vì là sinh con tự nhiên, nên có thể nghe thấy rất rõ tiếng rên khổ sở của cô từ bên trong truyền ra, một bên dù Phong Trác Luân rất lo lắng cho con gái, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười ti tiện như cũ. “Tư Không Cảnh, tôi sẽ nói cho cậu biết, thật ra tôi tới đây là muốn xem cậu có biểu hiện gì?”

Năm đó ông ở ngoài phòng bệnh kêu là thăm thiết, vẫn luôn bị con trai con gái biết được lấy ra trêu chọc, hưởng hờ, ngay đến đám bạn của ông cũng không thua kém.

Ngay cả Kha Kinh Đằng, tên đàn ông có tình cảm trên cả người bình thường, thấy Doãn Bích sinh con, sắc mặt cũng tối sầm, hôn mê bất tỉnh, ông kêu thăm thiết mấy tiếng, cũng không coi là mất thể diện được không!

Còn nữa, người lý trí tỉnh táo như Phó Chính cũng té ngã rồi, ông rất muốn nhìn một chút, con rể bình tĩnh này của mình sẽ có biểu hiện gì.

Tư Không Cảnh không để ý đến điều đùa giỡn của ba vợ, luôn không nói một lời ngồi đợi.

Toàn bộ quá trình sinh con, cũng không dài như trong tưởng tượng, lúc của phòng phẫu thuật mở ra, tim anh như thót lên cổ họng.

“Chúc mừng, là con trai.” Y tá ôm một bảo bảo nho nhỏ đi ra.

Anh lập tức đứng lên đi về phía trước, nhìn gương mặt nho nhỏ còn chưa mở mắt hoàn toàn của con mình, cảm giác trong lòng cũng nhất thời không thể nói rõ.

“Thật khó nhìn.” Phong Trác Luân liên tục lắc đầu. “Thằng nhóc này không có đến một phần mười của ông ngoại nó, sao lại nhăn nhó...”

Dung Tư Hàm đẩy chồng mình ra, vui vẻ cười không ngừng.

Tư Không Cảnh nhìn bảo bảo một hồi, lúc mở miệng giọng nói cũng hơi khàn. “Tình hình cô ấy thế nào?”

“Rất tốt, anh yên tâm đi.” Y tá cười nói.

Y tá vừa nói xong, bác sĩ cũng đã đẩy Phong hạ ra ngoài.

Anh gạt mình, vừa định tiến lên đến bên cạnh xe nhìn cô, chân trái đột nhiên mềm nhũn, cả người ‘bịch’ một tiếng, quỵ xuống.

Dung Tư Hàm và y tá gạt nãy mình, lập tức muốn tiến lên đỡ anh, Phong Trác Luân sững sốt mấy giây, lập tức chống nạnh cười to. “Ha ha ha ha ha... cậu cũng không thể qua! Thật yếu đuối ha ha ha!”

Ông còn tưởng rằng con rể của ông có thể lạnh lùng bình tĩnh, không ngờ lại trực tiếp quỵ xuống!

Hành lang bên cạnh có rất nhiều người xa lạ và phụ nữ có thai, có một số người cũng nhận ra Tư Không Cảnh, những âm thanh phong phú, ánh mắt, tình hình huyền ảo... Hai tay anh chống đất, mới miễn cưỡng chống đỡ hai chân hoàn toàn nhũn mỏi của mình đứng lên.

Bác sĩ đẩy giường bệnh cũng rất thông minh, vẫn không nhúc nhích, nhìn anh đi đến bên cạnh xe, cúi đầu nhìn Phong Hạ.

Cả người cô toàn là mồ hôi, tóc dính bết lên khuôn mặt, gương mặt hơi mập cũng sót lại ít nước mắt, lúc nhìn thấy anh, vẫn cố gắng nặn ra nụ cười. “Thấy bảo bảo chưa?”

Anh gạt đầu, cúi đầu hôn lên mắt cô.

Cả người cô mềm nhũn, lại có thể cảm thấy, một giọt nước nhẹ nhàng rơi lên khuôn mặt cô.

Dù đã từng trải qua nỗi xúc động, khổ sở, thì anh cũng chưa một lần, rơi nước mắt trước mặt cô.

Có người luôn nói, thời điểm đẹp nhất trong cuộc đời người phụ nữ, là lúc mặc áo cưới.

Đó là lúc bông hoa thuần trắng nở rộ, đẹp vô cùng.

Nhưng anh vẫn luôn cảm thấy, khi cô cam tâm tình nguyện chịu đựng cơn đau đớn, sinh cho anh huyết mạch tương truyền, đó chính là thời khắc đẹp nhất của cô.

Đó là điều cô nguyện ý làm vì anh, điều khổ sở nhất trên cõi đời này, cũng chính là chuyện tốt đẹp nhất.

Đây là điều em làm cho anh, là quà tặng xinh đẹp nhất trên thế gian này.

Anh yêu em.

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Ngoại truyện. Em rất nhớ anh. (1)

Tư Không Cảnh sẽ cầu hôn Phong Hạ trong buổi lưu diễn đầu tiên, thật ta Trần Vi Vi đã sớm dự cảm được.

Người đàn ông chói mắt như vậy, quỳ gối trên sân khấu khổng lồ, ánh mắt thâm tình chân thành chỉ vì bạn tốt của cô, cô cũng vô cùng cảm động.

Người con gái có tình thương suy nghĩ rất sâu xa.

Lúc đầu, vì quan hệ của Phong Hạ và Lâu Dịch, cô vẫn luôn ôm lấy địch ý trong người, lại sau mấy năm Tư Không Cảnh rời đi, ngày càng gần gũi với Phong Hạ, cuối cùng trở thành bạn bè.

Sau khi quen nhau mới biết hai người rất hợp nhau, hai người đều chân thật giống nhau, quyết cường, dám đối mặt với tình cảm và lựa chọn của mình, cũng giống nhau... cố chấp.

Cố chấp.

Toàn sân vận động là tiếng hét chói tai, cô nhìn tấm màn che từ từ khép lại, Tư Không Cảnh và Phong Hạ biến mất sau tấm màn, cô nghiêng đầu nhìn sang Lâu Dịch bên cạnh.

Trên gương mặt anh tuấn của anh là một nụ cười nhàn nhạt, đôi tay cũng đánh theo tiết tấu của toàn hội trường, giống như đang thành tâm chúc phúc hai người đó.

Cô nhìn một hồi, quay đầu nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Buổi biểu diễn kết thúc, tất cả mọi người lưu luyến không muốn rời đi, cô và Tưởng Nghi đi đến phía sau khán đài giúp Phong Hạ giải quyết phần công việc còn lại.

“Hà? Lâu Dịch đâu?” Lo liệu tất cả mọi việc xong, đưa mắt nhìn theo Tư Không Cảnh lái xe đưa Phong hạ về nhà, Tưởng nghi đứng trong hội trường hết nhìn đông lại nhìn tây. “Vừa nãy còn thấy cậu ta mà.”

Lòng cô căng thẳng.

“Tên khốn này, sẽ không chạy đi trốn ở đâu ừ rồi đó chứ...” Tưởng Nghi không nhịn được vỗ tay. “Thật sự là mấy chục năm vẫn yếu đuối như một, đến mức này còn nhìn chằm chằm vợ chồng nhà người ta, cậu thấy có đúng không, Vi Vi?”

Tính tình Tưởng Nghi tùy tiện, hơn nữa vì sau này mới quen nhau nên vẫn không biết quan hệ trước kia của cô và Lâu Dịch, lúc trước, khi Phong Hạ và Tư Không Cảnh chia tay, Tưởng Nghi còn lôi kéo cô, nhiều lần cùng nhau tác hợp cho Lâu Dịch và Phong Hạ.

“Mình đi tìm anh ấy.” Cô hít sâu một hơi, cười nhạt vỗ bả vai Tưởng Nghi. “Bạn trai cậu cũng đang chờ, cậu về trước đi.”

...

Hội trường lớn như vậy, vừa rồi còn một lớp người nhốn nháo, nhưng lúc này lại trống rỗng, chỉ còn nhân viên quét dọn rác trên đất.

Lúc cô đi lên bậc thang, còn có thể nghe được âm thanh bước chân của mình.

Một bước, hai bước.

Xa xa nhìn lại, Lâu Dịch đang ngồi một mình ở khán đài cuối cùng, cô vốn cho rằng anh đang uống rượu, lúc đi đến bên cạnh mới phát hiện bốn phía không có vỏ chai bia vút lung tung, trong tay anh chỉ đang cầm một chai nước suối.

Anh nghe thấy âm thanh, ngẩng đầu lên, cười với cô. “Vẫn chưa đi?”

Cô gật đầu, không nói gì thêm, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh anh.

Tư Không Cảnh thật không biết suy nghĩ.”

Hai tay anh đặt sau gáy mình, hai chân gác lên nhau, chậm rãi mở miệng. “Nào có chuyện tốt nào trên thế giới cũng bị anh ta chiếm hết, anh ta cầu hôn, chẳng lẽ lại không biết phải cảm ơn chúng ta, những vật hi sinh này sao?”

“Hơn nữa, mấy năm không có anh ta ở đây, cũng là chúng ta bảo vệ Phong Hạ tốt như vậy, người này lại không có đến một lời cảm ơn, bắt người lập tức bỏ chạy.” Anh nói xong, nhướn mày. “Anh thật sự nên đem những điều này của anh ta lên internet, để cho tất cả người hâm mộ còn có những người suốt ngày đuổi theo anh ta, gọi anh ta là nam thần...”

Giọng nói của anh vẫn kích động như thường ngày, từng câu từng chữ, mặc dù là oán giận, nhưng lại giống như trêu đùa.

“Ai... thôi vậy, ai kêu chúng ta tốt như vậy.” Anh nhìn hội trường trống rỗng. “Anh...”

“Đừng nói nữa.” Lúc này cô ngồi ở một bên, đột nhiên mở miệng.

Anh đang nói một nửa đột nhiên bị cắt đứt, hơi kinh ngạc nghiêng đầu nhìn cô.

Cô hạ tròng mắt, lúc này đứng dậy, không nhìn anh, hít sâu, lạnh nhạt nói. “Em về trước đây.”

**

Đi thẳng một đường ra ngoài, tránh qua những nơi có thể gặp những người yêu ca nhạc, cô một vòng quanh hội trường, đi đến bên cạnh một người đang đứng ở sân chơi lộ thiên.

Tối này, ngoài trời đang mưa, từ trên nhìn xuống, mặt đất vô cùng ẩm ướt.

Cô đứng ở sân chơi yên lặng một hồi, đột nhiên nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân đang đi về phía mình.

“Vi Vi.” Cánh tay bị người phía sau kéo, cô quay người lại, lập tức thấy Lâu Dịch đang thờ hồng học. “Sao em lại đi nhanh như vậy?”

Cô giương mắt nhìn anh, im lặng một hồi, nhẹ kéo tay anh ra.

“Em tức giận?” Hình như anh nhận thấy tâm trạng của cô, nhìn vào ánh mắt cô, hơi cúi đầu. “Sao vậy?”

Cô vẫn không nói lời nào.

“Là anh chọc em giận sao?” Anh giống như con quay, vòng tới vòng lui xung quanh người cô. “Em nói gì đi.”

“Anh về đi.” Cô nhin một hồi, nói. “Anh để em một mình ở chỗ này một lát.”

“Không được.” Anh lắc đầu, giọng nói cũng trầm xuống. “Đã trễ như vậy, một mình em là con gái, trên đường về sẽ rất nguy hiểm, anh đưa em về...”

“Em và anh có quan hệ gì? Tại sao anh lại muốn đưa em về?”

Giọng nói của cô đột nhiên cao lên mấy phần, chăm chú nhìn vào mắt anh, trong giọng nói có tia châm chọc. “A, bạn gái trước? bạn bè?”

“Coi như hết.” Khóe miệng cô giương lên. “Em tình nguyện không còn quan hệ gì với anh.”

Cho tới bây giờ, Vi Vi luôn rất lý trí, tỉnh táo, chưa bao giờ tùy hứng, rất ít khi cô không khống chế được tâm tình mình.

Trần Vi Vi chưa bao giờ gây sự với bất kỳ người nào như vậy.

Nhưng cô thật sự đã chịu đủ rồi, mấy năm như vậy, mỗi ngày đều phải làm bộ điềm nhiên như không có việc gì, sống cuộc sống giống như bình thường, cuộc sống không có phiền não, nhẹ nhàng làm ‘bạn’ anh.

Cô nói xong, cũng ý thức mình vừa rồi không đúng, nhấc chân lên chạy về phía cầu thang, nhưng không chạy được mấy bước, đã bị anh kéo lại từ phía sau.

Anh giữ chặt tay không để cho cô đi, anh đi xuống mấy bậc thang, ngửa đầu nhìn cô, có chút bất đắc dĩ nói. “Được rồi, dù là chuyện gì, cũng là anh không đúng, được không? Vì Vi, đừng tức giận.”

Cô nhìn anh từ trên cao, lỗ mũi từ từ chua xót.

Trước kia, lúc hai người ở chung với nhau, cô và anh chiến tranh lạnh, cái kinh, anh luôn như vậy, không biết dỗ người khác, luôn đổ hết trách nhiệm lên đầu mình.

Sau đó, cô nói lời chia tay với anh, anh cũng hỏi nguyên nhân, cũng có một tia ý thức nói tất cả là anh không tốt.

Sau đó nữa, Tư Không Cảnh rời khỏi Phong Hạ mấy năm, cô cũng tự nhiên đến gần anh một lần nữa, hình như anh cũng không chút ngăn ngại, đợi cô như lúc đầu, cô cũng thuận theo tự nhiên gặp gỡ anh, mấy năm này, bọn họ cũng chưa từng có tranh chấp.

Mà hôm nay, mấy năm sau kể từ khi hai người chia tay, lần đầu tiên cô không chịu được thể hiện cảm xúc của mình ra ngoài, nhưng anh vẫn như vậy, không quan tâm cô nói gì, cũng sẽ không tức giận với cô.

Đây là điều cô vẫn không hiểu rõ trong nhiều năm, cô không dám mở miệng hỏi vấn đề này... anh vẫn đợi cô như vậy, vẫn luôn dung túng đến tận cùng? Hay căn bản là... không cần thiết?

“Anh là đồ ngốc.”

Hồi lâu sau, giọng cô khàn khàn, quay đầu đi chỗ khác. “Là kẻ ngu ngốc nhất thế giới.”

Anh nhìn khước mắt cô có ánh nước mắt, hình như hiểu được tại sao cô lại tức giận.

“Được, anh là đồ ngốc.”

Anh đi đến bậc thang cô đang đứng, giơ tay lên nhẹ sờ tóc cô, nhỏ giọng nói. “Cho nên, anh còn không khóc, em khóc cái gì?”

“Hơn nữa, anh thấy được cô ấy vui vẻ như vậy, sao anh lại muốn khóc?” Anh cong cong môi. “Nhiều năm như vậy, hai người họ cũng không dễ dàng, nếu không kết hôn, ông trời sẽ khóc đấy.”

“Nếu như vậy, có phải anh sẽ bỏ qua cho chính mình không?” Đáy mắt cô tràn ngập sương mù, nhìn anh, hỏi. “Lâu Dịch, qua nhiều năm như vậy, chẳng lẽ anh không biết tình yêu ba người rất không tốt sao?”

Cô hít sâu, giữ lại nước mắt đang muốn chảy xuống. “Đúng vậy, có thể anh tình nguyện, thích thú, đều là phụ nữ, Hạ Hạ thật may mắn, có thể có được Tư Không Cảnh, nhưng em không dễ chịu, từ đầu tới cuối đều không dễ chịu.”

Đúng vậy, cô biết lời nói bây giờ của cô, căn bản không chỉ đang oán trách anh, mà cũng đang oán trách bạn tốt của cô, Phong Hạ.

Nhưng nếu hôm nay cô đã phá giới, vậy thì để cô thổ lộ hết trong một lần đi.

Mưa mịt mờ, lại một trận mưa ùn ùn kéo tới, quét sạch thành phố.

Cô đứng tại chỗ, mặc quần áo vì bị mưa to làm cho ướt đầm, vẫn như cũ quật cường nhìn anh.

Anh đứng một hồi, đưa tay cởi áo khoác của mình xuống, đặt trên người cô, giọng nói hơi chần chừ. “Vi Vi, anh...”

“Dù là anh nguyện ý cho, người ta cũng không nguyện ý nhận, điều này quyết định bởi người nhận.” Cô đã không thể nhìn thấy rõ khuôn mặt anh. “Em không có ở trong lòng anh, đây không phải lỗi của anh, nhưng tình cảm mấy năm qua em đối với anh, tự em không thẹn với lương tâm, đây là em cam tâm tình nguyện, anh không nhất định phải trả.”

Con mưa ngày càng lớn, cả người cô vì dầm mưa mà phát run, đầu cũng đau đến tê liệt.

“Có một câu, em nói sai rồi.”

Hồi lâu sau, anh đưa tay ôm cô vào trong lòng, trong cơn mưa, vẻ mặt anh trầm tĩnh, mở miệng. “Em đối với anh mà nói, hoàn toàn khác với người trong lòng anh.”

**

Sau cuộc nói chuyện dưới cơn mưa lần đó, hai người cũng không trực tiếp gặp mặt.

Buổi lưu diễn của Phong Hạ kết thúc, cô cũng dần rời khỏi làng giải trí, sống cuộc sống hai người với tư không cảnh, Tưởng Nghi đóng phim truyền hình với bạn trai mình.

Mà cô mỗi ngày đều lặng lẽ chú ý đến anh, vừa bận rộn làm công việc của mình.

Nghệ sĩ luôn bận rộn rất nhiều việc, địa vị hôm nay của cô trong làng âm nhạc, chỉ dưới anh và Phong Hạ, cô không chỉ không ngừng quảng bá các bài hát mới, còn phải không ngừng tự mình sáng tác bài hát, cả ngày gần hư không có thời gian nghỉ ngơi.

Nhưng cho dù bận rộn, đối với cô mà nói, đó có lẽ cũng là chuyện tốt.

Cô cố gắng hết sức để không nghĩ đến câu nói sau cùng của anh dưới cơn mưa, rõ ràng cô chỉ hi vọng quá nhiều, cuối cùng cũng thất vọng càng nhiều.

Sau đó, lúc ở thành phố G quảng bá bài hát mới, lúc rời khỏi có chuyện không may.

Vì cô không nghỉ ngơi tốt, cho nên lúc lên sân khấu biểu diễn, ngay cả bài hát của mình cũng hát sai vài câu, thậm chí còn không theo kịp tiểu tấu bài hát, đối với người luôn yêu cầu cao với chính mình như cô mà nói, là chuyện không thể nào bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Ngoại truyện: Em rất nhớ anh. (2)

Tạp chí bát quái và truyền thông tất nhiên sẽ không bỏ qua những tin tức này, nhất thời những tin tức ‘Vivian mờ ảo gặp gỡ đại sự của cuộc đời, trạng thái vô cùng không tốt’, ‘Nữ ca sĩ luôn nghiêm túc còn có thể nhầm lẫn như thế, người hâm mộ còn nên hâm mộ ai đây’,... xôn xao trên trang đầu các mặt báo.

Cô chưa bao giờ có trái tim mong manh khi bắt đầu công việc này, chỉ cười một tiếng rồi cho qua, nhưng cũng có thể mấy ngày liên tiếp làm việc quá mệt mỏi, ngày cô chuẩn bị ngồi máy bay trở về thành phố S, cô sốt cao 39 độ.

Thông báo một tiếng với trợ lý và người đại diện, sau một ngày hành trình dài, cô uống nước nóng và thuốc hạ sốt, cuộn chăn nằm ngủ.

Tỉnh dậy, trời bên ngoài đã tối.

Cô bò dậy, một chiếc khăn ướt không biết ai đặt ở đó từ lúc nào trượt xuống khỏi trán cô.

“Tỉnh rồi?” Trong phòng khách sạn, Lâu Dịch lộ ra một cái đầu từ phòng bếp, cười híp mắt. “Chờ một chút, cháo được chuẩn bị tốt lắm.”

Cô nhìn gương mặt anh một hồi, dụi dụi mắt, hình như không dám tin.

Bên kia, Lâu Dịch nấu cháo xong múc ra ngoài, bưng bát tới bên giường cô ngồi xuống.

“Được rồi, đừng trợn mắt nhìn nữa.” Anh nhìn cô một cái, cười như một tên trộm. “Buổi chiều anh nhắn tin cho trợ lý của em, để cô ấy giao cho anh một chìa khóa của phòng em, mới tiến vào.”

Anh dùng thìa múc một hộp cháo, thổi một hồi, đưa tới bên miệng đút cho cô. “Em vẫn chưa ăn được cái gì, hiện tại chỉ có húp cháo mới tốt hơn, trước đó anh đã nói trợ lý của em chuẩn bị một ít gạo.”

Cô ăn một thìa cháo, hạ mắt xuống không nói gì, yên lặng gặm đầu.

Anh cho cô ăn cháo xong, lại giúp cô kiểm tra nhiệt độ, vừa rồi uống thuốc hạ sốt đã có hiệu quả, nhiệt độ cũng chỉ còn 38 độ.

“Ngủ một giấc nữa đến sáng mai, hẳn sẽ tốt hơn.” Anh thở một hơi, giúp cô điều chỉnh, đắp kín chăn. “Ngủ đi, anh giúp em.”

Anh nói xong, đứng dậy khỏi giường, vạt áo đột nhiên bị cô kéo lại.

“Sao vậy?” Anh xoay người cô lại, nhíu nhíu mày, theo bản năng kiểm tra trán cô. “Rất khó chịu sao?”

“Em muốn uống rượu.” Giọng nói của cô rất thấp, ánh mắt lảng lảng nhìn anh.

Anh ngẩn ra, cẩn thận nhìn cô một hồi, đứng dậy đi vào phòng bếp.

Anh rót một ít cho cô, lại tự rót cho mình một ít, sau đó đặt gối tựa vào tường, ôm cô ngồi dậy.

Tay cô nắm chặt ly rượu, uống được vài ngụm mới hỏi. “Sao anh biết mà tới?”

Anh uống cạn sạch ly rượu của chính mình, rất tùy ý nói. “Biết em phát sốt, anh lập tức đến đây.”

“Sao anh lại biết?” Cô giương mắt.

Môi anh giương lên, cười nói. “Vì anh thần thông quảng đại chứ sao.”

Cô không trả lời, cúi đầu lại uống một ngụm rượu.

“Được rồi, rượu này rất nặng, em không thể uống nhiều.” Anh đưa tay cầm lấy cái ly, đặt ở đầu giường. “Sợ em không vui, cho em uống hai ngụm cho đã nghiệm, thật sự không thể uống nữa.”

Cô cũng không đoạt cái ly lại, đột nhiên mở miệng trong căn phòng yên tĩnh. “Anh không cần phải đối xử tốt với em như vậy, chúng ta chỉ là bạn bè, không phải có người càng đáng giá để anh đối xử tốt hơn sao?”

Anh nhú nhú mày. “Vi Vi, em không cần phải lôi kéo cô ấy vào chuyện này.”

“Không phải em lôi kéo cô ấy.” Cô cười. “Là trong lòng anh nhớ cô ấy, em chỉ nói ra thay anh mà thôi.”

“Đừng cố tình gây sự.” Hình như anh hơi tức giận.

“Tư Không cảnh có liên lạc với anh không?” Cô tự tốn nói. “Anh ta muốn đưa cô ấy đi Mauritius để tổ chức hôn lễ, muốn chúng ta cùng phối hợp tổ chức... Nhìn cô ấy chân chính trở thành vợ của người khác, còn phải nở nụ cười chúc phúc, có phải rất khổ sở không?”

Cô biết cô nói không biết lựa lời, cô biết cô chỉ nói cho thoải mái mà thôi.

Cô biết cô dùng lực khiến anh bị thương, cũng tổn thương chính mình.

Anh nhất định sẽ bị cô làm cho tức giận.

Quả nhiên, anh nghe hết lời của cô... lập tức đứng dậy.

Cô nắm chặt ngón tay mình, dùng sức cắn môi.

Đợi rất lâu, còn chưa nghe thấy tiếng đóng cửa, cô hoảng hốt ngẩng đầu lên, ánh mắt anh như đang tức giận, hay lại như không thể làm gì khác hơn nhìn cô.

“Đàn ông không so đo với phụ nữ đang bị ốm.” Anh nhún vai, lại ngồi xuống lần nữa.

Cô im lặng hai giây, đột nhiên nâng người lên, dùng sức ôm lấy anh.

Anh không kịp chuẩn bị, đôi môi mềm mại của cô đã tiến đến.

Cô không biết tại sao mình lại có dũng khí như vậy, cô đã nhịn nhiều năm rồi, cũng chính lúc này đã phá vỡ những phạm vi cô đặt ra.

Có thể sau hành động này của cô, hai người không thể làm bạn bè được nữa.

Cô vốn chỉ đang kích động cắn vào môi anh, cũng trong lúc vô tình, cảm thấy anh đang đáp trả nụ hôn của mình.

Cô cảm thấy tim mình như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, giống như lúc sắp chết chìm, ôm lấy cây cỏ cứu mạng duy nhất, chỉ có thể hôn anh càng sâu.

Cảm giác quen thuộc của rất nhiều năm trước, lần nữa lại cuốn tới.

Thân thể cô rất nóng, lại cảm thấy bàn tay anh đặt trên thân thể mình cũng rất nóng bỏng.

Cô rất muốn khóc.

“Đồ ngốc.” Hồi lâu sau, cuối cùng anh cũng buông cô ra, giọng nói khàn khàn.

Anh lại để cô nằm vào trong chăn một lần nữa, giúp cô đắp kín chăn, không nói gì, cúi đầu hôn lên trán cô.

**

Chưa một lần nào cô cảm thấy may mắn vì hành động thiếu suy nghĩ của mình.

Sau khi trở lại thành phố S, chỉ cần lúc không có công việc, anh sẽ đến nhà trọ của cô, có lúc để làm cơm, có lúc lại chỉ đến để nói chuyện tào lao với cô, mặc dù không có lời nói hay động tác thân mật nào, nhưng cô cũng đã biết đủ.

Việc quảng bá đĩa đã kết thúc, thời gian cô ở nhà nhiều thêm một chút, lập tức đi mua lò nướng, ở nhà tự mình học làm bánh ngọt.

“Thơm quá!” Anh ngồi trong phòng khách chơi game cũng hô to gọi nhỏ.

“Chờ một chút.” Cô cười, có thể đoán được anh đang giống như con khỉ nhảy lên nhảy xuống trên sofa. “Xong ngay đây.”

“Vi Vi, anh đói rồi...” Ai ngờ anh lại ngừng chơi, chạy vào phòng bếp. “Hôm nay là vị gì? Chocolate sao?”

Cái tên tình tình nôn nóng này.

Cô lắc đầu, lấy bánh ngọt ra khỏi lò nướng, dùng thìa xắt một miếng nhỏ, xoay người.

Anh ở phía sau cô chờ, vô cùng thành thạo cắn lên cái thìa, cảm khái hít thở. “Ừ... ăn ngon.”

Cô nhìn gương mặt người lớn của anh lộ ra biểu tình như một đứa con nít, không nhịn được cười ra tiếng.

“Sau đó,” Cô vừa định xoay người, đưa bánh ngọt vào trong phòng khách, cánh tay lại bị anh giữ lại.

“Hả?” Cô ngờ ngác nhìn anh. “Sao vậy?”

“Chỉ thấy anh nghiêm túc lại gần gương mặt cô, dùng ngón tay nhẹ lau đồ dính dính trên mép cô, sau đó vô cùng tự nhiên bỏ vào miệng mình, hưởng thụ gạt đầu.”

Cô phản ứng kịp, thẹn quá thành giận, lập tức muốn đi đánh anh.

Anh sao có thể khiến cô được như ý, né sang bên cạnh, đầu cô lập tức đụng vào lồng ngực rộng lớn của anh, đầu đến mắt nỏ như đom đóm, lực chiến đấu cũng suy giảm.

Anh nhìn cô, ngửa đầu cười to, đưa tay giữ khuôn mặt tức giận của cô, cười nói. “Sao lại ngốc như vậy...”

Lần này cô đã hiểu, giọng nói này hoàn toàn là cưng chiều.

Đây là cảnh tượng cô vẫn tưởng tượng bao lâu nay, giống như trước kia, lúc hai người vẫn ở chung với nhau, có cuộc sống sinh hoạt bình thường.

Khi đó cô cũng biết, cô muốn ở cùng một chỗ với người này cả đời bao nhiêu.

Hồi lâu, mặt cô nghiêng nghiêng, nước mắt rơi xuống.

Anh nhìn cô như vậy, gạt mình, tay chân luống nói loạn cả lên. “Không thể nào? Mới đụng phải đã bị thương? Để anh nhìn xem đầu em một chút? Anh còn chưa luyện đến thân thể bằng sắt đó...”

Cô bị câu nói của anh chọc cho không nhịn được cười, nhất thời vừa khóc vừa cười, đến chính cô cũng cảm thấy thật mất thể diện.

“Được rồi, bé khóc nhè, ăn bánh nào.” Một tay anh cầm cái đĩa, một tay cầm tay cô, vừa dụ dỗ cô ra khỏi phòng bếp.

Anh người đi vào phòng khách, điện thoại di động của anh đột nhiên vang lên.

“Nghe cho anh một chút.” Anh cắn bánh ngọt, chơi trò chơi, lập tức nói cô giúp một tay.

Cô đi tới, liếc mắt nhìn tên hiển thị trong điện thoại, cả người nhẹ chấn động.

Anh đang ăn vô cùng vui vẻ, lập tức thấy cô không có biểu cảm gì đưa điện thoại di động đến trước mặt mình.

“Ai vậy?” Anh hơi nghi ngờ, tại sao cô lại không nhận.

Cô không nhìn anh, sau khi đưa điện thoại cho anh lập tức xoay người đi về phòng bếp.

Không nghe rõ động tĩnh bên ngoài, cô dọn dẹp phòng bếp, trong lòng ó chút bất ổn, còn không chú ý làm vỡ mất một cái bát.

“Choang” một tiếng, cái bát rơi xuống mặt đất, cô gạt mình, vội vàng ngồi xổm xuống, nhặt những mảnh vụn lên.

Đúng lúc này, cửa phòng bếp được mở ra, anh thấy thế, đi tới chau mày nói. “Sao lại không cẩn thận như vậy? Em sang bên cạnh đi, anh nhặt cho.”

Lấy những mảnh vụn trong tay cô vứt vào thùng rác, nhìn bóng dáng anh ngồi chồm hổm trên mặt đất, cô nhỏ giọng hỏi. “Hạ Hạ... nói gì?”

“Cô ấy ới cô ấy đã bàn giao hết tất cả công việc rồi, hiện tại bắt đầu kỳ nghỉ phép của mình, có vẻ Tư Không Cảnh vẫn chưa nói chuyện muốn đưa cô ấy đến Mauritius.” Anh đứng dậy, ném những mảnh vụn vào thùng rác, giọng nói nhẹ nhàng. “Ngày mai chúng ta cũng lên đường rồi, dù sao Tư Không Cảnh cũng là chủ nhà, chúng ta đi qua sớm một chút, ở đó chơi.”

“Anh muốn đi không?” Cô yên lặng một lúc lại hỏi.

“Vé máy bay đã chuẩn bị rồi, tại sao lại không đi?” Anh nhún mày.

“Nếu như anh không muốn đi, vậy chúng ta cũng không đi.” Cô từ từ nói. “Đến lúc hai người đó trở về, em đi xin lỗi Hạ Hạ.”

Đợi rất lâu, vẫn không thấy anh trả lời, đột nhiên cảm thấy bóng đen đến trước mặt mình, anh cúi đầu, đặt cằm lên đầu cô.

“Có phải em cảm thấy không thể bỏ qua cho chính mình.” Anh nhẹ giọng cười. “Anh cảm thấy anh rất cố gắng trong chuyện này, nhìn anh, quản lý anh, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Ngoại truyện: Em rất nhớ anh. (3)

Hôn lễ được tổ chức ở Mauritius long trọng hơn bao giờ hết, Tư Không Cảnh cẩn thận lập kế hoạch từ nhiều tháng trước chỉ vì muốn ôm được mỹ nhân về, một đường rộng lớn, hoàn mỹ không có khuyết điểm.

Sau khi hôn lễ chấm dứt, trời cũng đã tối, mọi người ăn xong bữa tối bên bờ biển, sau khi vợ chồng tân hôn rời khỏi bữa tiệc, những người khác cũng tản ra đi nghỉ ngơi hoặc đi bộ.

Lúc ăn tối, Trần Vi Vi uống hơi nhiều rượu, lúc này bước chân hơi lảo đảo, Lâu Dịch giữ một khoảng cách nhất định đi theo sau cô, một mực đứng phía sau nói cô đi chậm một chút.

“Anh nói...” Cô đi một hồi, đột nhiên xoay người. “Nếu như anh là Hạ Hạ, lúc anh nhìn thấy hôn lễ này, anh có cảm động không?”

Anh bị cô dọa sợ hết hồn, nhú mày, tiến lên vài bước giữ tay cô.

“Nếu như em mà là cô ấy, em nhất định sẽ khóc đến không được.” Cô nhìn vào mắt anh. “Chỉ một tư Không cảnh, đối với cuộc đời cô ấy, là đủ rồi.”

“Anh... dĩ nhiên không được.” Cô đưa ngón trỏ ra, quơ quơ trước mặt anh. “Khi cô ấy nhìn anh ta, sẽ không còn thấy bất kỳ người nào.”

Anh không biết là cô say hay là không say, ánh mắt cô dưới bầu trời đêm rất sáng, không đậm đặc trầm tĩnh như bình thường, nhìn qua một chút, người ta sẽ như bị xoáy vào ánh mắt đó.

Cách đó không xa, một quầy rượu lộ thiên đã mở nhạc tung bùng, có ánh đèn chiều đến bờ cát hai người đang đứng, cô nói xong, còn nghịch ngợm đưa tay lên che hai mắt mình. “Cũng giống như em, không thấy được bất kỳ người nào.”

Lâu Dịch nhìn cô, nhìn ánh sáng dịu dàng bao trùm cánh tay cô, khoảnh khắc đó, lòng anh không tự chủ được rung động.

Lập tức giống như bị người ta đánh cho một phát, lưu lại dấu vết khó nói nên lời.

Loại cảm giác đó, anh chưa từng trải qua, không phải đau lòng, không phải khổ sở, không phải tiếc nuối, cũng không phải là động lòng.

Chính cô giống như là đang nói trong lúc say rượu, che mắt lăm lăm, anh đột nhiên tiến lên mấy bước, thu hồi nụ cười trên môi luôn hiện lên trên khuôn mặt.

“Đợi một lát.” Anh đột nhiên giơ tay lên, che hai tay cô.

Hai bàn tay ấm áp, trong mắt cô lập tức không có một tia sáng, trong cảm giác say rượu, cô đột nhiên cảm thấy anh hôn lên môi mình.

Âm thanh phát ra từ ban nhạc, các loại ngôn ngữ hỗn hợp, âm thanh hoan hô, âm thanh sóng biển vỗ nhẹ lên bờ cát... bên tai cô lại vô cùng yên tĩnh.

Yên tĩnh, nụ hôn vô cùng nghiêm túc, có chút gấp gáp, nhưng cũng có chút nhẫn nại.

Anh xem

Dù cô nhắm mắt lại, cũng có thể nhìn thấy anh.

...

Bên cạnh bãi cát trong ngôi biệt thự, không có ánh đèn.

Cô vui đầu mình ở trong gối, tóc đã ướt đầm mồ hôi, theo động tác của anh phía sau lưng, chống đỡ để mình không đụng vào phía trước, cũng không chế chính mình để không phát ra âm thanh.

Anh lấn chiếm cơ thể cô, nơi tư mật nhất như bị xé ra làm hai nửa.

Đây là điều đã lâu chưa từng có, là ký ức duy nhất của cô.

Nhưng dù đau thế nào, cô cũng không muốn anh rời đi.

Sau khi đưa hết tất cả vào cơ thể cô từ phía sau, lại xoay cô lại, giờ tay cô lên ôm lấy cổ mình.

“Vi Vi, có đau không?” Khuôn mặt anh ở bên tai cô, nhẹ giọng hỏi.

Cô lắc đầu, tựa vào đầu vai ướt đầm mồ hôi của anh, hai chân quăn lầy hông anh.

Bất kể trận hoan ái này, là vì cô say rồi quyến rũ anh, hay là anh thật sự bị cô hấp dẫn, cô cũng không muốn nhanh chóng kết thúc như vậy.

Cô khít khao khiến anh điên cuồng, anh ôm lấy hông cô, dùng sức đung, giống như muốn hòa tan cô vào thân thể.

“Lâu Dịch.” Trong lúc hai người dung hợp, cô lớn tiếng gọi tên anh, giọng nói khàn khàn không nghe ra gì cả.

Anh nghe vậy, lập tức dừng lại động tác.

Trong hoàn cảnh yên tĩnh như vậy, anh có thể cảm nhận được hạt châu chảy lên bả vai anh, từ từ chảy xuống lưng.

Không phải là mồ hôi.

Anh sợ hãi mình làm đau cô, vội vàng muốn lui ra ngoài, lại cảm thấy cô ôm mình càng chặt hơn.

“Em rất nhớ anh.” Cô nhỏ giọng nói.

Sinh mạng chảy tới, trong mắt em từ đầu đến cuối cũng chỉ có anh.

Đã nhiều năm như vậy, mỗi một ngày, em đều rất nhớ anh.

Anh nghe bốn chữ này, khuôn mặt lại càng như bao phủ một lớp sương.

Không ai nói thêm gì nữa, cô không tiếp tục khóc, chỉ thuận theo tiểu tấu của anh, khiến hai người đồng thời đạt đến điểm cao nhất.

Trong cơn mê loạn, cô nghe được anh nói bên tai mình hai chữ.

Là một cái tên.

**

Một năm sau.

Trên đầu các bài báo, tất cả đều viết về album mới của Trần Vi Vi, cô nghiêm nhiên trở thành ngôi sao lớn trong cả trong nước và Hồng Kông, là nữ ca sĩ được nhiều người hoan nghênh nhất.

Một ngày có thể bay đến ba thành phố, ngựa không ngừng vó, mặc dù niềm đam mê đối với ca hát của cô, ngày càng ít đi.

“Vi Vi.” Người đại diện của cô vừa đứng lúc tìm thấy cô phía sau hội trường, nhỏ giọng hỏi. “Lần trước nói với em, về con rùa vàng tuổi trẻ tài cao đó, tới nay muốn gặp mặt sao?”

“Là bạn của bạn chị, chị có thể đảm bảo, nhân phẩm vô cùng tốt, cũng nhất định sẽ đối xử tốt với bạn gái.” Người đại diện vỗ vỗ bả vai cô. “Vi Vi, bây giờ em đã công thành danh toại, con gái đến cái tuổi này rồi, thật sự nên tìm đến một người để ổn định, trong làng giải trí không có người nào đáng tin, tìm bên ngoài thì sẽ tốt hơn.”

“Được.” Cô gật đầu, không nói nhiều lời.

Nơi gặp mặt với người đàn ông trẻ tuổi đó, là một nhà ăn có tình riêng tư rất ca ở thành phố S, cô đội mũ đi vào, xa xa lập tức nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi bên cạnh cửa sổ.

“Chào anh.” Cô đi tới trước mặt người đàn ông đó, cười cười với đối phương.

Người đàn ông trẻ tuổi quả thật rất lịch sự, là một người nho nhã ấm áp, hai người nói chuyện với nhau khá thoải mái.

Lúc thức ăn được mang lên, cô bỗng nhiên cảm giác được ngoài cửa sổ có người nhìn mình, giương mắt nhìn lên, đã nhìn thấy một bóng hình quen thuộc ngồi một mình bên cạnh cửa sổ ở quán cà phê đối diện, một người đàn ông đội nón.

“Thức ăn có hợp khẩu vị không?” Người đàn ông trẻ tuổi hỏi cô.

“Vâng.” Cô gật đầu, thu hồi tầm mắt.

Tiếp đó, trong lúc ăn cơm, người kia càng lúc càng cảm thấy hình như cô không yên lòng, qua hồi lâu, anh để đĩa xuống, lễ độ hỏi. “Trần tiểu thư, Cô có tâm sự gì sao?”

“Hả?” Cô ngẩn ra, lắc đầu. “Không có gì.”

Người đàn ông đó như muốn nói điều gì, bên cạnh bàn ăn đột nhiên xuất hiện một người đi lại từ đằng xa.

“Chào anh.” Lâu Dịch đội nón cười híp mắt nhìn người đàn ông trẻ tuổi.

Người đàn ông ngẩn ra, gật đầu với anh.

Toàn thân Trần Vi Vi căng thẳng.

“Thật ngại quá, tôi có vài lời muốn nói với cô ấy.”

Thừa dịp cô còn chưa nói gì, anh cúi người kéo tay cô, quay đầu đi ra bên ngoài.

Đi thẳng ra khỏi phòng ăn, anh lôi kéo cô đi nhanh đến một góc tối không người của nhà hàng.

“Trần Vi Vi, em đang đi xem mắt sao?” Anh buông tay cô ra, không biểu cảm gì nói.

Từ đầu đến cuối cô cũng không gãy dựa, vẻ mặt cô lúc này thật bình tĩnh. “Đúng vậy.”

“Em muốn kết hôn.” Anh lại hỏi.

“Đúng vậy.” Cô gật đầu.

“Em muốn kết hôn với ai?” Anh tháo nón xuống, mày chau lại.

“Người yêu em, cả đời này đều đối xử tốt với em” Cô trả lời.

“Ai cũng có thể sao?” Anh giận cười lên. “Chỉ cần là đàn ông, bất kể già trẻ, hay là người không có đồng nào, chỉ cần anh ta đối xử tốt với em, em sẽ gả cho anh ta, đúng không?”

“Đúng vậy.” Cô bình tĩnh nhìn anh.

“Vậy tại sao em không gả cho anh? Anh trẻ tuổi hơn, đẹp trai hơn, cũng có tiền có năng lực.” Giọng nói anh cao thêm mấy phần.

“Em sẽ không kết hôn với người không thích em.” Cô từ từ nói.

“Sao em lại biết anh không thích em?” Anh nhú mày.

Cô nghe vậy, đáy lòng run lên, quay đầu đi chỗ khác. “Cho dù anh yêu em, em cũng không thích anh.”

“Trần Vi Vi.” Anh nắm lấy bàn tay cô, xoay đầu cô lại. “Em dám nhìn thẳng vào mắt anh rồi nói câu này sao?”

Cô cắn môi, quật cường quay đầu nhìn thẳng vào mắt anh. “Lâu Dịch, em đã không yêu anh.”

“Em đã không yêu anh rồi, vậy vì sao lại trốn tránh anh?” Khóe miệng anh treo lên nụ cười đùa giỡn. “Em thật sự không quan tâm đến anh, anh không quan trọng với em, vậy em cần gì phải dọn nhà, cắt đứt mọi phương thức liên lạc với anh?”

“Em thật sự không yêu anh rồi, tại sao lại muốn biến mất cả năm nay?” Anh càng nói, gương mặt lại càng tiến sát lại gần cô. “Em dám nói sao?”

“Đúng vậy, em không dám nói.” Hốc mắt cô từ từ đỏ lên. “Em mềm yếu, nên em muốn tránh né anh, không muốn nhìn thấy anh, không muốn nói chuyện với anh, có thể không?”

Đúng vậy, cô thừa nhận cô nhát gan, cô không dám đối mặt với chính mình, đối mặt với anh, kể từ sau lần mộng say ở trong ngôi biệt thự ở Mauritius, nửa đêm cô lập tức trở về nhà mình ở thành phố S sửa soạn lại đồ đạc.

Một năm này, thậm chí cô còn không liên lạc với Tưởng Nghi và Phong Hạ, huống chi còn cắt đứt mọi phương thức liên lạc với anh, còn dọn nhà.

Cô không biết điều đó chứng minh cái gì.

Nhưng cô cũng không muốn tâm tình mình tiếp tục như vậy nữa, cô cảm thấy mình giống một đứa ngốc.

“Em muốn anh... anh nghĩ đến cô ấy, cả đời này đều lâm trong bế tắc, em không thể mở ra, em nhận thua!” Cô nhìn về phía anh, gần như là hét to lên. “Anh có thể để cho em đi không? Anh có thể để em có một cuộc sống tốt hơn một chút không?”

Không có anh, cô không thật sự vui vẻ, thậm chí cô còn nhớ anh đến đau lòng không muốn sống.

Cũng không có anh, cô nhất định sẽ không để mình vĩnh viễn sống trong vòng luẩn quẩn không thoát ra được.

“Được! Em đi đi!” Anh hung hăng đánh một quyền lên vách tường bên cạnh má cô. “Mà anh mẹ nó một năm này luôn nghĩ đến em! Là em mà không phải cô ấy!”

Trong không gian trống không, lời của anh cùng với quả đấm của anh, cũng như sét đánh.

Cô tròn tròn mắt nhìn anh, nước mắt bất giác rơi xuống.

“... Anh cho là để e đi, anh có thể như vậy cô đơn đến già, không ai có thể giải thoát cho anh, anh vẫn còn tiếp tục nhớ đến cô ấy.” Trong nắm đấm của anh dần rỉ máu. “Nhưng Trần Vi Vi, người anh muốn không phải là cô ấy, mà là em”

Anh còn tưởng rằng khi em đi rồi, không người nào có thể cứu rỗi anh,... anh sẽ tiếp tục sống cuộc sống ở trong nhà giam này.

Nhưng điều anh không ngờ, người vây anh lại trong nhà tù, lại là em.

“Rõ ràng em đã đồng ý với anh sẽ ở bên cạnh anh, lúc đó, trong lòng anh thậm chí còn oán hận em rời đi anh.”

AN cười khổ dùng bàn tay nhuộm đầy máu chỉ lên mắt mình. “Anh còn tưởng rằng em không chờ được, nhưng thật ra là do em đã chờ quá lâu rồi, là do anh ích kỷ, là mắt anh mù.”

Là anh không thấy, em luôn ở bên cạnh anh, chờ bảy năm.

“Lần đó ở Mauritius, vào thời điểm nửa tỉnh nửa mê, anh có kêu một cái tên.” Cô giơ tay lên lau nước mắt, nhẹ giọng nói.

Anh nhìn cô, giữa hai hàng lông mày đều là tự trách và khổ sở.

“Cái tên đó... thật ra là tên em” Cô hít một hơi thật sâu. “Nhưng em lại thấy rất sợ, anh biết loại cảm giác này không?”

“Biết rõ ràng chính em có thể ở trong lòng anh, nhưng lại muốn tránh đi, vì em luôn cảm thấy, em chỉ là một bóng dáng, là bóng dáng của cô ấy, anh chỉ đang dùng em để quên cô ấy thôi.” Cô lắc đầu. “Lâu Dịch, anh quay lại mới nhìn thấy em đứng ở đó, không có một người phụ nữ nào, hi vọng mình là một thể thân...”

Cô còn chưa nói xong, đột nhiên bị anh ôm chặt vào trong lòng.

“Người mù, thường có thính giác tốt hơn người thường một chút.” Hô hấp anh rơi lên tai cô. “Nếu như ánh mắt anh không nhìn thấy em, anh có thể nghe thấy giọng nói của em”

Cho nên, em nhớ nhung, em khổ sở, em khóc thút thít... anh đều có thể nghe được.

“Cũng xin em hãy nghe một ít âm thanh của anh, có được không?” Anh im lặng một hồi, trịnh trọng nói.

Cô tựa vào bên cổ anh, ánh mắt như phủ một lớp cát.

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Ngoại truyện: Em rất nhớ anh. (4)

Tách ra được một năm, lại ngắn ngủi như một đường phân cách.

Trước ngày trở về từ Mauritius, mỗi một ngày, dù đã rất trễ, anh cũng tìm đến chỗ cô, dù là nói với cô mấy câu cũng được.

Rất tự nhiên, cô lại liên lạc lại với Phong Hạ và Tường Nghi, giữa những người bạn tốt, sẽ không hỏi lẫn nhau nhiều chuyện như vậy, chỉ cần biết cô mạnh khỏe, như vậy đã đủ rồi.

Trong lúc liên lạc lại, cô biết tháng sau Phong Hạ sẽ sinh con, trở thành một người mẹ.

Có thể anh cũng đã sớm biết tin này, nên cũng không tiếp tục nói về nó nữa.

Cô thừa nhận cô ích kỷ, cô không có cách nào khiến mọi thứ trở lại như lúc ban đầu nữa.

Buổi tối, anh theo thường lệ tới đây ăn tối với cô, ăn xong anh đang rửa bát trong phòng bếp, cô đột nhiên đi đến bên cạnh nói. “Ngày mai Hạ Hạ sẽ sinh.”

Cô thấy được động tác của anh ngừng lại, sau đó vội vàng nắm chặt cái bát trong bàn tay.

“Chờ đến sau khi bình an sinh xong bảo bảo, anh sẽ sắp xếp thời gian tới đó một chuyến, xem bảo bảo của hai người họ sẽ đáng yên đến thế nào.” Anh rất tùy ý cười nói. “Nói không chừng lại đột biến gen, trở nên vô cùng xấu xí cũng không nhất định.”

“Ừ.” Cô gật đầu, không phản bác.

Hình như anh không thêm đề ý, nhanh chóng nói sang chuyện khác, cô nhìn anh, lúc nói đến chuyện vô cùng sinh động thì nở nụ cười, trong lòng lại nghiêm túc.

...

Sau khi Phong Hạ sinh con tự nhiên, cô vốn nói với anh, xế chiều gặp nhau ở cửa bệnh viện, cô lại đến trước thời gian, sáng sớm đã đi gặp Phong hạ và bảo bảo.

Phong Hạ thấy cô thì vô cùng vui vẻ, kêu tư Không Cảnh rót nước cho cô, vừa nói. “Đã lâu không gặp Vi Vi, có phải cậu lại gầy đi không?”

Cô lắc đầu, cong môi cười nhìn Phong Hạ và bảo bảo. “Gần đây vẫn ăn ở nhà, phải là mập lên mới đúng... bảo bảo thật đáng yêu.”

“Đừng nói nữa, nhỏ như vậy lại có thể ăn có thể nằm.” Phong Hạ lắc đầu, mặt bắt đắc dĩ. “Lười đến không chịu được.”

Hai người nói chuyện một hồi, cô cũng đứng lên nói lời tạm biệt, trước khi đi, Phong hạ vô tâm hỏi. “Vi Vi, Lâu Dịch đâu, sao lại không đi cùng cậu?”

Trong lòng cô run lên, lập tức che giấu mình một cách tự nhiên, trả lời. “Buổi sáng anh ấy có lịch trình, buổi chiều sẽ đến.”

Phong Hạ gật đầu, cũng không truy hỏi thêm nữa.

Một loại cảm giác như bị nhìn thấu tâm tư lượn quanh trong lòng cô, sau khi cô lái xe về nhà, tự giam mình trong phòng ngủ, không muốn bất kỳ điều gì, che chắn lại ngủ.

Cô ngủ thẳng đến buổi tối, vì ngủ rất nhiều, đầu rất đau, một tay cô che trán, cầm điện thoại di động lên nhìn một chút, quả nhiên thấy một hàng cuộc gọi nhờ.

Có người đại diện, trợ lý, còn có... anh.

Anh gọi năm sáu cuộc điện thoại tới, nhìn cô không nhận cũng không tiếp tục gọi nữa.

Cô ngồi trong bóng tối, ôm gối, nhìn tên anh trên màn hình di động.

Nhất định anh đang ở bệnh viện? Có thể anh ấy cảm thấy, dù là nhìn lâu một chút, dừng lại lâu ở đó một chút cũng tốt.

Nhất định anh đã quên, hôm nay là ngày mấy, giống như trước kia, khi anh đang chúc mừng sinh nhật cô lại đột nhiên rời đi, đi giúp Phong Hạ của anh đang gặp khó khăn.

Tám năm, cô chờ đến lúc này, kết quả vẫn giống như vậy.

Không biết ngồi bao lâu, cô đột nhiên nghe thấy âm thanh chìa khóa.

Ngay sau đó, cửa phòng ngủ được mở ra.

“Vi Vi?” Trong bóng tối truyền đến giọng nói thử dò xét của anh. “Em ở trong đó sao?”

“Em ở đây.” Cô vừa lên tiếng, mới phát hiện giọng nói của mình khàn đi.

“Em có đói bụng không? Anh mua ít điểm tâm về này.” Anh không bắt đèn, trong bóng tối đi đến bên cạnh giường. “Còn nóng, là dạ dày cá muối tiêu em thích ăn nhất.”

Cô không trả lời.

“Sao vậy? Có phải trong người không thoải mái không?” Anh đưa tay chạm đến tóc cô. “Anh còn đang suy nghĩ tại sao em lại không đến bệnh viện, cho nên nhìn bảo bảo một lúc lập tức đi mua điểm tâm cho em, lo lắng em...”

“Anh đi đi!” Cô đột nhiên hung hăng nói với anh. “Em không muốn nhìn thấy anh!”

Trong bóng tối, anh nhìn ánh mắt sắc bén của cô, nhất thời giật mình.

“Anh đi đi.” Thấy anh không di chuyển, cô lấy tay liều mạng đẩy anh. “Anh đi tìm cô ấy đi, đi xem cô ấy! Anh cứ đi!”

Giọng nói của cô nghẹn ngào, anh không hề phòng bị bị cô đẩy ngã xuống đất, hai giây sau anh nhanh chóng đứng lên, dùng sức ôm cô.

Cô giống như phát tiết đẩy anh ra, đánh anh, thậm chí còn tát lên gò má anh.

Âm thanh cái tát vang dội, cổ họng cô phát ra tiếng khóc, lại vẫn không chịu dừng lại hành động của mình.

Anh từ đầu tới cuối vẫn không chịu buông tay, chỉ dùng sức ôm cô vào lòng.

Cô dần không còn hơi sức, tựa vào cổ anh, thở hồng hộc.

“Vi Vi.” Lúc này, anh hôn lên tóc cô, nhỏ giọng nói. “Sinh nhật vui vẻ.”

Nước mắt quần quanh trong hốc mắt khiến cô không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì.

“Anh không quên hôm nay là sinh nhật em” Anh vỗ nhẹ lưng cô, tốc độ nói rất chậm. “Anh trừ mua điểm tâm cho em, còn mua món bánh ngọt em thích ăn nhất, đều được đặt trong phòng bếp, em muốn ăn, anh lập tức lấy đến, chúng ta ăn trong phòng ngủ, được không?”

Cô cắn môi, không nói một lời.

“Thật ra thì em cũng không biết? Anh đã mua cho em một món quà sinh nhật cho em.” Anh lộ ra giọng nói trêu chọc ngày thường. “Không phải em rất muốn có một bộ loa trong nhà sao? Anh đã chuẩn bị tốt, ngày mai họ sẽ đưa tới.”

“Sao rồi? Có phải rất cảm ơn anh không? Anh chăm sóc em như vậy, biết người yêu anh muốn cái gì nhất.” Anh nhướn mày. “Anh quả thật là ứng cử viên tốt nhất cho danh vị bạn trai này.”

Nước mắt trong hốc mắt, cuối cùng cũng từ từ lăn xuống gò má cô.

“Thích khóc như vậy.” Lúc này, anh mới buông cô ra, lấy tay lau nước mắt giúp cô, khẽ cười nói. “Đã bao nhiêu tuổi rồi, cả ngày chỉ biết khóc, anh thấy bảo bảo cũng không khóc nhiều như em”

“Hơn nữa, bảo bảo của hai người họ thật dễ thương.” Anh lau khô nước mắt cho cô nói. “Còn có bộ dạng vú em của Tư Không Cảnh khiến anh nhìn thật quá mãn nguyện.”

Thấy cô vẫn không nói lời nào, anh lại ôm cô đến trên đùi. “Em xem em này, cô ấy đã là mẹ rồi, có chồng, có con, hạnh phúc như vậy, anh tất nhiên vui vẻ cho cô ấy, em nhất định cũng như vậy, có đúng không?”

“Mỗi người đều có một căn nhà thuộc về riêng mình, bất kể nhiều khổ sở thế nào, nhiều mệt mỏi, chỉ cần có một ngôi nhà để về là có thể khiến người ta yên tâm, anh cảm thấy mình cũng không có điều tiếc nuối nào nữa.”

Anh ôm cô, chuyện chú giống như đang nói chuyện cũ với một đứa trẻ. “Trước kia, khi cô ấy mới bắt đầu sự nghiệp, về sau tư Không Cảnh càng ngày càng lạnh nhạt với cô ấy, cuối cùng hai người chia tay, anh cũng không tự chủ được quan tâm cô ấy, anh cảm thấy dù cô ấy rất kiên cường, nhưng cô ấy vẫn luôn cần có người quan tâm chăm sóc.”

“Khi đó, anh cũng không thể nói rõ cảm giác của mình đối với cô ấy là gì, có thể là thích, cũng có thể là một loại tình yêu, khi đó em là bạn gái của anh, anh cảm thấy mình cũng đã cho em đủ cảm giác an toàn, em lại luôn cãi nhau với anh, khiến anh rất đau đầu.” Anh hôn lên trán cô. “Khi đó chúng ta vẫn còn trẻ, cảm thấy phiền thì lập tức muốn né tránh, bây giờ nghĩ lại, được một người quan tâm như vậy, là một chuyện hạnh phúc biết bao.”

Anh vẫn biết, em quan tâm anh đến cỡ nào.

“Có lẽ lúc đó anh cảm thấy mình là một người hùng, cảm giác cô ấy rất cần anh, luôn cảm thấy mình nên làm những gì vì cô ấy, lần đó, sau khi anh kích động thô lỗ tình cảm của mình với cô ấy, thật ra anh đã bắt đầu hối hận, ta nghĩ mình đang làm cái gì vậy? Cô ấy yêu Tư Không Cảnh, anh phải dùng cái gì để buộc cô ấy lại cùng với anh đây?”

“Anh từng cho rằng mình rất thích cô ấy, yêu cô ấy, anh không thích nhìn thấy cô ấy cau mày, không thể nhìn thấy cô ấy đau lòng, nhưng anh lại chưa bao giờ nghĩ, nếu như người ở cùng anh cả đời này là cô ấy, anh có thể sẽ không thật sự vui vẻ như vậy.”

Nhiều năm như vậy, nhưng anh lại không có một lần, thẳng thắn nói những chuyện này với cô.

Từ câu từng chữ, cũng với lý do, cũng giải thích được rõ ràng như vậy.

Anh nói xong, lúc này dừng lại một chút, đưa tay bật đèn ở đầu giường.

Trước mắt lại lần nữa có ánh sáng, cô có thể nhìn thấy trên khuôn mặt anh, là một nụ cười dịu dàng.

“Sao em biết mình là một thể thân?” Anh cười. “Em là bạn gái anh, là người anh phải dùng rất nhiều tâm tư để theo đuổi, chúng ta từng ở cùng nhau lâu như vậy, chúng ta quen thuộc tất cả những điều của đối phương, nếu em không ở trong lòng anh, thì còn ai vào đây?”

“Thật ra thì anh vẫn nói tư Không cảnh quá kém, phải dùng bảy năm mới đưa được Phong Hạ về nhà, bây giờ nhìn lại, là anh kém hơn mới đúng.” Anh giữ lấy khuôn mặt cô. “Cũng sắp đến năm thứ chín rồi, đến sinh nhật của em, anh cũng khiến em khóc thành như vậy, hơn nữa không có được hạnh phúc, anh thật là nhu nhược.”

Cô không nhịn được, cười ra tiếng, nhưng nước mắt vẫn không tự chủ rơi xuống.

Anh thấy cô cuối cùng cũng cười rộ lên, đặt cô ngồi xuống giường xong, mình lại ngồi xổm xuống bên cạnh mép giường.

“Trần Vi Vi, anh khiến em chờ anh lâu như vậy, khiến em khổ sở, khiến em thất vọng, đây đều là lỗi của anh, Lưu Dịch anh cả đời này, những thứ khác sẽ không, nhưng nếu như người khác đối xử tốt với anh, anh sẽ đối xử tốt với người đó hơn gấp vạn lần.”

Dưới ánh đèn âm áp, nụ cười của anh vô cùng chân thật, hình ảnh ngược trong ánh mắt anh, chỉ có cô.

“Hơn nữa, phần tình cảm này, không phải đồng cảm, không phải nghĩa vụ, là anh cam tâm tình nguyện.” Anh cầm tay cô, dán lên gương mặt mình. “Em có thể đuổi anh đi, có thể bắt anh biến đi, nhưng anh là người mặt dày nhất, chỉ có em không nghĩ đến, còn anh không có cách nào không quán quít em”

Cô nhìn anh, trong lòng đột nhiên nghĩ đến bộ dạng lúc ban đầu hai người gặp nhau.

Khi đó anh trẻ tuổi hơn hiện tại, cả ngày luôn tươi cười, âm âm ỉ ỉ, gần như không lúc nào nghỉ ngơi.

Bây giờ anh đã sắp hai chín tuổi rồi, lúc nhảy cũng không thể duy trì lâu như lúc đầu nữa, thỉnh thoảng khi anh quay lưng lại với cô, cô còn nhìn thấy vài sợi tóc bạc trên đầu anh.

Sau này, anh có thể già đi, không có tính cách như bây giờ, bỏ đi lớp hào quang cũng không còn là ngôi sao lớn của vạn người hâm mộ.

Nhưng anh vĩnh viễn là người cô yêu nhất trong cuộc đời này.

“Kết hôn là chuyện cả đời, không phải chỉ vì kích động, không duy trì bằng việc động lòng, anh luôn muốn ở cùng một chỗ với em, chăm sóc em, đối xử tốt với em” Anh nhẹ nói. “Em cho anh một cơ hội, được không?”

“Không quan tâm bao lâu em mới chịu đồng ý anh, nhưng anh vẫn sẽ luôn chờ đợi.” Anh nói từng câu từng chữ. “Anh rất cảm ơn em, có thể chờ đợi được anh.”

Chờ đợi là chuyện cực khổ cực nhất, bạn không biết lúc nào người bạn yêu mới quay đầu lại, lúc nào thì mới có thể nhìn thấy bạn.

Nhưng một ngày nào đó, người đó sẽ nghe thấy âm thanh của bạn.

Sau đó người đó sẽ đi đến bên cạnh bạn, nói cho bạn biết, cảm ơn bạn vì đã chờ đợi.

Love Is Waiting.

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Ngoại truyện: Bảo bảo. (1)

Trước khi Tư Không Dục được sinh ra, ba mẹ cậu Tư Không Cảnh và Phong Hạ, trưởng bối trong nhà họ, tất cả bạn bè, thậm chí hàng vạn người hâm mộ, giới truyền thông, cũng phỏng đoán về ngoại hình của cậu.

Tất cả mọi người cảm thấy, con trai của hai ngôi sao được hoan nghênh nhất làng giải trí, nhất định có bộ dạng cực kỳ tốt, một bé trai hay một bé gái vừa tinh nghịch vừa đáng yêu.

Nhưng sự thật là... bạn nhỏ Tư Không Dục, trong mắt mẹ cậu, tinh nghịch – sai, đây đều là suy nghĩ tình quái; đáng yêu – sai, lúc làm chuyện xấu, lại giả làm bộ dạng đáng yêu muốn nhận được sự đồng tình; bộ dạng cực kỳ tốt – sai, hoàn toàn là một thằng nhóc mập mạp.

Cho nên, một thiên sứ nhỏ đáng yêu... từ... không phải là từ để hình dung bạn nhỏ Tư Không Dục.

Đến Đới Tông Nho, Đan Diệp, Đới Tiểu Bàn và Đới Nhị Bàn cùng nghi ngờ, hỏi ba Đới Tông Nho. “Ba, tại sao Tiểu Dục còn mập hơn hai người bọn con?”

Thừa kẻ sắc đẹp của chú Tư Không và di Phong Hạ, hai người đều có ngũ quan đẹp như vậy, lại bị thân hình mũm mĩm của cậu nhóc đập xuống.

Đới Tông Nho trầm ngâm một lát, nói. “Thật ra thì, lỗi là ở chú Tư Không.”

“Tại sao?” Hai cậu nhóc nhà họ Đới vô cùng tò mò.

“Ừm... ba trả lời, có thể là quá phiền diện, ba đề nghị, tuần này là đến ngày sinh nhật thứ bảy của Tiểu Dục, hai đứa đến đó rồi hỏi chú ấy.” Đới Tông Nho bình tĩnh đề nghị.

Rất nhanh đến sinh nhật bảy tuổi của Tư Không Dục.

Bữa tiệc được tổ chức tại biệt thự của Tư Không Cảnh và Phong Hạ, những người bạn thân nhất và người nhà đều tụ tập đông đủ.

Mà sáng sớm, Tư Không Dục đã ăn mặc giống như một bức tượng, thân thể mập mạp được bọc trong lớp tây trang, cậu còn cố ý đeo một bao tay màu trắng, đáng vẻ khiến người ta vô cùng tức cười.

Cả đám trường bối đều ngồi ở trên ghế sofa, Tư Không Dục mặc xong, mắt xoay vòng một cái, lập tức đi về phía Sofa.

“Tiểu Dục hôm nay thật đẹp trai.” Dung Tư Hàm ngồi trên ghế sofa, cười vẫy tay với Tư Không Dục.

“Bà ngoại.” Tư Không Dục ưỡn ngực gio bụng đi đến trước mặt bà, con đưa bàn tay nhỏ bé ra, nghiêm trang mở miệng. “Cảm ơn bà ngoại đã đến buổi tiệc sinh nhật hôm nay của con, cảm ơn bà ngoại đã tặng quà sinh nhật cho con.”

Mặc dù Tư Không Dục thích gây sự, nhưng vẫn được dạy dỗ lễ tiết rất tốt, Dung Tư hàm rất thích cậu, cười, lập tức hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu một cái.

“Ông ngoại.” Lúc này, Tư Không Dục mở đôi mắt to, nhìn về phía Phong Trác Luân đang ngồi bên cạnh Dung Tư Hàm.

“E hèm.” Phong Trác Luân đang ăn nho, lười biếng liếc xéo cậu. “Vội tới chào hỏi ông ngoại rồi?”

Tư Không Dục lắc đầu, lộ ra vẻ mặt vô tội. “Ông ngoại, con có một vấn đề muốn hỏi ông.”

“Con nói đi.” Phong Trác Luân trừng mắt.

“Hoa Hồng chết kiều ngạo là có ý gì?” Tư Không Dục nghiêng đầu, giọng nói trẻ con non nớt, thanh thúy. “Ông ngoại, ông biết không?”

Dung Tư Hàm thiếu chút nữa bị nghẹn ở cổ họng, một bên Phó Chính tán thưởng đẩy mắt kính, vợ chồng Kha Kinh Đằng và Doãn Bích nhẹ nhàng vỗ tay.

Khuôn mặt Phong Trác Luân khẽ vận vẽ, ngồi dậy. “Tiểu Mập Mạp, cái câu này, con nghe ai nói?”

“Ông ngoại Đường Thốc nói, bà ngoại Doãn Bích cũng nói, bà ngoại cũng nói.” Tư Không Dục buông tay ra, vẻ mặt vô tội.

Thấy mặt Phong Trác Luân lúc xanh lúc trắng, đã hao tổn lực chiến đấu, Tư Không Dục lại tiến thêm một bước, đi tới Trước mặt Phó Chính và Thiệu Tây Bội.

“Bà ngoại Bội Bội.” Tiểu Mập Mạp cười híp mắt. “Con cũng có một vấn đề muốn hỏi người.”

“Được.” Thiệu Tây Bội dịu dàng sờ đầu cậu.

“Thấy giáo trước kia nói với con, lúc con ngoan ngoãn, ba đối xử với mẹ tốt, không bắt nạt mẹ, như vậy cả nhà con vẫn sẽ hạnh phúc.” Cậu nói rõ ràng từng câu từng chữ. “Vậy thì con muốn biết, ông ngoại Phó Chính có bắt nạt bà ngoại Bội Bội không?”

Thiệu Tây Bội ngẩn ra, vừa muốn nói gì, Doãn Bích lập tức búng tay, sâu kín nói. “Tiểu mập Mạp, vậy phải xem là loại hình bắt nạt nào.”

“Hà?” Tư Không Dục mở lớn hai mắt.

“Nếu như là đánh, mắng, đó là bắt nạt không tốt, nhưng cũng có vài trường hợp đặc biệt, nếu như bắt nạt lúc đang buồn ngủ, vậy thì không tính là bắt nạt không tốt.” Doãn Bích nói lưu loát. “Ông ngoại Phó Chính của con, vô cùng thích bắt nạt bà ngoại Bội Bội lúc bà ấy đang buồn ngủ, con nói, đây có coi là bắt nạt không?”

Lời nói của bà vừa dứt, mặt Thiệu Tây Bội đỏ lên, mặt Phó Chính thì tối lại.

Một bên Phong Trắc Luân vừa bị thương thì vui mừng khôn xiết vỗ tay, hình như hoàn toàn quên chuyện nói chuyện với bạn bè mình trong thư phòng. “Nữ vương đại nhân vạn tuế!”

“A...” Tư Không Dục nghĩ một cái, gật đầu, lúc này quay đầu về phía Kha Khinh Đằng. “Ông ngoại Khinh Đằng, con cũng có một vấn đề muốn hỏi ông.”

Trải qua hai lần dạy dỗ, còn chưa bị Tiểu Mập Mập đùa giỡn, vợ chồng Smith cùng lập tức đề cao cảnh giác.

“Con muốn biết...” Tư Không Dục chậm rãi. “Xuân cung đồ, là cái gì vậy?”

Phải biết, ở trước mặt Doãn Bích và Kha Khinh Đằng, trên thế giới này không có chuyện gì họ không thể làm được, cũng không có chuyện gì làm khó được bọn họ.

“Là một bức họa.” Hồi lâu, Kha Khinh Đằng lạnh lùng nói.

“Là dạng vẽ gì vậy?” Tiểu Mập Mập hỏi tới.

“Giống như con xem truyện tranh truyện mạng.” Kha Khinh Đằng vô cùng lạnh lùng.

“Này ông ngoại Kha Khinh Đằng, ông đã xem qua bức họa này sao?” Tiểu Mập Mập mở lớn hai mắt.

Kha Khinh Đằng nhẹ gật đầu.

“Xem được không? Sau khi xem xong thì có cảm giác gì?” Tiểu mập mập cực kỳ muốn biết.

“Rất ngon.” Kha Khinh Đằng cảm thán.

“Chẳng lẽ bức họa là thức ăn của truyện tranh sao? Ăn rất ngon?” Tiểu Mập Mập hồ đồ. “Là thịt bò bít tết, kem hình ảnh sao?”

“Kha Khinh Đằng.” Một bên, Doãn Bích không thể kiềm chế, gần xanh nổi đầy trán. “Anh nói ai rất ngon?”

“Em.” Một đại BOSS tiếc chữ như vàng.

“Há? Bà ngoại Doãn Bích là đồ ăn?” Tiểu Mập Mập kinh hãi.

“Đi.” Doãn Bích đứng dậy khỏi ghế, mặt lạnh như băng. “Chúng ta đi xem một chút, rốt cuộc là ai khá ngon?”

Kha Khinh Đằng rất nghe lời, lập tức đi theo bà lên lầu.

Sau khi ba quan điểm của Tư Không Dục bị ‘bà ngoại Doãn Bích là đồ ăn’ phá hủy, hấp ta hấp tấp chạy đi tìm ba mẹ cùng với các trưởng bối.

“Chú Đới.”

Thân thể béo núc của Tư Không Dục ngồi lên người Đới Tông Nho, đau khổ nói. “Sáng nay con xem ti vi, có một từ con không hiểu có ý nghĩa gì.”

“Há? Từ gì?” trên tay Đới Tông Nho bóc vỏ quýt, đưa cho vợ mình Đan Diệp đang ngồi bên cạnh.

“Bạo lực gia đình là có ý gì?” Tư Không Dục thờ dãi.

Một bên, Đan Diệp vui mừng khôn xiết nhận lấy quả quýt chồng mình đưa cho, nhét vào miệng, sau khi nghe thấy lời nói của tư Không Dục, thiếu chút nữa là bị sặc chết.

Sự tích anh hùng năm đó cô ném chậu hoa vào chồng mình, bị mọi người trêu chọc n năm! Tiểu Mập Mập, nhất định là con cố ý!

Lần đầu tiên Đới Tông Nho bị làm khó, trên khuôn mặt hiền lành lộ ra nét lúng túng. “Đây là từ của người lớn, cũng không phải tốt, Tiểu Dục, con không biết thì tốt hơn.”

“A...” Tư Không Dục cười híp mắt, dương dương hã hê. “Nhưng mà con biết, bạo lực gia đình chính là một động từ, nếu như đặt trong câu nói, có thể nói là ‘Đi Diệp bạo lực gia đình với chú Đới’, đúng không?”

Sau khi Đới Tông Nho nghe xong, lập tức ôm Tiểu Mập Mập xuống, không nói một lời quay đầu bỏ dành bà xã mình.

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Ngoại truyện: Bảo bảo. (2)

“Tiểu Dục, sao em lại bắt nạt mẹ anh!” hai cậu nhóc nhà họ Đới cắn que kẹo tới đây trả thù. “Lần trước, khi nói chuyện với em, mẹ cũng khóc!”

“Là vì em rất thông minh chứ sao.” Tư Không Dục nhún vai. “Nhìn dáng vẻ của mấy người, suốt ngày chỉ biết ăn thôi.”

“bọn anh còn gầy hơn em được không? Em mới là cả ngày chỉ biết ăn.” Đới Nhị Bàn giận dữ nói.

“Học qua phép nhân chưa? Ba gầy gò con mập mập.” Tư Không Dục bẻ ngón tay. “Đây là vấn đề của ba mẹ em, không quan hệ đến em.”

Hai đứa nhỏ nhà họ Đới tức giận, mặt tròn trắng. “Sao em có thể như vậy, miệng không tha người nào! Bọn anh lớn hơn em! Phải biết kính già yêu trẻ chứ!”

“Thù ra hai người đã già rồi!” Tư Không Dục lắc đầu, còn đáp trả. “Thật là năm tháng không tha người nào.”

“Bọn anh lớn hơn em, em chỉ là một đứa trẻ chưa mọc đủ lông đủ cánh!” Đới Nhị bàn tức giận nói.

“Sao anh biết em chưa đủ lông đủ cánh?” Tư Không Dục ngạc nhiên. “Trời ạ! Đới Nhị Bàn, anh nhìn lên em tằm!”

Mặt của hai đứa nhóc nhà họ Đới tối sầm.

Thành công đánh bại bốn người nhà họ Đới, Tư Không Dục oai phong lẫm liệt đi về phía cặp vợ chồng Kha Ân Thích và Trần Hàm Tâm.

“Di Tâm Tâm” Tư Không Dục nở nụ cười. “Ba mẹ nói đi và chú Ân Thích đều rất thông minh, vậy di Tâm Tâm thông minh hơn hay chú Ân Thích thông minh hơn?”

Từ nhỏ, Trần Hàm Tâm đã ghét nhất việc bị người khác lấy ra so với Kha Ân Thích, ngay cả khi đã kết hôn và có con, cô vẫn không nhịn được.

“Kha Ân Thích, anh nói xem.” Trần Hàm Tâm nghiêng đầu, giống như đang thị uy nhìn chồng mình.

“Tiểu Mập Mập.” Kha Ân Thích đặt tờ báo xuống, thản nhiên mở miệng. “Con biết môn toán không?”

“Biết!” Tư Không Dục giơ tay.

“Từ nhỏ đến lớn, chú Ân Thích của con luôn được 100 điểm môn đó, di tâm Tâm luôn chỉ được 99 điểm.” Kha Ân Thích từ tốn nói.

Tư Không Dục phản ứng cực nhanh. “100 lớn hơn 99, chú Ân Thích học giỏi hơn!”

“Ngoan.” Kha Ân Thích sờ đầu cậu.

“Tối nay anh ngủ ở phòng vệ sinh!” Trần Hàm Tâm trừng mắt với chồng mình. “Ngủ trong bồn tắm.”

“Di Tâm Tâm, bồn tắm cứng quá...” Tư Không Dục rất hiểu chuyện lắc đầu, vẻ mặt sầu lo. “Sẽ ngủ không được thoải mái.”

“Không sao.” Kha Ân Thích ôm bà xã mình, nói với Tiểu Mập Mập. “Di Tâm Tâm thích ngủ bồn tắm, chú sẽ ngủ cùng đi ấy, ngủ cùng không cảm thấy cứng.”

“Kha Ân Thích.” Tư Không cảnh ra khỏi phòng bếp, đặt bánh ngọt lên bàn, liếc bạn tốt một cái. “Đừng dạy hư con mình.”

“Con trai cậu có lúc nào tốt sao?” Kha Ân Thích thản nhiên phản bác.

“Ba, ba!” Từ nhỏ, Tư Không Dục chỉ thích, chỉ hâm mộ ba mình, lập tức vội vàng tiến lên ôm lấy Tư Không Cảnh, tay hình chữ V. “Con khiến mọi người không còn lời nào để nói!”

Tư Không Cảnh dặt tay con trai mình vào phòng bếp. “Rất tốt.”

Tư Không Dục ngẩng đầu ưỡn ngực. “Ba có thể thưởng cho con bánh kem lớn đó không? Cộng thêm bốn cốc kem và năm cái bánh trứng!”

“Có thể.” Tư Không Cảnh gật đầu. “Biểu hiện của Tiểu Dục rất tốt, ba nói lời sẽ giữ lời.”

Hai nhóc nhà họ Đới vất vả lắm mới hồi phục lại tinh thần, nghe xong hai cậu nhóc nhìn lẫn nhau, cuối cùng họ cũng hiểu tại sao Tiểu Dục lớn lên lại mập như vậy rồi...

Hai cha con phúc hắc thật đáng sợ, thật quá đáng sợ!

**

Buổi tiệc kết thúc, Tư Không Dục tự mình tắm xong, đánh răng, sau đó mặc áo ngủ đi thẳng đến phòng ngủ chính.

Phong hạ đưa thăm từ ngoài ban công đi vào, Tư Không Dục nhảy lên, kỳ quái hỏi. “Mẹ, tại sao lại muốn giặt thăm? Làm dơ sao?”

Cô bị con trai hỏi vậy, mặt đỏ lên.

Thật ra tối hôm qua người nào đó hăng hái, nhất định muốn kéo cô đến chỗ khác ‘ngủ’, đến bây giờ eo cô còn rất đau, nếu không ai lại muốn đi giặt cái chăn này đây...

Cô ho khan, chuyển sang đề tài khác. “Sao con lại không đi ngủ?”

“Con phải chờ ba, kể chuyện cổ tích cho con.” Tư Không Dục tuyên bố chuyện phải làm.

“Tư Không Dục, con đã bảy tuổi rồi, còn ở vườn trẻ sao? Mỗi đêm, vào buổi tối đều muốn ba kể chuyện cổ tích?” Cô đặt chân xuống. “Con như một cô gái nhỏ, luôn dính lấy ba, không xấu hổ sao?”

Tư Không Dục làm mặt quỷ. “Mẹ ghen! Mẹ là quỷ nhỏ hay ghen! Mẹ muốn độc chiếm ba! Mẹ giành ba với con trai của mình! Mẹ xấu hổ a a a a ~\ ($\geq \nabla \leq$)/~” (Cái này của tác giả, not me >.<)

Phong Hạ bị cậu làm cho nổi giận, làm bộ nắm lấy cái mũi cậu. “Thằng nhóc thôi, đừng chạy!”

“Quân tử động khẩu không động thủ! Mẹ là tiểu nhân!” Tư Không Dục liều mạng chạy ra ngoài, vừa tiếp tục trêu chọc cô.

Tư Không Cảnh tắm xong, mới chạy tới ngăn cản hai mẹ con, một tay anh ôm lấy con trai, bắt đắc dĩ cười nói. “Được rồi, vào phòng ngủ, ba lập tức tới ngay.”

Tư Không Dục lắc lắc cái mũi với mẹ mình, chạy như một làn khói.

“Tư Không Cảnh, anh lại nuông chiều nó!” Cô nhìn anh, nêu ra từng ví dụ. “Anh xem, từ nhỏ, anh đã cho nó ăn đồ lung tung, không khống chế chế độ ăn uống của nó, còn nữa, nó còn là người thích chinh người khác như vậy, bắt nạt người khác, trong đầu toàn là ý nghĩ quỷ quái, hôm nay hai anh em Đới Tiểu Bàn suýt bị nó làm cho tức chết! Anh...”

Cô còn chưa nói xong, anh đã đi qua ôm lấy cô, cúi đầu hôn lên môi cô.

Mùi hương thơm ngát của phái nam sau khi tắm khiến gương mặt cô lập tức đỏ lên, lúc này anh nhẹ nhàng cô ra, ở bên môi cô, nhỏ giọng nói. “Bà xã.”

Cô tự nhận mình không có tiền đồ, lập tức không lên tiếng.

“Thực ra thì, đứa bé chỉ cần bản chất tốt, đều có thể cho nó vui vẻ lớn lên.”

Anh ôm hông cô, từ từ nói. “Trí tuệ tượng của nó, không nên khống chế suy nghĩ của nó, sau này nó lớn lên, anh cũng sẽ không can thiệp vào những chuyện nó muốn làm.”

“Huống hồ, bây giờ nó còn nhỏ, cần dinh dưỡng, vấn đề mập hay gầy cũng giống như vậy, chờ đến sau này, nó tự nhiên sẽ muốn thân hình của mình trở nên cân xứng, chỉ biết nói hay mắng cũng không có ích lợi gì.” Anh hôn trán cô. “Em yên tâm, lớn lên nó sẽ tốt hơn bất kỳ ai.”

Cô bị giọng nói dịu dàng của anh dụ dỗ, không còn lời nào để nói, lắc đầu. “Cái thằng nhóc xấu bụng đó, thật ra thì đều do di truyền từ anh...”

Mỗi lần làm gì sai, Tư Không Dục luôn có cách khiến cô đang giận cũng phải nở nụ cười, giống như nó, mỗi đạo lý do nó nói mới là đúng.

Cô hí hí mắt, cười ngọt ngào.

“Hạ Hạ.” Anh đột nhiên siết chặt cánh tay cô, ôm cô chặt hơn. “Cảm ơn.”

Cô nhất thời vẫn chưa hiểu rõ tại sao anh lại cảm ơn cô, nhưng vẫn tự động vòng tay ôm chặt hông anh, khẽ mỉm cười, tựa vào lồng ngực anh.

Cảm ơn em đã nguyện ý gả cho anh.

Cảm ơn em nguyện ý trở thành vợ anh, không oán không hối, nắm tay anh đi đến lúc già.

Cảm ơn em đã nguyện ý vào bảy năm trước, khổ cực sinh ra con trai của chúng ta, để chúng ta cùng nhau nuôi dưỡng nó thành người.

Cũng cảm ơn em, đã cho anh một bến đỗ cuộc đời ấm áp, hoàn chính.

--- HOÀN ---

Bạn đang đọc truyện *Đã Lâu Không Gặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

